Trọng Sinh Chi Thâm Độ Dụ Hoặc

Contents

Trọng Sinh Chi Thâm Độ Dụ Hoặc **3**

1. Chương 1: Sống Lại . . . 3
2. Chương 2: Sở Gia . . . 6
3. Chương 3: Tiệc Sinh Nhật . . . 9
4. Chương 4: Lacey . . . 14
5. Chương 5: Sòng Bạc . . . 18
6. Chương 6: Phiền Toái . . . 22
7. Chương 7: Chia Bài . . . 24
8. Chương 8: Du Thuyền Casino . . . 27
9. Chương 9: Tả Dĩ Uyên . . . 30
10. Chương 10: Tả Dĩ Uyên . . . 36
11. Chương 11: Đi Đông Nam Á . . . 42
12. Chương 12: Tuân Thủ Luật Pháp . . . 45
13. Chương 13: Dự Mưu . . . 48
14. Chương 14: Canh Bạc . . . 51
15. Chương 15: Lợi Thế . . . 53
16. Chương 16: Thắng Cuộc . . . 57
17. Chương 17: Canh Hai Hôm Qua . . . 59
18. Chương 18: Bom . . . 63
19. Chương 19: Tử Vong . . . 65
20. Chương 20: Ở Chung . . . 69
21. Chương 21: Bồi Thường . . . 72
22. Chương 22: Chuẩn Bị . . . 75
23. Chương 23: Lễ Vật . . . 77
24. Chương 24: Tô Mặc . . . 80
25. Chương 25: Mặt Nạ Hoàng Kim . . . 82
26. Chương 26: Vũ Hội . . . 85
27. Chương 27: Thăm Dò . . . 88
28. Chương 28: Hợp Tác . . . 91
29. Chương 29: Ăn Dấm . . . 94
30. Chương 30: Đánh Lén . . . 97
31. Chương 31: Tấn Công . . . 100
32. Chương 32: Kế Hoạch . . . 103
33. Chương 33: Quà Tặng . . . 105
34. Chương 34: Nhập Và Thông Tri . . . 108
35. Chương 35 . . . 112
36. Chương 36 . . . 119
37. Chương 37 . . . 123
38. Chương 38 . . . 126
39. Chương 39 . . . 133
40. Chương 40 . . . 140
41. Chương 41 . . . 146

42. Chương 42 . . . 154
43. Chương 43 . . . 156
44. Chương 44 . . . 163
45. Chương 45 . . . 167
46. Chương 46 . . . 170
47. Chương 47 . . . 174
48. Chương 48 . . . 177
49. Chương 49 . . . 182
50. Chương 50 . . . 186
51. Chương 51 . . . 191
52. Chương 52 . . . 195
53. Chương 53 . . . 200
54. Chương 54 . . . 204
55. Chương 55 . . . 208
56. Chương 56 . . . 213
57. Chương 57 . . . 217
58. Chương 58 . . . 221
59. Chương 59 . . . 225
60. Chương 60 . . . 230
61. Chương 61 . . . 234
62. Chương 62 . . . 239
63. Chương 63 . . . 242
64. Chương 64 . . . 246
65. Chương 65 . . . 251
66. Chương 66 . . . 255
67. Chương 67 . . . 259
68. Chương 68 . . . 264
69. Chương 69 . . . 269
70. Chương 70 . . . 273
71. Chương 71 . . . 276
72. Chương 72 . . . 281
73. Chương 73 . . . 284
74. Chương 74 . . . 289
75. Chương 75 . . . 293
76. Chương 76 . . . 298
77. Chương 77 . . . 302
78. Chương 78 . . . 307
79. Chương 79 . . . 312
80. Chương 80 . . . 320
81. Chương 81 . . . 329
82. Chương 82 . . . 337
83. Chương 83 . . . 341
84. Chương 84 . . . 346
85. Chương 85 . . . 351
86. Chương 86 . . . 354
87. Chương 87: Phiên Ngoại: Năm Mới Vui Vẻ . . . 364
88. Chương 88: Phiên Ngoại 2: Chuyện Kiếp Trước . . . 368
89. Chương 89: Phiên Ngoại 3 . . . 372
90. Chương 90: Pn 4: Những Chuyện Liên Quan Tới Bảo Bối Nhỏ . . . 376
91. Chương 91: [phiên Ngoại] Cố Chấp Của Tôi (1) . . . 379
92. Chương 92: [phiên Ngoại] Cố Chấp Của Tôi (2) . . . 381

Trọng Sinh Chi Thâm Độ Dụ Hoặc

Giới thiệu
Thể loại: hiện đại, hắc bang, cường hãn thâm tình trung khuyển công X nữ vương dụ thụ, cường cườ

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-tham-do-du-hoac

1. Chương 1: Sống Lại

Sở Cảnh không biết mình nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trong gương kia đến tột cùng là bao nhiêu lâu? Mười phút? Hai mươi phút? Nửa tiếng? Hay là lâu hơn nữa.

Từ sau khi ngồi lên ghế đứng đầu Sở gia, loại chuyện vô tình vô nghĩa, lãng phí sinh mệnh, cậu từ lâu đã không có làm. Sở Cảnh mang theo chút tự giễu thầm nghĩ, nhưng như trước vô pháp đem tầm mắt dời khỏi khuôn mặt thiếu niên ở trong gương kia.

Thật là một cậu bé xinh đẹp, mắt phượng mày ngài, dáng người cao gầy, làn da trắng nõn, Sở Cảnh vươn tay phải lên, đem ngón trỏ chạm nhẹ lên khuôn mặt trong gương, vô ý vẽ lên đường cong gương mặt thiếu niên vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. gương mặt ngây ngô như vậy, là khi cậu khoảng 17, 18 tuổi sao?

Sở Cảnh nghiêng đầu, thực nghiêm túc mà nhớ lại, nếu chưa vào ở trong Sở gia thì…Sở Cảnh nhìn lướt qua căn phòng của mình lúc này, vậy hẳn là lúc chưa tới 18 tuổi, như vậy, là 17?

Sở Cảnh lười biếng thu tay về, híp mắt lại lần nữa đánh giá gương mặt mình thời kì niên thiếu hồi lâu, giống như chịu đựng không nổi, cúi đầu khẽ cười một tiếng.

17 tuổi. Chậc, 17 tuổi. Thật là một lứa tuổi tốt đẹp, tiếng cười Sở Cảnh từ khàn khàn dần chuyển sang bén nhọn. Xuyên thấu qua gương, cậu có thể nhìn thấy đôi mắt mình hiện tại tựa như muốn lấy máu, còn có, điệu cười vô pháp xấp xỉ tới điên cuồng kia nữa.

Cười lớn xoay người, tựa lưng vào mặt kính, lại như trước thân thể khắc chế không được, bởi vì cười kịch liệt mà run rẩy.

Toàn thân cậu trượt dài xuống đất, cuối cùng cả người mất hình tượng ngồi bệt xuống sàn, Sở Cảnh cười

tới toàn thân thoát lực.

Đây tính là gì? Là ông trời thấy mình đáng thương cho nên mới cho cậu thêm một cơ hội nữa sao? Trọng sinh trở lại khi mình 17 tuổi, cho cậu cơ hội làm lại từ đầu?

Sở Cảnh cúi đầu si ngốc nhìn hai lòng bàn tay mình: sạch sẽ, thon dài. Đây là đôi bàn tay của thiếu niên, hoàn toàn chưa từng trải qua huấn luyện mà trở nên chai cứng.

Thật sự là trọng sinh sao? Sở Cảnh lấy tay che hai mắt mình lại, một chút ướt át theo khe hở tràn ra ngoài, chảy dọc theo hai má xuống đất, khóe môi xuất hiện một độ cong đạm nhạt, Sở Cảnh nghĩ, hiện tại hơn bao giờ hết, cậu càng thêm cảm kích đối thủ kiếp trước của mình.

Từ sau khi cậu giành được vị trí gia chủ Sở gia ở kiếp trước, thì Sở Cảnh cậu không chuyện xấu nào không làm. Vô luận là làm ăn buôn bán, cậu đều thích dùng những biện pháp cực đoan nhất. Cho dù đối phương lựa chọn con đường chung sống hòa bình với cậu thì cậu cũng muốn đem đường đi của người khác phá cho nát bét mới bằng lòng bỏ qua.

Rất lâu về sau, ai ai cũng đều biết đến cái tên Sở Cảnh – đó là một con chó điên của Sở gia, nhất định không thể chọc vào, hoàn toàn không theo quy tắc quy củ nào, gặp ai liền cắn người đó.

Sở Cảnh giữ tác phong xử sự mọi chuyện theo phương thức âm ngoan hiểm độc không chút lưu tình này yên vị được 5 năm, nhưng đã sớm gây thù hằn với không biết bao nhiêu người. Cho nên, kiếp trước cậu trong lúc hỗn loạn bị một viên đạn xuyên qua người mà kết thúc sinh mạng, kỳ thật Sở Cảnh tuyệt đối không cảm thấy ngoài ý muốn.

Thậm chí, còn có chút chờ mong, cậu vẫn luôn hiểu biết rõ ràng chắc chắn như vậy.

Hóa ra, cậu vốn đã muốn chết. Sở Cảnh mỉm cười một chút, không biết bắt đầu từ khi nào thì đã có suy nghĩ 'để hết thảy mọi chuyện chấm dứt là tốt nhất' thế này? Giống như là sau khi Tả Dĩ Uyên vì cậu mà chết?

Sở Cảnh đi tới bên cửa sổ, vươn tay kéo mở bức rèm nặng nề ra, mất đi bức rèm ngăn trở, ánh dương quang lập tức xuyên qua cửa sổ chiếu rọi vào trong phòng. Sở Cảnh đứng dưới ánh mặt trời rực rỡ, ánh mắt bởi vì khó chịu mà khẽ nheo lại, nhưng một chút cũng không ảnh hưởng tới tâm tình tốt đẹp của cậu lúc này.

Hiện tại, hết thảy đều chưa từng bắt đầu, hết thảy đều vẫn còn kịp. Sở Cảnh vươn tay, nắm lại dương quang chói mắt hư không, hết thảy vẫn còn kịp. Thật là tốt!

*****

Còn chưa rời khỏi sân trường, Sở Cảnh liền nhìn thấy một chiếc Volvo màu đen xa hoa sang trọng đỗ trước cổng. Rũ mắt xuống, khẽ nhếch môi, bị Sở lão gia tử nuôi ở bên ngoài gần 18 năm, lão gia tử rốt cục mới

nhớ ra bản thân còn có một thằng con như vậy sao?

Sở Cảnh không nhanh không chậm vươn tay chỉnh chỉnh cổ áo, sau đó mới bình thản mà bước tới gần chiếc Volvo kia.

"Tứ thiếu gia." Một lão nhân gần 50 từ trong xe đi ra, đứng ở trước mặt Sở Cảnh, cứng nhắc lên tiếng: "Lão gia sai tôi tới đón cậu về nhà."

"Về nhà?" Sở Cảnh khẽ cười một tiếng, trêu đùa nói: "Đức thúc, tôi cũng không nhớ là tôi đã qua đêm không về kí túc xá ngày nào đấy!"

Hình như chưa từng nghĩ tới Sở Cảnh sẽ có phản ứng này, Đức thúc ngẩng đầu thật sâu nhìn Sở Cảnh một cái, nhưng cũng không quá lâu, liền thu hồi tầm mắt lại, gợn sóng không sợ hãi mà giải thích: "Ý của lão gia chính là đón Tứ thiếu gia về nhà chính Sở gia."

"Đón tôi về nhà chính?" Sở Cảnh nghiền ngẫm lập tức đối đáp lại Đức thúc, tựa tiếu phi tiếu nói: "Sai Đức thúc tự mình tới đón…cha cũng thật có tâm, vậy Đức thúc, chúng ta hiện tại đi được chưa?"

Đức thúc khẽ gật đầu, xoay người hơi cong cong thắt lưng chuẩn bị giúp Sở Cảnh mở cửa xe. Nhưng tay ông vừa chạm tới cánh cửa liền bị Sở Cảnh nhẹ nhàng cản lại.

"Mở cửa xe việc nhỏ này không dám làm phiền Đức thúc phải ra tay." Sở Cảnh nhìn Đức thúc, mỉm cười nói: "Để tâm phúc đắc lực nhất bên người cha vì một tiểu bối như tôi làm loại chuyện này, tôi sẽ giảm thọ mất." Nói xong, không đợi Đức thúc trả lời, tự mình vươn tay mở cửa, ngồi lên ghế sau chiếc xe.

Đức thúc vẫn đứng ở bên ngoài xe, khẽ cau mày đánh giá Tứ thiếu gia ở bên trong xe, gần 18 năm không được Sở gia để mắt tới, đột nhiên có cảm giác không biết Sở Cảnh có thái độ gì khi trở lại Sở gia.

Thêm nữa, mấy lần trước cùng Sở Cảnh tiếp xúc qua, ông không nhớ Sở Cảnh lại có tính tình sắc bén như thế, sao lần này…

"Đức thúc, sao thế? Còn không mau lên xe?" Sở Cảnh từ trong xe ló ra: "Không phải đã nói cha tôi đang chờ sao?"

Suy nghĩ của Đức thúc bị Sở Cảnh bỗng nhiên lên tiếng mà đánh gãy, rũ mắt xuống, vươn tay mở cửa ghế phó lái, không nói một câu liền ngồi vào bên trong. Ra hiệu với lái xe, anh ta lập tức hiểu ý, lưu loát điều khiển chiếc xe đi vào đường chính, lập tức hướng nhà chính Sở gia chạy tới.

Ngồi ở băng ghế sau, nhàn nhã thoải mái mà nhìn phong cảnh đang lướt nhanh bên ngoài qua cửa kính xe. Cậu biết Đức thúc đối với biểu hiện của mình tất nhiên sẽ tồn tại nghi hoặc, nhưng cậu cũng không băn khoăn nhiều như vậy. Vị trí Sở gia gia chủ kia kiếp trước cậu đã giành được, thế nhưng khi chân chính tới tay rồi, cậu mới biết được, hóa ra trong tay nắm nhiều quyền lợi như vậy tư vị cũng không thoải mái

gì, kiếp này được sống lại, cậu đối với vị trí kia một chút cũng không dậy nổi hứng thú, dù sao cũng không tính phát triển ở Sở gia, cần gì phải ẩn nhẫn tính tình thực sự của mình?

Hơn nữa… cũng thời gian này ở kiếp trước, cậu ẩn nhẫn như vậy, đến cuối cùng chẳng phải cũng rơi vào kết cục bị Sở gia lão gia tử lưu đày sang nước khác sao? Nhưng nếu không ra nước ngoài thì cậu cũng không có cơ hội gặp gỡ Tả Dĩ Uyên. Sở Cảnh nghĩ tới hắn, mặt mày hơi hơi nhu hòa hơn.

2. Chương 2: Sở Gia

"Đức thúc, chú đã về? Cha nói…"

Sở Cảnh ngẩng đầu lên nhìn một cô gái đang đi tới chỗ mình, hơi hơi dừng bước chân. Cô thấy Sở Cảnh đang đứng bên cạnh Đức thúc, cũng rất sửng sốt, lập tức lại mỉm cười thân thiện, hướng cậu hòa ái gật đầu chào hỏi: "Em chính là em út mà cha vẫn nói tới đó sao? Vẫn luôn nghe cha nói Sở gia còn có một người con trai so với chị nhỏ hơn một chút, hôm nay mới được gặp… Nào, mau vào nhà đi."

Cũng giống y hệt như ở kiếp trước. Sở Cảnh rũ mắt xuống, trong lòng thấy ấm áp.

Sở Hân Nhiên, người con thứ 3 của Sở lão gia. Dựa theo quy củ cậu nên gọi cô một tiếng chị ba. Nếu như nói Sở gia có người nào khiến cậu yêu thích, vậy cũng chỉ có Sở tam tiểu thư.

Sở lão gia tử đời này trừ đứa con nuôi bên ngoài là cậu ra, còn có một nam hai nữ. Trong đó, chỉ có trưởng tử Sở Tu và thứ nữ Sở Di Nhiên là con vợ cả, tam tiểu thư là do một tiểu tình nhân của Sở lão gia ở bên ngoài sinh ra. Nhưng bởi vì lai lịch của cô tình nhân này không nhỏ, cũng được Sở lão gia yêu thích nên tam tiểu thư từ nhỏ đã được ông nuôi dưỡng ở bên người, cũng coi như được sủng ái, địa vị cùng đãi ngộ không khác gì với nhị tiểu thư con vợ cả. Nhưng khó tin nhất chính là, lão gia tử tuy là hắc đạo lão đại khét tiếng như vậy mà có thể bồi dưỡng ra một đóa chi hoa thuần trắng khiến người ta kinh diễm.

Sở Hân Nhiên giống như một tia nắng chiếu vào trong bóng tối, toàn thân cao thấp đều tản ra ánh sáng ấm áp khiến người ta thư thái, khiến người ta nhịn không được mà muốn lại gần.

Về phần cậu… nếu không phải mẹ cậu vì lão gia tử mà chết thì chỉ sợ cậu cũng không thể có được một thân phận nào ở Sở gia này được. Sở Cảnh có chút châm chọc nhếch môi một cái, tuy rằng, chỉ là 'dưỡng tử' không có quyền thừa kế.

"Chị, chị là chị ba, em tên là gì?" Sở Hân Nhiên nhìn Sở Cảnh, lộ ra thần tình cẩn thận lấy lòng nhẹ nhàng hỏi.

"Em…" Lần thứ hai nhìn thấy Sở Hân Nhiên, trong lòng Sở Cảnh tràn đầy cảm xúc. Nhưng còn chưa chờ cậu nói hết câu, Đức thúc bên người đã thản nhiên lên tiếng cắt ngang.

"Tam tiểu thư, lão gia còn đang chờ tứ thiếu gia." Đức thúc nhắc nhở nói.

"A, đúng rồi, cha lúc trước còn nhắc tới...vậy Đức thúc mau dẫn em ấy vào đi." Sở Hân Nhiên nghe Đức thúc nói, tựa hồ nhớ ra vừa rồi Sở lão gia còn dặn dò. Gật gật đầu, lại hướng Sở Cảnh mỉm cười, nhỏ giọng nói: "Vậy, chờ em xuống dưới rồi chúng ta tán gẫu nhé?"

Sở Cảnh nhìn Sở Hân Nhiên nhẹ nhàng gật dầu, đi theo Đức thúc lên lầu hai. Một lát, cũng nhớ tới điều gì đó mà quay đầu lại, đối với Sở Hân Nhiên mỉm cười nói: "Chị ba, em là Sở Cảnh. Về sau, mong chị giúp đỡ."

Đức thúc dẫn Sở Cảnh tới trước cửa thư phòng lão gia ở lầu hai xong liền tự giác im lặng lui xuống. Sở Cảnh vươn tay gõ cửa, một lát sau một thanh âm có chút già nua xuyên thấu qua ván cửa rõ ràng truyền ra ngoài.

"Vào đi."

Sở Cảnh xoay núm cửa mở ra, vững vàng đi vào trong phòng. Giương mắt nhanh chóng liếc mắt nhìn quanh căn phòng mình đã từng sử dụng trong 5 năm, lập tức yên lặng rũ mắt xuống. Lông mi thật dài che đi thần sắc phức tạp trong mắt, nhưng trong lòng Sở Cảnh không khỏi cảm khái vạn phần.

Thời gian trôi qua, Sở Cảnh có đôi khi nhịn không được mà tự hỏi mình, cậu lúc trước cố sống cố chết leo lên đến địa vị ấy đến tột cùng là vì cái gì? Đã từng hy sinh nhiều như vậy, cũng chỉ vì được ngồi lên vị trí kia, đến tột cùng là vì cái gì? Cậu làm hết thảy mọi thứ, trừ bỏ càng sống càng thêm vất vả ra, thì cậu rốt cuộc chiếm được cái gì?

"Cha." Sở Cảnh lên tiếng, thản nhiên mà gọi một tiếng với nam nhân ngồi đối diện đang đánh giá mình.

Nam nhân đã gần 60 tuổi nhưng nhìn qua ít nhất trẻ hơn tuổi thật gần 15 tuổi, tác phong, xử sự bình thường cũng đủ tàn nhẫn, sát phạt quyết đoán, nửa điểm cũng không do dự. Chính là một nam nhân như vậy, đối đãi với con mình cũng không một chút nương tay. Sở Cảnh nhớ lại, chỉ sợ cậu vĩnh viễn cũng không thể quên được, ở kiếp trước khi cậu ở trước mặt Sở lão gia tử biểu lộ ý muốn tranh thủ quyền thừa kế, lão gia tử liền cho cậu một cái nhìn ý vị sâu xa.

Rồi sau đó, cậu liên tiếp bị xa lánh cùng chèn ép, thế cho nên cuối cùng liền bị tống cổ ra nước ngoài, hiện giờ xem ra, mọi chuyện sẽ thuận lý thành chương lưu loát rõ ràng như vậy. Nhưng Sở Cảnh vẫn nghĩ mãi không ra, rõ ràng đều là con trai của ông ta, nhưng vì cái gì, chả lẽ chỉ vì địa vị của người mẹ bất đồng mà cậu và anh cả lại có đãi ngộ bất đồng như thế? Cậu không cam lòng.

Sở lão gia tử cẩn thận quan sát đứa con út đã lâu không gặp mặt, hơi hơi có chút hoảng hốt. Lần gặp mặt trước đây ông còn nhớ thằng bé này còn rất nhỏ, khi đó là 7 hay 8 tuổi nhỉ? Một đứa trẻ chỉ biết bám váy mẹ, luôn bám dính ở bên chân mẹ nó, một chút cũng không chịu bỏ ra, một chút cũng không giống một thằng con trai. Không ngờ mới chớp mắt một cái, nó lại đã lớn như vậy rồi.

"A Cảnh, tính ra, con cũng sắp 18 rồi đi." Sở lão gia tử tựa lưng vào thành ghế, chậm rãi mở miệng: "Cũng nên quay về nhận tổ quy tông, con có ý kiến gì không?"

Sở Cảnh đầu tiên là trầm mặt, sau đó lập tức giương mắt nhìn về phía Sở lão gia tử, không chút để ý mà mỉm cười một chút, nói: "Cha có chuyện gì thì cứ việc nói thẳng, tính con thẳng thắn, không hiểu ý tại ngôn ngoại của ngài."

"Ý tại ngôn ngoại?" Lão gia tử nghe Sở Cảnh gọn gàng dứt khoát nói như vậy, nhíu mày, ánh mắt nhìn Sở Cảnh sâu thêm vài phần: "A Cảnh, con cho rằng ta có ý tại ngôn ngoại gì?"

"Ngài không muốn làm rõ trước nhưng con lại không muốn không minh bach mà bị người khác nghi kị. Một khi đã vậy, phận làm con đây cũng chỉ có thể lên tiếng trước thôi." Sở Cảnh vươn tay cào cào mái tóc mình lười biếng nói tiếp: "Thành thật nói cho ngài hay… đối với Sở gia, con không có hứng thú."

Sở lão gia nghe vậy đầu tiên là ngẩn ra, rồi lại lập tức bất động thanh sắc mà che đi kinh ngạc nơi đáy mắt. Vươn tay từng chút gõ gõ lên mặt bàn gỗ lim, từng tiếng vọng nặng nề lại có vẻ thâm trầm trong thư phòng khiến người ta có cảm giác bị áp lực vô hình, lão gia tử vẫn luôn không nói gì, sau một lúc lâu, mới nhìn Sở Cảnh trầm giọng nói: "A Cảnh, lời con nói… là có ý gì?"

"Không có ý gì, nhưng con đã nói thì chính là như thế, ngài đừng nên đa tâm." Sở Cảnh tự nhiên hào phóng nói: "Sản nghiệp của Sở gia, người muốn nhìn trộm đỏ con mắt tự nhiên không ít, hiện nay vô duyên vô cớ lòi ra một tứ thiếu gia, không khỏi sẽ có người sinh tâm tư lệch lạc. Nếu có người cố ý sinh ra lời đồn gì…ngài cũng biết ba cây chụm lại lên hòn núi cao, nếu lời đồn vô căn cứ đó khiến một nhà chúng ta sinh ra chia cách, tự nhiên sẽ không khiến ngài vui."

Sở lão gia tử nhíu mi nhìn Sở Cảnh, gõ mặt bàn: "Tiếp đi."

Sở Cảnh nhìn biểu tình của Sở lão gia tử, trong lòng có cơ sở, liền tiếp tục nói: "Còn sau đó nữa thì ai cũng tự mình hiểu lấy." Nói tới đây, Sở Cảnh thoáng tạm dừng một chút, khóe môi cong cong giống như mang theo vài phần tự giễu, lại nói thêm: "Đối với Sở gia, con không dám mơ tưởng, cũng không muốn để ngài và anh cả hiểu lầm. So với về sau bị tiểu nhân hãm hại đến hết đường chối cãi, gia đình mất đoàn kết, không bằng sớm đem mọi chuyện nói ra rõ ràng minh bạch."

"Cha, bằng IELTS tháng trước con đã lấy được." Sở Cảnh nhìn chằm chằm lão gia tử, nghiêm túc nói: "Chờ tới khi con sinh nhật 18 tuổi, con hy vọng có thể ra nước ngoài du học."

Sở lão gia tử bị Sở Cảnh một phen mỉa mai biến thành á khẩu không trả lời được, không thể phủ nhận, lần này ông tìm Sở Cảnh nói chuyện, mục đích chính là muốn thăm dò thằng con này của ông đến tột cùng có hiểu rõ thân phận của mình hay không. Ngoài dự liệu của ông, đứa con này cư nhiên… nhìn rõ thấu triệt như thế. Thậm chí còn vì tránh hiềm nghi mà từ lâu nó cũng đã chuẩn bị sẵn đường thoát cho mình xong xuôi hết cả. Nhưng đến tột cùng, cái gì đã thúc đẩy đứa con chưa từng trải qua mưa gió lại sớm dưỡng thành nguy cơ ý thức nặng như vậy?

Sở lão gia tử nhìn khuôn mặt Sở Cảnh càng ngày càng giống mẹ, bỗng cảm thấy thổn thức. Cũng đúng, là

do ông mấy năm nay đối với đứa nhỏ này quá mức phòng bị, khiến đứa nhỏ này thương tâm? Nhưng là người chủ trì của Sở gia, vì nghiêm khắc duy trì giữ gìn hoạt động của Sở gia, trừ bỏ cực lực xem nhẹ đứa con không có quyền thừa kế này, ông cũng không còn biện pháp nào khác.

Ông thiếu mẹ đứa nhỏ này một cái mạng, cũng đã mắc nợ đứa nhỏ này rất nhiều, Sở lão gia tử thầm nghĩ, nếu đứa nhỏ này đã quyết định xuất ngoại để tránh cuộc chiến tranh giành quyền thừa kế của Sở gia, như vậy, ít nhất ông cũng nên cho nó một danh phận tứ thiếu gia chính thức của Sở gia, hẳn điều này cũng không quan trọng đi?

"A Cảnh, ta đồng ý cho con sang Anh du học." Sở lão gia tử đứng dậy, đi tới bên người Sở Cảnh, vươn tay vỗ vỗ vai cậu: "Nhưng phải nhớ kỹ, đó không phải là do Sở gia xa lánh con, cũng mang họ Sở, cũng là con trai ta. Thân phận này vĩnh viễn không thay đổi."

"Cha…" Sở Cảnh có chút kinh ngạc nhìn sắc mặt hòa ái của lão gia tử, trong lòng vừa có chút trào phúng vừa có chút đau khổ. Những lời này, Sở lão gia tử kiếp trước chưa bao giờ nói với cậu, nhưng kiếp này… rốt cuộc là do chính mình quá mức ngu dốt mà chạm tới giới hạn của ông ấy sao?

Sở Cảnh không khỏi suy nghĩ miên man, nếu ngay từ đầu, chỉ cần mình không đi tranh giành cái quyền thừa kế vốn không chút hứng thú kia, cha hẳn sẽ không đề phòng với mình như vậy… có phải không? Cậu còn có thể cảm thụ được cái gọi là phụ từ tử hiếu, huynh hữu đệ cung thiên luân chi nhạc *(gia đình vui vẻ)* đúng không? Cậu phải chăng sẽ không phải sống trong đau khổ, mệt mỏi như vậy?

"Tiệc sinh nhật của con liền giao cho A Đức phụ trách đi." Sở lão gia tử cười cười: "Con trai của ta tự nhiên không thể giấu diếm được, ta nợ mẹ con rất nhiều, nên ta không thể tiếp tục bạc đãi con được, con trai ngoan, mấy năm nay ủy khuất cho con rồi."

Sở Cảnh há miệng thở dốc, lại phát hiện cái gì cũng không nên lời, cúi đầu, lại cảm giác nơi trái tim đã lạnh giá từ lâu dần dần ấm lại. Sở Cảnh giật mình hiểu ra, hóa ra kiếp trước cậu cố gắng như vậy, liều mạng như vậy, bất quá… chỉ vì muốn được bọn họ công nhận mà thôi.

Sống lại một đời, sống lại một đời a!

Cả đời này, Sở gia đối với cậu, không còn bất luận ý nghĩa gì nữa, cậu tuyệt đối không cho phép mình rơi vào vòng luẩn quẩn oan oan tương báo giống như kiếp trước nữa, cả đời này, việc duy nhất cậu phải làm, chính là mau chóng gặp lại nam nhân đã vì cậu mà biến mất, sau đó dốc hết khả năng ở bên cạnh hắn, cho dù rơi xuống vực sâu, cũng nhất định không cùng hắn chia lìa.

3. Chương 3: Tiệc Sinh Nhật

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sinh nhật Sở Cảnh diễn ra vào đầu tháng 8, Sở gia cố ý bao trọn khách sạn xa hoa sang trọng nhất đế đô

để tổ chức tiệc sinh nhật cho vị Tứ thiếu gia mới được công nhận này. Các nhân vật quan trọng ở khắp nơi đều được Sở gia cố ý mời tới để giới thiệu đứa con này, sự kiện long trọng như vậy, coi như là có một không hai.

"Anh hai, anh nhìn kìa!" Sở Di Nhiên nhìn cách đó không xa, Sở lão gia mặt mày tươi cười dẫn theo Sở Cảnh đi khắp nơi chung quanh gặp gỡ chào hỏi khách quý, một đôi mắt to được trang điểm tỉ mỉ nhất thời ánh lên vẻ khó chịu cùng oán độc: "Mới vào Sở gia được nửa tháng mà thằng nhóc này đã sắp trèo lên đầu chúng ta rồi! Cha đối tốt với Hân Nhiên thì thôi đi, còn thằng nhóc Sở Cảnh này dù gì cũng chỉ là do một nữ nhân hạ đẳng sinh ra, cha dựa vào cái gì mà lại đối xử tốt với nó như vậy? Tiệc sinh nhật 18 tuổi của em cha cũng không dụng tâm đến vậy!"

"Di Nhiên!" Sở Tu nhíu mày, lạnh lùng liếc nhìn Sở Di Nhiên đang không ngừng oán giận, thanh âm mang chút cảnh cáo: "Cha làm việc tự có đạo lý của mình, dù sao mẹ của Sở Cảnh cũng vì cha mà chết, là Sở gia mắc nợ mẹ con bọn họ."

"Nhưng cha đối với thằng con hoang kia coi bộ quá tốt rồi!" Sở Di Nhiên nhìn sắc mặt lạnh lùng của Sở Tu, không cam lòng cắn môi, lên án: "Anh hai, anh khoan dung thật đấy, anh không sợ cha nhất thời hồ đồ, đến lúc đó lại đem cả Sở gia giao cho thằng con hoang kia…"

"Sở Di Nhiên!!"

"Anh hai, em không có nói sai!!" Sở Di Nhiên dậm chân: "Bên ngoài đều có tin đồn, nói là…"

"Cha hẳn là có chủ ý của ông, sao có thể để người khác bàn tán bừa bãi? Đi tin mấy lời đồn đãi vô căn cứ, Di Nhiên, ngần ấy năm cô đi theo bên người bọn Đức thúc chỉ học được mấy cái này sao?" Sở Tu mặt mày càng lúc càng toát ra vẻ lạnh băng: "Tôi thật thất vọng."

Sắc mặt Sở Di Nhiên cũng có chút khó coi, nhưng lại không dám phản bác Sở Tu, chỉ là phẫn hận gục đầu xuống, cắn răng thấp giọng nói: "Anh hai, ngay cả anh cũng thiên vị thằng con hoang kia sao?"

"Cô phải nhớ kỹ, cậu ta cũng mang họ Sở." Sở Tu thản nhiên nói, lập tức xoay người đi sang bên kia: "Còn nữa, những lời này đừng để cha nghe thấy, cô nên biết, cha hận nhất chính là anh em trong nhà tranh cãi mưu quyền đoạt vị… Sở Di Nhiên, gần đây cô càng lúc càng vô liêm sỉ đấy."

Sắc mặt Sở Di Nhiên hơi hơi trắng nhợt, nhưng lập tức trong lòng có một cỗ không cam lòng khó hiểu trào lên mãnh liệt.

Cô không cam lòng, dựa vào cái gì mà cô cũng là con gái trong nhà, dù là con vợ cả cũng không có quyền kế thừa Sở gia? Dựa vào cái gì mà cùng là con gái mà Sở Hân Nhiên lại được cha yêu thích hơn? Rõ ràng thân phận của Sở Hân Nhiên cũng chỉ cao hơn thằng con hoang một chút thôi! Mà hiện giờ, dựa vào cái gì một thằng con hoang chân chính lại được cha nhận vào gia tộc? Bởi vì nó là con trai sao? Hay bởi vì mẹ nó vì cha đỡ một phát súng?

Đáng chết! Bọn họ đều đáng chết! Sở Di Nhiên oán độc trừng trừng nhìn theo bóng Sở Cảnh, thật lâu sau, hừ lạnh một tiếng, không quay đầu mà đi thẳng ra ngoài.

Cùng lúc đó, Sở Cảnh đang bị Sở lão gia dẫn đi tiếp từng vị hắc đạo có tiếng trong giới, lại dường như cảm ứng được cái gì đó, khẽ nghiêng đầu liếc nhìn về phía Sở Di Nhiên vốn đã đứng trước đó. Nhưng cũng chỉ thoáng nhìn nhanh qua liền lập tức bất động thanh sắc mà thu hồi tầm mắt, lại đối với vị tân khách trước mặt gật đầu chào hỏi, hơi hơi gợi lên khóe môi.

"A Cảnh, sinh nhật vui vẻ."

Thật vất vả mới tìm được một chút rảnh rỗi một mình đi tới ban công để thanh tỉnh trong chốc lát, Sở Cảnh còn chưa hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên cảm giác có người vỗ nhẹ bả vai mình một chút. Quay đầu, lại thấy một bàn tay đang giơ ly vang đỏ, trên mặt cô nét cười tươi như hoa, Sở Cảnh cũng không khỏi mỉm cười đáp lại.

Vươn tay khẽ đem ly rượu của mình khẽ chạm vào thành ly của Sở Hân Nhiên, nhẹ nhàng nhấp chút chất lỏng sánh đỏ, tâm tình Sở Cảnh tốt hơn không ít: "Cảm ơn chị, đúng rồi, món quà chị tặng em đã xem rồi, nó… rất đẹp, em rất thích."

"Em thích?" Sở Hân Nhiên mắt sáng rực lên: "Thật sao? Chị… chị còn sợ em ghét bỏ món quà mộc mạc của chị."

"Chị ba phải mất ba năm mới có thể làm cho nó nở hoa, ngày thường cho dù là cha cũng khó gặp…" Sở Cảnh hơi hơi cong cong khóe môi, ôn hòa nhìn Sở Hân Nhiên đối diện, trong mắt lóe ra vui sướng sáng rọi, cười nói: "Hiện giờ tặng em như vậy, hẳn là cha cũng rất ganh tị, món quà quý trọng như vậy có dùng tiền mua cũng không mua được. Tâm ý này của chị ba, sao có thể nói là mộc mạc?"

"A Cảnh, em thực biết nịnh người ta vui vẻ." Sở Hân Nhiên mắt cười cong cong, hai mắt sáng long lanh, xinh đẹp nói không nên lời: "Nhưng làm sao em biết bồn kim sắc ngu mĩ nhân (Golden poppy [1]) kia chị phải chăm ba năm mới ra hoa?"

Sở Cảnh nghe xong câu hỏi của chị, mắt hơi hơi lóe sáng. Kiếp trước khi cậu 18 tuổi, Sở Hân Nhiên đã tặng cho cậu, chính là chậu hoa như vậy. Đáng tiếc, lúc đó cậu còn quá trẻ tuổi cũng quá mẫn cảm, không hiểu rõ tình cảm chân thật của Sở Hân Nhiên dành cho mình càng không nhận ra đâu là hư tình giả ý. Cả một đời, chỉ có người chị gái này mới đối xử vô cùng tốt với cậu nhưng cuối cùng cậu lại làm ra một chuyện khiến người ta thất vọng lạnh tâm.

Nhẹ nhàng gãi gãi tóc gáy của mình, Sở Cảnh không muốn nhớ đến những hồi ức kiếp trước cùng những việc cậu đã gây ra khiến cậu phải hối hận tới cuối đời. Ép buộc bản thân phải tỉnh táo lại, đối với Sở Hân Nhiên nửa thật nửa giả lên tiếng nói: "Tự nhiên là do thanh danh Sở tam tiểu thư trong nghề làm vườn quá mức vang dội rồi, mấy hôm trước em có đi hỏi thăm mấy người làm trong nhà một phen, mới biết được bồn hoa 'Kim sắc ngu mĩ nhân' quý giá này."

"A? Vậy sao?" Sở Hân Nhiên rũ mắt, lập tức có chút không hào hứng rụt cổ nói: "Thích nghề làm vườn thì sao…trong mấy người con của cha, chỉ có mình chị là vô dụng nhất. Nhưng mỗi khi có thể tự tay chăm sóc hoa cỏ, cảm giác giống như đang nuôi dưỡng đứa con của mình vậy, thật sự rất kỳ diệu."

Sở Cảnh lắc lắc ly vang đỏ, khẽ nói: "Sở thích của chị thực tốt đẹp, không cần phải thay đổi cái gì, chỉ cần chị ba thấy cao hứng là được rồi, cha và bọn em cũng đều hy vọng chị ba vui vẻ."

"Cám ơn em, A Cảnh." Sở Hân Nhiên cười tươi hơn chút. Sở Cảnh khẽ cong môi, một lần nữa nhìn về cảnh đêm phía ngã tư đường. Ánh đèn ne-on rực rỡ, điểm tô khiến bóng đêm càng thêm xinh đẹp, lộ ra một mảnh diễm lệ kỳ lạ. Sở Cảnh một hơi uống xong ly vang đỏ, lại nhìn ở bên đường đối diện, một thân ảnh cao ngất đột nhiên hấp dẫn tầm mắt Sở Cảnh.

"A Cảnh, chúng ta trở vào đi." Sở Hân Nhiên đi tới bên cạnh Sở Cảnh nhẹ nhàng đẩy cậu một chút: "Hình như cha đang tìm em đấy."

Nhưng Sở Cảnh tựa như hoàn toàn không có nghe thấy Sở Hân Nhiên nói gì, mỗi con mắt gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh nam nhân quen thuộc đối diện khiến hô hấp cậu dần trở nên dồn dập.

Là anh ấy? Là anh ấy! Tuyệt đối không sai, dáng người này, chỉ có thể là anh ấy! Nhưng anh ấy vì sao lại xuất hiện ở đây? Bàn chuyện làm ăn? Hay là lại có chuyện gì khác?

"A Cảnh? A Cảnh?" Nhận thấy Sở Cảnh thất thần, Sở Hân Nhiên nhíu mày, có chút lo lắng mà duỗi tay đẩy đẩy Sở Cảnh mạnh hơn, nhẹ giọng hỏi: "A Cảnh, em làm sao vậy?"

"A, không có gì." Thẳng tới khi nam nhân kia ngồi vào chiếc xe thể thao màu bạc, cả người đều biến mất trong bóng tối, Sở Cảnh mới chậm rãi hồi phục tinh thần, đối với Sở Hân Nhiên mỉm cười một chút: "Vừa rồi hình như em thấy người quen thôi."

"Ai? Vậy có cần mời người ta vào nhà mình ngồi chút không?" Sở Hân Nhiên cũng theo tầm mắt Sở Cảnh nhìn sang bên đường, nhưng quét mắt một vòng, lại không thấy có ai ở bên đường cả.

"Không cần, chắc em nhìn lầm thôi." Sở Cảnh cười cười, vươn tay ý bảo Sở Hân Nhiên nắm tay mình: "Chuồn êm ở đây, né lâu như vậy rồi cũng phải vào trong thôi, ừm, tiểu thư mỹ lệ, có nguyện ý cùng tiểu đệ nhảy một điệu trong bữa tiệc sinh nhật hôm nay không?"

Sở Hân Nhiên bị Sở Cảnh làm bộ lịch thiệp cười cười, cười xong liền nắm tay Sở Cảnh, mang theo chút hương vị tao nhã e thẹn gật đầu: "Đương nhiên, rất hân hạnh."

Mà ở một nơi khác…

"L, vừa rồi cậu có phát hiện là có người vẫn luôn nhìn lén cậu không?" Trong chiếc xe thể thao màu bạc, Rendia một thân lễ phục dạ hội gợi cảm màu lửa đỏ cổ trễ sâu chữ V dùng tay đẩy đẩy tuấn mỹ nam nhân đang lái xe bên người, trêu tức cười nhẹ nói.

"Nhưng tôi không cảm thấy địch ý gì từ đối phương." Tả Dĩ Uyên nhún vai.

"A, đương nhiên là không có địch ý rồi, tôi thấy… chắc chắn là một đứa nhỏ ái mộ cậu nên mới yên lặng ngắm nhìn cậu chăm chú như vậy." Rendia đưa di động tới trước mặt Tả Dĩ Uyên giả bộ kinh hoảng một chút: "Cậu đoán vừa rồi nhìn cậu là cô bé xinh đẹp này hay là thiếu niên đáng yêu bên cạnh cô ấy?"

Tả Dĩ Uyên liếc mắt nhìn hành ảnh trên di động Rendia vừa chụp được, bởi vì khoảng cách khá xa cũng khá tối, không nhìn rõ ràng lắm, nhưng có thể sơ sơ nhìn được một nam một nữ ăn mặc hoa lệ đứng trên ban công, khuôn mặt hẳn là cũng đẹp. Tầm mắt liếc qua trên người nam hài kia một chốc lát, Tả Dĩ Uyên cười nói với Rendia: "Tôi ngược lại cảm thấy cậu bé này thú vị hơn một chút."

Rendia "A" một tiếng, thu hồi di động, sau đó nghiền ngẫm đánh giá Tả Dĩ Uyên: "L, chẳng lẽ so với nữ nhân, cậu thật sự càng thích nam nhân hơn sao?"

"Đương nhiên không phải." Tả Dĩ Uyên nhíu mày, cười cười nghiêng nghiêng đầu nhìn Rendia: "Rendia, tuy rằng tôi rất muốn cùng chị thảo luận vấn đề này sâu hơn một chút, nhưng chị có biết hiện tại thời gian này có chút không hợp thời không?"

"Được rồi, được rồi, cậu nói đúng." Rendia cúi đầu nhìn thời gian: "Interpol còn khoảng 1h nữa sẽ đuổi tới, cậu xác định lần này có thể hoàn toàn giải quyết toàn bộ gia tộc Matada không?"

"Đương nhiên." Tả Dĩ Uyên tự tin mỉm cười: "Cho dù không tin tôi, chị cũng nên tin tưởng đối với gia tộc chị chứ."

Rendia từ chối cho ý kiến mà cười cười: "Như vậy, quy tắc cũ, mấy mối làm ăn còn lại của gia tộc Matada, chúng ta 50-50?"

"Ok." Tả Dĩ Uyên gật gật đầu, hướng Rendia vươn ra một bàn tay: "Chúc mừng chúng ta lại một lần nữa hợp tác thành công?"

"Congratulation!" Rendia bắt tay Tả Dĩ Uyên, mỉm cười nói.

Hết chương 3.

[1]: Kim sắc ngu mĩ nhân (Eschscholzia californica, Golden poppy): hoa lăng thảo California, là một loài thực vật có hoa, thuộc họ Papaveraceae (họ Anh túc), sinh trưởng ở Mỹ và Mexico, và là quốc hoa của Carlifornia. Màu hoa thay đổi từ màu vàng sang màu cam, thường nở từ tháng hai đến tháng chín.

4. Chương 4: Lacey

Ba năm sau. Anh Quốc.

"Cốc cốc cốc."

"Vào đi." Giáo sư Mars buông tập báo cáo học thuật đang xem dở trong tay xuống, ngẩng đầu hướng phía ngoài cửa cao giọng hô.

Cửa phòng làm việc sau một khắc liền được đẩy ra, sau đó, một chàng trai vững vàng từ ngoài bước vào trong. Chàng trai nhìn không chớp mắt sải bước vào văn phòng, cách giáo sư Mars ước chừng khoảng ba thước liền dừng lại.

"Giáo sư, thầy tìm em?"

Giáo sư Mars ngẩng đầu đánh giá thiếu niên Châu Á khuôn mặt tươi cười trước mắt, không thể không nói, quả thật là một chàng trai xuất sắc, tuy rằng diện mạo bên ngoài căn bản không ai tin cậu thanh niên này đã 21 tuổi… Oh my god, đối với người Châu Âu mà nói, bọn họ vĩnh viễn nhận không ra độ tuổi đích thực của người Châu Á! Nhưng cậu thanh niên này càng không thể nghi ngờ là học trò ưu tú nhất của ông, trong ba năm qua, cậu ấy đã thuận lợi lấy được cùng lúc hai học vị tin học và tâm lý tội phạm học.

Chỉ có ba năm! Đây thật sự là chuyện bất khả tư nghị, giáo sư Mars nghĩ, chỉ cần để ông tiếp tục hướng dẫn cậu ấy thì ông dám cam đoan, chưa tới 7 năm, cậu bé này sẽ lấy được bằng tiến sĩ! Cậu ấy sẽ nổi danh ở giới học thuật. Ông dám cam đoan như vậy! Nhưng, vấn đề là, đối với những cái đó, cậu học trò này dường như không có hứng thú…

"Sở, cậu học trò yêu quý, chuyện kia, em thật sự không muốn nghĩ lại chút nào sao?" Giáo sư Mars u buồn nhìn Sở Cảnh: "Em không biết mình đã buông bỏ tiền đồ tốt đẹp mà bất cứ ai cũng phải động lòng!"

Sở Cảnh buồn cười nhìn vị giáo sư rất có danh vọng ở Anh quốc này, khẽ ho nhẹ một tiếng, mới không nhanh không chậm nói: "Không ạ, giáo sư, em đã nghĩ kỹ rồi, tuy rằng có lẽ sẽ khiến thầy thất vọng nhưng em vẫn kiên trì quan điểm của em. Giáo sư, em biết em cần cái gì, từ trước em đã luôn vì mục tiêu đó mà phấn đấu… Em tin thầy có thể hiểu được loại cảm giác vì ước mơ của mình mà cố gắng đúng không? Thầy sẽ ủng hộ em chứ?"

"ước mơ. Được rồi, ước mơ, đây thật sự là một từ phi thường tuyệt vời." Giáo sư Mars hít một hơi, nhìn thiếu niên hai mắt sáng ngời trước mặt, ông biết mình đã hết cách thuyết phục Sở Cảnh tiếp tục đào tạo nghiên cứu chuyên sâu trong học viện: "Được rồi, thầy nghĩ, thầy sẽ chúc phúc cho em, học trò thân mến của tôi. Tuy rằng, thầy cảm thấy em rời đi là một tiếc nuối rất lớn… Được rồi, thầy chúc phúc cho em. Vậy em chuẩn bị khi nào thì rời đi? Chờ tới khi học viện tổ chức lễ tốt nghiệp hay sao?"

"Không ạ, thực ra, hôm nay em sẽ rời đi." Sở Cảnh hối lỗi hơi hơi cong thắt lưng: "Thầy cũng biết, em chờ giờ phút này đã bao lâu mà."

"Hôm nay? Oh, no!" Giáo sư Mars kinh ngạc nhìn Sở Cảnh, khuôn mặt ông thầy vốn tròn tròn trung hậu toàn bộ lại trở nên méo mó vặn vẹo: "Sở thân mến, em ít nhất cũng phải nói cho thầy biết trước chứ, để thầy có cơ hội tiễn em!"

"Không phải bây giờ thầy đã biết rồi sao?!" Sở Cảnh mỉm cười nói: "Một người đưa tiễn thực đặc biệt, không phải sao?"

"A, Sở à, em thật là một người biết cách đả thương người khác đấy." Giáo sư Mars khoa trương múa tay: "Nhưng em phải nói cho thầy biết ước mơ của em là gì! Ý thầy là, bắt buộc!"

Sở Cảnh nghiêng đầu thực nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Em nghĩ, là tình yêu. Em muốn tìm kiếm tình yêu."

"Em nói, tình yêu?" Giáo sư Mars vẻ mặt hoảng hốt một chút, biểu tình khoa trương trên mặt dần bình phục lại, nhìn Sở Cảnh, tựa như đang đánh giá gì đó: "…tình yêu? Thật sự là một điều khiến người ta không cách nào cự tuyệt được. Vậy, Sở à, em đã nghĩ sẽ phải làm thế nào chưa?"

"Dạ rồi, em đã sắp tới gần với giấc mộng của em." Sở Cảnh hơi hơi cong cong khóe môi mỉm cười: "Cho nên, em sẽ bay lúc 3h chiều… Giáo sư, em sắp muộn mất."

"Được rồi, được rồi, thầy không thể ngăn cản bước đi của em được…" Giáo sư Mars gãi gãi quả đầu không còn mấy cọng tóc của mình, ngược lại dị thường nghiêm túc nhìn Sở Cảnh: "Nhưng mà, Sở à, thầy hy vọng em có thể đáp ứng thầy một việc."

"Gì vậy ạ, thưa giáo sư."

"Chờ sau khi em theo đuổi cô gái xinh đẹp kia xong… nhớ dẫn cô ấy tới để thầy xem mặt nhé." Trong mắt Giáo sư Mars lan tỏa một loại quang mang gần như là kích động: "Thầy muốn nhìn xem đến tột cùng là một cô gái có mị lực như thế nào mới có thể khiến em mê luyến như vậy… Cô ấy còn mê người hơn Chris vẫn đơn phương em ba năm qua sao?"

Sở Cảnh sửng sốt, lập tức ở trong đầu đảo nhanh qua vị đại mỹ nhân tóc vàng mắt xanh Chris kia sau đó đem khuôn mặt cô ấy cùng với khuôn mặt tuấn mỹ của Tả Dĩ Uyên đè lên nhau.

Loại ảo tưởng này, thật sự… rất muốn chết. Sở Cảnh đỡ trán.

"Giáo sư, em nghĩ, chỉ sợ em không thể đáp ứng yêu cầu này của thầy." Sở Cảnh nhún vai.

"Vì sao?" giáo sư Mars bất mãn lên án: "Yêu cầu này của thầy tuyệt không quá phận!"

"Đúng vậy, em biết, nhưng mà…" Sở Cảnh mắt cười cong cong: "Giáo sư, em hình như chưa bao giờ nói đối

tượng em theo đuổi là một cô gái?"

"…."

Vé máy bay Sở Cảnh mua chính là chuyến bay trực tiếp tới Las Vegas, bởi vì khoang hạng nhất đã bán hết, lại không muốn chậm trễ hành trình, Sở Cảnh liền lựa chọn mua vé máy bay khoang phổ thông. Vốn cậu cho rằng chuyện này cũng không có gì nhưng sau khi máy bay cất cánh 15 phút, cậu liền biết mình sai rồi, hơn nữa là sai lầm trầm trọng. Cậu hiện tại cực kỳ hối hận tại sao mình lại phải nhất định ngồi chuyến bay này… Cho dù có trì hoãn một ngày cũng còn hơn là bị người ta làm cho đầu mình phát đau. Sở Cảnh nhăn trán nghĩ nghĩ.

Mà hết thảy nguyên nhân gây ra… Sở Cảnh nhìn sang nam nhân đang thao thao bất tuyệt với mình, rốt cuộc giữ không nổi nụ cười trên mặt.

"Này…"

"Hắc, anh bạn, cậu đi Las Vegas rốt cuộc là muốn làm cái gì? Chơi bài? Hay tìm nữ nhân?" Nam nhân đáng khinh nở nụ cười: "Nhưng mà, bộ dạng cậu ưa nhìn như vậy, chỉ sợ không trả tiền cũng sẽ có rất nhiều nữ nhân dâng hiến, vậy thì… tìm nam nhân? Ha ha ha, tôi đùa chút thôi, đừng giận nha, người anh em."

"Ừ, đúng vậy, tôi đúng là đi tìm nam nhân." Sở Cảnh thản nhiên đáp lại một câu, ngay sau đó không chút nào ngoài ý muốn nhìn nam nhân đối diện bị lời nói của mình làm cho nghẹn họng.

Ngoáy ngoáy lỗ tai bị ma âm làm phiền gần một giờ… Sở Cảnh nhìn đồng hồ đeo tay một chút, sau đó nhắm mắt lại ngả người xuống, kéo chiếc chăn mỏng bao chặt người mình lại rốt cuộc cũng có thể sống yên ổn trong chốc lát!

Nhưng hiển nhiên, suy nghĩ này của cậu quả nhiên quá mức khờ dại. Nam nhân đối với lời nói của Sở Cảnh chỉ thoáng chấn kinh một chút, bất quá chỉ một phút đồng hồ, nam nhân kia lại khôi phục sinh cơ bừng bừng, tiếp tục không ngừng lùng bùng bên tai Sở Cảnh: "Ai nha, thật sự đi tìm nam nhân sao? Nam nhân nào? Anh trai cậu? Ba cậu? Hay là… tình nhân? A, trời ạ, cậu nhìn cũng còn nhỏ, đã thành niên chưa vậy?"

Sở Cảnh nhíu chặt chân mày, không muốn để ý tới cái gã nam nhân cứ lải nha lải nhải bên cạnh hoài.

"Ừm…hẳn là thành niên rồi đi, người Á Châu các cậu nhìn qua thì trông thực nhỏ… Tôi trước kia gặp một thằng nhóc người Nhật Bản, hắc hắc, cũng thật cmn hăng hái! Đã hơn 20 rồi mà thoạt nhìn vẫn trong veo như nước, giống như đám con gái 15, 16 tuổi… Đúng rồi, anh bạn, cậu ở nước nào? Hàn Quốc? Nhật Bản? Hay là Trung Quốc?"

Sở Cảnh cảm giác không thể nhịn được nữa.

"….Hắc, anh bạn, cậu cho tôi 100$ để làm gì?" Nam nhân nhìn tờ tiền trong tay, lại nhìn sang Sở Cảnh lộ vẻ không kiên nhẫn, có chút do dự nói: "Tuy rằng tôi biết tôi rất đẹp trai, cậu nhìn cũng thực đáng yêu, nhưng mà, tôi kỳ thật vẫn thích nữ hơn."

Đôi mắt Sở Cảnh âm trầm tối đen như mực thâm sâu nhìn chằm chằm gã nam nhân, thẳng tới khi gã ý thức được bá khí Sở Cảnh toát ra mới dần dần mà ngậm miệng lại, Sở Cảnh mới không nhanh không chậm mở miệng: "Lacey Flender, từng đảm nhiệm chức vụ tiểu đội trưởng đội lính đánh thuê Eagle Ray nổi danh hàng đầu thế giới, ba năm trước đã rời khỏi Eagle Ray, năm nay 36 tuổi."

Nam nhân vẫn cà lơ phất phơ như trước nhìn Sở Cảnh, nhưng đôi mắt trở nên lợi hại hơn chút. Cao thấp quét mắt nhìn Sở Cảnh một vòng, vô tội nhún vai: "Được rồi, anh bạn, tôi hình như đã xem thường cậu, như vậy, cậu rốt cuộc là ai? Kẻ thù của tôi? Tôi không nhớ đã chọc phải cậu. Tình nhân của tôi? Tôi nhớ rõ trước kia tôi không có chơi đùa nam nhân Châu Á a…"

"Tôi là ông chủ của anh, ngài Flender." Sở Cảnh lãnh tĩnh nói.

"Ông chủ?" Lacey khoa trương hỏi lại: "Cậu thuê tôi lúc nào?"

Sở Cảnh thản nhiên liếc tờ 100$ trong tay Lacey: "Anh đã nhận tiền rồi."

"Ý cậu là…100$ này?" Lacey cứng ngắc nhìn tờ tiền mỏng tang trong tay: "Tôi không biết giá trị con người tôi từ khi nào lại teo tóp thành cái dạng này."

"Từ khi anh lựa chọn nhận nó." Sở Cảnh nhếch môi cười nhìn bộ dạng kinh ngạc của Lacey, rốt cục cũng có cảm giác thân tâm khoái trá.

"Được rồi, được rồi, có lẽ đây cũng là một hợp đồng làm ăn không tồi." Lacey thoải mái nhét tờ 100$ vào túi áo khoác, sau đó nghiêng đầu nhìn Sở Cảnh, khẽ huýt sáo một tiếng: "Vậy cậu chủ thân mến, cậu có nhiệm vụ gì cho tôi?"

"…. câm miệng." Sở Cảnh nhìn Lacey, nói.

"Cái gì?" Lacey trừng mắt, hắn nghe thế nào cũng không hiểu.

"Ý của tôi là…" Sở Cảnh mỉm cười với Lacey, sau đó rõ ràng nhấn từng chữ: "Từ bây giờ cho tới khi đến Las Vegas, tôi hy vọng, không nghe thấy bất kỳ thanh âm nào từ anh… một chữ cũng không. Tôi tin tưởng đạo đức nghề nghiệp cùng kinh nghiệm rèn luyện hàng ngày của anh, anh có thể làm được chứ? Huh?"

"…." Lacey vô tội nhìn Sở Cảnh, cau mũi muốn tỏ vẻ lên án.

—— làm như vậy, là vô nhân đạo!

Còn nữa —— hắn cảm thấy cả người hắn đã bị thiếu niên xinh đẹp nhưng nói chuyện không chút lưu tình này thật sâu thương tổn!

5. Chương 5: Sòng Bạc

"Lacey Flender, anh đi theo tôi làm gì?" Thật vất vả mới có thể an ổn trên máy bay được vài giờ, nhưng không đợi Sở Cảnh thoải mái hơn, vừa xuống máy bay, cậu lại phát hiện mình bị Lacey hoàn toàn bám dính. Âm thầm quăng quật nhiều lần cũng không thể đem hắn vứt rụng, Sở Cảnh nhìn chằm chằm gương mặt cợt nhả của Lacey, giọng nói không khỏi vang lên mang theo vài phần mùi thuốc súng.

"A, Sở thân mến, không phải cậu đã thuê tôi rồi sao?" Lacey lắc lắc quả đầu đinh nâu nâu, cười đến vô lại: "Tôi đã nhận 100$ của cậu, chậc… Đây cũng không phải số tiền nhỏ, cậu xem, làm một lính đánh thuê có đạo đức nghề nghiệp, chúng tôi được học phải tận trung với cương vị công tác của mình, đương nhiên, là bao gồm cả giá tiền thuê và đối tượng được bảo hộ là gì. Cậu cũng biết tôi là một lính đánh thuê đủ tư cách thậm chí còn rất ưu tú mà."

"Tôi nhớ rõ tôi chỉ thuê anh trong thời gian một chuyến bay." Đôi mắt đen nhánh của Sở Cảnh nặng nề nhìn Lacey mang theo tia cảnh cáo: "Mà nhiệm vụ của anh, từ lúc máy bay hạ cánh xuống sân bay Las Vegas cũng là khoảng một giờ năm phút trước đã kết thúc. Tôi không hề yêu cầu anh 'làm vệ sỹ' cho mình, ngài Flender!"

"A? Nhiệm vụ kết thúc?" Lacey chớp chớp mắt, lập tức cười càng hăng hái: "Sở thân mến, nói như vậy, thời gian hiện tại của tôi thuộc về tôi? Như vậy, Sở, cậu lại càng không có lý do ngăn cản tôi đi theo cậu… Cậu xem, đây hoàn toàn là tự do của tôi, không phải sao?"

"Được rồi, tùy anh." Sở Cảnh híp mắt thâm trầm đánh giá Lacey, nhưng cũng chỉ một lát sau, không biết nghĩ tới điều gì hơi hơi gợi lên khóe môi khoái trá mỉm cười: "Kế tiếp, tôi muốn tới sòng bạc lớn nhất nơi này xem một lần, sao, ngài Flender có muốn đi cùng không?"

"Sòng bạc? Cậu muốn nói cậu sẽ tới sòng bạc?" Lacey hai mắt sáng rực lên: "Đương nhiên! A, thượng đế, đã tới Las Vegas sao có thể không tới sòng bạc được chứ? Nhưng mà, Sở…"

"Chuyện gì?" Sở Cảnh nghiêng đầu nhìn sang Lacey đang muốn nói lại thôi.

"Ở Las Vegas phải trên 21 tuổi mới được phép tiến vào sòng bạc, cậu…" Lacey đánh giá Sở Cảnh từ trên xuống dưới, có chút xấu hổ gãi đầu gãi tai.

"Vấn đề này anh không cần lo lắng." Sở Cảnh cười khẽ một tiếng, quen thuộc tìm tới trước cửa một sòng bạc được trang trí xa hoa, đưa thẻ căn cước tới trước mặt vệ sỹ trước cửa lắc lắc mấy cái, sau đó quay đầu hướng Lacey ngoắc ngoắc ngón tay: "Tôi đã qua sinh nhật 21 tuổi được 1 tuần."

"Thế mới nói, tôi vĩnh viễn đều không biết rõ được người Châu Á các cậu đến tột cùng là đã thành niên hay chưa." Lacey nhỏ giọng lầm bầm một câu, sau đó nhanh chóng đi theo Sở Cảnh vào sòng bạc.

Đem tiền mặt trên người đổi thành chip, Lacey lúc này mới vui vẻ mà đi tới bên cạnh Sở Cảnh. Thấy Sở Cảnh như trước hai tay trống trơn, bộ dạng nhàn nhã thư thái, Lacey nhịn không được dùng cánh tay nhẹ nhàng đẩy đẩy lưng Sở Cảnh: "Hắc, anh bạn, cậu không đổi chip à?"

"Tôi không vội." Sở Cảnh khẽ cười một chút, nghiêng đầu nhìn Lacey vẻ mặt hưng phấn, nhíu mày hỏi: "Đổi nhiều chip như vậy, cũng phải tới một triệu hả? Sao, anh định chơi cái gì?

Lacey lắc đầu: "*Baccarat* kỹ thuật rất cao, tôi sẽ không chơi, ừm…vẫn là chơi xúc xắc trước đi."

"Vậy anh chậm rãi chơi, tôi đi loanh quanh nhìn xem." Sở Cảnh vỗ vỗ vai Lacey: "Anh bạn, chúc anh may mắn."

"Hy vọng thế." Lacey nhếch môi cười, lộ ra cả răng.

Sau khi cùng Lacey tách ra, Sở Cảnh không vội đi thử vận may ở một chiếu bạc nào mà ngược lại chậm rãi đi loanh quanh xem xét một vòng sòng bạc.

Đối với việc chơi bạc, vô luận là kiếp trước hay kiếp này cậu đều không thấy xa lạ, mẹ cậu vốn là một nhân viên chia bài cao cấp trong một sòng bạc ở Macao, kỹ thuật chia bài rất xuất chúng. Năm đó đến vua bài bạc ở Macao cũng phải khen mẹ cậu không dứt miệng, kiếp trước khi cậu bị lão gia tử tống ra nước ngoài, cậu đã 23 tuổi, bởi vì thật sự thân vô trường kỹ *(không có khả năng gì),* rơi vào đường cùng, cậu chỉ có thể dùng các kỹ năng của mẹ dạy, đến Las Vegas thử thời vận ở các sòng bạc.

Phải nói, có lẽ cậu trời sinh đối với các con số và tính nhẩm tương đối mẫn cảm, chỉ trong một đêm, cậu lại ở trên một chiếc du thuyền đánh bạc cao cấp tại Las Vegas kiếm được bộn tiền. Nhưng lúc ấy cũng là thắng đỏ mắt không biết thu liễm, cùng ngày cũng không đợi mình rời khỏi sòng bạc, đã bị người "mời" tới gặp ông chủ du thuyền. Cơ duyên xảo hợp, cậu từ đó về sau trở thành nhân viên chia bài chuyên nghiệp trên du thuyền đó, lại thêm một cơ duyên xảo hợp nữa, cậu đã gặp được ông chủ thực sự đứng phía sau chiếc du thuyền đánh bạc này…. Tả Dĩ Uyên, và trở nên quen thân. Nếu "đánh bạc" là khởi đầu duyên phận, vậy cậu liền dựa vào con đường này mà bắt đầu đi thôi, tuy rằng tiến trình tiếp cận Tả Dĩ Uyên khả năng sẽ chậm một chút nhưng vẫn coi như ổn thỏa.

Đi một vòng cưỡi ngựa xem hoa xong, đang định quay đầu lại tìm Lacey, nhưng không đợi cậu bắt đầu liền thấy cách đó không xa, Lacey hai tay trống trơn giống như chó nhà có tang hướng chính mình đi tới.

"Thua?" Sở Cảnh cao thấp đánh giá Lacey một chút, tựa tiếu phi tiếu nói.

Lacey tội nghiệp nhìn Sở Cảnh, cực kỳ bi thương gật đầu: "A, Sở, tôi hoàn toàn không hiểu được tại sao tôi lại thua… chip của tôi thua hết sạch rồi! Một triệu a! Nhanh như vậy liền không còn một đồng!"

Sở Cảnh gật đầu: “Quả thật rất nhanh.”

Lacey vẻ mặt chịu đả kích, lên án nhìn Sở Cảnh: “Sở thân mến, thấy bằng hữu gặp chuyện bất hạnh như vậy, chẳng lẽ cậu không an ủi tôi được một chút sao?”

“Bằng hữu?” Sở Cảnh quay đầu liếc nhìn Lacey, cười nhạo một tiếng: “Bằng hữu của tôi không có ai đánh bạc tệ thành cái dạng này, vậy mà còn dám mò tới Las Vegas đánh bạc.”

Lacey chán nản cúi đầu, một người cao to hơn mét chín lúc này thoạt nhìn có chút đáng thương hề hề. Sở Cảnh có chút chịu không nổi. Người này ở kiếp trước với cậu mà nói tốt xấu cũng xem như thầy giáo vỡ lòng dạy cậu bắn súng. Cậu đến bây giờ còn có thể nhớ rõ Lacey được xưng tụng là súng thần, bách phát bách trúng. Tư thế oai hùng hiên ngang như thế so với bộ dạng như chó nhà có tang hiện tại thật sự quá đối lập, thật sự rất có cảm giác chênh lệch.

Quả nhiên, đối với người mình mang lòng kính ngưỡng, vẫn là từ bỏ giải thích mà tự thông suốt vẫn hơn. Sở Cảnh ở trong lòng yên lặng thở dài, bởi vì hiện thực rất tàn nhẫn…. cho dù là thần tượng cũng tiêu tan.

“Anh còn tiền không?” Sở Cảnh hỏi Lacey.

“Không có.” Lacey nhín vai: “A…không, còn 100$.”

Sở Cảnh buồn cười nhìn Lacey giống như hiến vật quý mà từ trong túi áo khoác móc ra tờ 100$ mà cậu đã đưa cho anh ta khi ở trên máy bay, hít sâu một hơi, nói: “Đi đổi thành chip đi.”

“Đổi…100$?” Lacey do dự: “Quá…quá ít đi? Hơn nữa, Sở, tôi toàn thân cao thấp chỉ còn có 100$ này thôi.”

Sở Cảnh cau mày, lạnh lùng nhìn Lacey.

“Được rồi, được rồi, tôi đi đổi là được chứ gì!” Lacey chống không lại áp lực vô hình Sở Cảnh toát ra, nhanh chóng chạy tới quầy đổi chip: “Sở, tôi thề đời này tôi chưa từng làm chuyện dọa người như vậy! Cậu không thấy ánh mắt của cô gái đáng yêu bên kia thế nào đâu! A…. vốn đêm nay tôi còn muốn hẹn cô ấy tới khách sạn hảo hảo tán gẫu một chút lý tưởng nhân sinh!”

“Tới khách sạn tán gẫu lý tưởng nhân sinh?” Sở Cảnh nhếch môi một chút: “Cùng với một tên toàn thân cao thấp chỉ có 100$?”

Lacey ảo não gục đầu.

“Được rồi, anh bạn, lên tinh thần đi theo tôi.” Sở Cảnh hất tóc mái về phía sau, lập tức hướng bàn *Tài Xỉu* đi tới. Lacey thấy thế, nhanh chóng đuổi theo.

Hai người chen lên phía trước, nhân viên phụ trách trò vừa lúc dừng lắc xúc xắc, đợi cho tới khi ba viên xúc xắc được lắc đều trong cốc thủy tinh đình chỉ lay động. Sau đó, nhân viên phụ trách ra hiệu cho mọi người chung quanh đánh cuộc, các ánh đèn thể hiện số xúc xắc sẽ sáng lên cho các khách chơi đặt cược.

Sở Cảnh mắt lạnh nhìn khách chơi xung quanh sôi nổi đem chip của mình lên cược, còn cậu vẫn không có động tĩnh gì.

"Hắc, Sở thân mến, cậu không chơi à?"

Ván đầu tiên là Tiểu. Ván này đa số khách chơi đều đặt ở cửa Tiểu, kết quả vừa ra, đám đông chung quanh đều vang lên một mảnh kích động trầm trồ khen ngợi. Lacey đứng bên nhìn cũng có chút kích động, nhưng bất đắc dĩ cả người chỉ có 100 chip, thật sự không chắc chắn thì không nên đặt cược. Thấy sắc mặt thiếu niên đông phương lạnh lùng, Lacey không khỏi nhẹ nhàng đẩy lưng cậu, nhỏ giọng hỏi.

"Không vội." Sở Cảnh tâm bình khí tĩnh, mặt mày mang theo vài phần lạnh nhạt, khóe môi như có như không treo nụ cười khỉnh: "Quan sát đi."

Tới khi ván thứ hai công bố kết quả, vẫn như trước là Tiểu. Lúc này số người đặt Tiểu so với ván trước đã ít đi một chút, nhưng vẫn chiếm đa số. Lacey thấy lợi thế trên bàn cược nhanh chóng thuộc về nhóm khách chơi, càng phát ra thiếu kiên nhẫn.

"Hắc, Sở, chúng ta cũng chơi một ván đi?" Lacey dùng ngón tay chọc chọc Sở Cảnh.

"Không vội."

"Nhưng mà…" Lacey có chút không tình nguyện.

Sở Cảnh liếc mắt nhìn Lacey, Lacey bất đắc dĩ buông tay: "Được rồi, được rồi, tôi biết rồi, không vội đúng không? Tôi nghe lời cậu là được."

Sở Cảnh gật đầu, vừa lòng mà một lần nữa dời tầm mắt lên chiếu bạc.

Sau khi kết quả liên tiếp xuất hiện "Tiểu" về sau, đám khách chung quanh đều có chút không bình tĩnh. Cùng lúc bọn họ bắt đầu kinh hỉ với vận khí liên tục tốt thế này, nhưng về phương diện khác, bọn họ lại ân ẩn bắt đầu lo lắng…. Xác suất cao như vậy, không có khả năng tiếp tục tiểu nữa đi?

Sau khi suy xét cẩn thận, trên chiếu bạc số lượng khách đặt "Đại" cũng dần nhiều hơn, đến ván thứ 7, cơ hồ lúc này trên bàn đã bày ra cục diện Đại – Tiểu cân bằng, cho dù từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ, kết quả công bố vẫn luôn là Tiểu.

"Ngài Flender, đặt đi."

Thẳng tới khi ván thứ 8 bắt đầu, Sở Cảnh vẫn an an tĩnh tĩnh đứng bên cạnh Lacey quan sát chiếu bạc đột nhiên lên tiếng.

"A, tôi nghe không lầm chứ, Sở thân mến? Cậu rốt cuộc cũng đặt cược sao?" Lacey tinh thần tỉnh ra, hưng phấn mà biểu hiện ra một bộ nóng lòng muốn thử: "Vậy đặt cái gì? Tiểu? Dù sao cũng đã 7 lần rồi… đương nhiên, Đại cũng rất có thể."

"Đặt tam bảo" Sở Cảnh chống lại Lacey lộ ra biểu tình 'cậu điên rồi', mỉm cười, lại từng chữ nhấn mạnh rõ ràng rành mạch nói: "Toàn bộ, đặt tam bảo*". *(Ý là bộ ba số giống nhau 111 222 333 444 555 666, tiền cược tùy từng nơi nhưng đa số là lớn hơn hẳn bình thường).*

6. Chương 6: Phiền Toái

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Sở… tôi nghĩ cậu nên suy nghĩ kỹ một chút." Lacey khó nhọc nói, nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng nói thầm: "Đây là số chip cuối cùng của tôi."

"Anh không tin tôi?" Sở Cảnh nguy hiểm nheo mắt lại.

"Đương nhiên không phải, Sở thân mến!" Lacey nhanh chóng lắc đầu: "Nhưng mà… được rồi."

Biết Sở Cảnh đã hạ quyết tâm muốn đặt tam bảo, Lacey chỉ có thể đau lòng đem toàn bộ số chip trong tay đặt vào ô tam bảo… Hiển nhiên, hắn chưa bao giờ cho rằng Sở Cảnh có thể thắng, cho nên khi hắn thấy nhân viên chia bài chậm rãi mở nắp thủy tinh ra, thấy rõ trong đó ba viên xúc xắc đỏ tươi đều chỉ có một dấu chấm trắng duy nhất, hắn cảm giác đầu óc mình có một thằng nhóc màu vàng không ngừng hát vang "Hallelujah"

(Hallelujah là một thán từ có nghĩa là: bài hát ca ngợi đức Chúa Trời. Từ này được ghép bởi 2 từ trong tiếng Do Thái: "Hallelu" (ca ngợi, chúc tụng) và "Yah" là từ viết vắn tắt của "Yahweh" hoặc "Jehova"(Thiên Chúa). Hallelujah còn là tên bài hát trong phim hoạt hình Sherk I)

"Sở…Tôi không nhìn lầm chứ?" Lacey kích động nghiêng đầu nhìn Sở Cảnh.

Sở Cảnh cong cong khóe môi: "Nếu anh nhìn thấy bộ ba 1 thì đúng là thế."

"A, Sở, cậu quả là thiên sứ của tôi!" Lacey nhìn túi tiền của mình tràn đầy chip thưởng, cảm động muốn khóc. Trời biết, từ nhỏ tới lớn, hắn tới Las Vegas đánh bạc nhiều lần như vậy, chưa một lần thắng đậm thế này! Trời biết hắn đánh bạc xui xẻo thành cái dạng gì! Nhưng mà, từ hôm nay trở đi, nỗi sỉ nhục "luôn thua bạc" của hắn rốt cuộc cũng đã biến mất hết!

Lacey cảm thấy chính mình rốt cục nở mày nở mặt một lần.

"Kế tiếp, còn muốn chơi cái gì?" Sở Cảnh nghiêng đầu tà tà liếc Lacey.

"Cái này…" Lacey nghĩ nghĩ, với kinh nghiệm đánh bạc quá mức bết bát trước đây đã trải qua, rối rắm không tới một phút đồng hồ, quyết đoán quay đầu, thành khẩn nhìn về phía Sở Cảnh: "Sở thân mến, vẫn là cậu tự quyết định đi."

"Như vậy… Sở Cảnh không chút để ý mà đi về phía trước vài bước, nhìn trúng một bàn ít khách: "Không bằng, chơi Roulette đi."

Roulette đại khái cũng là một loại phương thức đánh bạc thông thường nhất trong sòng bạc. Cách chơi khá đơn giản, cho dù người mới học nghề hay bắt đầu chơi cũng rất dễ dàng. Đơn giản mà nói, trò này cũng là chỉ có hai loại hình thức chơi là đoán màu sắc hoặc đoán con số.

Nói tóm gọn lại thì chính là thách thức khả năng tính toán tỷ lệ của người chơi.

"Đưa chip cho tôi." Sở Cảnh liếc nhìn bàn Roulette, sau đó quay đầu đi, thản nhiên mở miệng.

Lacey nhanh chóng đưa một nửa số chip qua, Sở Cảnh đối với sự tín nhiệm này của Lacey cũng không tỏ vẻ gì, chỉ khẽ cười một tiếng, tiểu cầu trên Roulette vừa mới bắt đầu xoay tròn, liền không chút do dự ném vào khu vực màu đen.

"A, Sở, cậu quả thật rất thần kì!" Lacey nhìn tiểu cầu vững vàng lăn vào khu vực màu đen, kích động hận không thể một phát ôm chặt lấy Sở Cảnh mà hôn chụt một cái.

"Trò Roulette tổng cộng có 38 cách, trừ bỏ ô màu xanh ra còn lại là hai màu đỏ đen đan xen nhau…. Nói cách khác, tôi áp dụng khả năng nào trên 47%." Sở Cảnh tựa tiếu phi tiếu quay đầu thản nhiên liếc nhìn Lacey một cái: "Tỷ lệ cao như vậy… Flender tiên sinh, khỏi cần nói tôi cũng biết, anh chưa bao giờ đoán trúng đúng không?"

Lacey ho nhẹ một tiếng, cười ha ha: "Đã là bạn bè cả rồi, sao còn khách khí như vậy. Cứ gọi tôi là Lacey được rồi…. A, a, anh bạn, đừng thất thần nha, cậu nhìn đi, ván mới bắt đầu rồi kìa!"

Sở Cảnh đối với việc Lacey vụng về lảng sang chuyện khác khẽ cười nhạo một tiếng khinh thường, nhưng kế tiếp quả nhiên vẫn không nói tiếp nữa, ngược lại, đem toàn bộ tinh lực tập trung vào bàn Roulette. Không thể không nói điều này khiến Lacey thở phào một hơi.

Từ nhỏ tới lớn, chưa từng thắng qua một lần…. Loại chuyện này sao có thể nói ra cho người khác được chứ? Lacey ghen tị nhìn cậu nhóc Châu Á thần tình hờ hững bên cạnh, ra tay nhanh chóng, lại chuẩn xác, từ khi bước vào sòng bạc tới nay, thiếu niên Đông phương chưa từng thua, khiến hắn thật sâu có cảm giác tràn ngập thất bại.

"Hắc, anh bạn, tôi nghĩ, tối nay chúng ta đã thắng được quá nhiều rồi."

Nhìn sang Sở Cảnh lại một lần nữa thoải mái mà thắng được một số tiền lớn, lớn mật như Lacey cũng không khỏi có chút chột dạ trong lòng. Tiền vốn của bọn họ chỉ có 100$, nhưng Sở Cảnh đã dùng 100$ đó chỉ trong một đêm đã khiến cho bọn họ kiếm được không ít tiền? Lacey liếc số chip trên bàn…. Được rồi, đoán sơ sơ ít nhất cũng phải hơn một triệu rồi!

Tuy rằng thắng được nhiều tiền làm hắn thực thích nhưng… Lacey nhìn chung quanh nhanh chóng quét một vòng. Hắn dám khẳng định, trong cái sòng bạc này đã sớm có rất nhiều người theo dõi bọn họ. thật sự nếu không thu tay lại, hắn sợ hôm nay sẽ không cách nào rời khỏi được cái sòng bạc này được.

"Sao, anh sợ?" Sở Cảnh trêu tức hỏi lại, nhưng vẫn không có ý muốn dừng tay.

"Sợ?" Lacey cười nhạo một tiếng, nhún vai nói: "Đương nhiên không có khả năng, chẳng qua, lão tử ghét phiền toái."

Sở Cảnh nhếch môi một cái: "Yên tâm, phiền toái lần này… không rơi trúng đầu anh đâu." Nói xong, tiểu cầu lại lần nữa bắt đầu xoay tròn, cậu đem toàn bộ số chip mình có được đặt vào duy nhất con số 13.

"A……Trời ạ!" Lacey trừng lớn mắt, toàn thân cứng ngắc quay đầu nhìn Sở Cảnh. một lát sau vô cùng đau đớn mà lên án: "Cậu lấy bớt số chip về đi, chỉ đặt một nửa là được rồi. Sở, cậu không thể vì sợ sòng bạc tìm tới phiền toái mà lựa chọn vứt toàn bộ số chip như thế chứ!"

"Nhưng mà, không phải anh nói anh ghét phiền toái sao?" Sở Cảnh híp mắt lại, hừ cười nhìn về phía Lacey.

"Nhưng lão tử càng ghét người khác tiêu xài phung phí hơn!" Lacey đau lòng vặn vẹo mà gương mặt tuấn lãng cũng vặn vẹo theo, nghiêng đầu sang chiếu bạc đôi mắt trông mong nhìn tiểu cầu vẫn còn đang quay vòng vòng, trong mắt quả thực muốn toát ra lục quang đến nơi: "Huống chi, lại là trong nháy mắt tiêu xài phung phí hết! Sớm biết vậy, lão tử tình nguyện liều mạng với bọn vệ sỹ trong sòng bạc!"

Sở Cảnh bị hành động khoa trương của Lacey chọc mỉm cười, vươn tay vỗ vỗ vai Lacey, thoải mái nhàn nhã an ủi: "Không sao, anh bạn, anh phải tin rằng, là của mình thì chính là của mình, còn không phải mình… thì có cố giữ cũng không được."

Thúi lắm! Loại người được thần bài bạc chiếu cố như cậu sao có thể hiểu được loại người luôn xui xẻo như tôi… Cảm thụ của người bị thần bài bạc vứt bỏ? Đây là lần đầu tiên trong đời lão tử thắng bạc a! Shit!

Lacey dưới đáy lòng bi phẫn gào thét, nhưng loại tâm tình phẫn nộ này không có tồn tại được quá một phút đồng hồ…..

"OH MY GOD….." Lacey quay đầu, từ trên nhìn xuống, từ trong ra ngoài đánh giá Sở Cảnh một lần, trong mắt phát ra một loại ánh sáng sùng bái nóng cháy: "Cậu….cậu làm thế nào vậy? Loại xác suất này chỉ có 2.6%… Sở, cậu thật là… rất giỏi!"

Sở Cảnh nghiêng đầu cười: "Tôi có nên cảm ơn sự khích lệ của anh?"

"Không cần khách khí, không cần khách khí." Lacey cười hắc hắc, đến gần Sở Cảnh hơn một bước, hơi cúi hạ thân mình, nhìn chung quanh đã thấy hai vệ sỹ mặc hắc y đi tới chỗ hai người, vươn tay vỗ vai Sở Cảnh: "Nhưng, anh bạn, lần này cậu thật sự gặp rắc rối lớn rồi."

7. Chương 7: Chia Bài

"Tôi biết." Sở Cảnh tự nhiên hiểu được kết quả cuối cùng khi bọn họ bất ngờ thắng được số bạc lớn như vậy, quay sang nhìn Lacey, sau đó đem số chip bỏ vào túi áo hắn: "Được rồi, đây là việc tôi luôn chờ mong, hiện tại rốt cục cũng chờ được. Tối nay được chơi cùng anh, tôi phi thường vui vẻ, thập phần cảm ơn anh, Lacey, nhưng đáng tiếc chính là, số tiền chúng ta đồng thời thắng kia, chỉ sợ anh không mang ra ngoài được rồi."

"Cậu có ý gì?" Lacey nhìn mấy cái chip màu vàng trong áo, có chút bất mãn nhăn mày: "Hắc, anh bạn, cậu cho rằng tôi thiếu tiền sao?"

"Đương nhiên không phải." Sở Cảnh nhếch môi một cái: "Nhưng đây mới chân chính là số tiền anh được thuê… Cũng không thể để cho người ngoài biết, giá thuê đỉnh đỉnh đại danh Lacey Flender đội trưởng đội Eagle Ray lại rẻ đến mức chỉ còn 100$ chứ? Sẽ tổn hại tới giá thị trường về sau của anh."

Lacey nhìn chằm chằm đôi mắt màu đen của Sở Cảnh, bỗng nhiên mỉm cười: "Được rồi, một khi đã vậy… Tôi đây liền nhận vậy. Hắc, Sở thân mến, hình như cho tới hiện tại tôi vẫn chưa biết tên họ đầy đủ của cậu. Cậu không biết là đối với một bằng hữu tuyệt đối trung thành như tôi, cậu giấu diếm như vậy rất không ý nghĩa sao?"

"Tôi chưa bao giờ nghĩ giấu anh." Sở Cảnh gạt tóc mái rơi trên trán: "Được rồi, có lẽ tôi hẳn nên tự giới thiệu một chút… Tôi là Sở Cảnh, người Trung Quốc."

"Trung Quốc? A, tôi biết, đó là một quốc gia thần bí vô cùng xinh đẹp." Lacey cười, dùng dư quang nhìn đám vệ sỹ áo đen chung quanh đã dần tới gần, hơi hơi đè thấp thanh âm: "Hắc, một mình cậu thật sự không thành vấn đề gì chứ?"

"Tôi tự có chừng mực." Sở Cảnh gật đầu, sau đó khẽ đẩy Lacey sang một bên: "Được rồi, số chip đó cũng được hai mươi vạn… Anh hiện tại đã có đủ tiền, có thể nhanh chóng đi tìm cô gái đáng yêu lúc trước. Có lẽ… các anh còn kịp tìm một khách sạn lãng mạn, hảo hảo nói chuyện nhân sinh lý tưởng gì đó nữa ấy."

Ba gã vệ sỹ đẩy Lacey ra bao vây quanh Sở Cảnh, ngay sau đó, một nam nhân dáng vẻ trung niên ăn diện, chắc là quản lý vẻ mặt tươi cười đi tới trước mặt Sở Cảnh, ôn hòa nói: "Thưa quý khách, ông chủ chúng tôi muốn gặp anh."

Sở Cảnh cho Lacey một ánh mắt "sau này còn gặp lại" rồi mỉm cười chỉnh sửa lại cổ tay áo một chút, lập tức gật đầu với vị quản lý, cười nói: "Vậy, làm phiền dẫn đường."

Có lẽ đã công tác tại sòng bạc rất lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên ông quản lý gặp một khách nhân lại phối hợp như thế, ông ta khẽ chớp mắt một cái, lập tức không dấu vết mà đánh giá Sở Cảnh một lần. Ánh mắt mang theo ý tứ nhìn kỹ một chút, dừng lại trên gương mặt chàng trai còn chưa thành niên vài giây, sau đó bất động thanh sắc thu hồi tầm mắt, lúc này mới ôn hòa nói: "Mời."

Cảm giác bị vệ sỹ hộ tống lên lầu, thật tình thì Sở Cảnh cảm thấy không thích tí nào. Nhưng, bây giờ phải an an ổn ổn đi theo người ta, so với kiếp trước bị mạnh mẽ túm tay túm chân khiêng đi vẫn tốt hơn nhiều.

Sở Cảnh đột nhiên nhớ lại kiếp trước, mình bị mấy tên vệ sỹ to con từ bàn đánh bạc kéo ra rồi xảy ra xung đột kịch liệt, nhất thời không khỏi cảm thán khi đó mình quá lỗ mãng. Nhưng, ai mà chưa từng có một thời trẻ trâu? Sở Cảnh khẽ cong môi, tiếp tục không nói một lời mà đi sau quản lý thẳng hướng tầng cao nhất đi lên.

Ông chủ sòng bạc lúc này không phải Tả Dĩ Uyên. Chuyện này ngay từ đầu Sở Cảnh đã nghĩ tới, nhưng chân chính nhìn đến đúng là không phải, vẫn không khỏi có chút thất vọng.

Kiếp trước, cậu ở trên một chiếc du thuyền đánh bạc lần đầu tiên gặp gỡ Tả Dĩ Uyên, cho nên kiếp này trước khi tới Las Vegas, cậu bắt đầu thu thập tin tức về chiếc du thuyền đánh bạc đó, nhưng vấn đề là, đã lâu như vậy, nhưng cậu không tra được bất kì tin tức gì liên quan tới chiếc du thuyền đánh bạc đó.

Cũng là càng về sau, Sở Cảnh mới mơ hồ nhớ lại, kiếp trước Tả Dĩ Uyên đã từng nói qua, chiếc du thuyền đánh bạc kia là khi hắn trùng hợp có vài phần hứng thú đối với sòng bạc, mới từ trong tay người khác mua lại. Về phần thời gian cụ thể mua thuyền, cậu đã không còn nhớ rõ lắm, nhưng ít nhất hiện tại chiếc du thuyền đánh bạc kia vẫn chưa xuất hiện.

Cho nên, cậu đành phải đến sòng bạc này thử thời vận, hy vọng có thể sớm đợi được ngày khai trương chiếc du thuyền đánh bạc đó.

Đương nhiên, cũng không phải không có cách khác tiếp cận Tả Dĩ Uyên, Sở Cảnh yên lặng thầm nghĩ, nhưng hành tung của Tả Dĩ Uyên rất khó dò, chỉ với thân phận người nọ, muốn hảo hảo gặp mặt cũng thực không dễ dàng. Còn nữa, lại về vấn đề thân phận, Tả Dĩ Uyên đối với việc tiếp cận của người khác rất mẫn cảm, đối với người lạ tâm đề phòng càng nặng. Nếu lộng xảo thành chuyên *(biến khéo thành vụng)* khơi dậy sự đề phòng của Tả Dĩ Uyên, cuối cùng lại một phát súng bắn thẳng vào cậu, vậy cậu có muốn khóc cũng không còn chỗ mà khóc nữa.

Cho nên, vẫn chỉ có thể đi từng bước một, được bước này hay bước đấy.

"Cậu là người Trung Quốc? Ha ha, người Trung Quốc các cậu có một câu ngạn ngữ, a, là 'anh hùng xuất thiếu niên' đúng không? Tôi từ băng ghi hình đã xem qua biểu hiện của cậu, một buổi tối chỉ với 100$ mà có thể kiếm được triệu đô… Anh bạn nhỏ, cậu tuy rằng không lớn tuổi, nhưng kỹ năng đánh bạc thật không thể coi thường." Ông chủ sòng bạc âm trầm nhìn Sở Cảnh, tươi cười trên mặt nhưng lại mang theo lệ khí: "Không biết, là ai bày cách cho cậu? Hôm nay, cậu dám bày trò để cuỗm một đống tiền từ sòng bài của George này sao?"

"Đương nhiên không phải! Ông chủ George, tôi nghĩ, chuyện lần này… Ông đã hiểu lầm tôi rồi." Sở Cảnh nhìn nam nhân trước mắt mang một cỗ mùi máu tươi, nhanh chóng lắc đầu phủ nhận, biểu tình kia thực thành khẩn: "Tôi tới sòng bạc tự nhiên không phải vì muốn đánh bạc. Nói thật, tôi tới đây chính là vì muốn được gặp ông chủ là ông."

"Hả? Gặp ta?" George hừ hừ cười một tiếng, vươn tay cầm lấy một điếu xì gà không chút để ý lên tiếng, hiển nhiên là không quá tin tưởng: "Gặp ta làm gì?"

"Thật ra, tôi muốn tới đây làm việc." Sở Cảnh lộ ra nụ cười mang theo chút ngại ngùng: "Tôi thích nơi này, cho nên tôi muốn được lưu lại làm nhân viên chia bài cho sòng bạc."

"Chia bài?" George hút một hơi xì gà, khiến mùi thuốc lá nồng đậm lan tỏa một vòng trong căn phòng sau đó mới chậm rãi phun ra một câu. Híp mắt nhìn người đang đứng đối diện mình, tươi cười nhạt nhẽo nhìn nam hài người Mông-gô-lô-ít, thật lâu sau mới hỏi: "Cậu thiếu tiền?"

"Không." Sở Cảnh lắc đầu: "Tôi chỉ là thích công việc này. Có lẽ ngài không biết, mẹ tôi chính là một chuyên gia chia bài… Tôi thích cảm giác khống chế vận mệnh của những khách đánh bạc."

George lạnh lùng cười một tiếng: "Tôi vì sao phải lưu cậu lại? Huh? Người trẻ tuổi, cho tôi một lý do để có thể cho cậu lưu lại xem."

"Tôi có thể mang đến cho ông càng nhiều lợi nhuận, tôi nghĩ là không ai chê tiền cả." Sở Cảnh khẽ mỉm cười, chống lại tầm mắt của George: "Năng lực của tôi ngài cũng đã giám định qua…. Hơn nữa, thuê tôi trở thành thủ hạ của ngài, một nhân viên chia bài… trừ bỏ tiền lương phải trả mỗi tháng cũng không đáng kể bao nhiêu, ngài cũng không có bất cứ tổn thất gì, không phải sao?"

George không nói tiếp, tầm mắt âm lãnh chặt chẽ tập trung vào Sở Cảnh, sau một lúc lâu, gã cười to ra tiếng: "Được rồi, tôi đúng là không có lý do gì cự tuyệt đề nghị của cậu, như vậy đi, người trẻ tuổi, tôi chờ mong biểu hiện của cậu… Nhớ kỹ những điều đã nói, cậu phải mang đến càng nhiều lợi nhuận cho tôi."

"Đương nhiên, BOSS."

Sở Cảnh hơi thở phào nhẹ nhõm, trên mặt nửa điểm manh mối cũng không lộ ra, chỉ là cúi đầu đáp lời, đối với George an an tĩnh tĩnh mỉm cười.

8. Chương 8: Du Thuyền Casino

"Hắc, Sở thân mến, cậu có phát hiện không, ba tháng nay từ khi cậu trở thành nhân viên chia bài ở đây xong, chỉ cần tới ca cậu làm việc thì vô số mỹ nữ tới đánh bạc đặc biệt nhiều đi?"

"Thật không?" Sở Cảnh có lệ đáp lại Lacey vẫn cứ luẩn quẩn quanh cậu không đi, vươn tay cởi bỏ cúc áo trên của bộ đồng phục nhân viên, có chút không kiên nhẫn hất tóc mái đã dài hơn không ít của mình ra sau đầu.

Nơi này, các nhân viên chia bài làm việc theo chế độ luân phiên, một nhóm ba người, làm liên tục một tuần mới thay phiên một lần, ở trong sòng bài luôn đảm bảo 24/24 luôn có người. Cậu vừa mới kết thúc phiên làm việc của mình, cả người đều mệt mỏi rã rời, cậu hiện tại chỉ nghĩ muốn tắm một cái rồi hảo hảo lăn ra giường ngủ say một giấc. Những thứ khác gì đó… đều bị cậu ném sang một bên!

Tuy rằng Lacey còn một bụng muốn nói nhưng nhìn Sở Cảnh bộ dạng mệt mỏi như vậy, sờ sờ mũi mình, Lacey cũng không tiếp tục làm phiền thời gian nghỉ ngơi của Sở Cảnh nữa.

Đối với một bằng hữu như vậy… tuy rằng nguyên nhân gặp gỡ là bởi vì Lacey trong khoang máy bay phổ thông quá nhàm chán mà nhất thời hứng khởi quay sang trêu chọc, nhưng không thể phủ nhận, hắn không nghĩ búp bê Đông Phương thoạt nhìn còn chưa thành niên này, thế nhưng thật chết tiệt đúng khẩu vị của hắn. Khụ, đương nhiên là loại hợp khẩu vị thực thuần khiết nha.

Không thể nghi ngờ, Sở Cảnh là một thiếu niên cực độ có mị lực, thần bí khiến người khác không thể nào nhìn thấu cậu được. Ít nhất từ khi quen biết tới nay đã được ba tháng, Lacey phát hiện mình hoàn toàn vẫn không cách nào biết được Sở Cảnh rốt cuộc là loại người như thế nào.

Ngay từ đầu, hắn cho rằng Sở Cảnh cũng chỉ là một thanh niên xinh đẹp chưa hiểu biết thế sự, thậm chí

còn là một thiếu niên không có điều kiện kinh tế tốt… bởi vì cậu ta cũng chỉ ngồi khoang phổ thông. Được rồi, tuy rằng lúc ấy mình cũng vì thuận tiện cho kế hoạch mà mua vé khoang phổ thông. Lacey gãi gãi đầu, nhưng mà, hắn rất nhanh phát hiện mình đoán sai rồi… bởi vì hài tử kia thế nhưng liếc một cái liền đoán được thân phận của mình. Hơn nữa còn không chút nào e ngại hắn, thậm chí còn ném 100$ tới bắt hắn câm miệng.

Điều này đối với Lacey quả thực là một trải nghiệm mới lạ. Vì thế, vừa xuống máy bay, vốn chưa có chủ định đi đâu, Lacey theo chọn lọc tự nhiên theo sát 'cố chủ' của mình. Sau đó, Lacey liền phát hiện, nguyên lai đứa bé bên cạnh mình này, cư nhiên là một thần bài. Được rồi, có lẽ hắn hơi khoa trương chút, nhưng cũng không thể cưỡng cầu một tên thích đánh bạc như hắn, thế mà thường xuyên càng đánh càng bại lại có thể đi đánh giá khách quan một cao thủ.

Dù sao, chính Lacey tận mắt chứng kiến cậu ta chỉ với 100$ mà thắng bạc lên tới hàng triệu đô lợi nhuận, từ đó Sở Cảnh trong mắt hắn, hoàn toàn đã bay lên đến địa vị của 'một vị thần".

Về sau, Sở Cảnh tự nguyện ở lại sòng bạc, làm một nhân viên chia bài nho nhỏ, Lacey biết, thiếu niên Đông Phương này nhất định có kế hoạch gì đó, tuy rằng cậu ấy chưa bao giờ chính diện trả lời thắc mắc của hắn, nhưng hắn có thể cảm giác được… từ trên người thiếu niên này, luôn toát ra một loại năng lượng sức sống dồi dào. A, điều đó cũng khiến hắn một lần nữa trở nên nhiều sức sống hơn hẳn.

Hắn thật sự cảm thấy Sở là một hài tử rất thú vị, hắn đương nhiên càng phải ở bên cạnh vị bằng hữu này thật lâu để xem đứa bé này rốt cuộc muốn làm cái gì. Bất quá, đáng tiếc chính là, nguyện vọng này chỉ sợ thất bại … Bởi vì trước đó không lâu, hắn đã đem một nửa đời sau của mình bán mất rồi. A, đương nhiên, không phải cái loại bán thân bị bao dưỡng nha, chẳng qua…

"Alo? Phu nhân Rendia? Vâng… được, tôi sẽ báo lại trong ngày hôm nay."

Bất đắc dĩ cúp điện thoại, Lacey cào cào mái tóc rối bù của mình, khiến hắn thoạt nhìn càng giống cái tổ chim. Được rồi, được rồi, hắn thật sự đã kéo dài thời gian lâu lắm rồi. Nhưng…. hắn ngay từ đầu còn tính toán cùng Sở hảo hảo uống một chén, tạm biệt một phen. Xem ra là không có khả năng.

Lacey hít một hơi, lấy cái bút giấy ra, nhanh chóng ghi lại mấy chữ, sau đó gấp tờ giấy kẹp vào cửa phòng Sở Cảnh.

"Được rồi, anh bạn, tôi phải đi rồi." Lacey hướng cửa phòng Sở Cảnh vẫy vẫy tay, nhếch miệng cười một cái lộ răng: "Nhưng mà, tôi vẫn có một dự cảm… chúng ta sẽ có thể gặp lại nhau, vậy đi, hẹn gặp lại, Sở thân mến!"

Chờ tới khi Sở Cảnh ngủ một giấc sảng khoái tỉnh dậy, đã là chuyện của 10 tiếng sau đó. Thoải mái xuống giường, vọt vào phòng tắm thanh tẩy một chút, đang chuẩn bị xuất môn, thì thấy tờ giấy Lacey lưu lại kẹp ở cửa.

"Tôi đi bán mạng đây, không cần nhớ tôi… Bằng hữu trung thành nhất, Lacey."

Sở Cảnh nhẹ nhàng đọc nội dung trên tờ giấy một lần, chớp mi, xoi mói nói: "Sách, phải nói rằng, chữ của Lacey… viết thật đúng là khó coi." Tuy nói thế nhưng khóe miệng cậu hơi câu lên.

Đem tờ giấy nhét vào túi áo, Sở Cảnh ra ngoài, vừa định đi tìm chỗ nào đó lấp đầy bụng rỗng, chưa đi được vài bước thì lại thấy thủ hạ của George, một trong những quản lý sòng bạc đi tới chỗ cậu.

"Sở, good morning." Quản lý cười cười với Sở Cảnh, nói: "Đã ăn sáng chưa?"

"Đang chuẩn bị đi." Sở Cảnh nghiêng đầu: "Nhưng xem ra chậm một chút cũng không sao."

"A, vậy thực có lỗi." Quản lý cười gượng đưa một cái túi cho Sở Cảnh: "Biết cậu chưa ăn, đặc biệt sai người đi mua cho cậu một phần, nhưng không biết cậu thích ăn cái gì, nên mua đại đừng để ý."

Sở Cảnh cười tiếp nhận túi to, mở ra vừa thấy, bên trong chính là bánh bao… xem ra, là bánh bao ở cửa hàng mình thích nhất.

"Cảm ơn, John." Sở Cảnh cười hai mắt cong cong, gật đầu với quản lý: "Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Không có gì, chẳng qua là Boss phân phó tôi qua đây, dẫn cậu tới gặp ông ấy." Quản lý nhún vai.

"Boss?" Sở Cảnh nhanh chóng vài hớp liền giải quyết bữa sáng của mình, đuổi kịp cước bộ quản lý, cười khẽ nói: "Tôi gần đây… tựa hồ không có làm gì sai đi?"

Quản lý buồn cười nghiêng đầu nhìn Sở Cảnh liếc mắt một cái, nói: "Nếu việc cậu vô duyên vô cớ thu hút nhiều nữ khách hàng tới sòng bạc như vậy là chuyện sai thì… Sở, không thể không nói, cậu gần đây sai quá nhiều đấy!"

Sở Cảnh nghe quản lý cười trêu mình, cũng nhịn không được khẽ mỉm cười.

"Được rồi, Sở, cậu cũng đừng lo lắng, hẳn không phải chuyện xấu đâu." Đi tới nơi ít người, quản lý nghĩ nghĩ, vẫn nhỏ giọng cảnh báo Sở một câu: "Dựa theo biểu hiện xuất sắc trong ba tháng này…. Cậu có biết sắp có một chiếc du thuyền casino mang danh nghĩa sòng bạc sẽ được đưa vào hoạt động chính thức không?"

Sở Cảnh mi tâm hơi nhảy dựng: "Ý anh là…."

"Khách hàng lên được chiếc du thuyền kia, đều là những người có khả năng đánh bạc cả triệu đô. Chỉ cần ở đó một ngày, thì tiền boa so với hiện tại ít nhất nhiều hơn gấp 3!" Quản lý hướng Sở Cảnh trừng mắt nhìn, cười nhạo nói: "Hắc, Sở, nếu thật sự như vậy… cậu nhất định sẽ phát tài!"

"John, anh nói quá rồi, còn nữa, chuyện còn chưa chắc chắn, nói những thứ này không phải là quá sớm sao." Sở Cảnh không nhịn được cười tươi.

"A, Sở, tôi tuyệt đối không nói quá." Quản lý lắc đầu: "Cậu không biết đâu, lần này được chọn lên du thuyền chỉ có 15 người, đám nhân viên chia bài đã sớm tranh đoạt nhau tới sứt đầu mẻ trán rồi…. chỉ sợ tới hiện tại, chỉ có mình cậu mới….ừm… an tĩnh như vậy thôi."

"Vậy sao?" Sở Cảnh hơi hơi rũ mắt, nhẹ nhàng gợi lên khóe môi. Không phải… chỉ sợ, ở trong này, không một ai có thể so với cậu càng muốn lên chiếc du thuyền đánh cuộc kia. Cơ hội này, cho dù là không từ thủ đoạn, cậu càng muốn nắm chặt trong tay.

Hết chương 8.

9. Chương 9: Tả Dĩ Uyên

"Boss, Sở đã tới." Quản lý gõ cửa văn phòng làm việc của George, nhẹ giọng nhắc nhở nói.

"Sở đã tới sao?" George ngẩng đầu, miệng ngậm điếu xì gà hướng Sở Cảnh nhìn thoáng qua: "Vậy vào đi."

"Đúng vậy, Boss." Sở Cảnh cung kính đi vào bên trong, sau đó dừng lại trước bàn làm việc của George khoảng ba thước. Đây là một khoảng cách khiến người ta cảm thấy thân cận, nhưng lại không thể nào khiến cho đối phương thấy phản cảm, Sở Cảnh vẫn luôn nắm chắc những quy tắc này.

George phun ra một vòng khói, lại một lần nữa nghiêm túc đánh giá thiếu niên Phương Đông đứng đối diện chính mình. Không thể không nói, hài tử tên Sở Cảnh này quả thật luôn khiến hắn kinh hỉ.

Trong casino, có thể lưu lại làm nhân viên chia bài, mỗi một người đều thực xuất sắc. Nhưng không thể nghi ngờ, Sở Cảnh ở trong này lại càng ưu tú hơn hẳn. Nhân viên chia bài bình thường tuy rằng đều nắm giữ mọi mánh khóe bài bạc nhưng để nói tới đặc biệt tinh thông thì lại khác nhau. Nhưng Sở Cảnh lại hoàn toàn bất đồng, vô luận là xúc xắc hay Stud poker, Black Jack, thậm chí là Roulette, Baccarat… cậu ta đều chơi thành thần. Mới chỉ ngắn ngủi ba tháng, cậu đã có danh tiếng không nhỏ trong tất cả các casino ở Las Vegas. Ở nơi đây, cơ hồ mọi casino đều biết tới một thiếu niên Phương Đông là thiên tài đánh bạc.

"Không thể không thừa nhận, Sở, tài đánh bạc của cậu quả thật khiến người ta thực kinh ngạc, nhưng mà…" George lại chậm rãi hút một hơi: "Theo tôi được biết, gia tộc của cậu ở Trung Quốc cũng coi như là thế gia hắc đạo tiếng tăm lừng lẫy, sao cậu một tứ công tử Sở gia lại buông tha cuộc sống nhung lụa trong nhà mà lại đặc biệt chạy tới chỗ tôi làm một nhân viên chia bài nho nhỏ vậy?"

Đối với việc thân phận bị bại lộ này, Sở Cảnh cũng không quá ngạc nhiên. Dù sao cậu cũng đã dám dùng tên thật, thì ngay từ đầu cậu đã không có ý muốn giấu diếm thân phận mình. Chống lại ánh mắt George, hướng hắn mỉm cười: "Boss, tôi nghĩ ngài biết, tôi ở Sở gia, thân phận cũng không chính thống, tôi không

có quyền thừa kế, điều này ai ai cũng biết rõ, đơn thuần làm người thừa kế mà nói, năng lực của tôi không thể nào bì kịp đại ca, cho nên tôi cũng chả ngu ngốc mà đi tranh đoạt làm gì. So với việc ở trong nước vô duyên vô cớ có thể chọc người ta nghi kỵ, còn không bằng ra nước ngoài du ngoạn vui vẻ. Tuy rằng ngài có nghi ngờ, nhưng sự thật chính là như thế, cũng không có âm mưu gì khác."

"Về phần tới Las Vegas làm một nhân viên chia bài… điều này ngay từ lần đầu gặp ngài tôi cũng đã nói qua." Sở Cảnh nhìn George, không nhanh không chậm nói: "Tôi thích công việc này, tôi thích cảm giác thao túng vận mệnh của người khác, tôi thích cảm giác ưu việt nắm chắc phần thắng, chỉ đơn giản như vậy."

Tầm mắt George dừng ở vẻ mặt có chút kiêu ngạo của Sở Cảnh, lại phá lệ chói mắt, mãnh liệt hút một hơi xì gà, sau đó đem tàn thuốc dụi lên gạt tàn trên bàn gỗ lim, dập tắt.

"Một khi đã vậy… tôi cũng không còn băn khoăn gì nữa. Nói thật, tôi quả thực rất thưởng thức cậu." George đối với cậu âm trầm nở nụ cười: "Vậy, một tuần sau, du thuyền casino sẽ được khai trương, tiệc mừng khai trương, cậu liền đi theo đến đó đi, hảo hảo giúp tôi chống đỡ chút!"

"Đây là vinh hạnh của tôi, Boss." Lúc này Sở Cảnh thật sự mỉm cười. Hai mắt cong cong, hình thành một hình bán nguyệt phá lệ xinh đẹp.

Tuy rằng nói Sở Cảnh cuối cùng cũng như ý nguyện mà được lên chiếc du thuyền casino, nhưng liên tục ngây người trên chiếc du thuyền này hai tháng, Sở Cảnh không thể không thất bại mà thừa nhận, chủ ý ôm cây đợi thỏ này… Thật là hiệu suất quá mức bết bát!

Lần thứ 2 hỗ trợ nhân viên chia bài mới tới giải quyết rụng một vị khách nhân phiền toái, Sở Cảnh đang chuẩn bị đi về hảo hảo tắm nước ấm và đi ngủ một giấc, nhưng còn chưa đi được vài bước, cậu đột nhiên bị một nhân viên mới vào casino kéo lại.

"Sở Cảnh."

Sở Cảnh nghiêng đầu nhìn người đó, tóc đen, mắt đen, giống cậu đều là người Trung Quốc, cậu nhớ rõ, anh ta hình như… tên là Hứa Phàm?

Hôm nay vốn không phải là ca làm việc của cậu, nếu không phải anh ta cùng là người Trung Quốc lại còn đang gặp phiền toái, cậu tuyệt đối không lãng phí thời gian của mình.

"Sao vậy?"

"Chuyện kia, cảm ơn cậu." Rõ ràng đã là một nam nhân 23 tuổi lại có thể ngại ngùng tới đỏ cả mặt như thế. Hứa Phàm gãi gãi đầu, có chút ngại ngùng nói: "Lại làm phiền cậu… thực không biết xấu hổ."

"Không sao." Đối với Hứa Phàm, Sở Cảnh không thích cũng không ghét. Chỉ là cảm thấy anh ta rất sạch sẽ, ít nhất trong mắt cậu là vậy, có thể giúp đỡ cũng không thành vấn đề, nhưng đồng dạng, bọn họ lại

không phải người cùng một thế giới, đối với Hứa Phàm, cậu vĩnh viễn không có ý kết bạn thâm giao.

Thấy Sở Cảnh thái độ lãnh đạm, Hứa Phàm cũng không để ý, chẳng qua có chút xấu hổ mà tiếp tục vò đầu bứt tai: "A, đúng rồi, vừa rồi quản lý John nhờ tôi chuyển lời cho cậu, nói là cậu tới phòng khách tầng 3 một chuyến, có một vị khách quan trọng muốn gặp cậu."

"Khách nhân?" Sở Cảnh nhíu mi, xoay người đi thẳng lên lầu 3, lâm thời trong đầu đột nhiên hiện lên gì đó, liền cứng nhắc mà dừng bước hỏi lại: "Người khách anh nói, là ai?"

Hứa Phàm "A" một tiếng, lập tức nghĩ nghĩ, mới nói: "Tôi cũng không rõ lắm nhưng tôi nghe thấy quản lý gọi người đó là ngài L.

Tả Dĩ Uyên. Sở Cảnh cảm giác tim mình muốn lao ra khỏi lồng ngực, khóe miệng không kiềm chế được mà cong cong, con ngươi tối nghĩa không rõ… Rốt cục, cũng tới lúc được gặp nhau.

"Sở Cảnh, cậu làm sao vậy? Có gì không đúng sao?" Hứa Phàm mẫn cảm nhận thấy thái độ Sở Cảnh khá kì quặc, nhất thời cũng không nghĩ ra cái gì khác, chỉ có thể có chút lo lắng cau mày nhìn Sở Cảnh.

"Không, không có gì. Tôi rất tốt." Sở Cảnh cười khẽ, rồi dời tầm mắt sang Hứa Phàm.

Vô luận nhìn mấy lần, Sở Cảnh cũng không khỏi cảm thán, đúng là một nam nhân sạch sẽ. Vô luận trọng sinh mấy lần, cậu đều nghĩ anh ta luôn thanh tịnh như vậy, cho dù cậu thực sự là một thiếu niên không rành thế sự, nhưng linh hồn lại đã sớm không sạch sẽ bất kham.

"Hứa Phàm, anh rất thiếu tiền sao?" Sở Cảnh hỏi.

"A…." Hứa Phàm có hút không hảo ý mà khẽ rụt cổ lại: "Trong nhà đã từng vay nặng lãi… còn thiếu một chút. Nếu theo tình hình hiện tại thì, chỉ cần làm hết tháng này là có thể trả hết nợ."

"Kỹ thuật đánh bạc của anh coi như không tồi, vì sao không đánh bạc một phen?" Sở Cảnh hỏi.

"Đánh bạc? Không được, mẹ tôi đã bắt tôi phải thề, đời này nhất quyết không được đi đánh bạc. Nhà của tôi đã bị hủy một lần vì bài bạc rồi, không thể tiếp tục sai lầm." Hứa Phàm cười cười: "Lại nói, tôi cũng không thích đánh bạc, tôi thích nhiếp ảnh hơn. Chờ làm xong tháng này, tôi sẽ về Trung Quốc tiếp tục học tiếp, ừm… là khoa nhiếp ảnh."

"Thế rất tốt." Sở Cảnh cũng cười, vươn tay vỗ vai Hứa Phàm: "Vậy, chúc anh may mắn. kiên trì một chút, còn không tới một tháng nữa, đừng để lạc đường… Nơi đây, không thích hợp với anh."

"Tôi biết rồi." Hứa Phàm gật đầu.

Sở Cảnh xoay người vươn tay về sau vẫy vẫy chào Hứa Phàm rồi nâng bước đi lên cầu thang.

"Còn nữa, Sở Cảnh…." Sau lưng, thanh âm Hứa Phàm xuyên qua đám người truyền tới: "Cậu… cậu cũng phải cố lên."

Sở Cảnh cước bộ hơi dừng trong chớp mắt, lại lập tức khôi phục tiết tấu ban đầu.

Khóe miệng hơi gợi lên, vươn tay nhẹ nhàng gõ lên tấm ván cửa không quá dày… Cố lên? Đương nhiên rồi! Con đường của cậu, cậu vẫn luôn kiên trì, lúc này đây, tuyệt đối, tuyệt đối không được lạc đường!

CHƯƠNG 10: GẶP LẠI

Mở cửa bước vào trong phòng, Sở Cảnh nâng mắt lên, giây đầu tiên nhìn thấy một nam nhân đang ngồi trên ghế sa lông, không chút để ý mà nói chuyện với George.

Nam nhân máu lai thực tuấn mỹ. Ngũ quan khắc sâu, đường cong gương mặt hoàn hảo, mái tóc đen ngắn có vẻ hơi hỗn độn nhưng lại càng tăng thêm cảm giác hấp dẫn ánh nhìn. Đôi mắt nhìn như vô hại nhưng luôn giấu diếm hương vị nguy hiểm. Hắn gợi cảm đủ để cho mọi cô gái thậm chí cả thục nữ quý tộc cũng phải điên cuồng vì hắn.

Tuy rằng giờ phút này, hắn đang ngồi, nên không thể nhìn rõ vóc dáng người hắn, nhưng Sở Cảnh biết, nam nhân này có thân thể sắc bén cỡ nào, sức bật cường đại tựa như một con báo đang vận sức chờ phát động, nguy hiểm mà mê người.

Một nam nhân như vậy, trời sinh chính là khiến người ta đố kỵ. Sở Cảnh rũ mắt xuống, không dám nhìn, cậu sợ nếu tiếp tục nhìn, cậu sẽ lại làm ra một hành động thất lễ nào đó.

Nhưng nam nhân này đã từng vì cậu mà chết, cậu đến bây giờ vẫn còn có thể nhớ rõ tình hình khi đó.

Khi hắn lâm vào hấp hối, còn nắm chặt tay cậu, nói với cậu, cậu là nam nhân hắn yêu suốt đời. Bây giờ hắn đang sống, còn hảo hảo nguyên vẹn ở trước mặt cậu. Điều này khiến cậu vô cùng cảm kích Thượng đế.

"Ngài L, cậu ấy chính là Sở Cảnh." George vươn tay chỉ Sở Cảnh đang đi tới chỗ bọn họ, khẽ cười một tiếng nói: "Sao? Ngài xác định là cậu ấy?"

Tả Dĩ Uyên cao thấp đánh giá Sở Cảnh một lần, sau đó quay sang gật đầu với George nói: "Tôi xác định, chính là cậu ấy, nhưng mà, chỉ sợ ngài George không chịu bỏ những thứ mình yêu thích."

"A, tôi đây ngược lại không có gì, ngài cũng biết đấy, điều kiện ngài đưa ra phi thường… Đúng vậy, phi thường phong phú. Chẳng qua, ý kiến cuối cùng, còn phải xem ý của Sở thế nào. Dù sao… cậu ấy ở chỗ của tôi, cũng chỉ ký hợp đồng một năm." George hút một hơi xì gà, âm trầm cười nói.

“Vậy, có thể để tôi nói chuyện riêng với cậu Sở đây được không?” Tả Dĩ Uyên khẽ cười hỏi.

“Đương nhiên có thể.” George không hề gì nhún vai: “Thời gian còn lại là của hai người, tôi ra ngoài trước.”

“Đa tạ.” Tả Dĩ Uyên thản nhiên hướng George gật đầu.

“Hắc, anh bạn, làm tốt lắm, vị này là một đại khách hàng của chúng ta.” George vươn tay vỗ vai Sở Cảnh, rồi lập tức cười lớn ra khỏi phòng.

“Sở Cảnh phải không?” Tả Dĩ Uyên bán nâng đầu, dù bận vẫn ung dung nhìn người đứng trước mặt mình, một thiếu niên xinh đẹp chỉ an an tĩnh tĩnh mỉm cười.

Không thể phủ nhận, là một thiếu niên phi thường xinh đẹp. Tả Dĩ Uyên hai tay giao nhau, thân mình tùy ý dựa vào thành ghế sa lông, trong mắt lộ ra một tia hứng thú. Dựa theo tỉ lệ dáng người phương Đông xem ra, thiếu niên trước mắt cao gần 1m8 thuộc dạng cao gầy. Hiện giờ cơ thể bị bộ đồng phục nhân viên bao trọn lấy, nhìn lại càng đơn bạc mảnh khảnh, nhưng thêm một phần cân xứng. Bộ chế phục tỉ mỉ khiến cậu ấy thậm chí càng thêm hấp dẫn.

Tả Dĩ Uyên hơn nữa càng thích đôi mắt Sở Cảnh.

Thật sự là một đôi mắt tràn ngập mị lực. Đôi mắt của Sở Cảnh rất hiếm gặp, đó là một đôi mắt thuần màu đen, cực độ ít người có màu mắt như vậy, cho dù là người Châu Á, đại đa số đều có thiên hướng màu mắt nâu đậm chứ không phải thuần đen. Đôi mắt Sở Cảnh là loại đen quá mức thuần khiết, tựa như động sâu không thấy đáy, quả thực tựa như muốn hút luôn con người ta vào đó. Người thực quả nhiên so với xem qua camera càng có mị lực.

Tả Dĩ Uyên cảm giác mình vớ được bảo vật, khẽ cười cười, Tả Dĩ Uyên dùng tiếng Trung nói chuyện với Sở Cảnh: “Cậu đến từ Trung Quốc? Lại nói tiếp, tôi với cậu cũng có chút duyên phận. Mẹ tôi là người Trung Quốc, ừm, đó thực sự là một quốc gia rất đẹp.”

Sở Cảnh cũng cười, từ chối cho ý kiến mà liếc nhìn Tả Dĩ Uyên, lập tức nói: “Đúng vậy, rất đẹp, có lẽ về sau nếu có cơ hội tôi sẽ mời ngài L tới Trung Quốc hảo hảo du ngoạn một chuyến.” Nói tới đây, Sở Cảnh dừng lại một chút, rồi mới tiếp tục nói: “Không thể không nói, ngài L, tiếng Trung của ngài thập phần chuẩn xác.”

Tả Dĩ Uyên buông tay, bất đắc dĩ nói: “Đây là kết quả của việc giáo dục từ nhỏ tới lớn của gia mẫu.” Nâng mắt liếc nhìn Sở Cảnh một cái, chậm rãi nói: “Nhưng chỉ tiếc rằng, sau khi gia mẫu qua đời, cũng rất ít khi dùng tiếng Trung để nói chuyện với người khác. Hôm nay được nói chuyện với cậu khiến tôi có chút cảm giác hoài niệm. Hẳn là nên cám ơn cậu mới phải, Sở Cảnh.”

“Đây là vinh hạnh của tôi.” Sở Cảnh khom người.

"Vậy không biết, về sau tôi còn có vinh hạnh có thể tiếp tục nói chuyện với cậu nữa hay không?" Tầm mắt Tả Dĩ Uyên khóa lại trên gương mặt không kiêu ngạo không sủng nịnh, mà lại chu toàn nói chuyện với mình, một khuôn mặt thiếu niên bình tĩnh tự nhiên, tăng thêm vài phần hứng thú dày đặc.

"Không biết ý ngài L là…" Sở Cảnh khẽ nghiêng đầu chống lại tầm mắt Tả Dĩ Uyên.

"Cậu ở đây ký hợp đồng 1 năm với George, hiện tại đã được 5 tháng, vậy chỉ còn 7 tháng là chấm dứt hợp đồng." Tả Dĩ Uyên không nhanh không chậm lên tiếng: "Mà tôi hiện tại có một việc quan trọng, chính là đang tìm một nhân viên chia bài xuất sắc. Như cậu đã thấy, người tôi chọn là cậu."

"Cho nên, 7 tháng hợp đồng còn lại, đã bị Boss chuyển giao cho ngài?" Sở Cảnh nhẹ giọng mở miệng, đôi lông mày cong vút rũ xuống che khuất những lưu chuyển trong mắt, cũng vừa kịp che đi sắc thái mưu kế được thực hiện của Sở Cảnh.

"Phải, chính là như vậy." Tả Dĩ Uyên đánh giá Sở Cảnh khuôn mặt vẫn như trước không có biểu tình dao động gì, nghiền ngẫm nói: "Đương nhiên, kỳ thật cũng không cần tới 7 tháng. Cậu chỉ cần đi theo tôi một chuyến tới Tam giác Vàng, xong việc thì nhiệm vụ của cậu hoàn thành. Về phần tiền lương của cậu, tự nhiên sẽ không ít… Nếu sau này cậu còn muốn trở lại công tác, tôi đương nhiên sẽ thay cậu hoàn thành tâm nguyện. Thế nào? Sở Cảnh, cậu đồng ý nhận không?"

Sở Cảnh nghe vậy khẽ nhếch môi, giương mắt nhìn Tả Dĩ Uyên: "Ngài L đã ra điều kiện hậu hĩnh như vậy…. Sở Cảnh sao có thể không nhận được? Nhưng mà, tôi có chút ngạc nhiên. Ngài L, không nói tới ở Las Vegas nhiều sòng bạc như vậy, ngay cả ở trên chiếc du thuyền casino này, cũng có hơn một chục nhân viên chia bài xuất sắc, không biết, ngài vì sao lại chọn tôi?"

Lời này Sở Cảnh tuy rằng hỏi ra miệng, nhưng cũng không phải thật sự muốn Tả Dĩ Uyên trả lời. Cung kính hướng Tả Dĩ Uyên cúi người chào: "Vô luận thế nào, đa tạ ngài đã ưu ái. Vậy, xin hỏi khi nào thì chúng ta sẽ xuất phát?"

"Hiện tại cậu trở về thu dọn đồ đạc đi." Tả Dĩ Uyên theo tiết tấu gõ gõ lên bàn trà, phát ra âm thanh 'cốc cốc' có quy luật: "Không phải những đồ vật trọng yếu thì đừng mang theo, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người mua sắm đồ cho cậu, một giờ sau, chúng ta sẽ xuất phát."

"Được, ngài L." Sở Cảnh cong cong khóe môi: "Tôi ra ngoài trước." Nói xong, lại hướng Tả Dĩ Uyên lịch sự gật đầu, lập tức xoay người mở cửa, đi ra ngoài.

Loại đối thoại lịch sự này, còn có loại cảm giác xa cách khi ở chung… Sở Cảnh rũ mắt, lông mi thật dài bao trùm xuống, ở mí mắt lóe một chút bóng tối mờ mịt. Nhưng rồi khóe môi thoáng chốc cong lên, lộ ra một đường cong có chút nguy hiểm… Thật là, khiến người ta khó chịu.

Nhưng, không sao… Sở Cảnh mỉm cười, anh ấy còn sống, như vậy là tốt rồi. Về phần những thứ khác, cậu còn rất nhiều thời gian để cùng anh ấy một lần nữa trở nên thân mật.

7 tháng? Không, không được, điều này sao có thể? Thời gian chúng ta bên nhau, xa hơn 7 tháng rất nhiều.

Thấy Sở Cảnh rời khỏi phòng, Tả Dĩ Uyên mới bật cười mà khẽ cào cào mái tóc có phần rối của mình.

Vì sao lại chọn cậu à? Ừm, đây đúng là vấn đề đáng để tìm tòi nghiên cứu. Ngoại trừ kỹ thuật đánh bạc không tồi ra, cứng rắn mà nói thì khuôn mặt cùng khí chất của Sở Cảnh thực sự hợp khẩu vị của Tả Dĩ Uyên hắn đi?

Tả Dĩ Uyên khẽ cười ra tiếng, tao nhã châm một điếu thuốc, không hút, chỉ cười nhạt nhìn điếu thuốc tự thiêu đốt chính mình, sau đó không khí trong phòng thoang thoảng mùi khói thuốc lá.

Tuy rằng lần này hành trình không hẳn là lâu lắm, nhưng, dẫn một thủ hạ xinh đẹp theo bên người, chắc sẽ rất thoải mái, không phải sao? Tả Dĩ Uyên nhìn khói thuốc lượn lờ trong không khí, ý cười bên môi càng ngày càng đậm. Hơn nữa, lần này người hắn coi trọng, tựa hồ cũng không phải chỉ là một cái bình hoa xinh đẹp.

Nhớ lại bộ dáng Sở Cảnh vừa rồi không e dè đối diện hắn, Tả Dĩ Uyên cảm thấy bản thân đối với cậu ta hứng thú càng ngày càng nhiều. A, đúng rồi, nghe George nói, cậu nhóc người Trung Quốc kia, dù gì cũng là thiếu gia hắc đạo. Lá gan lớn một chút cũng phải.

Nhưng xem ra, hành trình sắp tới đây, hẳn sẽ có nhiều điều thú vị hơn tưởng tượng đây. Tả Dĩ Uyên mỉm cười, dập tắt tàn thuốc, sau đó lưu loát đứng dậy.

"Alo, Chris? Người được chọn đã tìm được. Chuẩn bị ca nô, một giờ sau, tới du thuyền casino đón người…"

10. Chương 10: Tả Dĩ Uyên

"Boss, Sở đã tới." Quản lý gõ cửa văn phòng làm việc của George, nhẹ giọng nhắc nhở nói.

"Sở đã tới sao?" George ngẩng đầu, miệng ngậm điếu xì gà hướng Sở Cảnh nhìn thoáng qua: "Vậy vào đi."

"Đúng vậy, Boss." Sở Cảnh cung kính đi vào bên trong, sau đó dừng lại trước bàn làm việc của George khoảng ba thước. Đây là một khoảng cách khiến người ta cảm thấy thân cận, nhưng lại không thể nào khiến cho đối phương thấy phản cảm, Sở Cảnh vẫn luôn nắm chắc những quy tắc này.

George phun ra một vòng khói, lại một lần nữa nghiêm túc đánh giá thiếu niên Phương Đông đứng đối diện chính mình. Không thể không nói, hài tử tên Sở Cảnh này quả thật luôn khiến hắn kinh hỉ.

Trong casino, có thể lưu lại làm nhân viên chia bài, mỗi một người đều thực xuất sắc. Nhưng không thể

nghi ngờ, Sở Cảnh ở trong này lại càng ưu tú hơn hẳn. Nhân viên chia bài bình thường tuy rằng đều nắm giữ mọi mánh khóe bài bạc nhưng để nói tới đặc biệt tinh thông thì lại khác nhau. Nhưng Sở Cảnh lại hoàn toàn bất đồng, vô luận là xúc xắc hay Stud poker, Black Jack, thậm chí là Roulette, Baccarat… cậu ta đều chơi thành thần. Mới chỉ ngắn ngủi ba tháng, cậu đã có danh tiếng không nhỏ trong tất cả các casino ở Las Vegas. Ở nơi đây, cơ hồ mọi casino đều biết tới một thiếu niên Phương Đông là thiên tài đánh bạc.

"Không thể không thừa nhận, Sở, tài đánh bạc của cậu quả thật khiến người ta thực kinh ngạc, nhưng mà…" George lại chậm rãi hút một hơi: "Theo tôi được biết, gia tộc của cậu ở Trung Quốc cũng coi như là thế gia hắc đạo tiếng tăm lừng lẫy, sao cậu một tứ công tử Sở gia lại buông tha cuộc sống nhung lụa trong nhà mà lại đặc biệt chạy tới chỗ tôi làm một nhân viên chia bài nho nhỏ vậy?"

Đối với việc thân phận bị bại lộ này, Sở Cảnh cũng không quá ngạc nhiên. Dù sao cậu cũng đã dám dùng tên thật, thì ngay từ đầu cậu đã không có ý muốn giấu diếm thân phận mình. Chống lại ánh mắt George, hướng hắn mỉm cười: "Boss, tôi nghĩ ngài biết, tôi ở Sở gia, thân phận cũng không chính thống, tôi không có quyền thừa kế, điều này ai ai cũng biết rõ, đơn thuần làm người thừa kế mà nói, năng lực của tôi không thể nào bì kịp đại ca, cho nên tôi cũng chả ngu ngốc mà đi tranh đoạt làm gì. So với việc ở trong nước vô duyên vô cớ có thể chọc người ta nghi kỵ, còn không bằng ra nước ngoài du ngoạn vui vẻ. Tuy rằng ngài có nghi ngờ, nhưng sự thật chính là như thế, cũng không có âm mưu gì khác."

"Về phần tới Las Vegas làm một nhân viên chia bài… điều này ngay từ lần đầu gặp ngài tôi cũng đã nói qua." Sở Cảnh nhìn George, không nhanh không chậm nói: "Tôi thích công việc này, tôi thích cảm giác thao túng vận mệnh của người khác, tôi thích cảm giác ưu việt nắm chắc phần thắng, chỉ đơn giản như vậy."

Tầm mắt George dừng ở vẻ mặt có chút kiêu ngạo của Sở Cảnh, lại phá lệ chói mắt, mãnh liệt hút một hơi xì gà, sau đó đem tàn thuốc dụi lên gạt tàn trên bàn gỗ lim, dập tắt.

"Một khi đã vậy… tôi cũng không còn băn khoăn gì nữa. Nói thật, tôi quả thực rất thưởng thức cậu." George đối với cậu âm trầm nở nụ cười: "Vậy, một tuần sau, du thuyền casino sẽ được khai trương, tiệc mừng khai trương, cậu liền đi theo đến đó đi, hảo hảo giúp tôi chống đỡ chút!"

"Đây là vinh hạnh của tôi, Boss." Lúc này Sở Cảnh thật sự mỉm cười. Hai mắt cong cong, hình thành một hình bán nguyệt phá lệ xinh đẹp.

Tuy rằng nói Sở Cảnh cuối cùng cũng như ý nguyện mà được lên chiếc du thuyền casino, nhưng liên tục ngây người trên chiếc du thuyền này hai tháng, Sở Cảnh không thể không thất bại mà thừa nhận, chủ ý ôm cây đợi thỏ này… Thật là hiệu suất quá mức bết bát!

Lần thứ 2 hỗ trợ nhân viên chia bài mới tới giải quyết rụng một vị khách nhân phiền toái, Sở Cảnh đang chuẩn bị đi về hảo hảo tắm nước ấm và đi ngủ một giấc, nhưng còn chưa đi được vài bước, cậu đột nhiên bị một nhân viên mới vào casino kéo lại.

"Sở Cảnh."

Sở Cảnh nghiêng đầu nhìn người đó, tóc đen, mắt đen, giống cậu đều là người Trung Quốc, cậu nhớ rõ, anh

ta hình như… tên là Hứa Phàm?

Hôm nay vốn không phải là ca làm việc của cậu, nếu không phải anh ta cùng là người Trung Quốc lại còn đang gặp phiền toái, cậu tuyệt đối không lãng phí thời gian của mình.

"Sao vậy?"

"Chuyện kia, cảm ơn cậu." Rõ ràng đã là một nam nhân 23 tuổi lại có thể ngại ngùng tới đỏ cả mặt như thế. Hứa Phàm gãi gãi đầu, có chút ngại ngùng nói: "Lại làm phiền cậu… thực không biết xấu hổ."

"Không sao." Đối với Hứa Phàm, Sở Cảnh không thích cũng không ghét. Chỉ là cảm thấy anh ta rất sạch sẽ, ít nhất trong mắt cậu là vậy, có thể giúp đỡ cũng không thành vấn đề, nhưng đồng dạng, bọn họ lại không phải người cùng một thế giới, đối với Hứa Phàm, cậu vĩnh viễn không có ý kết bạn thâm giao.

Thấy Sở Cảnh thái độ lãnh đạm, Hứa Phàm cũng không để ý, chẳng qua có chút xấu hổ mà tiếp tục vò đầu bứt tai: "A, đúng rồi, vừa rồi quản lý John nhờ tôi chuyển lời cho cậu, nói là cậu tới phòng khách tầng 3 một chuyến, có một vị khách quan trọng muốn gặp cậu."

"Khách nhân?" Sở Cảnh nhíu mi, xoay người đi thẳng lên lầu 3, lâm thời trong đầu đột nhiên hiện lên gì đó, liền cứng nhắc mà dừng bước hỏi lại: "Người khách anh nói, là ai?"

Hứa Phàm "A" một tiếng, lập tức nghĩ nghĩ, mới nói: "Tôi cũng không rõ lắm nhưng tôi nghe thấy quản lý gọi người đó là ngài L.

Tả Dĩ Uyên. Sở Cảnh cảm giác tim mình muốn lao ra khỏi lồng ngực, khóe miệng không kiềm chế được mà cong cong, con ngươi tối nghĩa không rõ… Rốt cục, cũng tới lúc được gặp nhau.

"Sở Cảnh, cậu làm sao vậy? Có gì không đúng sao?" Hứa Phàm mẫn cảm nhận thấy thái độ Sở Cảnh khá kì quặc, nhất thời cũng không nghĩ ra cái gì khác, chỉ có thể có chút lo lắng cau mày nhìn Sở Cảnh.

"Không, không có gì. Tôi rất tốt." Sở Cảnh cười khẽ, rồi dời tầm mắt sang Hứa Phàm.

Vô luận nhìn mấy lần, Sở Cảnh cũng không khỏi cảm thán, đúng là một nam nhân sạch sẽ. Vô luận trọng sinh mấy lần, cậu đều nghĩ anh ta luôn thanh tịnh như vậy, cho dù cậu thực sự là một thiếu niên không rành thế sự, nhưng linh hồn lại đã sớm không sạch sẽ bất kham.

"Hứa Phàm, anh rất thiếu tiền sao?" Sở Cảnh hỏi.

"A…." Hứa Phàm có hút không hảo ý mà khẽ rụt cổ lại: "Trong nhà đã từng vay nặng lãi… còn thiếu một chút. Nếu theo tình hình hiện tại thì, chỉ cần làm hết tháng này là có thể trả hết nợ."

“Kỹ thuật đánh bạc của anh coi như không tồi, vì sao không đánh bạc một phen?” Sở Cảnh hỏi.

“Đánh bạc? Không được, mẹ tôi đã bắt tôi phải thề, đời này nhất quyết không được đi đánh bạc. Nhà của tôi đã bị hủy một lần vì bài bạc rồi, không thể tiếp tục sai lầm.” Hứa Phàm cười cười: “Lại nói, tôi cũng không thích đánh bạc, tôi thích nhiếp ảnh hơn. Chờ làm xong tháng này, tôi sẽ về Trung Quốc tiếp tục học tiếp, ừm… là khoa nhiếp ảnh.”

“Thế rất tốt.” Sở Cảnh cũng cười, vươn tay vỗ vai Hứa Phàm: “Vậy, chúc anh may mắn. kiên trì một chút, còn không tới một tháng nữa, đừng để lạc đường… Nơi đây, không thích hợp với anh.”

“Tôi biết rồi.” Hứa Phàm gật đầu.

Sở Cảnh xoay người vươn tay về sau vẫy vẫy chào Hứa Phàm rồi nâng bước đi lên cầu thang.

“Còn nữa, Sở Cảnh….” Sau lưng, thanh âm Hứa Phàm xuyên qua đám người truyền tới: “Cậu… cậu cũng phải cố lên.”

Sở Cảnh cước bộ hơi dừng trong chớp mắt, lại lập tức khôi phục tiết tấu ban đầu.

Khóe miệng hơi gợi lên, vươn tay nhẹ nhàng gõ lên tấm ván cửa không quá dày… Cố lên? Đương nhiên rồi! Con đường của cậu, cậu vẫn luôn kiên trì, lúc này đây, tuyệt đối, tuyệt đối không được lạc đường!

CHƯƠNG 10: GẶP LẠI

Mở cửa bước vào trong phòng, Sở Cảnh nâng mắt lên, giây đầu tiên nhìn thấy một nam nhân đang ngồi trên ghế sa lông, không chút để ý mà nói chuyện với George.

Nam nhân máu lai thực tuấn mỹ. Ngũ quan khắc sâu, đường cong gương mặt hoàn hảo, mái tóc đen ngắn có vẻ hơi hỗn độn nhưng lại càng tăng thêm cảm giác hấp dẫn ánh nhìn. Đôi mắt nhìn như vô hại nhưng luôn giấu diếm hương vị nguy hiểm. Hắn gợi cảm đủ để cho mọi cô gái thậm chí cả thục nữ quý tộc cũng phải điên cuồng vì hắn.

Tuy rằng giờ phút này, hắn đang ngồi, nên không thể nhìn rõ vóc dáng người hắn, nhưng Sở Cảnh biết, nam nhân này có thân thể sắc bén cỡ nào, sức bật cường đại tựa như một con báo đang vận sức chờ phát động, nguy hiểm mà mê người.

Một nam nhân như vậy, trời sinh chính là khiến người ta đố kỵ. Sở Cảnh rũ mắt xuống, không dám nhìn, cậu sợ nếu tiếp tục nhìn, cậu sẽ lại làm ra một hành động thất lễ nào đó.

Nhưng nam nhân này đã từng vì cậu mà chết, cậu đến bây giờ vẫn còn có thể nhớ rõ tình hình khi đó.

Khi hắn lâm vào hấp hối, còn nắm chặt tay cậu, nói với cậu, cậu là nam nhân hắn yêu suốt đời. Bây giờ hắn đang sống, còn hảo hảo nguyên vẹn ở trước mặt cậu. Điều này khiến cậu vô cùng cảm kích Thượng đế.

"Ngài L, cậu ấy chính là Sở Cảnh." George vươn tay chỉ Sở Cảnh đang đi tới chỗ bọn họ, khẽ cười một tiếng nói: "Sao? Ngài xác định là cậu ấy?"

Tả Dĩ Uyên cao thấp đánh giá Sở Cảnh một lần, sau đó quay sang gật đầu với George nói: "Tôi xác định, chính là cậu ấy, nhưng mà, chỉ sợ ngài George không chịu bỏ những thứ mình yêu thích."

"A, tôi đây ngược lại không có gì, ngài cũng biết đấy, điều kiện ngài đưa ra phi thường… Đúng vậy, phi thường phong phú. Chẳng qua, ý kiến cuối cùng, còn phải xem ý của Sở thế nào. Dù sao… cậu ấy ở chỗ của tôi, cũng chỉ ký hợp đồng một năm." George hút một hơi xì gà, âm trầm cười nói.

"Vậy, có thể để tôi nói chuyện riêng với cậu Sở đây được không?" Tả Dĩ Uyên khẽ cười hỏi.

"Đương nhiên có thể." George không hề gì nhún vai: "Thời gian còn lại là của hai người, tôi ra ngoài trước."

"Đa tạ." Tả Dĩ Uyên thản nhiên hướng George gật đầu.

"Hắc, anh bạn, làm tốt lắm, vị này là một đại khách hàng của chúng ta." George vươn tay vỗ vai Sở Cảnh, rồi lập tức cười lớn ra khỏi phòng.

"Sở Cảnh phải không?" Tả Dĩ Uyên bán nâng đầu, dù bận vẫn ung dung nhìn người đứng trước mặt mình, một thiếu niên xinh đẹp chỉ an an tĩnh tĩnh mỉm cười.

Không thể phủ nhận, là một thiếu niên phi thường xinh đẹp. Tả Dĩ Uyên hai tay giao nhau, thân mình tùy ý dựa vào thành ghế sa lông, trong mắt lộ ra một tia hứng thú. Dựa theo tỉ lệ dáng người phương Đông xem ra, thiếu niên trước mắt cao gần 1m8 thuộc dạng cao gầy. Hiện giờ cơ thể bị bộ đồng phục nhân viên bao trọn lấy, nhìn lại càng đơn bạc mảnh khảnh, nhưng thêm một phần cân xứng. Bộ chế phục tỉ mỉ khiến cậu ấy thậm chí càng thêm hấp dẫn.

Tả Dĩ Uyên hơn nữa càng thích đôi mắt Sở Cảnh.

Thật sự là một đôi mắt tràn ngập mị lực. Đôi mắt của Sở Cảnh rất hiếm gặp, đó là một đôi mắt thuần màu đen, cực độ ít người có màu mắt như vậy, cho dù là người Châu Á, đại đa số đều có thiên hướng màu mắt nâu đậm chứ không phải thuần đen. Đôi mắt Sở Cảnh là loại đen quá mức thuần khiết, tựa như động sâu không thấy đáy, quả thực tựa như muốn hút luôn con người ta vào đó. Người thực quả nhiên so với xem qua camera càng có mị lực.

Tả Dĩ Uyên cảm giác mình vớ được bảo vật, khẽ cười cười, Tả Dĩ Uyên dùng tiếng Trung nói chuyện với Sở Cảnh: "Cậu đến từ Trung Quốc? Lại nói tiếp, tôi với cậu cũng có chút duyên phận. Mẹ tôi là người Trung Quốc, ừm, đó thực sự là một quốc gia rất đẹp."

Sở Cảnh cũng cười, từ chối cho ý kiến mà liếc nhìn Tả Dĩ Uyên, lập tức nói: "Đúng vậy, rất đẹp, có lẽ về sau nếu có cơ hội tôi sẽ mời ngài L tới Trung Quốc hảo hảo du ngoạn một chuyến." Nói tới đây, Sở Cảnh dừng lại một chút, rồi mới tiếp tục nói: "Không thể không nói, ngài L, tiếng Trung của ngài thập phần chuẩn xác."

Tả Dĩ Uyên buông tay, bất đắc dĩ nói: "Đây là kết quả của việc giáo dục từ nhỏ tới lớn của gia mẫu." Nâng mắt liếc nhìn Sở Cảnh một cái, chậm rãi nói: "Nhưng chỉ tiếc rằng, sau khi gia mẫu qua đời, cũng rất ít khi dùng tiếng Trung để nói chuyện với người khác. Hôm nay được nói chuyện với cậu khiến tôi có chút cảm giác hoài niệm. Hẳn là nên cám ơn cậu mới phải, Sở Cảnh."

"Đây là vinh hạnh của tôi." Sở Cảnh khom người.

"Vậy không biết, về sau tôi còn có vinh hạnh có thể tiếp tục nói chuyện với cậu nữa hay không?" Tầm mắt Tả Dĩ Uyên khóa lại trên gương mặt không kiêu ngạo không sủng nịnh, mà lại chu toàn nói chuyện với mình, một khuôn mặt thiếu niên bình tĩnh tự nhiên, tăng thêm vài phần hứng thú dày đặc.

"Không biết ý ngài L là…" Sở Cảnh khẽ nghiêng đầu chống lại tầm mắt Tả Dĩ Uyên.

"Cậu ở đây ký hợp đồng 1 năm với George, hiện tại đã được 5 tháng, vậy chỉ còn 7 tháng là chấm dứt hợp đồng." Tả Dĩ Uyên không nhanh không chậm lên tiếng: "Mà tôi hiện tại có một việc quan trọng, chính là đang tìm một nhân viên chia bài xuất sắc. Như cậu đã thấy, người tôi chọn là cậu."

"Cho nên, 7 tháng hợp đồng còn lại, đã bị Boss chuyển giao cho ngài?" Sở Cảnh nhẹ giọng mở miệng, đôi lông mày cong vút rũ xuống che khuất những lưu chuyển trong mắt, cũng vừa kịp che đi sắc thái mưu kế được thực hiện của Sở Cảnh.

"Phải, chính là như vậy." Tả Dĩ Uyên đánh giá Sở Cảnh khuôn mặt vẫn như trước không có biểu tình dao động gì, nghiền ngẫm nói: "Đương nhiên, kỳ thật cũng không cần tới 7 tháng. Cậu chỉ cần đi theo tôi một chuyến tới Tam giác Vàng, xong việc thì nhiệm vụ của cậu hoàn thành. Về phần tiền lương của cậu, tự nhiên sẽ không ít… Nếu sau này cậu còn muốn trở lại công tác, tôi đương nhiên sẽ thay cậu hoàn thành tâm nguyện. Thế nào? Sở Cảnh, cậu đồng ý nhận không?"

Sở Cảnh nghe vậy khẽ nhếch môi, giương mắt nhìn Tả Dĩ Uyên: "Ngài L đã ra điều kiện hậu hĩnh như vậy…. Sở Cảnh sao có thể không nhận được? Nhưng mà, tôi có chút ngạc nhiên. Ngài L, không nói tới ở Las Vegas nhiều sòng bạc như vậy, ngay cả ở trên chiếc du thuyền casino này, cũng có hơn một chục nhân viên chia bài xuất sắc, không biết, ngài vì sao lại chọn tôi?"

Lời này Sở Cảnh tuy rằng hỏi ra miệng, nhưng cũng không phải thật sự muốn Tả Dĩ Uyên trả lời. Cung kính hướng Tả Dĩ Uyên cúi người chào: "Vô luận thế nào, đa tạ ngài đã ưu ái. Vậy, xin hỏi khi nào thì chúng ta sẽ xuất phát?"

"Hiện tại cậu trở về thu dọn đồ đạc đi." Tả Dĩ Uyên theo tiết tấu gõ gõ lên bàn trà, phát ra âm thanh 'cốc cốc' có quy luật: "Không phải những đồ vật trọng yếu thì đừng mang theo, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người mua sắm đồ cho cậu, một giờ sau, chúng ta sẽ xuất phát."

"Được, ngài L." Sở Cảnh cong cong khóe môi: "Tôi ra ngoài trước." Nói xong, lại hướng Tả Dĩ Uyên lịch sự gật đầu, lập tức xoay người mở cửa, đi ra ngoài.

Loại đối thoại lịch sự này, còn có loại cảm giác xa cách khi ở chung… Sở Cảnh rũ mắt, lông mi thật dài bao trùm xuống, ở mí mắt lóe một chút bóng tối mờ mịt. Nhưng rồi khóe môi thoáng chốc cong lên, lộ ra một đường cong có chút nguy hiểm… Thật là, khiến người ta khó chịu.

Nhưng, không sao… Sở Cảnh mỉm cười, anh ấy còn sống, như vậy là tốt rồi. Về phần những thứ khác, cậu còn rất nhiều thời gian để cùng anh ấy một lần nữa trở nên thân mật.

7 tháng? Không, không được, điều này sao có thể? Thời gian chúng ta bên nhau, xa hơn 7 tháng rất nhiều.

Thấy Sở Cảnh rời khỏi phòng, Tả Dĩ Uyên mới bật cười mà khẽ cào cào mái tóc có phần rối của mình.

Vì sao lại chọn cậu à? Ừm, đây đúng là vấn đề đáng để tìm tòi nghiên cứu. Ngoại trừ kỹ thuật đánh bạc không tồi ra, cứng rắn mà nói thì khuôn mặt cùng khí chất của Sở Cảnh thực sự hợp khẩu vị của Tả Dĩ Uyên hắn đi?

Tả Dĩ Uyên khẽ cười ra tiếng, tao nhã châm một điếu thuốc, không hút, chỉ cười nhạt nhìn điếu thuốc tự thiêu đốt chính mình, sau đó không khí trong phòng thoang thoảng mùi khói thuốc lá.

Tuy rằng lần này hành trình không hẳn là lâu lắm, nhưng, dẫn một thủ hạ xinh đẹp theo bên người, chắc sẽ rất thoải mái, không phải sao? Tả Dĩ Uyên nhìn khói thuốc lượn lờ trong không khí, ý cười bên môi càng ngày càng đậm. Hơn nữa, lần này người hắn coi trọng, tựa hồ cũng không phải chỉ là một cái bình hoa xinh đẹp.

Nhớ lại bộ dáng Sở Cảnh vừa rồi không e dè đối diện hắn, Tả Dĩ Uyên cảm thấy bản thân đối với cậu ta hứng thú càng ngày càng nhiều. A, đúng rồi, nghe George nói, cậu nhóc người Trung Quốc kia, dù gì cũng là thiếu gia hắc đạo. Lá gan lớn một chút cũng phải.

Nhưng xem ra, hành trình sắp tới đây, hẳn sẽ có nhiều điều thú vị hơn tưởng tượng đây. Tả Dĩ Uyên mỉm cười, dập tắt tàn thuốc, sau đó lưu loát đứng dậy.

"Alo, Chris? Người được chọn đã tìm được. Chuẩn bị ca nô, một giờ sau, tới du thuyền casino đón người…"

11. Chương 11: Đi Đông Nam Á

"Cho nên nói, nhiệm vụ lần này của tôi là đi cùng ngài tới gặp trùm thuốc phiện Kuno ở Tam Giác Vàng?" Trên máy bay, Sở Cảnh nghiêng đầu nhìn Tả Dĩ Uyên ngồi bên cạnh mình, gương mặt thản nhiên tự đắc đọc báo, nhẹ giọng hỏi.

"Thuận tiện, còn muốn đánh cuộc nho nhỏ một chút." Tả Dĩ Uyên mỉm cười với Sở Cảnh, đôi con ngươi nâu sậm khẽ lưu chuyển: "Chẳng qua, ván cược này tôi nhất định phải thắng, thế nào, có nắm chắc không?"

Sở Cảnh cong môi lên, đáp lại nụ cười của Tả Dĩ Uyên: "Trong phương diện này, L tiên sinh, tôi nghĩ, ngài có thể tin tưởng tôi."

"Đương nhiên."

Sau khi máy bay riêng của Tả Dĩ Uyên tiến vào phạm vi thế lực của Kuno, liền theo dự kiến mà bị người phong tỏa. Dẫn theo Sở Cảnh và bọn Chris chậm rãi từ trên máy bay đi xuống, nhìn một hàng vệ sỹ hắc y đứng xung quanh, Tả Dĩ Uyên nhịn không được cười ra tiếng.

"Nhiều năm không gặp, Kuno vẫn thích cho thủ hạ ăn diện như vậy?" Tả Dĩ Uyên cười với đám vệ sỹ, một người là đầu lĩnh đi ra tiếp đón: "Mười năm như một thưởng thức thấp kém… hay là, Kuno đã rơi vào thời kì phải cắt xén tiền lương của thủ hạ rồi? Kỳ Khoa, cậu thật sự không tính toán đổi sang giúp tôi sao? Đừng nói một năm mấy bộ quần áo mới mà tiền lương cũng không ít đâu."

Kỳ Khoa nghe Tả Dĩ Uyên nói trong lòng nổi lên tức giận, nhưng trên mặt biểu tình trong khoảnh khắc thoạt nhìn cũng không được tốt lắm. Tay phải theo bản năng đụng tới túi quần bên phải, nhưng động tác còn chưa kịp làm, chợt nghe Tả Dĩ Uyên ở đối diện đột nhiên nở nụ cười ra tiếng, ôn hòa nói: "Nha, chẳng những mấy quần áo này trăm năm không đổi kiểu, tựa hồ súng ống cũng không được cấp mới thì phải? Chậc chậc, Kỳ Khoa, có cần… tôi tặng cậu một khẩu mới không?"

Trong lòng Kỳ Khoa ngưng một chút, ngẩng đầu nhìn Tả Dĩ Uyên thong dong thản nhiên nhìn mình, lập tức mồ hôi lạnh chảy dài trên trán.

Là hắn rất thiếu kiên nhẫn…. Trước mặt nam nhân này, ngay cả lão đại Kuno cũng không dám trực diện đối đầu, L – nhân vật làm giàu từ súng ống đạn dược, hiện giờ ngay cả Interpol, thậm chí cả hắc đạo cũng phải nể hắn ba phần. Dám ở trước mặt hắn đả thương người…

Cố áp chế nội tâm nghĩ mà sợ, Kỳ Khoa cũng không dám nói thêm gì nữa, chỉ là nhanh chóng cúi đầu nói lại những lời Kuno đã phân phó: "Ngài L, lão đại không đùa giỡn với cấp dưới, chặn lại máy bay của ngài cũng là bất đắc dĩ. Lão đại Kuno của chúng tôi ở đây đã ra quy định, vô luận là ai, chỉ cần tiến vào địa bàn của chúng tôi, thì không cho phép bất cứ phương tiện lớn gì kể cả máy bay riêng di chuyển. Đó cũng là vì an toàn …. Ngài cũng hiểu mà, nếu hôm nay chúng tôi vì ngài L mà phá vỡ quy củ của lão đại, thì từ nay về sau chúng tôi sẽ không sống yên ở đây được."

"Đương nhiên, tôi đương nhiên có thể hiểu." Tả Dĩ Uyên cười cười khoát tay: "Cho nên, cậu thấy đấy, tôi cũng đã xuống dưới, không phải sao? Được rồi, Kỳ Khoa, đừng nhiều lời nữa, dẫn tôi tới gặp lão đại của các người đi. Ngồi trên máy bay lâu như vậy, tôi hiện tại chỉ muốn tìm một chỗ hảo hảo nghỉ ngơi trong chốc lát. Đúng rồi, nơi này của các người có phòng nghỉ chứ?"

"Đó là đương nhiên." Kỳ Khoa lập tức gật đầu, rồi xoay người đi trước dẫn đường, dẫn đoàn người Tả Dĩ Uyên tới chiếc Hummer, vươn tay giúp đỡ Tả Dĩ Uyên mở cửa xe, đứng ở bên ngoài cung kính nói: "Biết

ngài muốn tới, Kuno lão đại đã phân phó chuẩn bị phòng ở xong xuôi, hiện giờ lão đại đang ở tổng bộ đợi ngài đại giá."

Đoàn người lục tục lên xe, Kỳ Khoa đang chuẩn bị ngồi vào ghế lái, thì lúc này, Chris vẫn đứng ngoài đột nhiên vươn tay ra, kéo Kỳ Khoa hướng ra ngoài một chút, sau đó lập tức chui vào trong xe, chặt chẽ chiếm lấy vị trí ghế lái.

"Cậu làm vậy là có ý gì?" Kỳ Khoa bị động tác bất ngờ của Chris làm cho kinh ngạc không kịp đề phòng, đợi sau khi hồi phục tinh thần lại, cũng đã thấy chiếc xe đã ngồi kín chỗ. Tức giận nhíu nhíu mày, nhưng anh ta cũng không dám chống lại Chris: "Cậu căn bản không biết đường tới tổng bộ của chúng tôi…"

Chris lãnh đạm liếc mắt nhìn Kỳ Khoa, không hề gì mà nhún vai: "Chỉ là trên xe không còn chỗ trống."

"Cậu có thể đổi sang xe khác!" Kỳ Khoa lập tức nói.

"Làm vệ sỹ, lại có thể cùng ông chủ mình tách ra? Anh thật sự cho rằng làm như vậy là thích hợp?" Chris nhìn Kỳ Khoa ánh mắt bất khả tư nghị: "Có cấp dưới như anh, lão đại các người đến bây giờ vẫn có thể bình an, không thể không khen ngợi, thật sự là kì tích."

Kỳ Khoa một thoáng sửng sốt, mới hiểu được Chris đang mỉa mình, gương mặt hết đen lại đỏ, hết trắng lại xanh, đúng thực là đủ loại màu sắc.

Ngồi ở ghế sau, Tả Dĩ Uyên hứng thú nhìn cuộc đối thoại của cả hai, sau đó mới khẽ ho nhẹ một tiếng, giương mắt nhìn Kỳ Khoa, chậm rãi nói: "Yên tâm đi, mặc dù không biết đường, nhưng chúng tôi cũng không lạc được… Không phải có các cậu đi trước dẫn đường sao?"

"Nhưng mà…"

"Không cần nói nữa, tôi không có thói quen cho người khác lái xe cho tôi." Tả Dĩ Uyên tựa tiếu phi tiếu nói: "Tôi còn thấy, là người nhà lái xe càng vững chắc hơn một chút, Kỳ Khoa cậu nói xem đúng không? Lão đại nhà các cậu hẳn cũng đồng ý với tôi đi?"

Kỳ Khoa thấy thái độ Tả Dĩ Uyên đã xác minh, lập tức cũng không còn dây dưa nữa, chỉ có thể cắn răng đáp ứng Tả Dĩ Uyên một câu, sau đó nhanh chóng đi lên một chiếc xe khác, rất nhanh ngồi vào ghế sau, lập tức ra lệnh cho đoàn xe lăn bánh.

Chris thấy thế, cũng lưu loát mà nhấn chân ga đi theo.

"Cậu đang nhìn cái gì vậy?" Đuổi được Kỳ Khoa đi, hiện tại đang chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần trong chốc lát, nhưng không đợi nguyện vọng được thực thi, lại thấy Sở Cảnh ngồi bên cạnh nghiêng đầu, trợn tròn mắt, nháy cũng không nháy nhìn mình.

"Không có gì." Sở Cảnh cong môi, khẽ cười: "Chỉ là đột nhiên thấy ngài L… thật sự là một người thú vị."

"Thú vị?" Tả Dĩ Uyên nhíu mày, hắn chưa bao giờ nghĩ từ này cư nhiên có một ngày còn được áp dụng ở trên người hắn.

"Có lẽ…." Sở Cảnh vừa chuẩn bị nói gì đó, nhưng còn chưa đợi cậu nói hết câu, chiếc xe đã mãnh liệt chấn động một cái. Không hề nghi ngờ, sự chấn động này trực tiếp liên lụy tới những người ngồi trong xe.

Tả Dĩ Uyên vươn tay mạnh mẽ ôm Sở Cảnh ổn định lại thân thể, hắn không rõ ràng nhíu mi, ngẩng đầu hỏi Chris đang lái xe: "Làm sao vậy?"

Chris lập tức trả lời: "Không có gì, Boss, bất quá chỉ là mấy con sâu lông đùa dai thôi. A, Kuno vẫn thích chơi đòn phủ đầu kiểu này… Boss à, ngài cùng Sở hảo hảo nghỉ ngơi trong chốc lát, tôi nghĩ, tôi nên giáo huấn mấy con sâu lông này một chút, rốt cuộc thế nào mới là chân chính lái xe."

"Được rồi, tùy cậu." Tả Dĩ Uyên hiểu rõ gật đầu, nghiêng đầu nhìn Sở Cảnh, trong mắt mang theo tiếu ý hỏi: "A Cảnh, có lẽ tôi nên nhắc nhở cậu một câu…. Cậu không say xe chứ?"

"Đương nhiên." Sở Cảnh nhất thời cũng hiểu được, không dấu vết mà quét mắt liếc nhìn bóng dáng Chris, khóe môi cong cong. Cậu vẫn còn nhớ, Chris đệ nhất tâm phúc của Tả Dĩ Uyên, đã từng tùy hứng chơi đùa mà tham gia đua xe tốc độ, hình như còn lấy được quán quân đua xe cấp thế giới thì phải?

Ý cười càng sâu, Sở Cảnh nhìn Tả Dĩ Uyên, nhẹ giọng bổ sung: "Xin mời, tận tình phát huy."

Hết chương 11.

12. Chương 12: Tuân Thủ Luật Pháp

Khi tới tổng bộ, Sở Cảnh rõ ràng nhìn thấy Kỳ Khoa cầm đầu một đám hắc y nhân biểu tình không thể nào nói là tốt đẹp được. Đương nhiên, nếu ngươi không vừa bị người ta áp chế…… nhất là khi ngươi vốn hy vọng mình có thể chèn ép được người ta, đến cuối cùng lại bị người phản công trở về, sau đó còn bị hành một hồi sinh tử siêu tốc, thế mới nói sắc mặt của ngươi dù có muốn cũng không tốt được.

"Một chiếc Hummer tốt như vậy cũng bị vỡ thành cái dạng này." Tả Dĩ Uyên cười khẽ đi theo sau Kỳ Khoa, thấp giọng cùng Chris nói chuyện với nhau: "Chris, không thể không nói, cậu thật sự rất thô lỗ."

Chris nhún vai, ngữ điệu một mảnh oán giận: "Boss, cũng không thể trách tôi, ngài cũng biết mà, là bọn họ tự đụng vào nhau đấy chứ…. Aiz, tôi đến giờ cũng không thể hiểu được bọn họ rốt cuộc đi kiểu gì mới đâm vào nhau được như vậy."

Tả Dĩ Uyên nghe vậy tạm dừng một chút, sau đó mới khẽ thở dài mà nói: "Chris, cậu biết rõ tình huống vừa rồi cũng rất khó khăn đi. Mặc dù bọn họ đã sinh hoạt ở trong giới khá lâu, theo lý thuyết thì hẳn phải tự biết cách tránh đi nguy hiểm…. Nhưng mà, chuyện gì cũng phải có chuyện ngoài ý muốn không phải sao? Cậu không thể yêu cầu mỗi người đều phải giống như cậu, đều có kỹ thuật và thủ đoạn lái xe hạng nhất như vậy chứ."

"Đúng rồi, Boss, tôi sẽ tự kiểm điểm lại bản thân." Chris gật gật, nghiêng đầu liếc nhìn sang Sở Cảnh bên cạnh, chớp chớp mắt vô tội nói: "Sở, sao cậu không nói gì?"

Sở Cảnh cười cười: "Tôi chỉ đang cầu nguyện thôi."

"Cái gì?" Chris nghe không hiểu.

"Tôi đang cảm tạ thượng đế, may mắn vừa rồi là anh lái xe cho chúng tôi." Sở Cảnh như trước cười mỉm: "Nếu không phải do anh ngay từ đầu kiên quyết, Chris, tôi hoàn toàn không thể tưởng tượng được chiếc Hummer vừa rồi chúng ta ngồi có phải sẽ biến thành một bộ dạng như thế kia hay không. Chris, anh có biết, cú va chạm kịch liệt vừa rồi… quả thực là cực kì không xong. Nhưng đáng ăn mừng là, xe của Kỳ Khoa cũng chỉ đụng vào thân cây… nếu đổi thành một bức tường… vậy kết quả càng không thể tưởng tượng được, cho nên, chúng ta hẳn nên phải cảm ơn mới đúng."

Chris nghe Sở Cảnh nói vậy, trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn, thẳng tới khi nghe được Tả Dĩ Uyên ức chế không được mà khẽ cười ra tiếng sau đó mới lắc lắc đầu mấy cái mới hiểu được.

Liếc nhìn sang Kỳ Khoa vẫn đang đen mặt, lại nhìn Sở Cảnh treo ý cười thản nhiên, gương mặt vô tội đến gần như vô hại, sau đó yên lặng, yên lặng cúi đầu.

Nguyên lai, đáng sợ nhất vĩnh viễn là loại người thoạt nhìn cực kỳ thiên chân vô tà sao? Chris ở trong lòng thổn thức.

Đoàn người ở trong tổng bộ phải thông qua các trạm kiểm tra gắt gao, rốt cục mới gặp được Kuno. Chờ đến khi chân chính gặp mặt, đối với Tả Dĩ Uyên vừa tới, Kuno ngược lại thay đổi biểu hiện so với lúc ban đầu sai khiến Kỳ Khoa gây khó dễ, ngược lại trở nên nhiệt tình hiếu khách hơn bao giờ hết.

"Ai nha, L, sao giờ mới đến? Tôi cũng đã đợi rất lâu!" Kuno vẻ mặt tươi cười từ trong phòng khách đi ra chào đón, cười lớn vươn tay vỗ vỗ bả vai Tả Dĩ Uyên: "Ha ha, L, vài năm không gặp, tiểu tử cậu thật sự bản lĩnh càng ngày càng lớn, trước đó vài ngày nghe nói cậu còn hợp tác với Rendia, một phát diệt trừ gia tộc Matada? Đó là một đại gia tộc…. Chỉ sợ hiện tại trong giới, trừ bỏ gia tộc Prora của Rendia ra thì không còn ai có thể sánh với địa vị của cậu nữa rồi!"

Tả Dĩ Uyên cũng cười, đối với việc Kỳ Khoa làm chậm trễ hành trình cũng không đề cập tới: "Lời này của Kuno đại ca sai rồi… Gia tộc Matada rõ ràng là do Interpol giải quyết, đâu hề có liên quan gì tới tôi cùng Rendia? Về phần địa vị trong giới…. Kuno đại ca ngồi ở vị trí này cũng hiểu được, mấy thứ này, cũng chỉ là do người khác thuận miệng nói thôi, tôi đảm đương không nổi. Dù sao, nói không chừng khi nào đó thì…. Ah, còn nữa, Kuno đại ca, tôi vẫn luôn là một công dân tốt tuân thủ luật pháp đó."

Kuno vẫn luôn tỏ ra hứng thú đứng đối diện nghe Tả Dĩ Uyên nói chuyện, nhưng Sở Cảnh đứng bên cạnh vô ý thấy được, khi Kuno nghe Tả Dĩ Uyên nói tới việc mình 'tuân thủ luật pháp', khuôn mặt tươi cười nhiệt tình trên mặt Kuno trong nháy mắt đông cứng lại, khóe môi nhếch một cái, lập tức lại bất động thanh sắc mà hạ xuống.

"Được rồi, được rồi, L lão đệ, ngươi tự mình từ nước Mỹ xa xôi chạy tới, dọc đường đi hẳn cũng mệt mỏi rồi?" Kuno bán nghiêng mình, nhường đường cho đoàn người Tả Dĩ Uyên: "Tôi đã sớm sai người chuẩn bị sẵn bữa tối phong phú, L lão đệ, cậu hảo hảo nếm thử mỹ thực ở chỗ chúng tôi xem, tuyệt đối không cùng cảm giác như bánh mì sữa bên chỗ các cậu đâu!" Kuno cười nói: "Sau khi ăn xong, tôi cũng đã chuẩn bị xong phòng ở cho các cậu hảo hảo nghỉ ngơi một đêm, có chuyện gì, chúng ta ngày mai hẵng nói!"

"Như vậy, tôi đây liền cung kính không bằng tuân mệnh." Tả Dĩ Uyên nhướn mày, hướng vệ sỹ của mình ra hiệu một ánh mắt, rồi dẫn theo Sở Cảnh và Chris đi theo Kuno tới phòng ăn.

Trên bàn cơm, song phương nói chuyện với nhau coi như vui vẻ, một bữa cơm cả khách và chủ đều tỏ ra vui thích. Ít nhất, ở mặt ngoài xem ra tuyệt đối là như thế.

Cơm no rượu say xong, Kuno quét mắt liếc nhìn Chris và Sở Cảnh ngồi hai bên Tả Dĩ Uyên, nổi lên tâm tư thích đùa giỡn: "L lão đệ, tôi biết Chris vẫn luôn là thủ hạ đắc lực nhất của cậu, vậy còn, vị tiểu bằng hữu xinh đẹp bên cạnh cậu thì sao? Cũng là nhân tài cậu mới đào ra sao? Hay là…."

Tả Dĩ Uyên cùng Sở Cảnh liếc mắt nhìn nhau một cái, Sở Cảnh lập tức hiểu được ý của Tả Dĩ Uyên, nghiêng mình thoáng tựa đầu lên bả vai Tả Dĩ Uyên, tựa tiếu phi tiếu nhìn Kuno, một lát sau mới chậm rì rì nhẹ giọng nói: "Kuno đại ca… cảm thấy sao?"

Tầm mắt Kuno dừng trên khuôn mặt tuấn tú của Sở Cảnh thật lâu, từ từ trong ánh mắt mới chậm rãi hiện ra một loại cảm giác bừng tỉnh đại ngộ. Quay đầu một lần nữa nhìn sang Tả Dĩ Uyên, Kuno cười có chút ái muội: "Tôi nói khó trách, cậu lần này dẫn theo một cậu bé phương Đông xinh đẹp như vậy tới đây, thì ra là thế… Tôi nói L lão đệ, cậu diễm phúc thật lớn. Nhưng mà cậu quang minh chính đại mang người ta ra ngoài, cậu chẳng lẽ không sợ Rendia ghen sao? Mọi người đều cho rằng cậu và Rendia là một cặp xứng đôi đó."

Tả Dĩ Uyên từ chối cho ý kiến chỉ mỉm cười, vươn tay vuốt ve tóc Sở Cảnh một cái, sau đó thuận thế trượt xuống, ở sau gáy cậu khẽ nhéo một chút. Vừa lòng nhìn thân thể Sở Cảnh bởi vì động tác của mình mà khẽ co rụt lại, sau đó làm như không có việc gì chống lại tầm mắt hơi chút tức giận của cậu bắn tới.

Nụ cười trên môi Tả Dĩ Uyên sâu hơn chút, từ khi ngồi trên chiếc du thuyền casino, lần đầu thấy ánh mắt của thiếu niên phương Đông này, hắn đã muốn làm như vậy rồi. Tả Dĩ Uyên tâm tình khoái trá, hiện tại đã đắc thủ, ừm, cảm giác thật sự so với trong tưởng tượng còn tốt hơn. Phản ứng của Sở Cảnh…. không thể không nói quả thật quá đáng yêu.

Kuno thu những động chạm qua lại giữa Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh vào trong mắt, cảm thấy lại là một phen cân nhắc. Trong giới ai ai cũng biết, đối tượng kết giao với Tả Dĩ Uyên vẫn luôn không chỉ giới hạn dừng ở nữ giới, nhưng nếu thật sự được hắn công nhận là tình nhân thì ít ỏi đến khó có thể đếm được. Hiện tại, từ biểu hiện của Tả Dĩ Uyên, xem ra hắn gián tiếp thừa nhận thân phận của cậu thiếu niên này.

Kuno không dấu vết lén đánh giá Sở Cảnh một phen, yên lặng tính toán: vị thiếu niên phương Đông này bộ dạng cũng tính là xinh đẹp, nhưng tuổi tác thoạt nhìn không lớn lắm, hẳn là kinh nghiệm trải đời vẫn chưa nhiều. Như vậy, nếu từ trên người thiếu niên này mở ra một hướng đột phá mới, nói không chừng có thể cùng Tả Dĩ Uyên hợp tác, còn có hy vọng.....

13. Chương 13: Dự Mưu

"Vừa rồi cậu phản ứng không tồi." Nhàn nhã đứng trong căn phòng Kuno cố ý vì hắn mà chuẩn bị, Tả Dĩ Uyên đánh giá chung quanh bố trí xa hoa một vòng, cười nhạo một tiếng ngồi xuống ghế sô pha, lười biếng ngẩng đầu nhìn Sở Cảnh nói: "A Cảnh, cậu có cảm thấy, Kuno là lão đại khu Tam giác vàng mà nói, thưởng thức thật sự là.... khiến người ta không dám gật bừa. Một căn phòng đẹp như vậy, đồ đạc bên trong cũng xịn như vậy, nhưng qua tay gã sắp xếp, thật sự chỉ toát ra hương vị của đám nhà giàu mới nổi."

Sở Cảnh bật cười: "Vấn đề từ bên trong, cũng không phải vì anh mà có thể thay đổi được. Nghiêng đầu nhìn sang Chris từ lúc đi vào đã bắt đầu kiểm tra cẩn thận khắp căn phòng nói: "Sao rồi?"

Chris nhún vai đi tới: "Không lắp đặt thiết bị nghe lén."

Tả Dĩ Uyên cũng không ngoài ý muốn: "Kuno lần này vì muốn tìm ta để hợp tác, đương nhiên sẽ không thật sự dám làm chuyện gì. Lúc trước việc Kỳ Khoa ra oai phủ đầu... chỉ sợ vẫn là muốn thăm dò chúng ta mà thôi, nhưng mà, không nghĩ tới trộm gà không thành còn mất một nắm gạo."

"Kuno muốn cùng anh hợp tác?" Sở Cảnh hơi sửng sốt trong chốc lát khẽ nhíu mi lại hỏi: "Thuốc phiện?"

Tả Dĩ Uyên cười lạnh một tiếng: "Mấy năm gần đây, Interpol truy quét về phương diện này rất nghiêm ngặt, thủ hạ của Kuno cũng bị tóm vài chuyến hàng. Tuy rằng vẫn kiếm lời được không ít, nhưng dù sao nhân tâm cũng không giống như rắn nuốt voi, nên trong lòng sợ hãi thì kiếm tiền cũng sẽ không thoải mái. Lúc trước tôi đã đoán sớm muộn gì gã Kuno này sẽ đem bàn tay hướng sang nơi khác, nhưng không nghĩ tới gã cư nhiên lại nhanh như vậy đã duỗi tới địa bàn của tôi rồi."

Sở Cảnh liếc mắt nhìn Tả Dĩ Uyên một cái nói: "Tôi nhớ, ngài L không phải đã công khai nói trong giới, ngài và thủ hạ của ngài tuyệt đối không dính dáng tới giao dịch thuốc phiện sao? Đã như vậy rồi mà Kuno vẫn muốn kéo anh đứng cùng một chiến thuyền sao?"

Lần này Tả Dĩ Uyên không lên tiếng, ngược lại Chris đứng một bên nói thay: "Dù sao thì người có thể cùng Interpol tiếp xúc không nhiều lắm. L và Rendia chính là hai người nổi danh nhất trong số những người đó. Mà so với Rendia cùng cái gia tộc Prora rắc rối khó gỡ kia, tự nhiên bên này người người tuyệt đối phục tùng đầu lĩnh L đối với Kuno có sức hấp dẫn hơn cả, không phải sao?"

Sở Cảnh như có điều suy nghĩ mà gật đầu.

"Vậy hiện tại chúng ta nên làm cái gì?" Sở Cảnh lại nói.

Tả Dĩ Uyên mỉm cười quay đầu, khẽ phun ra tám chữ: "Lá mặt lá trái, một kích tất sát."

Sáng sớm ngày kế, Sở Cảnh cùng Tả Dĩ Uyên đang cùng dùng bữa sáng liền thấy Kuno đi tới. Nói thật, Sở Cảnh cảm thấy, đơn thuần bàn tới diện mạo mà nói thì gã Kuno này không thể nói là đẹp trai nhưng cũng được tính là hào hoa phong nhã. So ra thì bộ dạng Boss George ở sòng bạc càng thích hợp với cái danh "trùm buôn lậu thuốc phiện" hơn gã, trời sinh diện mạo mang sát khí, luôn hàm chứa tia máu tươi.

Nghĩ như vậy, tầm mắt cậu không tự chủ mà dời đi, dừng lên khuôn mặt Tả Dĩ Uyên đang nói chuyện với gã. Nếu nói tới bộ dạng mê hoặc chỉ sợ không có mấy người so với nam nhân này mạnh hơn đi? Sở Cảnh tinh tế đánh giá Tả Dĩ Uyên, vẫn như trong trí nhớ chói mắt như vậy, khiến người ta tự nguyện sa vào.

Ở bên kia, Tả Dĩ Uyên tựa hồ cũng cảm giác được ánh mắt Sở Cảnh đang chiếu trên người mình, khẽ nghiêng đầu nhướn mày mỉm cười với cậu, rồi lập tức hướng Kuno nói: "Kuno lão đại, mấy năm trước anh còn thiếu tôi một ván bài, hiện tại tôi đến đòi nợ đây. Không biết, Kuno lão đại có thời gian hay không?"

Kuno nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, lập tức cười ha ha nói: "L lão đệ, chuyện đã lâu như vậy, thế mà cậu còn nhớ rõ sao? Cũng chỉ là một ván bài, khi nào bắt đầu cũng không vấn đề… A, nhưng hôm nay không được rồi, hôm nay tôi còn có chuyện phải làm… Nếu không, để tới ngày mai? Ngày mai tôi tuyệt đối hảo hảo bồi L lão đệ cậu một ván!"

"Nói như vậy, tôi đây cũng chỉ có thể chờ mong tới ngày mai?" Tả Dĩ Uyên buông tay.

"Thật sự thất lễ, L lão đệ." Kuno cười nói: "Vậy hôm nay tôi sẽ bảo Kỳ Khoa đưa các cậu đi tham quan nơi này một vòng? Chỗ chúng tôi không nói khoa trương nhưng phong cảnh cũng đáng giá để ngắm nhìn lắm đấy."

"Vậy…. cung kính không bằng tuân mệnh." Tả Dĩ Uyên gật đầu.

Nếu đã hứa vào ngày hôm sau, Kuno cũng hết lòng tuân thủ hứa hẹn, sau khi dùng cơm trưa xong, Tả Dĩ Uyên cùng Sở Cảnh liền thấy Kỳ Khoa đi tới.

"Kỳ Khoa, lão đại nhà các cậu đâu?" Tả Dĩ Uyên thản nhiên ung dung bán nâng đầu nhìn Kỳ Khoa, lười biếng cười hỏi: "Không phải là… lại có việc gấp gì chứ?"

Kỳ Kha miễn cưỡng nở nụ cười một chút: "L lão đại nói đùa, lão đại nhà chúng tôi nếu nói là hôm nay sao có thể nuốt lời chứ? Lão đại đã chờ các vị ở phòng chơi bài, cố ý sai tôi tới đây dẫn đường cho L lão đại."

"A? Vậy sao?" Tả Dĩ Uyên đứng dậy, ra hiệu ánh mắt với Sở Cảnh và Chris ở một bên, vươn tay chỉnh chỉnh cổ tay áo, sau đó mới cười nói với Kỳ Khoa: "Vậy là tôi hiểu lầm Kuno lão đại rồi, được rồi, vậy không nói nhiều nữa, dẫn đường đi."

"Thỉnh L lão đại đi theo tôi." Kỳ Khoa hướng Tả Dĩ Uyên cung kính nói một câu, sau đó nhanh chóng xoay người đi thẳng phía trước.

Đi theo sau lưng Kỳ Khoa, đoàn người Tả Dĩ Uyên đi khoảng mấy phút đồng hồ, lại xuyên qua vài cánh cửa nữa, lúc này mới đi vào một gian phòng chơi bài thật lớn. Đứng ở ngoài cửa, Sở Cảnh giương mắt nhìn xuyên thấu qua cánh cửa thủy tinh, nhanh chóng quét mắt một vòng khắp gian phòng rộng lớn, lập tức không dấu vết rũ mắt xuống. Không thể không nói, tuy rằng thưởng thức của Kuno lão đại làm cho người ta thực bất đắc dĩ, nhưng dù sao cũng là tài đại khí thô, chỉ nhìn diện tích của căn phòng này cũng thấy, còn có cả các phương tiện hiện đại quy mô ở bên trong cũng đã khiến người ta líu lưỡi.

Chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng câu toàn *(đầy đủ)*, Sở Cảnh nghĩ, thiết bị đầy đủ như vậy mà chỉ đơn thuần làm một căn phòng chơi bài thật quá đáng tiếc.

"Ai nha, L lão đệ, các cậu tới rồi?!" Thẳng tới khi nhìn thấy Tả Dĩ Uyên được Kỳ Khoa đưa tới trước cửa, Kuno mới nhanh chóng đứng dậy đi nghênh đón: "Ha ha, cậu xem căn phòng này thế nào? Mấy thứ này đều được chuyển tới từ casino chuyên nghiệp… Đã đủ tiêu chuẩn chưa?"

Sở Cảnh cùng Tả Dĩ Uyên liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó mới nhìn sang Kuno khẽ cười nói: "Kuno lão đại thật sự là khiêm tốn, bố trí nơi này theo tôi thấy, cho dù là so với casino phổ thông cũng đã hơn rất nhiều. Nếu như thế này được coi là đủ tiêu chuẩn vậy những sòng bạc nhỏ thì ngay cả tiến vào cũng không thể rồi."

Lời nói của Sở Cảnh một nửa là khen tặng một nửa là sự thật, hơn nữa bản thân cậu luôn điều chỉnh ngữ khí vừa vặn, trong lúc nhất thời, ngược lại khiến Kuno tâm hoa nộ phóng *(nở mày nở mặt)*.

"Ha ha, L lão đệ, tôi cũng đã chuẩn bị tốt mọi thứ, không biết cậu đã chuẩn bị đánh cược cái gì?" Kuno dẫn đoàn người Tả Dĩ Uyên đi vào bên trong phòng, vừa cười vừa nói: "Vô luận thế nào, hôm nay tôi đều tuyệt đối phụng bồi cậu, nhất định nhượng L lão đệ chơi tới tận hứng!"

"Cái này…"

Tả Dĩ Uyên hướng Chris khẽ gật đầu, Chris sáng tỏ mà cũng nhẹ nhàng gật đầu đáp trả, sau đó để hai vệ sỹ canh giữ ở ngoài cửa, lập tức lại nhanh chóng đuổi kịp cước bộ của Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh.

"Khách tùy chủ, tôi thấy, vẫn là Kuno lão đại quyết định đi." Tả Dĩ Uyên nói.

"A, cũng được." Kuno lên tiếng, chung quanh nhìn nhìn tới khi nhìn thấy bàn Sicbo *(trò xúc xắc)* ở cách đó không xa, ánh mắt chợt sáng ngời, quay đầu nói với Tả Dĩ Uyên: "Trước kia tôi có chút hứng thú với trò nghe âm thanh đoán xúc xắc, nên cố ý đi học một thời gian… Hắc hắc, nếu L lão đệ không trách tội lão ca tôi khi dễ cậu, như vậy ván đầu tiên liền chơi xúc xắc. Ok?"

"Có thể." Tả Dĩ Uyên ngược lại không chút do dự, trực tiếp gật đầu: "Nhưng mà…tôi có một yêu cầu."

Hết chương 13.

- *Sicbo (trò xúc xắc): Trò chơi sicbo có 3 hột xí ngầu, một hộp đổ xí ngầu và một bàn đặt cược, người chơi có thể đặt cược trên mặt bàn. Luật chơi của Sicbo hoàn toàn dựa trên 3 viên xí ngầu, người chơi sẽ đặt cược kết quả của những viên xí ngầu sau mỗi lần quay, Sicbo tiêu chuẩn thì có 50 cách để đặt cược. Cụ thể, nếu tổng số nút trên 3 mặt xí ngầu từ 3-10 thì đó là Xỉu, còn 11-18 là Tài. Nghe thì có vẻ đơn giản nhưng Sicbo ở sòng bài thường cụ thể hơn và có nhiều kiểu đoán hơn như đoán mặt số sẽ ra, đoán cặp số, hoặc đón tam bảo (cả 3 mặt xí ngầu ra cùng một số).*

14. Chương 14: Canh Bạc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Yêu cầu? Yêu cầu gì?" Kuno sửng sốt một chút, lập tức nhún vai: "L lão đệ cứ nói, chỉ cần không trái quy tắc, tôi khẳng định đồng ý."

Tả Dĩ Uyên mỉm cười: "Cũng không có gì, chẳng qua dealer (người chia bài) phải dùng người của tôi."

"Dealer dùng người của cậu?" Kuno nhìn Tả Dĩ Uyên hỏi lại: "Có ý gì?"

Tả Dĩ Uyên khoát tay: "Kuno lão đại, anh đừng hiểu lầm, tôi đều cũng là vì ván cược này mà tạo thêm công bằng thôi, anh xem, nơi này là chỗ của Kuno anh, phương thức đánh cuộc cũng là do anh quyết định, cho nên dealer dùng người của tôi mới công bằng không phải sao? Kuno lão đại anh không muốn thắng tôi lại còn phải mang cái danh 'ức hiếp người' chứ."

Kuno do dự một chút, nhưng bởi vì Tả Dĩ Uyên nói năng quả thật hợp tình hợp lý, trong lúc nhất thời cũng không cách nào cự tuyệt. Trong lòng âm thầm cân nhắc một phen, ánh mắt quét lên những người đứng bên cạnh Tả Dĩ Uyên một vòng, lập tức mỉm cười: "Cũng được… vậy để cho người kia bên cậu… ừm, kêu Sở Cảnh đúng không? Để cậu bé đó làm dealer đi, ha ha cậu bé này tuyệt đối đứng về phía cậu, thế đã công bằng chưa?"

Tả Dĩ Uyên chớp mắt nhìn Sở Cảnh một cái, lập tức bật cười nói với Kuno: "Vậy… không công bằng lắm với Kuno lão đại đi?"

"Không sao, không sao, cũng chỉ là nhờ cậu ấy chia bài mà thôi." Kuno lắc lắc tay: "Chẳng lẽ còn sợ cậu ấy gian lận? L lão đệ, cậu cũng không khỏi quá coi thường tôi đi."

Tả Dĩ Uyên hít một hơi, trong con ngươi nhiễm chút ý cười, quay sang Sở Cảnh thấp giọng hỏi: "Vậy, A Cảnh, em có vấn đề gì không?"

"Không, không có." Sở Cảnh rũ hạ đôi mắt, an an tĩnh tĩnh mỉm cười: "Em nghĩ, em có thể thử xem." Thoáng dừng một giây, lại khẽ bổ sung thêm: "Cố gắng… thử xem."

Kuno dẫn hai người tới bàn Sicbo, Sở Cảnh trực tiếp đứng giữa hai người, vươn tay cầm cốc xúc xắc trên bàn thử lắc lắc một chút, lập tức ngẩng đầu nhìn Kuno hỏi: "Kuno lão đại muốn bắt đầu như thế nào? Chơi đại tiểu hay trực tiếp đoán xúc xắc?"

Tầm mắt Kuno đảo qua Tả Dĩ Uyên ngồi đối diện bên kia bàn vẫn bình thản ung dung, rồi lại đảo qua Sở Cảnh, không biết thế nào, nội tâm ân ẩn có chút bất an.

"Nếu đã chơi, vậy chơi lớn một chút… Đoán xúc xắc đi, cũng tương đối kích thích." Mạnh mẽ áp chế nội tâm một tia bất an khó hiểu, ngữ khí Kuno nhẹ nhàng nói: "Không biết ý L lão đệ thế nào?"

"Tôi không có ý kiến." Tả Dĩ Uyên nhún vai.

"Vậy, bắt đầu?" Sở Cảnh cười khẽ hỏi một tiếng, được song phương khẳng định trả lời xong, liền nâng chiếc cốc xúc xắc lên bắt đầu lưu loát lắc lắc. Sở Cảnh lắc chiếc cốc một thời gian cũng không quá lâu, chỉ vài cái liền đặt chiếc cốc xuống mặt bàn.

(cốc xúc xắc)

"Tứ – Lục – Lục, Đại." Còn chưa chờ Sở Cảnh nói gì, Kuno một bên liền đoạt trước mở miệng. Sở Cảnh mỉm cười một chút, nhấc cái cốc lên, xúc xắc bên trong quả nhiên là hai cái Lục, một cái Tứ.

"Clap, clap, clap." Tả Dĩ Uyên một bên nhìn thấy đột nhiên vỗ tay tán thưởng: "Kuno lão đại quả nhiên nhĩ lực tốt. Tôi đây còn chưa kịp phản ứng, ván này như thế liền kết thúc, mặc cảm mặc cảm."

Kuno được Tả Dĩ Uyên khen ngợi, tuy rằng trên mặt cực lực duy trì khiêm tốn, nhưng trong mắt đã tràn đầy ý hãnh diện không che giấu được. Tả Dĩ Uyên quan sát biểu tình biến hóa của Kuno, trong mắt xẹt qua một tia dị sắc, cũng chỉ lướt qua giây lát, dùng tay nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn, ý bảo Sở Cảnh tiếp tục đi.

Sở Cảnh nhận được tín hiệu của Tả Dĩ Uyên, lập tức lần thứ hai cầm cốc lắc. Lần lắc xúc xắc này so với lần trước lâu hơn chút, nhưng khoảnh khắc Sở Cảnh đặt cốc xúc xắc xuống mặt bàn, Kuno lập tức mở miệng nói đáp án.

"Ba – Năm – Lục, Đại." Kuno tràn đầy tự tin nói.

Sở Cảnh vươn tay nhấc cốc, Ba – Năm – Lục, không sai chút nào.

Ý cười trên mặt Kuno càng đậm, trêu tức ngẩng đầu liếc nhìn Tả Dĩ Uyên một cái nói: "L lão đệ, tôi đã thắng cậu hai trăm vạn rồi, sao, cậu lần này tới đây là đặc biệt tới tặng tiền cho tôi sao?"

Tả Dĩ Uyên từ chối cho ý kiến cười cười: "Tôi cũng muốn thắng nhưng tài nghệ không bằng người, tôi có năng lực nào? Nhưng mà ván cược này cũng chỉ mới bắt đầu, hươu chết về tay ai còn chưa biết được, Kuno lão đại cũng không cần lo sớm cho tôi thế."

Kuno nghe vậy, nhếch miệng mỉm cười: "Đúng đúng, lúc này cũng chỉ mới bắt đầu thôi, phải không?!" Quay đầu nói với Sở Cảnh: "Chúng ta tiếp tục."

Sở Cảnh gật đầu, tiếp tục lắc cốc xúc xắc.

Trò xúc xắc này, song phương ngươi tới ta đi cứ thế giằng co nhau nhiều giờ liền. Sở Cảnh lần nữa lắc cốc xúc xắc, song không dấu vết lướt nhìn lợi thế phía sau cả hai người họ, tuy rằng người đi cùng không nhiều lắm, nhưng Kuno đích thực đang chiếm ưu thế. Vươn tay nhấc mở cái cốc, lúc này lại được Kuno đoán đúng, ba con Nhị, Tiểu.

"Ai nha, thời gian đã trôi qua lâu vậy rồi sao?" Cảm thấy mỹ mãn mà chiếm được chút lợi thế từ chỗ Tả Dĩ Uyên, Kuno liếc nhìn đồng hồ, cười ha ha nói: "Chúng ta chơi cũng đã lâu như vậy rồi, nghỉ ngơi một chút, đi uống trà chiều rồi lại chơi tiếp?"

Tả Dĩ Uyên vươn tay chỉnh chỉnh cổ tay áo mình một chút, ý cười bên môi nhợt nhạt, trên mặt ngược lại một chút cũng không có biểu tình phẫn uất khi bị Kuno áp chế: "Vậy, cung kính không bằng tuân mệnh." Nói xong, lại chậm rãi đi tới bên cạnh Sở Cảnh, vươn tay ôm vai cậu, khẽ cúi đầu, cùng cậu nhìn nhau một cái.

"A Cảnh, thật sự vất vả cho em rồi." Tả Dĩ Uyên khẽ chớp mắt, mang theo chút hương vị ái muội sủng nịnh mở miệng.

Tiếp nhận biểu hiện khen ngợi bình thường Tả Dĩ Uyên luôn đối với cậu, Sở Cảnh hơi hơi rũ mắt xuống, khóe môi cũng khẽ cong lên: "Hại anh thua nhiều như vậy… Chỉ hy vọng tới cuối…" Sở Cảnh giương mắt, tầm mắt rơi trên người Kuno nhưng lập tức lại dời đi ngay, độ cong khóe môi cũng không sâu hơn: "Anh đừng trách em nhé."

Sở Cảnh nói vừa nhẹ nhàng vừa nhu hòa, nghe giống như mang theo một loại hương vị yếu thế. Kuno nghe thấy thanh âm của cậu, nhưng lại không nhìn thấy vẻ mặt cậu lúc đó, nên bất giác nhịn không được ra mặt thay Sở Cảnh nói vài lời hay.

"Ta nói, L lão đệ, lần chơi này thật đúng là một chút cũng không liên quan tới Sở Cảnh, đến lúc đó mặc kệ là ai thua ai thắng, đừng giận chó đánh mèo với người ta nha!" Kuno cười cười liếc nhìn Sở Cảnh, nói: "Nhưng tôi thấy Sở Cảnh à, cậu cũng quá lo lắng rồi, cậu xem L lão đệ yêu thích bộ dạng cậu như vậy, chỉ sợ cậu muốn sao trên trời cậu ta cũng sẽ hái về cho cậu thôi. Lần này cũng chỉ thua mấy trăm vạn thôi mà… Số tiền kia đối với L mà nói, cũng không đáng là gì! L lão đệ, cậu nói có đúng hay không?"

Tả Dĩ Uyên nhướn mi liếc mắt nhìn Kuno một cái, không chính diện bắt chuyện, chỉ vươn tay vuốt tóc Sở Cảnh. Tóc Sở Cảnh thuần khiết một màu đen tuyền, rõ ràng là một màu sắc lạnh ngắt nhưng trên thực tế lại dị thường mềm mại, sờ lên, loại xúc cảm này quả thực khiến Tả Dĩ Uyên yêu thích không nỡ buông tay. Hắn nghĩ, cậu nhóc phương Đông tên Sở Cảnh này, vô luận dù là điểm nào, quả thực cũng đều khiến người mê muội đến cực hạn.

"Kuno lão đại, mấy trăm vạn này đối với tôi mà nói cũng là một số lượng lớn…" Tả Dĩ Uyên tựa tiếu phi tiếu cong cong khóe môi nói tiếp: "Nhưng mà, vì A Cảnh nhà chúng tôi, số tiền này đương nhiên cũng không đáng là gì. Tuy rằng việc muốn sao trời liền hái xuống cho là hơi khoa trương, nhưng…" Vươn tay nhẹ nhàng nhéo nhéo má Sở Cảnh: "Chỉ cần A Cảnh muốn, tôi liền lấy được…."

15. Chương 15: Lợi Thế

Thân mình Sở Cảnh nháy mắt cứng ngắc.

[Chỉ cần em muốn, anh đều lấy được.]

Trong trí nhớ, nam nhân đã từng nói qua với cậu những lời này. Lúc trước khi nam nhân nói những lời này, rốt cuộc là có biểu tình thế nào? Sở Cảnh cố gắng hồi tưởng. Là cười, nụ cười giống như bình thường hay cười với cậu, nhưng loại ánh mắt nghiêm túc như thế này, quá mức trịnh trọng, ngược lại có chút khiến người ta sợ hãi.

Sở Cảnh lúc ấy sợ, cho nên cậu lựa chọn xem nhẹ.

Cho nên, kỳ thật chính mình không phải hoàn toàn không biết gì cả, không phải sao? Sở Cảnh bên môi lộ ra một tia cười khổ, chẳng qua cậu lúc trước quá nhát gan, không dám lựa chọn tin tưởng mà thôi. Mà nam nhân kia… Sở Cảnh rất nhanh ngước mắt liếc nhìn Tả Dĩ Uyên một cái, lại nhanh chóng rũ hạ mắt xuống… Người nam nhân này, đối với cậu thật sự quá mức ôn nhu. Chỉ cần cậu không nguyện ý làm việc thì Tả Dĩ Uyên cũng sẽ không bao giờ bức ép cậu. Có lẽ, đời trước Tả Dĩ Uyên cho rằng thời gian chi giao

giữa cả hai còn nhiều, nên mới để cho cậu từ từ phát hiện ra phần tình cảm này… Rồi lại như thế nào kết cục cuối cùng lại thành ra như vậy.

Sở Cảnh âm thầm nắm chặt tay mình, đời này, cậu tuyệt đối sẽ không bỏ qua lần nữa, dùng chính tính mạng mình để đối xử với hắn tốt nhất. Vô luận như thế nào, cũng phải gắt gao đem hắn giữ chặt trong tay.

Mỗi người một tâm tư mà ngồi cùng một chỗ uống chén trà chiều, lần thứ hai trở lại phòng chơi bạc đã là 4h chiều. Kuno nhìn chung quanh một vòng, sau đó đối với Tả Dĩ Uyên cười nói: "Chơi mãi trò xúc xắc cũng không có gì thú vị, không bằng lần này chúng ta đổi sang trò khác?"

"Vậy Kuno đại ca định đổi trò nào?" Tả Dĩ Uyên hỏi.

"Không bằng… chơi Texas Holdem?" Kuno nói. *(Jer: cách chơi cơ bản ở đây.)*

Tả Dĩ Uyên gật đầu: "Vậy theo ý Kuno đại ca đi… A Cảnh, em làm dealer được chứ?"

Sở Cảnh nhếch môi mỉm cười một chút: "… Có lẽ."

So với các trò khác, thì trong phương diện này Sở Cảnh hắn là chơi tới xuất thần nhất. Thuần thục đảo bài rồi nhanh chóng chia bài, động tác của Sở Cảnh nhìn qua không điệu nghệ hoa mắt như trình diễn trong các casino chiếu trên phim, nhưng Tả Dĩ Uyên lại phát hiện, ngay trong chớp mắt khi Sở Cảnh chia bài, trước khi hắn lật bài, lập tức toàn bộ các quân bài đều đã được thay đổi hết.

Loại kỹ thuật đổi trắng thay đen này thoạt nhìn tựa hồ không phải quá khó khăn, nhưng chân chính chơi đến thuần thục không để người phát hiện ra thì không được mấy người. Ít nhất trong hiểu biết của Tả Dĩ Uyên, có thể chớp mắt thay đổi như vậy tuyệt đối không vượt qua mười người. Kỹ thuật chơi bài của Rendia cũng không tệ, nhưng so với Sở Cảnh mà nói thì vẫn còn kém hơn một chút.

Có nên nói, may mắn Sở Cảnh là người bên mình không? Tả Dĩ Uyên nhìn nhìn, cũng không khỏi đối với thủ pháp tráo bài điệu nghệ của Sở Cảnh sinh ra chút kính phục.

Mà Kuno ngồi ở đối diện nhìn động tác lưu loát của Sở Cảnh, nguyên bản tia bất an bị đè nén ở đáy lòng bất giác chậm rãi lan rộng ra. Thậm chí, một ván này còn chưa chính thức bắt đầu, Kuno đã nghĩ muốn dừng lại. Nhưng rốt cuộc vẫn tận lực che giấu, không có ý mở miệng.

Kuno do dự mãi nhưng lại không được Sở Cảnh cảm thông, rất nhanh đã chia bài xong, cái này khiến cho Kuno ngay cả lời cự tuyệt cũng không thể nói ra miệng được nữa.

Kuno nhìn nhìn mấy lá bài của mình còn chưa được lật. Một lá 7 tép, một lá J cơ, mà một lá đã được lật là 8 cơ. Bộ bài này không tính là quá tốt nhưng cũng không phải kém. Kuno nghĩ, tuy rằng màu sắc và hoa văn không giống nhau, nhưng ít ra hắn vẫn còn có cơ hội được bộ straight.

(Straight (Sảnh): Nếu bài của bạn kết hợp với bài trên bàn và có 1 bộ 5 cây liên tiếp nhau, ví dụ như 2.3.4.5.6 thì được gọi là Straight, không phân biệt chất gì cả. Nếu 2 người cùng có Straight thì ai có cây lớn hơn sẽ thắng)

Ngẩng đầu liếc nhìn lá bài của Tả Dĩ Uyên, lá bài được lật là 5 rô, nhưng biểu tình của Tả Dĩ Uyên lại rất thoải mái, nhìn đoán không ra hai lá chưa lật của hắn rốt cuộc là tốt hay là xấu.

"Nếu đã đánh bạc, vậy thì không nên tính toán chi li, có vẻ không phóng khoáng." Tả Dĩ Uyên mỉm cười, không chút để ý mà đem chip ở trước mặt ném vào giữa bàn: "Một triệu đô."

Kuno cắn răng, cũng đem chip một triệu ném ra: "Tôi theo."

Tả Dĩ Uyên cười cười không nói chuyện.

Sở Cảnh lần thứ hai nói "đổi bài", Tả Dĩ Uyên là một lá 2 rô, mà Kuno là một lá 7 cơ. Hiện tại trong tay hắn đang có một cặp. Kuno lại nhìn thoáng qua lá bài chưa lật của mình, chỉ cần hắn có thể lật được một lá 9 cùng một lá 10, thì xác suất được bộ Straight của hắn rất lớn. Chỉ cần… Tả Dĩ Uyên không hợp thành bộ bài đồng chất.

Đợi tới khi Sở Cảnh nói ra câu "đổi bài" lần thứ 5, thì bộ bài của Kuno hiện tại là một lá 8 bích, 7 cơ, 9 bích, J bích và một lá 8 cơ. Nói như vậy trong tay hắn hiện đang có 2 cặp bài, chỉ cần tiếp theo lấy được lá 10 vô luận là màu sắc hay hoa văn gì, hắn đều có thể thắng.

Lần thứ hai nhìn mấy lá bài của Tả Dĩ Uyên, bộ bài của hắn hiện tại là một lá 5 rô, 3 rô, 6 rô, 3 bích và 7 bích.

Tả Dĩ Uyên hiện tại chỉ có một cặp bài, Kuno âm thầm cân nhắc, nếu lá bài chưa lật của hắn là 8 và 9, vậy hắn cũng có thể tạo ra bộ Straight. Nhưng cho dù hắn có bộ Straight thì bộ Straight của mình vẫn cao hơn bộ bài của Tả Dĩ Uyên, tuyệt đối Tả Dĩ Uyên không thể thắng.

Hơn nữa, đấy nếu hai lá bài chưa lật của Tả Dĩ Uyên là hai lá đó, vậy nếu hai lá đó không phải thì sao? Kuno ném thêm số chip tương ứng với ba triệu vào… Hắn dám cá hai lá chưa lật của Tả Dĩ Uyên không phải 8 và 9!

"Xem ra bài của Kuno lão đại thực tốt." Tả Dĩ Uyên ngẩng đầu, lười biếng cười cười, nhìn lướt qua mặt bàn nói: "Số chíp trên bàn đã vượt qua 100 triệu đô rồi."

Kuno hừ cười một tiếng: "Không phải L lão đệ đã nói đó sao, nếu đã đánh bạc thì không nên tính toán chi li, có vẻ không phóng khoáng."

"A? Vậy sao?" Tả Dĩ Uyên cong cong môi nói: "Nhưng như vậy thủy chung vẫn là hơi muộn… Kuno đại ca, anh xem giờ cũng đã tới thời gian ăn tối, tôi đề nghị, không bằng, dùng luôn ván này để quyết định thắng

thua, thế nào? Nhưng mà… ván cuối cùng này, liền chơi lớn một chút đi."

Tả Dĩ Uyên nghiêng đầu ra hiệu ánh mắt với Chris vẫn đang canh giữ một bên, Chris gật đầu lui ra, nhưng chỉ chốc lát sau đã quay lại, lần này còn xách theo một chiếc vali màu đen.

Tả Dĩ Uyên tiếp nhận chiếc vali, vươn tay mở nắp, sau đó đem toàn bộ đồ vật bên trong đưa cho Kuno xem: "Đây là hàng mẫu vũ khí mới nhất được trang bị, Kuno đại ca anh xem đi, cái này được không?"

"Ý L lão đệ là…" Kuno nhìn cây súng hình thức rất khác biệt ở trong chiếc vali, thật vất vả mới có thể đem tầm mắt dời đi, nhìn Tả Dĩ Uyên, mang theo chút chần chờ hỏi lại.

"Ý của tôi?" Tả Dĩ Uyên mỉm cười một chút, không để ý nói tiếp: "Lúc này, tôi đặt 500 triệu đô vũ khí, hơn nữa hiện tại tôi đã đặt một nghìn chip, tổng cộng là 600 triệu đô."

Kuno bị lời nói của Tả Dĩ Uyên hù đến cả kinh. 600 triệu, số tiền này tuy rằng hắn cũng có đủ nhưng đối với Kuno thì đây tuyệt đối không phải là một số lượng nhỏ. Kuno chưa từng nghĩ một ván bạc lại phải tiêu phí tới 600 triệu đô la…. Cái giá này quả thực có chút điên cuồng.

"L lão đệ, số tiền này, có lẽ…" Kuno có chút do dự.

"Chẳng lẽ Kuno lão đại muốn nói trong tay anh không có nhiều tiền như vậy sao?" Tả Dĩ Uyên không tin cười nói: "Không phải chứ… Tôi nghe nói mấy ngày trước đây anh mới thu được một rừng thuốc phiện mà… Khu đất có giá trị như vậy, tính sơ sơ cũng phải hơn trăm triệu đô."

"Cậu muốn khối đất kia?" Sắc mặt Kuno thoạt nhìn không được tốt lắm.

"Tôi là thương nhân buôn bán vũ khí, muốn cái đó làm gì?" Tả Dĩ Uyên nghe vậy bật cười: "Chẳng qua… dù sao ván bài này rốt cuộc ai thắng bây giờ cũng không thể đoán trước được. Kuno lão đại không phải muốn tôi chuyển giao vũ khí cho sao? Hơn nữa, gần đây phía chúng tôi còn vừa nghiên cứu chế tạo được tên lửa đạn đạo…"

"Tôi theo, 600 triệu!" Kuno nghe Tả Dĩ Uyên nói như vậy, lại liếc mắt nhìn qua chiếc vali kia, quả thực là loại vũ khí khiến hắn vô cùng động tâm, cắn chặt khớp hàm, ngoan độc nói: "Hơn nữa lúc trước tôi đã cược 100 triệu, tổng cộng là 800 triệu đô, L lão đệ, Kuno tôi hôm nay coi như liều mình bồi quân tử!"

Hết chương 15.

16. Chương 16: Thắng Cuộc

"Kỳ thật… bài của tôi lớn đến không tính được." Kuno vừa đem toàn bộ số chip ném lên, bên kia Tả Dĩ Uyên mới chậm rì rì mà mở miệng, nhẹ nhàng lật hai lá bài chất rô đang up của mình còn gõ gõ lên đó vài cái, lần thứ hai nhìn về phía Kuno, trong mắt cũng hàm thượng ý cười: "Nhưng mà, ngược lại vừa vặn được một bộ Đồng Hoa *(cùng chất)*."

Kuno nhìn Tả Dĩ Uyên không nhanh không chậm lật hết các lá bài, mặt nhất thời đen xì, phải nói thế nào đây? Hắn đích xác thành công…. Hai lá bài chưa lật của Tả Dĩ Uyên đích xác không phải là 8 và 9, nhưng hắn không ngờ rằng, Tả Dĩ Uyên thế nhưng không tạo thành bộ Straight, ngược lại lại tạo được một bộ Đồng Hoa!

Mặt âm trầm nhìn Tả Dĩ Uyên đã lật xong bộ bài của mình, hồi lâu, Kuno mới cười lớn ném xuống bộ bài của mình: "L lão đệ vận may thực tốt, Đồng Hoa mà cậu cũng tạo được, tôi đây chịu thua là không thể nghi ngờ… Tôi nhận thua. Vậy 700 triệu đô này tôi sẽ sai Kỳ Khoa chuyển vào khoản cho cậu…"

"Tôi đây liền không khách khí." Tả Dĩ Uyên cũng cười cười đứng dậy, đi tới bên cạnh Sở Cảnh, kéo cậu cùng đi ra ngoài.

"L lão đệ!" Kuno nhìn Tả Dĩ Uyên không chút dừng lại cứ thế đi thẳng ra ngoài, vội vàng mở miệng gọi một tiếng.

"Có chuyện gì?" Tả Dĩ Uyên quay đầu lại, khẽ nhíu mày hỏi.

Kuno gia tăng tốc độ vài bước đã tới bên người Tả Dĩ Uyên, băn khoăn nhìn qua Sở Cảnh, lập tức thấp giọng nói: "L lão đệ, 800 triệu đô của tôi xem như quà gặp mặt cũng coi như quá phong phú rồi chứ? Vậy việc hợp tác trước đây tôi đã nhắc, cậu xem…"

"Quà gặp mặt?" Tả Dĩ Uyên tựa tiếu phi tiếu lặp lại một lần, sau đó bán cúi đầu, dùng tay nhẹ nhàng nắm bàn tay Sở Cảnh trong tay mình đưa lên thưởng thức: "Tôi sao lại nhớ là… số tiền này, là tôi vừa mới thắng được từ trong tay Kuno đại ca mà?"

Sắc mặt Kuno không dễ nhìn chút nào, Tả Dĩ Uyên lại không bận tâm tới hắn, tiếp tục nói: "Số tiền này tới tay… ít nhiều gì cũng là do vận khí của tôi mang lại mới đúng, được rồi, Kuno đại ca, thời gian cũng không còn sớm nữa, cũng đừng nói nhiều ảnh hưởng tới việc ăn uống, chúng ta trước cứ dùng cơm đã, thế nào?"

Kuno cắn chặt răng, còn muốn nói gì nữa, nhưng nghe thấy Tả Dĩ Uyên nói như vậy, tròng mắt khẽ đảo sang người Sở Cảnh đang an tĩnh đứng dựa vào người Tả Dĩ Uyên, luân chuyển một vòng, dường như đang suy tính điều gì.

"Được được, không nói chính sự, không nói chính sự." Kuno đem biểu tình thả lỏng, hướng Kỳ Khoa bên người cho một ánh mắt ra hiệu, sau đó dẫn theo đoàn người Tả Dĩ Uyên ra ngoài: "Bọn họ đã sớm chuẩn bị xong bữa tối, chúng ta trước đi dùng cơm, bữa tối hôm nay, tôi cố ý chuẩn bị cho các cậu thưởng thức một loại mới mẻ…"

Tả Dĩ Uyên nhẹ nhàng nhéo nhéo lòng bàn tay Sở Cảnh một chút, cùng cậu trao đổi ánh mắt, lập tức không dấu vết mà thu tầm mắt trở về, rồi đối với Kuno gật đầu: "Tôi đây… mỏi mắt mong chờ."

Nhận được ám chỉ của Tả Dĩ Uyên, Sở Cảnh cũng ngầm tiếp nhận ý hắn. Cho nên, sau bữa ăn, Tả Dĩ Uyên cố ý mượn cớ rời đi một chút, cậu liền nhận được lời mời của Kuno… cũng không quá bất ngờ hoặc là nói… có ẩn ý bên trong?

Sở Cảnh khẽ cong cong khóe môi, nhìn Kuno ở đối diện, giọng nói vang ra trầm hơn chút: "Không biết, Kuno đại ca tìm tôi… là có việc gì?"

Kuno cẩn thận đánh giá Sở Cảnh ở đối diện, cậu là điển hình của thanh niên phương Đông, vẻ đẹp tinh xảo không cần phải nói, tựa hồ thoạt nhìn còn luôn mang theo một cỗ khí chất thần bí, một cậu bé rất hấp dẫn, cũng khó trách khiến L đỉnh đỉnh đại danh càng thêm yêu thích, nhưng mà….

"Sở Cảnh… đúng không? Thật là một cái tên dễ nghe." Kuno nhìn Sở Cảnh, chân thành ca ngợi.

Sở Cảnh khẽ nghiêng đầu, không nói chuyện.

"Cậu cũng thực tuấn tú, khó trách L lại thích như vậy." Kuno chậm rãi hút một điếu xì gà, sua đó chậm rãi nhả khói ra: "Nhưng mà… tôi nghĩ Sở Cảnh, cậu có lẽ không biết, thân phận L đến tột cùng là cái gì. Thật vậy, Sở Cảnh cậu vẫn còn trẻ, lại xinh đẹp, đích xác hấp dẫn người khác, nhưng chỉ cần L nguyện ý, hắn có thể tìm được hàng trăm người thậm chí còn ưu tú hơn cả cậu, so với cậu lại càng đẹp mắt hơn."

Sở Cảnh mỉm cười, từ chối cho ý kiến.

"Hơn nữa, cậu hiện tại cho dù L có yêu thích đến thế nào thì cũng chỉ là một thằng con trai, L sẽ không thể thích cậu cả đời, cũng không thể kết hôn với cậu…" Kuno tiếp tục thấp giọng nói.

Sở Cảnh ngẩng đầu nhìn Kuno một cái, nhẹ nhàng đánh gãy lời nói của Kuno: "Cho nên, Kuno đại ca rốt cuộc muốn nói gì?"

Kuno cười hắc hắc nói: "Muốn nói lời thật lòng với cậu thôi, tôi muốn bàn chút sinh ý làm ăn với lão đại của cậu, chỉ cần L nguyện ý cùng tôi hợp tác, tôi cam đoan điều này có thể khiến cho song phương đều kiếm được bộn tiền!"

"Loại chuyện này, anh hẳn nên trực tiếp nói chuyện với L thì hơn." Biểu tình Sở Cảnh rất lãnh đạm: "Ở đây cùng tôi thương lượng thì có lợi ích gì? Còn nữa… tôi nhớ rằng, L đã sớm nói rõ với mọi người, trong tay hắn, tuyệt đối không dính tới thuốc phiện."

Kuno lại hắc hắc cười một tiếng: "Chính bởi vì chuyện đó nên mới cần tới cậu hỗ trợ chút. So tới loại tình yêu hư vô mờ mịt, còn không bằng tiền thật giá thật mà chộp vào trong tay mình, có cảm giác an toàn hơn không phải sao? Thế nào, tôi đáp ứng cậu, chỉ cần cậu có thể thuyết phục L hợp tác cùng tôi, tôi sẽ cho

cậu bằng này…" Kuno xòe 5 bàn tay quơ quơ trước mặt Sở Cảnh: "Có số tiền kia, cậu muốn làm gì cũng được, thế nào?"

Sở Cảnh lười biếng lùi về phía sau một chút, không lên tiếng.

Kuno nhìn Sở Cảnh như vậy, có chút đắn đo không hiểu rốt cuộc cậu là có thái độ gì: "Ai nha, cậu trẻ tuổi chắc vẫn không hiểu tiền có chỗ tốt gì, cậu đừng nhìn hiện tại L coi cậu như bảo bối, cậu không thèm quan tâm tới vật ngoài thân này nọ, nói một câu không dễ nghe, nếu về sau L chán ghét cậu thì sao? Hoặc là… Rendia không buông tha cho cậu thì sao? Nghe đồn, Rendia là tình nhân của L đấy, nếu muốn đấu với Rendia, chỉ một mình cậu thật sự là…"

"Nghe đồn… Tình nhân?" Sở Cảnh nghiền ngẫm nhìn Kuno, tuy rằng bản thân biết rõ sự thật đương nhiên không phải như vậy, nhưng nhiều lần nghe được câu đó từ những người khác nhau, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy không thoải mái. Sở Cảnh hơi hơi rũ mắt xuống, nhất là loại thời điểm này mà nghe thấy, thật sự là rất chói tai.

Kuno nhìn thái độ Sở Cảnh tựa hồ đã buông lỏng, nhanh chóng rèn sắt khi còn nóng: "Cậu cũng biết Rendia đi, là đương gia chủ của đại gia tộc Prora, mặc dù là nữ nhân, thủ đoạn có thể nói là thiết huyết, khiến không ai dám khinh thường. Nếu như nói L được công nhận là ông vua của giới súng đạn, thì Rendia có thể xứng với danh vị nữ hoàng. Nếu muốn đối đầu với cô ta… Sở Cảnh, cậu hẳn nên hảo hảo ngẫm lại. Nếu hợp tác với tôi, tuyệt đối kiếm được một món hời lớn, đối với L cũng không lỗ gì, cậu cớ sao lại không làm?"

17. Chương 17: Canh Hai Hôm Qua

"Lão đại, ngài thật sự tin tưởng cái cậu Sở Cảnh kia sẽ lựa chọn giúp chúng ta nói chuyện trước mặt L chứ?" Kỳ Khoa đi tới bên người Kuno, nhỏ giọng hỏi.

Kuno ngậm xì gà hút một hơi thật sâu: "Nếu tiểu tử này là một người thông minh …".

"Nhưng mà, L cũng đã sớm nói ra không bao giờ dính vào thuốc phiện." Kỳ Khoa do dự nói: "Nếu Sở Cảnh giúp chúng ta nói chuyện với L, nhưng lại vô pháp thuyết phục hắn ta thì làm sao?"

Kuno hừ hừ cười một tiếng, trong mắt chậm rãi hiện ra một loại thần sắc âm độc: "L? Tên đó dù có lợi hại thế nào đi chăng nữa, chung quy cũng chỉ là con người mà thôi. Nếu hắn định không biết sống chết mà chặn tài lộ của tao… Tao liền cho hắn có đường đến mà không có đường về! Tiền của Kuno tao, cũng không phải dễ dàng lấy như vậy! Kỳ Khoa, chuyện tao sai mày đã làm xong chưa?"

Kỳ Khoa gật đầu: "Đã phân phó thủ hạ đi làm rồi ạ."

"Ừm…" Kuno nhắm mắt lại gật đầu, hút một hơi xì gà, lại nhả ra một vòng khói: "Tạm thời cứ như vậy,

mày lui ra đi."

"Vâng." Kỳ Khoa gật đầu, lui xuống.

Sở Cảnh trở lại căn phòng Kuno đã chuẩn bị cho cậu và Tả Dĩ Uyên, lúc này Tả Dĩ Uyên và Chris đều đang có mặt trong phòng chờ cậu.

Thấy cậu vào phòng, Chris đột nhiên quái kêu một tiếng, dùng thứ tiếng Trung dặt dẹo của mình nghẹn nói: "A… Sở thân mến, cậu sao có thể phản bội Boss mà chuyển sang đầu gối tay ấp với cái tên Kuno kia? Chẳng lẽ bộ dạng Boss không đủ đẹp trai? Hay là không có đủ tiền?" Bỗng nhiên, không biết Chris nghĩ tới cái gì mà thần thần bí bí đi tới bên cạnh Sở Cảnh, thay đổi ngôn ngữ Ả Rập, thì thầm hỏi: "Hay là, chuyện giường chiếu… không hài hòa? Là Boss quá cường hãn hay là ổng rất vô dụng?"

Sở Cảnh nhịn xuống xúc động muốn lên gối cho Chris một cước, đang chuẩn bị phản bác, lại nghe phía sau Chris, Tả Dĩ Uyên không mặn không nhạt lên tiếng phá vỡ

"Chris… nếu tôi nhớ không lầm thì, tiếng Ả Rập của cậu là do tôi dạy thì phải." Khóe môi Tả Dĩ Uyên còn mang theo một chút ý cười thong dong thanh nhàn.

Thân thể Chris nháy mắt cứng ngắc lại, trì độn mà từng bước quay người nhìn Tả Dĩ Uyên, Sở Cảnh thề rằng cậu đã nghe được tiếng xương cốt của Chris từ trong động tác của cậu ta va chạm vào nhau mà vang lên tiếng "crack crack…"

Chris thấp thỏm nhìn Tả Dĩ Uyên, sau đó, nghe thấy tiếng cười trầm thấp của Boss nhà mình: "Đúng rồi, hình như tháng sau là sinh nhật bạn gái Laura của cậu thì phải… Tôi đang tính sau vụ này sẽ cho cậu nghỉ dài hạn một tháng, để cậu có thể cùng Laura có thể đi chơi xa xa một chút… Dù sao mấy năm nay cậu cũng không có thời gian ở bên cô ấy, tôi lo lắng không biết khi nào cậu sẽ bị cô ấy đá, nhưng mà hiện tại xem ra, tựa hồ cậu không cần."

Mặt Chris lập tức vặn vẹo, đã lâu không gặp mặt như vậy, trời biết anh nhớ thương bạn gái mình bao nhiêu! Nếu lần này mà không thể trở về, thì em ấy khẳng định sẽ đá mình thật đó, hắn cam đoan!

"Boss… Ngài không thể như vậy!" Chris tức giận tới dậm chân.

"Không, cậu biết, tôi có thể." Tả Dĩ Uyên tao nhã châm một điếu thuốc, kẹp giữa hai ngón tay, khẽ cười nhìn Chris.

"Sở Cảnh…" Chris biết mình vô pháp tác động tới khối đá Tả Dĩ Uyên này, xoay người dùng đôi mắt trông mong nhìn Sở Cảnh. Sở Cảnh chỉ thản nhiên lườm Chris một cái, vuốt ngược tóc mái ra sau, lúc này mới không để ý mà nói chuyện: "Biết người Trung Quốc chúng tôi có một câu nói nổi tiếng là gì không?"

"Cái gì?" Chris lắc lắc đầu: "Không biết."

Sở Cảnh cười cười, nhả từng chữ không ngừng nói: “Họa từ miệng mà ra, anh bạn.”

“….”

Tả Dĩ Uyên ngồi một bên cũng bị đoạn đối thoại khôi hài của hai người mà tâm tình vui vẻ, sau một lúc, mới cười cười vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình ra hiệu với Sở Cảnh ngồi xuống hỏi: “Sao? Cái tên Kuno kia đã nói gì?”

Sở Cảnh thuận thế an vị bên cạnh Tả Dĩ Uyên, nghiêng đầu hơi chút chỉnh lại suy nghĩ một chút, rồi đơn giản rõ ràng tóm tắt lại đoạn đối thoại với Kuno: “Gã hy vọng tôi có thể thuyết phục anh hợp tác với gã. Mà tôi cũng đã đáp ứng gã, ngày mai sẽ cho gã một câu trả lời.”

Tả Dĩ Uyên gật đầu: “Ngày mai à… như vậy là đủ rồi. Ngày mai nếu Kuno tới tìm em, em liền nói cho gã biết, tôi đồng ý cùng gã tiến hành một lần nói chuyện… Đúng rồi, đến lúc đó không được nói tới chết, nhớ rõ phải lưu cho mình vài đường sống.”

“Tôi biết.” Sở Cảnh gật đầu.

“Đúng rồi, Sở, sai cậu tới thổi gió bên tai Boss…. chẳng lẽ bọn họ không nói sẽ cho cậu ít tiền trà nước trước sao?” Chris một bên không chịu nổi tịch mịch, cố nhẫn nhịn vẫn là nhịn không nổi, ngoái đầu lặng lẽ nói với Sở Cảnh.

“A, cái đó à…” Sở Cảnh lại nghiêng đầu đáp lại: “Có nói.”

“Bao nhiêu?” Chris tiếp tục truy vấn.

“Cũng không nhiều.” Sở Cảnh khẽ nhếch môi: “Chỉ là khi giao dịch thành công sẽ cho tôi 5%.”

“Ây yo!” Chris sợ hãi than một tiếng: “Nói như vậy, Kuno đối với lần hợp tác này thật sự nhất định phải làm a!”

“Nhưng mà chỉ tiếc *Tương vương hữu ý, thần nữ vô tâm**.” Sở Cảnh tựa tiếu phi tiếu nói.

(Tương vương hữu ý, thần nữ vô tâm : có nghĩa tương tự như câu hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Thực ra câu này là mượn ý trong tích Thần nữ hữu tâm, Tương vương vô mộng. Thời chiến quốc, Vu Sơn Thần Nữ thương thầm Sở Tương Vương, lén trốn xuống trần gian mong được tương ngộ. Tương Vương vừa nhìn thấy Vu Sơn Thần Nữ liền yêu tới kinh thiên động địa, nguyện kết duyên vợ chồng, bách niên giai lão, nhưng lại bị luật Tiên – Phàm ngăn cản, không thể như nguyện. Tương Vương hồi cung vẫn ngày ngày thương nhớ tới Vu Sơn Thần Nữ, Thần Nữ cảm động tấm chân tình của Tương Vương, sau khi dung hợp trong mộng cùng Tương Vương, lưu lại ngọc bội rồi biệt ly. Tương Vương vội đặt chân tới Vu Sơn, một lòng muốn gặp người con gái trong tim, Thần Nữ tái hiện, nói với Tương Vương tiền duyên đã hết, khuyên ngài nên thu lại tâm tình, chuyên tâm cai trị xã tắc, đừng tới quấy nhiễu thiên đình.)

"Cái gì vương… cái gì tâm?" Chris nhíu mày, nghe thế nào cũng không thể nào hiểu nổi, nhưng Sở Cảnh và Tả Dĩ Uyên lại không nguyện ý giải thích cho hắn nghe. Hai người chỉ nhìn nhau mỉm cười, Tả Dĩ Uyên nói với Sở Cảnh: "Nhưng mà số tiền kia phỏng chừng A Cảnh không lấy được rồi."

"So what?" Sở Cảnh nghiêng đầu cười với hắn: "Anh cho rằng, tôi thích số tiền kia sao?"

"Đương nhiên không phải." Tả Dĩ Uyên vươn tay nhẹ nhàng nhéo gáy Sở Cảnh: "Chẳng qua số tiền tổn thất không nhỏ này, là một ông chủ, tôi khẳng định sẽ bồi thường cho cậu."

"Cho nên đây xem như 'an ủi dân tâm'?" Sở Cảnh có chút hưởng thụ khẽ rụt cổ lại, nheo mắt cười hỏi. Cậu có chút hưởng thụ cảm giác Tả Dĩ Uyên đối với cậu biểu hiện ra loại hành động thân mật này. Tuy rằng so với hy vọng của cậu, còn đôi chút chênh lệch, nhưng bọn họ hiện tại đang tiến gần tới mục tiêu của cậu, không phải sao?

"Nếu cậu cảm thấy vậy." Tả Dĩ Uyên từ chối cho ý kiến.

Tình huống hình như có chút không ổn, Tả Dĩ Uyên dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của Sở Cảnh, nhìn cậu hơi híp mắt lại, tựa như một con mèo được chủ vuốt lông, hiện ra biểu tình biếng nhác, cảm thấy nội tâm ngứa ngáy. Tựa như đối với việc làm ra những hành động thân mật với Sở Cảnh đã trở nên quen thuộc. Nguyên bản hắn cũng không định làm như vậy.

Ừm, rốt cuộc là lệch lạc từ chỗ nào? Tả Dĩ Uyên tựa như nghiêm túc hồi tưởng, vậy có cần cảnh giác không? Cúi đầu liếc mắt nhìn qua gương mặt tinh xảo cực hạn của Sở Cảnh…. Chính là rất luyến tiếc. Phải làm sao đây?

Khẽ cười cười, Tả Dĩ Uyên lại nhéo nhéo gáy Sở Cảnh, kệ đi, ngẫu nhiên phóng túng bản thân một lần cũng không có gì, cùng lắm thì, thuận theo tự nhiên đi. Hắn cũng muốn biết, cảm giác của mình đối với tiểu hài tử kêu Sở Cảnh này, rốt cuộc hắn có thể làm gì, có thể lộ ra biểu tình nào nữa.

Loại tư vị vô pháp khống chế này… có đôi khi cũng không phải quá tệ. Tả Dĩ Uyên thầm nghĩ.

Mà Chris bị hai người hoàn toàn xem nhẹ một bên, rối rắm nhìn động tác qua lại giữa Sở Cảnh và Boss nhà mình, trong lòng khó hiểu bi phẫn: an ủi dân tâm? Vậy còn mình thì sao? Mình tính là cái gì? Mình cũng là 'dân' có được không, mình cũng muốn được 'an ủi' một chút a!

Laura còn đang chờ mình, mình yêu cầu được nghỉ ngơi a, hỗn đản!

18. Chương 18: Bom

Sau hôm nói chuyện, Kuno đặt địa điểm gặp mặt là một trong các khách sạn của hắn. Lần hội đàm này, chỉ cho phép Kuno và Tả Dĩ Uyên hai người tiến hành, Sở Cảnh và đoàn Chris đều bị chặn ở bên ngoài, nên cũng không rõ tình hình bên trong như thế nào.

Ở bên ngoài ngây người được một lúc, Sở Cảnh có chút đứng ngồi không yên, nghiêng đầu nói với Chris một tiếng, rồi xoay người ra ngoài hít thở không khí.

Khu tam giác vàng này Sở Cảnh không quen thuộc, kiếp trước cũng không cùng những người ở đây qua lại nhiều, cho nên kiếp này càng không quen biết gì, cho nên đối với hoàn cảnh xa lạ này, càng khiến Sở Cảnh có chút nôn nóng.

Trong đầu vừa đi vừa phân tích tình huống hiện tại, Sở Cảnh bất tri bất giác đã đi xuống tầng hầm của khách sạn. Dừng một chút, Sở Cảnh có chút buồn cười với sự thất thần của chính mình. Hướng bốn phía đánh giá một vòng, nhìn quanh đi lại trong bãi đỗ xe, khẽ nhìn đồng hồ, lắc lắc đầu, đang chuẩn bị trở về, chưa đi được vài bước, cậu đột nhiên nghe được tiếng bước chân khe khẽ truyền ra từ trong bãi đỗ.

Không biết xuất phát từ tâm lý gì mà phản ứng đầu tiên của Sở Cảnh chính là nhanh chóng xoay người trốn đi. Đợi cho mọi việc lưu loát sinh đoạn làm xong hết thảy, Sở Cảnh mới dở khóc dở cười phát hiện, đây là thói quen tiềm thức từ đời trước đã thật sự ăn sâu bén rễ quá mức vào người thế nhưng lơ đãng lại bộc phát ra…

Nhưng nếu đã ẩn thân thì giờ lỗ mãng lộ diện ngược lại càng kì quái. Sở Cảnh ở trong lòng hít sâu một hơi: Thôi kệ, vẫn chờ mấy người kia đi trước rồi mình hãy ra là được.

Nghĩ như thế, Sở Cảnh nhịn không được ghé đầu ra ngoài nhìn, quả nhiên, khoảng nửa phút sau, cậu liền thấy một thân ảnh màu đen rất nhanh đi ra từ bãi đỗ xe. Sở Cảnh bất giác nhìn kỹ người kia…. Một thân áo đen, dáng người không tính cao, hình như…là thủ hạ của Kuno thì phải?

Sở Cảnh nhìn người rời khỏi bãi đỗ xe, rồi mới nhanh chóng nhìn xung quanh một phen, thấy không còn ai khác, liền theo bản năng kéo cao áo bành tô che khuất mặt mình. Sau đó cũng không quay đầu mà nhanh chóng ly khai.

Sở Cảnh nhíu mày, lúc đó thủ hạ của Kuno xuất hiện trong bãi đỗ xe là muốn làm gì?

Nổi lên nghi ngờ, lại nhìn theo thân ảnh có vẻ lén lút đằng trước không khỏi càng thêm hoài nghi. Tới khi khẳng định người nọ đã đi khuất, Sở Cảnh mới từ góc tường lộ ra thân ảnh, khẽ nhếch môi, lập tức xoay người bước trở lại bãi đỗ.

Đứng trong bãi đỗ xe nhanh chóng nhìn quanh một vòng, cuối cùng dừng lại trên chiếc Hummer sáng nay Chris lái, bước nhanh đi qua, sau đó kéo chốt mở cửa xe.

Đơn giản nhìn kỹ một lượt trong xe, không phát hiện có gì không đúng, nhưng chân mày Sở Cảnh lại càng nhíu chặt, vươn tay giơ lên ấn ấn vài cái, cảm giác tay áo truyền tới một chút dao động nho nhỏ, sắc mặt Sở Cảnh thoạt nhìn thực không tốt.

Cổ tay áo của cậu là đặc biệt tìm người làm theo yêu cầu, có thể phát hiện một số tần sóng đặc biệt, nhưng hiện tại loại tình huống này là… Sở Cảnh từ chỗ ngồi trong xe lấy ra một chiếc notebook, gạt cúc tay áo, gẩy một cái, từ giữa rút ra một cái thẻ, sau đó bỏ vào đầu đọc rồi kết nối với máy tính.

Hai tay nhanh chóng gõ gõ trên bàn phím, tầm mắt đảo qua một chuỗi số hiệu xuất hiện trên màn hình, sau đó hình ảnh nhanh chóng đổi thành một mô hình sơ đồ mặt bằng, Sở Cảnh nhìn trong mô hình có một điểm nhỏ lóe ánh sáng huỳnh quang màu xanh lá cây, ánh mắt cậu tối dần. Đặt chiếc notebook sang một bên, ở trong xe tương ứng với vị trí trên mô hình khẽ sờ soạng, hồi lâu, rốt cục mới phát hiện tại một góc khuất có một con chip mỏng như thủy tinh kích thước chỉ bằng cái móng tay.

Ở trên mặt con chip đang hiện mấy con số đỏ tươi chưa nhảy. Giỏi lắm, thật sự quá giỏi. Sở Cảnh khẽ nhếch môi, trong con ngươi tối đen lóe lên mùi máu tươi.

Kiếp trước. Ai ai cũng biết, Sở gia đương gia, chó điên Sở tứ gia bình sinh hận nhất chính là người khác dùng bom đối phó mình. Hận cậu? Có thể muốn cậu chết? Đương nhiên không thành vấn đề! Nhưng tuyệt đối không được dùng tới bom…. Nếu không, trừ phi người đó thành công… bằng không, nhất định sẽ phải trả giá đại giới đến tuyệt đối không thể chịu nổi.

Mà nguyên nhân tại sao Sở tứ gia lại thống hận với bom như vậy? Chỉ sợ cũng chỉ có mình Sở Cảnh biết lý do. Kỳ thật nguyên nhân cũng rất đơn giản…. Bởi vì, kiếp trước, Tả Dĩ Uyên chính là vì cứu cậu mà bị bom nổ chết.

Cái loại nổ tung này, còn có không khí nồng đậm khói thuốc súng, mỗi khi tới đêm khuya đều gặp ác mộng mà nhớ lại, Sở Cảnh cũng có thể chân thật cảm nhận rõ như in. Cái loại ký ức này căn bản không một ai có thể quên được, điều này đã từng bức cậu phát điên!

Sở Cảnh dùng ngón tay khẽ xẹt qua quả bom hiện đại tinh xảo như con chip kia, sắc mặt ngày càng thâm trầm. Sau khi Tả Dĩ Uyên chết, cậu nhớ rõ vì muốn thoát khỏi các cơn ác mộng hằng đêm, cậu cố ý dùng quan hệ để cùng quân nhân xuất ngũ EOD *(đội phá bom)* học mọi thứ liên quan tới bom mìn.

Kỳ thật, đó không phải một đoạn kí ức vui vẻ gì. Sở Cảnh khẽ cười rộ lên, người khiến cậu nhớ lại những điều muốn quên đi này, thật sự rất đáng chết….

"….cho nên, L, cậu thật sự không muốn hợp tác cùng tôi sao?" Trong phòng họp, Kuno khuôn mặt âm trầm, thấp giọng hỏi Tả Dĩ Uyên ở đối diện.

"Đạo bất đồng, bất tương vi mưu*." Tả Dĩ Uyên khoát tay cười nói. *(Đạo bất đồng, bất tương vi mưu: không cùng chí hướng, quan niệm thì không thể hợp tác, bàn luận)*

"Nhưng mà, L, cậu nên hiểu, đây là một cuộc làm ăn có lời như thế nào!" Kuno có chút nôn nóng lên tiếng: "Chỉ cần cậu nguyện ý cung cấp đường bộ cho tôi, tôi có thể chia cho cậu hai phần, không… ba phần lợi nhuận! Nếu cậu nguyện ý, cái giá này có thể thương lượng lại!"

"Thực xin lỗi, nhưng tôi không đồng ý." Tả Dĩ Uyên châm một điếu thuốc, kẹp giữa hai ngón tay, cười cười nhìn về phía Kuno giờ tựa như một con thú, nói tiếp: "Anh có kiên định của anh, tôi có kiên định của tôi, tôi không thể tự phá hủy bảng hiệu của mình được."

"Nói như vậy, cậu xác định thật sự không thể linh động dàn xếp cho tôi?" Kuno cố gắng trầm tĩnh lại, tựa vào thành ghế: "Được rồi, được rồi, cậu đã không nguyện ý, tôi cũng không thể bức ép cậu phải không? Dù sao làm ăn buôn bán cũng không thể không thấu tình đạt lý…. Nếu đã vậy, chúng tôi chỉ có thể đi tìm Rendia để hợp tác thôi."

"Không… Kuno đại ca, tôi nghĩ anh hiểu lầm ý của tôi rồi." Tả Dĩ Uyên ngẩng đầu, trầm thấp khẽ cười một tiếng.

"Cái gì?" Kuno nhíu mày.

"Ý của tôi là… trong địa bàn của tôi, tuyệt đối không cho phép thuốc phiện được xuất hiện." Tả Dĩ Uyên nhả một vòng khói, mỉm cười nhìn Kuno: "Mà Kuno đại ca anh có biết, gần đây tôi tính toán khai thác địa bàn mới một chút. Cũng vừa vặn, khối thị trường Đông Nam Á này… Tôi, rất có hứng thú đấy."

19. Chương 19: Tử Vong

"L, cậu muốn tuyệt đường sống của tôi?" Kuno sửng sốt một chút, lập tức nghiến răng nghiến lợi, âm ngoan nói: "Muốn nuốt trọn Đông Nam Á…. Lòng tham của cậu thật sự không nhỏ!"

"Người đi thì luôn nhìn về phía trước. Nếu luôn bảo thủ, khư khư giữ mình trong một góc, vậy thì không phải phong cách của tôi." Tả Dĩ Uyên vẫn như trước phong đạm kinh vân mỉm cười: "Thị trường Đông Nam Á rất rộng nhưng có chút loạn… Thế lực bên này, đến lúc nên có người ra mặt hảo hảo hợp nhất lại thì hơn."

"L, cậu quá cuồng vọng rồi đấy!" Kuno tức gận cắn chặt răng rít lên, nhưng nhìn người ngồi đối diện, khí định thần nhàn Tả Dĩ Uyên lại không có biện pháp nào.

"Cuồng vọng?" Tả Dĩ Uyên bật cười lắc đầu: "Không, không, tôi chỉ là đủ tự tin mà thôi. Kuno, anh cũng nên biết, về phần thực lực, tôi thừa khả năng."

Kuno vô pháp phản bác. Bởi vì trước mặt người này, L – ông vua giới súng đạn, là bằng hữu đáng tin cậy nhất của Rendia Prora, nhưng để cậu ta cứ như vậy tiến quân vào Đông Nam Á? Đừng nói đùa!

Tay phải lén lút mà cho vào trong túi áo, khẽ vuốt ve một cái nút ấn hình tròn, Kuno nhìn Tả Dĩ Uyên cố gắng thuyết phục lần cuối cùng: "L, chúng ta tốt xấu gì cũng từng quen biết một thời gian, cậu có cần thiết phải tuyệt tình như vậy không, có cần thiết phải dồn tôi vào tử lộ vậy không?"

Tả Dĩ Uyên lại bật cười: "Kuno, nói tới đây, tôi cũng nói thẳng cho anh biết. Kết quả ngày hôm nay của anh, không phải chuyện liên quan tới tôi… Anh phải biết, hiện tại Interpol đang truy lùng gắt gao các đường dây ma túy, vùng này của anh đã sớm trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt bọn họ. Cho dù hôm nay không phải là tôi, thì vị trí lão đại này của anh khẳng định cũng không ngồi yên được lâu đâu."

"Interpol?" Thần sắc Kuno khẽ đổi.

"Vì anh đã chuyển cho tôi 800 triệu đô kia, hôm nay tôi đã tiết lộ cho anh ít thông tin." Tả Dĩ Uyên đứng dậy, chỉnh sửa lại cổ tay áo, xoay người chuẩn bị rời khỏi căn phòng này: "Anh cũng đừng có tham cái vị trí đó, thừa dịp còn chưa gặp chuyện không may, nhanh chóng mang theo tiền và anh em của mình mà tìm đường thoát đi. Nói không chừng… còn có thể an ổn một chút. Được rồi, mấy ngày nay tôi ở chỗ anh cũng thực vui vẻ, đa tạ Kuno đại ca đã khoản đãi!"

Nhìn theo bóng dáng rời đi của Tả Dĩ Uyên, ánh mắt Kuno hoàn toàn tuyệt vọng. Ngón tay trong túi áo cầm vật hình tròn khẽ ấn một cái, rốt cục, âm trầm mà nén cười trong miệng.

"L, Kuno tôi dù có muốn chết, cũng sẽ kéo theo cái đệm lưng! Hừ, Interpol là cái thá gì, lão tử lần này trả bất cứ giá nào!"

Bên ngoài phòng họp, Chris đang tựa người lên tường, nhắm hờ hai mắt, ung dung lẳng lặng đứng chờ Kuno và Boss của mình chấm dứt câu chuyện. không biết qua bao lâu, từ bên ngoài hành lang dần truyền tới tiếng bước chân đi tới. Chris khẽ nâng mắt nhìn thoáng qua, phát hiện là Sở Cảnh, thì mới đứng thẳng thân người, rồi đi về phía Sở Cảnh.

"Hắc, tôi còn đang thắc mắc cậu đã đi đâu vậy? Sao lâu như thế mới trở về?" Chris khẽ đụng Sở Cảnh một cái hỏi lại: "Cũng đã nửa tiếng rồi đấy."

Sở Cảnh lại không trực tiếp đáp lời, chỉ đè thấp âm thanh nói thầm: "Lát nữa sẽ nói cho cậu… Được rồi, chúng ta phải lập tức rời khỏi chỗ này, bên chỗ cậu đã chuẩn bị xong chưa?"

Chris bị ngữ điệu khác thường của Sở Cảnh hù tới: "Đã liên hệ với người tiếp ứng, 30ph nữa sẽ tới chỗ máy bay riêng."

Sở Cảnh gật đầu, vừa chuẩn bị nói thêm cái gì đó, nhưng lại thấy Tả Dĩ Uyên đẩy cửa phòng họp đi ra, lập tức im lặng, ra hiệu ánh mắt với Chris, sau đó đi tiếp đón Tả Dĩ Uyên.

Chủ động tới gần dựa vào ngực Tả Dĩ Uyên, Sở Cảnh không đợi hắn phản ứng, liền trực tiếp kéo tay hắn, sau đó trong lòng bàn tay hắn tinh tế khẽ vuốt. Tả Dĩ Uyên thấy bộ dạng này của Sở Cảnh định lên tiếng trêu đùa vài câu, nhưng ngón tay Sở Cảnh trong lòng bàn tay hắn khẽ xẹt qua vài nét bút, lại khiến ý cười

trong mắt hắn cứng lại không thể nhận ra.

Vươn tay ôm eo Sở Cảnh, hướng Chris gật đầu, lập tức cười nói: "A Cảnh, được rồi, đừng làm nũng nữa, biết em mệt, chúng ta giờ liền trở về nghỉ ngơi, nhé?"

Sở Cảnh phối hợp khẽ nói: "Không cần chào hỏi Kuno đại ca sao?"

"A…không cần đâu. Kuno đại ca hiện tại tựa hồ có chút không khỏe lắm." Đảo mắt liếc nhìn Kỳ Khoa cầm đầu đám vệ sỹ đang đứng gần đó, Tả Dĩ Uyên khẽ nhíu mày: "Kỳ Khoa, cậu không vào xem lão đại của các cậu sao?"

Kỷ Khoa vội vàng gật đầu, dẫn theo thủ hạ bên người nhanh chóng mở cửa đi vào phòng họp.

Tả Dĩ Uyên thấy đám thủ hạ của Kuno tạm thời rời đi, ý cười trên mặt cũng biến mất, kéo tay Sở Cảnh liền bước nhanh ra ngoài.

"Ý cậu nói… Kuno đặt bom trong xe chúng ta?" Ngồi trong chiếc Hummer, Tả Dĩ Uyên nhìn Sở Cảnh thản nhiên hỏi.

Sở Cảnh không chút để ý gật đầu: "Là 'bom tốc độ hẹn giờ'. Chỉ cần tốc độ xe đạt tới 60km/h quả bom sẽ nổ tung. Phỏng chừng…. Kuno muốn chờ anh lên xe, sẽ cho anh một cơ hội cuối cùng, nếu anh đồng ý hợp tác, liền cho dừng quả bom."

Tả Dĩ Uyên cười khẽ một tiếng không nói tiếp, quả nhiên, hắn vừa lên xe được một chút, chuông di động của hắn liền vang lên. Nhìn dãy số trên màn hình, Tả Dĩ Uyên phất tay ra hiệu cho Chris dừng xe ở một góc khuất cách khách sạn không xa.

"Alo? Kuno?" Hạ cửa kính xe xuống, Tả Dĩ Uyên mắt lạnh nhìn Kuno đang được đám thủ hạ vây kín xung quanh, chậm rãi lên xe rời khỏi khách sạn.

"L lão đệ, còn có thể nghe được giọng cậu, hắc hắc, cậu thực cảm tạ Chris nhà cậu lần này lái xe cư nhiên chậm chạp như vậy!" Giọng Kuno mang theo tia âm độc, sâu kín truyền qua loa di dộng khiến Tả Dĩ Uyên có chút nghiền ngẫm mà híp mắt lại.

"Kuno đại ca nói như vậy là có ý gì?" Tả Dĩ Uyên cười hỏi lại.

"L lão đệ… Cậu có biết cảm giác bị bom nổ tung như thế nào không? Không biết có tư vị gì nhỉ?" Kuno ở đầu dây âm trâm cười: "Bị nổ chết có muốn điều tra cũng không tra được, đỉnh đỉnh đại danh L lại gặp phải thảm kịch như vậy, thật sự khiến người ta quẫn trí."

"Anh muốn uy hiếp tôi?" Tả Dĩ Uyên hỏi.

"Uy hiếp? A…không, không." Đầu kia, Tả Dĩ Uyên đã thấy Kuno chui vào trong xe: "Nguyên bản thì tôi đã từng nghĩ như vậy, nhưng hiện tại, tôi chỉ muốn cho cậu chết ngay thôi. Vĩnh biệt, L lão đệ!"

Trong một chiếc xe khác, Kuno cuồng tiếu ấn cái nút đỏ đại biểu cho "kíp nổ" trong tay, sau đó……

Toàn bộ chiếc xe trong nháy mắt nổ tung, ngọn lửa thật lớn mang theo nhiệt lượng khủng khiếp lan tỏa sang xung quanh, mùi cháy khét nồng nặc cùng những mảnh vỡ tro bụi bay tứ tung khiến cho hiện trường một mảnh hỗn loạn.

Bọn Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh còn có thể nghe rõ tiếng la hét của những người xung quanh chứng kiến vụ nổ…. Quả thực so với tiếng nổ còn bén nhọn chói tai hơn.

"Đúng thật là phải nói vĩnh việt, Kuno. Nhưng đợi ở bên kia, cũng phải nhớ rõ hảo hảo mà rửa sạch mắt mình, thấy rõ rốt cuộc ai có thể trêu chọc ai không thể." Tả Dĩ Uyên kéo cửa kính xe lên, hất cằm với Chris: "Lái xe đi, còn 15ph nữa người tiếp ứng sẽ tới, đừng tới muộn."

"Rõ, Boss." Chris lên tiếng, cũng không muốn nhìn thảm kịch này chút nào, lưu loát nhấn chân ga, lao về phía trước.

"Đúng rồi, Sở, tôi không biết nguyên lai cậu có thể gỡ bom đấy?" Vừa lái xe, Chris vẫn nhịn không được quay đầu sang nhìn Sở Cảnh một cái, có chút ngạc nhiên lên tiếng hỏi.

"Ở Sở gia… đã từng cùng người của EOD học qua vài năm." Sở Cảnh không chút để ý nói qua, hiển nhiên không muốn nói nhiều.

"Vài năm… được rồi, được rồi, Sở, nhìn mặt cậu, đôi khi khiến tôi quên mất sự thật rằng cậu đã sớm thành niên." Chris nhún vai: "Nhưng ngẫm lại, Kuno rơi vào kết cục như vậy, đúng là thực mỉa mai? Lần này, chính gã 'tự sát thành công'."

"Tôi đây xem như… lập công không?" Sở Cảnh nghiêng đầu nhìn Tả Dĩ Uyên hỏi.

"Đương nhiên." Tả Dĩ Uyên không chút keo kiệt biểu dương cậu, nhíu mày cười nói: "Lần này sau khi trở về, tặng thưởng tuyệt đối không thể thiếu!"

Vươn tay lấy ra một con chip, phất tay ném cho Chris: "Đây là tư liệu toàn bộ thế lực của Kuno ở Đông Nam Á, thiếu đầu não phỏng chừng nơi này sẽ hỗn loạn không ít… Đem cái này đưa cho Interpol coi như chúng ta cho bọn họ một cái nhân tình. Về phần còn lại, tôi nghĩ, cảnh sát sẽ giúp chúng ta quét sạch mọi thứ. Aiz…. Khu Đông Nam Á này cũng nên hảo hảo dọn dẹp một lần."

"Vâng, Boss." Chris gật đầu, cất con chip đi.

Tới khi chạy tới nơi đã hẹn người tiếp ứng, vừa xuống xe, quả nhiên nhìn thấy một chiếc máy bay cá nhân đã đậu sẵn ở đó. Tả Dĩ Uyên kéo Sở Cảnh cùng lên, ổn định chỗ ngồi xong mới phất tay ý bảo cất cánh.

"A Cảnh." Tả Dĩ Uyên nhìn nhìn chàng trai Phương Đông đang an tĩnh ngồi bên cạnh mình, trong mắt hàm chứa ý cười.

"Cái gì?" Sở Cảnh ngẩng đầu.

"Vẫn quên nói cho cậu biết…" Tả Dĩ Uyên vươn tay nhẹ nhàng nắm lấy một lọn tóc của Sở Cảnh, đặt ở đầu ngón tay tinh tế thưởng thức: "Bởi vì mẹ tôi là người Trung Quốc…. cho nên tôi cũng có một cái tên tiếng Trung."

Sở Cảnh khóe môi hơi giật giật, tim bỗng đập nhanh hơn bao giờ hết.

Ánh nhìn của Tả Dĩ Uyên thực ôn hòa, loại ánh mắt này y hệt với cảm giác ôn hòa của hắn đời trước mang lại.

"Tả Dĩ Uyên, tên của tôi." Tả Dĩ Uyên khẽ nhếch môi: "Cậu có thể gọi tên này của tôi."

20. Chương 20: Ở Chung

Vừa tỉnh lại, Sở Cảnh nhìn hoàn cảnh chung quanh quen thuộc rồi lại có chút lạ lẫm, trong nháy mắt không khỏi sinh ra vài phần cảm khái. Dần tỉnh lại, lưu loát từ trên giường đứng dậy, xoay người đi vào phòng tắm, tinh thần mới thực sự thanh tỉnh hẳn.

Đúng rồi, nơi này… là Tả gia. Sở Cảnh nhìn bản thân qua gương, nhếch môi một cái.

Từ sau sự kiện Tam giác vàng kết thúc cũng đã qua hơn nửa tháng, sau khi từ Đông Nam Á trở về, Interpol có được tình báo quan trọng liền lập tức ra tay hành động quét sạch toàn bộ Đông Nam Á, thanh tiễn khu ổ của Kuno. Tuy rằng thế lực ở Đông Nam Á phân bố có chút phức tạp, nhưng dù sao có Tả Dĩ Uyên ở một bên hỗ trợ, Interpol rốt cuộc cũng không phải ngồi không, trải qua một cuộc truy quét lớn, bên kia ngược lại cũng ngoan ngoãn hơn.

Vươn tay dùng khăn mặt chà lau mái tóc ướt đẫm của mình, trong lòng Sở Cảnh âm thầm đánh giá… Đợi cho bên kia gần như đã ổn định, phỏng chừng Tả Dĩ Uyên bên này cũng chuẩn bị xuất động. Dù sao thị trường Đông Nám Á béo bở như vậy, những người có tham vọng bành trướng bên này cũng không ít.

Nói đi cũng phải nói lại, mình có thể một lần nữa trở về ở trong Tả gia, là một cái dự kiến… khụ khụ, ngoài ý muốn.

Bởi vì lúc trước ở Las Vegas, Sở Cảnh vẫn luôn ở khu nhà cho nhân viên của George cấp cho, từ đó tới nay Sở Cảnh trên danh nghĩa vẫn chưa có bất động sản của riêng mình. Mà cũng chính vì vậy, sau khi cùng Tả Dĩ Uyên trở lại Mỹ, để cho tiện, song phương thương nghị rồi cùng quyết định để Sở Cảnh trực tiếp vào ở trong Tả gia.

Tuy rằng Chris vẫn luôn nói, cậu ta có thể cung cấp một chỗ ở miễn phí cho Sở Cảnh, nhưng không hiểu sao đề nghị thân mật này của cậu ta đều bị Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh nhất trí lựa chọn bỏ ngoài tai. Cho nên, kết quả không thể nghi ngờ, Sở Cảnh cùng ngày liền trực tiếp mang theo số lượng hành lý không nhiều lắm của mình công khai chiếm một góc trong Tả gia. Quang minh chính đại xâm nhập địa phương tư nhân của Tả Dĩ Uyên.

Kỳ thật nói, Tả gia là địa phương tư nhân của Tả Dĩ Uyên một chút cũng không khoa trương.

Sở Cảnh rửa mặt xong, thay quần áo chỉnh tề, mở cửa đi ra ngoài. Bởi vì Tả gia không giống gia tộc Prora – một gia tộc hắc đạo phát triển mấy trăm năm – mà bản thân gia tộc Tả gia cũng không rắc rối phức tạp như vậy. Hơn nữa, Tả gia cho tới nay con nối dõi cũng không nhiều, cộng thêm cha mẹ Tả Dĩ Uyên lại mất sớm, chỉ để lại một mình Tả Dĩ Uyên là dòng chính huyết mạch, vì thế, trong Tả gia hắn tự nhiên mà bày ra quyền uy tuyệt đối của độc tôn gia chủ trong nhà.

Mà ở trong tình huống như thế, cộng thêm cường thế thủ đoạn của Tả Dĩ Uyên liền càng hiển lộ rõ ràng. Cứ như vậy Tả gia chi chủ cứ như vậy được quyết định. Trong kiếp trước, Sở Cảnh cũng rất kinh ngạc với tình huống của Tả gia… Chủ trạch lớn như vậy, trừ bỏ một mình Tả Dĩ Uyên cũng chỉ thêm một người là quản gia, còn lại hoàn toàn không tìm thấy nhân vật thứ ba còn sống ở đó.

Đương nhiên, cũng có thể là do Tả Dĩ Uyên thích yên tĩnh mà như vậy. Theo như Chris nói, Tả Dĩ Uyên người này, kỳ thật có ý thức lãnh địa tư nhân rất nghiêm trọng, không thể chịu đựng được việc trong quỹ đạo cuộc sống của mình, có xuất hiện nhiều người khác cùng tồn tại. Ngay cả Chris quen biết và đi theo Tả Dĩ Uyên đã lâu…. Tuy rằng Tả Dĩ Uyên không nói rõ, nhưng chính bản thân Chris cũng biết, bản thân cậu ta cũng chỉ trong những tình huống đặc biệt mới có thể được phép tiến vào Tả gia một khoảng thời gian nhất định, ví dụ như tới bảo vệ hoặc là có tình huống nguy hiểm nào đó…

Mà khiến người ta thương tâm nhất chính là, một khi loại tình huống đặc biểu kiểu thế không được thành lập, Chris lập tức bị đuổi khỏi Tả gia đại trạch. A, đương nhiên không phải thật sự giáp mặt đuổi đi, Chris rất là u buồn thở dài, chẳng qua, các người nên hiểu rằng loại phương thức nói rõ ràng ấy rất không phù hợp với mỹ học của Tả Dĩ Uyên. Nhưng mà… muốn đuổi một người đi, phương thức có thể áp dụng, thật sự là, nhiều lắm lắm! Chris che mặt ảo não, không có ý muốn nhớ lại.

Cho nên, khi Sở Cảnh rất dễ dàng mà tiến vào ở trong Tả gia chủ trạch, rốt cuộc chuyện này là chuyện gì vầy nè? Vấn đề ấy nghẹn mãi trong lòng Chris, mà vẫn không được giải tỏa. Mỗi khi hắn vừa định hỏi ra miệng, nhưng lại bị tầm mắt Tả Dĩ Uyên tựa tiếu phi tiếu bắn tới, lá gan nhỏ bé kia liền lập tức rụt về.

Kệ, Boss tự nhiên tự có cân nhắc của mình. Tâm tư của ổng cũng không phải bọn cấp dưới như Chris có thể phỏng đoán, Chris ủy ủy khuất khuất thầm nghĩ, sau đó xoay người lùi về bên cạnh bạn gái Laura tìm kiếm sự an ủi.

Sở Cảnh từ trong phòng ngủ đi ra, tới khi đến phòng khách, mới phát hiện Tả Dĩ Uyên đã rời giường rồi, lúc này hắn đang mặc một thân quần áo ở nhà nhàn nhã mà ngồi trên ghế sa lông, tùy ý mà lật xem văn kiện gì đó. Nghe thấy tiếng động từ cậu, Tả Dĩ Uyên mới tùy tay buông tập văn kiện xuống, ngẩng đầu hướng Sở Cảnh mỉm cười nói: "Đã dậy rồi sao? Sao không ngủ thêm một lát?"

Sở Cảnh không dấu vết nhìn lướt qua chiếc đồng hồ cổ để ở giữa phòng khách, mặt trên kim dài và kim ngắn vừa lúc dừng ở giữa số 6 và số 7.

"Tả, anh nói như vậy không phải là đang muốn châm chọc tôi chứ?" Sở Cảnh cười cười dùng tay đỡ trán: "Boss cũng đã rời giường, chẳng lẽ công nhân còn có thể tiếp tục quang minh chính đại nằm trên giường?"

Tả Dĩ Uyên chú ý tới ánh mắt Sở Cảnh trong chớp mắt dừng trên mặt đồng hồ, ánh mắt cũng bất giác theo hướng Sở Cảnh nhìn thời gian, lập tức nhún vai: "Đã thành thói quen… Sao, em cảm thấy áp lực?"

Vừa dứt lời, Tả Dĩ Uyên liền dẫn Sở Cảnh tới phòng ăn bên cạnh phòng khách ngồi xuống bàn. Ra hiệu với vị quản gia vô thanh vô tức đứng một bên, quản gia lập tức hiểu rõ gật đầu, xoay người lui xuống, nhưng chỉ chốc lát sau, ông liền bưng ra một khay đồ ăn đầy đi tới.

"Áp lực?" Sở Cảnh có chút bật cười: "Được rồi, được rồi, là có một chút. Nhưng mà, tôi thừa nhận, có một ông chủ chăm chỉ như anh, xem ra ít nhất tiền đồ sắp tới của tôi thực sáng lạn."

Nhìn bộ dáng Sở Cảnh, Tả Dĩ Uyên lại muốn vươn tay sờ soạng mái tóc mềm mại của cậu. Đương nhiên, hắn quả thật đã làm như vậy.

Vừa lòng cảm thụ cảm xúc mê muội trong lòng bàn tay, Tả Dĩ Uyên phát hiện tâm tình mình lập tức trở nên không biết diễn tả thế nào, chống lại ánh mắt như muốn hỏi của Sở Cảnh, Tả Dĩ Uyên cái gì cũng không giải thích, chỉ gia tăng độ nặng nhẹ vuốt ve ở trên tóc cậu, Tả Dĩ Uyên lúc này mới thấy thỏa mãn mà thu tay về.

Hướng về phía Sở Cảnh khẽ mỉm cười, Tả Dĩ Uyên nhấp một ngụm cà phê, sau đó con ngươi cũng ngập ý cười nói: "Đúng rồi, A Cảnh, sau khi ăn xong, em cùng tôi tới Las Vegas một chuyến. Tôi có vài thứ muốn cho em xem."

"Cái gì vậy?" Sở Cảnh nâng tầm mắt nhìn về phía Tả Dĩ Uyên, Tả Dĩ Uyên chỉ cười mà không đáp. Sở Cảnh thấy thái độ này của Tả Dĩ Uyên, liền hiểu hắn tuyệt đối sẽ không tiết lộ một chút tin tức gì cho mình. Âm thầm cân nhắc một phen, lập tức trong lòng cũng dậy một tia hứng thú. Chậm rãi giải quyết xong bữa sáng, cầm khăn ướt lau miệng, Sở Cảnh cười tủm tỉm gật đầu với Tả Dĩ Uyên.

"Được."

21. Chương 21: Bồi Thường

Bởi vì Chris còn đang đắm chìm trong một kì nghỉ dài khó có được, cho nên lần này Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh bay đi Las Vegas, cậu ta cũng không đi theo.

Khi máy bay hạ cánh ở Las Vegas thì đã là chạng vạng, hai người giải quyết bữa tối ở gần đó tới tối mịt, Tả Dĩ Uyên lúc này mới lôi kéo Sở Cảnh cùng lên đường.

"Du thuyền Casino?" Thẳng tới khi nhìn thấy chiếc du thuyền quen thuộc ở trước mặt, Sở Cảnh thông minh liền hiểu được điều gì, nhưng vẫn lên tiếng hỏi Tả Dĩ Uyên, hắn chỉ mỉm cười đáp lại, cũng không nói gì, đẩy vai Sở Cảnh đi lên thuyền, rồi lảng sang chuyện khác: "Đã lâu không tới đây rồi, không muốn lên đó thử xem sao?"

Sở Cảnh thầm nghĩ, việc gì đến thì đến, nghĩ vậy rồi cũng không hỏi nhiều nữa, gật đầu, đi theo Tả Dĩ Uyên lên du thuyền.

Đa số nhân viên chia bài trên du thuyền đều biết Sở Cảnh, khi nhìn thấy Sở Cảnh trở về, cũng không khỏi nhiệt tình đi lên chào hỏi với cậu. Sở Cảnh quét mắt một vòng, nhưng không thấy cậu thanh niên người Trung Quốc lúc trước cậu đã giúp đỡ, tính tính thời gian, nếu còn làm việc thì hôm nay là lịch làm của chàng trai tên Hứa Phàm đó. Vì thế nghĩ đi nghĩ lại, Sở Cảnh mới ngộ ra: chắc là anh ấy đã kiếm đủ tiền nên đã về nước rồi.

Nhớ lại gương mặt thanh tú sạch sẽ đó lại nhìn nhìn Tả Dĩ Uyên đang đứng bên cạnh mình, Sở Cảnh khẽ nhếch môi cười, thực tốt, lúc này, chúng ta đều không có lạc đường.

"Sao vậy, không tới thử tay nghề một lần sao?" Tả Dĩ Uyên nhìn Sở Cảnh tựa như cười ngựa xem hoa đi một vòng quanh casino, trên mặt đã lộ ra vẻ chán muốn chết, không khỏi cười trêu ghẹo.

"Không muốn." Sở Cảnh nghiêng đầu nhìn lại hắn: "Tôi không thích đánh bạc."

"Không thích?" Tả Dĩ Uyên nhíu mày: "Không thích sao lúc trước còn trăm phương nghìn kế muốn George nhận cậu vào làm nhân viên chia bài ở đây?"

"Đúng là thế..." Sở Cảnh đưa tay đan vào mái tóc không chút để ý biếng nhác khẽ gãi gãi đầu: "Nhưng so với việc làm khách đánh bạc, tôi càng thích vị trí nhân viên chia bài hơn. Tôi đã nói rồi, tôi tới đây chỉ vì muốn cảm giác khống chế vận mệnh của người khác, cảm giác đó thực ưu việt." Còn có, để gặp lại được anh mới là quan trọng nhất.

Tả Dĩ Uyên nghe vậy, trầm thấp nở nụ cười, vươn tay giữ tay Sở Cảnh lại, khẽ nói: "Đi theo tôi."

Sở Cảnh thuận theo gật đầu, nắm lại tay Tả Dĩ Uyên, nhắm mắt đi theo sau Tả Dĩ Uyên, quen thuộc đi tới văn phòng chuyên dụng của ông chủ ở tầng ba.

"Nào, ký vào đây." Kéo Sở Cảnh vào văn phòng, Tả Dĩ Uyên từ trên giá sách rút ra một phần văn kiện, rồi mở ra để ở trước mặt Sở Cảnh nói.

Sở Cảnh cầm văn kiện trước mặt nhanh chóng đọc một lần, mi tâm khẽ nhảy dựng, nâng mắt nhìn Tả Dĩ Uyên vẫn đang tỏ ra bình thản trước mặt, khẽ cười hỏi lại: "Tả, phần văn kiện này… là có ý gì?"

"Chính là dùng 20% cổ phần của chiếc du thuyền casino này làm tiền bồi thường cho cậu thôi. Khi ở chỗ Kuno, tôi cũng đã hứa với cậu, sự tổn thất của cậu không phải đã bảo để tôi gánh vác sao?" Tả Dĩ Uyên đan mười ngón tay vào nhau chống cằm nhìn cậu: "A, đúng rồi, quên nói cho cậu biết, chiếc du thuyền casino này, tôi đã mua lại từ ba ngày trước."

Sở Cảnh nhìn chằm chằm hắn, vẫn nhịn không được nói: "Chính là dùng số tiền 800 triệu đô Kuno thua bạc đó sao?"

Tả Dĩ Uyên không chút che giấu gật đầu: "Đương nhiên, A Cảnh, nếu không có cậu, thì Kuno sao có thể thua một số tiền lớn như vậy được, tôi chỉ là một thương nhân làm ăn bình thường, làm gì có nhiều tiền mà mua nổi một chiếc du thuyền casino lớn thế này chứ?"

Sở Cảnh ho nhẹ một tiếng.

"Tôi là một công dân ưu tú luôn tuân thủ luật pháp đó nhé." Tả Dĩ Uyên tiếp tục nói: "Điểm này, toàn thể cảnh sát thuộc Interpol đều có thể công nhận cho tôi."

Sở Cảnh bật cười, cúi đầu đọc lại văn kiện một lần, cũng không muốn tranh luận cùng Tả Dĩ Uyên đang già mồm cãi láo, cầm bút ở một bên, lưu loát kí tên mình vào văn kiện.

"Tôi nghĩ, nói không chừng Kuno bị bom nổ chết cũng là một kết quả không tồi đâu, Tả." Sở Cảnh đưa văn kiện trả lại cho Tả Dĩ Uyên, trong giọng nói mang theo chút đồng tình: "Nhất là một ông trùm thuốc phiện, bị bom nổ chết trước đó còn bị người khác làm cho tức chết…. tên tuổi cũng dễ nghe hơn chút."

Tả Dĩ Uyên cong cong khóe môi, từ chối cho ý kiến.

Thu lại tập văn kiện Sở Cảnh đã kí tên xong, Tả Dĩ Uyên nói với Sở Cảnh: "Hiện tại cùng tôi ra ngoài chơi một vòng, thế nào? Tuy rằng em không thích đánh bạc, nhưng hiện nay, em cũng đã là một ông chủ của chiếc du thuyền này, đối với sản nghiệp của mình, tốt xấu cũng nên chú ý một chút chứ, nhé?"

Sở Cảnh chớp chớp mắt: "Được rồi, có lẽ phải như vậy thôi, Tả thân mến, anh muốn chơi cái gì?"

Tả Dĩ Uyên nghĩ nghĩ, lập tức nhún vai: "Em quyết định đi, dù sao có em trấn thủ, tôi hôm nay nhất định là thắng lớn trở về thôi."

“Sẽ không bị vệ sỹ mạnh mẽ túm đi chứ?” Sở Cảnh dẫn đầu rời khỏi văn phòng, đột nhiên nhớ tới cái gì, nghiêng đầu tựa tiếu phi tiếu nhìn Tả Dĩ Uyên, hỏi lại.

“Hẳn là không.” Tả Dĩ Uyên vươn tay nhéo nhéo má Sở Cảnh, lại giống như thực nghiêm túc mà nghĩ ngợi, nói: “Đương nhiên, nếu thật sự có chuyện đó…. Tôi mang em chạy trốn, được không?”

“Cứ vậy đi, một lời đã định.” Sở Cảnh hưởng thụ động tác thân mật của Tả Dĩ Uyên, híp híp hai mắt, lười biếng cười yêu cầu hứa hẹn.

Mà đêm đó, không hề nghi ngờ gì, Tả Dĩ Uyên đại boss khí tràng cường đại, cùng Sở Cảnh thông minh nhanh nhẹn giống như hổ mọc thêm cánh, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, mỗi một bàn cược có mặt họ đều bị càn quét sạch, đánh một cái thắng một cái.

Những người khách chơi cùng không hiểu gì không khỏi hai mặt nhìn nhau, không thể không nói, mặc dù là người có chỗ dựa đến đâu, nhưng biểu hiện lộ liễu thế này… Thật sự là rất thiếu đánh, quá kiêu ngạo!

“Thế nào, chơi tận hứng chứ?”

Trên máy bay, Tả Dĩ Uyên nghiêng đầu nhìn người ngồi bên cạnh mình, Sở Cảnh đang khép hờ hai mắt, cười tủm tỉm hỏi.

“A, chuyện kia sao…” Sở Cảnh giống như hiểu ra, dừng một chút, lại khẽ mỉm cười: “Không thể không nói, quả thật… thực đã nghiền. Nhưng mà, Tả này, anh không sợ chuyện hôm nay bị truyền ra ngoài, sẽ làm ảnh hưởng xấu tới du thuyền casino sao? Đến lúc đó, có người cố ý tìm tới cửa….”

“Em cảm thấy, có cần phải lo lắng vấn đề này không?” Tả Dĩ Uyên nhíu mày.

Sở Cảnh nhún vai, được rồi, đỉnh đỉnh đại danh L đánh bạc… bị người điều tra, quả thật khả năng này không lớn.

Nhắm mắt, Sở Cảnh chuẩn bị tiếp tục ngủ. Tuy rằng thắng không quá vất vả, nhưng dù sao cũng là cả đêm chơi bạc, tinh thần cũng không thoải mái.

“A Cảnh, em nói em thích cảm giác khống chế vận mệnh của người khác sao?”

Sở Cảnh đang mơ màng đi vào giấc ngủ, bên tai lại truyền tới thanh âm thản nhiên của Tả Dĩ Uyên. Mở mắt ra nhìn về nam nhân bên cạnh, Sở Cảnh phát hiện biểu tình như vậy của Tả Dĩ Uyên chỉ xuất hiện trong nháy mắt, đột nhiên cảm thấy giống y hệt biểu tình của hắn ở kiếp trước xuất hiện trong trí nhớ.

“Như vậy… đi theo tôi đi.” Tả Dĩ Uyên nhẹ nhàng cười, nhìn thẳng mắt Sở Cảnh, đôi mắt nghiêm túc cơ hồ mang theo một loại hương vị mê hoặc nói tiếp: “Tôi sẽ dẫn em, đi lên đứng ở đỉnh đầu thế giới.”

22. Chương 22: Chuẩn Bị

Nửa tháng sau, rốt cục kì nghỉ của Chris cũng kết thúc, cậu ta mặt mày hớn hở trở về đội, tới khi Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh gặp lại Chris thì vẻ mặt cậu ta không giấu nổi sắc thái đắc ý quả thực muốn chọc mù mắt bọn họ.

"Không biết trong kì nghỉ đã phát sinh chuyện gì vậy?" Sở Cảnh mang theo vài phần trêu ghẹo hỏi cậu ta: "Cư nhiên có thể khiến cậu vui mừng lộ rõ trên nét mặt như vậy! Nhặt được tiền à?"

Chris hừ hừ một tiếng: "Nhặt được tiền đã là cái gì? Cho dù tôi có nhặt được chi phiếu triệu đô, tôi cũng không hiếm lạ mà liếc nhìn một cái!"

Tả Dĩ Uyên nghe vậy, vẫn phong thái bình thản ung dung khoanh tay trước ngực nhìn Chris nói: "A, thật vậy sao? Vậy cậu vì cái gì mà một thời gian trước còn luôn hướng tôi đòi tăng lương? Chậc…. ngẫm lại, hình như là chuyện của ba tháng trước thì phải."

Chris bị Tả Dĩ Uyên nói cho nghẹn họng, gãi gãi đầu, cứng nhắc lảng sang đề tài khác: "Boss, trưa hôm nay mọi người định đi ăn ở chỗ nào… A, có quản gia chuẩn bị rồi sao. Ahaha, vậy rất tốt, trù nghệ của quản gia vẫn là tốt nhất ha hả!"

Sở Cảnh và Tả Dĩ Uyên cũng không hề nể tình, chỉ ngồi một bên, tựa tiếu phi tiếu nhìn Chris, thẳng tới khi Chris bị nhìn tới không nói ra lời nữa mới thôi.

"Đó chỉ là… chỉ là mua chút quà sinh nhật tặng cho Laura mà thôi." Chris rốt cuộc nhịn không được mà nhỏ giọng nói ra: "Lần trước tôi mua của Boss một số súng đạn mới, kì thật, Boss thật sự một chút cũng không thương tình, chào giá thực sự quá cao! A, trời biết tôi vì những bảo bối đó mà tiêu phí biết bao nhiêu tiền! Tới khi phục hồi tinh thần lại… trong tài khoản cũng chỉ còn hai mươi mấy đô!"

Sở Cảnh liếc mắt nhìn Tả Dĩ Uyên, Tả Dĩ Uyên khẽ ho một tiếng, bất đắc dĩ lên tiếng: "Chris, cậu cũng biết, giá tôi bán cho cậu, đã giảm một nửa so với thị trường, tôi cam đoan, đống súng đạn đó, cậu không tìm thấy chỗ nào bán giá thấp hơn tôi đâu!"

Chris nhún vai, không phản bác.

"Như vậy, cậu rốt cuộc gặp phải cái gì?" Sở Cảnh thấy đề tài dần có chút trật đường ray, nhanh chóng lên tiếng nắn lại, đem lực chú ý một lần nữa kéo về đề tài cũ: "Không thể không nói, Chris, biểu tình hiện tại của cậu, thật sự khiến người ta thấy tò mò."

Chris nháy mắt một cái, cười nhếch môi, hiện ra một nụ cười ngây ngô tiêu chuẩn, sau đó tách một cái xòe bàn tay trái của mình ra huơ huơ trước mặt Sở Cảnh và Tả Dĩ Uyên mấy vòng: "Tôi đã đính hôn!"

Sở Cảnh và Tả Dĩ Uyên liếc nhìn nhau, Tả Dĩ Uyên chợn mi một cái nhìn Chris hỏi: "Tôi không nhớ là… cậu có tính toán cầu hôn Laura đấy?"

"Khụ, kỳ thật, vẫn luôn có ý định này." Chris thu hồi tay, vẻ mặt nghiêm túc nói với Tả Dĩ Uyên.

"Huh?" Tả Dĩ Uyên tựa người vào ghế sa lông, cong môi nghe Chris giải thích.

"Chẳng qua, nguyên nhân vẫn luôn bởi vì tôi mà cứ bị trì hoãn mãi." Chris tiếp tục biện giải.

"Cái gọi là 'nguyên nhân chỉ vì tôi' là ý chỉ…" Sở Cảnh khẽ nghiêng đầu, nhìn về phía Chris.

"Chính là… vấn đề chi phí tài chính đó, nào là phí cầu hôn, rồi phí kết hôn…." Chris tiếp tục thực nghiêm túc chỉ ra.

"Như vậy, hiện tại cậu đã tốn bao nhiêu rồi?" Sở Cảnh truy vấn.

"….300 đô." Chris cẩn thận tính toán một chút, mới líu ríu vô lực phun ra một con số. Lập tức nhìn Sở Cảnh, còn như chứng minh tính chân thực trong lời nói của mình mà dùng sức gật đầu: "Ừm, chính là tầm đó."

"Cho nên nói… kỳ thật lần cầu hôn này là do Laura chủ đạo đi?" Tả Dĩ Uyên nghe tới đó, rốt cục bừng tỉnh đại ngộ, mỉm cười nhìn chiếc nhẫn bạch kim nạm kim cương nam sáng lấp lánh trên tay híp mắt nói: "Hình như chiếc nhẫn cậu đang đeo là thuộc bộ 'duy nhất' gần đây mới được tung ra thị trường thì phải? Tôi nhớ… giá một đôi nhẫn này, hẳn cũng phải hơn ba nghìn đô. Ừm… kỳ thật cùng với số tiền cậu gửi ngân hàng không kém là bao, chẳng qua chỉ thêm một chữ "nghìn" thôi mà."

Chris xấu hổ cúi đầu: "Cái này…"

"Được rồi, tôi cũng chưa nói gì. Chris, Laura là một cô gái tốt, cậu cũng bắt người ta chờ lâu như vậy rồi, cũng nên ổn định đi, cho con gái nhà người ta một cái công đạo." Trong giọng nói của Tả Dĩ Uyên mang theo chút trịnh trọng, vươn tay vỗ vai Chris cười nói: "Cậu chuẩn bị khi nào thì kết hôn?"

Hỏi tới vấn đề kết hôn, Chris lại bắt đầu chấn động, lập tức tinh thần tỉnh táo hẳn ra: "Đã chọn được ngày rồi, quyết định sau nửa năm nữa! A, Boss à, lần này thật sự là tốt lắm."

"Ừm…nửa năm sau." Tả Dĩ Uyên gật đầu, cười nhìn Chris một cái, theo thói quen mà vươn tay nghịch nghịch mái tóc mềm mại của Sở Cảnh ngồi bên cạnh mình: "Đính hôn đã để cô nương người ta đoạt trước rồi, nên kết hôn cậu cũng không thể tiếp tục hạ giá nữa, nửa năm này cậu hảo hảo cố gắng, nếu biểu hiện tốt…. Hôn lễ nửa năm sau, tôi sẽ tặng cậu một hôn lễ hoành tráng!"

Chris hai mắt tỏa sáng lấp lánh nhìn Tả Dĩ Uyên: "Boss!"

Tả Dĩ Uyên bật cười nhìn Chris biểu tình cảm động không nói nên lời, phất tay dời đi đề tài, chuyển sang bàn chính sự: "Được rồi, cậu đừng ở đây chậm trễ nữa, nếu đã về, vậy nhanh chóng đi xử lý đống sự vụ chất thành núi đi. Đúng rồi… tuần sau chính là sinh nhật của Rendia, bên kia đã gửi thiếp mời, công việc cụ thể, cậu hỗ trợ liên hệ với bên kia một chút."

Chris thấy Boss đã khôi phục bàn sang chính sự, nên cũng thu liễm tâm tình của mình, nghe xong lời phân phó của Tả Dĩ Uyên, gật đầu đáp ứng. Đợi trong chốc lát, thấy không còn giao việc gì khác, liền lập tức hiểu ý đứng dậy cáo từ đi làm việc, hấp tấp trở về cương vị của bản thân, xử lý đống việc trong thời gian mình nghỉ bị dồn đống lại, văn kiện chất chồng bám đầy bụi.

"Tiệc sinh nhật của Rendia?" Chris đi rồi, Sở Cảnh nghiêng đầu hướng về phía Tả Dĩ Uyên nhíu mi hỏi lại.

Tả Dĩ Uyên gật đầu, lấy ra một cái thiệp mời: "Hôm qua mới nhận được… không nghĩ tới lần này Rendia lại mở tiệc. Nói thật, cô ấy trước nay vẫn không thực thích không khí tiệc tùng, em cũng biết đấy, thân phận của cô ấy quá mức hiển hách cũng quá mức mẫn cảm, những người luôn muốn đặt quan hệ với gia tộc Prora… luôn nhiều không kể xiết."

Sở Cảnh gật đầu, cậu nghĩ có thể hiểu được những bất đắc dĩ mà quyền cao chức trọng mang lại. Huống chi… vô luận thanh danh hiển hách như thế nào, thì Rendia thủy chung vẫn chỉ là nữ nhân. Còn là một nữ nhân độc thân. Cứ như vậy, động cơ người bên ngoài tiếp cận Rendia liền càng thêm ý vị sâu xa.

Đối với Rendia mà nói, không thể không nói thực sự rất bi ai.

"Đúng rồi, em mấy ngày nay cũng chuẩn bị một chút." Tả Dĩ Uyên quay sang nhìn Sở Cảnh nói: "Bữa tiệc lần này, tôi sẽ mang em đi cùng."

Hết chương 22.

23. Chương 23: Lễ Vật

"Mang tôi đi cùng?" Sở Cảnh nhíu mày.

"Chẳng lẽ em nhẫn tâm nhìn ông chủ của em không có bạn đi cùng sao?" Tả Dĩ Uyên thoải mái nhìn Sở Cảnh.

"Tôi nghĩ, chỉ cần anh gật đầu một cái, thì ngay cả Tả gia cũng chứa không hết người muốn ứng cử đâu." Sở Cảnh trêu tức nói.

Tả Dĩ Uyên bật cười đỡ trán: "Nào có khoa trương như vậy? A Cảnh à, em cũng đánh giá quá cao mị lực của tôi rồi."

Sở Cảnh bĩu môi, từ chối cho ý kiến, lười biếng co người nhích lại gần đầu ghế sô pha, híp mắt nhìn Tả Dĩ Uyên.

Bản thân Sở Cảnh không thể nào ý thức được, bộ dạng cậu như vậy trong mắt Tả Dĩ Uyên, cũng khiến hắn thích không chịu nổi. Vươn tay nhéo một cái trên mặt cậu, Tả Dĩ Uyên cười vang nói: "Được rồi, được rồi, cho dù có nhiều người ứng tuyển như vậy, thì thế nào? A Cảnh, tôi chính là chỉ muốn em trở thành bạn trai đi cùng của tôi."

Sở Cảnh nghe vậy, tâm khẽ nhảy dựng, nghiêng đầu nhìn cặp mắt Tả Dĩ Uyên vẫn ôn hòa như trước, còn mang theo ba phần ý cười, hai phần nghiêm túc, còn lại vài phần mơ mơ hồ hồ khiến người ta cảm thấy thực chân thành. Vẫn luôn là ánh mắt như thế…. Sở Cảnh có chút thất bại thu hồi tầm mắt. Cậu phát hiện, nếu chỉ đơn thuần nhìn biểu tình trên mặt Tả Dĩ Uyên, cậu hoàn toàn vô pháp biết được rốt cuộc cảm giác của Tả Dĩ Uyên đối với cậu là gì.

Tuy rằng có thể khẳng định Tả Dĩ Uyên thích cậu, hoặc là nói, thích hương vị thanh niên phương Đông huyền bí ở trên người cậu…. nhưng này cũng chỉ gần như là cảm thấy hứng thú mà thôi. Sở Cảnh trong lòng yên lặng thở dài, mà điều cậu phải làm chính là không ngừng đem loại hảo cảm cùng hứng thú này từng bước một làm cho sâu sắc hơn, đi bước nào chắc bước ấy, thẳng tới khi… đạt được kì vọng của bản thân.

"Như vậy, xem ra tôi phải nhanh chóng đi chuẩn bị một phần quà sinh nhật tặng cho nữ sĩ *(cách nói trang trọng chỉ phụ nữ)* Rendia?" Sở Cảnh cong cong khóe môi cười cười, hướng về phía Tả Dĩ Uyên nghiêng đầu nói: "Boss à… tôi nghĩ, tôi yêu cầu được nghỉ một ngày."

Tả Dĩ Uyên bị bộ dáng này của Sở Cảnh chọc cười, khẽ vuốt ve mái tóc Sở Cảnh cười nhẹ nói: "Cùng Boss ra ngoài, chẳng lẽ còn phải trừ vào tiền lương của nhân viên sao? A Cảnh, em không khỏi xem tôi quá nhỏ nhen rồi đấy."

Sở Cảnh chớp mắt nhìn Tả Dĩ Uyên.

"Được rồi, em đi thay quần áo đi, lát nữa, tôi đưa em ra ngoài chọn một phần lễ vật, nhé?" Giọng nói của Tả Dĩ Uyên vừa dỗ dành lại vừa ái muội, khiến Sở Cảnh hơi ngẩn người.

"Tôi liền cung kính không bằng tuân mệnh." Sở Cảnh cong cong khóe môi, hướng Tả Dĩ Uyên gật đầu, sau đó nhẹ nhàng đứng dậy, trở về phòng mình.

Tả Dĩ Uyên vẫn ngồi yên trên ghế sa lông, tầm mắt dõi theo bóng lưng Sở Cảnh chưa có thu hồi lại. Thẳng tới khi thấy Sở Cảnh bước vào phòng cậu, đóng cửa lại, lúc này hắn mới mang theo vài phần nghiền ngẫm mỉm cười, lắc đầu châm một điếu thuốc.

Không thể không nói, vô luận từ phương diện nào xem lại, chàng trai phương đông Sở Cảnh này đều khiến người ta mê luyến không dời. Tả Dĩ Uyên biết, từng bước một xâm nhập tiếp xúc, lực chú ý của hắn đặt trên người cậu thanh niên phương Đông này ngày càng nhiều. Điều này đã gần như chạm tới giới tuyến của hắn… nhưng hắn lại không cách nào dừng lại được.

Có rất ít người mà có thể khiến hắn cảm thấy …. thực chờ mong.

Hít sâu một hơi thuốc, sau đó yên lặng nhả một vòng khí.

Kỳ thật, Tả Dĩ Uyên thực sự không thích hút thuốc, nhưng hắn lại thích mùi khói thản nhiên sau khi hút, có một loại hương vị khiến người ta phải say mê. Hắn cảm thấy, cảm giác của hắn với Sở Cảnh tương tự như hương vị câu nhân của thuốc lá. Nói cách khác chính là vừa lúc hợp khẩu vị của hắn.

Thôi kệ, vẫn là thuận theo tự nhiên đi. Tả Dĩ Uyên vươn tay dụi tắt điếu thuốc, trên mặt vẫn lộ ra tia thoải mái. Từ nhỏ tới lớn, từ khi có kí ức tới nay, đã có bao nhiêu đồ vật khiến hắn thích? Bức tranh ngôi nhà bằng sứ thanh hoa, chùm đèn treo bằng thủy tinh mẹ đã mua, còn có con chó Husky thuần chủng một thuộc hạ đã nuôi. Mà hiện tại… mấy thứ kia chỉ còn lại một góc trong kí ức?

Nhưng cũng chỉ là mê luyến nhất thời mà thôi, chẳng sợ hiện tại dù có yêu thích cái gì, chung quy cũng là đổi mới khẩu vị, chẳng qua… chỉ là vấn đề thời gian.

Tả Dĩ Uyên vừa nghĩ như vậy, trong đầu ngẫu nhiên hiện lên thanh âm phản bác, rồi trước khi hắn kịp suy nghĩ sâu xa, đã bị hắn cưỡng chế gắt gao đè tận đáy lòng. Sau đó dần tiêu biến, không muốn cho nó bại lộ dưới ánh mặt trời.

Sau khi cùng sở cảnh dùng cơm trưa xong, Tả Dĩ Uyên liền cùng Sở Cảnh ra khỏi cửa. Bởi vì Chris có nhiệm vụ khác phải làm mà Tả Dĩ Uyên lại không nguyện ý để những người khác lái xe cho mình, vì thế nhiện vụ lái xe này chỉ có thể nhường cho Sở Cảnh.

"A Cảnh, em lái xe không thành vấn đề chứ?" Ngồi ở vị trí phó lái, Tả Dĩ Uyên mang theo ý cười đánh giá Sở Cảnh: "Tôi cũng chưa từng thấy em lái xe bao giờ."

Sở Cảnh cười khẽ một tiếng, động tác thành thạo khởi động, nhấn chân ga, điều khiển xe đi ra khỏi gara, sau đó nhanh chóng chạy như bay trên đường.

"Tôi nghĩ, tuy rằng kỹ thuật lái vẫn còn kém Chris, nhưng trình độ của tôi cũng không đến nỗi tệ." Sở Cảnh quay sang cho một cái nhếch môi với Tả Dĩ Uyên: "Ít nhất, nhiệm vụ làm lái xe riêng cho anh… hẳn vẫn còn dư dả."

"Ừm… hình như tôi đã hơi xem thường em rồi." Tả Dĩ Uyên thấy thế, cũng không nhíu mày, thiệt tình khen cậu một câu.

Sở Cảnh cười cười, dụng tâm điều khiển xe, không nói nữa.

Ước chừng hơn 10p sau, bọn Sở Cảnh mới rời khỏi lãnh địa tư nhân của Tả gia. Đi tới con đường thông với nội thành, Sở Cảnh mới khẽ nghiêng đầu hỏi Tả Dĩ Uyên: "Tả này, chúng ta hiện tại nên đi đâu đây?"

Tả Dĩ Uyên trầm ngâm một tiếng, nghĩ nghĩ nói: "Đi… phố 13."

Phố 13. Sở Cảnh nhíu mày. Con phố này chính là phố đen không ai quản lý. Ở nơi đó, không có pháp luật, không có luân lý thông thường. Giết chóc, tình dục, giao dịch ngầm đều như chỗ không người. Phố 13 có thể nói là khiến cảnh sát đau đầu, khiến dân chúng nghe tên mà biến sắc, nhưng lại là thiên đường cho đám tội phạm…. Chỉ cần ngươi đủ ngoan độc, có thể tự bảo toàn tính mạng là điều kiện tiên quyết, thì sẽ có thể sống được ở nơi đầy lang sói đó.

Nhưng mà, đối với địa phương như vậy, Sở Cảnh ngược lại cũng không chút sợ hãi… Buồn cười, không nói cái đó, thì cũng có Tả Dĩ Uyên bên người tọa trấn, chỉ điểm này cũng khiến cậu an tâm, huống chi…

Hơi cong cong khóe môi, Sở Cảnh nheo con ngươi lâm vào hồi ức. Tuy rằng kiếp này cậu còn chưa chân chính dính vào máu tươi… nhưng mà, cũng không đại biểu cho Sở Cảnh là một con cừu non không biết gì. Ừm…. đã từng, cậu nhớ rõ, cậu từng được đám đối thủ gọi là chó điên. Quả thật đó là những hồi ức đã rất xa rồi.

24. Chương 24: Tô Mặc

Đối với phố 13, Tả Dĩ Uyên dường như thực quen thuộc. Chỉ dẫn Sở Cảnh ngựa quen đường cũ đi qua ngã tư đường, không biết đi qua bao nhiêu con đường lòng vòng, rốt cục dừng lại tại một căn nhà bề ngoài thoạt nhìn thực xa hoa, đó là một câu lạc bộ nhưng bởi vì niên đại có vẻ xưa xưa mà trông có vẻ rách nát.

"Nơi này là…." Sở Cảnh bước xuống xe, con ngươi nhìn vòng quanh liếc nhìn câu lạc bộ trông có vẻ xấu xí, nhíu mày hỏi Tả Dĩ Uyên.

Tả Dĩ Uyên thần bí cười với Sở Cảnh, không lên tiếng, ngược lại lôi kéo Sở Cảnh đi tới trước mặt nhân viên lễ tân đang có xu hướng ngủ gật.

"Yah, cuộc bán đấu giá còn chưa bắt đầu đâu, nếu muốn tham gia vậy thì đêm khuya hãy tới. Hiện giờ nơi này chưa đón khách!" Nhân viên lễ tân thấy Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh đã đi tới liếc mắt nhìn hai người một cái, sau đó cố ý kéo dài âm điệu, cà lơ phất phơ mở miệng.

Sở Cảnh bị biểu tình của nhân viên lễ tân làm cho buồn cười, vô luận là kiếp trước hay kiếp này, người có thể xử dụng thái độ này nói chuyện với cậu, thật sự không có mấy người. Hiện tại rốt cục gặp được một người… thật sự khiến cậu cảm thấy mới lạ.

Nhưng cũng không cảm thấy tức giận, trong lòng Sở Cảnh cân nhắc một chút, cũng không tìm hiểu tâm tư mình, ngược lại càng nhiều hứng thú mà quan sát biểu tình của Tả Dĩ Uyên.

Tả Dĩ Uyên nhìn nhân viên lễ tân, biểu tình trên mặt ngược lại vẫn phong đạm khinh vân như trước: "Ai nói tôi tới tham gia đấu giá?"

Nhân viên nghe vậy ngừng lại, lập tức nheo mắt, ngữ khí mang theo vài phần hưng phấn bạo ngược: "Sao? Vậy anh muốn cướp địa bàn? Ha…. Đã lâu chưa được thấy nha…."

Tả Dĩ Uyên thấp giọng cười một tiếng, thấy người trước mặt tựa hồ cũng sắp không khống chế được mà ra tay mới không chút hoang mang nói: "Tôi có hẹn với Boss của cậu… khoảng 20p trước."

Nhân viên lễ tân nghe vậy hung hăng nhíu mày, một lần nữa liếc mắt đánh giá Tả Dĩ Uyên, lập tức thôi việc thóa mạ xoay người đi vào sâu trong câu lạc bộ.

Không lâu sau, một nữ nhân mặc trang phục người hầu trung tính đi ra. Nữ nhân hướng Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh hơi khom người nhẹ giọng nói: "Xin mời hai vị đi theo tôi."

Tả Dĩ Uyên gật đầu, cùng Sở Cảnh đi theo cô ta.

Tuy nhìn từ bên ngoài thấy không rộng lắm nhưng kỳ thật đi sâu vào bên trong câu lạc bộ sẽ phát hiện, bên ngoài mặt tiền câu lạc bộ diện mạo xấu xí nhưng bên trong lại hoàn toàn khác xa, xa xỉ đến kinh người. Nữ nhân quen thuộc dẫn đường phía trước, nhưng càng đi càng thấy hẻo lánh. Khoảng mười phút sau, Sở Cảnh phát hiện chung quanh đã không còn nhìn thấy bất kì một vị khách nào nữa.

Đi phía sau lưng nữ nhân, Sở Cảnh nhàm chán không khỏi bắt đầu đánh giá bóng dáng nữ nhân trước mặt.

Nữ nhân thực gầy, nhưng dáng người thực cân xứng, được bộ trang phục người hầu bao bọc thân mình, càng tạo cảm giác thân hình thon dài cao gầy. Nếu so với mấy cô gái gặp qua vừa rồi… không thể nói rõ có bao nhiêu xinh đẹp, chỉ thoạt nhìn thực thanh tú… Ngũ quan tiêu chuẩn rõ ràng nhưng không hề đặc sắc khiến người ta không mấy ấn tượng, cùng lắm chỉ xếp vào dạng gương mặt thanh tú.

Sở Cảnh híp mắt, tuy rằng đối với phụ nữ Mỹ bình thường mà nói, chiều cao nữ nhân này cũng chỉ thuộc dạng bình thường, nhưng không hiểu sao, Sở Cảnh cảm thấy có điều gì đó không thích hợp, hơn nữa….

Sở Cảnh khẽ giật giật cổ tay áo của Tả Dĩ Uyên gọi hắn, ra hiệu cho hắn một ánh mắt, Tả Dĩ Uyên hiểu ý Sở Cảnh nhưng không lập tức đáp lời, chỉ chớp mắt, khóe môi cong cong ý cười một chút.

Sở Cảnh khẽ nhíu mày, từ trong ngực lấy ra một cái gì đó, sau đó ở một góc chết máy quay không phát hiện lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai bất ngờ xông lên, giữ chặt thắt lưng nữ nhân thấp giọng nói: "Tiểu thư, dừng một chút, tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện."

Thân thể nữ nhân hơi cứng ngắc một chút, nhưng lập tức lại thả lỏng xuống, nghiêng đầu nhìn Sở Cảnh, thanh âm có vài phần tỏ ra vô tội: "Tiên sinh… cậu muốn làm gì?"

Sở Cảnh đối diện nữ nhân, cậu có thể tinh tường thấy, nữ nhân này tuy rằng biểu hiện trên khuôn mặt là một loại khẩn trương, nhưng trên thực tế, trong cặp mắt kia hoàn toàn không có một chút cảm giác khủng hoảng nào. Thậm chí cậu còn thấy trong đó tản ra vài phần thản nhiên ý cười.

"Cô đến tột cùng…. Là ai?" Sở Cảnh chân mày nhíu chặt, đồ vật trong tay theo động tác của Sở Cảnh dần đưa lên trên.

Nữ nhân vẫn như trước không hề tỏ ra sợ hãi: "Tôi nói… em trai, cậu trước hết có thể bỏ cái đồ vật bên hông tôi ra được không? Tôi sẽ không chạy, nhưng để món đồ ấy ở đó, thực không thoải mái chút nào. Còn nữa, có L tọa trấn ở đây, tôi cũng không phải con thiêu thân mà làm điều gì dại dột, có phải không?"

Tả Dĩ Uyên nghe vậy khẽ cười một tiếng, không lên tiếng. Sở Cảnh bĩu môi, cũng thu tay lại, nữ nhân thấy thế, rốt cục khẽ thở phào một hơi. Hướng hai người, dùng tiếng Trung để nói: "Tôi nói… có thể đổi chỗ khác không?"

Sở Cảnh rốt cục chậm rãi di chuyển: "Dẫn đường."

Nữ nhân hít sâu một hơi, từ trong ngực lấy ra một chuỗi chìa khóa, tùy tiện tìm một căn phòng gần đó không có dấu hiệu có người ở trong, lưu loát mở cửa, dẫn theo hai người đi vào.

"Được rồi, được rồi, L, tôi không thể không nói, thủ hạ của cậu càng ngày càng… biến thái." Nữ nhân sau khi đóng cửa lại, nhìn Tả Dĩ Uyên, khẽ cười một tiếng oán giận: "Hay là do thân thủ của tôi tụt lùi? Nhưng vừa mới đối mặt mà đã bị người của cậu nhìn thấy sơ hở? Chậc, điều này…, làm sao tôi dám nhận nhiệm vụ nữa đây?"

Sở Cảnh nghe vậy, cũng không khỏi theo tầm mắt nữ nhân dừng trên người Tả Dĩ Uyên vẫn bình thản ung dung như mọi khi.

Nữ nhân đợi mãi vẫn không thấy Tả Dĩ Uyên lên tiếng nói chuyện, rốt cục không nhịn được nữa, xoay sang nhìn Sở Cảnh nói: "Này, em trai, giờ tình huống đã rõ ràng rồi, đều là người một nhà, hà tất cứ phải động dao động thương? Buông tay đi, cái món đồ kia của cậu khiến tôi sợ hãi đấy."

Sở Cảnh ngẩng đầu trao đổi ánh mắt với Tả Dĩ Uyên, đồ vật trong tay từ từ rời khỏi người nữ nhân.

"Nếu không phải chị nguyện ý lộ ra sơ hở thì ai có thể nhìn ra được bộ mặt thật của chị? Nếu dễ dàng bị chúng tôi nhìn thấu như vậy, thật sự quá thẹn với biệt danh 'hồ ly nghìn mặt' của chị rồi." Thật lâu sau, Tả Dĩ Uyên rốt cục mở miệng, cười cười vươn tay kéo Sở Cảnh vào trong lòng mình, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cậu, rồi mới hướng Sở Cảnh giới thiệu: "A Cảnh, đây là Tô đội trưởng của Interpol, Tô Mặc. Ừm….người Trung Quốc."

25. Chương 25: Mặt Nạ Hoàng Kim

Sau khi giới thiệu đơn giản một phen, Tô Mặc đi thẳng vào vấn đề: "L, cho dù lần này cậu tới đây với mục đích gì, nhưng trước tiên tôi muốn nói cho cậu một tiếng, câu lạc bộ này đã bị tổ chức theo dõi, cho nên…"

Tả Dĩ Uyên nhún vai không hề gì: "Yên tâm, tôi tới đây chỉ là vì muốn mua một món quà mà thôi, tuyệt đối sẽ không phá hư kế hoạch của các chị, chị cũng biết, tôi chính là một công dân ưu tú luôn tuân thủ luật pháp."

Tô Mặc tựa tiếu phi tiếu nhìn Tả Dĩ Uyên một cái, sóng mắt hơi chuyển: "A, quà tặng… đúng rồi, sắp tới sinh nhật của Rendia rồi nhỉ, nhưng mà… cậu muốn dẫn cậu nhóc này tới tiệc sinh nhật của Rendia sao?"

"Thì sao?" Tả Dĩ Uyên khoác vai cậu, biểu tình ngược lại không chút thay đổi: "Chị có ý kiến gì?"

Tô Mặc dùng ngón trỏ điểm điểm môi, đôi mắt hồ ly hẹp dài toát ra quang mang hứng thú: "Không, chỉ cảm thấy, rất thú vị thôi. Được rồi, chúng ta đã biến mất lâu như vậy, cũng nên ra ngoài thôi. nếu tiếp tục ở đây, Boss sẽ phái người đi tìm chúng ta mất."

Tả Dĩ Uyên gật đầu, khoác vai Sở Cảnh đi theo Tô Mặc ra khỏi phòng, tiếp tục dựa theo con đường nhỏ hẻo lánh đi lên phía trước.

Ước chừng hơn mười phút nữa, ba người rốt cục đứng ở trước cửa một căn phòng, Tô Mặc vươn tay gõ cửa, thấp giọng nói: "Boss, L đã tới."

"Vào đi!" Xuyên qua ván cửa, một thanh âm từ trong phòng truyền ra. Tô Mặc hướng hai người ra hiệu một ánh mắt, sau đó vươn tay mở cửa nhường đường cho hai người bước vào.

"Cô ra ngoài đi." Bên trong cánh cửa, một nam nhân diện mạo có vài phần dữ tợn đánh giá Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh một vòng, sau đó hướng Tả Dĩ Uyên phất tay nói.

Tô Mặc nhanh chóng lên tiếng, rồi khom lưng đóng cửa lui ra ngoài.

"L? Thật sự là khách quý đến, khách quý đến!" Nam nhân cười cười vỗ vai Tả Dĩ Uyên: "L quang lâm chỗ này của tôi, thật đúng là khiến kẻ hèn này vẻ vang."

Tả Dĩ Uyên khẽ cười nói: "Ông chủ Jack thật quá khách khí, nguyên nhân tôi đến đây chỉ sợ khiến ông chê cười…. Kỳ thật, nơi này của ông mỗi thứ đều vô giá, tôi chỉ sợ vài phần gia sản của tôi không đủ để hao phí ở trong này, nếu thế thật thì không quá tốt đâu."

Jack nghe vậy, nhịn không được cười ha hả: "L, số tài sản của cậu chỉ sợ muốn mua mười chỗ của tôi cũng dư dả!"

Tả Dĩ Uyên khoát tay, biểu tình trên mặt bất đắc dĩ: "Không đâu, ông phải tin rằng, gia tộc của tôi không được phong phú như mọi người vẫn tưởng tượng đâu. Chỉ là mỗi ngày nhận được một số lãi chút ít mà thôi."

Jack cười lắc đầu, nhưng cũng không biện giải cái gì, vươn tay lấy từ trong giá sách ra một chiếc hộp gỗ tinh xảo, sau đó thật cẩn thận mở nắp hộp ra, lộ món đồ bên trong đặt lên bàn cho Tả Dĩ Uyên xem: "L, đây là chiếc mặt nạ hoàng kim cậu muốn."

Tả Dĩ Uyên gật đầu, cùng Sở Cảnh tiến lên giám định.

Bởi vì quan hệ minh hữu của Tả Dĩ Uyên và Rendia, ngay cả ở kiếp trước quan hệ của Sở Cảnh và Rendia cũng không tồi. Đối với sở thích của Rendia, Sở Cảnh tự nhiên rất rõ ràng. Chiếc 'mặt nạ hoàng kim' này là do chuyên gia thiết kế nổi tiếng thế giới John chế tạo ra, là tác phẩm đầu tiên và cũng là tác phẩm thành danh của ông ấy.

Toàn bộ tạo hình chiếc mặt nạ được thiết kế theo phong cách Ai Cập cổ, cấu tạo tỉ lệ hoàn mỹ, sự sáng tạo trong đó tạm thời không nói tới, nhưng trên mi tâm chiếc mặt nạ được gắn một viên Ru by cực phẩm khiến người ta kinh diễm. Cùng những hoa văn họa tiết được trang trí khác trên chiếc mặt nạ có thể nói là hoa mỹ tới cùng cực.

Một chiếc mặt nạ như vậy, giá thị trường hiện tại chắc cũng phải hơn ba trăm triệu đô la, nhưng… từ mười năm trước, sau khi chiếc mặt nạ hoàng kim bị làm giả vô số thì trên thị trường chiếc mặt nạ thật liền hoàn toàn biến mất.

"Không tồi, là đồ thật." Tả Dĩ Uyên gật đầu: "Jack, ông cho một cái giá đi."

Jack cười cười, châm một điếu thuốc, chậm rãi nói: "L, cậu nên biết rằng, món đồ này quả thật hiếm có, toàn thế giới cũng chỉ có một chiếc duy nhất… Hơn nữa, tôi vốn định dùng nó để bán đấu giá. Món đồ này mà bày bán ở buổi đấu giá chợ đêm, đến tột cùng có cái giá thế nào, trong lòng cậu cũng có thể hiểu được."

"Tôi đương nhiên biết được giá trị của nó." Tả Dĩ Uyên gật đầu với lời nói của Jack: "Cho nên, ý ông chủ Jack là…"

"Thứ này tôi nhất định phải bán." Jack híp mắt cười một chút: "Nhưng tôi cũng không cần tiền. Tôi chỉ muốn cậu cung cấp cho tôi một đơn hàng súng đạn."

"A?" Tả Dĩ Uyên nhíu mày.

"Cậu cũng biết, phố 13 luôn không yên bình." Jack nhả ra một vòng khói, nhìn Tả Dĩ Uyên chậm rãi nói: "Gần đây tôi cảm thấy có chút bất an… Cậu cũng hiểu, chúng ta luôn sống trong thế giới đao thương liếm huyết người, có đôi khi cảm giác này rất chuẩn xác. Cho nên… lần giao dịch này, tôi không cần tiền, chỉ cần cậu trả cho tôi ba triệu đô súng đạn là được, như vậy cuộc giao dịch này liền thành giao."

Tả Dĩ Uyên nhíu mày, vươn tay vuốt tóc Sở Cảnh, sau đó lại nhéo má cậu một chút, cười nhẹ chống lại tầm mắt của Jack, Tả Dĩ Uyên cười nói: "Thoạt nhìn, tôi cũng không chịu thiệt. Vậy… thành giao! Đồ vật tôi mang đi trước, về phần súng đạn… một tuần sau tôi sẽ sai người đưa tới, được chứ?"

"Được, thành giao." Jack nở nụ cười: "Đối với L, tôi thực yên tâm."

Tả Dĩ Uyên cong cong khóe môi, vươn tay nhận lấy hộp gỗ, một bên giữ tay Sở Cảnh: "Vậy tôi cáo từ trước?!"

Jack từ chối cho ý kiến gật đầu.

Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh đi ra cửa, bên ngoài, Tô Mặc nhanh chóng tiến lên, dẫn hai người xuất môn.

Thẳng tới khi ra tới cửa câu lạc bộ, nhìn Sở Cảnh ngồi vào vị trí ghế lái, Tả Dĩ Uyên mới nghiêng người ghé bên người Tô Mặc thì thầm nhắc nhở: "Đã có đề phòng, nếu muốn hành động, trong vòng một tuần."

Con ngươi Tô Mặc cong cong, khóe môi khẽ động, tựa như muốn nói hai chữ 'cám ơn'.

Trên xe, thẳng tới khi lái xe rời khỏi phố 13 rồi, Sở Cảnh mới quay sang hỏi Tả Dĩ Uyên: "Anh như thế này xem như… qua cầu rút ván?"

Tả Dĩ Uyên nheo mắt cười tươi: "Ừ? Định thế?!" Chống lại tầm mắt của Sở Cảnh, Tả Dĩ Uyên vô tội cười: "Nhưng mà, tôi cũng đã sớm nói qua, tôi là người nghèo, Jack nhẫn tâm lại xảo trá như vậy, ba triệu đô súng đạn… Với số tiền đó, tôi có thể đem số tiền đó mua cho A Cảnh em rất nhiều món đồ khác đấy…"

Sở Cảnh yên lặng quay đầu tiếp tục lái xe.

Loại khẩu khí này… Sở Cảnh thở dài, cậu có thể nói, người này thật sự quá vô sỉ không?

Khóe môi khẽ câu lên… nhưng mà, cũng không khiến người ta chán ghét chút nào.

26. Chương 26: Vũ Hội

Nước Pháp. Gia tộc Prora.

Cho dù đây không phải là lần đầu tiên tới nhà của Rendia, nhưng Sở Cảnh vẫn luôn vì mức độ xa hoa của căn nhà mà tán thưởng.

Xuyên qua cửa sổ xe ô tô, Sở Cảnh xa xa đánh giá khu vườn hoa Lavender được tỉa tót đẹp mắt bao quanh khu nhà… Quả thực giống như cảnh sắc trong mộng.

Với thân phận của Tả Dĩ Uyên, Sở Cảnh và đoàn người sau khi tiến vào lãnh địa của gia tộc Prora đều luôn thông suốt. Tới khi Chris lái xe dừng lại, Sở Cảnh và Tả Dĩ Uyên cùng xuống xe, mới phát hiện lúc này đã là hoàng hôn.

Vào trong tòa biệt thự, chùm đèn thủy tinh sang trọng tản ra ánh đèn lung linh đẹp mắt, vũ hội chưa chính thức bắt đầu, nhưng những người tới tham dự bữa tiệc cũng đã khá đông, sớm cùng nhau trò chuyện ăn uống linh đình. Các nhân vật nổi tiếng mũ áo chỉnh tề cùng các quý cô tiểu thư trang điểm xinh đẹp vui vẻ bắt chuyện cười đùa, thực là một cảnh tượng xa hoa trụy lạc!

Nhưng chung quanh bên người Rendia lại thực vắng vẻ, đương nhiên, không phải không có người muốn tạo mối quan hệ… Dù sao bọn họ tới tham dự bữa tiệc sinh nhật lần này, chính là muốn có cơ hội được 'ôm đùi' *(nịnh bợ)* Rendia. Bất đắc dĩ chính là khí tràng của Rendia thực sự quá mạnh mẽ, cho dù ai có da mặt dày đến thế nào, cũng không dám tùy tiện tìm tới gần bắt chuyện. Vì thế mọi người vẫn duy trì thái độ đứng từ xa quan sát trước đã, ngược lại khiến Rendia cảm thấy thực thảnh thơi.

Xung quanh luôn có vệ sỹ đứng bảo hộ, ngồi ở vị trí chủ thượng, mắt lạnh nhìn đám đông tân khách tới tham dự, thẳng tới khi thấy đoàn Tả Dĩ Uyên bước vào đại sảnh, Rendia mới khẽ mỉm cười, đứng dậy đi về phía Tả Dĩ Uyên nghênh đón.

"L, thiệp mời không phải tôi đã sớm gửi đi rồi sao, sao giờ mới thấy cậu tới?" Rendia giả vờ oán giận: "Tôi còn đang nghĩ là cậu không thèm tới tham dự đấy."

Tả Dĩ Uyên cong cong môi, khẽ đưa chiếc hộp gỗ tinh xảo được đóng gói đẹp mắt trong tay cho cô: "Nhưng tôi cũng không có đến trễ, không phải sao?"

"Đương nhiên, L quan niệm giờ giấc của cậu luôn cmn đúng quá mức." Rendia cười mắng, tùy tay xé mở giấy bọc: "A, trời ạ, L, đây là… mặt nạ hoàng kim của John? Tôi tìm đã lâu… A. trời ạ! L, cậu thật sự là, thật là…."

Sở Cảnh nhìn bộ dạng Rendia kinh hỉ mà thoáng có chút thất thố cũng không khỏi mỉm cười. Nghiêng đầu nhìn Tả Dĩ Uyên bên cạnh rồi sau đó lại nhìn về phía Rendia, khẽ nói: "Đây là do Tả cố ý tìm thật lâu, mới mua được từ trong tay ông chủ Jack của phố 13, Tả nói, nữ sĩ ngài thích nhất chính là chiếc mặt nạ hoàng kim này. Xem ra… Tả không có nói sai."

Rendia đưa lễ vật sang cho một vị vệ sỹ bên cạnh tạm thời bảo quản, lúc này mới dành chút thời gian đánh giá Sở Cảnh.

Tóc đen, mắt đen… một thanh niên người Châu Á. Tầm mắt Rendia quét một vòng từ trên người Sở Cảnh lại sang Tả Dĩ Uyên, bên môi ý cười ngày càng sâu…. Ừm, có lẽ hẳn là hơn nữa, đúng là một cậu bé Á Châu xinh đẹp.

" 'Tả'?" Rendia hướng về phía Sở Cảnh khẽ chớp mắt.

Tả Dĩ Uyên vươn tay khoác vai Sở Cảnh cười nói: "Là tên tiếng Trung của tôi, đúng rồi, Rendia, cậu bé này là Sở Cảnh, là trợ lý của tôi."

"A, trợ lý." Rendia ái muội kéo dài ngữ điệu, lập tức cười tủm tỉm với cả hai, rồi cho Sở Cảnh một cái ôm chặt: "Tôi là Rendia, L…. Ừm, L, tôi nên giới thiệu quan hệ của chúng ta như thế nào đây?"

Tả Dĩ Uyên bất đắc dĩ nhìn Rendia thăm dò, thở dài kéo Sở Cảnh vào trong lòng mình nói: "Đương nhiên là đồng minh, đồng minh thân thiết."

Rendia cảm thấy mới lạ, tuy rằng quả thật quan hệ giữa cô và Tả Dĩ Uyên vẫn luôn trong sạch, nhưng vì cả hai có gia thế cực kì cân xứng lại thêm năng lực ngang ngửa nhau, nên người ngoài mới luôn ghép đôi cho bọn họ. Đối với điều này, Rendia chả thèm để ý, Tả Dĩ Uyên cũng chỉ cười trừ. Dần dà, hai người ngược lại tạo thành một loại ăn ý… thỏa thuận ngầm, không phản đối cũng không đồng ý. Nhưng hôm nay… Tả Dĩ Uyên cư nhiên bắt đầu phủ nhận?

Rendia khoanh tay trước ngực, tay phải chống cằm, ra vẻ tìm tòi nghiên cứu một lần nữa đảo mắt đánh giá hai người trước mặt. Tuy rằng ngữ khí giải thích của Tả Dĩ Uyên không quá trịnh trọng nhưng loại cảm giác nóng lòng muốn phản bác này, sao lại khiến cô cảm thấy… thực kì lạ nha?

Sóng mắt luân chuyển, có chút gì đó khiến Rendia ân ẩn nắm chắc một chút nhưng cũng không quá hiểu rõ ràng.

Người này chính là L a. Loại sự tình này phát sinh trên người cậu ta, có khả năng sao?

"Được rồi, vũ hội lập tức bắt đầu…." Nếu đã không nghĩ ra, Rendia liền lựa chọn trực tiếp hỏi. Tâm ra chủ ý xong, Rendia cũng không tiếp tục tính toán nữa mà trực tiếp thực thi. Nghiêng đầu hướng Sở Cảnh khẽ nhíu mày nói: "Sở thân mến, tôi nghĩ cậu sẽ không để ý tạm thời cho tôi mượn tạm bạn trai của cậu để nhảy một điệu chứ?"

Tiếp thu ánh mắt khiêu khích Rendia bắn tới, Sở Cảnh bất vi sở động. Buồn cười, quan hệ của Rendia và Tả Dĩ Uyên như thế nào, trừ bỏ đương sự ra, chỉ sợ không có ai có thể rõ ràng hơn cậu. Kiếp trước khi Tả Dĩ Uyên chết, hai người cũng không có phát triển loại tình cảm yêu đương nào, huống chi kiếp này sống lại, cậu đã vượt qua nhiều trở ngại như vậy, chẳng lẽ cậu còn cho rằng bọn họ thực sự có gian tình gì sao?

Phong đạm kinh vân hướng Rendia khẽ gật đầu: "Nguyện vọng trong sinh nhật của Rendia nữ sĩ, Sở Cảnh sao có thể cự tuyệt được? Tả cho chị mượn, mời tự nhiên."

Tả Dĩ Uyên nghe vậy, mang theo ý cười trên mặt khẽ nhéo gáy cậu một cái, nhìn cậu toàn thân co rụt lại, lúc này mới vừa lòng buông tay. Thấy Rendia ra hiệu, âm nhạc du dương khẽ vang lên, nhếch môi một cái, lịch thiệp hướng Rendia cong cong thắt lưng, vươn tay phải ra: "Tiểu thư mỹ lệ, có thể mời cô một bản hay không?"

Rendia nhìn lướt qua Sở Cảnh, thẳng tới khi phát hiện mình quả thật vô pháp từ trong mắt thiếu niên

phương Đông này nhìn ra cảm xúc khác biệt gì, mới thu hồi tầm mắt. cô cười khẽ đặt tay lên bàn tay Tả Dĩ Uyên đang đưa tới, hơi rụt rè gật đầu: "Đương nhiên."

Nhìn Tả Dĩ Uyên đã dẫn Rendia tiến vào giữa sân khấu trung tâm, Sở Cảnh lúc này mới thản nhiên tự đắc cầm một ly Champagne từ người phục vụ, lui tới một góc khuất, tinh tế thưởng thức ly rượu. Nói thật, Sở Cảnh rất thích không khí thanh tịnh ở bên ngoài nơi ồn ào, có một loại cảm giác khoảng cách khiến người ta thoải mái. Không cần tham dự, chỉ cần đứng từ xa nhìn, quan sát là được rồi.

Tầm mắt ngẫu nhiên đảo qua sân khấu trung tâm, dừng trên thân ảnh một người luôn chói mắt dù đứng giữa đám đông. Điệu nhảy đầu tiên luôn là một điệu Waltz trữ tình, hai người Tả Dĩ Uyên và Rendia phối hợp cực kì ăn ý, hơn nữa không phân biệt được khí thế địa vị cao thấp trên dưới, ngoại hình cũng cực kì xứng đôi…. Thật giống như vật phát sáng hấp dẫn ánh mắt người xem.

Thật sự… vẫn cảm thấy có chút chói mắt. Sở Cảnh nhếch môi một cái, rũ mắt xuống, không nguyện ý nhìn tiếp nữa.

Nhưng không khí thanh tịnh này không tiếp tục duy trì được bao lâu.

Cảm giác có một bóng đen che trước mình, Sở Cảnh lúc này mới khẽ ngẩng đầu lên nhìn lại. Khẽ lắc lắc ly Champagne trong tay, khóe miệng Sở Cảnh cong lên một độ cung thực đẹp.

"Hắc, đã lâu không gặp, Lacey."

Hết chương 26.

27. Chương 27: Thăm Dò

"Thật sự là cậu, Sở thân mến!" Lacey nhìn Sở Cảnh, mặt mày hớn hở ngồi xuống bên cạnh cậu: "Tôi còn tưởng mình nhìn lầm… Đúng rồi, Sở, mấy tháng nay cậu đã ở đâu vậy? Còn có, cậu không còn làm việc trên du thuyền casino nữa sao? Sao bây giờ lại ở cùng với L vậy?"

Sở Cảnh trước nhấp một ngụm sâm banh, khẽ nở nụ cười, nâng mắt nhìn Lacey: "Còn nhớ khi lần đầu chúng ta gặp nhau không?"

"A, đương nhiên nhớ rõ!" Lacey không hiểu nổi tại sao Sở Cảnh đột nhiên lại nhắc tới việc này, nhưng cũng không ảnh hưởng tới tâm tình: "Đó là trên chiếc máy bay đặc biệt, chúng ta được gặp nhau, cùng nhau trải qua một thời gian chung đường lãng mạn… dùng câu nói của người Trung Quốc, thì phải là…. Chúng ta 'không hẹn mà gặp'!"

Sở Cảnh nhíu mày nhìn Lacey, tay trái không chút để ý là khẽ lay động ly sâm banh một chút: "Đặc biệt?

Lãng mạn? Ý anh là chỉ khoang phổ thông chật hẹp ầm ỹ? Được rồi, tôi không thể không thừa nhận, lần đó trải qua quả thật… thực đặc biệt. Phi thường đặc biệt."

Lacey ho nhẹ một tiếng, không được tự nhiên sờ sờ chóp mũi: "Vậy ý của cậu là gì?"

Sở Cảnh nhếch môi một cái nhìn Lacey nói: "Anh hỏi tôi, vì sao lại tới Las Vegas…. Nhớ rõ đáp án của tôi không?"

Lacey ngây ngốc ngửa đầu nghĩ nghĩ, lại nhìn gương mặt Sở Cảnh cau mày cố sức hồi tưởng.

"Cậu đã nói… cậu muốn đi tìm nam nhân?" Lacey trừng lớn hai mắt nhìn Sở Cảnh, lập tức cứng ngắc cả người, nghiêng đầu liếc nhìn Tả Dĩ Uyên đang cùng Rendia khiêu vũ, nuốt một ngụm nước miếng, nhỏ giọng hỏi: "Nam nhân cậu muốn tìm… là L? Cậu tìm hắn làm gì? Trả thù? Hâm mộ? A, trời ạ, Sở thân mến, cậu đừng nói cho tôi biết là cậu đã ái mộ L nhiều năm rồi nhé!"

Sở Cảnh tựa tiếu phi tiếu nhìn Lacey, lại không trả lời nghi vấn của anh ta, khẽ bâng quơ dời đi đề tài: "Mấy tháng qua của tôi rất không tồi, còn anh, Lacey, làm vệ sỹ cho đỉnh đỉnh đại danh nữ hoàng giới súng đạn… Có tư vị thế nào?"

Vốn đang vò đầu bứt tai tự hỏi nụ cười của Sở Cảnh vừa rồi đến tột cùng là có ý gì, Lacey vừa nghe tới vấn đề này, lập tức yên tĩnh lại, ánh mắt khó phát giác mà trở nên mơ hồ trong nháy mắt, lập tức lại trở nên mạnh mẽ như bình thường, cười lớn nói: "Có cái gì thế nào chứ, làm lính đánh thuê nhiều năm như vậy, loại chuyện vệ sỹ kiểu này, chỉ là một loại ủy thác bình thường thôi! Sở thân mến, câu hỏi của cậu quả thực quá xem thường đạo đức nghề nghiệp của tôi."

Sở Cảnh cong môi, lẳng lặng nghe Lacey cố ý bẻ cong ý tứ của mình, nhưng cũng không phản bác. Nhìn người trước mặt này một đại nam nhân cao lớn, trên mặt hơi vặn vẹo bất an, còn bộ dáng cố liều mạng nói lảng sang chuyện khác, ý cười trên môi Sở Cảnh càng thêm vài phần nghiền ngẫm.

Kiếp trước cậu gặp gỡ Lacey, là khi cậu 23 tuổi. Lacey là thầy giáo dạy bắn súng vỡ lòng của cậu, cố ý được Tả Dĩ Uyên mời tới tiến hành đặc huấn cho cậu. Tuy rằng, Lacey dạy cậu không quá lâu nhưng cách dạy của anh ta nhanh gọn lưu loát, tính thực dụng cao, coi như là người xây dựng cho cậu một nền tảng căn bản tốt. Nghĩ lại, khi đó Lacey nói không chừng còn ở lại bên người Rendia. Nhưng, về chuyện sau đó… Sở Cảnh rũ mắt xuống, thời điểm đó chính mình một lòng chỉ muốn đoạt lại toàn bộ gia sản của Sở gia, ngược lại không hề chú ý tới tình huống bên này của Rendia.

Bất quá vô luận tình huống kiếp trước đến tột cùng là thế nào, kiếp này Lacey và Rendia… tựa hồ đã có chuyện thú vị gì đó xảy ra.

"Tôi nói, L, hiện tại người cùng cậu khiêu vũ là tôi, chẳng lẽ cậu không thể chuyên tâm một chút sao… Ít nhất trong thời gian chúng ta khiêu vũ, đem lực chú ý toàn bộ đặt lên người của tôi?" Lại một lần nữa nhìn thấy Tả Dĩ Uyên bất giác đem tầm mắt dừng ở cách đó không xa, trên người cậu thiếu niên phương Đông đang cùng vệ sỹ thân cận cô mới thuê nói chuyện thực vui vẻ, trong mắt Rendia hiện lên một tia hiểu ra, nhưng ngữ khí đối với Tả Dĩ Uyên vẫn giả vờ giận dỗi: "Hay là nên nói L cậu là người có người mới

quên người cũ? Huh?"

Tả Dĩ Uyên theo bản năng thu hồi tầm mắt, một lần nữa đem tầm mắt phóng tới trên người Rendia, cười nói: "Cái gì mà người mới người cũ chứ? Rendia, có phải chị nghĩ sai cái gì rồi không. A Cảnh em ấy… tôi nói rồi, em ấy chỉ là thuộc hạ của tôi mà thôi."

"Thuộc hạ?" Rendia chớp mi: "Thuộc hạ của cậu tôi cũng đã gặp qua không ít, cho dù thân mật như Chris, tôi cũng không thấy cậu dùng tầm mắt này để nhìn cậu ta… Tôi nói L này, mỗi khi cậu nhìn về phía cậu nhóc Phương Đông kia, thì hãy liếc qua gương tự nhìn một chút, bộ dáng khi đó của cậu, không đơn thuần như đối đãi với cấp dưới đâu."

Tả Dĩ Uyên cong cong khóe môi, không nói nữa. tuy rằng ngoại hình của Sở Cảnh quả thực hợp khẩu vị của hắn, nhưng hắn dám khẳng định, hắn giữ Sở Cảnh lại bên mình tuyệt đối không phải bởi vì vẻ ngoài xinh đẹp của cậu ấy. Hắn vì muốn bồi dưỡng một tâm phúc nên mới lưu Sở Cảnh lại… Nhưng mà, nếu nói trong đó không có trộn lẫn một chút cảm xúc khác lạ… thì ngay cả Tả Dĩ Uyên cũng không thể tự mình cho ra được một đáp án khẳng định.

Thấy Tả Dĩ Uyên giống như quả thật vì vấn đề này mà tự lâm vào suy nghĩ, điều này khiến trong lòng Rendia sinh ra một cảm giác bất khả tư nghị.

Đối với vấn đề sinh hoạt cá nhân này, Tả Dĩ Uyên trong ấn tượng vẫn luôn rạch ròi xử lý mà không mang nửa điểm mơ hồ. Nếu là nguyện ý thừa nhận là tình nhân, thì khi người khác đề cập tới cũng nhẹ nhàng bâng quơ thừa nhận, nhưng đó cũng chỉ là gặp dịp thì chơi, đến khi chia tay cũng dễ dàng bày tỏ thái độ của mình. Còn… thái độ mơ hồ không chịu thừa nhận với cậu thanh niên phương Đông kia, rồi thái độ khó có thể phủ nhận … thật là cẩn thận cưng chiều đến vi diệu.

Đây cũng không giống L cô nhận thức trước đây, Rendia dưới sự dẫn dắt của Tả Dĩ Uyên, khẽ xoay vòng xinh đẹp, lần thứ hai tới gần Tả Dĩ Uyên, Rendia cố ý ghé vào bên tai Tả Dĩ Uyên khẽ cười nói: "L này, nếu cậu đã phủ nhận cậu bé người phương Đông kia… vậy, tôi liền không khách khí nhé?"

Tả Dĩ Uyên hơi hé mắt, ý cười bên môi ngược lại không thay đổi: "Có ý gì?"

Rendia nhếch môi cười: "Cậu bé phương Đông kia thực đáng yêu, không phải sao? Dù sao cậu ấy cũng chỉ là thuộc hạ của cậu thôi, cậu cũng không phải chủ nhân của cậu ấy, như vậy tôi có thể ra tay chứ?"

Tả Dĩ Uyên bất giác nhíu chặt mi. Nếu dựa theo tính tình thường ngày, một khi Rendia đã mở miệng hỏi, hắn khẳng định sẽ không cự tuyệt, không phải chỉ là thuộc hạ thôi sao, cho dù Rendia coi trọng tình nhân của hắn, hắn cũng không chút do dự gật đầu… Chỉ cần bản lĩnh Rendia đủ lớn, có thể khiến bọn họ cam tâm tình nguyện đi theo cô, vậy hắn tuyệt đối sẽ không cản trở.

Nhưng, hiện tại đối với câu hỏi này của Rendia, Tả Dĩ Uyên bỗng nhiên nghĩ tới gương mặt lười biếng khẽ mỉm cười của Sở Cảnh đối với hắn, con mắt theo bản năng tìm kiếm thân ảnh Sở Cảnh, trong mắt lại không biết tính sao, vừa vặn đối diện ánh mắt Sở Cảnh bên này chiếu tới. Sau khi Sở Cảnh thấy hắn, hơi sửng sốt một chút, lập tức theo thói quen mà khẽ mỉm cười với hắn một cái.

Tả Dĩ Uyên cảm giác hô hấp của mình trong nháy mắt đều đình trệ, hơi chật vật thu hồi tầm mắt, một lần nữa nhìn về phía Rendia: "Câu trả lời của tôi là… không được."

"Huh? Vì sao?" Tuy rằng đã liệu trước Tả Dĩ Uyên sẽ cự tuyệt mình, nhưng khi chân chính nghe được một Tả Dĩ Uyên luôn không bao giờ quan tâm tới tình nhân dù nam hay nữ, thật sự lại vì một thiếu niên mới tới mà cự tuyệt thỉnh cầu của cô, Rendia vẫn luôn cảm thấy bất khả tư nghị cùng mới lạ.

"Rendia, chị nên biết, A Cảnh năm nay mới có 21 tuổi." Tả Dĩ Uyên mỉm cười nói.

"Vậy thì sao? 21 tuổi, vô luận là ở Trung Quốc hay Pháp quốc đều cũng đã thành niên." Rendia có chút kì quái đáp lại.

"Nhưng qua hôm nay, chị cũng đã 40 tuổi." Tả Dĩ Uyên tao nhã dẫn dắt Rendia hoàn thành một động tác khiêu vũ xinh đẹp, thanh âm như trước không nhanh không chậm.

"L…." Rendia hơi đen mặt, mọi nữ nhân đặc biệt là những người đã có tuổi, sợ nhất là những người khác bàn luận về tuổi tác và nhan sắc của mình.

"Cho nên, ý của tôi là, Rendia…" Tả Dĩ Uyên cười nhẹ: "Tuổi của chị có thể tương đương làm mẹ người ta, như thế nào lại đi trêu chọc trẻ con vậy."

"…."

28. Chương 28: Hợp Tác

"Au…."

"Ai nha, L thân mến, vừa rồi là tôi quá kích động, không cẩn thận liền…. Cậu không sao chứ?" Rendia khẽ nhíu mày, lo lắng nhìn người đối diện đang khẽ suýt xoa, biểu tình khuôn mặt trong nháy mắt không giấu được mà khẽ nhăn nhó.

"Không… không sao, Trung Quốc có một câu ngạn ngữ, gọi là 'mã hữu thất đề, nhân hữu thất thủ' *(ngựa có lúc xảy chân, người có lúc thất thủ)* không phải sao?" Tả Dĩ Uyên nhịn đau cười nói: "Nhưng mà, Rendia, chị hiện tại có thể nhấc giày cao gót của chị ra khỏi chân tôi…. xa một chút không?"

"A, thật là vô ý, nhìn xem, tôi xém quên mất!" Rendia giống như bừng tỉnh đại ngộ, tự trách oán thán, nhưng chân cũng không có lập tức thu hồi lại ngược lại làm như không cẩn thận mà ở trên mu bàn thân Tả Dĩ Uyên hung hăng nghiến thêm lần nữa: "Đều là tôi không tốt, lần đầu tôi đi giày hơn 10 phân lại còn khiêu vũ nữa…. L, cậu thật sự không sao chứ?"

“Nếu chị không đem chân thu lại, tôi nghĩ tôi liền có sao đó.” Tả Dĩ Uyên mang theo tia bất đắc dĩ nhắc lại.

“Được rồi, được rồi.” Rendia trên mặt lộ ra tia đắc ý, khẽ thu chân lại, trừng mắt với Tả Dĩ Uyên: “Nhưng mà, L thân mến, đối với việc tôi làm cậu bị thương như vậy, tôi vẫn có chút băn khoăn, như vậy đi… Cậu lên lầu với tôi, tôi thoa dược tốt nhất cho cậu được chứ, cậu thấy sao?”

Tả Dĩ Uyên chớp mi một cái, tiếp thu ám chỉ của Rendia, lập tức không chối từ, gật đầu, khẽ mỉm cười: “Cũng được.”

Hai người song song âm thầm rời đi, lên đến chỗ rẽ lầu hai, nụ cười của Rendia khẽ nhợt nhạt, khóe môi giật giật: “L, cậu đoán thử xem, giờ cậu theo tôi lên lầu, những người dưới kia sẽ tưởng tượng chúng ta như thế nào?”

“Cái gì?” Tả Dĩ Uyên nghiêng đầu nhìn Rendia.

Rendia cho Tả Dĩ Uyên một nụ cười quỷ dị: “Hơn phân nửa là sẽ bàn tán kiểu ‘L mang theo một tiểu sủng nhi tới tham dự tiệc sinh nhật, kết quả khiến cho chính thất mất hứng… Trong vũ hội, L cùng Rendia song song một mình rời đi, cũng là lần thứ hai chứng minh địa vị chính thất của mình.”

Tả Dĩ Uyên nhíu mày: “A Cảnh không phải là sủng nhi.”

“Điểm này tôi biết, nhưng người khác không biết.” Rendia khoát tay, dẫn Tả Dĩ Uyên tới một gian phòng họp nhỏ, sau đó cẩn thận đóng cửa lại: “Được rồi, L, cậu phải biết, mấy lời nói lúc nãy của cậu đã tạo thành tổn thương nghiêm trọng đối với tinh thần của tôi! Đối với điều này, tôi nghĩ tôi hẳn nên được chút ít bồi thường từ cậu.”

Tả Dĩ Uyên đi thẳng tới bộ ghế sa lông trong phòng ngồi xuống, lười nhác tựa lưng vào thành ghế, bán nâng đầu, thản nhiên nhìn Rendia: “Gần đây rốt cục chị đã gặp phải phiền toái gì mà phải tự mình đến hướng tôi cầu xin giúp đỡ?”

Rendia hít sâu một hơi, tháo chiếc mặt nạ bình tĩnh vẫn luôn đeo trên mặt xuống, ngồi xuống đối diện Tả Dĩ Uyên, trên mặt hiện ra tia ngưng trọng. Trầm mặc một hồi lâu, Rendia đột nhiên ngẩng đầu, chống lại tầm mắt của Tả Dĩ Uyên, khẽ nói: “Tôi hoài nghi… trong gia tộc Prora có nội gián.”

“Huh?” Tả Dĩ Uyên hơi nâng cằm, ý bảo Rendia tiếp tục.

“Trong gia tộc có người hai lòng, tôi đã phát hiện được một ít dấu vết, nhưng chứng cớ cụ thể vẫn không đủ xác thực.” Rendia cau mày, lâm vào tự thuật: “Trong khoảng thời gian này, tôi đã tiếp nhận một đơn hàng từ Nga, vốn nghĩ sau chuyến hàng này sẽ bắt tay vào chỉnh đốn bên trong gia tộc, ai ngờ, chuyến hàng này hôm trước vừa xuất cảng, thế nhưng lại bị người ta cướp mất! Shit!”

“Vậy số hàng đó hiện giờ đang ở đâu, chị có manh mối không?” Tả Dĩ Uyên hỏi.

Rendia lắc đầu, vươn tay châm một điếu thuốc, hung hăng hút một hơi, nheo mắt lại, mang theo vài phần huyết tinh mở miệng: "Nhưng đến tột cùng là nhóm người nào làm thì cũng đã loáng thoáng có được chút manh mối. Hừ, thật sự là muốn tiền tới điên rồi, con rệp đó thế nhưng muốn đem chủ ý đánh trên đầu Rendia tôi! Cũng không nghĩ rằng khối thịt béo như vậy, bọn họ một hơi nuốt trọn, cũng không nghẹn chết chính mình!"

Tả Dĩ Uyên "ừ" một tiếng, vươn ngón trỏ tay trái có quy luật gõ nhẹ lên mặt bàn trà. Tiếng gõ nặng nề như muốn biểu đạt Tả Dĩ Uyên lúc này đang suy nghĩ, hồi lâu, Tả Dĩ Uyên mới thu tay lại, cười nhìn về phía Rendia: "Vậy chị muốn tôi giúp chị thế nào?"

Rendia thấp giọng nói: "Trong hợp đồng quy định 7 ngày sau giao hàng… tôi hiện tại tạm thời chỉ có thể thể xuất được một nửa đơn hàng, muốn giao toàn bộ đúng hạn là không có khả năng. Nhưng tôi cũng không để danh dự của gia tộc Prora hủy trong tay đơn hàng này được, cho nên, L, tôi nghĩ muốn giao một nửa mối làm ăn này cho cậu. Đường đi, nhân mạch cùng tiếp xúc với quân đội Nga đều do tôi đảm nhiệm, cậu chỉ cần xuất một nửa số súng đạn là được. Mối làm ăn này đạt lợi nhuận, chúng ta chia 6-4, thế nào?"

"Chỉ cần giao một nửa số đơn hàng, lợi nhuận chia tôi 4 phần? Cũng không bất công… nhưng mà.." Tả Dĩ Uyên khẽ nhếch môi, hơi dừng một chút mới nói tiếp: "Chị cũng biết trước nay buôn bán súng đạn, đều là tôi tự mình làm, lăn lộn nhiều năm như vậy, tôi cũng chưa bao giờ cùng nhà khác hợp tác qua."

Rendia nhíu mày: "Sao, cậu không đồng ý?"

Tả Dĩ Uyên nghiêng đầu, biểu tình trên mặt trước sau như một vẫn phong đạm kinh vân: "Hợp tác cũng không phải điều không thể, thậm chí tôi còn có thể tặng cho chị thêm 5% lợi nhuận, chẳng qua, tôi có một yêu cầu nho nhỏ."

Rendia có một tia dự cảm bất hảo, cẩn thận trên dưới đánh giá Tả Dĩ Uyên một lần, cau mày hỏi: "Yêu cầu gì?"

"Chị cũng biết, tôi gần đây đang muốn tiến sâu vào thị trường Châu Á, khu Đông Nam Á hiện giờ vẫn còn đang khá hỗn loạn, không tiện xông vào, cho nên…" Tả Dĩ Uyên khoanh tay trước ngực, nhìn Rendia, cười đến tao nhã: "Rendia, yêu cầu của tôi thật sự không nhiều lắm, chỉ cần chị đem địa bàn bên Nga giao cho tôi một ít, giúp tôi mở rộng thị trường bên đó là được rồi."

Rendia trầm mặc một hồi lâu, nhìn kỹ Tả Dĩ Uyên, tựa hồ muốn đánh giá cái gì đó. Nghiêm túc suy nghĩ mấy phút đồng hồ, Rendia mới chậm rãi trầm tĩnh lại, tựa người vào thành ghế sô pha, khẽ cười với Tả Dĩ Uyên, thở dài nói: "L này, cậu thật đúng là loại người cho dù chịu thiệt cũng không từ chối ăn… thế nhưng lại bắt tôi giúp cậu mở rộng thị trường Châu Á, L, cậu quả là có thiên phú làm gian thương!"

"Tôi vốn là một thương nhân." Tả Dĩ Uyên ngược lại không chút để ý sự trêu chọc của Rendia, ngược lại càng thoải mái nói: "Cho nên nói như vậy là chị đã đồng ý điều kiện của tôi?"

"Còn có lựa họn nào khác tốt hơn sao?" Rendia bất đắc dĩ nhún vai, lập tức hướng Tả Dĩ Uyên vươn tay ra trước mặt: "Vậy, hợp tác vui vẻ?"

"Đương nhiên." Tả Dĩ Uyên bắt tay Rendia.

"A, đúng rồi…" Kết thúc chính sự, biểu tình Rendia một lần nữa trở nên thoải mái hơn, khi nhìn Tả Dĩ Uyên, trong mắt thậm chí còn mang theo tia trêu tức: "Này, vũ hội hôm nay tôi đoạt đi điệu nhảy đầu tiên của cậu và cậu bé Phương Đông kia, cậu không oán hận tôi chứ?"

Tả Dĩ Uyên bật cười: "Sao có thể?"

Rendia một tay chống cằm, hảo tâm nhắc nhở Tả Dĩ Uyên: "Tuy không có điệu nhảy đầu tiên, nhưng hiện tại nếu cậu đi xuống, hẳn vẫn có cơ hội nhảy với cậu bé đó điệu cuối cùng."

"Tôi nên… cám ơn chị nhắc nhở không?" Không thể phủ nhận, đối với lời nói mang chút mê hoặc của Rendia khiến Tả Dĩ Uyên quả thật sinh ra chút cảm giác động tâm.

"Không khách khí." Rendia cười to, vui đùa nói: "Chỉ cần sau này hai cậu thật sự thành đôi, đừng quên thưởng cho bà mối này chút tiền lì xì!"

Hết chương 28.

29. Chương 29: Ăn Dấm

Sau khi Tả Dĩ Uyên xuống lầu, nhìn chung quanh một vòng, nhưng lại không nhìn thấy thân ảnh của Sở Cảnh đâu. Cuối cùng ngược lại Chris bị Tả Dĩ Uyên quên mất trong vũ hội chủ động bu lại, thấp giọng hỏi: "Hắc, Boss, anh đang tìm ai vậy? Sở sao?"

Tả Dĩ Uyên không chính diện trả lời, liền hỏi lại: "Cậu ấy đang ở đâu?"

Chris nghe vậy lập tức xụ mặt, u buồn nhìn Tả Dĩ Uyên, vẻ mặt khó chịu nói: "Tuy biết rằng Boss sẽ không có khả năng tới tìm tôi, nhưng mà…. Boss à, anh kỳ thật có thể nói chuyện uyển chuyển một chút, A, anh như vậy là có mới nới cũ nhá, điều này làm sao tôi có thể chịu nổi a!"

Trong vòng một ngày mà hai lần nghe được gì mà 'mới' với chả 'cũ', may là Tả Dĩ Uyên cũng tự âm thầm tỉnh táo lại, chính mình có phải thật sự đối với Sở Cảnh rất đặc biệt không.

"Có mới nới cũ?" Tả Dĩ Uyên cong môi mỉm cười, híp mắt cao thấp quét mắt nhìn Chris, sau đó liếc mắt nhìn cái nhẫn kim cương lóe sáng trên tay cậu ta, thản nhiên nói: "Không bàn tới chuyện cậu sắp là người có gia đình thì chỉ riêng cái bản mặt vô năng này của cậu là tôi đã không thể tiếp thu nổi… Chris, về sau nói gì cũng phải biểu đạt đầy đủ, nói nửa tỉnh nửa mê như vậy dễ khiến người ta hiểu lầm. Nếu để người ngoài nghe được, sẽ khiến cho phẩm vị của tôi bị giảm xuống giá trị âm."

Chris khiếp sợ nhìn Tả Dĩ Uyên, tay trái ôm tim run rẩy: “Boss, Boss… anh thật sự…..” rất quá đáng nha!

Tả Dĩ Uyên không cho cậu ta có cơ hội lên án: “Rốt cuộc có thấy A Cảnh không?”

Câu nói bị chặn ngang cổ họng, Chris bị mắc nghẹn tới mặt mày đỏ bừng. Thật vất vả mới thuận khí lại được, nhìn Tả Dĩ Uyên, Chris có chút bất đắc dĩ nhún vai: “Được rồi, vừa rồi có thấy cậu ấy đi ra hướng ban công.”

Tả Dĩ Uyên gật đầu, xoay người nâng bước tới ban công.

Chris nhìn theo Tả Dĩ Uyên xoay người không chút do dự bước đi, trong lòng lại dâng lên cảm giác bị ‘qua sông đoạn cầu’ thực thê lương. Nhưng mà… cậu ta dường như quên nói cho lão bản, Sở Cảnh cũng không ở ban công một mình, đi theo cậu ấy hình như là một vệ sỹ bên cạnh Rendia thì phải?

Nhưng mà hình như cũng không liên quan gì tới mình đi? Chris gãi gãi đầu, quay đầu lập tức bị điệu nhạc du dương cùng những món ăn ngon miệng trong bữa tiệc thu hút đến quên mất không còn một mảnh, ngược lại, tích cực tập trung tinh thần vào những món điểm tâm được trang trí đẹp mắt trong vũ hội, về phần làm như vậy mất mặt cái gì… cũng mặc kệ nó!

Tuy rằng chuyện này đối với Tả Dĩ Uyên mà nói quả thật cũng không là gì.

Hẳn là như vậy, đúng thế, Tả Dĩ Uyên ở trong lòng một lần nữa âm thầm tự nói với mình như vậy.

Nhưng mà, chết tiệt, cái thằng kia đến tột cùng có quan hệ gì với Sở Cảnh? Đơn thuần nói chuyện với nhau thì có cần phải kề sát đến như vậy không? Còn có… cái tay gã đang vỗ lên vai Sở Cảnh là sao đây? Híp mắt nhìn chằm chằm cái tên nam nhân cao lớn đang cười đùa vui vẻ nói chuyện với Sở Cảnh, Tả Dĩ Uyên cảm giác tâm tình của mình kì quái trước nay chưa từng có.

Rõ ràng là tức giận không lý do. Sở Cảnh chỉ đơn thuần là cấp dưới của mình thôi, chỉ đứng nói chuyện thân mật với người khác, cho dù là cùng người khác trình diễn những hình ảnh cấm trẻ em trước mặt hắn, Tả Dĩ Uyên cảm thấy bản thân hẳn cũng không sinh ra xúc động gì lớn mới đúng, nhưng mà, điều này cũng gần như là hắn tự cho là vậy mà thôi.

Mà sự thật chính là, Tả Dĩ Uyên xác xác thực thực cực kỳ để ý. Hơn nữa, chết tiệt, loại trường hợp này thế nhưng lại khiến hắn thấy vô cùng chướng mắt.

Lacey đang hứng trí cao trào giới thiệu với Sở Cảnh về phong thổ các quốc gia gã từng đi qua, đang nói tới tận hứng, không đợi Lacey nói xong, gã đột nhiên cảm giác một loại áp bách nguy hiểm chiếu tới mình.

Đã nhiều năm qua Lacey không còn cảm thấy loại sát ý này nữa, ngược lại…

Lacey mẫn cảm nhíu mày quay đầu nhìn ra đằng sau, thẳng tới khi gã thấy rõ người cấp cho gã loại cảm giác áp bách này rốt cuộc là ai.

Đây là, L?

"Tả? Sao anh lại tới đây?" Thấy Tả Dĩ Uyên vươn tay khoác vai mình, Sở Cảnh thuận thế mang theo vài phần lười biếng nhích lại vào trong lòng hắn, nghiêng đầu nhướn mày với hắn, cười nói: "Anh bàn chính sự xong rồi?"

Tả Dĩ Uyên vươn tay nhéo vành tai Sở Cảnh một cái, mang theo vài phần thân mật trêu đùa: "Có chính sự nào quan trọng bằng em?"

Sở Cảnh nghe vậy khẽ cười một tiếng, không nói chuyện.

Trong khoảng thời gian ở chung này, dưới tình thế Sở Cảnh tận lực thể hiện, cùng Tả Dĩ Uyên cũng hữu ý vô tình, thậm chí là phối hợp, hai người ở chung đã bất giác mà phát triển thành loại thân mật ái muội như thế này. Cho dù là một người không quá nhạy cảm, nhưng Lacey đang là một người đứng xem, nhất là lại còn am hiểu tính cách hai người kia, không thể không nói gã bị hai người Sở Cảnh và Tả Dĩ Uyên khiến cho mắt sắp lọt tròng.

Không nói đến Tả Dĩ Uyên, nhưng chỉ biểu hiện của Sở Cảnh cũng đã khiến Lacey cảm thấy có chút kinh hãi.

Tuy rằng thời gian ở cùng Sở Cảnh không tính là quá lâu, nhưng đối với tính cách của Sở Cảnh, Lacey tự nhận là có hiểu biết nhất định. Cho dù Sở Cảnh bề ngoài thoạt nhìn là một người vô hại cộng thêm gương mặt xinh đẹp nên trông càng ôn nhu yếu mềm, tùy thời khiến cho người ta có cảm giác muốn che chở chiều chuộng, nhưng trên thực tế, gã biết, Sở Cảnh tuyệt đối không có khả năng là một con mèo nhà.

Đôi khi cậu vô ý phát ra hương vị thuộc thế giới hắc ám đủ để Lacey biết, bọn họ là người trong cùng một thế giới. Mà Sở Cảnh chẳng những không phải là một con mèo nhà sinh hoạt dưới ánh mặt trời, mà ngược lại chính là một con dã thú đầy nguy hiểm ẩn dấu dưới bề ngoài một con thú con. Tuy rằng chưa chân chính trưởng thành phát triển đầy đủ, nhưng bằng vào con mắt của một lính đánh thuê nhiều năm được trực giác bồi dưỡng ra, gã có thể đoán được, một khi lớn lên, cậu nhóc phương Đông nhìn mảnh mai này có thể trở thành bộ dạng cường hãn như thế nào!

Hơn nữa, Sở Cảnh cũng không phải là một người dễ dàng có thể tiếp cận. Cậu có thể cho phép mọi người tiêu sái tới gần, nhưng tuyệt đối không cho phép người khác tiến hành bất cứ hành động thân mật nào với cậu. Lacey có chút ưu thương, làm bằng hữu với cậu bao lâu, cũng chỉ có thể ngẫu nhiên được phép vỗ vai cậu mà thôi. Mà ngay cả cái ôm lịch sự cơ bản cũng tuyệt đối không được phép! Nhưng hiện tại…

Vị thiếu niên đang thân mật tựa vào trong ngực Tả Dĩ Uyên có thật là thiếu niên phương Đông mà gã nhận thức không?! Lacey thật sâu cảm giác thực bất công.

Thẳng tới khi ôm ấp Sở Cảnh chán chê, Tả Dĩ Uyên tính xấu mới dần bình phục lại, giương mắt đánh giá người đối diện một lần, nguyên bản đang cùng Sở Cảnh nói chuyện khoái trá… Được rồi, có lẽ hẳn nên nói thế này: nguyên bản nam nhân đối diện Sở Cảnh đang khoái trá tự thuật. Dù sao, vừa rồi nhìn ra, tựa hồ vẫn là tên nam nhân này không ngừng hoa chân múa tay tự mình vui sướng, nước miếng văng tứ tung.

"Lacey Flender?" Tả Dĩ Uyên khẽ phun ra tên của nam nhân, lập tức hơi gợi lên khóe môi một nụ cười: "Rendia đã nói qua cô ấy đã mời được một lính đánh thuê chuyên nghiệp làm vệ sỹ, hóa ra là anh. Nghe tên đã lâu, tôi là L."

30. Chương 30: Đánh Lén

Một lời giới thiệu bản thân bình thường, chẳng lẽ không phải nên bắt tay nhau thể hiện thái độ hữu hảo sao? Lacey trừng mắt nhìn nhìn Tả Dĩ Uyên đang cười đến xuân phong phơi phới, chờ đợi hồi lâu, mới không bị động mà phát giác, đối phương quả thật không có ý tứ muốn bắt tay với gã.

Hơn nữa, Lacey phát hiện người đối diện, thậm chí có thể nói là lần đầu tiên gã chính thức gặp mặt, nhưng hình như cả người hắn đều mang một tia bài xích với gã. Nhưng đến tột cùng là vì cái gì? Gã không nhớ là mình có làm gì tổn hại đến lợi ích của Tả Dĩ Uyên.

Khụ, đương nhiên, có khả năng là từng có. Lacey âm thầm thay đổi suy nghĩ vừa rồi của mình, dù sao làm lính đánh thuê nhiều năm như vậy, chưa biết chừng một nhiệm vụ nào đó, không cẩn thận đụng phải Tả Dĩ Uyên rồi chăng?

Nhưng… mấy loại chuyện kiểu này, sẽ không kéo cừu hận lâu như vậy đi? dù sao gã cũng chỉ là nhận tiền làm việc thôi mà.

Có chút mất tự nhiên sờ sờ chóp mũi, hướng Tả Dĩ Uyên lịch sự gật đầu, xem như làm dịu đi bầu không khí mà bồi thêm một câu tự giới thiệu: "Lacey Flender."

"Mr Flender…" Tả Dĩ Uyên nhếch môi một cái, một tay vô ý vuốt ve mái tóc của Sở Cảnh, thanh âm trầm thấp nói với Lacey: "Anh và A Cảnh…. trước kia có quen biết?"

Tả Dĩ Uyên nhìn như bình thường nhưng lại nghe ra câu hỏi mang theo chút hỗn loạn cùng khác lạ, Sở Cảnh cảm giác kì quái một chút. Khẽ nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tả Dĩ Uyên một chút, vừa định nói gì đó, trong đầu có một ý niệm chợt lóe.

Phản ứng này của Tả Dĩ Uyên… chẳng lẽ là đang ăn dấm? Sở Cảnh khẽ rũ mắt xuống, khóe môi không thể nhận ra mà khẽ cong lên một độ cung. Híp mắt nhìn gương mặt mờ mịt của Lacey ở đối diện, trong lòng Sở Cảnh không khỏi thầm nghĩ, đây không hẳn là một tên 'vô tình tưới liễu liễu xanh um'*."

(*Nguyên văn là câu 'hữu tâm tài hoa hoa bất khai, vô tâm sáp liễu liễu thành âm: ý chỉ việc dốc hết tâm

sức việc không thành, còn vô tình làm việc lại có kết quả.)

"A, đương nhiên quen biết!" Lacey nghe Tả Dĩ Uyên hỏi vậy, nhất thời không kịp phản ứng, ngược lại bởi vì được hỏi mà càng khoái trá, ngữ khí một lần nữa trở nên vui vẻ: "Đó là chuyện khi Sở tới Las Vegas, a, được quen biết Sở thực sự là một chuyện rất tuyệt vời!"

"A? thật không." Tả Dĩ Uyên khẽ mỉm cười một chút hỏi lại.

Có lẽ sau này khi Lacey bị Tả Dĩ Uyên chỉnh tới sống không bằng chết mình có thể tranh thủ vì anh ta mà xin cho một cái 'chết không đau đớn', Sở Cảnh mang theo vài phần đồng tình ngẫm nghĩ, lại không cảm thấy áy náy mà quét mắt nhìn Lacey một cái. ừm, ít nhất có thể bảo toàn cái thây mà nhỉ.

Mắt thấy Lacey sắp bắt đầu lải nhải, Sở Cảnh ở trong lòng Tả Dĩ Uyên lẳng lặng quan sát cuộc chiến hồi lâu rốt cục vẫn là lương tâm đại phát, hướng Lacey thản nhiên mở miệng: "Lacey, tôi nghĩ, vị chủ nhân mới của anh hẳn là đang bắt đầu đi tìm vệ sỹ của mình rồi."

Lacey nghe vậy, một phen vỗ đầu mình một cái, thấp giọng than thở: "Không xong, xém quên mất!" mang theo một tia phiền toái gãi tung mái tóc mình, rồi vẫy vẫy tay với hai người: "Vậy tôi đi trước… Sở, lần sau có cơ hội, chúng ta hảo hảo tán gẫu một hồi!"

"Ừ." Sở Cảnh thản nhiên lên tiếng, sau đó nhìn Lacey lấy tốc độ cực nhanh biến mất khỏi tầm mắt của hai người.

"A Cảnh, không thể tưởng tượng được em lại quen biết với Lacey Flender một lính đánh thuê tiếng tăng lừng lẫy? thật sự khiến tôi kinh hỉ." thấy Sở Cảnh vẫn nhìn theo hướng Lacey rời đi, Tả Dĩ Uyên không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười ghé sát vào bên tai Sở Cảnh thấp giọng hừ cười.

"Đó thật sự là một cuộc gặp ngoài ý muốn khiến người ta không muốn nghĩ tới." Sở Cảnh hít một hơi: "Tả, tin tôi đi, anh sẽ không muốn trải qua một cuộc gặp gỡ bất ngờ đầy "tuyệt vời" như vậy đâu."

"Huh?" Tả Dĩ Uyên nhíu mày, hừ xuất một cái đơn âm hỏi lại.

"Còn nữa, Lacey chỉ là bằng hữu của tôi thôi." Sở Cảnh bất đắc dĩ đỡ trán.

"Ừ." Tả Dĩ Uyên lên tiếng, ngữ khí lần này ngược lại bình tĩnh hơn nhiều. hai người đều trầm mặc một lúc, đột nhiên, một tiết tấu âm nhạc vui tươi từ đại sảnh truyền ra.

Âm nhạc sôi động khiến người ta nhiệt huyết sôi trào khiến Tả Dĩ Uyên bỗng nhớ tới nguyên nhân mình tới tìm Sở Cảnh. tận lực đè thấp thanh âm của mình, Tả Dĩ Uyên khẽ thì thầm bên tai Sở Cảnh nói: "A Cảnh, em biết không, cẩn thận nghĩ lại, điệu tăng-gô này kỳ thật không phải là do hai nam nhân nhảy với nhau sao."

Sở Cảnh chớp chớp mắt, không lập tức nói chuyện. chuyện không quá phổ biến như vậy, cậu ngược lại cũng đã nghe qua. Thời cổ đại khi vũ điệu này được phát sinh, kỳ thật là bởi vì yêu cầu dùng cơ thể làm ngôn ngữ để trao đổi tin tức. những động tác lắc trái lắc phải đều vì do binh lính vì điều tra tình hình quân địch 4 phía mà bố trí.

Nhưng mà, nói nhiều hơn nữa cũng không thể, bởi vì…

"Tôi không biết nhảy." Sở Cảnh cong môi nói.

Cái này đúng là lời thật. về phương diện vũ đạo, Sở Cảnh đương nhiên không có khả năng là một chuyên gia, nếu có thì cũng chỉ giới hạn trong văn hóa và phong thổ vùng đất Latin. Còn đối với điệu Tăng-gô, cho dù là kiếp trước hay kiếp này, cậu cũng chưa từng học qua, cái loại cảm giác kề sát đối phương, lại còn là người mình không tín nhiệm, vô luận thế nào cũng không có khả năng giao phó cho người ngoài.

"Không sao." Tả Dĩ Uyên thấp giọng mỉm cười: "Có lẽ tôi sẽ là một thầy giáo giỏi."

Sở Cảnh tâm vừa động, xoay người đối mặt trực diện với Tả Dĩ Uyên, vừa chuẩn bị nói gì đó, trong tầm mắt đột nhiên phát hiện một điểm sáng màu đỏ lóe lên ở sau lưng Tả Dĩ Uyên, đây là….

"Tả, cúi xuống!" Sở Cảnh gầm nhẹ một tiếng, nhanh chóng xông lên đè thân mình Tả Dĩ Uyên xuống dưới đất.

Nghe Sở Cảnh lớn tiếng cảnh cáo, Tả Dĩ Uyên cũng nhanh chóng phản ứng lại,vươn tay ôm lấy Sở Cảnh vào trong lòng, cúi thấp người lăn một vòng trên mặt đất, may mắn tránh thoát một đường đạn xẹt qua, bắn xuống mặt đất.

Phía đối diện tập kích một phát không trúng, nhanh chóng hướng nóng chĩa theo Tả Dĩ Uyên liên tiếp bắn vài phát. Tả Dĩ Uyên dẫn theo Sở Cảnh lợi dụng bồn hoa hai bên trên ban công tương đối cao ngăn cản được một chốc, lập tức tìm được khe hở, nhanh chóng kéo Sở Cảnh chạy vào trong đại sảnh.

Tuy rằng đại sảnh cũng có khả năng nguy cơ tứ phía, nhưng tốt xấu gì cũng có nhiều vật thể che chắn, cộng thêm có nhiều người cùng vệ sỹ ở đó sẽ an toàn hơn một chút. Cũng không thể đứng mãi ở ban công trống trải làm bia cho kẻ thù ngắm bắn.

Chris nguyên bản vẫn chú ý tới ban công, vừa nhìn thấy Tả Dĩ Uyên lôi kéo Sở Cảnh từ ban công vọt vào đại sảnh, lập tức hiểu rõ sự tình xảy ra. Vươn tay móc ra khẩu súng ngắn vẫn dắt ở thắt lưng, còn chưa chờ cậu ta tới gần Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh, toàn bộ đèn trong đại sảnh đột nhiên tắt phụt.

Vũ hội ngoài ý muốn dừng lại, khiến các tân khách đang nhảy mua trò chuyện một trận xôn xao, mấy vị tiểu thư quý tộc nhát gan thậm chí còn bị không gian đột ngột tối om mà hoảng sợ la hét liên tục.

Tả Dĩ Uyên thật không dám khinh thường, vội vàng ôm chặt lấy Sở Cảnh ngồi xổm xuống gầm bàn, vươn

tay lưu loát rút súng ra, cau mày, cảnh giác quét mắt khắp bốn phía.

"'Nơi này không an toàn, em ngàn vạn lần không được rời khỏi người tôi, biết chưa?" một tay nắm chặt tay Sở Cảnh, Tả Dĩ Uyên thấp giọng dặn dò.

Sở Cảnh khẽ mỉm cười. trong bóng tối, cười đến hai mắt loan loan.

"Được."

31. Chương 31: Tấn Công

Tiếng súng nặng nề rất nhanh vang lên, không xa không gần, vừa vặn dừng ở gần khu vực của Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh. tiếng la hét chung quanh càng nhiều, Tả Dĩ Uyên cũng mắt điếc tai ngơ, thật cẩn thận dùng cái bàn để che dấu thân hình hai người, sau đó lắng nghe kỹ nơi phát ra tiếng súng, trong lòng yên lặng tính toán thời gian đối phương thay băng đạn, sau đó nắm bắt chuẩn xác 10s hiếm hoi này, lập tức đứng dậy hướng nơi phát ra tiếng súng lúc nãy liên tiếp bắn ba phát.

"Tả, tổng cộng có mấy người?" tuy rằng đã coi như từng sinh hoạt cận kề sự sống và cái chết, bắn nhau mãi cũng quen mắt, nhưng dù sao sống lại mấy năm nay cũng chưa tiếp xúc với thứ này, lý luận tri thức vẫn còn, nhưng Sở Cảnh đã mất đi sự sắc bén và óc phán đoán trước đây có được mỗi khi đối mặt với nguy hiểm. vậy dùng cơ hội thi chạy cùng tử thần lần này đổi lấy óc phán đoán đi.

"Vừa loại được một tên, hẳn là còn ba tên nữa." Tả Dĩ Uyên thấp giọng nói: "Cố kiên trì mấy phút nữa hẳn là có thể… bên Rendia chắc là đang xử lý tình huống đột ngột phát sinh này."

"Mấy phút sao?" một viên đạn gim vào chiếc bàn gần chỗ Sở Cảnh ngồi, phát ra một tiếng vang nặng nề. trong không khí mùi thuốc súng tràn ngập khiến cho mọi người cảm thấy hít thở không thông.

Muốn đứng ở bên cạnh Tả Dĩ Uyên, lấy tư thái ngang hàng sóng vai thì không thể làm một con cừu con vô hại. Sở Cảnh khẽ nheo mắt lại: "Tả, đưa tôi một khẩu."

Tả Dĩ Uyên nghe vậy, hơi chút kinh ngạc nhìn về phía Sở Cảnh. Đang định cự tuyệt thì hắn lại thấy cặp mắt Sở Cảnh hai màu đen trắng rõ ràng, mang theo chút kiên trì mà nuốt lại vào trong. Lưu loát từ trong ngực lấy ra một khẩu súng nhỏ đưa cho Sở Cảnh, thấp giọng nhắc nhở: "Phía trước vị trí 3h… cẩn thận chút."

Sở Cảnh khẽ lên tiếng, rồi thuần thục mở chốt an toàn, sau đó nhắm mắt lại, thả lỏng tâm tư, chậm rãi giơ tay lên, hướng vị trí 3h phía trước tiền hành ngắm bắn.

"Bằng!"

Lưu loát bắn viên đạn đầu tiên, Sở Cảnh có thể khẳng định mình hẳn là đã bắn trúng đối thủ. Nhưng có hạ gục tên đó hay chưa thì cậu không dám chắc.

Đơn giản điều chỉnh trạng thái bản thân một chút, ngay sau đó lại hướng vị trí đó bắn thêm một phát, rồi rất nhanh lui trờ lại bên cạnh Tả Dĩ Uyên, cảnh giác nghe tiếng động xung quanh.

Nhưng còn chưa chờ mọi người kịp phản ứng lại vì vụ bắn súng phát sinh đột ngột, đại sảnh vốn đang tối om trong nháy mắt đột nhiên khôi phục ánh sáng. Bởi vì vốn đã quen với bóng tối đột nhiên lại có ánh sáng chiếu rọi, Sở Cảnh cảm giác mắt mình hơi tê rần. nhưng giây tiếp theo, Sở Cảnh lại phát hiện mắt mình được một bàn tay nhẹ nhàng che lại.

Trừng mắt nhìn, mi mắt tùy ý ma sát vào lòng bàn tay người nọ, bên tai lại vang lên giọng nói quen thuộc của Tả Dĩ Uyên.

"Ánh đèn quá mạnh, đối với mắt không tốt, chờ một lát hãy mở ra."

"Được." Sở Cảnh cong môi trả lời.

Ước chừng qua hơn 20s, Tả Dĩ Uyên mới bỏ tay từ trên mặt Sở Cảnh ra, bất giác khẽ nắm chặt tay lại, lòng bàn tay tựa hồ còn lưu giữ lại cảm giác mi mắt Sở Cảnh thật dài cọ xát vào. Mang theo chút khác lạ thế nhưng lại khiến hắn cảm thấy lưu luyến khó hiểu.

"L, cậu không sao chứ?" Rendia cùng Lacey vội vội vàng vàng chạy tới chỗ Tả Dĩ Uyên, chân mày gắt gao nhíu chặt lại, thấp giọng mắng: "Tên hỗn đản, dám lớn gan đến mức này… trong tiệc sinh nhật tôi mà ra tay diệt trừ cậu… coi như là tôi xem trọng chỉ số thông minh của bọn họ."

"Tôi không sao, nhưng mà, tiệc sinh nhật của chị coi chừng bị hủy rồi." Tả Dĩ Uyên quét mắt liếc nhìn đại sảnh một mảnh lộn xộn hoang tàn, có chút đáng tiếc nói.

"Hừ, chờ tôi có được chứng cứ, chắc chắn sẽ khiến con rệp kia chịu gấp trăm lần." Rendia lộ ra một nụ cười lạnh.

"Lần này có tóm được tên nào còn sống không?" Tả Dĩ Uyên liếc nhìn Rendia.

Rendia lắc đầu: "Trừ bỏ ba người bị các cậu bắn hạ, còn có một tên tự sát."

Tả Dĩ Uyên hiểu rõ nhíu mày: "việc đã tới nước này, chỗ này tôi cũng không tiện ở lâu, xem ra, tôi phải trở về nhanh chóng chuẩn bị số súng đạn kia mới được… miễn cho, lại có chuyện gì bại lộ."

Rendia cau mày gật đầu: "Tôi cũng không lưu cậu…chờ tới khi tôi túm cái lũ đó ra, tôi sẽ trói chúng lại tự mình mang tới nước Mỹ tìm cậu bồi tội."

"Như vậy, tôi chờ tin lành của chị." Tả Dĩ Uyên gật đầu, mỉm cười, khẽ khoác vai Sở Cảnh, hướng về Chris ra hiệu ánh mắt: "Không chậm trễ chị đi trấn an các vị tân khách đáng thương khác, cáo từ."

Rendia đứng tại chỗ, thẳng tới khi nhìn thấy đoàn người Tả Dĩ Uyên đã rời đi rồi, gương mặt mệt mỏi khẽ nhu nhu mi tâm.

"Sao? thân thể không thoải mái à?" Lacey nhìn sắc mặt Rendia, có chút lo lắng hỏi.

"Không, không có gì." Rendia lắc lắc đầu, cố giữ vững tinh thần, đi vào trong đại sảnh, hướng các vị tân khách cười ảm đạm nói: "Hôm nay đã để các vị bị kinh hách, là lỗi của tôi, Rendia tự mình bồi tội với các vị, bữa tiệc sinh nhật hôm nay chấm dứt tại đây, sau đó tôi sẽ sai người tiễn các vị về nhà, còn hy vọng các vị không cần vì chuyện ngày hôm nay mà phá hỏng tâm tình của mình."

Rendia vừa nói xong, cho dù mỗi người khách ở đây trong lòng vẫn còn sợ hãi vì việc bắn nhau lúc nãy nhưng cũng không tỏ ra oán giận gì cả. dù sao tiệc sinh nhật xảy ra chuyện cũng là điều ngoài ý muốn của chủ nhân bữa tiệc, huống hồ thân phận Rendia đặc biệt, nhưng cũng đã hạ mình hướng mọi người giải thích, coi như là đã nể mặt mọi người. lập tức, các vị tân khách cũng nhanh chóng lý giải, sau đó cùng các vệ sỹ rời khỏi gia tộc Prora.

Thấy mọi người lần lượt rời đi, Rendia lập tức lạnh mặt đi lên thư phòng trên lầu. Lacey thấy thế, lập tức đi theo.

"Thật sự một chút manh mối cũng không có?" Rendia cau mày hỏi.

Lacey nghĩ nghĩ nói: "Đêm nay trong bữa tiệc, người tập kích L không hẳn là lính đánh thuê, mà là quân nhân. Nếu là sát thủ chuyên nghiệp sẽ không dùng thủ pháp như thế…" Lacey nghĩ nghĩ nói: "Rất bài bản, đúng vậy, chính là đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc bài bản. nếu như là sát thủ, nếu một phát không trúng sẽ không dây dưa nữa, ừm, chính vì vậy, là lính đánh thuê khả năng cũng không lớn. dù sao lính đánh thuê luôn lấy lợi ích của bản thân làm chuẩn, không có khả năng nhiệm vụ không thành công liền lựa chọn tự sát, cho nên…"

"Quân nhân?" Rendia tựa hồ nghĩ tới điều gì, ánh mắt càng lạnh lẽo: "Không nghĩ tới, cư nhiên gã cũng tham dự vào? A, ngược lại làm khó gã đã giấu tài nhiều năm như vậy! thu móng vuốt nhiều năm rốt cục cũng nhịn không được nữa?"

"đúng rồi…" tựa thân mình biếng nhác vào lưng ghế, Rendia đột nhiên chuyển đề tài nói: "cậu nhóc xinh đẹp bên người L kia… trình bắn súng tựa hồ không tồi."

Lacey dừng chút, lập tức lắc lắc đầu: "Trước đó, tôi thậm chí còn không biết Sở có khả năng bắn súng. Hơn nữa… lòng bàn tay của cậu ấy cũng không vết chai do thường luyện súng, hẳn là chưa từng chạm qua… ít nhất là không thường xuyên luyện tập."

"A?" Rendia một tay xoa xoa cằm mình, trong đầu nhớ lại vết thương trên người gã bắn tỉa bị Sở Cảnh bắn

chết kia, tổng cộng hai vết đạn, một phát trên cổ tay phải, một phát trúng động mạch chủ lại còn trong bóng đêm, trình độ chính xác tới độ này...

"Xem ra, lần này L đã nhặt được một bảo vật." Rendia khẽ cong môi cười nói.

32. Chương 32: Kế Hoạch

Tuy Rendia chia cho hắn cung cấp một nửa số súng đạn, nhưng bởi vì thời gian cấp bách, muốn trong vòng 7 ngày xuất ra một số lượng súng đạn lớn như vậy xác thực khiến Tả Dĩ Uyên bận rộn mấy ngày liền. thật vất vả đem toàn bộ hết thảy đều an bài thỏa đáng, xem lại thời gian thì cũng chỉ cách thời hạn giao hàng chỉ còn 2 ngày.

"Boss, lần chuyển hàng này, chúng ta dùng đường nào?" đứng ở đối diện, Chris nhìn Tả Dĩ Uyên đang cúi đầu xem xét cái bản đồ đánh dấu mấy tuyến đường vận chuyển, mở miệng dò hỏi.

Nếu đơn thuần là muốn vận chuyển hàng nhanh nhất tới biên giới Nga, thì không thể nghi ngờ mà lựa chọn không vận là biện pháp tốt nhất. nhưng vấn đề là, nếu sử dụng không vận, phải sử dụng máy bay đại hình vận chuyển thì khả năng bại lộ lại rất lớn, hiện tại thế lực ngầm bên phía Rendia còn chưa bị lôi ra ánh sáng, lúc trước, trong tiệc sinh nhật người tập kích Tả Dĩ Uyên còn chưa bắt được. nói cách khác, kế hoạch vận chuyển lúc này của bọn họ rất có thể sẽ bị thế lực đối địch ngầm kia quấy nhiễu, mà bọn họ, không còn thời gian để lãng phí nữa.

"Dùng đường thủy." cẩn thận cân nhắc một phen, Tả Dĩ Uyên mới dùng tay chỉ lên một đường mũi tên đỏ trên tấm bản đồ. Tuy đi đường thủy chậm một chút nhưng thực lực của Tả gia trên biển lại vô cùng lớn mạnh, so với không vận, ngược lại an toàn hơn vài phần.

"Hiện tại đang trong lúc thuận gió, nếu dùng đường này thì khoảng 3 ngày hẳn là có thể tới nơi."

Sở Cảnh liếc nhìn tuyến đường, trầm ngâm một tiếng, chậm rãi nói: "Chúng ta có thể dùng máy bay lớn để phân tán lực chú ý của bọn họ, còn lại dùng các thuyền lớn chở hàng, đợi qua vùng biển quốc tế, thì đổi sang dùng các loại ca nô nhỏ chạy gia tốc, chỉ cần nắm chắc thời gian, nói không chừng, 2 ngày cũng có thể kịp."

Tả Dĩ Uyên mỉm cười nhìn Sở Cảnh một cái, sau đó gật đầu ra hiệu với Chris: "Ý tôi chính là như vậy, Chris, cậu hiện tại lập tức đi chuẩn bị thuyền hàng, mặt khác chuẩn bị thêm ba chiếc máy bay, chi tiết cậu xem rồi lo liệu, tiếng gió gì đó, cũng có thể nhờ Rendia giúp đỡ một chút, 3 tiếng sau chúng ta xuất phát."

"Rõ, boss." Tiếp nhận mệnh lệnh của Tả Dĩ Uyên, Chris gật đầu, lập tức xoay người chạy ra ngoài đi làm việc không dám chậm trễ.

Sở Cảnh đặt laptop để trên đùi mình, từ trong túi áo rút ra một con chip, cho vào máy tính, sau đó gõ một

dãy số hiệu, màn hình máy tính liền hiện ra một không gian toàn dãy số liệu màu xanh đang chạy. cẩn thận chăm chú nhìn màn hình vài giây đồng hồ, sau đó lại nhanh chóng đánh một dãy số hiệu khác, cứ như vậy vài lần, màu không gian tư liệu đột nhiên chuyển sang màu vàng.

"Xong." Sở Cảnh nghiêng đầu thấp giọng nói với Tả Dĩ Uyên.

"Huh? Tôi xem nào." Tả Dĩ Uyên ngồi xuống bên cạnh Sở Cảnh, tiếp nhận máy tính Sở Cảnh đưa qua, gõ gõ mấy cái hiện ra bảng 'đọc mã' ô số liệu, cẩn thận xem xét.

"Đây là…thư từ qua lại giữa thành viên bí mật của gia tộc Prora với gia tộc Matada?" Sở Cảnh hỏi.

Tả Dĩ Uyên gật đầu, vừa đọc kỹ tư liệu trên màn hình máy tính vừa bớt thời gian trả lời Sở Cảnh một câu: "Em cũng biết đấy, ba năm trước, tôi đã từng hợp tác với Rendia cùng giải quyết toàn bộ gia tộc Matada, theo lý mà nói thì đã xử lý sạch sẽ rồi mới phải. Nhưng không hiểu sao, đối với cái gia tộc này vẫn có chút không yên lòng… dù sao gia tộc Matada cũng coi như một gia tộc hiển hách một thời, dễ dàng bị giải quyết như vậy, thực có chút không chân thật."

"Mà sự thật, gần đây mới gây ra phiền toái, các anh cho rằng đây là do thế lực còn sót lại của gia tộc Matada làm?" Sở Cảnh tiếp lời.

"Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng đại khái phỏng đoán như vậy, cũng là khả năng có xác suất lớn nhất. A Cảnh, em cũng biết kẻ thù của tôi mặc dù nhiều nhưng dám chính diện trực tiếp đối kháng với tôi và gia tộc Prora, lại không có mấy." Tả Dĩ Uyên nhíu mày: "Hơn nữa, Rendia gần đây ngoài ý muốn chiếm được mấy con chip này… loại thủ pháp mã hóa như vậy, tuy rằng có hơi phức tạp, nhưng chỉ cần nghiêm túc xem xét sẽ phát hiện, đây quả thực cực kì giống với phương thức gia tộc Matada hay dùng. Hơn nữa, em xem, sự thật chứng minh, chúng ta hẳn không đoán sai."

Sở Cảnh lên tiếng, nghiêng đầu nhìn lướt qua đống văn tự trên màn hình hỏi: "Vậy, hiện tại kết quả thế nào?"

Tả Dĩ Uyên khép laptop lại, lắc lắc đầu: "Thư từ qua lại giữa bọn họ thực kín kẽ, không có nói rõ tên đối phương, nhưng mà điều tra địa chỉ IP hẳn vẫn có thể tra ra… tôi phải đưa bức thư được mã hóa này đưa cho Rendia đã, nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, hẳn là trước khi chúng ta về nước, bên kia sẽ có kết quả."

Sở Cảnh nhếch môi một cái: "Có gan đắc tội với Tả và cả gia tộc Prora, người như vậy, ngược lại khiến tôi cảm thấy thực thú vị."

Tả Dĩ Uyên nghe vậy, mỉm cười, trong mắt lại lộ ra tia lãnh ý.

Sở Cảnh nhìn con ngươi Tả Dĩ Uyên mang theo lãnh ý, lập tức liền hiểu được người nọ nếu rơi vào tay Tả Dĩ Uyên thì sẽ bết bát ra sao. Khẽ cong cong khóe môi, từ trên ghế sa lông đứng dậy, nói: "Tả, phỏng chừng Chris chưa trở lại ngay, vậy tôi đi tắm rửa thay quần áo trước, nhé?"

Tả Dĩ Uyên gật đầu cười nói: “Nhanh lên nhé, khi đi ra tôi có món quà tặng cho em.”

“Quà?” Sở Cảnh nghiêng đầu hỏi: “Là cái gì vậy?”

Tả Dĩ Uyên lại không trực tiếp đáp lời, chỉ thần bí nháy mắt: “Chờ tới khi em quay ra tôi sẽ nói cho em biết.”

“Tả, anh luôn biết cách kích thích khẩu vị của người khác.” Sở Cảnh bất đắc dĩ, ngữ khí mang theo chút oán giận, nhưng nụ cười ở khóe môi vẫn thể hiện rõ tâm tình cậu lúc này đang rất tốt. không nhanh không chậm đi lên trước phòng ngủ của mình, vừa vươn tay vặn nắm cửa, nhưng chính lúc đó, Tả Dĩ Uyên lại thấy Sở Cảnh đột nhiên quay đầu lại, cho mình một nụ cười, mang theo chút hương vị trêu tức.

“Được rồi, Tả thân mến…” Sở Cảnh tận lực nói chậm lại, ái muội nháy mắt với hắn, nói: “Tôi cũng sẽ không để anh đợi lâu đâu. Tôi cam đoan, động tác của tôi rất nhanh….. đúng rồi, ngày hôm qua tôi đã nhờ quản gia thay chai sữa tắm trong phòng tôi, hình như… cùng loại anh dùng, có mùi dâu.” Nói xong, lưu loát đẩy cửa bước vào, sau đó xoay người đóng kín cửa phòng lại.

Hắn đây xem như… bị đùa giỡn? Tả Dĩ Uyên buồn cười nhìn về phía phòng ngủ của Sở Cảnh. một lúc lâu, lại nhẹ nhàng hít sâu một hơi, loại này đối với Sở Cảnh mà nói, hẳn là một trò đùa bình thường đi? nhưng mà, nếu đó chỉ là một trò đùa đơn giản bình thường vậy thì ý nghĩa kì quái của mình lúc này đến tột cùng là chuyện gì đây?

Giống… mùi hương của mình sao? Tả Dĩ Uyên vừa nghĩ vậy, toàn thân bỗng dưng giống như bị thiêu đốt. vươn tay đan vào tóc mình khẽ lắc lắc đầu cố đem suy nghĩ này văng ra ngoài.

Điên rồi, thật sự là điên rồi.

Hết chương 32

33. Chương 33: Quà Tặng

Trong phòng khách, Tả Dĩ Uyên một mình ngồi trên ghế sa lông không biết đang suy nghĩ cái gì, nhưng nụ cười vẫn giữ trên miệng khó được khi lộ ra chút nôn nóng.

Nhưng biểu tình hiếm thấy này cũng không duy trì được bao lâu, ngay khoảng khắc khi Sở Cảnh đang lau lau mái tóc ướt từ trong phòng mình bước ra, trên mặt Tả Dĩ Uyên lập tức khôi phục biểu tình thường ngày.

“Mười phút? quả thật so với bình thường nhanh hơn không ít.” Tả Dĩ Uyên liếc mắt nhìn đồng hồ, tựa tiếu phi tiếu nhìn Sở Cảnh.

"Không phải tôi đã nói rồi sao." Sở Cảnh chớp chớp mắt, lập tức đáp trả: "Tôi không nỡ để anh phải chờ lâu."

Sau khi tắm rửa xong, làn da trắng nõn của Sở Cảnh nhiễm một chút ửng hồng, so với bình thường, thiếu một phần lãnh đạm, nhiều hơn một phần diễm sắc, ngược lại càng thêm mị hoặc câu nhân. Mái tóc đen ướt nước, rủ xuống bám vào khuôn mặt, ngẫu nhiên mấy giọt nước bất kham chảy dọc hai má trượt xuống, thỉnh thoảng còn có giọt trượt qua khóe môi, bị đầu lưỡi hồng nhạt khẽ liếm đi, trong nháy mắt không còn thấy đâu nữa.

Tả Dĩ Uyên cười khổ phát hiện bản thân mình vừa có chút khôi phục giờ lại bất giác có xu thế nóng lên. Hắn không nhớ rõ, lực khống chế bản thân của mình lại kém như vậy… chẳng lẽ là bởi vì gần đây mình không có phát tiết dục vọng sao?

Vươn tay cầm lấy chiếc khăn bông Sở Cảnh đang cầm, sau đó để cậu ngồi xoay lưng xuống trước mặt mình, rồi cẩn thận giúp cậu lau khô tóc.

Sở Cảnh bị động tác liền mạch lưu loát này của Tả Dĩ Uyên làm cho sửng sốt, không khỏi bật cười trêu ghẹo: "Yah, hôm nay là ngày lành gì mà khiến cho đỉnh đỉnh đại danh Tả lão đại giúp tôi lau tóc thế này? Nếu truyền ra ngoài chưa biết chừng sẽ có không biết bao nhiêu người ao ước đây!"

"Em xác định sẽ có bao nhiêu người tin?" Tả Dĩ Uyên ở sau lưng Sở Cảnh vừa bận rộn làm việc vừa ung dung hỏi lại.

Tả Dĩ Uyên ngồi sau lưng nên không nhìn thấy biểu tình của Sở Cảnh, nhưng có thể phát hiện, lời hắn vừa nói ra, thân mình Sở Cảnh theo tiếng cười khẽ của cậu mà khẽ rung rung. Tựa hồ tâm tình rất tốt.

Trong mắt tràn ngập thần sắc ôn nhu, vì thế mà động tác lau tóc cho Sở Cảnh cũng tận lực nhẹ nhàng chậm rãi hơn. Sau khi Sở Cảnh tắm xong tỏa ra mùi hương quả nhiên giống hệt của hắn, nhưng dường như lại nhiều thêm một mùi hương đặc biệt khác, đôi chút khiến lòng người say mê.

Trong nháy mắt, Tả Dĩ Uyên cảm thấy hoảng hốt, hắn nhìn vành tai trắng nõn đáng yêu của Sở Cảnh, quả thực đã nghĩ muốn hôn lên đó.

Cau mày lắc lắc đầu, gia tăng động tác tay, giúp Sở Cảnh lau khô tóc, rồi vin vào việc đi cất khăn bông mà thoáng cách xa Sở Cảnh một chút.

Tuy rằng Tả Dĩ Uyên có thể khẳng định hắn có thừa khả năng để che dấu tâm tư, chỉ cần bản thân hắn nguyện ý, tuyệt đối không có khả năng để cho người khác nhìn ra manh mối gì, nhưng duy độc một việc không ngờ chính là, mỗi khi đối mặt với Sở Cảnh hắn luôn không coi cậu là 'người khác'.

Không nói Sở Cảnh vốn đã đem Tả Dĩ Uyên sớm khắc sâu vào sinh mệnh mình, đối với vẻ mặt của hắn đã dị thường quen thuộc, hơn nữa, từ sau khi gặp lại, Sở Cảnh không lúc nào là không chú ý tới tâm tình biến hóa của Tả Dĩ Uyên đối với mình. Vừa rồi trong nháy mắt, tính cảm của hắn dao động, sớm đã bị Sở

Cảnh bất động thanh sắc nhìn rõ trong mắt, cậu sao có thể bỏ qua tình cảm phập phồng của Tả Dĩ Uyên với mình được, cậu khẳng định, tình cảm của hắn với mình đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Sở Cảnh vừa lòng mím môi, con ngươi thoáng liếc nhìn theo Tả Dĩ Uyên, lại âm thầm thu hồi tầm mắt. nhưng mà… dường như vẫn còn chưa đủ, xem ra, còn phải cố gắng thêm mới được.

Mang theo chút thanh thản tựa lưng vào thành ghế sô pha, khẽ nâng đầu, Sở Cảnh lười biếng nói với Tả Dĩ Uyên: "Tả, quà của tôi đâu?"

Tả Dĩ Uyên nhìn Sở Cảnh bộ dạng như không xương, biếng nhác ngồi đó, âm thầm buồn cười, vươn tay ở bên hông sờ soạng một trận, rồi bỗng rút ra một vật tinh xảo màu ngân bạc ném cho Sở Cảnh: "Này, cho em."

Sở Cảnh theo bản năng vươn tay tiếp nhận, rồi cúi đầu đánh giá món quà Tả Dĩ Uyên cho mình. Nhưng vừa thấy, món đồ trong tay lại khiến đồng tử Sở Cảnh cấp tốc co rút lại.

Súng lục. Một khẩu súng lục màu bạc kiểu mới.

Sở Cảnh cảm giác tim mình đập nhanh như tiếng trống, tiết tấu dồn dập khiến cậu cơ hồ hoài nghi giây tiếp theo tim mình có nhảy ra khỏi lồng ngực luôn hay không.

Hít sâu một hơi, cắn răng cẩn thận nghiên cứu khẩu súng trong tay, tầm mắt chuyển dời tới báng súng. Vươn ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve một chỗ lõm khác hẳn những chỗ khác… nơi đó, được người khắc một chữ Hán. Dấu hiệu dành riêng cho cậu: (Cảnh)

Đây chính là khẩu súng đã làm bạn lâu năm của cậu trong kiếp trước, Sở Cảnh không biết tâm tình của mình lúc này là gì, lúc đầu là mừng như điên, sau đó tâm trí dần bình tĩnh lại chỉ còn tâm trạng phức tạp cảm khái, thật không nghĩ tới, kiếp này, thế nhưng vẫn còn có thể được nhìn thấy nó.

"Chữ là tôi tự mình khắc lên…. Đã lâu không có viết chữ Hán, nên còn cố ý đi tra từ điển." Tả Dĩ Uyên cười nói: "Nhưng mà, hẳn là không có viết sai đi?"

Sở Cảnh cong cong khóe môi, không nói gì.

"Nếu đã khắc tên em, thì nó chỉ thuộc về riêng mình em, em phải hảo hảo đối tốt với nó đấy." Tả Dĩ Uyên vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen của Sở Cảnh: "Vốn ngay từ đầu đã định chuẩn bị một khẩu xứng với em, nhưng bởi vì trước đó tôi cứ nghĩ em chưa từng học qua bắn súng nên mới tạm thời gác kế hoạch đó lại. A Cảnh, không ngờ em cư nhiên lại khiến tôi kinh hỉ đến thế! Sao, món quà này em có thích không?"

"Đương nhiên." Sở Cảnh ngẩng mặt lên nhìn Tả Dĩ Uyên, mang theo tia nghiêm túc Tả Dĩ Uyên nhìn không hiểu: "Tả, tôi phi thường phi thường thích nó, cảm ơn anh." cảm ơn anh, đồng ý cho em cơ hội, lại một lần nữa tự mình đặt nó vào tay em; cám ơn thượng đế, rốt cục trong vận mệnh này, vẫn đồng ý chiếu cố tôi,

khiến tôi có thể sống lại một kiếp, một lần nữa được đi vào thế giới của người.

"A Cảnh, em làm sao vậy?" Tả Dĩ Uyên nhìn Sở Cảnh cầm chặt khẩu súng, sắc mặt hơi chút kỳ quái, nhíu nhíu mày, đi tới bên người cậu, thấp giọng hỏi: "Thân thể không thoải mái sao?"

"Không, là nhận được món quà này, cảm xúc có chút kích động thôi." Sở Cảnh mỉm cười, cúi đầu khẽ hôn lên báng súng lạnh như băng, sau đó mới giắt khẩu súng ở bên hông mình: "Được rồi, thời gian cũng vừa tới lúc, anh mau gọi cho Chris hoàn thành công việc chuẩn bị và tới đây đón chúng ta đi."

Tả Dĩ Uyên thật sâu nhìn Sở Cảnh một cái, nhưng cũng không phát hiện có gì không thích hợp. nhìn thời gian, quả nhiên đã không còn sớm, lập tức lấy di động, thuần thục ấn một dãy số, gọi cho Chris: "Alo, Chris, cậu đã chuẩn bị xong hết chưa…"

Cùng lúc đó…

Nước Pháp. Gia tộc Prora.

"Địa chỉ IP cụ thể tạm thời chưa tra ra được." Lacey cầm tờ báo cáo đi tới bên cạnh Rendia, chỉ vào một đường màu đỏ khoanh vùng khu vực nói: "Nhưng, dựa vào một địa chỉ IP liên hệ với thành viên trong gia tộc Prora, cuối cùng cũng có thể khoanh vùng khu vực, là trong lãnh thổ Trung Quốc."

"Trung Quốc?" Rendia ngâm một tiếng, gật đầu nói: "Cứ dựa theo phương hướng này tiếp tục điều tra, chỉ cần bọn họ còn tồn tại trên cõi đời này, thì cho dù có phải đào ba tấc đất cũng phải lôi bọn họ ra!"

"Rõ!"

34. Chương 34: Nhập Và Thông Tri

Tuy Tả Dĩ Uyên đã chuẩn bị cái gọi là 'thuyền hàng' nhưng chờ sau khi chân chính lên thuyền, Sở Cảnh mới không thể không cảm thán, toàn bộ phương tiện vất chất trên thuyền này sợ được gọi là du thuyền một chút cũng không tính khoa trương.

"Sao vậy?" Tả Dĩ Uyên đứng ở phía sau Sở Cảnh, vỗ nhẹ lên vai cậu khẽ hỏi.

"Không, không có gì." Sở Cảnh nghiêng mặt đi, hướng Tả Dĩ Uyên khẽ mỉm cười, nói: "Nhưng mà tôi đang cảm thán về sự chênh lệch giàu nghèo giữa chúng ta. Tả, tuy rằng trước kia tôi chưa bao giờ có loại suy nghĩ này nhưng từ hôm nay trở đi, tôi chính thức quyết định, phải gia nhập đội quân cừu phú (kẻ thù của người giàu) khổng lồ này."

Nghe vậy, Tả Dĩ Uyên không khỏi thấp giọng bật cười, vươn tay nhẹ nhàng nhéo nhéo Sở Cảnh một chút, phong đạm khinh vân nói: "A Cảnh, nếu em thích, toàn bộ tặng cho em cũng không sao cả."

"Cũng được nhưng không cần." Sở Cảnh đi tới bong thuyền, vươn tay bám lên lan can thuyền, khẽ tựa vào, bán xoay đầu lại, khóe miệng hơi cong cong lười biếng nói với Tả Dĩ Uyên: " 'vô công bất thọ lộc' là danh ngôn lưu truyền ngàn năm qua của người Trung Quốc, còn nữa, cho dù tôi có muốn cũng không có tiền mà chăm sóc nó. Chiếc thuyền này, chỉ riêng chi phí bảo dưỡng hàng năm phỏng chừng đã chiếm hết toàn bộ tiền lương của tôi!"

"Vậy em muốn cái gì?" tôi đều cho em, được không.

Nói chưa xong, lý trí đã ngăn lại. Tả Dĩ Uyên cố ép nuốt nửa câu sau lại, ngực cảm thấy hơi trướng đau.

"Muốn gì à?" Sở Cảnh nheo mắt lại, tựa hồ cực nhanh quét mắt qua nam nhân trước mặt mình, sau đó sóng mắt lưu chuyển, tựa tiếu phi tiếu nói: "Nếu như là thứ tôi chân chính muốn có, vậy nhất định là báu vật vô giá ngàn vàng không đổi."

"báu vật vô giá?" Tả Dĩ Uyên lặp lại một lần, có chút không biết nên khóc hay nên cười nói với cậu: "A Cảnh à, điều em muốn quá mức không rõ ràng, 'báu vật vô giá' là 'vô giá' như thế nào, cũng phải có tiêu chuẩn để phán đoán chứ? Hay là em coi trọng cổ vật quý trong bảo tàng nhà ai sao?"

"cổ vật quý?" Sở Cảnh nhún vai: "Tôi cũng không có nhiều lạc thú văn nhã như vậy. nhưng về phần cái gọi là 'báu vật vô giá'…. Cụ thể mà nói, chính là cái cho dù anh có phải mất đi tính mạng cũng cố bảo hộ nó chu toàn."

Tả Dĩ Uyên có chút kinh ngạc, lập tức nở nụ cười: "Làm sao có thể có loại đồ vật đó tồn tại?"

Những gì hắn muốn, đến cuối cùng hắn đều có thể có được. Cho dù kết quả cuối cùng thật sự không được như hắn mong muốn, thì hắn tin với thế lực của bản thân, cũng có trăm ngàn loại phương pháp để xử lý. Tả Dĩ Uyên có chút không lý giải nổi điều mà Sở Cảnh đã nói về 'báu vật vô giá có thể dùng đến cả tính mạng để bảo vệ' rốt cuộc là dạng tồn tại gì.

"Tả, anh còn không hiểu?" Sở Cảnh thật sâu nhìn thẳng Tả Dĩ Uyên một cái, nhưng cái nhìn này tựa như xuyên thấu qua người Tả Dĩ Uyên, tìm kiếm một chút liên hệ nào đó.

Xoay người, dõi mắt nhìn về nơi xa, nhìn đường chân trời tiếp nối với mặt biển mênh mông, Sở Cảnh khẽ lặp lại một lần, khe khẽ thở dài: "Anh còn không hiểu."

Đã từng, cậu cũng từng không hiểu. Sở Cảnh rũ mắt xuống, suy nghĩ có chút tan rã, nhưng cuối cùng, vẫn là bởi vì một người thoạt nhìn thực lợi hại nhưng trên thực tế lại ngốc đến không chịu nổi, nhưng hắn lại khiến cậu hiểu được.

Có lẽ, cái đồ ngốc kia cũng không hiểu, nhưng hắn lại thật sự làm được…. Sở Cảnh chưa bao giờ biết, trong cơ thể một người vì sao lại có nhiều máu như vậy, diễm lệ, xinh đẹp, mang theo mùi tanh của tử vong, làm thế nào cũng không ngừng lại được.

Nhưng cái đồ ngốc kia làm sao dám?

…… làm sao dám để cậu vừa mới tìm lại được báu vật vô giá mà tính mạng hắn lại hoàn toàn tiêu thất trước mắt cậu? Rõ ràng thế giới của cậu đã tràn ngập hình ảnh của cái đồ ngốc kia, tràn ngập giọng nói của hắn, hắn làm sao có thể ra đi sạch sẽ lưu loát như vậy, không cho cậu một tia hy vọng vãn hồi hắn chứ?

Tả Dĩ Uyên mẫn cảm nhận ra cảm xúc của Sở Cảnh lúc này, từ ngày quen biết cậu nhóc phương Đông thần bí này tới hiện tại, Tả Dĩ Uyên đã không ít lần nhìn thấy các biểu cảm của cậu: cơ trí, sắc bén, thất thần, mê hoặc… thậm chí là lạnh lùng mang theo chút tàn khốc, tất cả đều không khiến hắn cảm thấy không hợp. Nhưng, hắn chưa từng thấy qua, thậm chí chưa bao giờ nghĩ rằng, trên người Sở Cảnh, thế nhưng lại có lúc lộ ra loại biểu tình tuyệt vọng như lúc này.

Cái loại tuyệt vọng còn mang theo chút tử khí như vậy không nên xuất hiện ở trên người cậu nhóc phương Đông này. Sở Cảnh phải là cao ngạo, tiêu sái, khiến người ta không thể nào nắm bắt. ít nhất, cũng là thoải mái hoạt bát, chỉ cần cậu xuất hiện là có thể bá đạo chiếm lĩnh mọi ánh nhìn của người khác.

Hơn nữa… hắn rất không thích cái nhìn vừa rồi của Sở Cảnh khi nhìn hắn, giống như thông qua hắn mà kiếm tìm một hình bóng nào khác, cực khiến hắn thấy chết tiệt không thoải mái.

Đang do dự có nên tiến lên hay không, vừa mới bước được một bước, Tả Dĩ Uyên lại thấy Sở Cảnh bỗng nhiên quay lại, sau đó đi nhanh tới trước mặt mình.

“Thời gian đã tới lúc, Chris cũng đã truyền tin tới, Tả, chúng ta vào khoang thuyền đi?”

Tả Dĩ Uyên cúi đầu đánh giá Sở Cảnh một lần, phát hiện lúc này sắc mặt cậu đã hoàn toàn khôi phục bình thường, rất đơn thuần, rốt cuộc tìm không ra tia hoảng loạn tuyệt vọng vừa rồi xuất hiện.

Cường lực áp chế cảm xúc không rõ bốc lên trong lòng, lời muốn nói ra tới bên môi lại bị chính mình mạnh mẽ nuốt trở vào.

Nếu hỏi, hắn có thể hỏi gì? Cho dù có hỏi, thì hắn lấy lập trường gì để hỏi đây? Ông chủ? Bạn bè?

Nhưng người có thể khiến cho Sở Cảnh lộ ra loại biểu tình này… bản thân có thực sự muốn biết không?

Chung quy là một vòng tuần hoàn vô tận lặp đi lặp lại.

Tả Dĩ Uyên cười khổ, gần đây, mỗi lần hắn đối diện với Sở Cảnh, cảm xúc luôn dao động thực lớn. hắn tựa

hồ đã vô pháp dùng loại lý trí tuyệt vời bình thường để đối mặt với cậu. vô luận là từ phương diện nào nhìn lại, đây đều không phải chuyện khiến hắn cao hứng.

Huống chi, loại chuyện này khiến người ta thực miễn cưỡng thực thất thường, chỉ bởi vì chỉ có một mình hắn đơn phương.

Nếu… nếu nói cho em ấy biết? sẽ có kết quả thế nào? Cự tuyệt, sau đó là tức giận mắng chửi? Không… đây cũng không phải là phong cách của Sở Cảnh. Nhiều nhất thì em ấy cũng chỉ tựa tiếu phi tiếu nhìn mình, rồi kéo dài âm điệu nói: "A? thật không, đây là vinh hạnh của Sở Cảnh tôi, đa tạ ngài ưu ái."

Thực khiến người ta nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng chỉ có thể càng lún càng sâu, ngay cả đáy lòng sinh hận cũng không thể.

Nhưng nếu em ấy không cự tuyệt? tuy rằng khả năng này cũng không tính là lớn, nhưng…. Vạn nhất thì sao? Tả Dĩ Uyên cảm giác tim mình bỗng đập nhanh hơn bình thường.

"Tả?" mãi không được đáp lại, Sở Cảnh ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Tả Dĩ Uyên.

Bị thanh âm của Sở Cảnh kéo lực chú ý lại, Tả Dĩ Uyên nghiêng đầu, nhìn Sở Cảnh tầm mắt bao hàm một tia quái dị. hắn giống như đang chuẩn bị nói gì đó, nhưng trầm mặc một hồi, cuối cùng, tự mình lắc lắc đầu, đối với Sở Cảnh cười nói: "Vừa rồi đang mải nghĩ chút chuyện, thất thần một chút… ừm, chúng ta vào khoang thuyền đi."

Vẫn là…không được.

Hắn không sợ mạo hiểm, nhưng đối với Sở Cảnh, một chút phiêu lưu hắn cũng không dám gánh vác.

Tả Dĩ Uyên không biết vì sao mình lại để ý tới cậu bé phương Đông này tới vậy, trong các cuộc tình trước đây hắn chưa bao giờ trải qua những chuyện như vậy. nhưng hiện tại, hắn không nguyện ý nghĩ nhiều.

Nhẫn nhịn, nhẫn nhịn… nói không chừng qua một đoạn thời gian nữa… loại cảm giác kì quái này sẽ tiêu thất? Tả Dĩ Uyên âm thầm liếc nhìn Sở Cảnh một cái, hắn thực sự thưởng thức cậu bé phương Đông này. Vô luận là tính cách bên ngoài hay thủ đoạn năng lực, hắn cũng không muốn mất đi phụ tá đắc lực hắn đang muốn bồi dưỡng này.

Cho nên, vẫn là cái gì cũng không nên nói… cứ vậy đi, như vậy là tốt rồi.

35. Chương 35

"Tin tức Chris gửi tới… 15 phút trước, hai chiếc máy bay cùng một chiếc thuyền hàng của chúng ta đã bị tấn công." Sở Cảnh cầm laptop, nhanh chóng xem tin tức Chris gửi tới, mỉm cười, nói với Tả Dĩ Uyên: "Xem ra Rendia quấy nhiễu bên kia thực thành công, tuy rằng bọn họ chưa hoàn toàn tin tưởng, nhưng vẫn chủ yếu đem toàn lực tập trung vào không vận."

Tả Dĩ Uyên gật đầu hỏi: "Các thuyền hàng ở các tuyến đường khác tình hình thế nào?"

"Tạm thời chưa phát hiện dị thường gì." Sở Cảnh trong laptop lôi ra một tấm bản đồ hải dương, trên khu vực lam sắc, vài điểm đỏ nhỏ đang từ các hướng bất đồng thong thả di chuyển về phía biên giới Nga.

"còn một ngày hành trình nữa là tiến vào hải vực của Nga, em nói xem… bọn họ có thể nghĩ ra biện pháp gì để chặn đứng chuyến hàng này của chúng ta?" Tả Dĩ Uyên ngồi bên cạnh Sở Cảnh, đột nhiên hỏi.

"Binh tới tướng đỡ, thủy dâng đê chặn." Sở Cảnh nheo mắt tập trung nhìn màn hình laptop, không để ý cười nói.

****

"Đáng chết! một đám ngu xuẩn, thế nhưng lại thất thủ!" trên một hòn đảo nhỏ chưa biết tên, một nam nhân có khuôn mặt vài phần tương tự như Rendia nổi giận bóp chặt chiếc điện thoại trong tay, cảm xúc bản thân có vài phần không thể khống chế.

"Ông cũng không phải không biết, người hợp tác lần này với Rendia là ai. Chính là L, cũng không phải con chó con mèo vô danh… A, hiện tại xuất hiện trường hợp này, cũng không quá kì quái." Nam nhân ngồi phía sau, giọng nói khàn khàn mang theo ý cười cổ quái bỗng truyền tới, khiến nam nhân kia nghe được càng thêm tức giận.

"Cậu còn cười? cậu nên biết, Rendia đã bắt đầu hoài nghi tôi… nếu để cho bọn họ hoàn thành mối làm ăn này, vậy thì tất cả những việc tôi đã làm hoàn toàn không còn ý nghĩa gì nữa!" nam nhân thấp giọng gào thét: "Rendia, Rendia… tiện nhân này sao cái gì tốt cũng đều bị ả chiếm hết? các trưởng lão trong gia tộc đều ủng hộ ả, L cũng vui vẻ giúp ả… nhưng dù thế nào ả cũng chỉ là một con đàn bà, thế mà cũng muốn thống trị toàn bộ gia tộc Prora? Hừ, trong lịch sử gia tộc từ trước tới nay chưa bao giờ có chuyện hoang đường thế này, thực chê cười!"

"Nhưng không thể phủ nhận, Rendia thượng vị mười bảy năm, làm thực không tồi, không phải sao?" bên kia, nam tử nhỏ gầy hắc hắc cười ra tiếng: "Thực sự mà nói thì… ông cũng không thể sánh bằng … cháu gái ông."

"Câm miệng! câm miệng!" nam nhân phẫn hận gạt toàn bộ đồ đạc trên mặt bàn xuống đất, nhưng vẫn không hết giận, quay đầu lại đối diện nam tử, mặt mũi vặn vẹo nói: "Hừ, cậu cũng đừng ở đây mà nói mát. Nếu nói tới ân oán, tôi nghĩ, chính gia tộc Matada các cậu mới là người hận Rendia và L nhất đi? dù sao cũng bởi vì hai người bọn họ, mới khiến gia tộc các cậu giờ hai bàn tay trắng…"

"Ngài Dick Prora, ông hình như đã nghĩ sai một chuyện rồi…." nam tử nhỏ gầy hừ cười một tiếng, đánh gãy câu nói của Dick: "Tuy rằng tôi là vì chủ tử tôi mà làm việc, nhưng mà, tôi cũng không phải người của gia tộc Matada. Thật sự mà nói thì… so với ngài, tôi ngược lại cảm thấy Rendia nữ sĩ càng đáng giá tôi thưởng thức."

"Mày…."

"Nhưng chỉ tiếc, cô ấy lại là kẻ thù của chủ tử tôi." Nam tử từ ghế sa lông đứng dậy, hỏi Dick: "Trong tay ông còn có bao nhiêu người?"

Sắc mặt Dick có chút cứng ngắc, nói quanh co nửa ngày, quay đầu đi: "Cho dù có, cũng không còn kịp rồi, thuyền của bọn họ khoảng 1 giờ nữa sẽ tiến vào vùng biển quốc tế, đến lúc đó…"

"Hừ, tôi biết…" Nam tử tựa hồ khinh thường cười lạnh một tiếng, tùy cơ lôi di động của mình ra gọi một cú điện thoại, sau đó tại yết hầu của mình gảy gảy vài cái, lập tức đổi thành giọng nói của một người trẻ tuổi: "Alo… cảnh quan Mykonos ( ) phải không? Là tôi. Tôi muốn báo tin có người buôn lậu vũ khí … đúng, đúng vậy, bọn họ sắp rời khỏi hải vực biên giới quốc gia… đúng đúng, bọn họ hình như chính là những hải tặc các ngài đang truy nã…"

****

"Tả, có một con thuyền đang tiến gần tới chỗ chúng ta." Sở Cảnh nhìn thấy một biểu tượng chiến thuyền xuất hiện ở gần một điểm đỏ, khẽ nhíu mày, nghiêng đầu báo cáo với Tả Dĩ Uyên.

"Huh?" Tả Dĩ Uyên cũng có chút nghi hoặc: "Nơi này sắp tiến vào phạm vi chủ quyền lãnh thổ Nga, chẳng lẽ bọn họ còn có thế lực dư thừa?"

"Không có khả năng." Sở Cảnh hai tay không ngừng gõ gõ trên bàn phím, chuẩn bị phóng to hình ảnh tình hình hiện tại ra: "Bên Chris theo dõi khẳng định một giờ trước các hành động của đối phương toàn bộ đã đình chỉ… hơn nữa, nếu Rendia đoán đúng, thì chú của chị ấy… cũng chính là Dick, hẳn là một người thừa kế không chính thống trong gia tộc, vô luận thế nào, cũng không có khả năng có thế lực tư nhân không lồ… dù sao Rendia cũng không phải dạng chỉ biết ngồi không."

"Điều này…" Tả Dĩ Uyên cúi mình nhìn hình ảnh hiện trên màn hình máy tính của Sở Cảnh, nhưng đến khi hắn thấy rõ hình ảnh lá cờ treo trên chiến thuyền kia, mới hơi nheo mắt lại, nghiền ngẫm gợi lên khóe môi: "Hóa ra là thuyền hải quan tuần tra?"

Sở Cảnh đem hình ảnh con thuyền phóng lớn một chút, quả nhiên, trên thuyền đúng là quốc kỳ của Nga.

"Không nói mấy cái khác, chi riêng việc chúng ta vẫn đang ở trong phạm vi vùng biển quốc tế, bọn họ sao đã tìm tới chúng ta?" Sở Cảnh liếc nhìn Tả Dĩ Uyên một cái, hỏi.

“Nếu tôi đoán không sai, chắc là do đối thủ của chúng ta rồi.” Tả Dĩ Uyên một tay gãi cằm, phỏng đoán nói.

“Ý anh là Dick?” Sở Cảnh hỏi.

“Không, Dick tuy có chút thủ đoạn nhưng cuối cùng cũng không phải là người có thể làm đại sự.” Tả Dĩ Uyên tự tiếu phi tiếu nói: “Chắc là do mấy người nhà Matada, đúng là Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương*, lời này quả thực không sai.”

(Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương: con rết chết mà không ngã nhào, hiện dùng để hình dung người hoặc tập đoàn thế lực to lớn tuy đã thất bại nhưng uy lực ảnh hưởng vẫn còn tồn tại. theo Hoasinh_Anhca)

Sở Cảnh cong cong khóe môi, đặt laptop sang một bên, lập tức đứng dậy, tùy tay chỉnh sửa chỗ nhăn trên quần áo mình, không chút để ý cười nói: “Nhưng vô luận có quẫy thế nào thì cũng chỉ là một con trùng đã chết, không phải sao?”

“Đương nhiên.” Tả Dĩ Uyên mỉm cười.

Cùng lúc đó, tiếng cảnh cáo của cái loa khuếch đại âm thanh từ trên thuyền tuần tra đã vang lên, truyền thẳng tới thuyền của Tả Dĩ Uyên.

“Người ở trên thuyền nghe rõ, các người đã bị bao vây! Lặp lại một lần, các người đã bị bao vây! Hiện tại cảnh sát hoài nghi các người vận dụng thuyền lớn vận chuyển phi pháp vũ khí súng đạn, ảnh hưởng nghiêm trọng tới an nguy quốc gia, quốc phòng an ninh! Hiện tại chúng tôi yêu cầu lập tức được lên thuyền kiểm tra, yêu cầu tự giác phối hợp! lặp lại một lần, chúng tôi yêu cầu được lên thuyền kiểm tra, yêu cầu tự giác phối hợp!”

“Tả, bọn họ kêu anh tự giác phối hợp kìa.” Sở Cảnh dùng khửu tay chọt chọt Tả Dĩ Uyên, thấp giọng cười nói: “Vậy theo em chúng ta có nên nghe lời bọn họ không?”

Tả Dĩ Uyên giống như thực sự nghiêm túc suy xét trong chốc lát, sau đó bất đắc dĩ buông tay: “A Cảnh, chúng ta không còn lựa chọn nào khác… em có biết, chúng ta là công dân ưu tú tay không tấc sắt tuân thủ luật pháp, còn bọn họ đều là những tên man rợ người mang đầy súng đó.”

“Hình như thế.” Sở Cảnh cũng gật đầu, tùy cơ hỏi lại: “Vậy Tả, bây giờ chúng ta phải ra ngoài sao?”

“Yên tâm, yên tâm.” Tả Dĩ Uyên vươn tay khoác vai Sở Cảnh, cùng cậu đi ra ngoài khoang thuyền: “Cho dù thật sự có việc gì, tin tôi đi, cho dù tôi thế nào cũng đảm bảo tuyệt đối sẽ bảo vệ em thật tốt.”

Cước bộ Sở Cảnh hơi ngưng trệ trong nháy mắt, nhưng chỉ trong đảo mắt, lại khôi phục lại như thường, giống như không có việc gì mà nói một tiếng: “Ừ, vậy hết thảy đều giao cho anh.”

Khi Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh từ trong khoang thuyền đi ra, liền thấy trên bong thuyền đã đứng một vòng cảnh sát biển Nga. Đối diện Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh vẫn thản nhiên, thì đám cảnh sát biển kia tựa như lâm vào đại địch, bận rộn giơ súng của mình lên nhất tề đều chĩa thẳng vào hai người.

"Các vị cảnh quan này, tôi nghĩ các vị có nhầm lẫn gì đó." Tả Dĩ Uyên bị hơn mười khẩu súng chĩa thẳng vào mình, vẫn như trước vẻ mặt tươi cười, không có nửa phần kinh hoảng: "Tôi là một lương dân."

Vị cảnh quan đứng đầu lại không có buông súng xuống, trái phải ra lệnh một câu, sai bọn thủ hạ nhanh chóng đi lục soát toàn bộ khoang chứa hàng trên thuyền.

"Anh là chủ nhân con thuyền này?" Mykonos nhìn Tả Dĩ Uyên trước mặt tuy thân hình cũng cao lớn nhưng rõ ràng khác hẳn với tên thân hình vạm vỡ đang bị truy nã, lại nhìn Sở Cảnh đứng bên cạnh Tả Dĩ Uyên, dáng người thon dài, khuôn mặt thanh tú, sắc mặt hơi chút khó coi.

"Nếu ý ngài là chỉ con thuyền chúng ta đang đứng thì tôi nghĩ đúng là vậy." Tả Dĩ Uyên lịch sự gật đầu.

"Anh và Mali Braschi có quan hệ như thế nào?" Mykonos cơ hồ hiểu ra mình đã bị một cú điện thoại gạt rồi.

"Ý ngài là nói… tên cầm đầu lũ hải tặc tiếng xấu lan xa kia sao?" Tả Dĩ Uyên lộ ra biểu tình kinh ngạc: "Là một thương nhân danh dự trong sạch, tôi sao có thể có quan hệ với gã chứ? Ngài biết đấy, hôm nay tôi chỉ muốn đưa bạn đời của mình đi ngắm cảnh biển một chút thôi, điều này cũng không vi phạm luật pháp chứ?"

Mykonos vừa nghe như vậy, trong lòng dao động càng nhiều.

"Báo cáo Sir, khoang chứa hàng không phát hiện vật cấm khả nghi!"

"Báo cáo Sir, các phòng nghỉ không phát hiện vật cấm khả nghi!"

"Báo cáo Sir, phòng điều khiển không phát hiện vật cấm khả nghi!"

Những vị cảnh quan được lệnh đi lục soát toàn bộ con thuyền đã trở lại báo cáo kết quả, nhưng tin tức mang về khiến sắc mặt Mykonos càng ngày càng đen.

"Sir à, ngài thấy đó, tôi đích thật là một lương dân." Tả Dĩ Uyên cười mỉm nói: "Hơn nữa, cảnh quan ngài cũng đã vi phạm, trên địa phận vùng biển quốc tế đã tự ý tiến hành lục soát thuyền chúng tôi… tôi nghĩ trong đó nhất định có hiểu lầm gì đó, ngài nghĩ sao?"

Mồ hôi lạnh của Mykonos rất nhanh chảy dài xuống.

Lúc trước gã nhận được cú điện thoại kia, nghe thanh âm thì chính là giọng con trai cấp trên của mình, vừa vặn mấy hôm trước một nhóm hải tặc tán loạn vừa trốn khỏi quốc nội, đương nhiên cũng do gã quá hồ đồ, vừa nghe thấy đối phương nói có thuyền liền vội vội vàng vàng truy tìm đuổi tới, căn bản quên hỏi đối phương lấy tin tức từ đâu…

Mà hiện tại xem ra, đây rõ ràng là một âm mưu! Nếu con thuyền này thực sự là thuyền của Mali Braschi như vậy từ vùng biển lãnh thổ Nga chạy trốn ra vùng biển quốc tế, bọn họ một đường truy tìm về chặn được trên vùng biển quốc tế, tự nhiên không tính là gì, nhưng giờ hiện tại… con thuyền này căn bản vẫn chưa tiến vào lãnh hải Nga!

"Tôi… tôi thực xin lỗi. thưa ngài, tôi muốn giải thích." Mykonos tốc độ nói xong, phải biết rằng, nếu chuyện này lộ ra ngoài thì không chỉ đơn giản là mình hắn mất việc: "Tôi vừa rồi nhận được một cú điện thoại, nói… hết thảy đều là sai lầm của tôi. Quấy rầy ngài thật sự là không tốt."

Tả Dĩ Uyên chớp chớp mo: "Sir, ý ngài nói… là một cú điện thoại?"

"Đúng vậy, đúng vậy." Mykonos vươn tay một phen lau mồ hôi không ngừng chảy ra trên trán mình.

Tả Dĩ Uyên hứng thú nhìn Mykonos một cái, cuối cùng ngược lại cũng không nói gì, chỉ ý vị sâu sa cười cười: "Vậy hiểu lầm đã được giải trừ, có phải… tôi và bạn đời có thể an ổn hưởng thụ thời gian riêng tư của chúng tôi không?"

"Vâng, vâng, tùy ý ngài, tùy ý ngài." Mykonos vừa nghe Tả Dĩ Uyên không có ý truy cứu, nhãn tình sáng lên, nhanh chóng thuận thế gật đầu, sau đó phất tay ra hiệu với thủ hạ, ý bảo đoàn người mau chóng rút khỏi con thuyền.

"A, đúng rồi, Sir à, xin ngài chờ một chút!"

Ngay khi Mykonos đang chuẩn bị rời thuyền thì thanh âm Tả Dĩ Uyên ở sau lưng đột nhiên vang lên.

"Ngài còn có chuyện gì?" Mykonos cứng ngắc xoay người lại, cho Tả Dĩ Uyên một nụ cười miễn cưỡng.

"Không, không, ngài chớ khẩn trương." Tả Dĩ Uyên mỉm cười: "Tôi chỉ muốn nói, chúng ta không chừng có thể trở thành bằng hữu… Sir à, đây là danh thiếp của tôi, lần sau tệ nhân nếu có may mắn được tới quý quốc ngắm cảnh, còn phải hy vọng Sir đây có thể cho tôi cái phương tiện."

"Đâu có, đâu có." Mykonos miễn cưỡng lên tiếng, tiếp nhận danh thiếp của Tả Dĩ Uyên, cầm trong lòng bàn tay, sau đó chào hai người rồi đi lên thuyền tuần tra của mình, nhanh chóng trở về lãnh hải.

"Sir, đây rốt cuộc là chuyện gì?"

Thấy Mykonos bước lên thuyền, chung quanh một ít cảnh viên trẻ tuổi nhanh chóng xông tới, trong đó có một người lanh mồm lanh miệng lên tiếng hỏi: "Không phải có tin báo đó là thuyền của Mali Braschi sao, tại sao lại thành như vậy?"

"Mẹ nó, lão tử mà biết chuyện gì xảy ra thì tốt rồi!" Mykonos trong lòng bực bội bùng cháy, lấy điện thoại ra lục lại nhật kí trò chuyện, tìm ra số điện thoại đã hại hắn suýt nữa phạm phải sai lầm lớn, căn răng ném chiếc di động cho một chuyên viên máy tính của họ.

"Sir?"

"Cậu giúp lão tử tra lai lịch cái số điện thoại này ngay, mẹ nó, dám chơi lão tử?" Mykonos ánh mắt cũng đỏ hẳn lên.

"Rõ, tôi lập tức đi điều tra!"

"đúng rồi, Sir, trong tay anh đang cầm cái gì vậy?" đứng ở bên cạnh Mykonos, một cảnh viên tinh mắt nhìn tờ giấy gã vẫn nắm chặt trong tay gần như đã bị biến dạng, tò mò hỏi.

"Cái này?" Mykonos không chút để ý nhíu mày nói: "Vừa rồi chủ nhân chiếc thuyền kia đưa cho ta. Phi, đang yên đang lành tự dưng lại xảy ra chuyện này, thật cmn xui xẻo."

Vừa nói, vừa theo bản năng vươn tay giơ tờ danh thiếp mình đang cầm lỗ mãng mắng chửi.

"Đây là…" Mykonos tùy ý liếc nhìn, nhưng tầm mắt đảo qua chữ viết trên mặt, ngay sau đó, ánh mắt gã bỗng trợn trừng, gắt gao nhìn chằm chằm tờ danh thiếp chỉ có một chữ cái lớn cùng một chuỗi con số, nửa ngày, một câu cũng không nói nên lời.

"Sir, anh sao vậy?" vị cảnh viên mẫn cảm phát hiện cơ thể Mykonos cứng ngắc, có chút lo lắng đẩy nhẹ vai hắn. mặc dù như vậy nhưng Mykonos vẫn như trước không một chút phản ứng, chỉ ngốc lăng nhìn chằm chằm tờ danh thiếp nhăn nhúm.

"Bộ người đó có vấn đề gì sao?" một cảnh viên trẻ tuổi khác tiến lên tò mò thò đầu ra, nhìn vào tờ danh thiếp, tới khi nhìn rõ chữ trên đó, không khỏi nhẹ nhàng niệm ra tiếng: "L….L? đây là tên người sao? chỉ có một chữ cái sao? cái tên thật kì quái."

"Cậu nói… người vừa rồi …là L?" mấy vị cảnh viên trung trung tuổi ở quanh đó ngược lại trong nháy mắt đều phản ứng lại, hai mặt nhìn nhau trong chốc lát, sắc mặt cũng trở nên kì quái hơn.

"Bộ người tên L này rất nổi tiếng sao?" vị cảnh viên tuổi trẻ kia vẫn có chút lơ mơ, nhìn một vòng chung quanh, phát hiện nhiều đồng nghiệp không hiểu sao sắc mặt trở nên nghiêm túc hơn, đùa giỡn nói: "Chẳng lẽ là lãnh đạo cấp cao nước nào à?"

“Không, còn hơn cả thế.” Mykonos cười khổ: “Nếu chỉ là nguyên thủ một quốc gia thì còn đơn giản hơn chút.”

Nghe sếp mình nói vậy, tiểu cảnh viên cũng khẩn trương hơn: “Vậy…”

“L… được mệnh danh là ông vua không ngai giới súng đạn.” Mykonos cảm giác đầu mình sắp nổ tung.

“Cái gì? Đó không phải là kẻ buôn lậu vũ khí sao?” tiểu cảnh viên trợn tròn mắt, bật người đứng thẳng, kích động nói: “Vậy chúng ta còn chờ gì nữa? nhanh đi bắt hắn về thôi! tuy rằng không bắt được Mali Braschi, nhưng mà…. Hắn không phải là tên buôn lậu vũ khí còn nguy hiểm hơn cả Mali Braschi sao? bắt hắn lại càng tốt hơn chứ sao?”

“Người trẻ tuổi, tôi thực thưởng thức tinh thần nghé mới sinh độc không sợ cọp của cậu.” Mykonos cảm giác hôm nay bản thân đã chịu kích thích không nhỏ, đối với đám tuổi trẻ hậu sinh chưa trải qua thế giới hắc ám, trừ bỏ thở dài, cũng không còn tâm tư giáo huấn bọn họ: “Quy tắc trên thế giới này, cũng không phải đơn giản đen tức trắng như vậy… có vài người, còn giỏi hơn cả quy tắc trên, chạy qua lại giữa hắc bạch lưỡng đạo… người như vậy, cũng không phải người ta có thể đối kháng được.”

“Sir, em không hiểu được ý anh!” tiểu cảnh viên tức giận đến mặt đỏ tía tai: “Chức trách của chúng ta không phải là…”

“Chức trách, chức trách, con mẹ nó cậu nếu còn có thể sống sót qua cửa này thì hãy tính tới chuyện lăn tới đây cùng lão tử nói chuyện chức trách chó má ấy đi!” Mykonos tức giận đập bàn, thấp giọng gào thét: “Chuyện hôm nay ở trên vùng biển quốc tế dám lục soát thuyền của L, nếu bị truy cứu, thì đây là lần cuối cùng cậu có thể mặc bộ quần áo này! Ngay cả việc cảnh sát cũng không thể làm thì còn quan tâm mẹ gì tới chức trách!”

“Sir, xin ngài bớt giận, cậu ấy còn nhỏ, chưa từng trải qua chuyện đó…” mấy cảnh viên đứng cạnh đó thấy tình huống sắp không khống chế được, nhanh chóng tách hai người ra, đưa lên một cốc nước, khuyên nhủ: “Dù sao chúng ta ngay từ đầu theo đuổi ngành này, ai mà không có suy nghĩ nhiệt huyết trừ bạo an dân chứ? Dù sao… loại nhiệt huyết này, cũng coi như không phải chuyện xấu mà, còn nữa, L đối với chuyện hôm nay cũng không tính toán truy cứu… sir, anh cũng đừng quá lo lắng.”

Mykonos lắc lắc đầu, cả giận: “Ai biết được? nhận mệnh đi… dù sao tôi cũng đã chuẩn bị xong… chỉ sợ đến lúc đó lại phiền hà đến các cậu.”

“Cú điện thoại kia rốt cuộc là ai gọi tới?”

“Những người muốn đối phó với L, lại đem chúng ta ra làm bia đỡ đạn!” Mykonos cắn răng.

“Có lẽ… nếu có thể đem người nọ điều tra ra giao cho L, nói không chừng, mọi chuyện có thể thay đổi?” một cảnh viên nhỏ giọng nói.

"Được! lần này dù lão tử phải liều mạng, cũng phải đem cái tên rùa đen kia đào cho ra!" Mykonos đập tay cái rầm lên mặt bàn, hai mắt lệ khí giọng nói ngoan độc.

****

"Cái gã Mykonos kia có ích lợi gì?" nhìn bóng dáng chiếc thuyền tuần tra dần mờ nhạt, Sở Cảnh chọn mi với Tả Dĩ Uyên, không khỏi hỏi lại.

"Mặc kệ có dùng được hay không, cứ nắm chặt trong tay trước sau gì cũng có chỗ dùng." Tả Dĩ Uyên cười vô tội: "Còn nữa, tuy rằng không thực tất yếu, nhưng tốt xấu gì thì cũng coi như có quan hệ với một trạm kiểm soát hải quan của Nga, nếu có thể thông qua tầng quan hệ này, đương nhiên không thể lãng phí."

Sở Cảnh khẽ cười một tiếng, hỏi: "Vậy cú điện thoại tới cho Mykonos thì sao? anh không hỏi thăm à? Có lẽ… có thể tìm được dấu vết gì đó còn sót lại."

"A Cảnh, em đang hoài nghi chỉ số thông minh của tôi sao?" Tả Dĩ Uyên vươn tay nhéo nhéo vành tai Sở Cảnh, nói: "Điện thoại nếu bọn họ đã dám gọi thì sao có thể lưu lại dấu vết gì cho chúng ta phát hiện chứ? Hơn nữa, tôi tin, vị cảnh quan Mykonos này nếu đã phát hiện mình bị lừa, còn lừa thảm như vậy… gã nhất định sẽ thay chúng ta, hảo hảo đi thăm dò một phen cuộc điện thoại này rốt cuộc là gọi từ đâu."

"Đúng rồi, còn một việc…" Sở Cảnh khẽ nghiêng đầu, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, con ngươi chớp chớp, lười biếng nhìn về phía Tả Dĩ Uyên: "Đúng rồi, Tả, anh rốt cuộc là sai ai vận chuyển hàng vậy?"

"A? cái này à…" Tả Dĩ Uyên thần bí mỉm cười, lại không chịu trực tiếp trả lời: "Một lúc nữa qua đó, em sẽ biết."

36. Chương 36

Sở Cảnh cùng Tả Dĩ Uyên sau khi trải qua đợt lục soát của Mykonos liền lập tức bỏ quên thuyền hàng. Nhanh chóng cùng Chris trao đổi một chút tin tức, một lần cuối cùng xác định hành trình, liền dựa theo kế hoạch ban đầu trực tiếp dùng ca nô hướng địa điểm Rendia đã thông báo đi tới. lần này đại khái coi như trời đẹp, thuận buồm xuôi gió, cũng không còn gặp bất cứ khó khăn gì nữa. Đợi sau khi tiến vào hòn đảo nhỏ tư nhân của Rendia, tính toán thời gian, thế nhưng lại nhanh hơn dự kiến khoảng một giờ.

"Còn ba giờ nữa mới tới thời gian giao hàng, Tả, anh xác định người anh an bài có thể tới đúng hạn chứ?" Sở Cảnh liếc nhìn đồng hồ, còn Tả Dĩ Uyên đang ung dung bình thản ngồi trên ghế tựa dài đặt cạnh bờ biển, phơi nắng, xem tạp chí, buồn cười hỏi lại.

"Nghi nhân bất dụng, dụng nhân bất nghi*." Tả Dĩ Uyên thật sự là một chút bất an cũng nhìn không ra, động tác tao nhã lật một trang tạp chí, tư thái thong dong nói: "Còn nữa, tôi tìm người kia… được xem như đáng tin khó có được."

(*: nghi người thì không dùng người, đã dùng người thì không nghi ngờ)

"A? Đánh giá này của anh đối với người đó khiến tôi cảm thấy tò mò đấy." Sở Cảnh nghiêng đầu nhìn Tả Dĩ Uyên, nhíu mày nói.

Nếu như nói Tả Dĩ Uyên rất ít khi chủ động đi chê bai người khác thì việc hắn trực tiếp tán dương ai đó lại càng hiếm hoi. Mà hiện tại, đột nhiên nghe thấy một lần… loại cảm giác này, thật có chút vi diệu. Sở Cảnh ý tứ hàm xúc không rõ mà cong cong khóe môi.

"Huh?!" Tả Dĩ Uyên hừ nhẹ xuất ra một âm tiết, chống lại tầm mắt Sở Cảnh kỳ quái hỏi.

"Người nọ, tôi đã từng gặp qua chưa?" Sở Cảnh trực tiếp sảng khoái hỏi.

"Gặp?" Tả Dĩ Uyên đặt tờ tạp chí sang một bên, không biết đang nghĩ tới điều gì, đột nhiên khẽ mỉm cười, nhìn về phía Sở Cảnh, nói: "Người này, coi như em đã gặp qua, nhưng mà…"

"Yah… L, trên thế giới này dám để cho một Interpol tới hỗ trợ vận chuyển buôn lậu vũ khí, chỉ sợ tính đi tính lại cũng chỉ có một mình cậu dám làm mà thôi! hơn nữa… trong khi cậu khiến tôi tân tân khổ khổ giúp cậu làm trâu làm ngựa thì cậu lại sung sướng an nhàn mà nằm trên đảo nhỏ phơi nắng? L, cậu chẳng lẽ không cảm thấy điều này thật sự không công bằng sao?"

Một thanh âm ý cười mơ mơ hồ hồ theo gió biển truyền tới, khiến Sở Cảnh và Tả Dĩ Uyên trong nhất thời theo hướng giọng nói kia mà nhìn về phía biển.

"Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới. A Cảnh…đó chính là người tôi đã ủy thác." Tả Dĩ Uyên dùng tay nhẹ nhàng nhéo nhéo gáy Sở Cảnh: "Nào, qua đó nhìn xem."

Sở Cảnh gật đầu, từ ghế tựa đứng dậy, hướng về phía nam nhân kia tới.

Bởi vì ngược nắng, nên ngay từ đầu Sở Cảnh cảm thấy giọng nói nam nhân có vài phần quen tai, nhưng lại không thấy rõ bộ dáng người đó. nhưng tới khi tới trước mặt nam nhân, nhìn rõ diện mạo của anh ta, may mà Sở Cảnh đã duyệt qua vố số mỹ nam mỹ nữ, Sở Cảnh cũng không khỏi vì bộ dạng người trước mắt này mà cảm thấy kinh ngạc tán thưởng.

Nếu hỏi Sở Cảnh, hai kiếp làm người, thấy được nhiều nhất là cái gì? Sở Cảnh chỉ có thể nói, thứ nhất là nhân tâm, thứ hai là tiền tài, mà thứ ba, chính là mỹ nhân.

Tiền quyền nắm chắc trong tay, bên người cũng không thiếu ôn hương nhuyễn ngọc, chỉ riêng mấy thanh niên trẻ tuổi trong Sở gia, bộ dạng đã là đẹp của đẹp rồi. Mà không nói đâu xa, mượn chính khuôn mặt Sở Cảnh này mà nói, có thể lọt vào tầm mắt rất cao của L tự nhiên cũng là một đại mỹ nhân.

Nhưng, vô luận lấy bất cứ ai, bộ dạng thế nào đến so sánh, chỉ cần đặt bên cạnh người nam nhân này, tựa hồ luôn kém hơn nửa phần.

Hoa đào vốn rất mê hoặc, người sinh ra có đôi mắt hoa đào, vô luận là nam hay nữ, đều có thể tinh tế mê mị tâm phách người khác, vô hình đảo loạn nhân tâm, trời sinh là tai họa nhân gian trêu đùa con người.

Nhưng… cậu đã từng gặp qua anh ta? Sở Cảnh bất động thanh sắc thu hồi tầm nhìn của mình, trong đầu lặp lại một lần lời nói vừa rồi của người kia, rồi so sánh một chút nam nhân này cùng với người hôm đó gặp hoàn toàn bất đồng, lại mơ hồ có nửa phần đôi mắt tương tự, khóe môi cong cong, khẽ nói: "Vị này chính là… Tô Mặc, Tô đội trưởng?"

Tô Mặc nghe thấy vậy, biểu tình không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn Sở Cảnh, ngược lại nghiền ngẫm nở nụ cười: "A? Tôi nhớ ra cậu… cậu lần trước dùng điện thoại giả làm súng để đe dọa tôi…ừm… Sở Cảnh đúng không? Lần đó đối với tôi, đúng là một hồi ức phi thường đặc biệt."

"Thật sao?" Sở Cảnh khẽ nhếch khóe môi: "Tôi thật xin lỗi."

Tuy rằng miệng nói xin lỗi nhưng trên mặt một chút ý tứ hối lỗi cũng không có. Tô Mặc hơi nheo mắt lại, trầm mặc nhìn gương mặt tinh xảo đối diện kia, một thiếu niên xinh đẹp nhưng người ta nhìn không thấu, một lúc lâu, thấp giọng cười ra tiếng… nhưng mà thực cmn khiến anh cảm thấy đáng yêu quá chừng.

"Không nghĩ tới, lần trước gặp tôi ở bộ dạng kia, cậu cư nhiên còn có thể nhận ra được tôi?" Tô Mặc búng tay cái chóc một phát, cười lớn hỏi ngược lại.

Sở Cảnh cong cong môi, ngược lại không nói chuyện, mà nghiêng đầu nhìn sang Tả Dĩ Uyên một cái.

Tả Dĩ Uyên vươn tay vỗ vai Sở Cảnh, sau đó hướng Tô Mặc trêu tức nói: "Tô đội trưởng khí tràng đặc biệt như thế, tự nhiên khiến A Cảnh của tôi ký ức khắc sâu…. Tô đội trưởng, đồ của tôi, anh đều chở nguyên vẹn tới chứ?"

Tô Mặc hừ cười một tiếng: "Chỉ cần tôi đã đáp ứng, thì không có việc gì mà Tô Mặc tôi không làm được. Hàng, tôi đã sai người chuyển vào trong biệt thự rồi, cậu tùy thời có thể kiểm tra, nhiệm vụ của tôi đã viên mãn hoàn thành, L, vậy lời hứa của cậu đối với tôi, có phải nên thực hiện rồi không? Đồ đâu? Hay là… cậu muốn kiểm hàng trước?"

"Vậy thì không cần… Lời của Tô đội trưởng, tôi còn tin được." Tả Dĩ Uyên nhếch môi một cái, từ trong túi áo lấy ra một chiếc USB, rồi tung một đường parabol hoàn mỹ vào lòng bàn tày Tô Mặc: "Tất cả tư liệu đều có ở bên trong, tìm mấy thứ này khiến tôi mất không ít công sức."

"Cảm tạ!" Tô Mặc tiếp nhận USB, mặt mày hiện ra một tia thoải mái: "Thời giờ của tôi gấp gáp, vậy hôm nay không tiếp tục trì hoãn ở đây nữa…còn có, nếu chuyện này không thành.. phỏng chừng về sau, cậu cũng không cần gọi tôi một tiếng Tô đội trưởng."

“Nghiêm trọng vậy sao?” Tả Dĩ Uyên khẽ bật cười: “Sếp anh đồng ý thả anh đi sao?”

“Vậy cũng không phải do ông ấy.” Tô Mặc đi vài bước rồi nhảy lên ca nô, cánh môi cong cong, lộ ra tia cười lạnh: “Lão tử đã nhịn rất lâu rồi, nếu còn tiếp tục nghẹn nữa, vậy cũng thực nghẹn thành Ninja rùa!”

“Đến lúc đó nếu thật sự không còn làm cảnh sát nữa, vậy tới chỗ tôi tìm chỗ nương tựa đi.” Tả Dĩ Uyên cười to: “Chỗ chúng tôi chính là yêu cầu đủ loại nhân tài đứng đầu, đãi ngộ cực ưu đãi.”

“Ha, đúng là một đề nghị tốt!” Tô Mặc cũng cười: “Vậy lần sau gặp lại, L, còn có… vị tiểu đệ đệ đáng yêu~”

Lời còn chưa dứt, ca nô nhanh chóng dời đi, tạo một lớp bọt trắng xóa, chỉ còn vang vọng lại tiếng cười khiến người ta cảm thấy thực tiêu sái.

“Tả, vị Tô Mặc này…rốt cuộc là ai?” Sở Cảnh nhìn thân ảnh Tô Mặc đã hóa thành một chấm đen nhỏ, hấp háy môi, vẫn nhịn không được mà quay đầu hỏi Tả Dĩ Uyên.

“Tô Mặc à….” Tả Dĩ Uyên lắc lắc đầu: “Nếu nói ra thì cũng không dễ dàng, nhưng người này… đủ ác độc, đối với người khác độc, đối với mình còn độc hơn.”

“Hả?” Sở Cảnh nhíu mày, tỏ vẻ mình rất có hứng thú.

Tả Dĩ Uyên thấy bộ dạng Sở Cảnh hớn hở tò mò nhịn không được vươn tay hung hăng vò loạn làm rối mái tóc cậu một phen, cảm nhận hơi ấm cùng cảm giác mềm mại có được trong lòng bàn tay, thật lâu sau, mới hé ra tia thở dài như có như không, chậm rãi nói: “Em cũng biết đấy, diện mạo Tô Mặc tuyệt đối là xinh đẹp độc nhất vô nhị, đối với người trong thế gia có quyền, điều này tự nhiên không tính là chuyện xấu, ngược lại càng đáng được khoe khoang, nhưng nếu đặt ở trong quân đội… thì thực không quá tốt đẹp.”

“Tô Mặc đã bị quấy rầy?” Sở Cảnh có chút hiểu ra.

Tả Dĩ Uyên câu môi mỉm cười một chút: “Khuôn mặt tuyệt đỉnh như vậy, lại chuyên làm Tu La. Em có biết trước khi Tô Mặc trở thành Interpol đã từng ở chỗ nào không?”

“Huh?”

“Đội quân Du Ưng.” Tả Dĩ Uyên từng chữ không ngừng mà nói.

Sở Cảnh có chút kinh dị, về đội quân Du Ưng cậu biết tới không nhiều lắm, nhưng chút tin tức cậu biết được về đội quân đó cũng đủ khiến cậu hiểu được Du Ưng là đội ngũ nguy hiểm cỡ nào.

Du Ưng vốn là phân đội đặc biệt của bội đội đặc chủng Trung Quốc, nhiệm vụ chủ yếu chinh là hỗ trợ xử lý

một số nhân vật nguy hiểm của quốc gia mà không thể để lộ ra ngoài. Cũng bởi vì mức độ nguy hiểm rất cao mà dẫn đến Du ưng cũng lựa chọn sử dụng thành viên vô cùng nghiêm ngặt đến gần như khắc nghiệt.

Hơn nữa, binh chủng Du Ưng tồn tại cũng thập phần bí mật, về hoạt động cũng như thông tin của bọn họ, thậm chí đều bị cho là cơ mật quân sự cấp quốc gia. Điều này cũng dẫn đến việc có rất nhiều người gần như đã bị quên đi sự tồn tại của họ, phần đông đều không biết đến đội ngũ đặc biệt này trừ các vị lãnh đạo cấp cao. Cậu năm đó cũng vì một chuyện phi thường vô tình mới biết được trong quân đội quốc gia có tồn tại một đội quân du ưng như vậy.

Mà ý của Tả Dĩ Uyên dĩ nhiên là… Tô Mặc, từng là một thành viên trong đó?

Đây thực sự là một tin tức quá mức kinh khủng… nhưng mà, Sở Cảnh cau mày nhớ lại khuôn mặt xinh đẹp quá mức kia của Tô Mặc, sắc mặt có chút kì quái… vì sao chỉ cần liên hệ một chút tới Tô Mặc, đều sẽ sinh ra một loại cảm giác chênh lệch vi diệu?

"Vậy sau đó sao lại…" Sở Cảnh thuận miệng hỏi một câu.

"Bị thương, thân thể không thích hợp." Tả Dĩ Uyên nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Lần sau, em có thể nhìn tay phải của anh ta một chút… được rồi, đề tài về Tô Mặc hôm nay dừng ở đây. A Cảnh, em xem, khách của chúng ta rốt cục cũng đã tới."

Sở Cảnh sửng sốt, lập tức theo hướng Tả Dĩ Uyên bảo nhìn lại. quả nhiên, phương xa, một điểm đen đang hướng hòn đảo nhỏ lại chậm rãi chạy tới, lại nhìn đồng hồ, cũng đã đến lúc.

Hơi hơi thở phào một hơi, cũng may tuy rằng trên đường gặp khó khăn chút xíu nhưng kết quả cũng coi như tốt đẹp, rốt cục cũng đến.

37. Chương 37

Nhìn chiếc thuyền từ xa xa lại gần, mới đầu khoảng cách nhìn đúng là không gần, nhưng trên thực tế chỉ mất thời gian một chén trà nhỏ, từ trên chiếc thuyền lớn một chiếc thuyền phao nhỏ cũng đã chuẩn bị lên bờ.

Đầu tiên bước từ trên thuyền nhỏ lên bờ là mấy vệ sỹ bộ dáng cao lớn lực lưỡng, ngay sau đó, hai tên nam nhân mặc trang phục màu sắc mờ nhạt bảo vệ một nam nhân người Nga khoảng 50 tuổi chậm rãi rời thuyền. Tả Dĩ Uyên cùng Sở Cảnh thấy thế, lập tức hiểu được nam nhân vóc dáng không quá cao kia chính là khách hàng hôm nay của bọn họ, lập tức cất bước hướng vị nam nhân kia đi tới.

"Ngài có phải là ngài Bulger?" Tả Dĩ Uyên lịch sự vươn tay ra: "Tôi là L…Như ngài đã biết, lúc trước vì xảy ra chút chuyện nhỏ khiến cho nữ sĩ Rendia không thể tự mình tới gặp ngài để đưa hàng, cho nên lần sinh ý này giữa ngài và nữ sĩ Rendia, cô ấy đã ủy thác cho tôi tiến hành giao dịch cùng với ngài."

Bulger nghe vậy, híp mắt cẩn thận quan sát kỹ Tả Dĩ Uyên một phen, thật lâu sau, mới vươn tay ra bắt tay với Tả Dĩ Uyên.

"Cậu chính là L nổi danh cùng với gia tộc Prora trong giới súng đạn?" Bulger ý vị sâu sa nói: "Ngược lại nghe tiếng đại danh ngài L đã lâu, chẳng qua nghe tiếng không bằng gặp mặt… không nghĩ tới, ông vua không ngai trong truyền thuyết giới súng đạn cư nhiên lại trẻ như thế, thực là hậu sinh khả úy. Xem ra Trường Giang sóng sau đè sóng trước khiến lão gia hỏa ta không phục không được. giang hồ hiện tại chính là thiên hạ của người trẻ tuổi các cậu!"

"Ngài Bulger nói quá rồi.." Tả Dĩ Uyên cười nói: "Người trẻ tuổi tuy tuổi tác còn nhỏ, có chút liều mạng, nhưng chung quy kiến thức vẫn không đủ lão luyện, khuyết thiếu con mắt nhìn xa trông rộng, ngược lại ngài Bulger đây hiện tại đang trong trạng thái mới là tối hữu ý nhất. người sáng suốt cũng biết, ngài Bulger đúng là càng già càng dẻo dai, thủ đoạn làm việc sấm rền gió cuốn, lại ổn trọng có kiến giải, không như người trẻ tuổi tính khí nóng nảy vội vàng. Hơn nữa, gặp mặt nhau tôi mới biết, trạng thái tinh thần ngài cũng thực tốt, thoạt nhìn, tinh thần ngài vẫn như trước nửa điểm cũng không thua kém người trẻ… ngài như vậy, sao có thể xưng là 'lão' chứ?"

Lời này của Tả Dĩ Uyên tuy có thể xem như khen tặng nhưng ngữ khí cao thấp trầm bổng vừa vặn, ngược lại khiến người nghe trong lòng vô cùng thoải mái.

Sở Cảnh đứng một bên theo dõi Tả Dĩ Uyên, hơi hơi cong cong khóe môi. Nếu như cậu nhớ không lầm thì trong nội bộ nước Nga hiện tại đang có xảy ra mâu thuẫn chính trị đến từ hai phe phái cánh tả cánh hữu. trong đó mâu thuẫn song phương đều bắt đầu từ các nhà lãnh đạo, lãnh đạo một trong phai phe chính là vị Bulger đây, còn bên kia… hình như cũng là một người trẻ tuổi cũng coi như có chút danh tiếng trong giới chính trị.

Mâu thuẫn song phương tuy rằng bên ngoài vẫn chưa công khai xé rách mặt nhau nhưng sau lưng thì gió cuốn mây bay đã nổi đầy khiến không ít người phán đoán chỉ trong thời gian ngắn sắp tới, bên trong nước Nga sẽ xảy ra bùng nổ chiến tranh nóng.

Đương nhiên, đối với ngôn luận của ngoại giới, đương sự song phương đều áp dụng thái độ cực lực phủ nhận, nhưng chân tướng sự tình… từ việc vị Bulger một mình tìm tới bọn họ thu mua vũ khí là có thể biết, về phương diện chủ quan vô luận có nguyện ý hay không nhưng trên phương diện khách quan tựa hồ không thể tránh khỏi.

Mà Tả Dĩ Uyên vừa rồi một hồi nói với vị Bulger, bề ngoài thì giống như Bulger đang khen ngợi Tả Dĩ Uyên nên hắn mới thuận miệng lịch sự đáp lời, nhưng khi nghe vào tai đoàn người Bulger tự nhiên thành Tả Dĩ Uyên trước mặt phán đoán khuynh hướng thế cục hiện tại.

Mà vô luận lời này của Tả Dĩ Uyên rốt cuộc là có ý gì, ít nhất đối với vị Bulger tư tưởng đã muốn ăn sâu bén rễ, ngược lại khiến ông ta thấy cả người Tả Dĩ Uyên nhìn thuận mắt hơn không ít.

Có nhân cách Tả Dĩ Uyên làm nền, kế tiếp quá trình song phương giao dịch ngược lại thuận lợi hơn rất nhiều. song phương phân biệt kiểm kê vũ khí cùng tiền hàng xong, lại khoái trá trò chuyện với nhau một phen. Điều này coi như khiến Tả Dĩ Uyên thông qua vị Bulger này mà thoát khỏi trạm kiểm soát đầu tiên

để tiến vào chiếm giữ thị trường Châu Á.

"Nói thật, nếu lúc trước Rendia lựa chọn những người khác đến tiến hành giao dịch với tôi, tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý mối làm ăn này đâu." Lúc lên thuyền, Bulger vỗ vai Tả Dĩ Uyên, cười nói: "Mà tôi cũng thực không thất vọng, L… ha ha, L đích xác là danh bất hư truyền!"

"Đa tạ khích lệ." Tả Dĩ Uyên nhếch môi một cái, thản nhiên cười nói: "Như vậy, chờ mong lần sau chúng ta hợp tác?"

"Đó là đương nhiên!" Bulger gật đầu, sau đó cười nói: "Nhưng lần này cũng thật đáng tiếc… nếu đứa con gái duy nhất của ta còn chưa xuất giá thì ta nhất định sẽ đưa nó tới bên cạnh cậu! ha ha, nói không chừng, chúng ta lại có thể thành người một rồi đó chứ?"

Ý cười trên mặt Tả Dĩ Uyên vẫn không thay đổi, nhưng tầm mắt lại hơi lệch một chút, không dấu vết rất nhanh quét mắt liếc nhìn Sở Cảnh đang bán cúi đầu đứng bên cạnh mình. Bởi vì tầm mắt mà không nhìn thấy vẻ mặt của cậu, duy nhất chỉ có thể nhìn thấy đó chính là chiếc cằm tinh xảo của Sở Cảnh, tựa tiếu phi tiếu, độ cong cánh môi nho nhỏ.

Tả Dĩ Uyên trong lòng thầm thở dài… biết rất rõ khả năng là không lớn, nhưng trong nháy mắt đó bản thân mình lại mong chờ cái gì chứ?

Chờ mong em ấy tức giận? chính là người bên cạnh này bề ngoài luôn khống chế được cảm xúc của bản thân, sao có thể vô duyên vô cớ tức giận được chứ?

Chẳng lẽ còn có thể vì hắn mà ăn dấm không thành?

…… ăn dấm?

Tả Dĩ Uyên hơi chút hoảng loạn, nếu Sở Cảnh vì hắn mà ăn dấm, vậy….

"Huh?" có lẽ cảm giác được tầm mắt Tả Dĩ Uyên, Sở Cảnh vốn đang cúi đầu đột nhiên ngẩng lên, chống lại tầm mắt của hắn, khẽ chọn mi, ngân hỏi.

Tả Dĩ Uyên bị biểu tình của Sở Cảnh mà suy nghĩ dần bay xa, bay cao, lập tức khói tránh khỏi tự giễu. biết rõ không có khả năng, chính mình lại ảo tưởng thứ loạn thất bát tao gì đó chứ?

Ho nhẹ một tiếng, Tả Dĩ Uyên lần thứ hai dời tầm mắt về Bulger, biểu tình hơi chút hối lỗi: "Tuy rằng thật đáng tiếc nhưng tôi không thể không nói… cho dù con gái ngài còn chưa có hôn phối thì tôi cũng không có may mắn được cùng tiểu thư nhà ngài kết làm tần tấn chi hảo."

"Vì sao?" lúc trước Bulger mặt mũi còn hiền hòa, nhưng vừa nghe xong lời nói của Tả Dĩ Uyên, lập tức

biến sắc, hướng về phía hắn thổi phùng ria mép, trừng mắt lên: "Cậu ghét bỏ con gái ta không xứng với cậu sao? ta cho cậu biết, con gái ta chính là đại mỹ nữ nổi danh của nước Nga, không biết bao nhiêu người nhớ thương con gái của ta đó!"

"Không, không, ngài hiểu lầm ý tôi rồi." Tả Dĩ Uyên vẫn như trước cười ôn hòa hữu lễ: "Tôi đương nhiên không phải nói lệnh thiên kim không tốt, chẳng qua…" Tả Dĩ Uyên nói tới đây, hơi hơi ngừng lại, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Sở Cảnh, lập tức cười nói: "Tôi thích… nam nhân."

Biểu tình Bulger trong nháy mắt cứng ngắc, do dự nhìn Tả Dĩ Uyên lại cứng ngắc quay đầu nhìn sang Sở Cảnh luôn đứng bên cạnh Tả Dĩ Uyên nhưng không nói một lời, sau đó chân mày cau lại, càng lúc càng sâu.

"Khó trách!" thật lâu sau, Bulger rốt cục hiểu được mà gật đầu, trên mặt xuất hiện một tia vừa lòng: "Con gái của ta hoàn mỹ như thế, sao có thể có người chướng mắt được chứ!"

Tả Dĩ Uyên cùng Sở Cảnh đều đứng đối diện, nhìn thấy ý cười miễn cưỡng trong mắt đối phương, đồng loạt trong lòng khe khẽ thở dài.

Nhưng ngược lại không thể tưởng tượng được, một lão đại chính giới (giới chính trị) cư nhiên lại là một người cuồng con gái… nhìn Bulger mặt mày hớn hở đàm luận con gái mình hoàn hảo thế nào, tuyệt mỹ ra sao, Tả Dĩ Uyên cùng Sở Cảnh không khỏi hiểu ý mỉm cười phụ họa… cũng khó được đáng yêu.

Hết chương 37

38. Chương 38

Thuận lợi giao hàng với Bulger xong, Tả Dĩ Uyên bây giờ cũng coi như nhàn rỗi, nhưng lại không muốn trở về nước Mỹ ngay, dù sao… nghiêng đầu khẽ liếc Sở Cảnh một cái, đáy lòng hiện ra một tia cảm xúc cổ quái, đây cũng coi như là thời gian ngắn ngủi từ lúc quen biết Sở Cảnh tới nay hắn và cậu ở riêng bên nhau.

Cộng thêm hòn đảo nhỏ này của Rendia mặc dù có chút hoang vắng nhưng phong cảnh cũng thực tú lệ, ngẫu nhiên ở đây nghỉ ngơi, bên người lại có mỹ nhân làm bạn… không thể không nói, đích thật là thích ý vô cùng.

"A Cảnh, em nói xem, chúng ta hiện tại… có tính là đi hẹn hò không?" Tả Dĩ Uyên dựa vào cửa sổ sát đất, cười tít mắt nhìn Sở Cảnh, nửa đùa nửa thật chế nhạo: "Đảo hoang, bãi biển, cảnh đẹp, tối trọng yếu hơn nữa là… cô nam quả nam…"

"Nói như vậy, hình như cũng có lý nha." Sở Cảnh ngồi trên sa lông cách Tả Dĩ Uyên không xa, nghe hắn nói xong, tựa hồ nghiêm túc suy nghĩ một phen, sau đó mới nghiêm túc gật đầu nói: "Vậy, Tả, cảnh đẹp ngày lành như thế, nếu chúng ta không làm gì đó… có phải là hơi lãng phí không?"

Tả Dĩ Uyên hơi hơi híp mắt, nhìn vẻ mặt Sở Cảnh nghiêm túc cơ hồ không nhìn ra một biểu tình vui đùa nào, con ngươi khẽ tối hơn.

"Vậy… A Cảnh, theo ý em thì chúng ta phải làm những gì?" Tả Dĩ Uyên hạ thấp giọng, chậm rãi hỏi.

Giọng nói Tả Dĩ Uyên vốn tràn ngập một loại từ tính mị lực, hiện tại hắn tận lực hạ giọng nên càng trầm thấp hơn nữa, cái loại ngữ điệu này nồng đậm hương vị dụ dỗ mê hoặc.

Sở Cảnh đối với mị lực của Tả Dĩ Uyên làm như không thấy, ngược lại lười biếng tựa lên thành sô pha, trên môi là nụ cười không chút để ý: "Nếu coi đây là hẹn hò… thì tối thiểu cũng phải có bữa tối lãng mạn dưới ánh nến đi.. Tả, anh nói có phải không?"

Tả Dĩ Uyên nhướn mi một chút, hỏi lại: "Bữa tối lãng mạn dưới ánh nến?"

"Có vấn đề gì sao?" Sở Cảnh nghiêng đầu thắc mắc.

"Không, không… yêu cầu này tuyệt không quá phận." Tả Dĩ Uyên nháy mắt một cái với Sở Cảnh: "Vậy em chờ tôi trong chốc lát, lập tức quay lại ngay."

Sở Cảnh từ chối cho ý kiến mà "ừm" một tiếng, tiếp theo liền thấy Tả Dĩ Uyên bê chiếc bàn ăn tới đại sảnh phòng khách rồi xoay người một đường chạy lên lầu hai biệt thự. Ước chừng khoảng 5 phút đồng hồ sau, liền nghe thấy tiếng bước chân rầm rầm chạy xuống.

"Rượu vang?" Sở Cảnh nâng mắt, liền thấy trong tay Tả Dĩ Uyên cầm theo một chai rượu đỏ thoạt nhìn còn chưa được mở đi xuống.

"Anh tìm được ở đâu vậy?" Sở Cảnh tựa tiếu phi tiếu nhìn Tả Dĩ Uyên, nghiền ngẫm hỏi.

"Phòng chứa lầu hai." Tả Dĩ Uyên ngồi xuống bên người Sở Cảnh, để chai rượu lên bàn trà trước mặt hai người, cười híp mắt nói: "Sở thích của Rendia không nhiều lắm, mà sưu tầm rượu vang đỏ lại vừa vặn là một trong số đó. tuy rằng hòn đảo nhỏ này chị ấy không thường tới, nhưng nếu đã là sản nghiệp của mình thì tự nhiên thói quen này cũng được phát huy tối đa. Thực hiển nhiên, tôi không có đoán sai."

"vậy còn cái này là cái gì?" Sở Cảnh tầm mắt dời tới chiếc túi plastic Tả Dĩ Uyên xách theo xuống cùng.

"Nến." Tả Dĩ Uyên mở túi ra, đưa tới trước mặt cho cậu nhìn rõ: "Thậm chí là nến hồng đấy, tìm thấy trong ngăn cuối cùng của phòng chứa rượu… thế nào, những gì em muốn tôi đều đã tìm được đầy đủ."

"Vậy mà cũng có thể tìm được? xem ra… Tả, quan hệ của anh và Rendia thực sự là ăn ý như lời đồn." Sở Cảnh vươn tay với lấy chai rượu, sau đó tùy tiện từ dưới gầm bàn trà lấy ra hai chiếc ly chân dài. Động tác thành thạo rót rượu ra, chất lỏng diễm lệ kia hòa vào trong không khí, tiến hành quá trình phản ứng

ôxy hóa tuyệt vời.

Sở Cảnh nói ra lời này không có gì không thích hợp, nhưng Tả Dĩ Uyên nghe được khiến tim hắn bất giác nhảy dựng, cơ hồ không cần (phải) nghĩ ngợi mà lập tức lên tiếng giải thích: "Đó chỉ là do người ngoài nói bậy… A Cảnh, em còn không hiểu sao? tôi và Rendia chỉ là đồng minh quen biết nhiều năm. Xa hơn một chút có lẽ cũng chỉ có thể gọi là bạn bè, nhưng, cũng chỉ có thể mà thôi."

"Tả" Sở Cảnh có chút buồn cười đánh gãy lời nói của Tả Dĩ Uyên, bởi vì cậu đang cười mà đôi con ngươi tối đen cong cong, lóe lên chút quang mang trong suốt: "Tôi chỉ là thuận miệng nói thôi, anh hà tất phải kích động như thế?"

Tả Dĩ Uyên dừng một chút, nhìn Sở Cảnh vô tư tới gần như vô tâm, mi tâm hơi nhíu lại, lập tức thăm dò nói: "Tôi kích động như vậy còn không phải sợ em đa tâm ăn dấm chua sao? nếu bởi vì tin đồn mà nội bộ mâu thuẫn, tôi thực sự oan uổng."

"Thân thẳng không sợ bóng lệch, nếu không có chuyện gì sao phải sợ người khác hiểu lầm?" Sở Cảnh ngược lại trực tiếp đem bốn chữ 'nội bộ mâu thuẫn' bâng quơ tỉnh lược cho qua. Nâng ly rượu của mình lên, khẽ ngửi ngửi, lập tức cười nói với Tả Dĩ Uyên: "Nước Pháp sản xuất nhiều rượu vang, rượu Rendia cất giữ đúng là hạng nhất… lần này, xem như tôi có lộc ăn."

Tả Dĩ Uyên nhìn Sở Cảnh cứ như đem đề tài dời sang chỗ khác, có chút không tình nguyện, rồi lại giống như thở phào một hơi. Thấy Sở Cảnh đàm luận về rượu vang, không khỏi tiếp lời: "Rendia bình thường sinh hoạt cũng không tính là xa hoa, nhưng chân chính bàn tới chi phí ăn mặc thì thực sự không khỏi khiến người khác bội phục tự đáy lòng. Nhưng điều này cũng khó trách, dù sao chị ấy đã được bồi dưỡng đào tạo từ nhỏ … thực ra mà nói thì Rendia cũng có thể coi như một công chúa hoàng thất."

"A?" Sở Cảnh quay đầu sang nhìn Tả Dĩ Uyên, biểu hiện ra một tia hứng thú. Về thân thế bối cảnh cường đại của Rendia, kiếp trước cũng từng nghe mấy người xung quanh nói qua một chút, nhưng lúc ấy cậu không quá để ý. Chỉ nhớ mang máng, lúc trước khi chọn người kế thừa, Rendia được gia chủ tiền nhiệm cùng một nửa các trưởng lão ủng hộ, quang minh chính đại đi lên vị trí chủ vị của gia tộc Prora, quan trọng nhất chính là bối cảnh thân phận dị thường hiển hách của cô.

Tả Dĩ Uyên thấy Sở Cảnh có hứng thú, lập tức cũng không che dấu, thoáng chỉnh lại suy nghĩ của mình một chút, rồi không nhanh không chậm giải thích: "Mẹ của Rendia, bà Lilith, tên đầy đủ của bà ấy em đã từng nghe qua chưa?"

"Lilith Elly?" Sở Cảnh cau mày nhớ lại.

Tả Dĩ Uyên mỉm cười lắc đầu: "Đó là tên sau này khi bà ấy được gả vào gia tộc Prora, cho nên mới đổi họ. Tên chính thức của bà ấy trong gia phả dòng họ chính là Lilith Elizabeth."

"Ý anh là… bà ấy là hậu duệ của nữ hoàng Anh?" Sở Cảnh lập tức phản ứng lại.

Tả Dĩ Uyên gật đầu, cũng vươn tay cầm lên ly rượu của mình: "Tính ra thì bà Lilith là người thừa kế thứ mười bốn của vương quốc Anh. Nghe nói, năm đó, bà ấy được nữ hoàng đương nhiệm tương đối coi trọng muốn bà ấy làm người thừa kế tiếp theo của mình, nhưng không ngờ, cuối cùng bà Lilith tự nguyện từ bỏ quyền kế thừa vương vị, thậm chí là cả dòng dõi hoàng gia của mình, một thân một mình gả vào gia tộc Prora. Ha hả… năm đó, chuyện này đã khiến nữ hoàng Anh tức giận khôn nguôi."

"Có thể tưởng tượng." Sở Cảnh nhún vai: "Vậy còn sau đó?"

"Sau đó?" Tả Dĩ Uyên nhấp một ngụm rượu, chất lỏng chảy xuống cổ họng, có chút cay cay nồng đậm khiến biểu tình Tả Dĩ Uyên biến đổi vi diệu, nhưng lập tức, một chút cảm xúc dao động lập tức lại được mạnh mẽ áp chế xuống, khẽ nâng mắt lên, tiếp tục nói với Sở Cảnh: "Dù sao cũng là đứa con tự mình bồi dưỡng, cho dù lúc ấy có tức giận thế nào, cũng không có khả năng đoạn tuyệt không lui tới, phải không? Hơn nữa bà Lilith lại sinh được Rendia tựa như kim bài miễn tử… chỉ vài năm sau, song phương lại bắt đầu liên lạc qua lại."

"Nhưng… đã loại bà Lilith ra khỏi dòng họ Elizabeth rồi thì nữ hoàng cũng không có đổi ý, cho nên bề ngoài vẫn không có biểu lộ cái gì." Tả Dĩ Uyên nói tiếp: "Riêng đối với con gái của bà Lilith, Rendia, nữ hoàng lại từ nhỏ đã rất yêu thích. Nếu không phải do Rendia không nguyện ý, chỉ sợ lúc chị ấy còn nhỏ, nữ hoàng đã trực tiếp đem người trở về nước Anh rồi, chờ tới chị ấy lớn lên, liền tiếp nhận ngai vàng nữ hoàng."

"Nói như vậy, trong giới Rendia được xưng là 'nữ hoàng' cũng coi như không sai nhỉ?" Sở Cảnh bỗng nghĩ ra điều đó mà vui vẻ.

"Ai nói không phải đâu?" Tả Dĩ Uyên cũng thấp giọng cười. nghiêng đầu, nhìn Sở Cảnh chậm rãi nâng ly uống cạn, ánh mắt khẽ lay động, lập tức cũng cúi đầu, khẽ nhấp một ngụm rượu.

"Tả… anh có cảm thấy, hương vị rượu này hình như có chút kì quái?" liên tục uống hết ba ly, trên mặt Sở Cảnh đã nhiễm một màu đỏ ửng: "Hình như không giống như…hương vị rượu bình thường?"

"Thật sao?" Tả Dĩ Uyên rũ mắt, thản nhiên tránh được ánh mắt Sở Cảnh, khẽ lay động tay phải cầm ly, sau đó nếm một ngụm mới nói: "Không vấn đề gì, hương vị thực thuần khiết."

"Vậy sao?" Sở Cảnh nghiêng đầu tựa hồ có chút do dự: "Vậy tôi… uống thêm một chút thử xem?"

"Tôi giúp em rót." Tả Dĩ Uyên lời còn chưa dứt, tay cũng đã lưu loát giúp Sở Cảnh rót rượu ra ly. Chất lỏng đỏ sậm chảy tràn vào trong ly thủy tinh sáng bóng xa hoa, cùng với hương vị ngọt ngào cay nồng khó hiểu câu nhân.

"Có phải quá nhiều rồi không?" Sở Cảnh nhíu nhíu mày hỏi.

"Không sao, rượu bên trên vẫn còn, nếu thích, cứ lấy xuống uống…" Tả Dĩ Uyên dường nhu đè thấp âm thanh dỗ dành Sở Cảnh: "Còn về phía Rendia, tôi sẽ tự giải quyết. cho nên, em không cần băn khoăn, nhé?"

Sở Cảnh nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Tả Dĩ Uyên, sau đó cúi đầu nhìn chất lỏng màu đỏ sậm trong ly, trầm mặc một hồi, lập tức quay sang Tả Dĩ Uyên cho hắn một nụ cười minh mị, sau đó không chút băn khoăn cầm ly rượu lên, đem ly rượu một hơi uống sạch.

Tả Dĩ Uyên khẽ tựa vào thành ghế sa lông, một tay bất giác lắc lắc ly rượu, tầm mắt không rời thiếu niên phương Đông xinh đẹp động tác lúc này trông như trẻ con.

Thiếu niên phương Đông đã say. Hắn biết.

Thần sắc Tả Dĩ Uyên có chút phức tạp.

Sở Cảnh không thường uống rượu, nếu nói tửu lượng tuy rằng không đến mức một ly liền gục nhưng cũng không thể uống nhiều. Nghiêm túc mà nói, nếu chỉ đơn thuần là rượu vang đỏ thì uống hết một chai Sở Cảnh cũng có thể bảo chứng mình mình bảy phần vẫn tỉnh táo, nhưng là, rượu lần này cậu uống không chỉ đơn thuần là rượu vang đỏ.

Tả Dĩ Uyên đem ly đặt lên bàn trà, vươn tay nhu nhu mi tâm. Vừa rồi khi mới nhấp môi, hắn liền phát hiện chai rượu này đã pha thêm rượu Stuttgart loại nặng. Vang đỏ cộng thêm vang Stuttgart… loại rượu trộn độc đáo này, cũng chỉ có nữ nhân như Rendia kia mới có thể hưởng thụ.

Rượu vang đến cùng là dễ dàng say, huống chi lại còn pha thêm Stuttgart loại nặng… mới chỉ mấy chén, Sở Cảnh liền say quắc cần câu.

Vấn đề là, ngay từ đầu hắn đã biết rõ nhất định là sẽ như vậy, nhưng vì sao, chẳng những không ngăn cản, mà ngược lại, trong quá trình hắn còn trợ giúp một phen?

"Tả… em đau đầu…" Sở Cảnh cau mày tới gần Tả Dĩ Uyên, bỗng vươn tay quàng quanh cổ hắn, nằm gục trên vai hắn, có chút khô nóng mà nỉ non. (Jeremy: vì ẻm say nên ta để ẻm xưng em cho đúng bản chất)

Bởi vì rượu mà thân thể có chút khô nóng gắt gao dán chặt vào người hắn, Tả Dĩ Uyên thậm chí cảm giác được, Sở Cảnh hữu ý vô tình phả hơi nóng trực tiếp xuyên thấu qua vành tai hắn lan tràn tới tứ chi, sau đó lấy một loại tốc độ bất khả tư nghị toàn diện thổi quét toàn thân.

Tả Dĩ Uyên cảm giác thân thể mình không thể tránh khỏi mà cũng dần nóng lên. Tần suất tiếng tim đập khiến hắn không thể lý giải, những cũng không thể nào tự khống chế.

"Tả… tim của anh đập… thật nhanh…" cố tình tiểu mỹ nhân cũng không chịu an phận, ngón tay dài trắng nõn đột nhiên cách một lớp áo dán lên ngực Tả Dĩ Uyên, hắn cảm giác trước ngực hơi lành lạnh, lập tức lại càng mãnh liệt nóng rực rồi lan lên trên mặt.

Hổn hển thở mạnh một hơi, theo bản năng vươn tay đè lại bàn tay quá phận của Sở Cảnh, nhưng vừa cúi đầu, rồi lại mê thất trong đôi mắt to tròn trong sáng hơn ngày thường, con ngươi đen láy thuần một màu

đen càng mê hoặc người hơn. Màu sắc đen bóng kia tựa như lốc xoáy khiến cho không một ái có thể đào thoát, biết rõ là nguy hiểm sắp tới nhưng không cách nào tránh khỏi.

"Tả… tim em hình như cũng đập nhanh lắm…." Sở Cảnh vô tội cau mũi: "Nhưng mà vì sao lại như vậy? là… sinh bệnh sao?"

Tả Dĩ Uyên phát hiện bản thân vô pháp khống chế tư duy bản thân, hiện tại giờ khắc này, điều duy nhất hắn biết tới, chính là cậu nhóc trước mắt này, cậu nhóc xinh đẹp hắn đã muốn thật thật lâu nhưng vẫn không dám xuống tay. Đối với khát vọng bản thân, có lẽ hắn so với ý thức của mình.. càng muốn nhiều hơn.

Hắn đã muốn, không cách nào lại đi kiềm chế loại cảm giác này lại. Hắn muốn cậu! chính là hôm nay, chính là bây giờ!

Miễn cưỡng cho Sở Cảnh một nụ cười ôn nhu mà mơ hồ, Tả Dĩ Uyên thấp giọng cười nói: "Không, A Cảnh, đó không phải bệnh…"

"Vậy… thì là cái gì?" Sở Cảnh nháy mắt hỏi lại, bộ dáng có vẻ ngây thơ.

"Ừm… là cái gì, anh cũng không rõ ràng, nhưng anh có thể giúp A Cảnh khôi phục bình thường… A Cảnh, em có nguyện ý không?" Tả Dĩ Uyên vươn tay khẽ vuốt ve khóe mắt Sở Cảnh, sau đó thuận thế lướt xuống gò má, cuối cùng dừng lại ở bên cánh môi tinh tế mà vuốt ve.

"Anh giúp A Cảnh? được a, được a." đôi môi Sở Cảnh cơ hồ dán lên ngón tay Tả Dĩ Uyên nhẹ nhàng nhấn ra từng chữ. Đầu lưỡi mềm mại thỉnh thoảng đảo qua đầu ngón tay Tả Dĩ Uyên, nơi bị Sở Cảnh liếm qua, cảm xúc giống như bị điện giật, một cỗ kích thích ngứa ngáy nháy mắt thổi quét qua mọi cảm quan của hắn.

Màu sắc con ngươi đã tối đen đáng sợ, Tả Dĩ Uyên cảm thấy bản thân nếu còn tiếp tục nhẫn nữa, vậy tuyệt đối biến thành thánh nhân luôn đi.

Đánh giá chung quanh một vòng, vẫn là suy xét tới hoàn cảnh ở phòng khách đối với Sở Cảnh mà nói quá mức ủy khuất. khom lưng xuống, hai tay bế Sở Cảnh lên lập tức đi tới phòng ngủ lầu hai.

Không kịp dùng tay mở cửa, Tả Dĩ Uyên không chút do dự một cước đá văng cửa phòng, động tác lưu loát đem Sở Cảnh đặt lên chiếc giường lớn giữa phòng. Tuy rằng động tác vẫn có chút hấp tấp nhưng như trước vẫn mang theo chút ôn nhu dịu dàng duy chỉ khi đối mặt với Sở Cảnh.

Đứng ở bên giường nhìn kỹ gương mặt Sở Cảnh đang mơ mơ màng mang dường như sắp lâm vào giấc ngủ, Tả Dĩ Uyên nói không nên lời cảm giác lúc này trong lòng.

Mạnh mẽ áp chế tính dục mang vài phần bạo ngược đang bốc lên, ngồi xuống đầu giường, khẽ đặt lên trán

trơn bóng của Sở Cảnh một nụ hôn nhẹ.

Cho dù bản thân đã nhẫn nại tới mức thân thể sắp nổ tung, vẫn là vì không muốn thương tổn tới người này.

Nhẹ nhàng hôn như một nghi thức nào đó, nâng niu mà mềm nhẹ dừng ở giữa chân mày, mi mắt Sở Cảnh, sau đó uyển chuyển rời xuống đến khóe miệng cậu. nụ hôn khe khẽ cơ hồ như thành kính cúng bái, mang theo chút cẩn thận, cùng tràn đầy quý trọng.

Hai tay giữ eo Sở Cảnh, thong thả cởi bỏ cúc áo sơ mi của cậu, sau đó men theo khe hở duỗi tay đi vào.

Tay Tả Dĩ Uyên so với thân thể Sở Cảnh vì rượu mà nóng lên thì có vẻ lạnh lẽo hơn. Lãnh ý từ trong lòng bàn tay khiến Sở Cảnh nháy mắt co rúm lại, nhưng Tả Dĩ Uyên lại mẫn cảm phát hiện ra điểm này, lập tức xấu xa mà đem khoảng cách giữa mình và Sở Cảnh kéo gần sát lại, càng thêm ôn nhu triền miên hơn.

Bởi vì từ nhỏ đời sống vật chất vô cùng tốt nên chưa từng chịu bạc đãi qua, làn da Sở Cảnh ngược lại có vài phần mềm mại đặc biệt nhẵn nhụi trơn bóng. Nhưng bất đồng với các thiếu gia nhà giàu văn nhược khác, Tả Dĩ Uyên có chút mê muội cảm thụ xúc cảm mạnh mẽ truyền tới từ bàn tay… làn da trắng nõn trơn bóng bao vây lấy cơ bắp có vẻ cân xứng vừa vặn. Không có loại hình thể rèn luyện quá độ mà cơ bắp cuồn cuộn khoa trương, nhưng lại cảm giác được khối thân thể này ẩn chứa sức bật dẻo dai cùng nhiệt huyết sôi trào.

Quả thực khiến người ta yêu thích không nỡ buông tay.

Tả Dĩ Uyên vươn tay cởi áo mình ra, xoay người lên giường, đang chuẩn bị cởi dây thắt lưng và quần của Sở Cảnh… thì đúng lúc này, một tiếng chuông di động dồn dập vang dội truyền ra.

“Shit!” Tả Dĩ Uyên thấp giọng mắng một câu, nhíu mày, không định đi nghe, tiếp tục động tác dang dở. nhưng người gọi tới dường như không có ý tứ buông tha, chuông di động một lần lại một lần vang lên không dứt, đến cuối cùng, Tả Dĩ Uyên cũng chỉ có thể buông tha suy nghĩ làm bộ như không nghe thấy.

Đây là tiếng chuông cá nhân hấn lưu cho Rendia. Tả Dĩ Uyên biết, nhất định là có việc gấp gáp cần xử lý, nếu không thì Rendia cũng sẽ không gọi liên tục đến đòi mạng như vậy.

Thở dài quay ra nhìn Sở Cảnh đang nửa kín nửa hở, thầm hít sâu một hơi, cười khổ kéo chăn lên đắp kín cho cậu, nhưng trong lòng không khỏi âm thầm nguyền rủa một câu.

Cầm di động lên, đè thấp âm thanh, đi nhanh hướng ra ngoài phòng: “Alo? L đây…”

Mà trong chớp mắt cửa phòng được đóng lại kia, người vốn đang say xỉn trên giường, lại bỗng nhiên mở to mắt.

Vươn tay nhu nhu huyệt thái dương vì uống nhiều rượu mà hơi đau nhức, giữa chân mày Sở Cảnh khó phát giác xẹt qua một tia thản nhiên tối nghĩa.

"Thật là… thật vất vả mới được như vậy, còn kém một chút nữa thôi mà…"

39. Chương 39

"Alo, Rendia, tôi là L." một tay đưa ra sau gáy lau đi chút mồ hôi đang chảy ra, Tả Dĩ Uyên tận lực đè nén tức giận trong lòng mình, nhưng tới khi chân chính mở miệng, cỗ oán niệm muốn tìm bất mãn vẫn không thể nào che giấu hết cứ thế xuyên qua di động truyền sang bên kia.

Thật đáng chết… trong đầu Tả Dĩ Uyên vẫn không ngừng hiện ra cảnh đẹp mấy phút đồng hồ trước mình đã thấy.

Làn da trắng nõn hơi hơi ửng hồng, mái tóc đen hơi dài bao trùm khuôn mặt xinh đẹp của Sở Cảnh, còn bộ dạng nửa tình nửa mê câu nhân, đôi môi hồng đào bóng loáng, ngẫu nhiên khẽ rên rỉ… hết thảy hắn đều không thể quên được!

Rõ ràng còn thiếu một chút, chỉ kém một bước cuối cùng mà thôi!

"…L?" đầu kia Rendia nghe giọng Tả Dĩ Uyên rõ ràng nồng đậm hương vị không kiên nhẫn, nhất thời quên luôn cả những điều mình đang định nói.

Mình không gọi nhầm số chứ? Rendia quả thật muốn kiểm tra lại xem mình có gọi nhầm số hay không… quen biết nhau lâu như vậy, cô chưa từng thấy Tả Dĩ Uyên có lúc nào lại nóng nảy như vậy. Cô nhớ khi Tả Dĩ Uyên rời giường cũng đâu có tức giận, hơn nữa…

Liếc mắt nhìn sang chiếc đồng hồ treo tường, kim ngắn trên đồng hồ vừa mới dịch tới con số 9. Chẳng lẽ, nước Pháp và nước Nga đã chênh lệch múi giờ nhiều lắm rồi sao?

"L, cậu làm sao vậy?" Rendia dò hỏi: "Hay là bên chỗ cậu đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Rendia vừa hỏi ngược lại khiến Tả Dĩ Uyên hoàn toàn thanh tỉnh.

Vô lực đưa tay gãi gãi tóc, chậm rãi thở dài một hơi, sau đó thay đổi tay cầm di động, giả vờ bình tĩnh nói: "Không có gì, chỉ chút chuyện riêng thôi… được rồi, đừng nói tôi, trước nói về chuyện bên chỗ chị đi, có chuyện gì vậy? lần nào chị gọi tới 'cũng xảy ra chuyện gì đó'? huh?"

Tả Dĩ Uyên nhẹ nhàng bâng quơ lảng sang đề tài khác, hiển nhiên thất thố vừa rồi không muốn nghĩ tới

nữa. Mà bên này Rendia tuy rằng cảm thấy Tả Dĩ Uyên có chút kì quái nhưng được Tả Dĩ Uyên nhắc tỉnh, mới nhớ lại chuyện phiền toái của mình.

"L, một giờ trước, tôi đã bắt được Dick… cậu cũng biết, ông ta trên danh nghĩa chính là chú của tôi." Tốc độ nói chuyện của Rendia rất nhanh, trong đầu cân nhắc mọi chuyện, tận lực nói ngắn gọn tình hình trong gia tộc cho Tả Dĩ Uyên nghe: "Tìm được trên một hòn đảo nhỏ tư nhân của ông ta, nhưng mà, lúc đó trên đảo chỉ có một mình ông ta… ông ta vì né tránh truy đuổi của tôi nên đã nhảy xuống biển…"

"Không bắt được?" Tả Dĩ Uyên nhíu mày hỏi lại.

"Không, chúng tôi đã bắt được, nhưng ông ta lại kịch liệt phản kháng… Lacey vì bảo hộ tôi cho nên bị ăn một viên đạn. Vị trí vết thương thực nguy hiểm, hiện tại anh ta còn đang nằm trong phòng phẫu thuật…" Rendia ngắn gọn nói xong.

"Đừng nói cho tôi là chị nửa đêm gọi điện tới, chỉ là vì muốn nói cho tôi điều này." Tả Dĩ Uyên có chút bất mãn nhíu mày, giọng nói nghe ra không thể nào khoái trá nổi.

"Đương nhiên không phải! nhưng trọng điểm ở chỗ, L, số vũ khí bị Dick trộm đi không tìm thấy!" Rendia nói tới đây, khẽ đè thấp âm thanh, giọng nói mang theo vài phần nghiêm trọng: "Chúng tôi đã cho đào tung cả hòn đảo lên nhưng cũng không tìm được kiện hàng đó. Ngược lại, dưới gầm giường của Dick tôi đã phát hiện được một chiếc đĩa."

"Đĩa?" Tả Dĩ Uyên tựa hồ ý thức được điều gì đó, biểu tình rốt cục nghiêm túc hẳn, dừng một chút, trầm giọng hỏi: "Rồi sao?"

"Chiếc đĩa có cài mật mã, tôi nghĩ cậu có thể đoán được, như trước, là phong cách của gia tộc Matada, nhưng lần này mật mã rườm rà hơn nhiều, đến giờ mới chỉ mở được một thư mục con." Rendia nói tiếp: "Nhưng thư mục con đó cũng có chút tin tức, đó là đống vũ khí đó sẽ được vận chuyển tới Syria! L, cậu cũng có thể nghĩ được, nếu đống vũ khí đó thực sự được chuyển ra ngoài, như vậy hậu quả của nó sẽ rất nghiêm trọng! L, tôi muốn nhờ cậu trợ giúp!"

Tả Dĩ Uyên nắm chặt chiếc đi dộng trong tay. Hắn đương nhiên hiểu dược chuyện này nghiêm trọng cỡ nào, trầm mặc dựa lưng vào tường, khẽ nhíu chặt chân mày.

Hắn và gia tộc Prora của Rendia sở dĩ dám kiêu ngạo như thế trong giới súng đạn, là bởi vì bọn họ đảm đương được cái gọi là trách nhiệm 'cân bằng'. Dưới mí mắt của chính phủ thực hiện buôn lậu súng đạn khắp nói đó là vì bọn họ hiểu được quy tắc của việc cân bằng quyền lực, lợi ích nhóm. Từ một góc nào đó mà nói thậm chí bọn họ có thể giữ được cân bằng trong tình hình chiến tranh quốc tế.

Chính phủ nguyện ý bao dung hành động của bọn họ… với điều kiện bọn họ không được phá hỏng sự cân bằng này. Một khi đống vũ khí bị trộm của gia tộc Prora được chuyển tới Syria xong… Nước Mỹ sẽ là nơi đầu tiên tìm bọn họ phiền toái.

“Chị hiện tại không thể xuất phát?” Tả Dĩ Uyên hỏi lại.

Bên kia Rendia hít sâu một hơi: “Trước khi đống vũ khí đó được tìm lại, tôi đây vô luận chứng cớ thế nào cũng không đủ, các trưởng lão sẽ không cho phép tôi được động tới Dick. Mà trọng yếu hơn là… bởi vì tôi mà Dick mới thụ thương nặng như vậy. ý của gia tộc là, trước khi Dick chân chính vượt qua cơn nguy hiểm, tôi không thể rời nước Pháp… L, cho nên hiện tại tôi cũng chỉ có thể nhờ được cậu.”

Tả Dĩ Uyên cảm giác có chút đau đầu. Tình hình hiện tại, hắn quả thật không thể không đếm xỉa tới được. Trong giới ai nấy đều hiểu được, tuy rằng hắn và Rendia không phải là tình nhân chân chính nhưng nhiều năm qua hai gia tộc đã kết thành động minh thân hữu, cũng đã sớm đem hai nhà ràng buộc chặt chẽ vào nhau. Tuy rằng chưa đến mức có phúc cùng hưởng có họa cùng chia nhưng nếu lần này gia tộc Prora bị các quốc gia xa lánh, thì bên Tả Dĩ Uyên không ít thì nhiều khẳng định cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Hơn nữa, ẩn sau chuyện này xuất hiện lực lượng còn sót lại của gia tộc Matada thần bí đang như hổ rình mồi, một khi bọn họ bới lông tìm vết ở chỗ này của Rendia, thì địa vị của Tả Dĩ Uyên bên này cũng sẽ bị dao động.

Cũng không e ngại cái gì, chẳng qua Tả Dĩ Uyên chán ghét loại phiền toái này.

Còn nữa, số bằng hữu được hắn công nhận vốn chỉ đếm được trên đầu ngón tay, cố tình Rendia lại là đồng minh hắn quen biết gần mười năm… chỉ riêng điều này cho dù nghĩ vội thì khẳng định cũng muốn giúp.

“Hiện tại chị có chi tiết thông tin lô hàng sẽ được chuyển tới địa phương nào không?” Tả Dĩ Uyên suy nghĩ chốc lát hỏi.

“Kế hoạch cụ thể của bọn họ… mật mã đến bây giờ vẫn chưa được phá giải hết, nhưng tôi vừa xem xét mấy lộ trình đường thủy, đường hàng không… dựa theo tin tức hiện tại đã nắm được, tôi đoán vô luận là đi bằng con đường nào thì cuối cùng đều sẽ phải đi qua một đoạn đường nhất định… tôi sẽ gửi thông tin qua cho cậu.”

“Vậy tôi khi nào phải xuất phát?” Tả Dĩ Uyên tiếp tục hỏi: “Hay là…hiện tại?”

Bên kia Rendia không trả lời ngay, ngược lại vọng vào loa nghe là tiếng gõ bàn phím.

“A, không, không cần… bên kia hẳn sẽ không ra tay nhanh như vậy đâu.” Rendia tựa hồ đang xem xét cái gì đó, sau đó mới nói: “Thời hạn giao hàng…. Là ba ngày sau, L, cậu chỉ cần trước thời hạn đó, chặn đứng lại đống vũ khí đó là được!”

“Chị nói… ba ngày sau?” thanh âm Tả Dĩ Uyên chậm lại, là loại tận lực kiềm giữ ngữ điệu, nghe qua thậm chí xấp xỉ với mềm nhẹ: “Nói cách khác… kỳ thật, tin tức này, ngày mai chị cũng có thể nói cho tôi biết?”

“Huh?” Rendia sắc bén nhận ra tâm tình lúc này của Tả Dĩ Uyên, hình như cũng không tốt đẹp như biểu

hiện ra bên ngoài. Do dự một chút nhớ lại hành vi của mình, Rendia âm thầm phân tích rốt cục mình đã làm gì khiến Tả Dĩ Uyên nổi bão như vậy.

Hình như cũng không có gì a, ngoài việc nhất thời lo lắng mà gọi một cú điện thoại tới thôi sao, cô cũng không làm gì khác đi? chẳng lẽ loại chuyện liên quan tới sự tồn vong gia tộc này, không thể cho phép cô thất thố một lần trước mặt hắn?

Bất quá… Rendia đột nhiên nghĩ tới vừa rồi khi hắn nghe máy, Tả Dĩ Uyên rõ ràng bộc phát nóng nảy tức giận, sóng mắt lưu chuyển, mơ hồ đoán được cái gì đó.

"L này… ban ngày, sinh ý với ngài Bulger đã giao dịch hoàn thành rồi đi?" xử lý xong đại sự gia tộc luôn đè nặng trong lòng, không còn thấy áp lực, Rendia ngược lại nhàn nhã trêu ghẹo Tả Dĩ Uyên ở đầu dây bên kia: "Mấy tên thủ hạ của tôi ở trên đảo cũng bị cậu đuổi đi mất, tính ra… hiện tại trong biệt thự, hẳn chỉ còn lại cậu và…. cậu bé phương Đông của cậu đi."

"Chị muốn nói gì?" Tả Dĩ Uyên hơi nheo mắt lại.

"Cho nên… vừa rồi, tôi đã đánh gãy chuyện tốt của các cậu sao?" Rendia rốt cục nhịn không được, ở bên kia có chút làm càn bật cười vang: "Khó trách, thảo nào mà cậu lại đột nhiên phát hỏa lớn như vậy! Hóa ra là muốn tìm bất mãn sao?"

"Chị còn có thể cười được sao." Tả Dĩ Uyên cười lạnh một tiếng, thản nhiên nói.

"Ha… chẳng lẽ ngay cả việc tôi cười hay không cậu cũng quản?" biết được chân tướng sự tình Rendia ngược lại càng cười thoải mái hơn: "Nhưng cũng kỳ quái… lúc trước, không biết là ai trong tiệc sinh nhật của tôi thề son sắt rằng hắn với cậu nhóc phương Đông kia chỉ thuần túy là quan hệ boss và nhân viên? Là ai một mực chắc chắn hắn tuyệt đối không có tâm tư nào khác đối với cậu nhóc đó? L, mới chỉ qua vài ngày, cậu đã hiện nguyên hình rồi sao?"

Tả Dĩ Uyên có chút phiền toái giật giật mi tâm mình. Hắn dám khẳng định, ngay từ đầu hắn tuyệt đối không có tâm tư nào khác với Sở Cảnh, mà trong tiệc sinh nhật Rendia hôm đó, những lời hắn đã nói tuyệt không phải dối trá. Nhưng hôm nay sự tình phát triển thành cái dạng này… Tả Dĩ Uyên cười khổ một tiếng, chỉ có thể nói, đây có lẽ chính là định mệnh được sắp đặt từ trước.

Những lời như thế nếu được nói ra từ miệng Tả Dĩ Uyên, chỉ sợ không có ai tin. Tả Dĩ Uyên có chút bất đắc dĩ nghĩ, nếu loại chuyện này đặt ở trên người khác, hắn đóng vai trò là người ngoài đứng xem, thì cũng tuyệt đối sẽ không tin tưởng lý do thoái thác như thế. Tuy rằng đây mới thật sự là suy nghĩ chân thật của hắn.

Không nguyện ý nghe Rendia chế nhạo tiếp, Tả Dĩ Uyên lưu loát ấn cúp máy, sau đó không chút do dự tắt máy luôn. Tùy ý ném di động sang một bên, Tả Dĩ Uyên người có chút mệt mỏi khẽ hít sâu một hơi.

Trong đầu vô mục đích mà nghĩ ngợi lung tung, nhưng đúng lúc đó, đột nhiên một suy nghĩ cổ quái từ đáy

lòng Tả Dĩ Uyên xông ra.

Ngay cả Rendia cũng đã hoài nghi, hắn lúc trước có phải chỉ đơn thuần coi trọng khuôn mặt Sở Cảnh hay không, muốn thu một tình nhân ở bên người mà bao dưỡng… vậy nếu vừa rồi Rendia không có gọi tới đánh gãy bọn họ, hắn thật sự thừa dịp Sở Cảnh say rượu làm tới… vậy sáng mai, khi Sở Cảnh phát hiện, em ấy sẽ nghĩ thế nào?

Nếu là hài tử bình thường thì chắc cũng không nghĩ gì, nói không chừng sau chuyện đó, chẳng những không tức giận, ngược lại khả năng đối với mình càng thêm chủ động. Nhưng là… Sở Cảnh không như vậy. Hắn biết, cậu thoạt nhìn tinh xảo nhu nhược, nhưng so với những người đó, cậu lại không đồng dạng như vậy.

Sở Cảnh kiêu ngạo như vậy, em ấy sao có thể cho phép bản thân trở nên phụ thuộc vào người khác?

…….cho dù, ý định ban đầu của hắn cũng không bất kham như vậy.

Hơn nữa… nếu sáng hôm sau vừa mở mắt, liền phát hiện mình bị nam nhân làm như vậy…. mà người nam nhân đó, chính là người sớm chiều ở chung mấy tháng qua, đại boss …

Dục vọng dần lui đi, lý trí một lần nữa thống trị đại não, Tả Dĩ Uyên nghĩ sâu về xúc động vừa rồi của mình, bất giác không khỏi sinh ra chút sợ hãi. Nếu hắn thật sự vì nhất thời cực nhanh làm đến bước kia, thì quan hệ hiện tại giữa hắn và Sở Cảnh, liền thật sự phá hủy toàn bộ.

Cho nên… hắn vẫn nên cảm ơn cú điện thoại ‘đúng lúc’ kia của Rendia chăng?

Tả Dĩ Uyên cảm giác trong lòng nghẹn khuất không nói nên lời. Loại cảm giác này từ trước tới nay hắn chưa bao giờ có. Nhưng gần đây, lại dường như càng phát ra thường xuyên hơn.

Nguyên nhân cũng đều là vì một người. Một người…. nam nhân….thoạt nhìn như một cậu bé tinh xảo xinh đẹp.

Tả Dĩ Uyên cho tới nay không quá thích hút thuốc, nhưng vào lúc này, lại đột nhiên muốn hút một điếu, hung hăng mà hút sâu một hơi. Sờ soạng túi áo, đúng như dự kiến bên trong rỗng tuếch. Một mình đi dạo một vòng quanh biệt thự của Rendia, không tìm được thuốc, ngược lại tìm được thêm mấy chai rượu vang.

Tả Dĩ Uyên mở nút chai, vươn tay rót cho mình một ly.

Rượu lần này ngược lại không có pha trộn thêm cái gì. Rượu vang đỏ ngon nhất trải qua năm tháng lâu dài, càng phát ra hương vị mê người. Nhấp một ngụm, vị ngọt lành pha chút chua sót xuyên qua đầu lưỡi nhuộm đẫm toàn khoang miệng, mang theo một loại cảm thụ tốt đẹp.

Tả Dĩ Uyên không để ý này nọ, chỉ không nhanh không chậm uống hết ly này tới ly khác. Nói thật, tốc độ

uống rượu của Tả Dĩ Uyên cũng không tính là nhanh, nhưng không chịu nổi chính là hắn coi rượu như nước lã mà uống. Như vậy qua mấy ly, cũng không quá lâu, mấy chai rượu đã thấy đáy.

Rượu vang đỏ khi uống sẽ không thấy cảm giác gì, nhưng tác dụng chậm lại rất lớn, may mà Tả Dĩ Uyên tự nhận tửu lượng không tồi, đêm nay, chai rượu trộn cùng mấy chai rượu vang nguyên chất thay phiên nhau uống xong, cũng khó tránh khỏi dính men say.

Tựa vào ghế sa lông, nhắm mắt nghỉ ngơi trong chốc lát, ý thức đã không còn rõ ràng lắm. Tả Dĩ Uyên hồi phục sức lực như trước, khẽ lắc lắc đầu đứng dậy, xiêu vẹo đi tới gian phòng Sở Cảnh đang nằm kia.

Tuy động tác của Tả Dĩ Uyên có chút trúc trắc, nhưng cũng may phòng chứa rượu cùng phòng ngủ của Sở Cảnh cách nhau không xa, giữa hành lang cũng không có vật cản gì, lúc này cho dù Tả Dĩ Uyên đang nghiêng ngả lảo đảo nhưng vẫn thuận lợi đi tới đích.

Ngồi ở đầu giường, Tả Dĩ Uyên híp mắt đánh giá Sở Cảnh đã ngủ say trên giường, tựa hồ như muốn khắc sâu hình bóng của cậu vào trong lòng. Hồi lâu sau, rõ ràng trong mắt Tả Dĩ Uyên đã say chín phần lại ân ẩn xẹt qua một tia thanh tỉnh.

Đem môi mình đặt lên đôi môi hồng nhạt của thiếu niên đang ngủ say, chậm rãi ma xát, nhưng không xâm nhập vào trong.

"Ừm… Cảnh, A Cảnh… em say, đúng không?" Tả Dĩ Uyên tựa như nói mê, thanh âm xuyên thấu qua đôi môi hai người vang ra, mang chút lừa mình dối người dụ dỗ: "Em say, anh cũng say… cho nên, một nụ hôn, cũng không có vấn đề gì, đúng không?"

Tả Dĩ Uyên đợi trong chốc lát, không có nghe người dưới thân đáp lại, Nhưng dù vậy, hắn vẫn vừa lòng mỉm cười, trong mắt cũng đong đầy ý cười: "Vậy em… là chấp nhận? hôn một chút… là có thể, đúng không? Ngày mai hết thảy đều khôi phục bình thường, em sẽ không nhớ rõ, anh cũng vậy. hết thảy cũng chỉ là một giấc mộng hoang đường… cho nên, anh có thể đối với em phóng túng một lần, đúng không?"

Nhẹ nhàng mút môi dưới của Sở Cảnh, Tả Dĩ Uyên trên mặt bày ra một loại biểu tình vui mừng cực hạn cùng mê mang hỗn loạn.

"Cảnh… A Cảnh…" tinh tế liếm láp, cũng không dám dùng sức, không dám lưu lại dấu vết gì, Tả Dĩ Uyên cảm giác hai mắt minh đã bị thiêu đốt tới đỏ ửng.

Loại cảm giác này… sao lại mãnh liệt như vậy?

Muốn người này, thật sự… phải là người này.

Vì sao, không thể là em ấy chứ? Chỉ cần em ấy, hắn chỉ cần em ấy thôi, có phải ông trời sẽ đáp ứng nguyện vọng hắn không?

Tựa như được bôi mật, cả người Sở Cảnh lúc này đối với Tả Dĩ Uyên mà nói tựa như tản ra một loại hương vị ngọt lịm câu dẫn tâm phách hắn, chỉ một nụ hôn, sao đều cảm thấy không đủ.

Nếu như có thể thì cứ như vậy đem em ấy ăn hết, cùng mình hòa thành một thể, thì tốt rồi.

Tả Dĩ Uyên trong đầu nháy mắt hiện ra ý tưởng mang vài phần bạo ngược này, nhưng cơ hồ đồng thời suy nghĩ này cũng nhanh chóng bị áp chế đi.

Người này… là A Cảnh. em ấy là A Cảnh. Là A Cảnh hắn muốn ôm trọn trong vòng tay… hắn sao có thể tổn thương em ấy được?

"Vì sao không thể là anh?" Tả Dĩ Uyên cũng nằm trên giường, vươn tay ôm chặt eo Sở Cảnh, thanh âm khẽ thì thầm: "Vì sao không thể là người của anh?"

"Sau hôm nay, hết thảy đều sẽ bị quên lãng, phải không?"

"Chỉ có thể là… huynh đệ, phải không?"

"A Cảnh…"

Tiếng nỉ non bên người càng ngày càng nhẹ, cuối cùng toàn bộ gian phòng một lần nữa trở về yên tĩnh.

Thẳng tới khi xác định Tả Dĩ Uyên đã ngủ say, Sở Cảnh mới lại mở to mắt. Nghiêng đầu, ánh mắt phức tạp, nhìn Tả Dĩ Uyên một cái, không tiếng động mà mắng một câu: ngu ngốc.

Ngu ngốc, anh không nói rõ, sao em có thể trực tiếp nói cho anh biết được, em sống lại chính là vì đến cuốn lấy anh, cùng anh ở bên nhau đấy.

Ngu ngốc, em đã hy sinh lớn như vậy để phối hợp với anh, sao anh lại không thể xuất ra loại quyết đoán ngày thường sát phạt người ta mà làm với em? Cơ hội tốt như vậy mà anh cũng có thể lãng phí được? anh có biết là em phải mất bao công phu mới tự thuyết phục mình phối hợp với anh đi bước này không hả?

Thật là đồ ngốc mà!

Dù dưới đáy lòng mắng người ta như vậy, nhưng khóe miệng bất giác lại câu lên, còn có… em đương nhiên là của anh rồi… từ thật lâu trước kia đã là vậy rồi.

40. Chương 40

Đêm đó, Tả Dĩ Uyên thật sự có chút say, chỉ nhớ rằng hắn mơ mơ màng màng đi vào phòng Sở Cảnh, hồ ngôn loạn ngữ một chút, cụ thể nói gì cũng đã quên mất.

Hình như… hắn đã lại hôn Sở Cảnh. Chi tiết nhớ không rõ ràng lắm, nhưng xúc cảm mềm mại, mang theo hương vị rượu nho ngọt ngào vẫn khắc sâu trong đầu hắn, quanh quẩn làm thế nào cũng không thể xua tan đi được.

Sáng ngày thứ hai, hắn từ trong mộng đột nhiên bừng tỉnh. sau khi tỉnh lại, ra giường bên cạnh có chút lộn xộn. vươn tay qua sờ soạng giường bên cạnh mình, lành lạnh biểu hiện người kia đã sớm rời đi.

Tả Dĩ Uyên có chút mộng. trong nháy mắt, đầu óc đột nhiên trống rỗng, loại cảm giác trái tim co rút này khiến hắn khó chịu, nhíu mày.

Chẳng lẽ… đêm qua hắn đã làm gì bị Sở Cảnh phát hiện? Tả Dĩ Uyên khôi phục thanh tỉnh, phản ứng đầu tiên chính là có phải Sở Cảnh phát hiện hành vi gây rối của hắn với cậu.

Đau đầu sau khi uống say lúc này không hiểu sao được phóng đại gấp bội, Tả Dĩ Uyên cảm thấy đầu mình giống như bị ai đó cầm búa gõ mạnh vào, đầu óc không ngừng quay cuồng nao nao.

Nếu, em ấy phát hiện, thì phải làm sao? kiệt lực ngăn chặn cảm giác đau đớn bén nhọn, Tả Dĩ Uyên vươn tay nhu nhu huyệt thái dương của mình, chẳng lẽ nói do mình uống say, coi cậu là người khác? Nhưng, nếu nói như vậy…

… "coi Sở Cảnh là đối tượng tiết dục sau khi say rượu" lời nói này một khi hắn nói ra miệng, không phải sẽ càng khiến hắn nan kham hơn sao?

"Làm sao vậy? đau đầu?"

Tả Dĩ Uyên rối rắm nhưng không duy trì được bao lâu.

Ngẩng đầu nhìn Sở Cảnh từ ngoài cửa không nhanh không chậm đi vào, Tả Dĩ Uyên trong mắt có chút hoảng hốt.

"Ngày hôm qua, tôi xỉn sớm, cho nên không để ý… anh về sau lại uống sạch mấy chai rượu của Rendia sao?" Sở Cảnh đi tới trước Tả Dĩ Uyên, thần sắc không nhìn ra nửa điểm dị thường: "Ngược lại không nghĩ tới, anh so với tôi còn lợi hại hơn chút."

Tả Dĩ Uyên vẫn chỉ lo lắng ngẩng đầu trầm mặc không nói mà nhướn mi nhìn Sở Cảnh, đối với trêu chọc của cậu ngược lại nửa câu cũng không tiếp.

"Có cần tôi giúp anh ấn ấn không?" Sở Cảnh thấy ánh mắt Tả Dĩ Uyên có chút ngây ngốc, hình như vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại, động tác tự nhiên ngồi xuống bên giường, vươn tay nhẹ nhàng đè lên hai huyệt thái dương của Tả Dĩ Uyên: "Nơi này không có gì để làm đồ giải rượu, trà giải rượu cũng không có… xem ra, anh cũng chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn… có đau không?"

Ngón tay Sở Cảnh rất đẹp, tuy rằng không nhẫn nhụi mềm mại như nữ nhân, nhưng tinh tế thon dài. Móng tay được cắt tỉa gọn gàng, khẽ chạm vào thực mượt mà. Móng tay khỏe mạnh màu hồng nhạt, ngón tay lại trắng nõn rất hấp dẫn mê người.

Tay Sở Cảnh có chút lạnh nhưng dán lên huyệt thái dương hơi nóng cũng vừa vặn, ngược lại giống như thoáng ngăn chặn cơn đau đầu đang phát ra. Vì thế loại cảm giác khói chịu không hiểu trong lòng liền kì tích đột nhiên như tiêu thất hơn phân nửa.

Cho nên… thái độ này của cậu, có phải đã không nhận ra hành vi càn rỡ của mình đêm qua? Tả Dĩ Uyên hơi nheo mắt lại, cảm xúc kịch liệt bốc lên trong con ngươi thâm trầm, cách lớp lông mi khiến người ta nhìn không rõ.

"A Cảnh…" Tả Dĩ Uyên đột nhiên lên tiếng.

"Chuyện gì?" Sở Cảnh thản nhiên hỏi lại, động tác mát xa trong tay không có dừng lại.

"Đêm qua, tôi không có làm… chuyện gì kì quái chứ?" Tả Dĩ Uyên dừng một chút, ngữ khí nhẹ nhàng bâng quơ hỏi lại.

"Chuyện kì quái? Ví dụ như?" tại nơi Tả Dĩ Uyên không nhìn thấy, con ngươi Sở Cảnh khẽ trở nên tối hơn, nhưng ngữ khí vẫn không có gì thay đổi, mang theo tia trêu tức nói: "Ngáy? Nghiến răng? Hay là… mộng du?"

Tả Dĩ Uyên có chút dở khóc dở cười: "A Cảnh."

"Được rồi, được rồi, chỉ đùa chút thôi." Sở Cảnh khẽ mỉm cười, sau đó thu tay lại, nháy mắt với Tả Dĩ Uyên một cái, khoát tay nói: "Tả, tối qua tôi say đi ngủ sớm hơn anh, anh có làm chuyện gì, tôi làm sao biết được? anh hỏi vậy là muốn làm khó tôi sao?"

Tả Dĩ Uyên nhìn kỹ mặt Sở Cảnh, muốn từ trên biểu tình của cậu kiếm tìm ra một chút tin tức khác, nhưng nhìn một hồi, lại thua trong cặp mắt to tròn đen láy kia. mang theo một tia khó hiểu không để người ta phát hiện chật vật dời tầm mắt ra chỗ khác, Tả Dĩ Uyên ho nhẹ một tiếng, đứng dậy xuống giường.

"Hôm qua Rendia gọi điện tới, nói là lô hàng bị cướp kia sắp được chuyển tới Syria." Tả Dĩ Uyên đơn giản tóm tắt lại: "Cho nên chúng ta lập tức phải trở về một chuyến, chuẩn bị thêm người tới Syria. A Cảnh, thông báo cho Chris tới đây đi."

Tuy rằng Rendia nói bọn họ còn thời gian ba ngày, nhưng bởi vì đường đi qua đó không quen thuộc lắm, nên Tả Dĩ Uyên cũng phải làm chút chuẩn bị trước.

Sở Cảnh đối với ý đồ Tả Dĩ Uyên cố ý nói lảng sang chuyện khác ngược lại thấy rõ ràng, nhưng bên ngoài cũng không lật tẩy. trong đầu trăm lần nghĩ ngợi, cuối cùng cái gì cũng không nói, chỉ gật đầu, thản nhiên đồng ý.

Thôi, tuy rằng bỏ lỡ lúc này, nhưng chung quy hiện tại mình cũng đã biết rõ trong lòng Tả Dĩ Uyên rốt cuộc mình có địa vị gì.

Đã bắt đầu động tâm rồi đi. Sở Cảnh âm thầm nghĩ như vậy, không khỏi khẽ thở phào một hơi, cho hắn yên tĩnh chút… đợi qua vài ngày, tìm thời gian hỏi rõ mọi chuyện sau vậy.

Nhưng nếu Tả Dĩ Uyên nguyện ý tự mình nói rõ ràng, vậy đương nhiên không thể tốt hơn. Nếu hắn vẫn không chịu nói rõ… Sở Cảnh bỗng nhiên nở nụ cười quỷ dị, con ngươi đen láy hiện lên một tia quang mang kì lạ… kì thật, mình trở thành chủ đạo trong mối quan hệ này, khiến Tả Dĩ Uyên thuần phục dưới thân mình, tựa hồ cũng là một lựa chọn không tồi?

Hành động của Chris rất nhanh chóng, có lẽ bởi vì sớm có chuẩn bị, sau khi nhận được điện thoại của Sở Cảnh không lâu, hai người trên đảo nhỏ có thể nghe thấy tiếng trực thăng từ xa tới gần đặc biệt gầm rú trên bầu trời.

Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh được Chris lái trực thăng tới đón, đưa họ trở lại tổng bộ nước Mỹ, một chút cũng không dừng lại. Tả Dĩ Uyên lập tức triệu tập nhân thủ bên người, sấm rền gió cuốn mà mở một hội nghỉ nhỏ. Đơn giản rõ ràng tóm tắt sự tình từ đầu tới cuối, bố trí an bài một phen, sau đó đem toàn bộ thế lực nhân thủ phân tán ở một vài khu vực, rồi cuối cùng theo kế hoạch dùng đường hàng không để tới Syria.

Tả Dĩ Uyên chuyến đi này tận dụng tốc độ nhanh nhất, trực tiếp dùng đường ngắn nhất chạy tới giao điểm mà Rendia đã đánh dấu đưa cho hắn.

"Đến tột cùng người Dick cấu kết là ai? bên Rendia vẫn không điều tra ra được sao?" Sở Cảnh nhìn Chris, cau mày hỏi.

"Đối phương cùng Dick liên hệ thực bí mật, gã làm việc cũng thực cẩn trọng… tuy rằng giọng nói bên trong chiếc đĩa tựa hồ là nam nhân nhưng có thể cảm giác rõ ràng giọng nói đó đã được xử lý thành giọng giả." Chris lắc đầu: "Dick bây giờ là manh mối duy nhất, nhưng cho tới lúc này gã vẫn chưa tỉnh lại… có lẽ, mọi chuyện phải đợi Dick tỉnh lại mới có thể xoay chuyển. Nhưng lấy quan hệ của Rendia và Dick, muốn cạy tin tức từ miệng của gã, sợ là khó."

"Không, Chris, ngược lại tôi cảm thấy, nếu Dick tỉnh lại, gã không chừng chẳng những không giấu diếm, nhưng lại chủ động nói cho Rendia mối quan hệ cùng những hoạt động giữa bọn họ." Sở Cảnh trầm ngâm một tiếng, nói tiếp: "Dù sao, tuy Dick nhất thời bị quyền thế che mờ hai mắt, nhưng cũng không đến mức u mê, hiện nay gã đang rơi vào thế bất lợi, nếu gã chủ động thẳng thắn, nói không chừng còn có thể có được chút vốn liếng để an hưởng tuổi già."

Tả Dĩ Uyên lúc này vừa mới từ bên ngoài đi vào, nghe thấy Sở Cảnh cùng Chris đang nói chuyện, liền thuận thế gia nhập.

"Chỉ cần lần này chúng ta thuận lợi thu lại được đống vũ khí kia, như vậy cho dù Dick có phạm sai lầm, thì với gia tộc Prora cũng không tính là một sai lầm lớn không thể vãn hồi…. dù sao hành động của Dick là sai nhưng hành vi của gã ít nhất không mang tổn thất gì tới cho gia tộc." Tả Dĩ Uyên đi tới bên cạnh Sở Cảnh ngồi xuống, cười với cậu một cái, tiếp tục nói: "Chỉ cần không thực sự chạm tới lợi ích căn bản của gia tộc, cho dù Dick có bị phạt thì nhiều nhất cũng chỉ là tước đoạt quyền thừa kế của gã mà thôi. nhưng gã nếu cố ý không nói… vạn nhất những người đó động tới gia tộc Prora, thì Dick khẳng định tiêu đời. cân nhắc thiệt hơn, Dick sẽ tự biết bản thân nên làm thế nào."

"Cho nên tôi vẫn luôn thấy trong đại gia tộc như gia tộc Prora có rắc rối khó gỡ thực sự rất phiền toái." Chris hung hăng nhíu mi: "Còn trong tổ chức này của boss, có phản đồ, thì sẽ xử lý thẩm vấn thế nào thì làm thế ấy, hà tất phải kì kèo nể nang ai? Nếu thật sự cạy không ra miệng gã, cùng lắm thì cho ăn một "viên kẹo" là xong!"

"Nếu thật sự như vậy thì trước đây Rendia cũng không có khả năng đơn giản như vậy mà ngồi lên vị trí tộc trưởng gia tộc đúng không?" Sở Cảnh thản nhiên nhắc nhở.

Lúc trước kia, khi tộc trưởng tiền nhiệm xác định người thừa kế, Rendia cũng không gặp phải lực cản quá lớn, trừ bỏ bối cảnh thực lực bản thân ra, còn trọng yếu nhất chính là duyên cớ bên trong gia tộc.

Tộc trưởng gia tộc Prora mặc dù là người đứng đầu nhưng không phải là người có quyền uy tuyệt đối. Rất nhiều trường hợp, các quyết định của bọn họ bắt buộc phải có được sự đồng ý của đa số các trưởng lão trong gia tộc mới được làm. Mà cùng với Rendia lại vừa vặn có một người có quyền thừa kế thứ hai, Dick. Bởi vì có đủ loại quyền lực bị ràng buộc, nên mới khiến cho gia tộc Prora càng thêm phức tạp, thường thường nếu rút dây sẽ động rừng.

Điều này cũng làm cho quyền lợi của Rendia suy yếu đi. Nếu trong gia tộc đại đa số người có thiên hướng phạt nhẹ với Dick, thì cô thật sự một chút quyền lợi cự tuyệt cũng không có.

"Vậy chỉ có thể yên lặng đồng tình thay cho nữ sĩ Rendia." Chris nhún vai: "Nhưng mà, tôi hoài nghi, cho dù Dick có thật sự nguyện ý chủ động thẳng thắn… thì lời nói của gã, liệu có vài phần tin tức hữu dụng?"

Tả Dĩ Uyên cùng Sở Cảnh liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều ân ẩn có một đáp án. Nếu bọn họ dám cho người tiếp xúc trực tiếp với người trong gia tộc Prora, vậy thì trước đó khẳng định đã có chuẩn bị thật lâu. căn cứ vào một chút dấu vết để lại có thể suy đoán rằng, đối phương tuyệt đối là một nhân vật phi thường cẩn thận. Nếu muốn thông qua phương diện này mà bắt được người, chỉ sợ là rất khó.

"Được rồi, hiện tại có ở đây rối rắm cũng không có ý nghĩa gì, chúng ta cũng đừng quên, Rendia sở dĩ có thể an ổn cầm quyền nhiều năm như vậy, cũng không phải chỉ dựa vào vận khí." Mắt thấy cuộc đối thoại sắp rơi vào ngõ cụt, Tả Dĩ Uyên vỗ vỗ tay, đánh vỡ trầm mặc trong phòng, thoải mái nói: "Tôi tin Rendia cũng không phải người dễ chọc, rốt cuộc nhân vật đứng sau vụ này là thần thánh phương nào, tạm thời để bên Rendia đau đầu trước đi, công việc hiện tại chúng ta phải làm, chính là mau chóng triệt hạ lô hàng bên kia, xong xuôi trở về nghỉ ngơi."

Sở Cảnh từ chối cho ý kiến mà cong cong môi. Nhưng Chris ở một bên cũng không chịu ngồi yên, ở trong phòng đi đi lại lại vài vòng, cắn răng một cái liền quay đầu về hướng Tả Dĩ Uyên thông báo một câu: "Em tới phòng điều khiển ca bin một chút." Sau đó liền xoay người chạy ra ngoài.

Vốn ba người ở trong phòng ngây ngốc cũng không cảm thấy gì, nhưng hiện tại Chris vừa đi, chỉ còn lại Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh hai người trong không gian rộng lớn, không khí nhất thời trở nên có chút vi diệu.

"A Cảnh…."

"Tả…."

Sau một lúc trầm mặc, hai người ngược lại đồng thời mở miệng, song song cùng sửng sốt, Tả Dĩ Uyên giành nói: "Em nói trước đi."

"A, tôi không có chuyện gì quan trọng cả." Sở Cảnh nhếch môi một cái, cười nói: "Tôi chỉ muốn nói là, nếu không còn chuyện gì khác, tôi về phòng nghỉ ngơi trước. Nói không chừng, ngày mai lại có một trận đánh ác liệt, tôi nên bảo toàn thể lực."

Nghe vậy, Tả Dĩ Uyên ngược lại không có bất luận dị nghị gì, gật đầu với Sở Cảnh, nói: "Nếu em mệt, vậy đi nghỉ ngơi đi, bên này tạm thời hẳn không có việc gì. Vừa rồi tôi cũng định nói, gần đây lôi kéo em chạy ngược chạy xuôi, đã gây sức ép với em nhiều quá, chờ sau khi xong việc trở về, tôi cho em nghỉ ngơi ra ngoài chơi nhé?"

"Tả, tôi nghĩ anh là boss hào phóng rộng rãi nhất trên thế giới này." Sở Cảnh cười mỉm nháy mắt với Tả Dĩ Uyên: "Vậy tôi cảm ơn anh… đúng rồi, tiền đi lại, anh có thể trả luôn không?"

Tả Dĩ Uyên buồn cười nhìn Sở Cảnh, hồi lâu mới lên tiếng nói: "Nếu tôi cho em biết, chẳng những chi phí đi lại mà toàn bộ chi phí chuyến du lịch tôi đều bao hết… em có cảm động không?"

"Đương nhiên!" Sở Cảnh cười rộ lên, đôi mắt cong cong hình bán nguyệt: "Tả, anh có tin là, tôi cảm động tới mức cơ hồ muốn lấy thân báo đáp."

Tim Tả Dĩ Uyên bỗng dưng nhảy dựng lên, thuận thế nói: "Vậy cũng vừa lúc, khi trở về chúng ta liền kết hôn, tôi trực tiếp mang em đi Maldives hưởng tuần trăng mật…. vẹn toàn đôi bên, không cần trì hoãn, em thấy thế nào?"

"Ừm, tựa hồ là một đề nghị không tồi." Sở Cảnh giống như đang cân nhắc suy nghĩ trong chốc lát, rồi lại nghiêm túc gật đầu: "Nhưng mà, Tả, anh không biết là nếu như cầu hôn người khác mà không có hoa tươi, nhẫn, và người chứng kiến…. trực tiếp nói miệng như vậy có vẻ như tôi rất hạ giá?"

Ánh sáng đèn trong phòng sáng quá, chiếu lên mặt Sở Cảnh, Tả Dĩ Uyên trong nhất thời khó có thể thấy rõ được khi nói những lời này rốt cục biểu tình trên mặt Sở Cảnh là thế nào.

Tả Dĩ Uyên biết, vô luận Sở Cảnh không có ý tứ gì khác, thì phương pháp tốt nhất chính là như trước làm bộ như cái gì cũng không biết mà tìm cách lảng sang một đề tài khác, thế nhưng, có một suy nghĩ quỷ dị bỗng nhiên lơ lửng trong tâm trí hắn, vô luận làm thế nào, đều xua không đi.

Nín lại nhịn, Tả Dĩ Uyên vẫn không thể nhịn xuống, chỉ nửa đùa nửa thật cười hỏi: "Vậy nếu có hoa tươi, nhẫn, cầu hôn… vậy em sẽ đồng ý?"

"Cái này à…." Sở Cảnh khẽ cong cong khóe miệng: "Ít nhất có thể suy nghĩ một chút, nhưng mà, điều kiện này nọ cũng chỉ là nói giỡn thôi…nếu đã thật lòng, tôi thật sự buộc được tâm người nào đó, thì cho dù không có mấy thứ này, chỉ cần người đó cho tôi một lời chắc chắn, tôi tự nhiên cũng nguyện ý cùng người đó nắm tay nhau cả đời."

Sắc mặt Tả Dĩ Uyên cứng đờ không thể nhận ra, môi khẽ giật giật: "người thích sao?"

"Vậy em… thích dạng người như thế nào?" Tả Dĩ Uyên miễn cưỡng cười hỏi.

"Sao? anh định giúp tôi chọn người à?" Sở Cảnh nhíu mày hỏi lại.

"Nói không chừng." Tả Dĩ Uyên hàm hồ đáp một câu.

Sở Cảnh nghe câu trả lời như vậy, con ngươi hiện lên tia tựa giễu, lập tức hừ cười ra tiếng: "Cái này… không cần làm phiền boss đại nhân. Chân chính yêu thích vẫn đều dựa vào duyên phận, chính mình phải tự tìm mới được. tôi vẫn luôn tin tưởng, vận mệnh là một thứ kì diệu. Nếu đã không phải của anh, cho dù có cưỡng cầu, níu giữ thế nào, cuối cùng vẫn sẽ rơi vào tay người khác. Nhưng nếu đã chân chính thuộc về anh… thì cho dù anh có chết đi, luân hồi chuyển thế… người kia cũng sẽ một lần nữa trở lại bên cạnh anh, bên nhau cả đời…"

"Nhìn không ra, A Cảnh em lại là người tin về số mệnh như vậy." Tả Dĩ Uyên cười nói.

Sống trong cái giới này, mỗi ngày đều là mũi dao liếm huyết sinh hoạt, những người như bọn họ, cho tới bây giờ đều sẽ không tin tưởng vào cái gọi là thượng đế, thần, phật. còn về vận mệnh… cho dù là có, vậy cũng chỉ có thể nắm giữ ở trong tay mình.

Tin vào số mệnh, đó chỉ là cảm xúc của những kẻ yếu hèn vô năng. Tả Dĩ Uyên vẫn luôn cho là như vậy, Nhưng đối với Sở Cảnh sớm chiều ở chung mấy tháng qua, hắn chưa bao giờ cho rằng cậu vốn đối với những vật bên ngoài thậm chí là thói quen của bản thân luôn không chút để ý, không ngờ lại tin vào cái vận mệnh mờ ảo đó.

Đối với lời nói của Tả Dĩ Uyên, Sở Cảnh chỉ khẽ câu môi cười cười, không cãi lại.

Nếu không phải chính cậu đã xảy ra chuyện ly kì như vậy, chỉ sợ, cậu cũng sẽ không tin. Loại chuyện như chết đi sống lại này… vô luận với bất kì ai, đều quả thật vô cùng khó chấp nhận.

"Được rồi, tôi về phòng trước, có việc mai nói sau." Sở Cảnh hướng Tả Dĩ Uyên cười nhạt, vẫy vẫy tay, rồi xoay người lập tức đi về phòng. Nhưng đúng lúc Sở Cảnh đi ra tới cửa, cậu lại tựa hồ nhớ ra cái gì đó, đột nhiên dừng động tác, quay đầu lại nhìn Tả Dĩ Uyên.

"Này, Tả…"

"Chuyện gì?" Tả Dĩ Uyên chống lại tầm mắt Sở Cảnh, đáy lòng nổi lên một cảm giác cổ quái.

"Anh nói xem, hiện tại cũng gần cuối xuân rồi, có phải sâu cũng bắt đầu sinh sôi nảy nở rồi không?" ngữ khí Sở Cảnh thực vô tội, hơi quay đầu nhìn Tả Dĩ Uyên, đôi mắt đen trắng rõ ràng tròn xoe gần như vô hại.

"Có lẽ… làm sao vậy? em bị sâu cắn sao?" Tả Dĩ Uyên hỏi.

"Hình như thế." Sở Cảnh trừng mắt nhìn: "sau khi trên đảo về, khi tôi đi tắm, nhìn thấy trên vai có một ấn ký hồng hồng. nhưng mà… cũng may không đau không ngứa. hẳn là không có gì trở ngại… vậy, Tả, tôi đi trước, ngủ ngon."

Tả Dĩ Uyên ngồi trên ghế sa lông, lăng lăng nhìn Sở Cảnh vươn tay đem cửa đóng lại, một lúc lâu sau, mới cười khổ một tiếng chống tay đỡ trán.

Lời này của Sở Cảnh… rốt cuộc là có ý gì?

Đêm hôm đó… rốt cuộc em ấy tỉnh hay không tỉnh đây?

Loạn, loạn hết cả rồi!

41. Chương 41

"Rendia, cô cũng biết, tình huống hiện tại của Dick không tốt lắm, cho dù là muốn thẩm vấn, cũng phải đợi vài ngày nữa."

Trong hội nghị của gia tộc Prora, các trưởng lão ngồi vây quanh một chiếc bàn tròn lớn. Rendia ngồi ở ghế chủ vị tượng trưng cho địa vị cao nhất, khép hờ mắt, không chút để ý nghe một số trưởng lão biện hộ cho Dick. Thật lâu sau, cười lạnh một tiếng, giương mắt quét một vòng nhìn đám người có mặt trong phòng: "Tình huống không tốt lắm? vậy thì cũng quá vô dụng rồi. thân là thành viên của gia tộc Prora, lại đi cấu kết với người ngoài, cướp hàng từ trong tay tôi? Những điều gã đã phạm phải sao các người không nói dễ nghe như vậy."

"Nhưng mà, dù sao cũng không xảy ra chuyện gì, không phải sao?" một vị trưởng lão tuổi đã cao chậm rãi

mở miệng: “Dick nhất thời bị ma quỷ ám ảnh… nếu đã không xảy ra đại sự gì, lần này nó cũng đã được giáo huấn, cô cần gì phải đuổi tận giết tuyệt như vậy?”

“Bá phụ, tình huống hôm đó ông hẳn có thể đoán được, viên đạn đó, nếu gã không chịu, thì chính là tôi chịu… chẳng lẽ ý của ông là càng hy vọng tôi nằm trong bệnh viện?” thanh âm Rendia mềm nhẹ, nhưng lại hàm chứa một tia lãnh ý.

“Rendia, tôi đương nhiên không phải là ý này!” nhìn thấy thái độ của Rendia về vụ việc này thật quá mức cường ngạnh, gương mặt lão giả cũng trở nên xấu hổ đôi chút. Tuy rằng lần này Dick gây ra chuyện đích xác có chút đại nghịch bất đạo, nhưng bọn họ cũng không muốn diệt trừ Dick. Bởi vì một khi động tới gã, vị thế gia chủ về sau của Rendia lại càng vững chắc. Mấy năm nay, Rendia đã bắt đầu động thủ cắt giảm thế lực trong tay mấy trưởng lão bọn họ, một khi Rendia thiếu đi Dick – nhân tố chế ngự, thì quyền lợi về sau của bọn họ sẽ càng lung lay.

“Bá phụ, tuy ông đã vì gia tộc Prora phấn đấu hơn nửa đời người, tôi cũng thực kính trọng ông, nhưng ông đừng quên…” ánh mắt Rendia khẽ nheo lại, mang theo tia sát khí nồng đậm: “Hiện tại, Rendia tôi mới là tộc trưởng toàn bộ gia tộc Prora.”

Lão nhân có chút kinh hãi với Rendia đột nhiên cường thế, nét mặt già nua hết đen lại trắng, hết trắng lại hồng, tức giận đến độ khóe môi run run, muốn nói cái gì cũng không nên lời.

Không khí bên trong phòng họp ngưng trệ, tràn ngập áp suất thấp khiến người ta có chút thở không nổi.

Nhưng vừa lúc đó, cửa phòng lại đột nhiên ‘cạch’ một tiếng bị người ta mở ra, Rendia cau mày quay đầu ra cửa nhìn lại, còn chưa kịp lên tiếng quát lớn, thì một thân ảnh cao lớn kia xông vào bước nhanh tới bên người Rendia.

Cúi mình thì thầm vài câu với Rendia, ánh mắt cô bỗng trầm xuống. Tầm mắt đảo qua mọi người trong phòng họp, lạnh lùng nói một tiếng “Tan họp”, rồi cũng không quay đầu lại lập tức rời đi.

“Lacey, đã phá giải mật mã xong rồi?” Rendia bước nhanh ra ngoài, lạnh lùng hỏi.

“Đúng vậy, đã phá xong, nhưng, chúng ta đã nhầm hướng rồi!” Lacey nói thật nhanh, mang theo một tia lo lắng: “Lô hàng đó…”

Rendia nhíu mày liếc Lacey một cái, lạnh lùng nói: “Tai vách mạch rừng, lên xe rồi nói!”

“Được.” Lacey sửng sốt, lập tức kịp phản ứng lại, đi lên trước mở cửa xe cho Rendia, sau khi ngồi vào ghế lái, vội vàng lái xe ra ngoài.

“Tài liệu đều ở bên trong… lô hàng đó căn bản không phải chuyển tới Syria, mà là được chuyển tới Đài Loan, Trung Quốc!” Lacey ngắn gọn giải thích: “Nhưng vấn đề là, có người tựa hồ dự liệu được chúng ta

sẽ phạm phải sai lầm này nên đường hàng không hay đường biển tới Syria đều đã có mai phục."

Rendia lúc này cũng nhanh chóng xem xét toàn bộ tin tức một lần, sắc mặt càng thêm lạnh như băng.

"Đã liên hệ với L chưa?" Rendia hỏi.

"vẫn không liên lạc được!" Lacey nghĩ Sở Cảnh và L lúc này đang trên đường tới Syria, trong lòng không khỏi lo lắng: "Vừa rồi tôi vẫn sai người truyền tin tức đi, nhưng không được."

Rendia trong lòng biết tình hình không ổn, lúc này cũng không thể làm gì. Cắn chặt răng, nói: "Lacey, anh lập tức liên hệ với người của anh, để cho bọn họ sang Đại Loan chặn lô hàng lại… vô luận thế nào cũng phải mang đống hàng đó về đây cho tôi."

"Còn anh… chuẩn bị máy bay, chúng ta đi Syria."

Lacey sửng sốt, nhất thời hiểu ra Rendia muốn tự mình đi trợ giúp Tả Dĩ Uyên ở bên kia, lập tức lên tiếng nhanh chóng gọi điện thoại sai thủ hạ của mình.

Nhưng lúc này, di động của Rendia đột nhiên vang lên, cau mày nhìn tên hiện lên trên màn hình, phát hiện là một dãy số xa lạ.

Rendia có chút không kiên nhẫn muốn từ chối, nhưng ngón tay cuối cùng trong nháy mắt ngừng lại, lập tức ma xui quỷ khiến ấn nút nghe.

Điện thoại được kết nối, song phương đều không nói gì. Một màn trầm mặc quỷ dị, một lúc lâu từ đầu dây bên kia mới chậm rãi vang lên tiếng cười quỷ dị. Tiếng cười kia thực cổ quái, nghe không ra tuổi, khàn khàn, có chút tố chất thần kinh khiến người khó chịu.

"Rendia Prora?" tiếng cười ở bên kia thật lâu, mới dần dừng lại. tiếng cười biến mất thay bằng tiếng gọi cái tên này, khiến Rendia biết ngay được thân phận đối phương: "Cô thực may mắn, vốn kế hoạch vì cô mà thiết kế, cư nhiên lại để cô chạy thoát. Nhưng mà không sao, L thay thế cũng như nhau… ha ha ha, các ngươi, toàn bộ đều đáng chết!"

"Không ngờ, người của gia tộc Matada thế nhưng còn chưa có chết hết?" Rendia trái lại lạnh lùng nở nụ cười: "Thật đáng tiếc, lúc trước nghĩ mọi cách lại cố tình vẫn có cá lọt lưới. Nhưng mà… người thân nhà mình toàn bộ ai đáng chết thì chết, ai ngồi tù thì ngồi tù, tư vị thực khó chịu đi? Mày nói xem… gia tộc Matada mày chỉ còn sót lại một mình dư nghiệt mày, mày sống một mình trên đời, còn có ý nghĩa gì? nhưng mà… mày cũng sớm xuống đó bồi bọn họ thôi."

Rendia nói tới đây, thoáng dừng một chút, nghe được tiếng hít thở hơi ồ ồ một chút từ bên kia điện thoại truyền qua, khóe miệng khẽ câu lên, đôi mắt lộ ra tia khinh thường: "Còn nữa, mày phải biết rằng, vô luận là L hay gia tộc Prora, cũng không phải do con kiến mày có thể mưu toan giết được. yên tâm đi,mày cũng

chỉ làm tăng chút sắc thái thú vị cho cuộc sống sinh hoạt vô vị của chúng tao thôi, đến lúc chân chính gặp mày, tao sẽ nhớ rõ mà lưu lại cho mày toàn thây."

"Ha ha ha… không hổ là Rendia, đã tới lúc này rồi mà còn có thể phát ngôn bừa bãi như vậy?" một tiếng cười lớn bén nhọn mà chói tai kèm theo, khiến màng tai cô có chút nhói đau: "Tao sẽ chờ xem, cái chết kia đến tột cùng là tao hay là chúng mày!"

Rendia gắt gao mím chặt môi, sắc mặt càng lãnh khốc hơn. Không muốn nghe những ngữ điệu ghê tởm từ đối phương, vươn tay ngắt cuộc thoại, sau đó ném sang một bên.

Lacey đã liên lạc với thủ hạ của mình xong, khẽ nghiêng đầu, có chút lo lắng nhìn sắc mặt Rendia thực không dễ nhìn chút nào. Thấy Rendia cúp điện thoại, lúc này mới nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy? người của gia tộc Matada?"

Rendia ức chế gật đầu, tầm mắt trực tiếp xuyên thấu qua cửa kính nhìn khung cảnh bên ngoài.

Lacey thấy bộ dạng Rendia không muốn nhiều lời, do dự chốc lát, tuy rằng lo lắng nhưng cũng không nói thêm nữa. trong xe lâm vào trầm mặc, không biết qua bao lâu, Rendia đột nhiên mở miệng, giọng nói nhè nhẹ, ngữ khí thực đạm nhạt.

"Lacey."

"Chuyện gì?" Lacey lưu tâm trả lời Rendia.

"Anh nói xem, bọn L… sẽ không có việc gì, phải không?" thanh âm Rendia như trước không có bất luận cảm xúc gì, nhưng Lacey lại cảm giác từ nội tâm cô hiện ra một tia bất an. Lacey nháy mắt thực đau lòng.

Trong giới ai cũng biết Rendia. Đó là tộc trưởng gia tộc Prora một truyền kì trong giới vũ khí, nữ hoàng cao nhất của thế giới hắc ám!

Cô tàn nhẫn, cô thiết huyết (cứng cỏi kiên cường), khi cô nói chuyện đều khiến chỉnh phủ các nước vỗ tay tán thưởng. thủ đoạn cùng thế lực của cô có thể sánh ngang với Tả Dĩ Uyên! Nhưng, mọi người cơ hồ đã quên mất, cô cũng là người, không phải một vị thần. Bỏ qua những hào quang chói lóa đó, Rendia cũng chỉ là một nữ nhân cho dù là sâu sắc cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi đau khổ.

Cô kỳ thật cũng không quá tự tin như mình vẫn biểu hiện ra ngoài, cũng không phải không thể sụp đổ. Anh biết, Rendia trên vai gánh vác rất nhiều thứ, quá nặng nề, nhưng những thứ đó lại buộc chặt vào sinh mệnh của cô, cô không thể cũng vô pháp gạt bỏ.

Đã từng, chỉ có trước mặt Tả Dĩ Uyên, sự lạnh lùng quật cường của hắn có thể một hơi áp chế được cô, mới có thể khiến cô thoáng cởi bỏ ngụy trang, miễn cưỡng có thể thở phào một chút. Khi phát hiện ra điều này, một lần khiến anh ghen tị không biết phát tiết thế nào mới tốt. nhưng là… lại cảm thấy càng thêm luyến

tiếc.

Căn bản không có biện pháp khống chế cảm giác này của bản thân…

Lacey thật sâu nhìn Rendia, cảm thụ cảm xúc cô hiếm khi lộ ra ngoài, giọng nói bất giác mà hạ thấp xuống: "Không sao, khẳng định sẽ không có việc gì. Đó là L, cô phải tin tưởng vào năng lực của hắn, L sao có thể dễ dàng chết như vậy được? Đúng không?"

Rendia nghiêng đầu nhìn Lacey: "Không sao à?"

"Ừ, tôi đi với cô, nhanh chóng tới đó, tuyệt đối sẽ không gặp chuyện không may!" Lacey lộ cả răng nanh, khuôn mặt anh tuấn lộ ra nụ cười ngây ngô: "Lúc trước tôi cũng từng học tướng số đó, thứ này tôi xem đặc biệt chuẩn!"

Rendia nhìn Lacey đùa giỡn nói vậy, tuy rằng trong lòng vẫn cảm thấy lo lắng như trước, nhưng ân ẩn vẫn cảm thấy an ổn hơn nhiều. Khóe môi khẽ câu lên một độ cung, tựa tiếu phi tiếu nói: "Tướng số? anh biết xem cái gì?"

Lacey nhìn Rendia tựa hồ đã khôi phục tinh thần, trong lòng cũng hư hoãn một hơi. Vừa tập trung lái xe vừa miệng lưỡi trơn tru nói: "Đương nhiên cái gì cũng xem được… đương nhiên, nếu muốn nói chuẩn nhất, thì hẳn là nhân duyên đi!"

"Nhân duyên?" Rendia mỉm cười: "Nếu anh thật sự xem chuẩn, vậy sao hiện tại bên cạnh lại không có lấy một người nào?"

"Chẳng lẽ cô không biết có câu là 'bác sỹ không tự chữa bệnh' sao?" Lacey nói năng hùng hồn đầy lý lẽ cãi lại: "Cái này cũng đồng dạng như thế, thầy tướng số bọn tôi không thể tự xem mệnh cho mình, cho nên làm khó tôi nhiều năm như vậy vẫn còn đang tại nhân thế tìm kiếm một nửa định trước cho mình."

"A, vậy sao?" khóe mắt Rendia cong cong, tựa hồ có chút hứng thú: "Nói như vậy, trừ chính anh ra, nhân duyên của người khác anh đều có thể xem?"

Lacey kiên định gật đầu.

"Ví dụ như?" Rendia hỏi: "Tôi, anh có thể xem không?"

Lacey hơi ngưng lại, lập tức quay đầu xuống một chút, bề ngoài nhìn chính là bộ dạng lái xe đứng đắn, nhưng miệng lưỡi vẫn nói năng ngọt xớt: "Cái này… đương nhiên là xem được."

"Thật không?" Rendia cười nhạo một tiếng, hỏi: "vậy nói cho tôi nghe một chút đi, một nửa còn lại của tôi là ai? Khi nào thì tôi có thể gặp được? khi nào thì có hỉ kết lương duyên? Nếu nói chuẩn, sau này tôi

nhất định sẽ cho anh một bức hoành phi thật lớn, bên trên có ghi chữ thư pháp Trung Quốc viết 'Tuyệt thế thần thông' lấy làm kỷ niệm."

Lacey hắc hắc cười: "Nghe cũng không tệ… nhưng mà hiện tại tôi nói chỉ sợ cô không tin."

"Anh không nói, làm sao biết tôi không tin?" Rendia nhếch môi một cái, nghiền ngẫm hỏi lại.

"Này, đây là do cô ép tôi nói đó nhé…" Lacey dùng khóe mắt liếc Rendia một cái, hắng giọng nói: "Một nửa kia của cô…. Cô đã sớm gặp rồi, hơn nữa, quan hệ hai người cũng có thể nói là quen thuộc. Về phần hỉ kết lương duyên… chỉ cần một giây này cô gật đầu đồng ý, thì giây tiếp theo hai người kết hôn đều không thành vấn đề…"

Rendia suy ngẫm lại, sắc mặt khẽ thay đổi, nói: "Anh đừng nói cho tôi là…. Người anh muốn nói… là L! người ta cũng đã có người trong lòng rồi!"

"Huh? L đã có người yêu? Sao tôi không biết vậy?" Lacey nghe vậy, ngược lại càng kinh ngạc hơn so với Rendia.

Rendia sửng sốt, lập tức nheo mắt lại: "Anh không biết? anh không phải nói… trừ mình ra, nhân duyên của người khác, anh đều nhìn ra sao?"

Lacey vô tội nhún vai: "Nhưng L cũng đâu kêu tôi giúp anh ta xem. không tính."

Rendia cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không tin chuyện ma quỷ của Lacey, nhìn thời gian, sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

Rendia không phản ứng, ngược lại Lacey có chút thiếu kiên nhẫn: "Yah, Rendia, cô đừng ngủ a, kết quả cô muốn tôi còn chưa nói mà. Tin tưởng tôi, cái này tuyệt đối chuẩn! Hắc, cô tỉnh chút, chỉ một chút thôi!"

"Có chuyện mau nói." Bị Lacey ồn ào huyên náo không chịu nổi, Rendia cau mày trừng mắt lườm Lacey một cái, lạnh giọng không kiên nhẫn mở miệng.

Lacey ngược lại không để ý thái độ của Rendia, liếm liếm cánh môi khô khốc, sau đó mỉm cười nhìn Rendia, nói: "Này…em ngắm nhìn xem, tôi có giống người sống cùng nửa đời sau với em không?"

Rendia mặt không đổi sắc nhìn Lacey, một phút trôi qua, hai phút trôi qua, ba phút trôi qua….

May là Lacey tự cho là da mặt mình còn dày hơn cả tường thành, bị người trong lòng không nói gì mà nhìn chằm chằm như vậy, cũng nhịn không được mà khẽ đỏ mặt.

"Aiz… em cho tôi câu trả lời chắc chắn đi." Lacey có chút bất mãn lên án: "Ít nhất… cũng phải nói môt tiếng chứ, cứ không nói lời nào nhìn tôi như vậy làm gì?"

Rendia nghe lời này xong, ngược lại rốt cục lên tiếng, nhưng lời nói ra lại hoàn toàn tương phản với nguyện vọng tốt đẹp của Lacey.

"Nói xong rồi?"

"….Ách." Lacey do dự gật đầu: "Ừ."

"Vậy lái xe nhanh lên, trong vòng mười phút, phải tới được sân bay, nghe rõ chưa?" Rendia thản nhiên phân phó.

"…. Em không còn lời nào muốn nói nữa sao?" Lacey có chút thấy bại mở miệng hỏi.

"Có." Rendia gật đầu.

"Cái gì?" thân thể Lacey căng cứng, ánh mắt ngược lại phát sáng cả lên. Nếu phía sau có thêm một cái đuôi, thoạt nhìn người ta còn tưởng là một con Labrador (giống chó săn của Mỹ).

Trong đầu Rendia vô hạn nghĩ ngợi, trên mặt lại không biểu lộ nửa phần, nhắm mắt, tiếp tục nghỉ ngơi, một lúc lâu sau, cánh môi khép mở, phun ra một câu.

"Kết luận là, thầy tướng số như anh, quả nhiên không đáng tin."

Lacey cảm giác mình đã trầm trọng bị đả kích, ủy ủy khuất khuất rụt đầu.

Tuy rằng thổ lộ không thành công, nhưng cũng đã biết thêm được một tin tức. Hóa ra, Tả Dĩ Uyên đã có người thích sao? tối trọng yếu là người đó không phải Rendia! Loại chuyện này, thật tốt đẹp biết bao.

Tình địch mạnh nhất cũng đã tự động bị loại bỏ, hiện tại kêu mình buông tay? Hừ, tuyệt đối không có khả năng!

Nhưng mà, người Tả Dĩ Uyên thích rốt cuộc là ai? Vì sao mình chưa từng nghe tiếng gió nào nhỉ? trong đầu Lacey cấp tốc lưu chuyển: Thôi, đợi tới khi tìm được bọn Sở Cảnh, đến lúc đó dò la từ chỗ Sở thân mến là được rồi! Mục tiêu… cần phải mau chóng tác hợp Tả Dĩ Uyên và người kia nhà hắn.

Mà cùng lúc đó, đoàn người Tả Dĩ Uyên đang trên đường biển cấp tốc di chuyển cũng đã nhận ra một chút không đúng.

"Tả, từ trường ở đây hình như có vấn đề!" Sở Cảnh nhìn chiếc laptop của mình đang rơi vào trạng thái nhiễu sóng, cau mày gảy cái cúc áo tinh xảo ở cổ tay, mà chiếc cúc áo cũng không nhận được phản hồi sóng từ khiến cậu trong lòng ân ẩn có chút bất an.

"Chris đâu?" Tả Dĩ Uyên trầm ngâm một tiếng, chung quanh quét mắt một vòng, rồi hỏi Sở Cảnh.

Sở Cảnh nghĩ nghĩ: "Vừa rồi vẫn còn thấy… giờ chắc đang ở phòng điều khiển."

Tả Dĩ Uyên gật đầu, xoay người chuẩn bị đi tới phòng điều khiển, nhưng còn chưa đi được mấy bước, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng bước chân dồn dập, ngẩng đầu lên nhìn, nam nhân sắc mặt đầy lo lắng đang chạy tới chính là Chris.

"Boss, đã xảy ra chuyện rồi." Chris thở hổn hển một hơi, tận lực tổ chức lại ngôn ngữ, rất nhanh nói: "Từ nửa giờ trước, chúng ta bắt đầu mất liên lạc với bên ngoài, tín hiệu giống như đột nhiên bị chặn lại… ba phút trước, thông qua một ít biện pháp, miễn cưỡng có một tia tín hiệu mỏng manh… là tin tức Rendia phát tới."

Tả Dĩ Uyên nhíu chặt chân mày: "Nói gì?"

Sắc mặt Chris có chút ngưng trọng, do dự trong chốc lát, mới nói: "Ý Rendia là… nơi này có mai phục."

Tả Dĩ Uyên khẽ nhếch môi, lập tức kịp phản ứng lại lần này là do những người của gia tộc Matada tính kế. trầm ngâm một tiếng, nâng bước hướng phòng điều khiển đi tới, Sở Cảnh cùng Chris hai mặt nhìn nhau, cũng vội vàng bước theo sau.

"Bây giờ còn có biện pháp nào có thể liên lạc với bên ngoài không?" Tả Dĩ Uyên lãnh tĩnh hỏi.

Chris lắc đầu: "Trừ việc vừa rồi nhận được tín hiệu bên ngoài ra, thì không còn một tín hiệu nào có thể truyền tới nữa. từ trường chung quanh hải vực chúng ta đã hoàn toàn hỗn loạn, tạm thời không thể liên lạc với bên ngoài."

"Nhưng có thể quấy nhiễu từ trường trên biển, bọn họ rốt cục dùng phương pháp gì?" Sở Cảnh đưa ra nghi hoặc của bản thân: "Đây không giống như việc con người có thể làm được."

Tả Dĩ Uyên nghe vậy, sắc mặt cũng trở nên vài phần nghiêm trọng. Rendia nếu đã nhắc nhở bọn họ đây là mai phục, như vậy mọi chuyện không có khả năng đơn giản như vậy.

"Quay đầu, tốc độ tối đa, chúng ta lập tức rời khỏi hải vực này!" Tả Dĩ Uyên đi vào phòng điều khiển, đối với mọi trình tự thao tác của thụ hạ tựa như lâm đại địch, rất nhanh phân phó xuống.

"Rõ, boss!" người cầm lái nghe vậy, lập tức biết sự tình không ổn, lên tiếng, nhanh chóng chấp hành mệnh

lệnh, trên các nút bấm bùm bùm ấn xuống, chuẩn bị bẻ lái con thuyền.

"…… Boss, nguy rồi! mấy cái nút này… toàn bộ đều không chạy!"

42. Chương 42

"Không chạy?" mi tâm Tả Dĩ Uyên nhíu chặt, mấy bước đi tới trước bàn điều khiển: "Xảy ra chuyện gì?"

"Không biết… nhưng những lệnh phát ra hoàn toàn không có hiệu lực." bị vẻ mặt nghiêm túc của Tả Dĩ Uyên làm cho kinh sợ, lái tàu một thân đổ môi lạnh.

Sở Cảnh đứng một bên quan sát, đột nhiên trong đầu lóe lên một ý tưởng, sắc mặt có chút thay đổi. Mím môi giật cúc áo chuyên dụng của mình xuống, gảy gảy mấy cái rút ra một con chip nhỏ, sau đó lấy máy phát tín hiệu loại nhỏ từ trong túi xách, lập tức trực tiếp cài con chip vào khe của máy phát tín hiệu.

"Chúng ta có thể duy trì trong ba phút, Tả, nhanh, kêu bọn họ kiểm tra lại xem chúng ta rốt cuộc đang ở đâu?" Sở Cảnh quay đầu lại, vội nói với Tả Dĩ Uyên.

Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh liếc nhìn nhau, rõ ràng cảm giác trong mắt cậu hiện ra một tia lo lắng. tâm tư lưu chuyển, muốn tới an ủi nhưng giờ không phải lúc. Không cần sai người động thủ, ngược lại Tả Dĩ Uyên rất nhanh tự mình sử dụng hệ thống GPS định vị vị trí con thuyền.

"…. Sao có thể!" Chris đứng bên cạnh thấy Tả Dĩ Uyên đang xem xét hải đồ, sau khi thấy rõ vị trí toàn cảnh, nhất thời cả kinh trợn to mắt: "Chúng ta rõ ràng không thể đi qua chỗ này, sao lại là…"

"Bermuda*." Sở Cảnh nhìn vị trí con thuyền trên bản đồ hàng hải, phỏng đoán trong lòng đã được chứng thật, ngược lại cậu cảm thấy bình tĩnh hơn chút. Khẽ phun ra danh từ khiến bọn họ đến lúc này cảm thấy cũng có chút khủng hoảng. Sở Cảnh cảm giác toàn bộ con thuyền theo giọng nói của cậu, nhất thời trở nên im lặng.

(*Bermuda (tên chính thức, Quần đảo Bermuda hoặc Đảo Somers) là một lãnh thổ hải ngoại của Anh nằm trong Bắc Đại Tây Dương. Mn vào link để tìm hiểu kỹ hơn.)

"Điều đó không có khả năng!" người chuyên lái tàu thất tha thất thểu đi tới, trợn trừng mắt nhìn kỹ hải đồ, run rẩy nói: "Tôi một dường đều dựa vào con đường định sẵn để lái thuyền, một chút cũng không phát hiện sai lệch! Theo bình thường mà nói, căn bản không thể đi qua nơi này, sao có thể dừng ở Bermuda được? không có khả năng!"

"Đường biển bình thường tự nhiên là không có khả năng, nhưng nếu như tuyến đường ngay từ đầu đã sai?" Sở Cảnh nâng mắt nhìn về người lái thuyền, khẽ mỉm cười một chút: "Nếu là cố ý chạy tới đây thì sao?"

Vị lái thuyền kia nghe lời Sở Cảnh nhẹ nhàng nói ra tựa như trong bông có kim, biểu tình gương mặt cứng ngắc, lập tức kích động nói: "Cậu… cậu là có ý gì? Chẳng lẽ cậu hoài nghi tôi lái thuyền nhầm hướng? chẳng lẽ tôi muốn chạy tới cái chỗ quỷ quái này sao?" nói tới đây, lại quay đầu sang phía Tả Dĩ Uyên tựa như cầu xin sự giúp đỡ của hắn, vẻ mặt đau khổ khóc lóc kể lể: "Boss…boss, tôi là thủ hạ của ngài đã hơn 5 năm nay, ngài cũng biết rõ con người của tôi, tôi sao có thể làm ra loại chuyện này được chứ?"

Tả Dĩ Uyên híp mắt nhìn lái tàu một lần, lập tức cười nói: "Quả thật, thời gian cậu làm thủ hạ của tôi cũng không ngắn."

Lái tàu nghe vậy tựa như chiếm được hứa hẹn, sắc mặt tươi tắn hơn chút, không còn vẻ kinh hoàng vừa rồi, lần thứ hai nhìn về phía Sở Cảnh, mồm miệng lưu loát hơn hẳn: "Còn nữa, tôi cũng không phải người không sợ chết. không phải tôi cũng đang ở trên thuyền đó sao? nếu chạy tới Bermuda, xảy ra chuyện gì, khẳng định tôi cũng không thể nào chạy thoát được. cho nên, sao có thể là tôi? Cậu Sở, cậu đã hiểu lầm tôi rồi."

"Vậy sao?" Sở Cảnh vẫn như trước nhìn chằm chằm lái tàu, nói: "Nhưng từ khi xuất phát đến giờ, anh ở trong phòng điều khiển lại không hề phát giác ra một chút bất ổn nào? Làm một người lái tàu kinh nghiệm phong phú nhiều năm mà nói, anh không biết gì, điều này không phải rất kì quái sao?"

"Tôi…tôi…" người nọ nghe vậy, lại có chút bối rối lúng túng, ấp úng vài câu, lại phát hiện tìm không ra lời lẽ biện giải, chỉ có thể lần nữa vươn ánh mắt cầu xin sự giúp đỡ từ Tả Dĩ Uyên: "Boss, tôi không có khả năng phản bội ngài, ngài phải tin tưởng tôi!"

Tả Dĩ Uyên nhếch môi một cái, cười thực ôn hòa: "Matthew… đúng không?"

"Vâng, đúng vậy." nam nhân nhanh chóng gật đầu.

"nếu như tôi nhớ không lầm… vợ cậu ba tháng trước mới sinh cho cậu một bé gái. Là một tiểu công chúa phi thường đáng yêu." Tả Dĩ Uyên tiếp tục nói, ánh mắt có chút nguy hiểm.

"Boss!" Matthew kinh hãi ngẩng đầu nhìn Tả Dĩ Uyên.

"Cậu ở chỗ tôi vài năm, tôi đối đãi với cậu cũng không tệ." Tả Dĩ Uyên tiếp tục cười: "Nhưng lần này cũng coi như nhắc nhở tôi, cậu làm thủ hạ của tôi lâu như vậy mà tôi còn chưa từng gặp gỡ vợ con cậu, đây thật sự không phải là biểu hiện của một ông chủ yêu quý nhân viên. Vậy cậu nói xem, nếu lần này chúng ta trở về, tôi nên tặng món quà gì cho vợ con cậu mới tốt đây?"

"Boss! Ngài không thể làm như vậy!" thanh âm Matthew run rẩy: "Gila và đứa bé là vô tội, bọn họ… bọn họ cái gì cũng không biết! vậy là không công bằng với bọn họ!"

"Trên thế giới này làm gì có ai không vô tội đâu? Cũng làm gì có chuyện công bằng? Matthew, anh cũng không phải thanh niên nhiệt huyết mới bước chân vào xã hội, lời này từ trong miệng anh nói ra… chẳng lẽ tự anh không cảm thấy buồn cười sao?" Sở Cảnh khẽ cười rộ lên, tay phải khẽ nâng lên, tư thái không chút

để ý rồi lại khiến người khác cảm thấy kinh hãi, chĩa súng nhắm ngay mi tâm nam nhân: "Nói! Ai sai anh? rốt cuộc là kẻ nào?"

"Sở… cậu Sở… tôi, tôi không có…" Matthew biết hôm nay mình sẽ không tốt lành, nhưng vừa nghĩ tới ánh mắt âm hàn kia bắn tới trên người mình, nhất thời không biết nói gì.

Tả Dĩ Uyên liếc mắt liền thấy rõ Matthew đang do dự cái gì, trầm thấp cười một tiếng, nói: "Bọn họ hứa cho cậu cái gì? Danh? Lợi? hay là… cậu có nhược điểm gì ở trong tay họ?"

Thân thể Matthew hơi co rúm lại, môi khẽ đóng mở vài cái, nhưng cái gì cũng không nói ra lời.

Chris hiểu rõ ý Tả Dĩ Uyên, cuối cùng chậm rì rì nói: "Hắc, anh bạn… cậu cũng đừng quên, chuyện gia tộc Matada có thể làm được, không lý gì mà chúng ta… không làm được, có phải không? Mạng sống vợ con cậu… cũng không nhất định… cậu hiểu chứ?"

Sắc mặt Matthew trắng bệch.

43. Chương 43

"Boss, tôi không muốn! Tôi không muốn phản bội ngài! Là tên kia… tên kia bức tôi! Tiền của gã một đồng tôi cũng không động vào, boss, boss, ngài đừng giết tôi! Đừng giết tôi!" Matthew kích động muốn tiến lên lại bị Sở Cảnh cho một cước, ngã lăn trên mặt đất.

Một cú đá này Sở Cảnh dùng khí lực không nhỏ, Matthew đau đớn chỉ biết ôm bụng cuộn mình trên mặt đất, rên rỉ, phỏng chừng nội tạng đã bị thương.

"Hiện tại mày có hai lựa chọn." Sở Cảnh một cước dẫm lên bụng Matthew, thân trên hơi cúi xuống nhìn gã, nòng súng lạnh như băng chĩa thẳng trán gã: "Thứ nhất, chết ở chỗ này…thuận tiện cho vợ con mày cùng lên đường theo; thứ hai, giải phóng cho con thuyền, chúng tao sẽ bảo hộ vợ con mày bình an, lưu lại cho mày toàn thây."

Hai mắt Matthew thoáng hiện nỗi hoảng sợ cực lớn, nhìn khuôn mặt tinh xảo trước mắt mình, thậm chí còn mang theo ý cười nhàn nhạt, gã ngay cả một câu cầu xin sự tha thứ cũng không nói nên lời.

"Nói đi, chọn một hay chọn hai?" Sở Cảnh ý cười càng sâu, nòng súng từ giữa trán trượt dần xuống dưới, sau đó dừng ở hầu kết Matthew, dùng sức lớn đến độ cơ hồ khiến gã hít thở không thông.

"Tôi…tôi làm sao có thể lái thuyền ra được!" Matthew run rẩy nói.

"Không, tao biết mày có thể." Sở Cảnh ngẩng đầu liếc nhìn Tả Dĩ Uyên một cái: "Chỉ bằng bộ dáng sợ chết hiện tại, tao biết mày có thể… nếu không, mày sao dám lái thuyền tới Bermuda?"

Tả Dĩ Uyên đứng một bên đầy hưng trí nhìn Sở Cảnh từng chút công phá phòng tuyến của Matthew, trong lòng không khỏi khẽ thở dài. Phong thái cầm súng như vậy, nụ cười lạnh nhẹ nhàng, Sở Cảnh lúc này trong mắt hắn, lại khiến hắn cảm thấy đẹp đến rung động. nếu có thể, hắn thật sự muốn cứ như vậy không quan tâm mà ôm lấy cậu, hướng toàn thế giới tuyên cáo cậu thuộc quyền sở hữu của hắn.

Nhưng là, hắn có thể chứ? Nghĩ như vậy, nhiệt độ thân thể khẽ giảm một ít, nhưng cái gì đó ở trong lòng lại điên cuồng dâng trào lan tỏa. Tả Dĩ Uyên có thể cảm giác cái thứ kia đang sinh trưởng rất tốt, hắn lại vô lực ngăn cản, chỉ có thể chờ đợi… chờ đợi những gì đó mà hắn đã vô pháp khống chế, đang lớn dần, phá tan mọi chướng ngại giam cầm nó, sau đó… sau đó rồi sẽ thế nào? Tả Dĩ Uyên ân ẩn có chút hiểu ra, rồi lại không muốn nghĩ nhiều nữa. tình cảm mãnh liệt như vậy, thậm chí khiến chính bản thân hắn cảm giác được một tia kinh dị.

Matthew nhìn không khí yên tĩnh trong cabin, lại nhìn nhìn Tả Dĩ Uyên đứng một bên, ánh mắt hắn tựa như đang xem trò vui, rốt cuộc gã dần u ám xuống. gã biết, đây chính là cơ hội duy nhất của gã, nhưng gã không cam lòng. Cứ như vậy chết đi, gã thật sự không cam lòng.

"Nếu… nếu tôi có thể dẫn các người ra ngoài, có thật là các người sẽ bảo hộ người nhà tôi bình an không?" Matthew mất tiếng mở miệng, ánh mắt có chút trống rỗng, nhưng rồi lại để lộ chút hương vị được ăn cả ngã về không.

"Đương nhiên." Tả Dĩ Uyên chính miệng nhận lời: "Cậu cũng biết, kỳ thật tôi là một người yêu chủ nghĩa hòa bình mà. Đối với người vô tội, tôi chưa bao giờ thích đem bọn họ liên lụy vào trong ân oán giữa chúng ta."

Matthew trầm mặc một hồi, cơ mặt giật giật, tựa như đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt.

Chris thấy thế, liền nhanh chóng bỏ thêm chút mồi lửa: "Này, anh bạn, boss của chúng ta tuy rằng không thích động thủ giết người nhưng đó cũng là tùy tình huống người ta cảm kích thức thời. Hiện tại, vận mạng già trẻ gia đình cậu, đều nắm giữ ở trong tay cậu, cậu nói xem?"

Lời nói của Chris trầm thấp lạnh như băng phát ra từ trong cổ họng, cuối cùng trở thành áp bách tâm lý suy sụp phòng tuyến cuối cùng của Matthew. Gã hít một hơi thật sâu, cố sức gật đầu: "Được, tôi tin các người! Sở, cậu Sở, cậu trước bỏ khẩu súng ra, tôi đi khởi động thuyền."

Sở Cảnh lạnh lùng nhìn Matthew, thấy gã thực sự thỏa hiệp mới khẽ giãn chân mày, thu hồi khẩu súng giắt lại vào thắt lưng, chân đang giẫm lên bụng gã cũng thu lại.

Mãnh liệt ho khan một hồi, Matthew lảo đảo cắn răng đứng dậy, dùng tay ôm bụng, lảo đảo ngồi xuống ghế bình ổn hơi thở.

“Nói xem, cậu nắm chắc mấy phần có thể an toàn vượt qua Bermuda?” Tả Dĩ Uyên thản nhiên hỏi.

“…. Bốn phần.” Matthew vừa ho khan vừa nói: “Tôi đã từng mấy lần đi qua Bermuda, biết một con đường an toàn có thể vượt qua Bermuda, nhưng mà… cũng không khẳng định 100% có thể thành công.”

“Bốn phần à?” Tả Dĩ Uyên khoác vai Sở Cảnh: “Tóm lại so với chờ chết vẫn tốt hơn, Matthew, cậu là người ta ngàn chọn vạn tuyển mới tìm tới cậu, cho dù tôi không tin tưởng vào lòng trung thành và nhân phẩm của cậu thì tôi cảm thấy tôi vẫn nên tin tưởng vào kỹ thuật của cậu, phải không?”

Matthew không trả lời, chỉ cắn chặt răng, hết sức bảo trì thanh tỉnh của bản thân.

Bởi vì khắp Bermuda bị từ trường quấy nhiễu, toàn bộ hệ thống tự động hóa đều gặp trục trặc không khống chế được. nhưng mà, Matthew ngược lại thoạt nhìn không quá lo lắng. đầu tiên phân phó vài thuyền viên căng buồm lên, sau đó ra lệnh cho toàn bộ thuyền viên xuống tầng hầm con thuyền.

“Cậu, cậu không phải là muốn…” chris có chút há hốc mồm: “Chèo thuyền bằng tay đấy chứ?”

“Mô tơ vẫn còn hoạt động được, không đến mức phải chèo bằng tay.” Matthew lắc đầu: “Nhưng mà, ở Bermuda, cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, dù sao… nơi này không thể dùng lẽ thường để phòng đoán.”

Chris gãi gãi mũi, lập tức lại hỏi: “Này, cậu nói xem làm sao cậu có thể thông đồng với người của gia tộc Matada được vậy? dù sao gã cũng coi như gián tiếp hại chết gia đình cậu, chẳng lẽ cậu không muốn chúng ta giúp cậu báo thù sao?”

Matthew nháy mắt cứng ngắc, nhưng lập tức, oán khí tức giận từ đáy lòng ào ào phun trào. Nếu không phải do tên khốn kia áp chế, gã tuyệt đối không có khả năng phản bội L, nếu không có tên khốn kia, gã không nói tới vinh hoa phú quý nhưng cũng ít nhất có thể một đời an ổn, làm gì có chuyện tính mạng khó giữ như bây giờ? Tất cả đều là do cái tên khốn kia!

“Tên kia, gã là người châu Á.” Matthew đứt quãng nhớ lại kể: “Tôi cũng không rõ là nước nào, giọng gã rất kỳ quái… hình như là có đeo máy đổi giọng. Đúng thế, gã tuyệt đối là mang theo máy đổi giọng!”

Tả Dĩ Uyên đi tới gần, lên tiếng: “Gã có liên hệ thế nào với gia tộc Matada?”

“Không, không phải, gã nói gã không phải là người của gia tộc Matada.” Matthew lắc lắc đầu: “Nhưng, nghe ý gã thì hẳn là, chủ nhân của gã chính là nhân vật trung tâm của gia tộc Matada.”

Tả Dĩ Uyên gật đầu: “Tiếp tục.”

Matthew co rút thân mình, nhớ lại càng kêu gào thống khổ hơn: “Tôi không biết gã làm sao biết tôi, chính là một ngày trước khi boss về, gã đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà tôi, gã, gã bắt giữ con gái và Gila! Gã

nói, chỉ cần tôi lái thuyền tới Bermuda, gã sẽ thả Gila và đứa bé… gã còn nói, sau khi chuyện thành công, sẽ cho tôi rất nhiều tiền. Tôi không cần tiền, tôi không cần, tôi chỉ muốn Gila và đứa bé bình an, tôi chỉ muốn bọn họ bình an mà thôi!"

"Vậy tên kia có đặc điểm diện mạo thế nào?" Sở Cảnh cũng không để ý Matthew đang vỡ òa cảm xúc, ngược lại càng lãnh tĩnh nhìn gã, cẩn thận hỏi.

"Tôi, tôi không nhỡ rõ ràng lắm, lúc ấy trời rất tối, tôi không chú ý. đại khái, gã cao khoảng 1m7, diện mạo… diện mạo thực phổ thông, không có gì ấn tượng để cho người ta nhớ kỹ. nhưng ánh mắt gã thực đáng sợ, tựa như loài rắn…" Matthew cố gắng dùng từ ngữ miêu tả.

Ánh mắt giống loài rắn.

Sở Cảnh không biết vì sao, đột nhiên trong đầu xẹt qua một đôi mắt âm lãnh. Kì quái lại tựa như có chút quen thuộc.

Khẽ nhíu mày, lại vô luận thế nào cũng không nghĩ ra được.

Tả Dĩ Uyên nghe xong Matthew miêu tả, trầm ngâm một tiếng. hình dáng đặc điểm quá mức không rõ ràng. Người Á Châu, cao khoảng 1m7, ánh mắt âm lãnh. Người phù hợp với điều kiện như vậy, không phải mấy triệu người thì cũng phải mấy chục nghìn người. căn bản không hề có bất luận giá trị gì để truy tìm.

"A, đúng rồi, tôi nhớ ra rồi!" Matthew đột nhiên hét to một tiếng, trong mắt phát ra ánh sáng: "Gã, trên người gã có một hình xăm! ở trên khuỷu tay, có một hình đồ đằng kỳ quái! Giống như bông hoa, không, không đúng, không phải hoa… tôi cũng không rõ lắm, nhưng hình thù đó rất lạ, giống như một cái dấu hiệu…"

Chân mày Sở Cảnh càng nhăn tít lại. ánh mắt âm lãnh, hình xăm hình thù kì lạ. Có gì đó đảo qua trong đầu cậu nhưng làm thế nào cũng không thể nhớ rõ được, không hiểu những mảnh vụn nhỏ tin tức trong đầu hiện lên rốt cuộc là cái gì.

"A Cảnh, em làm sao vậy?" Tả Dĩ Uyên nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Sở Cảnh. cảm giác cậu không thích hợp, nhanh chóng khom lưng ghé sang, thấp giọng dò hỏi.

"Không, không có gì." Sở Cảnh lắc đầu: "Tôi chỉ cảm thấy… người Matthew vừa nói, hình như, tôi có chút ấn tượng. có lẽ tôi đã thấy gã ở đâu đó, hoặc là, ít nhất đã từng nghe nói tới gã! Nhưng mà, Tả, hiện tại tôi làm thế nào cũng không nghĩ ra được."

"A Cảnh, ý em là, em có khả năng biết gã?" Tả Dĩ Uyên trầm ngâm một tiếng: "Người Châu Á… Châu Á… A Cảnh, có phải khi em ở Trung Quốc, từng nghe người Sở gia nhắc tới không?"

Sở Cảnh lắc đầu: "Không có khả năng, Sở gia tôi… khoan đã!" Sở Cảnh trong đầu đột nhiên xẹt qua một

ánh mắt, âm ngoan, lạnh băng khiến người ta khó chịu.

Có lẽ… thật sự từng gặp qua ở Trung Quốc. nhưng mà, khẳng định không phải ở kiếp này.

Sắc mặt Sở Cảnh băng lãnh khiến người ta sợ hãi: Cậu dám khẳng định, nếu kiếp trước cậu đã gặp qua một người như vậy, vậy hẳn là trước khi gặp gỡ Tả Dĩ Uyên. Như vậy, cậu đã thấy gã ở đâu? Người kia cùng cậu, có liên hệ gì không?"

Sở Cảnh nghiêm túc cân nhắc, càng cảm thấy có gì đó không thích hợp. chứng minh kiếp trước cậu thực quá sơ suất, mà từ sau khi Tả Dĩ Uyên chết đi, cậu liền mất đi sức chú ý và phán đoán trong nhiều việc. Xem ra, chuyện này có lẽ cậu đã xem nhẹ từ rất lâu rồi.

Tả Dĩ Uyên nhìn sắc mặt Sở Cảnh càng ngày càng khó coi, vươn tay vuốt ve tóc cậu, nhẹ giọng nói: "Nếu hiện tại không nghĩ ra, vậy tạm thời để sau từ từ nghĩ cũng không sao cả. Nói không chừng ngày nào đó em đột nhiên lại nghĩ ra thì sao? đừng tự gây sức ép cho mình."

Cảm giác độ ấm truyền tới từ lòng bàn tay Tả Dĩ Uyên, cảm xúc Sở Cảnh mới thoáng khôi phục một chút. Khẽ gật đầu với hắn, rồi nhẹ "ừ" một tiếng, lập tức rũ mắt thả lỏng.

Nghĩ tới đây, kiếp trước tựa hồ thật sự có rất nhiều chuyện đáng ngờ. Thậm chí cậu còn hoài nghi, quả bom cướp đi sinh mệnh của Tả Dĩ Uyên kia, có thực sự là do lũ rắn độc đã được cậu xử lý sau đó cài đặt không? Mà quả bom đó… ngay từ đầu có thực sự dùng để đối phó với Tả Dĩ Uyên không?

Sở Cảnh cắn răng, liều mạng áp chế khí tức bạo ngược đang không ngừng cuồn cuộn muốn trào ra ngoài của chính mình, đôi lông mi dài che lấp con ngươi đang từ từ nhiễm những tia hằn đỏ dữ tợn. Khóe môi hơi câu lên một nụ cười nhạt cơ hồ đoán không ra, nhưng khóe môi ngưng kết lãnh ý khiến người ta có chút sợ hãi.

Xem ra, có rất nhiều chuyện, cậu phải đi thăm dò rõ ràng. Oán cừu kiếp trước, bất cẩn chết sớm nên chưa thể báo thù xong, kiếp này, cậu rất định không thể buông tha. Hừ… Có lẽ qua một thời gian ngắn nữa, cậu nên tìm cơ hội, trở về thăm Sở gia một chuyến.

Một nam tử nhỏ gầy mặc áo da linh hoạt xuyên qua ngã tư đường phồn hoa náo nhiệt, chỉ trong chớp mắt trong đám đông đã không thấy bóng dáng.

Vòng vèo nhiều lần, thẳng tới khi xác định phía sau tuyệt đối không có người theo dõi, nam tử mới nhanh chóng rẽ vào một con đường nhỏ, đi vào một nơi hẻo lánh trong đó.

"Thiếu gia, mọi chuyện đã được an bài thỏa đáng. Hàng đang được vận chuyển tới Đài Loan, L bên kia cũng đã đi tới Bermuda." Nam tử cúi đầu, rất nhanh hướng về người nãy giờ vẫn ngồi trong bóng tối, đưa lưng ghế về phía gã, mà báo cáo tình hình.

"Ừ, rất tốt." Nam nhân trong bóng tối nghe vậy, tâm tình vô cùng tốt khẽ mỉm cười: "Nhưng mà, ta nghe nói Rendia đã phái người đuổi theo lô hàng?"

Giọng nói nam nhân thực ôn hòa, không nhanh không chậm, thậm chí khiến người ta có cảm giác rất truyền cảm.

"Thiếu gia yên tâm, tôi có thể tăng nhân thủ lên.." Nam tử nghe vậy, vội ói.

"A, vậy thì không cần." Nam nhân ôn tồn đánh gãy lời nói nam tử: "Cũng chỉ là một lô hàng, không đáng để chúng ta bại lộ nhiều người trực tiếp đối đầu với Rendia như vậy. Mục đích của chúng ta đã đạt được, lô hàng kia có thể bảo toàn thì rất tốt, nhưng nếu không giữ được, cũng không sao cả."

"Vâng, thiếu gia." Nam tử lập tức lên tiếng đáp trả.

"Nhưng mà, cái tên Dick ngu xuẩn kia còn chưa bị Rendia xử lý sao?"

"Gia tộc Prora không nguyện ý để cho Rendia một mình độc chiếm, cho nên tạm thời chưa động tới Dick." Nam tử hướng nam nhân giải thích, rồi hơi giương mắt lên hỏi: "Thiếu gia, có cần tôi đi xử lý không?"

"Dick được gia tộc Prora bảo vệ như vậy, cậu nắm chắc được mấy phần?" Nam nhân tựa hồ có chút không để ý hỏi lại.

"Vốn chỉ có ba phần." nam tử liếm môi một chút, con ngươi âm lãnh hiện lên tia huyết quang hưng phấn: "Nhưng hiện tại Rendia đã rời khỏi gia tộc Prora, giờ tôi có khoảng 6 phần cơ hội!"

"6 phần? vậy cậu đi đi." Nam nhân cười nói: "Nhưng, nhớ rõ, phải xử lý sạch sẽ một chút…không được giống như mấy hôm trước. mấy tên cảnh sát Nga kia… đã xử lý xong chưa?"

Nam tử sửng sốt một chút, lập tức nói: "Thực xin lỗi, thiếu gia, bên kia còn mấy cái đuôi vụn vặt chưa có…"

"Sớm xử lý sạch sẽ đi! Tôi không muốn cảnh sát Trung Quốc phát hiện dấu vết bị bọn họ can thiệp, cậu hiểu chứ?" giọng nói nam nhân thay đổi, trở nên lạnh lẽo hơn: "Vậy rất phiền toái. Tôi ghét nhất người khác mang phiền toái tới cho tôi."

"Vâng, thưa thiếu gia, tôi sẽ mau chóng xử lý bọn họ." Không đợi nam nhân nói nhiều, nam từ lập tức đồng ý.

"Ừ, về phần L bên kia…cậu cảm thấy, hắn ta mấy phần nắm chắc có thể trốn thoát?" Trầm mặc một lúc, nam nhân lại chậm rãi lên tiếng hỏi.

"Bọn L đã vào trong khu vực Bermuda, cho dù Matthew có đổi ý, chỉ sợ cũng không còn cách nào khác." Nam tử có chút căng thẳng mà nở nụ cười, nói: "Nếu thời tiết bình thường, khả năng bọn họ thoát ra khá lớn, nhưng gần đây, nơi đó thường xuyên xuất hiện gió lốc…. A, chính là khoảng thời gian này, Bermuda sẽ có bão lớn, thiếu gia, ngày cảm thấy bọn họ có cơ hội sống sót không?"

Nam nhân nghe nam tử nói như vậy, lười biếng lên tiếng: "Tuy nói như vậy, nhưng cậu đừng quên, người kia là L, hiện tại Rendia còn tự mình dẫn người đi giúp đỡ bọn họ…cậu cũng đừng sơ suất."

"Thiếu gia, tôi biết." Nam tử lập tức gật đầu.

"Nhớ rõ chính mình nên cẩn thận một chút, chờ mọi chuyện bên này xong xuôi, trở về Trung Quốc, tôi còn có chuyện muốn giao cho cậu đi làm." Nam nhân lại khẽ cười một tiếng: "Đừng để tôi thất vọng."

Nam tử nghe vậy, toàn thân kích động gần như run sợ, cánh môi run run, nửa ngày mới từ trong cổ họng phát ra một âm thanh cổ quái.

"Vâng, thiếu gia, tôi tuyệt đối sẽ không làm cho ngài thất vọng!"

"Ừ." Nam nhân thản nhiên xuất ra một âm tiết, lập tức đứng dậy, đưa lưng về phía nam tử đi tới bên cửa sổ: "Đúng rồi, đi theo bên người L, có phải có một nam nhân tên là Sở Cảnh?"

Nam tử hơi ngưng lại, do dự một chút mới nói: "Hình như… có người như vậy. Thiếu gia, có chuyện gì không ạ?"

"A, không có gì." Cửa sổ thủy tinh phản chiếu một đôi mắt thoạt nhìn cực kỳ ôn hòa: "Nếu vạn nhất, ta nói là vạn nhất, lần này bọn L chưa chết, về sau khi cậu ra tay lần nữa, nhớ rõ, không đến vạn bất đắc dĩ, thì không được động vào người tên Sở Cảnh đó, biết chưa?"

Nam tử nghe nam nhân nói như vậy, dùng sức nhíu chặt chân mày, trên mặt hiện ra thần sắc dữ tợn: "Vì sao?"

"Không vì sao hết, đây là lệnh." giọng nam nhân băng lãnh hơn: "Hay là, bây giờ cậu đã muốn nghi ngờ mệnh lệnh của tôi?"

"Không, không, không có, tôi không có!" Nam tử kinh hoảng lắc đầu, liên tục phủ nhận, ánh mắt gã mang theo tia nóng vội. nhưng nóng vội của nam tử không có truyền tới nam nhân, nam nhân thậm chí đến liếc mắt một cái cũng không có.

"Không có là tốt rồi… vậy đi, tôi tìm cớ tới đây, không thể ở lại lâu, lát nữa tôi phải về Trung Quốc ngay. Cậu cũng đi nhanh đi." nam nhân thản nhiên nói.

"….Vâng." Nam tử si mê nhìn bóng dáng cao ngất của nam nhân, một hồi lâu sau, mới thấp giọng lên tiếng, lưu luyến rời khỏi tòa nhà, sau đó cẩn thận quan sát bốn phía nhìn một vòng, mới nhanh chóng biến mất vào trong bóng đêm.

Hừ…. Sở Cảnh. nam tử hơi nhíu mi, nếu có thể, người này vẫn nên chết đi mới tốt. Không được, người kia.. nhất định sẽ thương tâm.

Không biết nghĩ tới điều gì, mặt mày nam tử trở nên ôn nhu, bên môi cũng hơi cong cong mỉm cười, người kia a….

Hết chương 43

Jeremy: về vấn đề xưng hô giữa bọn L với Matthew, ta xin nói thế này:

Sở Cảnh – Matthew: gọi tao mày là bởi vì kiếp trước ẻm là xã hội đen thực sự, giết người như ngóe nên mày tao bình thường, công thêm ẻm cũng cực kì tức giận vì có người muốn giết ck ẻm.

còn L và Chris: vẫn để tôi – cậu là vì L với chủ nghĩa "yêu hòa bình" với "luôn tuân thủ pháp luật"…. cho nên để ổng nói năng lịch sự đúng phong cách của ổng, với lại ổng cũng chưa hẳn là xã hội đen hoàn toàn.

44. Chương 44

"Nguy rồi!" Chris từ bong thuyền chạy vội về phòng điều khiển, vẻ mặt mang theo nét ngưng trọng hiếm thấy: "Boss, thời tiết hôm nay không ổn, chỉ sợ một lát nữa thời tiết sẽ thay đổi!"

"Cái gì?" Matthew quay đầu lại nhìn Chris, biểu tình hoảng sợ: "Ý cậu là bão…có bão?"

Lời nói của Matthew khiến Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh đồng loạt nhíu mày. ở trên biển, nếu gặp phải bão táp, thì đó không thể nghi ngờ là một chuyện cực kỳ nguy hiểm. Huống chi nơi này vẫn còn đang ở trong Bermuda.

Sở Cảnh nhìn thời gian, từ khi Matthew đáp ứng đưa bọn họ rời khỏi Bermuda đã qua mười mấy giờ, nhưng bởi vì đủ loại lí do mà tốc độ di chuyển của bọn họ so với bình thường chậm gấp ba lần, cho nên đến bây giờ, bọn họ vẫn còn đang ở trong hải vực của Bermuda.

"Để rời khỏi Bermuada, mày cần bao nhiêu thời gian?" Sở Cảnh lãnh tĩnh nhìn Matthew, trầm giọng hỏi.

"Tôi… tôi không biết." tinh thần Matthew đã sắp sụp đổ, gương mặt trắng bệch không chút huyết sắc: "Với loại thời tiết này, căn bản không có khả năng thoát ra, căn bản không có khả năng…"

"Im đi, đừng có nói với tao mấy lời vô nghĩa!" Sở Cảnh bước lên phía trước vài bước, vươn tay túm cổ áo Matthew, gương mặt tinh xảo lúc này thoạt nhìn càng giống tử thần đoạt mệnh người khác, cỗ sát khí âm trầm toát ra: "Cho tao một câu trả lời chắc chắn, nửa giờ, có ra ngoài được không?"

Cả người Matthew run lẩy bẩy, bởi vì động tác thô bạo của Sở Cảnh cộng thêm lúc trước gã bị cậu đá cho một cước, toàn bộ vùng bụng lại bắt đầu kịch liệt đau đớn. Mồ hôi lạnh chảy ra nháy mắt thấm ướt sũng quần áo, ánh mắt gã có chút trống rỗng.

"Có ra ngoài được không? Ha, có ra ngoài được không? Tao con mẹ nó cũng không phải thần, làm sao có thể ra ngoài!" Cực độ sợ hãi, lúc này Matthew ngược lại giống như tức nước vỡ bờ, vừa khóc vừa cười rống to lên: "Nơi này là Bermuda! Bermuda! Tao con mẹ nó có muốn xoay sở thế nào… cũng không ra được… chúng ta đều không thoát được…Aaa… tao không muốn chết, tao không muốn chết…"

Sở Cảnh nhìn bộ dạng Matthew điên điên khùng khùng, hai mắt vô thần, mày nhíu càng sâu, chán ghét phủi phủi tay, ném Matthew xuống sàn, sau đó bước tới bên cạnh Tả Dĩ Uyên.

"Làm sao bây giờ? Tả, Matthew lần này thật sự không còn cách nào khác." Sở Cảnh thấp giọng nói.

"A Cảnh, vậy em sợ sao?" nguyên bản Tả Dĩ Uyên đang đứng tựa một bên nhắm mắt dưỡng thần nghe Sở Cảnh nói vậy, đột nhiên mở mắt, nhếch môi một cái, khẽ hỏi: "Nếu hôm nay em phải cùng tôi chết ở đây, em…sợ không?"

Sở Cảnh nghe vậy, hai mắt cười cong cong, nét mặt nghiêm túc nhất thời ẩn dấu đi, nhìn Tả Dĩ Uyên nói: "Tả, anh cảm thấy… tôi nên sợ sao?"

Khóe môi Tả Dĩ Uyên giật giật, nhìn Sở Cảnh cười tít mắt xinh đẹp, tựa hồ muốn nói gì đó. Do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn không đem những suy nghĩ trong lòng nói ra miệng, chỉ quay đầu đi, nói với Chris: "Chris, đi kiểm tra máy bay máy bay vẫn để dưới khoang thuyền một chút, ba phút sau, chúng ta rời bỏ chiếc thuyền này."

Trong mắt Chris hiện lên tia do dự: "Boss, nhưng mà…."

"Cậu sợ sau khi bay sẽ gặp công kích?" Tả Dĩ Uyên cười lạnh một tiếng hỏi lại: "Nhưng cậu cũng nên biết, chúng ta đã không còn lựa chọn nào khác."

Chris gãi gãi đầu mình, tuy rằng trên thuyền có để sẵn một chiếc máy bay nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chiếc máy bay đó là loại tư nhân nhỏ nhất, nói cách khác, bọn họ không cách nào mang theo các loại vũ khí hạng nặng hay tầm xa lên máy bay được, nếu muốn rời đi chỉ có thể trang bị gọn nhẹ mà ra trận.

Nhưng vấn đề hiện giờ là bọn họ rõ ràng đang rơi vào một cái bẫy được thiết kế dành riêng cho bọn họ. Nếu một khi rời khỏi Bermuda, chỉ sợ sẽ gặp ngay một trận không kích, thì chiếc máy bay nho nhỏ của bọn họ không có một chút năng lực chống cự. Đó cũng là lý do lúc đầu khi phát hiện rơi vào khu vực Bermuda, bọn họ không có lập tức lựa chọn vứt bỏ con thuyền mà dùng máy bay. Dù sao, nếu như có thể dùng

thuyền thành công rời khỏi Bermuda, thì với số vũ khí súng đạn đặt trong con thuyền này, cậu không tin còn có người dám làm càn mà đánh lén.

Nhưng hiện tại cố tình còn gặp phải bão tố. Chris hít một hơi, hiện giờ bắt Matthew lái thuyền rời khỏi Bermuda là tuyệt đối không có khả năng. Chính điều này bắt buộc bọn họ rơi vào ngõ cụt.

"Chris, nếu không bỏ thuyền, chúng ta thậm chí không còn cơ hội nào để rời khỏi đây." Sở Cảnh thản nhiên liếc Chris một cái: "Đưa máy bay lên bong đi, ít nhất còn có cơ hội liên lạc với bên ngoài."

Chris cắn răng, gật đầu với Sở Cảnh và Tả Dĩ Uyên, rồi nhanh chóng xoay người chạy ra ngoài.

Dựa theo quan sát, bão còn khoảng nửa giờ nữa sẽ ập tới, cậu phải nhanh chóng đưa Sở Cảnh và Tả Dĩ Uyên rời khỏi chỗ này trước khi đó. Thời gian của bọn họ không còn nhiều nữa.

Nhìn theo Chris chạy khỏi phòng điều khiển, chuẩn bị đưa máy bay lên, Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh cũng không chậm trễ thời gian, lập tức thu thập vài loại vũ khí thể tích không lớn, cộng thêm dắt vào trong người những loại súng, liếc nhau, chuẩn bị chạy ra ngoài. Nhưng Sở Cảnh còn chưa chạy được vài bước, lại cảm giác ống quần mình bị một cỗ lực mạnh kéo lại. Nhìn xuống, là Matthew đang chật vật bò lên trên sàn, gắt gao túm lấy ống quần cậu.

Ánh mắt Sở Cảnh lãnh tĩnh, đang suy nghĩ có nên một cước đá văng Matthew luôn không thì gã đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt vốn trống rỗng trong chớp mắt kia lại phát ra quang mang cực lớn.

"Cậu Sở, cậu Sở, cậu sẽ còn sống đi ra ngoài… tôi biết, cậu khẳng định sẽ còn sống mà ra ngoài…" Matthew giống như bị thần kinh mà lặp đi lặp lại câu nói đó, tầm mắt một khắc cũng không rời khuôn mặt Sở Cảnh: "Cậu lợi hại như vậy, nhất định có thể bình an ra ngoài, đúng không? Cậu phải nhớ kỹ lời cậu đã nói… giúp tôi chiếu cố Gila và đứa nhỏ. Cậu đã đáp ứng tôi… tôi sẽ phù hộ cho cậu cùng boss L còn sống ra ngoài, cậu cũng phải thực hiện lời hứa của mình… phải bảo vệ Gila và đứa nhỏ… cậu đồng ý rồi…"

Tầm mắt lạnh băng của Sở Cảnh nhất thời hòa hoãn lại, chân cũng không định giật ra khỏi cái túm chặt của Matthew nữa. Tả Dĩ Uyên thấy vậy cũng đi lại gần, thanh âm trầm thấp vang lên: "Nếu đã đáp ứng, tôi nhất định không nuối lời. cậu yên tâm đi."

Matthew không biết có nghe rõ đấy có phải do Sở Cảnh nói hay không, cả người liền quỳ rạp trên mặt đất, vừa khóc vừa cười như điên như dại, máu tươi từ trong miệng không ngừng chảy tràn ra, nhiễm đỏ một mảng lớn.

"Các ngươi sẽ còn sống đi ra ngoài… sẽ còn sống đi ra ngoài… phải hảo hảo chiếu cố Gila và đứa nhỏ, giúp tôi chiếu cố Gila và đứa nhỏ… ha ha ha, Matada… bọn mày sẽ không chết tử tế được, không chết tử tế được!"

Đi tới bong thuyền, gió biển lạnh thấu xương mang theo vị mằn mặn của biển cả mãnh liệt nghênh diện đánh tới phía hai người. sắc trời xám xịt, mặt biển cũng dần trở nên nhuốm màu bầu trời, bày ra một màu hắc sắc khiến người ta kinh sợ. Nước biển cũng không ngừng ào ào đập vào thân thuyền, khiến con thuyền

chao đảo, Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh không khỏi cũng cảm thấy khá căng thẳng…. nếu lúc này còn không đi thì thật sự không còn kịp rồi.

"Boss, Sở, mau lên đi!" Sau khi đưa chiếc máy bay lên bong thuyền, Chris nhanh chóng leo lên vị trí lái, sau đó la lớn với Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh.

Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh thấy thế cũng không trì hoãn, ba bước thành hai chạy nhanh lên lên máy bay. Tới khi hết thảy đều ổn định, Chris nhanh chóng đẩy nhanh mã lực, thúc đẩy máy bay bay lên.

Chiếc máy bay trượt trên bong thuyền khoảng 5, 6 giây cũng thuận lợi cất cánh thành công. Nhưng ba người ngồi trong chiếc máy bay, lại không mang theo nhiều vũ khí hạng nặng bên người, ai cũng trầm mặc không nói gì, không khí cũng căng thẳng hơn bao giờ hết.

Sắc trời càng lúc càng mờ nhạt, mưa lớn nặng hạt cũng ào ào đổ xuống chiếc máy bay, truyền ra những tiếng lộp độp nặng nề.

"Thế nào, có tín hiệu gì chưa?" Tả Dĩ Uyên nghiêng đầu hỏi Sở Cảnh.

Sở Cảnh vẫn nhìn chiếc laptop của mình, lại gẩy chiếc cúc áo mình ra lấy con chíp cho vào trong máy, rất nhanh lách tách gõ gõ một phen trên bàn phím, nhưng một lát sau, vẫn có chút thất vọng là chép môi, lắc đầu với Tả Dĩ Uyên.

Ngồi ở trước hai người, Chris đang lái máy bay nghe đối thoại của Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh, ngược lại cười tủm tỉm trêu chọc cả hai: "Tuy rằng chưa có tín hiệu, nhưng cũng may linh kiện bên trong máy bay đều không xảy ra vấn đề gì…Rada tạm thời cũng chưa có tín hiệu. tôi nhìn bản đồ, kỳ thật Matthew cũng là một tay lái không tồi, hai người xem, chỉ mười mấy giờ đã đưa chúng ta cách xa Bermuda rồi. chỉ cần bảo trì tốc độ tiếp tục đi về hướng Tây Phi, thì không quá một tiếng, chúng ta có thể thoát khỏi cái nơi quỷ quái này!"

Tả Dĩ Uyên cười cười, mi tâm vẫn còn chút ngưng trọng: "hy vọng như vậy."

Máy bay lấy tốc độ tối đa trực tiếp lao giữa không trung, nhưng không bao lâu cơn bão cũng lấy tốc độ bá đạo điên cuồng mà thổi quét tới. Những cơn sóng biển cao hàng chục mét cũng thét gào phía dưới, sóng sau tiếp sóng trước, thanh âm gió giật dữ dội vang vọng, ngay cả ba người ngồi bên trong máy bay cũng nghe rõ ràng.

Cơn mưa nặng hạt vốn đã lớn hiện tại càng thêm đáng sợ hơn. Những hạt mưa được gió thổi bạt tựa như những mũi tên bắn thẳng vào trực thăng, tựa như không thể kháng cự. May là Chris đã hết sức khống chế, nhưng đôi khi chiếc máy bay vẫn bị những trận gió lốc ào ào thổi tung, chấn động chao đảo.

"Shit!Shit!" hốc mắt Chris cơ hồ trừng ra toàn tơ máu, đôi tay vẫn gắt gao giữ chặt vô lăng, mu bàn tay cũng nổi toàn bộ gân xanh, thoạt nhìn có chút dữ tợn.

Sắc mặt Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh cũng thực trầm trọng, lẳng lặng xuyên qua cửa kính nhìn khung cảnh âm khí dày đặc bên ngoài, toàn thân cũng căng thẳng không kém.

"Tả." đột nhiên Sở Cảnh nghiêng đầu, nhìn sang Tả Dĩ Uyên bên cạnh khẽ gọi một tiếng.

Giọng nói Sở Cảnh thực nhẹ, bên ngoài tiếng mưa gió lại quá lớn, trừ bỏ Tả Dĩ Uyên ngồi sát cạnh ra thì Chris ngồi phía trước cũng khó có thể nghe thấy tiếng Sở Cảnh nói.

"Sao vậy?" Tả Dĩ Uyên vươn tay nhéo nhéo gáy Sở Cảnh, nở nụ cười giống như an ủi nói: "Đừng lo lắng, sẽ không có việc gì đâu!"

Sở Cảnh cũng mỉm cười đáp lại: "Vừa rồi trên thuyền, anh đã hỏi tôi có sợ không, còn nhớ không?"

"Huh?" Tả Dĩ Uyên nhíu mày.

"Lần này, nếu thật sự..." cánh môi Sở Cảnh giật giật: "Cuối cùng được ở bên cạnh anh, kỳ thật, em cảm thấy rất tốt."

45. Chương 45

Tả Dĩ Uyên không biết lời này của Sở Cảnh là có ý gì, có thể chỉ là cảm xúc nhất thời, nhưng cũng có khả năng... tim hắn đập nhanh hơn trước, Tả Dĩ Uyên cũng không dám đi xác nhận lại một lần nữa. Cắn cắn đầu lưỡi, một trận đau đớn kéo hắn tỉnh lại khỏi những suy nghĩ mơ hồ, ổn định tinh thần, vươn tay vuốt ve mái tóc đen bóng của Sở Cảnh, lập tức chuyển hướng nói với Chris: "Bây giờ tình hình thế nào rồi?"

Sắc mặt Chris tương đối khó coi: "Gió bão thật sự quá mạnh, hiện tại thân máy bay đã bị tổn thương đôi chỗ, không ổn nhất chính là, số liệu thông báo, ba phút trước cánh máy bay đã xuất hiện hiện tượng rạn nứt nên tốc độ của chúng ta đã giảm một phần năm so với trước."

Sở Cảnh cùng Tả Dĩ Uyên biết rõ tình hình hiện tại không tốt lắm, nhưng lại không nghĩ tới máy bay lại bị tổn hại nghiêm trọng như vậy. Hiện tại bão táp còn chưa qua đi, mà đáy biển đã xuất hiện lốc xoáy, chỉ cần máy bay rơi xuống, thì ba người bọn họ tuyệt không còn cơ hội sống sót.

Lúc này mưa cũng đã ngớt đi đôi chút, nhưng sức gió lại càng thêm kịch liệt. Chris cắn chặt khớp hàm, cố gắng điều khiển máy bay ổn định bay đúng hướng. Nhưng máy bay rung lắc càng lúc càng lớn, cho dù dùng toàn lực, Chris vẫn cảm giác tay mình đã từ từ chết lặng, vài lần chao đảo thật lớn, cậu cơ hồ cảm giác mình đã mất quyền kiểm soát. Tầm mắt không ngừng đảo qua bảng điều khiển đang báo động mọi số liệu đã gần đến giới hạn, trong lòng nỗi bất an dâng cao. Một khi những số liệu này đạt tới giới hạn màu đỏ, như vậy chiếc máy bay này trực tiếp bị hủy.

Nếu cố gắng chống đỡ khoảng mười phút nữa nói không chừng có thể bay ra khỏi Bermuda, đến lúc đó nếu có thể phát tín hiệu cầu cứu tới Rendia….

"Tắt thiết bị chiếu sáng." Tả Dĩ Uyên gắt gao nhìn chằm chằm sau lưng Chris, lãnh tĩnh phân phó.

Chris sửng sốt, thân thể quả thật so với đại não phản ứng càng nhanh hơn, vươn tay tắt tất cả các thiết bị chiếu sáng trong máy bay.

Vốn khoang cabin có một chút chiếu sáng, nhất thời toàn bộ đều rơi vào hắc ám, chỉ còn một chút lục quang lóe từ màn quét rada máy bay.

"Tắt cung cấp oxy…. Không, tắt tất cả các thiết bị phụ trợ!" giọng nói Tả Dĩ Uyên trong bóng tối thản nhiên truyền ra, ngược lại so với trước càng thêm rõ ràng. Chris cũng không chút do dự, Tả Dĩ Uyên nói còn chưa xong, cậu ta đã nhanh chóng thực hành hết thảy.

Tắt hết các thiết bị phụ trợ, tốc độ máy bay liền được đẩy nhanh hơn. Chris cũng không dám chậm trễ, khởi động toàn lực, tăng tốc tối đa.

Chiếc máy bay dưới sự tàn sát bừa bãi của cơn bão, lao vút ngang bầu trời, cửa sổ thủy tinh trên đó đã bị gió cứa phải tạo ra vài vết nứt. Sở Cảnh thậm chí có thể cảm giác được một chút mưa thấm qua khe nứt tiến vào trong khoang máy bay. Cũng bởi vì tốc độ máy bay quá lớn mà những giọt nước mưa đó liền biến thành vũ khí bén nhọn, xẹt qua mặt cậu, lưu lại một chút đau nhói khó chịu.

Tốc độ cao từ từ biến thành áp khí, ép ngực Sở Cảnh ân ẩn phiếm đau. Dùng sức nuốt vào một chút nước bọt nơi cổ họng, chân mày gắt gao nhíu chặt. Hiện tại cái gì cũng không thể dùng, chỉ có thể liều mạng, chạy đua với thời gian.

"Tả, đã có thể nhận được tín hiệu từ bên ngoài." Không biết qua bao lâu, vẫn luôn chăm chú nhìn màn hình laptop, Sở Cảnh đột nhiên phát hiện một tia tín hiệu mỏng manh, hai tay nhanh chóng gõ liên tục trên bàn phím, thanh âm lạnh băng đến gần như cứng ngắc: "Nhưng mà…"

"Cái gì, đã có thể bắt được tín hiệu rồi sao?" Tả Dĩ Uyên còn chưa kịp nói, ngược lại Chris đã phá lên cười: "Lão tử cuối cùng cũng có thể thoát khỏi cái địa phương quỷ quái này rồi!"

Tả Dĩ Uyên gật đầu, nói: "Chris, cậu căn cứ vào tình hình hiện tại mà khôi phục một ít thiết bị phụ trợ, kiểm tra mức độ tổn hại của thân máy bay, A Cảnh, vừa rồi em chưa nói hết, nhưng mà cái gì?"

Sở Cảnh vẫn nhíu chặt chân mày nhìn tín hiệu càng ngày càng phát ra mãnh liệt nhưng không một chút nào thả lỏng, vừa rất nhanh mà gõ gõ bàn phím, vừa dịch tín hiệu đã bắt được.

"Tả, có một tin tốt và một tin xấu." Sở Cảnh liếc nhìn đồng hồ, thản nhiên nói: "Tin tốt là, Rendia và Lacey đang chạy tới chỗ chúng ta, nếu không có bất trắc gì xảy ra, thì khoảng 20 phút nữa, chúng ta có thể

hội hợp với họ."

"Mà tin xấu chính là… ở phía bắc chúng ta, có một vật thể bay bất minh đang tới gần. Bước đầu phỏng đoán, còn khoảng 3 phút nữa, sẽ gặp chúng ta."

"Gia tộc Matada?" Tả Dĩ Uyên híp mắt, trầm giọng mở miệng.

"Shit!" Chris nghe vậy, trực tiếp thô tục: "Ba phút nữa sẽ gặp nhau? Nhưng hiện tại máy bay của chúng ta không có khả năng bắn ra bất luận loại công kích nào! Cánh đã tổn hại nghiêm trọng, thậm chí chỉ cần một cái va chạm nhỏ chúng ta cũng tiêu đời."

Sau khi thoát khỏi Bermuda, bão táp cũng dần lui đi. ánh mặt trời một lần nữa chiếu xuống, Sở Cảnh nhìn lướt qua chiếc máy bay, liền biết, tình hình bọn họ lúc này thật sự là không ổn.

Cửa sổ thủy tinh đã rạn nứt toang toác, toàn bộ máy bay đôi khi cũng xuất hiện những dao động không ổn định. Chính là dù đang bay được nhưng có thể duy trì được bao lâu cũng không biết, huống chi còn phải chống lại tập kích của gia tộc Matada?

Trước sau suy nghĩ một phen, Sở Cảnh lãnh tĩnh mở miệng: "Máy bay của chúng ta đã không thể chống đỡ được bao lâu…. Nếu gia tộc Matada cố ý vì chúng ta mà gửi một chiếc máy bay tới, phần đại lễ này nếu không nhận thì thực không hợp quy củ."

Sở Cảnh vừa nói ra, Tả Dĩ Uyên và Chris lập tức hiểu ý.

"A Cảnh, ý em là muốn… cướp máy bay bọn họ?" khóe miệng Tả Dĩ Uyên cong cong, câu xuất ra một nụ cười hứng thú.

"Ha, Sở, tôi thật sự là đã coi thường cậu!" Chris hít sâu một hơi lãnh khí, cũng không thể không bội phục Sở Cảnh cuồng vọng như vậy, lại phá lệ bá đạo đề nghị.

"Vậy chúng ta cướp thế nào?" Tả Dĩ Uyên cũng cẩn thận suy nghĩ phương án đối phó: "Nếu lúc này đột nhiên xuất hiện, như vậy gia tộc Matada nhất định sẽ điều máy bay chiến đấu tới, tuy rằng máy bay khi tác chiến quả thật dũng mãnh nhưng mà, chúng nó lại bị máy tính khống chế lộ tuyến. Nếu như chúng ta có thể quấy nhiễu tín hiệu của chiếc máy bay đó… vậy việc cướp đoạt cũng coi như không khó."

"Chính là ý này!" Sở Cảnh cười cười, cúi đầu nhìn nhìn thời gian, còn khoảng 1phút 30 giây.

"Nhưng vấn đề ở chỗ, chính vì khuyết điểm của máy bay chiến đấu rất rõ ràng, cho nên tín hiệu của nó khẳng định được bảo vệ nghiêm mật… Sở, cậu nắm chắc bao nhiêu phần trăm?" Chris nghe vậy, cũng có chút động tâm.

Sở Cảnh khẽ cười một chút, đi lên trước, kết nối máy tính của mình với bàn điều khiển máy bay, hai tay gõ liên tiếp lên bàn phím, khẽ nói: "Ở Anh quốc ngây người hơn ba năm, tựa hồ học đến học đi, cái này cũng học được đôi chút… nếu không thành, tôi cũng không còn mặt mũi nào."

46. Chương 46

"Còn hơn 30 giây nữa chúng ta sẽ gặp mục tiêu, Sở, cậu làm được không?" tuy rằng Chris đối với Sở Cảnh vẫn tương đối tin tưởng, nhưng mắt thấy chiếc máy bay rách nát của bọn họ sắp đối đầu với quân địch, một khi vô pháp hoàn thành trình tự phá giải, như vậy lần này bọn họ khẳng định sẽ rơi vào tay gia tộc Matada, hậu quả nhất định là lành ít dữ nhiều.

Sở Cảnh nghe vậy, một cái liếc mắt cũng lười cho, mười ngón tay nhanh như cắt vẫn gõ lách tách liên tục lên bàn phím, tầm mắt cực nhanh quét lên màn hình những số liệu không ngừng đổi mới, khuôn mặt nhất thời trở nên nghiêm túc, băng lãnh.

"Chris, tập trung lái máy bay của cậu đi." Tả Dĩ Uyên ở ghế sau đè bả vai Chris, thanh âm tuy rằng không nặng nhưng lại mang theo một cỗ hương vị trấn định: "Nếu A Cảnh đã hứa, như vậy chúng ta không nên hoài nghi năng lực của cậu ấy."

Chris nghe Tả Dĩ Uyên nói vậy, nôn nóng trong lòng cũng miễn cưỡng áp chế lại. tầm mắt tập trung nhìn vào chiếc phi cơ chiến đấu đã có thể nhìn rõ phía trước. Cau mày thầm mắng một tiếng, nắm chặt vô lăng, hết sức điều khiển máy bay không cần chính diện nghênh đón quân địch ở phía trước.

Tả Dĩ Uyên theo dõi tình thế gấp gáp hiện nay, cũng từ chỗ ngồi phía sau không yên lòng mà đứng dậy, bám lên thành ghế Chris, nhìn lên màn hình rada đang có vài chấm nhỏ đang lóe sáng.

Nghiêng đầu liếc mắ nhìn Sở Cảnh động tác ngày càng nhanh, lập tức trầm giọng ra lệnh: "Chris, lập tức tăng độ cao… những thứ khác tạm thời không cần để ý, 20 giây sau, tiến vào khoảng cách ngắm bắn ngắn nhất."

Chris gật đầu, lập tức đẩy nhanh thao tác, đuôi máy bay trầm xuống, toàn bộ thân máy bay nâng cao. Cùng lúc đó, chiếc phi cơ chiến đấu đang chờ bọn Tả Dĩ Uyên tới gần cũng theo đó mà đẩy cao tốc độ hướng bầu trời lao đi, đuổi theo bọn họ.

Tiếng máy bay gầm rú rõ ràng có thể nghe thấy, trên trán Sở Cảnh cũng ân ẩn chảy ra mồ hôi, nhưng ánh mắt lại cực kì trấn định, chuyên chú không một chút rối loạn.

"A Cảnh, chúng ta chỉ còn 15 giây." Tả Dĩ Uyên khẽ nhắc nhở Sở Cảnh.

"Em đã biết." Sở Cảnh khẽ lên tiếng, tốc độ thao tác hai tay đẩy nhanh hơn chút.

Tả Dĩ Uyên liếc mắt nhìn chiếc phi cơ chiến đấu đã đuổi theo sát nút, biết thời gian đã tới hạn, cũng không để ý tới tiến độ của Sở Cảnh nữa, quay sang phân phó Chris: "Ba giây sau tăng tốc, mở cửa sau…. Tôi sẽ cướp máy bay."

"BOSS!" Chris sợ hãi kêu một tiếng: "Boss, không được! ngài ở đây lái máy bay, để tôi đi cho!"

"Không còn thời gian." Tả Dĩ Uyên lạnh giọng phủ quyết.

"Tường lửa phòng hộ của bọn họ quá mạnh mẽ, tạm thời không có cách nào chặt đứt tín hiệu của máy bay chiến đấu." Sở Cảnh liếc mắt nhìn hai người đang tranh cãi nhau, lãnh tĩnh phân tích tình huống hiện tại: "Tôi hiện tại chỉ có thể tiến hành quấy nhiễu tín hiệu của bọn họ, ba phút là cực hạn, không còn thời cho hai người cãi nhau đâu.. Chris, cậu tập trung lái máy bay đi, Tả, anh đi cướp máy bay, đây là biện pháp khả thi nhất hiện giờ!"

"Sở!" Chris không đồng ý nhìn Sở Cảnh, có chút khó hiểu vì sao cậu lại đồng ý để Tả Dĩ Uyên làm chuyện mạo hiểm như vậy.

Tuy rằng, lúc này có lẽ đây là biện pháp thích hợp nhất, nhưng chuyện nhảy ra cướp máy bay là chuyện quá phiêu lưu. cho dù yên tâm với bản lĩnh của boss nhưng thâm tâm Chris vẫn cảm thấy để Tả Dĩ Uyên đi là thực sự quá mức mạo hiểm.

"Không cần lãng phí thời gian, Chris, lập tức tăng tốc, lái nhanh lên!" Tả Dĩ Uyên cố định lại số vũ khí mang theo tùy thân, thanh âm phát ra càng trầm lãnh: "Chúng ta không còn thời gian nữa!"

Chris cắn chặt răng, biết hiện tại quả thực thời gian cấp bách, Sở Cảnh ngồi bên cạnh lại một lần nữa lên tiếng: "Còn 2 phút 43 giây." Cũng không thể chậm trễ thời gian, mãnh liệt ấn ga, điều khiển máy bay bay bên trên song song với máy bay chiến đấu…

Mở cửa sau, Tả Dĩ Uyên lập tức đi ra tìm cơ hội lưu loát chuẩn bị nhảy. Mà làm người khác lo âu nhất, là cùng lúc đó, chiếc máy bay chiến đấu cũng bắt đầu triển khai một loạt đạn pháo tập kích vào máy bay bọn họ.

Sở Cảnh phối hợp với Chris, tính toán góc độ tập kích của đạn pháo, một khắc cũng không dám thả lỏng nhìn chằm chằm màn hình, nhắc nhở Chris như thế nào né khỏi đạn pháo của quân địch.

Toàn bộ thân máy bay bởi vì đã bị hao tổn lại không ngừng phải tránh né công kích của quân địch mà xóc nảy chao đảo liên tục, mà Tả Dĩ Uyên vì một loạt xóc nảy liên tiếp mà suýt nữa rơi ra ngoài máy bay khiến hai người kia có chút kinh hồn táng đảm.

"Tăng tốc, nhanh lên." Mô hôi từ trán Sở Cảnh chảy dài xuống, nhưng không còn thời gian để lau đi: "Loại tình trạng này, Tả không duy trì được lâu đâu, thời gian quấy nhiễu còn lại 2 phút 31 giây, Chris, toàn lực gia tốc!"

Chris tự nhiên biết bây giờ là thời khắc mấu chốt, một khi có chút xíu sai lầm gì đó, bọn họ sẽ là đốn củi ba năm thiêu một giờ. Nhanh chóng đảo qua bàn điều khiển, đem thiết bị động lực toàn bộ khai hỏa, cũng không còn băn khoăn thân máy bay có còn chịu được nữa hay không, dùng sức đẩy cần lái về phía trước, tốc độ máy bay tăng tới cực đại, toàn lực tiến thẳng về phía quân địch đang không ngừng công kích áp đảo.

Tả Dĩ Uyên cố gắng ổn định thân mình, một tay nắm chắc khung cửa, tay kia lấy ra khẩu M1911 đã chuẩn bị trước, nhắm ngay vào phi công cầm lái chiếc phi cơ chiến đấu.

"Ổn định thân máy bay, trong vòng ba giây, không được có bất luận rung động gì!" tầm mắt Tả Dĩ Uyên cực lực tập trung vào phi công mà chính hắn cũng không nhìn rõ mặt, tay cầm súng chĩa thẳng vào đầu gã, đồng thời lạnh giọng phân phó Chris.

"Nghe rõ!" Nghe thấy giọng nói Tả Dĩ Uyên, Chris lập tức đáp lại, lần thứ hai trái phải né tránh một loạt đạn pháo xong, hết sức bảo trì vững vàng tốc độ máy bay, hướng gần tới chiếc phi cơ chiến đấu.

Nhanh chóng chỉ trong vài giây ngắn ngủi, nhưng đối với Tả Dĩ Uyên như thế là quá đủ. Lãnh tĩnh nhắm bắn, rồi dứt khoát bóp cò. Ngay sau đó, viên phi công bị trúng một viên đạn ngay giữa trán, tử vong tại chỗ.

"Tả, mau chóng chiếm máy bay, quấy nhiễu chỉ còn 31 giây." Thanh âm Sở Cảnh xuyên thấu qua không khí rơi vào trong tai Tả Dĩ Uyên.

Tả Dĩ Uyên ổn định thân thể đáp lại: "Đã biết, Chris, hiện tại không cần né tránh đạn pháo, tập trung lái tới gần chiếc phi cơ chiến đấu, nhanh lên!"

"Rõ." Chris nghe vậy, quả nhiên tạm thời buông tha việc tránh né, giống như được ăn cả ngã về không, giờ phút này bỏ qua hết thảy các phản ứng khác, toàn lực hung hãn lao tới chiếc phi cơ chiến đấu.

Tả Dĩ Uyên nhìn chằm chằm khoảng cách giữa hai chiếc máy bay, nghe tiếng Sở Cảnh bên kia truyền tới, trong đầu nhanh chóng linh hoạt tính toán, khoảng cách thích hợp nhất để nhảy khỏi máy bay. Đợi cho tiếng Sở Cảnh đếm tới 'ba' biết đây là thời cơ cuối cùng, nhìn chuẩn xác quỹ đạo của đối phương, không còn bất luận do dự nào, hai chân lấy đà đạp phía sau, lưu loát nhảy lên cánh chiếc phi cơ chiến đấu.

"...một. quấy nhiễu giải trừ." Sở Cảnh thấy Tả Dĩ Uyên thành công nhảy lên chiếc phi cơ chiến đấu, thần kinh trước giờ vẫn căng thẳng mới thoáng giãn ra một chút. Nhưng không đợi Sở Cảnh thở phào một hơi, thì tiếng cảnh báo chói tai từ bàn điều khiển máy bay vang lên ầm ĩ.

"Shit!" Chris nhìn đèn đỏ không ngừng nháy sáng, biểu tình trên mặt nóng vội đến cực hạn: "Chết tiệt! Mẹ kiếp!"

"Cảnh báo cánh bị tổn hại đã vượt quá 40%, thiết bị tổn hại vượt quá 35%, các bộ phận bị hỏng hóc vượt qua 50%." Chris nhìn lướt qua tình hình số liệu thông báo trên bàn điều khiển, đôi tay nắm chặt vô lăng, mu bàn tay nổi gân xanh dữ tợn: "Nếu cứu viện không tới kịp, chúng ta có thể trực tiếp từ Thái Bình

Dương bơi về nước Mỹ!"

Sở Cảnh trầm giọng lên tiếng, kiểm tra tín hiệu các khu vực xung quanh, nhưng chưa chờ cậu làm xong công tác, toàn bộ máy bay mãnh liệt rơi xuống.

"Nguy rồi, chống đỡ không nổi!" toàn bộ sắc mặt Chris đều thay đổi, hai tay liều mạng giữ chặt vô lăng, nhưng toàn bộ thân máy bay đều không có phản ứng. đèn đỏ cảnh báo bên trong máy bay nhấp nháy càng lúc càng mạnh, toàn bộ máy bay rơi vào tình trạng vô pháp cứu chữa.

"Sở, lấy dù ra, chúng ta lập tức nhảy khỏi máy bay, nhanh." Thấy vô lăng đã hoàn toàn vô tác dụng điều khiển máy bay, Chris lập tức đứng dậy, kéo Sở Cảnh lên: "Mẹ kiếp, rơi quá nhanh! Sở, đừng sững sờ nữa, mau lên, sắp không kịp rồi!"

Chiếc máy bay từ mấy nghìn mét trên cao rơi xuống, bất quá chỉ hơn mười giây, sẽ chìm vào trong nước biển. Chris nhìn xuống, ánh mắt sắp sung huyết.

Nhưng mà, sự nôn nóng của Chris lại giống như không có truyền sang Sở Cảnh. Không biết đang nhìn cái gì, nguyên bản Sở Cảnh còn đang cau mày lúc này đã hoàn toàn thở phào một hơi. Quay sang khẽ cười với Chris, nói: "Chris, tôi nghĩ, không cần nữa."

"Sở, cậu đang nói bậy bạ gì đó? Cái gì… này, đây là…" sau một trận kịch liệt chao đảo, Chris đột nhiên cảm giác chiếc máy bay đột nhiên đình chỉ rung lắc mà trở nên ổn định. hơn nữa, không chỉ đình chỉ không rơi mà ngược lại dường như còn đang hướng lên trên.

"Máy bay của gia tộc Prora?" Chris nhìn ra, mới phát hiện không biết từ khi nào, một chiếc máy bay quân dụng lớn đã thả dây móc kéo máy bay của họ lên. Mà logo chiếc máy bay quân dụng này… không phải là của gia tộc Prora sao!

"Rendia đã tới?" Chris kinh hỉ nói với Sở Cảnh.

"Phỏng chừng đoán được tình hình bên này của chúng ta không ổn, nên đã trực tiếp tới ứng cứu." Sở Cảnh mỉm cười một chút, hai tay nhanh chóng gõ gõ lên bàn phím laptop, không bao lâu sau, tiếng sàn sạt rè rè vang lên từ loa cabin, tiếp đó, tiếng Lacey lập tức truyền tới.

"Sở, chúng tôi tới chậm, các cậu không sao chứ?"

Nghe được tiếng Lacey, Sở Cảnh lập tức đáp lại: "Tôi và Chris đều an toàn trên máy bay. Còn Tả một mình trong chiếc phi cơ chiến đấu… hẳn là không có vấn đề gì lớn. Lacey, anh mở cửa sau máy bay, rồi thả thang dây xuống, tôi và Chris lập tức đi lên."

"Nghe rõ." Lacey đơn giản lên tiếng: "Đã xong, Sở, các cậu lên đi."

Sở Cảnh và Chris liếc nhau một cái, gật đầu, tắt laptop cất kỹ, sau đó nhanh chóng trèo thang dây đi lên máy bay của Rendia.

"Sở, cậu không có việc gì thật sự quá tốt." Vừa vào trong cabin, Lacey liền nghênh diện cho Sở Cảnh một cái ôm chặt cứng, gương mặt tuấn lãng xuất hiện một nụ cười ngây ngô: "May mà cậu không có việc gì, tôi dọc đường đi đều lo lắng muốn chết."

Sở Cảnh khẽ cười, vươn tay vỗ vai Lacey: "Các anh tới thật đúng lúc, tôi hẳn nên cám ơn quý cô Rendia."

Rendia đã tới phía sau Lacey, gương mặt tinh xảo hiện ra một tia hối lỗi: "Không, Sở, lần tập kích này, tôi hẳn là phải chịu một phần trách nhiệm. nếu không phải do tôi, các cậu sẽ không gặp nguy hiểm như vậy."

Sở Cảnh không nói gì, Chris lại lên tiếng tiếp lời: "Rendia, cô không cần áy náy như vậy, dù sao gia tộc Matada đã trở thành tử địch với gia tộc Prora và boss tôi, cho dù không có lần này, thì cũng sẽ có lần sau."

"Chris nói không sai, tôi nghĩ Tả cũng sẽ nghĩ như vậy." Sở Cảnh gật đầu: "Hiện tại, chúng ta vẫn nhanh chóng ứng cứu Tả đi...tuy rằng không có khả năng xảy ra vấn đề gì, nhưng, tôi vẫn có chút không yên tâm."

47. Chương 47

So với Sở Cảnh bên này vừa trải qua một hồi sinh tử, Tả Dĩ Uyên bên kia cũng không thoải mái hơn là mấy. Sau khi nhảy lên cánh máy bay, hắn liền dùng súng bắn vỡ cửa sổ thủy tinh, rồi xoay người vọt vào khoang lái từ chỗ cửa sổ vỡ, ngay sau đó quay đầu máy bay, hướng chiếc phi cơ chiến đấu ở hướng 5h bắn một phát.

Có tất cả 6 phi công trên ba chiếc phi cơ chiến đấu, trước đó Tả Dĩ Uyên đã hạ được ba người, chân chính có sức chiến đấu cũng chỉ có hai người. Nhưng hai người trên chiếc phi cơ chiến đấu cuối cùng rõ ràng cũng không phải dân nghiệp dư.

Đẩy ra viên phi công đã bị mình bắn chết, Tả Dĩ Uyên chính mình ngồi vào vị trí lái, mở ra màn hình, nhanh chóng liên hệ với phía Rendia.

"L, tình hình bên phía cậu sao rồi? đã không sao rồi chứ?" Rendia nhận được tín hiệu, lập tức mở kết nối, tiến hành đối thoại: "Một phút sau, chúng tôi sẽ mở cửa sau, cậu trực tiếp từ bên kia trở về đây."

"Bên chỗ tôi đã kết thúc, toàn bộ các tay bắn tỉa trên phi cơ chiến đấu... đã bị tiêu diệt." Tả Dĩ Uyên đơn giản kể lại tình hình bên chỗ mình một chút: "40 giây sau, chức thức trở về."

*****

Tiếng đàn dương cầm êm ái vang ra từ chiếc di động, mang theo một chút hương vị tao nhã mà yên bình. Nam nhân vươn tay lấy di động từ trong túi quần ra, nhìn dãy số hiện lên trên màn hình, trong mắt xẹt qua một tia quang mang kì lạ. khẽ đi ra ngoài vài bước, ấn nghe, ở đầu dây bên kia, một thanh âm cổ quái lập tức truyền tới.

"Thiếu gia, nhiệm vụ thất bại."

"A? vậy sao?" giọng nói nam nhân rất êm tai, ôn nhuận mà thong dong, phối hợp với nụ cười bên môi, khiến người ta cảm giác như mộc xuân phong.

"Thiếu gia, thực xin lỗi, tôi hẳn là nên tự mình đi làm chuyện này, thật ngu xuẩn, tôi…" nghe ngữ khí nam nhân phong đạm kinh vân như vậy, người đầu dây ngược lại càng thêm thấp thỏm lo âu: "Thiếu gia, ngài đừng nóng giận, lần sau, lần sau tôi tuyệt đối sẽ không…"

"Tôi không trách cậu." Nam nhân nhẹ nhàng cười một tiếng: "Nếu L thật sự đơn giản chết như vậy, vậy hắn thực không xứng được coi là ông vua không ngai của giới vũ khí. Được rồi, mọi chuyện cứ vậy đi, không phải lỗi tại cậu, cậu cũng không cần tự trách."

"Thiếu…thiếu gia." Thanh âm bên kia có chút run rẩy, như là sắp khóc.

Nam nhân nghe vậy, khóe mắt lộ ra chút không kiên nhẫn, nhưng thanh âm vẫn như trước thực ôn hòa: "Nhưng mà, nếu L đã không chết, như vậy… người tên Sở Cảnh kia hẳn cũng không có việc gì chứ?"

"…vâng." Người đầu dây nghe nam nhân nói vậy, trầm mặc vài giây, sau đó mới thấp giọng lên tiếng.

"Như vậy đi, phỏng chừng L và gia tộc Prora gần đây sẽ có hành động, cậu cẩn thận chút, đừng để bị bắt được nhược điểm." nam nhân chậm rãi dạo bước, đi tới trước cửa sổ sát đất, hướng ra ngoài nhìn xuống dòng người qua lại như mắc cửi, hơi hơi híp mắt: "Còn nữa, nhớ rõ những gì tôi đã nói với cậu, về sau nếu có hành động gì, cũng tận lực đừng có động tới Sở Cảnh."

"Thiếu gia, tôi đã biết."

"Ừ, đúng rồi, sau đợt này, tôi sẽ đưa cậu trở về Trung Quốc." Nam nhân đột nhiên đổi đề tài, giọng nói mang theo ý cười: "Mấy người trong tay tôi làm việc không ổn, thế nào, cậu nguyện ý về nước giúp tôi chứ?"

"Thiếu…thiếu gia, ngài nói thật chứ?" thanh âm đầu dây lớn hơn chút, tiếng nói chói tai khiến lỗ tai người nghe phiếm đau: "Ngài thật sự…thật sự nguyện ý đưa tôi về nước? làm việc bên cạnh ngài?"

"A, ha hả, cậu nói gì vậy?" Nam nhân thay đổi tay cầm di động, một tay đặt lên gờ cửa sổ, lắng nghe tiếng gõ khung cửa mang theo từng đợt trầm đục: "Cậu cũng coi như lớn lên từ nhỏ với tôi, không nói cái khác, chỉ với mười mấy năm tình nghĩa này chẳng lẽ còn là giả? Cậu về nước thay tôi làm việc, cậu cảm thấy có

gì không đúng sao?"

"Tôi…"

"Hay là nói… cậu không nguyện ý?" giọng nam nhân chậm lại, mang theo hương vị trêu đùa.

"Không, không, thiếu gia, tôi nguyện ý, tôi nguyện ý." người đầu dây nghe nam nhân nói như vậy, thanh âm đều thay đổi, liên tục đối với điện thoại cao giọng hơn chút: "Thiếu gia, ngài yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không nhượng ngài thất vọng!"

"Tôi liền mỏi mắt mong chờ." Nam nhân cười, sau đó không chút do dự mà cắt đứt cuộc gọi, lập tức thả di động vào túi quần.

Cốc cốc cốc…

Tiếng gõ cửa vang lên, nguyên bản đang ở trong phòng làm việc suy nghĩ, đến tột cùng nên xử lý L và gia tộc Prora như thế nào, nam nhân không khỏi khẽ nhăn mi, trong thời gian này, gã rõ ràng đã phân phó không cho phép bất cứ kẻ nào tới quấy rầy…

Áp lực đáy lòng một tia nôn nóng, đứng dậy đi ra mở cửa. vừa mở cửa, ánh vào mi mắt, đó là một màu lam nhạt. Nháy mắt, mọi cảm giác không vui trong lòng liền biến mất hết, mở rộng cửa ra, trong tầm mắt chỉ còn người trước mắt, ánh mắt cong cong mang theo ý cười.

"Em đã quấy rầy anh sao?" Sở Hân Nhiên có chút khẩn trương nhìn nam nhân trước mắt, tuy rằng trên mặt cô ra vẻ trấn định nhưng hai tay lại giấu ở sau lưng mang theo chút bất an mà đan vào nhau.

"đương nhiên là không." La Dục Chương hơi hơi khom lưng, vươn tay cầm lọn tóc ở bên mai Sở Hân Nhiên, sau đó thuận tay khẽ vuốt ve gò má cô, cười nói: "Sở tam tiểu thư cố ý tới tìm anh, anh vinh hạnh còn không kịp, sao có thể nói là quấy rầy?"

"A Dục!" Sở Hân Nhiên có chút xấu hổ mà nắm góc áo mình: "Khụ, em là muốn hỏi, anh.. tối nay anh có rảnh không?"

"Làm sao vậy?" La Dục Chương kéo Sở Hân Nhiên vào phòng làm việc của mình, thấp giọng hỏi: "Có hoạt động gì sao?"

"Cũng không phải là hoạt động gì đặc biệt." Sở Hân Nhiên nhìn La Dục Chương, đôi mắt như phát sáng: "Chỉ là 6h tối ở công viên sẽ tổ chức một đợt triển lãm hoa, rất nhiều loài hoa mới sẽ được trưng bày… nếu anh có thời gian, ừm, có thể đi cùng em không?"

Kỳ thật là có chuyện. Nhưng La Dục Chương ở trong lòng yên lặng loại bỏ hoàn toàn các hoạt động tối

nay của mình, bọn họ bên này đã rơi vào chiến tranh với L và gia tộc Prora, hiện tại mỗi phút mỗi giây, gã đều có hàng tá việc đủ để đè chết bản thân, nhưng mà…

Nhìn Sở Hân Nhiên bởi vì không được đáp lại mà sắc mặt ảm đảm dần, La Dục Chương trong lòng khẽ hít sâu một hơi. Chính là, gã luyến tiếc.

Vươn tay vuốt ve mái tóc mềm mại của Sở Hân Nhiên, La Dục Chương khẽ cong cong khóe môi: "Được."

"A Dục, em nghĩ hay là thôi đi." Nhìn ra La Dục Chương khó xử, Sở Hân Nhiên giữ vững tinh thần, cười hì hì lắc đầu: "Anh gần đây bận rộn như vậy, em không trì hoãn thời gian của anh nữa. Dù sao lần này không tới triển lãm hoa thì còn có lần sau, đúng không? Lần sau chúng ta cùng đi xem, nhé?"

Người như vậy, bảo sao gã không yêu thích cho được?

La Dục Chương vươn tay nhéo nhéo chóp mũi Sở Hân Nhiên, cười nói: "Không lừa em nữa, buổi tối anh thật sự không có việc gì. Thời gian trước bận rộn cũng đã xong rồi, cho nên không cần bận tâm anh. Còn nữa… vừa rồi anh trầm mặc chính là đang suy nghĩ, ừm… Hân Nhiên, dù chúng ta sắp đến ngày kết hôn rồi, nhưng anh đã không thể chờ đợi nữa rồi."

"A? loại chuyện này!" Sở Hân Nhiên bỗng nhiên đỏ bừng mặt, nhìn La Dục Chương cười đến ôn nhu, lầm bầm nửa ngày, cuối cùng cam chịu vùi đầu vào ngực La Dục Chương: "Tốt xấu gì… cũng phải chờ A Cảnh trở về… ừm, A Cảnh sau khi đi du học ba năm thì không thấy liên lạc về nhà, cũng không biết hiện tại lưu lạc nơi đâu, rốt cục nó sống thế nào?"

La Dục Chương mỉm cười, dùng tay vuốt ve mái tóc dài của Sở Hân Nhiên, trong mắt hiện lên quang mang tối tăm không rõ nghĩa: "Yên tâm đi, Hân Nhiên, em trai của em… nhất định sẽ sống tốt. vô luận là có việc gì, cậu ấy hẳn sẽ bình an, anh cam đoan, nhé!"

48. Chương 48

Từ sau sự kiện Bermuda, thời gian cũng đã trôi qua hơn một tháng, tuy rằng cuối cùng Tả Dĩ Uyên một mình một người hoàn mỹ tiêu diệt các tay súng tỉa trên phi cơ chiến đấu của đối phương, nhưng bản thân hắn cũng đã phải trả giá không ít.

"Tay trái trúng một viên đạn, lưng một viên, vai có dấu vết bị đạn xẹt qua… Tả, anh gọi cái này là không có gì trở ngại?" Sở Cảnh động tác nhanh nhẹn giúp Tả Dĩ Uyên thay thuốc, sau đó băng lại. Cho dù vết thương được xử lý thỏa đáng, không có gì nguy hiểm, nhưng chỉ cần vừa nhớ lại ngày đó, Tả Dĩ Uyên lảo đảo bước ra từ phi cơ chiến đấu, đi tới chỗ mình, cậu chạy lại đỡ lấy Tả Dĩ Uyên, lại phát hiện trên người hắn loang lổ vết máu… Sở Cảnh thừa nhận, một khắc đó, cậu thật sự thấy sợ hãi.

….. thật giống như thời gian lần thứ hai đảo lại, quay về một khắc kia trong kiếp trước.

Khói thuốc súng, tro bụi, nổ mạnh, lửa lớn… muốn cầm máu thế nào cũng không cầm được. Những hình ảnh đó, là dấu vết mãi còn lưu đọng trong kí ức của cậu, vô luận thời gian trôi qua bao lâu, Sở Cảnh cũng không cách nào quên được.

Cậu cho rằng có thể chôn dấu nó thật sâu thật sâu, nhưng vẫn không thể. Tim cậu như bị dao cắt, ùn ùn kéo tới, không thể trốn tránh.

"A Cảnh, em đã nói đi nói lại rất nhiều lần rồi đó." Tả Dĩ Uyên có chút bất đắc dĩ đỡ trán, nhưng mắt nhìn Sở Cảnh, lại đong đầy ý cười: "Em cũng biết đấy, tình huống lúc đó nguy cấp thế nào, chỉ ăn mấy viên đạn này cũng coi như may mắn."

Sở Cảnh trong lòng tự nhiên biết Tả Dĩ Uyên nói không sai, nhưng lý trí vẫn như trước vô pháp thuyết phục bản thân. Ngẩng đầu trừng mắt lườm Tả Dĩ Uyên một cái, thanh âm có chút lãnh: "Người như anh chuyên buôn lậu vũ khí, cừu gia khắp thiên hạ, từ lần sau ra ngoài làm việc, tùy thời tùy chỗ đều phải mặc áo chống đạn ở bên trong, đề phòng bất trắc!"

Tả Dĩ Uyên dường như nghiêm túc mà gật đầu: "Được rồi, được rồi, lần sau… lần sau anh tuyệt đối nhớ kỹ."

Sở Cảnh nhìn bộ dạng Tả Dĩ Uyên ra vẻ nghiêm túc, nhịn trong chốc lát, cuối cùng vẫn nhịn không được mà bật cười. Lắc lắc đầu, khẽ hừ một tiếng, nói: "Chúng ta cũng coi như trong họa có phúc? Rendia vì bồi thường tổn thất… thuận tiện biểu đạt sự xin lỗi của mình, cô ấy đã tặng toàn bộ lợi nhuận từ cuộc mua bán vũ khí với Nga cho anh. Tính ra, thực sự là được một món hời không nhỏ."

Tả Dĩ Uyên lên tiếng nói: "Rendia báo, lô vũ khí bị chuyển tới Đài Loan đã được thu hồi về. Hàng không mất, sự tình cũng coi như đã ổn thỏa."

"Nhưng trước đó Rendia đã tự ý vận dụng phi cơ quân dụng của gia tộc Prora tới trợ giúp chúng ta…" Sở Cảnh nghĩ nghĩ, nói: "Mà hình như, Dick ở trong gia tộc đã bị tập kích, phản ứng của thành viên gia tộc Prora tựa hồ rất kịch liệt. Nhưng từ sau khi Rendia thu hồi lô hàng này về sau, phản ứng của bọn họ dường như đã nhỏ đi rất nhiều. Cái mạng của Dick treo ở đó, phỏng chừng Rendia động tới gã là chuyện sớm muộn."

"Rơi vào tập kích? Điều này khẳng định cũng là do gia tộc Matada làm đi." Tả Dĩ Uyên lạnh lùng cười một tiếng: "Bọn chúng ngược lại sẽ lợi dụng sơ hở này, thừa dịp Rendia buông lỏng… A, bọn chúng cũng đã thấy rõ thế cục hiện giờ, gia tộc Prora có Rendia, thì sẽ bền chắc như thép nguội, nửa điểm khe hở cũng không tìm ra. Nếu không có Rendia tọa trấn, gia tộc Prora… ha hả… đến người ngoài còn thấy rõ sự tình, thì mấy lão già trong gia tộc Prora sao lại không rõ được cơ chứ."

"Có lẽ, thật sự là bởi vì nhì thấy quá rõ, mới càng thêm băn khoăn." Sở Cảnh khẽ nhíu mày: "Dù sao mấy năm nay Rendia nắm quyền khống chế trong tay nên mấy lão già đó mới chịu ngoan, nếu những lão già này không thể ngáng chân Rendia thì, chờ tới khi cô ấy nắm chắc toàn bộ quyền lực gia tộc trong tay, bọn họ có thể… 'an phận lui thân' được rồi."

Tả Dĩ Uyên khẽ cười một chút, từ chối cho ý kiến.

Sở Cảnh thấy thế, cũng không nói thêm nữa, chuyển đề tài, nói: "Đúng rồi, trước đó vài ngày, em nhận được tin, anh còn nhớ lần chuyển hàng cho Nga lúc trước chúng ta gặp một nhóm cảnh sát biển Nga không?"

"Đã chết?" Tả Dĩ Uyên nhìn Sở Cảnh, tuy dùng câu nghi vấn nhưng đáp án trong lòng hắn đã rõ.

"Ừ, được xử lý rất sạch sẽ." khóe môi Sở Cảnh mỉm cười: "Nhưng mà, tay chân vẫn chậm một bước, có mấy thứ trước khi bị xử lý đã được truyền tới cho chúng ta. Cách thức ra tay giống với cuộc ám sát Dick, một nhóm sát thủ hoạt động tại nút giao giữa Châu Âu và Châu Á. Nhưng đám người này từng có mấy lần liên hệ với nước ngoài, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, hẳn ông chủ của chúng chính là kẻ thần bí ở nước ngoài kia."

"Nước ngoài?" Tả Dĩ Uyên nhíu mày nói: "A Cảnh, em đi nói chuyện với Rendia xem, nói không chừng, bên bọn họ có manh mối gì đó."

"Được." Sở Cảnh gật đầu: "Vậy nếu không còn việc gì, em ra ngoài trước?"

"Ừ." Tả Dĩ Uyên thấp giọng đáp ứng một âm tiết, như là có chút mệt mỏi hơi hơi rũ mắt xuống.

Sau khi nhắm mắt lại, trong thế giới tối tăm thì những giác quan khác lại càng mẫn cảm hơn. Tả Dĩ Uyên có thể nghe được tiếng vải quần áo ma sát cực nhẹ của Sở Cảnh khi cậu xoay người, ngay sau đó, là một loạt tiếng bước chân đi ra phía ngoài.

Sở Cảnh đi không nhanh, nhưng thực ổn trọng. Cho dù nhìn không thấy, trong đầu Tả Dĩ Uyên cũng gần như có thể tự động vẽ ra hình ảnh đường cong thân mình của Sở Cảnh. Lưng cậu thẳng tắp, đường cong eo mềm mại, đôi chân dài cũng thực xinh đẹp, thon dài mà cân xứng.

Một người như vậy, rõ ràng tuổi không lớn, khuôn mặt thoạt nhìn cũng chỉ như trẻ vị thành niên, nhưng đến khi chân chính ở cùng cậu mới biết được rằng, những cảm giác ngây ngô lúc đầu thật sự chỉ là bề ngoài tỏ ra mà thôi.

Thông minh, xinh đẹp, lãnh tĩnh. Năng lực lại rất mạnh, đôi khi toát ra nét thần bí quyến rũ khiến người ta đoán không ra, làm hắn luôn muốn gắt gao chộp tới tay.

Cậu đã biến toàn bộ thế giới của hắn tràn ngập một màu sắc của riêng cậu khiến thế giới của hắn ngoại trừ cậu ra, những màu sắc sặc sỡ khác chỉ là bối cảnh làm nền. Như vậy, hắn sao có thể cam tâm để cho mình trở thành khách qua đường trong sinh mệnh của cậu được?

Nếu ở gần mà cũng như xa, điều này đối với hắn, không khỏi rất bất công. Tả Dĩ Uyên trong lòng thở dài.

Tiếng bước chân thoáng ngừng trong chớp mắt, ngay sau đó, vang lên tiếng tay nắm cửa bị vặn mở.

"A Cảnh."

Tả Dĩ Uyên đột nhiên đúng lúc này lên tiếng, thanh âm rất nhẹ, tựa như sợ quấy nhiễu gì đó.

"Huh? Sao thế?"

Cách đó không xa truyền tới giọng nói rất êm tai. Không giống giọng nói hắn trầm thấp, giọng nói này thanh thanh lãnh lãnh tựa như tiếng vọng bọt nước tích đọng lại trên ngọc thạch.

Tả Dĩ Uyên như trước vẫn không mở mắt, thanh âm trầm thấp, tựa hồ kèm theo một tiếng cười thản nhiên: "Ngày đó, trong máy bay, lời em nói…là có ý gì?"

Người đứng kia tựa hồ sửng sốt một chút, lập tức, tiếng cười khe khẽ truyền ra, hắn nghe thấy cậu nói: "Trên máy bay? Em nói nhiều như vậy, Tả, anh hỏi chính là câu nào?"

Tả Dĩ Uyên cảm giác tần suất tim mình đập mỗi lúc một nhanh hơn, không khống chế được: "A Cảnh."

Hắn bất đắc dĩ gọi, vì thế, hắn nghe được tiếng cười của cậu dần ngừng lại, ngay sau đó, người nọ tựa như hít sâu một hơi.

"Tả" cậu khẽ gọi: "Vậy anh cảm thấy… câu nói đó, là có ý gì?"

Tả Dĩ Uyên mở choàng mắt, nhưng người nọ đã xoay người rời đi. cửa phòng vẫn rộng mở, thông thẳng ra ngoài. Thật giống như là… chỉ cần hắn nguyện ý, có thể thông qua cánh cửa này, đi tới một địa phương khác mà hắn muốn đi.

Hai tay nắm chặt thành quyền, Tả Dĩ Uyên cảm giác cánh tay mình đột nhiên sinh ra một loại cảm giác run sợ, bởi vì vô pháp kiềm chế cảm xúc dao động mà sinh ra run rẩy.

Cho nên nói, đúng là ý hắn đã lý giải kia sao?

Hắn… thật sự có thể mong chờ điều đó không?

Sở Cảnh đi ra ngoài cửa, dựa lưng vào vách tường, hít một hơi thật sâu. vươn tay cào cào mái tóc đã có chút dài của mình, trên mặt biểu tình lộ ra một tia thất bại. cái đồ ngu ngốc kia, cậu đã biểu đạt rõ ràng ý tứ của bản thân đến như vậy rồi mà, hắn rốt cuộc còn do dự rối rắm đến khi nào nữa?

Chẳng lẽ thật sự muốn cậu bằng bất cứ giá nào cũng phải bổ nhào vào lòng hắn trước hay sao?

Lắc lắc đầu, đem tóc mái hất ra sau, rồi lấy di động từ trong túi ra, thuận thục ấn gọi một dãy số: "Alo, Lacey?"

"A, Sở!" tiếng Lacey bên kia nghe thực tràn ngập sức sống, thậm chí còn mang theo một chút thụ sủng nhược kinh không thể tin: "Tôi không nhìn lầm chứ, Sở, cậu thế nhưng lại chủ động gọi cho tôi? Oh my god, hôm nay nhất định là ngày may mắn của tôi, Sở, cậu chờ chút, tôi nhất định sẽ nhớ kỹ ngày này, bằng chứng cho tình hữu nghị của chúng ta!"

Sở Cảnh bị lời nói khoa trương của Lacey biến thành dở khóc dở cười, chờ cho Lacey bên kia một hơi nói xong, bên này, Sở Cảnh không nhanh không chậm tiếp một câu: "Tôi nghĩ, ngày đáng để anh nhớ, vẫn là chờ tới khi nào Rendia vì anh mà mặc áo cưới đi. Thật sự, ngày đó mới tương đối có ý nghĩa để nhớ."

Lacey bên kia im lặng hai giây, lập tức chán nản lên án: "Sở, cậu thật ác! Nhất định có người xúi giục làm hư cậu."

"Không, anh phải tin rằng, tôi kỳ thật vẫn luôn là như vậy. từ ngày đầu tiên gặp anh đã như vậy rồi." Sở Cảnh hừ cười nói: "Tôi cảm thấy, anh hẳn còn nhớ tờ 100$ kia chứ."

"…."

"Nhưng, Lacey, anh yên tâm." Sở Cảnh tưởng tượng biểu tình của Lacey ở đầu dây, đôi mắt đen như mực khẽ lưu chuyển: "Nếu anh thật sự có khả năng cưới được Rendia, vậy chờ tới hôn lễ của hai người, tôi tuyệt đối sẽ cấp cho anh một phần đại lễ."

"…Sở, cậu lần này gọi điện cho tôi, là để chê cười tôi sao?" Lacey khó khăn mở miệng. Được rồi, tâm tư của gã ai cũng có thể nhìn ra, nhưng mà, hôn lễ gì chứ, đây không phải hắn muốn là có thể có, mấu chốt là tân nương có chịu phối hợp một chút hay không a hỗn đản!

"A, đương nhiên là không." Nhàn thoại nói xong, Sở Cảnh cũng nghiêm túc hơn, quay về chuyện chính: "Tôi muốn hỏi một chút, về gia tộc Matada, bên các anh có thu được manh mối gì không? Bên chỗ chúng tôi phát hiện, lực lượng trung tâm của Matada tựa hồ nằm ở khu vực Châu á."

"A? Sở, bên các cậu cũng phát hiện ra sao?" Lacey bên kia ngược lại không chút chần chờ, lập tức nghiêm túc theo: "Tình báo bên này của chúng tôi cũng chỉ hướng Châu Á, nhưng mà, địa điểm cụ thể… lại nói tiếp, nơi đó, Sở, hẳn là cậu rất quen thuộc."

"Ý anh là…." Sở Cảnh nheo mắt, trong lòng hiểu ra: "Trung Quốc?"

49. Chương 49

"A Cảnh, tới đây một chút." Tả Dĩ Uyên đang cùng Chris bàn công chuyện, nghe thấy có tiếng người từ bên ngoài đi tới, ngẩng đầu nhìn, thấy là Sở Cảnh, liền mỉm cười, vẫy vẫy tay với cậu, gọi.

"Có chuyện gì vậy?" Sở Cảnh đã bôn ba bên ngoài mấy ngày, cảm thấy có chút mệt mỏi nhu nhu trán mình, vốn đang định đi lên phòng tắm một lát, nghe tiếng gọi liền dừng cước bộ, quay người đi tới chỗ Tả Dĩ Uyên: "Nói ngắn gọn đi, Tả, anh có biết hiện tại em không muốn nghe bất cứ một chuyện gì… hiện tại em cần nhất chính là được tắm nước ấm."

Tả Dĩ Uyên kéo Sở Cảnh lại nhéo nhéo mũi cậu, sau đó cũng không tốn thời gian, trực tiếp cầm một cái hộp tinh xảo ở bên người đưa qua cho cậu: "Mệt lắm sao, vậy nhanh đi nghỉ ngơi đi. mấy hôm trước tôi dựa theo số đo của em đặt may một bộ quần áo, hôm nay mới đưa tới, em mặc thử xem có vừa không?"

Sở Cảnh gật đầu, nhận lấy cái hộp, cong cong môi mỉm cười: "Nếu cố ý dựa theo số đo của em đặt làm, vậy sao có thể không vừa được? Nhưng mà, Tả, sao tự dưng anh lại tặng y phục cho em?"

Chrí ở một bên tiếp lời: "Sở, cậu không biết sao, gần đây boss cố ý lấn sân sang thị trường đá quý."

Sở Cảnh gật đầu. Thị trường đá quý mấy năm nữa sẽ bắt đầu tăng giá, Tả Dĩ Uyên chuẩn bị gây dựng sự nghiệp về phương diện này cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. Mà cậu trong khoảng thời gian này lại bận rộn, một phần nguyên nhân cũng là vì công tác chuẩn bị cho lĩnh vực mới này. Nhưng, cái đó thì có liên quan gì tới tặng quần áo?

Tả Dĩ Uyên nhìn ra nghi vấn của Sở Cảnh, nhích thân mình tới gần chỗ cậu, không nhanh không chậm giải thích: "Ba ngày nữa ở Paris sẽ tổ chức một cuộc đấu giá, khi đó tân khách tham gia, hơn phân nửa là những người nổi danh trong giới đá quý, tôi nghĩ, tôi cần một người đồng hành."

Sở Cảnh sáng tỏ, hơi hơi nhếch cằm về phía Tả Dĩ Uyên, con ngươi tối đen nhiễm ý cười: "Đối với lời mời của quý ngài, em chỉ có thể nói…hết sức vui lòng."

Bởi vì cuộc đấu gia ba ngày sau sẽ bắt đầu, cho nên mọi chuyện còn dang dở bên này của Sở Cảnh sẽ phải hoàn thành xong trước lúc đó. trong nhất thời, ngược lại ép Sở Cảnh tới không thở nổi. khẩn cấp chạy đua nước rút, cũng may đã xử lý xong mọi chuyện quan trọng, hai ngày sau, cùng với đoàn người Tả Dĩ Uyên, lên máy bay riêng, bay thẳng tới Paris.

"Hắc, boss à, em thấy Sở mấy ngày nay thật sự quá vất vả." Chris quay đầu lại, dựa vào thành ghế sau lưng, liếc nhìn Sở Cảnh đang gục đầu lên vai Tả Dĩ Uyên, hiển nhiên cậu đã rơi vào giấc ngủ sâu, nháy mắt với Tả Dĩ Uyên nói: "Boss không thấy đau lòng sao?"

Tả Dĩ Uyên không phản ứng Chris, chỉ vươn tay điều chỉnh một tư thế thoải mái cho Sở Cảnh ngủ ngon, sau đó nhẹ nhàng lấy một chiếc chăn mỏng đắp lên người cho cậu. Động tác dịu dàng đến không ngờ.

Chris nhìn thấy mà có chút chói mắt.

"Boss, ngài đã có ý với Sở, vì sao không trực tiếp nói thẳng với cậu ấy?" xác định Sở Cảnh đã ngủ say, Chris mới dám nhỏ giọng thảo luận vấn đề mà cậu đã thắc mắc hồi lâu với đại Boss nhà mình: "Em thấy… Sở không phải không thích boss đâu."

Tả Dĩ Uyên vươn tay khẽ nghịch lọn tóc của Sở Cảnh, hiện tại hắn đang cúi đầu khiến người khác không thấy rõ biểu tình của hắn.

"Chris."

Ngay lúc Chris cho rằng Tả Dĩ Uyên không muốn trả lời câu hỏi của mình, thì hắn đột nhiên lên tiếng, nhưng thanh âm đó cực nhẹ cực nhỏ, tựa như sợ quấy nhiễu ai đó.

"Gì vậy, Boss." Chris theo bản năng đáp lại một câu, sau đó lại một lần nữa đem lực chú ý để trên người Tả Dĩ Uyên.

"Cậu cảm thấy… tôi rất thích A Cảnh sao?" Tả Dĩ Uyên hỏi: "Có bao nhiêu thích?"

Chris bị câu hỏi của Tả Dĩ Uyên khiến cho ngây người, vươn tay gãi gãi đầu mình, không hiểu rõ dụng ý của Tả Dĩ Uyên. Do dự trong chốc lát, mới chần chừ nói: "Boss, cái này… em cũng không biết nói thế nào. Nhưng mà, em có thể nhìn ra, thái độ của boss với Sở… không giống như đối đãi với những người khác, đúng thế, hoàn toàn không giống nhau."

Tả Dĩ Uyên thản nhiên liếc nhìn Chris một cái, tựa hồ ý bảo cậu nói tiếp.

Nhận được ý Tả Dĩ Uyên, Chris cắn chặt răng, đầu óc cấp tốc vận chuyển, tận lực tìm tòi sự khác biệt, rồi sắp xếp câu chữ biểu đạt ý tứ của bản thân: "Có lẽ boss không để ý thôi, nhưng em có thể nhìn ra, mỗi lần boss nhìn Sở, biểu tình của boss thực bất đồng."

"Không còn là nụ cười có lệ, mà là biểu tình cao hứng từ tận đáy lòng."

"Biểu tình đó, em chưa từng thấy boss lộ ra khi đối mặt với những người khác. Kể cả khi boss ở cùng với những tình nhân trước đây, đều chưa từng thể hiện qua."

"Thật sao?" Tả Dĩ Uyên nghiêng đầu, nhìn Sở Cảnh, khẽ giật giật khóe môi.

Lúc đầu thông suốt, Chris ngược lại càng nói càng lưu loát hơn: "Trước kia có đôi khi, em còn cho rằng boss sẽ có khuynh hướng giao hảo với nữ nhân kiểu như Rendia, nhưng mà, đó chỉ là em cho là như vậy thôi. Cuối cùng lại không đồng dạng như vậy… Sở đối với boss.. thực đặc biệt."

"Ừ." Tả Dĩ Uyên tựa hồ hít sâu một hơi, lại tựa hồ không phải, rũ mắt xuống, lộ ra chút biểu tình tối nghĩa không rõ ràng: "Chris này…" Tả Dĩ Uyên nói: "Cậu cũng biết, đối với tôi mà nói, tựa hồ không có bất luận loại tình cảm nào có thể duy trì đến thiên trường địa cửu. Bây giờ là đặc biệt… nhưng vạn nhất có một ngày, không còn nữa thì sao?"

Chris sửng sốt, tựa hồ không nghĩ tới Tả Dĩ Uyên lại lưỡng lự ở vấn đề này.

"Nếu có một ngày, đột nhiên không thích nữa, vậy A Cảnh sẽ làm sao?" Tả Dĩ Uyên nhướn mắt nhìn Chris, đáy mắt tựa hộ hiện ra một chút hoang mang: "Thật sự nếu có ngày đó, vậy A Cảnh sẽ như thế nào?"

Chris gãi gãi mũi, có chút không hiểu hỏi lại: "Như thế nào là thế nào? Boss, chẳng lẽ khi anh gặp được món đồ mình thích, đầu tiên sẽ lưỡng lự suy nghĩ đến lúc mà mình không thích nó nữa thì sẽ xử lý thế nào sao?"

Tả Dĩ Uyên không nói tiếp, Chris đột nhiên mỉm cười.

"A, không có phải không? Thì đó, từ trước tới giờ, điều có thể khiến boss nghĩ trước nghĩ sau, trở nên không giống mình như vậy cũng chỉ có một mình Sở mà thôi, đúng không?" Chris hắc hắc cười nói: "Nhưng, boss à, nếu không thử một lần, sao anh biết được kết quả sẽ thế nào? Dù sao… Sở cũng không giống vậy."

"Sở so với những thứ hay người, boss thích trước kia, hoàn toàn khác hẳn."

"Nếu ngay cả thử cũng không dám, mà cứ như vậy liền bỏ qua, không phải là rất đáng tiếc sao?" Chris nghiêm túc hỏi: "Boss, anh có thể tự hỏi bản thân, nếu có một ngày, Sở nắm tay bạn trai hoặc bạn gái mới tới trước mặt anh… thậm chí, một ngày xa hơn nữa, Sở gửi thiếp cưới tới cho anh, hy vọng anh tới tham dự hôn lễ của cậu ấy, Boss… thật sự sẽ không cảm thấy hối hận sao?"

Tay Tả Dĩ Uyên nắm chặt lại, móng tay đâm thẳng vào lòng bàn tay, truyền tới cảm giác đau đớn.

Sở Cảnh kết hôn? Làm sao có thể!

Sao…. có khả năng cho phép loại chuyện này có thể phát sinh?

Chris tựa hồ không chú ý tới sắc mặt Tả Dĩ Uyên bỗng trầm xuống, tiếp tục thao thao nói: "Hơn nữa, boss à, Sở cũng không phải dạng người yếu đuối, cho dù, khụ khụ…em giả sử, giả sử tương lai có một ngày, boss thật sự không còn cảm giác đặc biệt gì với Sở Cảnh, em tin Sở cũng có thể xử lý ổn thỏa quan hệ giữa cậu ấy và boss. Cho nên… boss, còn chưa có bắt đầu thì cũng không cần suy xét sự tình xa như vậy đâu, không phải rất vô nghĩa sao?"

Chris nghĩ nghĩ, chậm rãi nói một câu sau cùng: "Em thấy boss chỉ vì quá để ý mới lo được lo mất nhiều như vậy. Nhưng người có thể khiến boss suy xét nhiều thứ như thế… chẳng lẽ còn không đáng để boss hiểu được vị trí của cậu ấy trong lòng boss có bao nhiêu phân lượng sao?"

"Chris." Trầm mặc hồi lâu sau, Tả Dĩ Uyên đột nhiên khẽ lên tiếng.

"Vâng." Chris trừng mắt nhìn, lập tức hậu tri hậu giác hối hận muốn đập đầu vào tường.

Nguy rồi nguy rồi, vừa rồi… cậu cư nhiên lên tiếng giáo huấn đại boss của mình!

Đó là L! đỉnh đỉnh đại danh L đó! cậu cư nhiên cứ như vậy không chút cố kỵ mà giáp mặt giáo huấn ổng a!

Sẽ bị trừ tiền lương?

Sẽ bị cắt ngày nghỉ?

Hỗn đản, cậu mới kết hôn với Laura không bao lâu, sẽ không trực tiếp bị sung quân tới Nam Phi đào kim cương chứ?

Đúng là cái miệng làm hại cái thân! Chris hối hận muốn quỳ gối xuống trước mặt Tả Dĩ Uyên thỉnh cầu hắn tha thứ!

"Tôi cảm thấy, những lời vừa rồi…."

Xong đời, xong đời!

"Hình như… cũng có lý."

Quả nhiên… Chris cúi gằm mặt xuống, trừng phạt cái gì cũng được, ngàn vạn lần đừng làm chậm trễ ngày cưới của cậu. Nếu nói với Laura phải lùi hôn lễ lại, cậu khẳng định, Laura lập tức sẽ đá cậu luôn! Cậu khẳng định trăm phần trăm đó!

"Để cảm ơn cậu đã nhắc nhở tôi, tôi sẽ thưởng cho…"

Đến rồi, đến rồi! Chris gắt gao nhắm mắt lại, tròng mắt khẽ bất an chuyển động.

"Tôi quyết định, cho cậu nghỉ một tháng để kết hôn."

Tận thế! Khoan đã, khoan đã, cho cậu nghỉ một tháng để kết hôn…. Thời gian nghỉ kết hôn?! A???

Chris mãnh liệt mở to mắt, thẳng lăng lăng nhìn Tả Dĩ Uyên đối diện, sắc mặt thong dong thoải mái, nuốt nuốt nước miếng, thật cẩn thận hỏi lại: "Boss, ý ngài là…cho em nghỉ… một tháng kết hôn?"

"Sao, cậu không thích?" Tả Dĩ Uyên cười khẽ nhíu mày, nhìn Chris trong mắt mang theo một tia trêu tức: "Laura đã gọi điện tới cho tôi, cô ấy đã nghiêm khắc lên án tôi mười tội lớn ngược đãi nhân viên, tôi nghĩ, nếu tôi không cho cậu nghỉ, chỉ sợ cô ấy sẽ trực tiếp kêu gọi nhân viên của tôi nghỉ việc, đổi nghề mất."

"Hắc hắc, hắc hắc." Chris nghe ngôn ngữ trêu tức của Tả Dĩ Uyên, lại chỉ biết hạnh phúc ngây ngô cười.

Quả nhiên, tối khí phách nhất chính là vợ chưa cưới của cậu a. Ừm, nhìn không ra, ngay cả ông chủ của mình mà cô ấy cũng dám đe dọa.

Đương nhiên, những lời cậu vừa nói với Tả Dĩ Uyên kia…. Chris tuyệt đối sẽ không nói cho bất luận kẻ nào, rằng những lời đó, kỳ thật là trước kia, chính bà xã chưa cưới của cậu đã nói qua với cậu! ừm, loại chuyện này, tuyệt đối không thể nói ra!

50. Chương 50

Cuộc đấu giá ngày hôm sau diễn ra thực thuận lợi. tuy rằng trong đó không có loại đồ vật đấu giá gì khiến người ta ngưỡng mộ nhưng người tham gia đấu giá lại toàn là những chuyên gia hay người nổi tiếng trong giới đá quý. Hành trình lần này coi như thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

Sau khi cuộc đấu giá kết thúc, Tả Dĩ Uyên cũng không định cứ như vậy đi về luôn. Tìm cớ đuổi Chris đi trước, hắn liền cứng rắn lôi kéo Sở Cảnh du đãng khắp Paris cả ngày.

"Tả, anh định dẫn em đi đâu?" Sở Cảnh tựa tiếu phi tiếu nhìn Tả Dĩ Uyên, trêu đùa hỏi.

Từ hôm trước, mỗi khi Tả Dĩ Uyên đối diện với cậu thì thường có chút biến hóa vi diệu, trong lòng Sở Cảnh mơ hồ hiểu ra gì đó. Đây là… đã thông suốt? Sở Cảnh âm thâm cân nhắc, vướng mắc trong lòng rốt cục có xu thế được hóa giải.

Nhưng mà, biết thì biết vậy, nhưng mỗi khi Sở Cảnh nhìn Tả Dĩ Uyên thì thường phát ra ánh mắt cổ quái: "Chúng ta đã đi trên đường thế này gần hai giờ đồng hồ rồi."

Tả Dĩ Uyên ho nhẹ một tiếng, nhìn sâu vào đôi mắt đen láy của Sở Cảnh, sự mất tự nhiên không che dấu nổi: "Cũng không có gì, chỉ là anh nghĩ, từ khi đón em từ chỗ George cho tới nay cũng đã được 5 tháng. Nhưng trong mấy tháng này hết chuyện này tới chuyện khác liên tiếp diễn ra, chúng ta lại chưa có thời gian nào để vui vẻ nghỉ ngơi một chú. Lần này tới Paris, cũng không có việc gì quan trọng, vừa lúc có thời gian rảnh nên tính cùng em đi ngao du. A Cảnh, em không thích sao?"

Sở Cảnh nhíu mày nói: "Nếu em thích mua gì đó, vậy tính vào chi phí công ty sao?"

Tả Dĩ Uyên nghe vậy không khỏi bật cười, vươn tay vuốt ve tóc Sở Cảnh, lắc đầu nói: "Công ty chi trả thì

khẳng định không được." Nói tới đây, thanh âm hơi ngưng lại chút, ngay sau đó tay thoáng dời đi, nhéo nhéo gáy Sở Cảnh, cong môi bổ sung: "Nhưng mà, có thể tính là quà anh tặng riêng cho em."

Sở Cảnh bị Tả Dĩ Uyên nhéo nhéo biến thành có chút lười biếng khẽ híp mắt lại, theo bản năng mà cọ cọ lòng bàn tay hắn, "ưm" một tiếng, nói: "Quà riêng gì chứ… boss à, chẳng lẽ anh không sợ Chris sẽ kháng nghị sao?"

Tả Dĩ Uyên nhìn Sở Cảnh phản ứng rất tự nhiên với thói quen của mình, động tác tựa như đang làm nũng, ý cười đáy mắt càng sâu. Ho nhẹ một tiếng, lời nói mang theo chút thoải mái: "Anh cho rằng, Chris đã sớm có thói quen với loại đãi ngộ không công bằng này."

Sở Cảnh hơi sửng sốt, lập tức nhớ lại mấy tháng qua Chris không ngừng ra mặt lên án Tả Dĩ Uyên và mình, trong nhất thời cũng không biết nên bày ra biểu tình nào mới phải.

Ngẩng đầu, liếc nhìn Tả Dĩ Uyên một cái, thấy hắn nửa ngày vẫn không nói tới đề tài mình vẫn kỳ vọng, sóng mắt lưu chuyển, làm như không để ý mà lên tiếng: "Nói mới nhớ, thời gian trôi qua cũng thật nhanh."

"Hả?" Tả Dĩ Uyên dừng cước bộ, nghiêng đầu nhìn sang Sở Cảnh, kinh ngạc nói: "Loại chuyện cảm thán thời gian trôi qua cực nhanh thế này…không phải là đợi tới độ tuổi như Rendia mới ngẫu nhiên đề cập tới sao? A Cảnh, em hiện tại cảm thán như vậy có phải hơi sớm không?"

Sở Cảnh thật sâu nhìn Tả Dĩ Uyên một cái, khóe miệng cong lên một độ cung giảo hoạt: "Tả, anh lén lút sau lưng Rendia cười nhạo độ tuổi của chị ấy, chuyện này em nhất định sẽ bẩm báo chi tiết cho Rendia biết."

"Đừng đừng." Tả Dĩ Uyên liên tục cười cười xua tay: "Em có biết, nếu Rendia thực sự nổi giận lên, nhất định cô ấy sẽ mang bom đuổi tới tận Mỹ, thậm chí là cho nổ tung công ty anh là chuyện rất có khả năng! Hệ số nguy hiểm rất cao, A Cảnh, em đừng mạo hiểm!"

Sở Cảnh nhún vai: "được rồi, quả thật anh nói có lý." Ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tả Dĩ Uyên một cái: "Nhưng mà, Tả, trở lại chuyện chính, anh vừa rồi cũng đã nói, từ khi em từ chỗ George tới làm thủ hạ của anh, cũng sắp được nửa năm rồi đi?"

"Đúng vậy, là 5 tháng 11 ngày… ừm, để anh xem, lẻ 4 giờ 13 phút." Tả Dĩ Uyên giả vờ nghiêm túc nhìn đồng hồ đeo trên tay, nhưng vừa nói xong câu đó, tầm mắt đã chuyển dời lên trên người Sở Cảnh, toát ra nét thản nhiên mà ôn nhu: "A Cảnh, sao tự dưng em lại nhắc tới chuyện này?"

"Không có, em chỉ đột nhiên nghĩ tới một chuyện." Sở Cảnh nhìn Tả Dĩ Uyên, ánh mắt có chút phong đạm kinh vân: "Tả, anh còn nhớ không, lúc trước hợp đồng George ký với anh… em làm việc dưới quyền anh, chỉ có thời hạn 7 tháng."

Sắc mặt Tả Dĩ Uyên hơi thay đổi, nhìn Sở Cảnh, ý cười bên môi khẽ nhạt dần.

Nhưng Sở Cảnh lại làm như hoàn toàn không phát hiện ra, thần sắc vẫn như trước thoải mái nói nốt: "Nói cách khác, Tả, thời hạn em làm việc với anh, chỉ còn hơn một tháng nữa."

"A Cảnh, em có ý gì?" Tả Dĩ Uyên cau mày nhìn Sở Cảnh, lực đạo hai tay bấu chặt lên vai Sở Cảnh có chút không khống chế được, thậm chí khiến cậu có cảm giác đau đớn.

Nhìn đáy mắt Tả Dĩ Uyên không che dấu sự nôn nóng, Sở Cảnh nhất thời tâm tình tốt hơn chút, cho nên cảm giác đau đớn trên hai vai liền coi như không có gì.

"Ý gì là gì?" Sở Cảnh nghiêng đầu hỏi lại, nhìn nhìn Tả Dĩ Uyên, đôi mắt tròn xoe đến gần như vô hại, khiến Tả Dĩ Uyên nhìn thấy hận không thể lập tức một hơi cắn chết người trước mắt vẫn còn cố giả ngu với hắn này.

"Em muốn rời đi?" Tả Dĩ Uyên nhìn chằm chằm Sở Cảnh, mỗi lời nói ra tự như rít ra từ kẽ răng: "Sau thời hạn hợp đồng 7 tháng, em muốn rời khỏi Tả gia, rời khỏi nước Mỹ?" rời khỏi… anh?

Sở Cảnh trầm mặc đối diện với Tả Dĩ Uyên, một lát sau, khẽ mỉm cười: "Tả, anh muốn em ở lại sao?"

Tả Dĩ Uyên gắt gao nhìn Sở Cảnh, đáp án không cần nói cũng biết.

"Phải."

Độ cong bên môi Sở Cảnh cao hơn chút, chứng tỏ suy nghĩ cậu cũng đang tràn đầy ý cười.

"Ở lại, có thể." Sở Cảnh từng chữ rành mạch nói với Tả Dĩ Uyên: "Nhưng mà, Tả, em yêu cầu anh cho em một lý do đủ để em cam tâm tình nguyện lưu lại."

"Lý do? Đương nhiên là…" Tả Dĩ Uyên nhíu nhíu mày, vừa định mở miệng nói gì đó lại bị Sở Cảnh đột nhiên chen vào cắt đứt câu nói.

"Em muốn một lý do đủ để chống đỡ lựa chọn em không chút cố kỵ nào mà ngốc ở bên anh. Tả, lý do này không liên quan tới Tả gia, không liên quan tới bất kỳ cái gì khác." Sở Cảnh mỉm cười: "Anh biết, em muốn nghe cái gì."

Tả Dĩ Uyên kinh ngạc nhìn Sở Cảnh, khóe môi giật giật, cái gì cũng không nói nên lời.

Sở Cảnh nhìn Tả Dĩ Uyên, tầm mắt không chút nào thỏa hiệp: "Tả, hiện tại vấn đề em có nguyện ý ở lại hay sẽ rời đi, quyền lựa chọn giao cả cho anh."

"Chỉ cần anh cho em một lý do."

“Em sẽ ở lại.”

“Ít nhất cũng để em biết, sự chờ đợi của em, có phải là do em đơn phương tình nguyện hay không.”

“Ít nhất cũng để em biết, có phải là do em tự biên tự diễn hay không.”

Giống như tất cả xung quanh nháy mắt đều rơi vào yên tĩnh. Bốn phía hết thảy đều biến thành một màu xám trắng, chỉ có duy nhất người trước mắt này, đầy sức sống, đang tỏa sáng, trở thành sắc thái duy nhất lúc này trong thế giới của hắn.

Tả Dĩ Uyên trầm mặc nhìn người trước mắt mang theo sắc thái kiên trì, nguyên bản trái tim đập có chút hỗn loạn cũng dần ổn định xuống, an tĩnh tới cực hạn, liền có thể rõ ràng nghe rõ tiếng trái tim đập vững chãi, mạnh mẽ.

Tựa hồ mỗi lần nảy lên, đều tuyên cáo khát vọng bức thiết trong nội tâm mình với đối phương.

[vạn nhất có một ngày, A Cảnh đối với mình, không còn là người tối đặc biệt nữa…]

Thật sự, sẽ có khả năng này sao?

Rõ ràng chỉ cần nghĩ tới người trước mắt này, đến hô hấp cũng mang theo hương vị vui sướng.

[Boss, Sở đối với anh mà nói, rất đặc biệt.]

Người này, rất có ý nghĩa với mình, nhưng liệu chỉ có ‘đặc biệt’ thôi sao?

[Nếu không thử qua, boss… về sau mỗi khi anh nhớ lại, thật sự sẽ không cảm thấy hối hận sao?]

Sẽ hối hận. Hắn biết… mà ngay cả việc tưởng tượng Sở Cảnh về sau sẽ ôm người khác, cùng người khác làm bạn cả đời, chính hắn cũng cảm thấy không chịu nổi… Nếu thật sự cứ như vậy buông tay, hắn tuyệt đối không cam tâm.

[Boss, anh nói thẳng suy nghĩ của mình với Sở đi, em nghĩ, Sở không phải không thích anh.]

Thích… sao.

Khuôn mặt dần nhu hòa xuống, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc Sở Cảnh. một chút, lại một chút, mang theo chút ôn nhu của riêng hắn.

"A Cảnh." Vươn tay ôm khuôn mặt tinh xảo trước mắt, tựa hồ từ lần đầu tiên gặp, cậu đã bất tri bất giác thu hút sự chú ý của hắn, Tả Dĩ Uyên khẽ cười, tựa như trút được gánh nặng, ghé sát vào lỗ tai Sở Cảnh thấp giọng gọi.

Sở Cảnh hơi hơi rũ mắt xuống, tùy ý để hàng lông mi thật dài che con ngươi mình lại.

"Ở lại đi." Tả Dĩ Uyên thì thầm bên tai Sở Cảnh: "… anh cần em."

Sở Cảnh không nói gì, cũng không làm ra bất luận động tác gì. Lưng cậu thẳng tắp, nếu nhìn từ phía sau, có thể nhìn ra đường cong sống lưng xinh đẹp.

Dưới bóng đêm, ánh đèn neon đủ màu sắc dần sáng lên. Trong quảng trường, suối nước nguyên bản đang tĩnh lặng trong nháy mắt phun trào những cột nước xinh đẹp lấp lánh. Những cột nước phun trào được ánh đèn neon chiếu rọi, tỏa ra những ánh sáng lung linh, cộng thêm tiếng nhạc êm ái từ đâu đó vang lên, dưới bóng đêm, tựa như lời chúc phúc của nữ thần ái tình tới cho các cặp đôi yêu nhau.

Người xung quanh cũng dần đông hơn. Mọi người đi qua đi lại xung quanh Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh, cũng không dừng lại đánh giá cặp đôi có bề ngoài quá xuất sắc này. Cũng không một ai tỏ ra thần sắc thất lễ soi mói. Bọn họ yêu nhau, ở đất nước xa lạ này, lại nhận được chúc phúc của tất cả mọi người.

Khẽ hít sâu một hơi, Tả Dĩ Uyên thoáng lùi ra sau nửa bước, nhìn nhìn Sở Cảnh trước mặt vẫn không đổi sắc, khẽ cười một chút, cùi đầu xuống, đem môi mình dán lên đôi môi hồng đào hắn sớm ngày mơ tưởng.

"Ở lại đi, vì anh." bốn canh môi giao triền, người kia lại khe khẽ thổ lộ những lời nói yêu thương luôn tồn tại ở đáy lòng.

"….anh yêu em."

Khoảnh khắc đó, chân mày ai đó rốt cục giãn ra, mỉm cười, đôi mắt lóe sáng hạnh phúc.

Khẽ nhắm mắt mình lại, vì thế, vươn tay quàng quanh cổ người cao hơn, đáp lại nụ hôn của hắn.

Âm nhạc ở suối phun phía sau biến ảo nhiều sắc màu, chung quanh dần dần vang lên những tiếng vỗ tay cùng tiếng huýt sáo chúc mừng.

Mà hai nhân vật chính lại giống như không nghe thấy gì, chỉ ôm nhau thật chặt trao cho nhau nụ hôn thắm thiết, viên mãn.

Sở Cảnh dưới đáy lòng khẽ thở phào, khóe môi cũng bất giác mà cong cong.

A, đồ ngốc, quên nói cho anh biết… em cũng vậy.

51. Chương 51

Rốt cục cả hai đã thổ lộ, thật mạnh phá tan mọi trở ngại trói buộc nội tâm nhau, từ nay về sau sống một cuốc vương tử cùng vương tử hạnh phúc sinh hoạt khiến người người hâm mộ ghen tỵ….Khụ, đây đương nhiên là không có khả năng.

"A Cảnh?!"

Từ quảng trường suối phun đi ra, đang chuẩn bị tìm một nhà hàng để ăn tối, Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh còn chưa đi được vài bước, lại đột nhiên nghe thấy phía sau một tiếng gọi lớn mang theo chút kinh hỉ.

Ừm. là tiếng một nữ nhân tuổi còn trẻ. Lại gọi bằng tiếng Trung.

Tả Dĩ Uyên nắm chặt bàn tay đang cầm trong tay mình, khẽ nhíu mày.

Sở Cảnh ngược lại không để ý tới Tả Dĩ Uyên đang có chút bất mãn, trực tiếp quay đầu lại. đến khi xác định được cô gái đang từ trong dòng người chạy chậm tới chỗ mình, mặt mày bỗng sáng lên, mang theo một tia nhu hòa ấm áp.

Tả Dĩ Uyên thấy biểu tình của Sở Cảnh, ngưng lại một chút, tựa hồ như đã đoán ra được cái gì đó. theo ánh nhìn Sở Cảnh nhìn lại phía kia, trong tầm mắt, là một cô gái Châu Á nhỏ xinh.

Tuổi thoạt nhìn còn rất trẻ. Cho dù là người Châu Á vốn có bộ dạng trẻ hơn tuổi thực một chút, nhưng cô gái này tuyệt đối chưa quá 25 tuổi.

Khuôn mặt không tính là xinh đẹp nhất, nhưng ngũ quan tinh xảo, cùng với làn da trắng nõn, luôn toát ra một cảm giác ôn nhu. thoạt nhìn là kiểu người khiến người ta thấy thoải mái.

Là một cô gái dễ dàng khiến người khác sinh ra hảo cảm.

Tầm mắt Tả Dĩ Uyên cao thấp quét qua cô gái Châu Á xa lạ, cuối cùng tầm mắt dừng trên khuôn mặt cô gái có ba phần tương tự với Sở Cảnh, chỉ là đường cong khuôn mặt tương đối nhu hòa, ý cười khóe môi sâu hơn chút.

Nhìn bộ dạng Sở Cảnh cao hứng như thế, nếu như hắn đoán không lầm thì cô gái này hẳn là…

"Tam tỷ." Sở Cảnh nhìn Sở Hân Nhiên đang hớn hở chạy tới, hai mắt cong cong xinh đẹp. Hơi bước lên, vươn tay đỡ lấy người vì chạy mà thở dốc, khuôn mặt đỏ bừng, nhưng ánh mắt cô tràn ngập vẻ vui mừng, dường như đang phát sáng, thanh âm cậu cũng trộn lẫn vài phần vui sướng tự đáy lòng: "Đã lâu không gặp."

"A Cảnh, thật sự là em? Đúng là em rồi!" Sở Hân Nhiên thoáng đẩy Sở Cảnh ra một chút, hai tay bắt lấy tay Sở Cảnh, khuôn mặt nhất thời sáng ngời, nhìn Sở Cảnh tầm mắt tràn ngập sự vui mừng: "Chị.. chị còn tưởng chị nhìn lầm! A Cảnh, em cũng thật là, từ khi tới Anh du học, chẳng thấy liên lạc về nhà gì cả! đã lâu không gặp cái gì… em chẳng lẽ không biết đường gọi điện về nhà báo bình an sao?"

Sở Cảnh hơi rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: "Không phải em vẫn gửi bưu thiếp cho chị sao?"

"Mấy cái đó sao đủ?" Sở Hân Nhiên nhíu mày, cắn răng oán giận: "Mỗi lần gửi bưu thiếp về chỉ ghi đúng một câu 'em rất tốt, không cần lo lắng', mỗi lần gửi cũng là một nơi khác nhau. Thậm chí chị muốn gửi thư lại cho em, kết quả mỗi lần đều là 'không tìm thấy người này'! A Cảnh, em cũng thật quá đáng đó!"

Mắt thấy Sở Hân Nhiên tựa hộ càng ngày càng oán giận nhiều hơn với mình, con ngươi Sở Cảnh nguyên bản hàm chứa ý cười nay lại thêm chút bất đắc dĩ. Quay đầu lại nhìn Tả Dĩ Uyên ở phía sau đang nghẹn cười, yên lặng trừng mắt lườm hắn một cái, trong mắt xẹt qua một tia cảnh cáo nghiêm trọng.

Tiếp thu tín hiệu xin giúp đỡ từ Sở Cảnh, Tả Dĩ Uyên cũng không bàng quang nữa. ho nhẹ một tiếng, đi lên trước nửa bước, sóng vai cùng Sở Cảnh. Vươn tay vỗ vỗ vai Sở Cảnh, cười khẽ nhìn Sở Hân Nhiên nói: "A Cảnh, vị tiểu thư mỹ lệ này là ai? Em cũng không định giới thiệu chúng tôi với nhau sao?"

Thẳng tới khi Tả Dĩ Uyên lên tiếng mở miệng, Sở Hân Nhiên mới ngạc nhiên phát hiện Sở Cảnh kỳ thật không phải đi một mình tới Paris.

Kinh ngạc trừng mắt nhìn nam nhân bên cạnh Sở Cảnh, Sở Cảnh nhất thời cũng không khỏi có chút sợ run.

Đó là một đại nam nhân thực cao lớn. dáng người Sở Cảnh ở Châu Á đã coi như đạt tiêu chuẩn, nhưng nam nhân kia lại còn cao hơn Sở Cảnh nửa cái đầu.

…Này có khi cao tới 1m9 đi. Sở Hân Nhiên trong lòng yên lặng đánh giá.

Nam nhân mặc dù có tóc đen, nhưng ngũ quan khuôn mặt rất sâu, thoạt nhìn giống như là con lai có một phần huyết thống châu Á.

Bộ dạng nam nhân cũng rất dễ nhìn. Bất đồng với Sở Cảnh ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, hắn thuộc dạng nam nhân tuấn mỹ bá đạo góc cạnh.

…. Một con người tràn đầy cảm giác tồn tại như vậy, sao vừa rồi cô có thể coi nhẹ mà không chú ý tới người ta? trong đầu Sở Hân Nhiên suy nghĩ đầu tiên chính là như vậy. Nhưng ngay sau đó, bỗng nhiên nhớ

lại biểu hiện thất lễ vừa rồi của mình với Sở Cảnh.

Đúng rồi… người nam nhân này, vừa rồi nói là… tiếng Trung?

Hơn nữa, tựa hồ nói rất lưu loát?!

Cho nên nói… vừa rồi… nam nhân kia… toàn bộ đều nghe hiểu…

Sở Hân Nhiên xáu hổ 'ba' một tiếng mặt mày đỏ lựng, nguyên bản hai tay cầm tay Sở Cảnh nhất thời cứng lại tại chỗ, không biết nên tiếp tục hay dừng lại.

Thật, thật dọa người.

Sở Cảnh sắc bén nhận ra Sở Hân Nhiên đang xấu hổ và giận dữ muốn chết, khẽ cười một chút, lập tức cũng không định khi dễ chị ba bản tính thuần lương hiền lành. Lật tay cầm lại tay Sở Hân Nhiên trong tay mình, thấp giọng trấn an: "Đây là L… Tả Dĩ Uyên. ừm, hiện tại là ông chủ của em."

Ngẩng đầu hướng Tả Dĩ Uyên hất cằm: "Tả, về phần đại mỹ nữ này, chị ấy là tam tỷ của em, Sở Hân Nhiên."

"Sở gia tam tiểu thư?" Tả Dĩ Uyên hữu hảo cười cười, đưa tay phải tới hướng Sở Hân Nhiên: "A cảnh đã nói với tôi rất nhiều về cô. Quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy, Sở tiểu thư đích xác giống hệt như trong miêu tả của A Cảnh, là một cô gái có thể khiến xung quanh đều tỏa sáng."

Tuy rằng chưa bao giờ tiếp xúc với những gì liên quan tới hắc đạo, cho nên không biết những lời này của L đến tột cùng là có ý gì, nhưng điều này cũng không gây trở ngại cho Sở Hân Nhiên bản năng sinh ra một tia kính sợ đối với Tả Dĩ Uyên.

Sở Hân Nhiên vẫn luôn biết tứ thiếu gia nhà mình tuyệt đối không phải là một người dễ đối phó, mà người có thể trở thành boss của Sở tứ thiếu gia… vậy càng không phải là người hiền lành gì.

ừm, tuyệt đối không thể để đệ đệ nhà mình mất mặt. Sở Hân Nhiên trong lòng yên lặng tĩnh khí lại, vươn tay vỗ vỗ nhẹ tay Sở Cảnh, ý bảo cậu mau buông tay ra, lập tức lộ ra một nụ cười hợp lễ tiêu chuẩn với Tả Dĩ Uyên, sau đó vươn tay phải ra bắt tay với hắn.

"Xin chào, Tả tiên sinh, tôi là tam tỷ của A Cảnh." Sở Hân Nhiên mỉm cười với Tả Dĩ Uyên nói: "A Cảnh nếu đã đi theo anh… tôi là tam tỷ của em ấy cũng chỉ có thể mặt dày nhờ anh về sau chiếu cố A Cảnh nhà chúng tôi nhiều hơn."

"Phốc." nghe được Sở Hân Nhiên nghiêm trang chững chạc nói ra những lời này, vốn Sở Cảnh đứng một bên không biết đang nghĩ tới điều gì, đột nhiên nhịn không được mà bật cười.

"Làm sao vậy?" Sở Hân Nhiên có chút hoang mang mà quay đầu lại nhìn Sở Cảnh: "Chị nói sai cái gì sao?"

Tầm mắt Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh chạm nhau trong chớp mắt, giây lát Tả Dĩ Uyên giật mình hiểu được trong đầu Sở Cảnh rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Loại chuyện vừa thổ lộ với nhau, xác định quan hệ rồi ra mắt gặp mặt gia trưởng… nhưng lại được gia trưởng đối phương trong lúc vô ý mà tán thành. Ừm… cảm giác quả thực có chút kỳ diệu. nhưng mà, ngược lại rất hợp tâm ý hắn.

"Không, không, không có gì." Sở Cảnh thừa dịp Sở Hân Nhiên không chú ý, hướng Tả Dĩ Uyên cho hắn một cái nhếch môi, ngay sau đó rũ mắt xuống, ho nhẹ nói: "Chỉ là em nghĩ tới một chút chuyện khác thôi."

"Thật không?" Sở Hân Nhiên nghiêng đầu, cũng không định tiếp tục truy vấn.

Màn chào hỏi bị nụ cười của Sở Cảnh chặt đứt, cuối cùng vẫn là được Tả Dĩ Uyên lái trở về. Bắt tay với Sở Hân Nhiên, vẻ mặt Tả Dĩ Uyên nghiêm túc thậm chí có chút trịnh trọng.

"Sở tam tiểu thư, cô yên tâm. A cảnh…" Tả Dĩ Uyên không dấu vết nhìn lướt qua Sở Cảnh: "Tôi nhất định sẽ bảo vệ tốt em ấy, tôi dùng tính mạng cam đoan với cô."

Sở Hân Nhiên bị thái độ này của Tả Dĩ Uyên hù cho nhảy dựng. thật cẩn thận rụt tay về, bất an nhìn Tả Dĩ Uyên một cái: "A ha ha, Tả tiên sinh không cần nghiêm túc như vậy, tôi, tôi cũng chỉ là nói… Khụ, ý tôi là, tôi trước hết cảm ơn Tả tiên sinh."

Nghiêng đầu, Sở Hân Nhiên nhịn không được lặng lẽ thì thầm đối với Sở Cảnh: "A Cảnh, tuy rằng Tả tiên sinh thoạt nhìn có cảm giác không được tốt, nhưng mà… rất có trách nhiệm. Chẳng lẽ các ông chủ đều đối với nhân viên của mình để tâm như vậy sao?"

Khóe mắt Sở Cảnh liếc nhìn Tả Dĩ Uyên một cái, trong giọng nói tràn ngập ý cười: "A, cái này… có lẽ thế."

"Ừm, vậy chị cũng yên tâm." Sở Hân Nhiên thần sắc trở nên thoải mái hơn: "A Cảnh, em có một ông chủ tốt như vậy, về sau sinh hoạt khẳng định không lo!"

"Khụ… ừm." Sở Cảnh nghe Sở Hân Nhiên nói như vậy, có chút dở khóc dở cười, nhưng nhìn Sở Hân Nhiên đối với chính mình cao hứng không một chút thần sắc giả dối, cậu cũng cảm thấy ấm áp theo.

Tam tỷ của cậu, bất luận lúc nào, cũng đều toàn tâm toàn ý đối với mình.

Kiếp trước và cả kiếp này.

"Đúng rồi, Sở tam tiểu thư một mình tới Paris sao?" nhìn Sở Cảnh và Sở Hân Nhiên đang thì thầm to nhỏ với nhau, Tả Dĩ Uyên nhịn không được lên tiếng, nhắc nhở hai người kia sự tồn tại của bản thân: "Nếu có gì cần giúp đỡ, Sở tam tiểu thư cứ lên tiếng, nếu có thể giúp, tôi nhất định không chối từ."

"A? A! không, không cần." Sở Hân Nhiên ngẩn người, sau khi kịp phản ứng với câu nói của Tả Dĩ Uyên, nhanh chóng xua tay: "Tôi không đi một mình, tôi là đi cùng, khụ khụ… đi cùng với vị hôn phu của tôi tới đây. Anh ấy vừa rồi giúp tôi đi mua đồ… A, anh ấy ở đằng kia!"

Sở Hân Nhiên nghiêng đầu, nhìn một người đang đi lại trong đám đông, ánh mắt rạng rỡ, cười vẫy vẫy với người bên kia: "A Dục, A Dục, bên này, em ở đây!"

Nam nhân nghe thấy Sở Hân Nhiên la lên, gật gật đầu, lập tức đi tới bên này.

Đem một túi nhỏ tinh xảo đưa cho Sở Hân Nhiên, vươn tay vuốt tóc Sở Hân Nhiên một cái, khuôn mặt tuấn lãng lộ ra nụ cười ôn nhu.

"Sao trong chốc lát không thấy đã chạy loạn như vậy? nếu anh không tìm thấy thì làm thế nào?"

"A Dục!" Sở Hân Nhiên khẩn trương liếc mắt sang nhìn Sở Cảnh và Tả Dĩ Uyên, không chút để ý mà cúi đầu. Nhưng lập tức, lại hưng phấn cười rộ lên, kéo ống tay áo La Dục Chương giới thiệu hắn với Sở Cảnh và Tả Dĩ Uyên.

"A Dục, đây là em trai của em, Sở Cảnh." thanh âm Sở Hân Nhiên thực khoan khoái, còn mang theo chút hương vị khoe khoang: "Bộ dạng A Cảnh thực xinh đẹp đúng không! Hắc hắc…A, đúng rồi, bên kia là L, Tả Dĩ Uyên, Tả tiên sinh. Anh ấy là ông chủ của A Cảnh."

"A, vậy sao?" La Dục Chương cười cười, ngẩng đầu nhìn hai nam nhân khuôn mặt xuất sắc ở đối diện. con ngươi khẽ tối đi, nhưng ý cười trên mặt như mộc xuân phong: "Hai vị, hạnh ngộ. La Dục Chương, tôi là… vị hôn phu của Hân Nhiên."

52. Chương 52

Về La đại thiếu gia, Tả Dĩ Uyên có khả năng không biết, nhưng với Sở Cảnh đã sống hai đời mà nói thì đây không phải lần đầu tiên cậu gặp.

Tuy rằng kiếp trước, bởi vì có người châm ngòi ly gián mà quan hệ với Sở Hân Nhiên không được hòa hợp, nhưng đối với người con rể mà Sở lão gia không ngớt lời khen ngợi này, thì ngay cả những người ngoài cũng biết tới.

La gia thuộc bạch đạo cùng Sở gia hắc đạo tính chất lập nghiệp hoàn toàn bất đồng, đặc biệt là trong công

việc làm ăn. La gia mấy thế hệ truyền tiếp nhau, chìm nổi trong ngành hàng hải cũng đủ để ngồi trên địa vị cao của bạch đạo.

Mà trong lịch sử La gia, vị La đại thiếu gia này dù tuổi tác không lớn nhưng thủ đoạn lại không thể khinh thường, có thể nói là truyền kỳ mấy năm nay trong thương giới.

La đại thiếu thật ra cũng không phải là trưởng tử ruột thịt chính thống của La gia.

La gia vốn có một tiếu thiếu gia khác, nhưng khi sinh ra chưa được vài năm, lại đoản mệnh chết non. Lại nói tiếp, đồn đại bên ngoài là do bệnh nặng qua đời, nhưng trên thực tế, nếu ai hiểu biết nội tình một chút cũng biết, đó là phương pháp âm độc do đối thủ làm ăn hãm hại.

Sau đó thiếu phu nhân La gia cũng mang thai lần nữa, nhưng còn chưa kịp sinh ra, lại nghe nói không cẩn thận mà sinh non. Từ sau đó, về phương diện con nối dòng của La gia vẫn không nghe thấy có động tĩnh gì nữa.

Thẳng tới 6 năm sau… La lão thái gia đột nhiên dẫn về một bé trai, nói đứa nhỏ này là con cháu La gia, vừa tuyên bố xong, thì bên trong gia tộc đã cường ngạnh đem danh hiệu người thừa kế toàn bộ chặt chẽ cấp cho đứa bé đó. Cuối cùng, chuyện người thừa kế của La gia, cũng như vậy mà ván đã đóng thuyền quyết định xong.

Nói đến cũng kỳ quái. Mọi người nói xem, La gia đột ngột lôi ra một người thừa kế chính thống lạ hoắc lạ huơ về, thử hỏi, La thiếu phu nhân có vui lòng nổi không?

Thế mới nói, Thiếu phu nhân người ta một lời cũng không nói, ngược lại vô cùng cao hứng mà coi bé trai kia cứ như con của mình, trong cuộc sống hàng ngày cũng thương xót y như con đẻ. Điều này ngược lại khiến người ta thổn thức không thôi.

Mà vị La tiểu thiếu gia nửa đường nhảy ra này quả thật không thể không nói rằng cậu ta quá mức ưu tú khiến người khác đỏ mắt. Thời học sinh, thành tích học tập xuất sắc không nói, mà từ nhỏ tới nay, đã khiến mọi người cảm thán tài năng thương nghiệp thiên phú trác tuyệt của mình.

15 tuổi tiến vào một trong các công ty thuộc sản nghiệp La gia thực tập kinh doanh, bắt đầu làm từ tầng thấp nhất đi lên, chưa tới 20 tuổi, chỉ bằng thực lực của bản thân đã tự mình ngồi lên chức bị giám đốc công ty chi nhánh đó.

16 tuổi bắt đầu chơi cổ phiếu, ngắn ngủi nửa năm, bằng con mắt nhìn xa trông rộng, số cổ phiếu trong tay đã biến thành hàng chục nghìn đô.

Cho dù mấy chục nghìn đô đó đối với đại gia tộc như La gia hay Sở gia cũng không tính là gì nhưng đối với một thiếu niên mới 16 tuổi vừa tiếp xúc vơi thương nghiệp thì vô luận là từ phương diện nào cũng khiến người ta giơ ngón cái lên khen một câu: “Anh hùng xuất thiếu niên”.

Nghĩ lại hồi 16 tuổi mình đã làm được gì, Sở Cảnh trong lòng khẽ thở dài. Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng so với La Dục Chương mà nói, chính cậu vẫn còn kém xa.

Đương nhiên, cũng bởi vì vị La tiểu thiếu gia này ngoài dự đoán của mọi người quá mức ưu tú, vì thế còn chưa chờ La tiểu thiếu gia tốt nghiệp đại học, La lão thái gia đã bắt đầu dần dần sang nhượng quyền quản lý tập đoàn từ tay cha La Dục Chương trực tiếp chuyển giao cho cậu ta.

Hai năm sau, La lão thái gia đột ngột phát bệnh tim mà qua đời, nguyên bản tập đoàn La thị có khả năng sẽ bị ảnh hưởng xấu, lại được La Dục Chương ra tay khống chế tình hình, nên một chút nhiễu loạn cũng không có. Cả sản nghiệp lớn ngăn nắp trật tự ngược lại xu thế cổ phiếu La thị không những không sụt giảm mà lại càng có dấu hiệu tăng cao.

Sau đợt chấn động này, La tiểu thiếu gia coi như hoàn toàn hiên ngang đứng trước mặt mọi người, chặt chẽ trở thành trụ cột trung tâm của La gia, cùng trở thành đại gia chủ cầm quyền cao nhất trong gia tộc.

Mà nói tới duyên phận của Sở Hân Nhiên và La Dục Chương, mặc dù có chút cẩu huyết nhưng lại mang đậm sắc thái đồng thoại không thể không khiến người ta líu lưỡi.

Tuy rằng La gia luôn làm ăn phát đạt trong giới bạch đạo, nhưng dù sao cũng là cây to đón gió, có thể bình an đứng đầu bạch đạo như La thị, chuyện có quan hệ với giới hắc đạo tự nhiên không có khả năng không có.

La gia và Sở gia hợp tác với nhau chính là như thế. Tuy rằng song phương gia tộc không tính là thân mật khăng khít, nhưng trung gia bởi vì quan hệ lợi ích cộng đồng, kết giao cũng coi như thường xuyên.

La Dục Chương lần đầu tiên đi theo La lão thái gia tiến hành gặp mặt với Sở gia, đó là khi cậu ta 18 tuổi, đang ở trong thương giới học tập làm quen với mọi việc.

Đó là ngày tổ chức tiệc sinh nhật của Sở tam tiểu thư, cô con gái yêu quý của Sở lão gia. Làm người đã được La lão thái gia nhận định là người thừa kế, tự nhiên bắt buộc phải đến tham gia… đương nhiên, chính yếu, vẫn là cùng Sở gia tiếp xúc sâu thêm một bước.

Mà La Dục Chương biểu hiện đứng đắn thành thục tự nhiên khiến cho Sở lão gia rất thưởng thức. Một hồi nói chuyện qua lại với nhau xong, coi như nhận định đồng bọn tương lai của La thị.

Ra mắt cùng Sở gia xong, La Dục Chương cũng khẽ thở phào một hơi. Sau khi cùng Sở lão gia tử hàn huyên mấy câu, lúc này mới chính thức đem tâm tư tập trung vào bữa tiệc sinh nhật của Sở tam tiểu thư.

Nhưng kỳ quái chính là, bữa tiệc rõ ràng đã bắt đầu, mà nhân vật chính Sở tam tiểu thư mãi vẫn chưa xuất hiện. Sở lão gia có chút không vui kêu thủ hạ của mình là A Đức đi ra ngoài tìm xem, không bao lâu, A Đức ngược lại mang về một tin tức… Sở tam tiểu thư mệt mỏi cả ngày ở trong vườn ươm, lúc này đang ngủ say.

Sở lão gia tử nghe xong dở khóc dở cười, nhưng hiểu được tính tình con gái cưng nhà mình, cuối cùng chỉ có thể sủng nịnh lắc đầu, cứ kệ con bé vậy.

Vì thế, ngày hôm đó rõ ràng là bữa tiệc sinh nhật tổ chức cho Sở tam tiểu thư nhưng cũng là ngày chủ nhân của nó không tới tham dự.

Nhưng nói tới chuyện này, cũng không ai dám có ý kiến gì. Dù sao người ta cũng là con gái yêu của Sở lão gia tử, người khác có quyền gì mà ý kiến? còn nữa, những người hôm nay tới tham dự tiệc sinh nhật tam tiểu thư hơn phân nửa là gì Sở gia mà tới. Chỉ cần đạt được quan hệ với Sở gia, những thứ khác không còn quan trọng.

Hiển nhiên, La Dục Chương cũng chính là một trong số những người đó.

Nhưng, không thể không nói, chính tai nghe được Sở tam tiểu thư đến tột cùng là vì lý do gì mà không thể tham dự bữa tiệc, La Dục Chương lại đối với vị Sở tam tiểu thư này dâng lên một chút hứng thú.

Tuy rằng tuổi hắn còn nhỏ, nhưng làm người thừa kế của La gia, La Dục Chương đã từng gặp qua rất nhiều kiểu thiên kim tiểu thư, cũng như danh môn khuê tú, vô luận đối phương có tài mạo tính cách thế nào, đại đa số đều là kiểu rụt rè được nuông chiều. Chưa nói tới việc đi làm để nuôi sống bản thân… thì cũng kiểu dù chỉ cần đi bộ vài bước, cũng quyết định không chịu buông tha chiếc xe.

Ừm… mệt mỏi cả ngày trong vườn ươm? Lý do này thực kỳ quái.

Vì thế, từ đó về sau, ấn tượng của La Dục Chương đối với Sở tam tiểu thư chính là một tiểu thư quý tộc thích làm vườn.

La Dục Chương lần đầu chân chính gặp gỡ Sở Hân Nhiên, đó là chuyện 10 năm sau đó.

Bởi vì trường đại học cũ cố ý lên tiếng mời La Dục Chương tới trường diễn thuyết mấy tiết học, trong lúc vô ý ở trên bãi cỏ của trường thấy một cô gái kỳ quái.

Bởi vì góc độ nhìn nên La Dục Chương chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng cô gái đó. trên người mặc áo sơ mi trắng đơn giản cùng quần bò màu xanh đậm, đang ngồi xổm trên bãi cỏ, hết sức chuyên chú chăm sóc khóm hoa hồng màu nhạt.

Cô gái làm việc thực chăm chú, thủ pháp lão luyện cũng rất cẩn thận, khiến La Dục Chương nhìn thấy đột nhiên sinh ra một chút hứng thú khó hiểu.

…… tuy rằng cô gái chỉ mặc kiểu quần áo phổ thông bình thường, nhưng nếu không nhìn kỹ, bộ quần áo nhìn như đơn giản kia đều là đồ hàng hiệu xa hoa.

Người có thể mua được loại quần áo này lại làm nghề làm vườn? La Dục Chương không hiểu tại sao, vốn không định dừng lại nhưng cước bộ đã ngưng lại từ lúc nào.

Thẳng tới khi cô gái kia dừng tay hoàn thành công việc, La Dục Chương lúc này mới đi tới, mang theo một tia vui sướng ngay chính hắn cũng không chú ý, mở miệng hỏi: "Bạn học, em đang làm gì vậy?"

Cô gái kia hình như đã bị La Dục Chương đột nhiên lên tiếng dọa giật mình một chút, thân thể co rút lại, lập tức mang theo chút kinh hoảng ngửa đầu nhìn La Dục Chương một cái.

Chỉ một cái liếc mắt, nhưng mọi chuyện sau đó, lại giống như bắt đầu chậm rãi thoát ly khỏi khống chế của bọn họ.

Rốt cuộc vô pháp khống chế…

Bởi vì đủ loại nguyên nhân, Sở Cảnh tuy rằng biết La Dục Chương nhưng chân chính tiếp xúc chính diện với hắn lại không nhiều lắm. cho nên ấn tượng về La Dục Chương, kỳ thật hơn phân nửa là do người bên ngoài đàm luận, chính mình xác thực cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng không thể không phủ nhận, vị này đột nhiên xuất hiện với thân phận vị hôn phu của tam tỷ, đúng là đối xử với tam tỷ rất tốt.

Đời trước cậu biết, La Dục Chương cực kỳ yêu thương Sở tam tiểu thư, nhưng khi đó mình tư duy có chút cực đoan, đối với sự phân biệt bất công của Sở lão gia đều vô cùng oán hận, cũng không khỏi mặt lạnh trào phúng một phen loại hôn nhân chính trị này có được bao nhiêu nhiệt tình.

Kiếp này, bỏ qua hết thảy ác tâm mà nhìn, thì vị La Dục Chương này đối với tam tỷ quả thật không giống như loại biểu hiện có lệ đơn thuần xuất phát từ các cuộc hôn nhân chính trị. Dù sao, chăm sóc có thể giả bộ, nhưng sự ôn nhu thân thiết tỏa ra từ ánh mắt dù có diễn xuất thần sầu thế nào cũng sẽ để lộ sơ hở.

Ừm, giao tam tỷ cho người này… tựa hồ cũng không tệ lắm. Sở Cảnh âm thầm đánh giá trong lòng, mắt nhìn La Dục Chương cũng dịu đi một chút.

Tương lai cả đời này, người khiến cậu quan tâm cũng không nhiều lắm. trừ bỏ Tả Dĩ Uyên ra, người khiến cậu không yên lòng nhất, chính là Sở tam tiểu thư đơn thuần luôn cực kỳ quan tâm mình.

Tả Dĩ Uyên hạnh phúc, vì đời này đã có mình ở bên cạnh, còn về tam tỷ… tựa hồ, cậu cũng có thể yên tâm.

"….tôi là Sở Cảnh." Sở Cảnh hướng về phía La Dục Chương lịch sự mỉm cười một chút, mặt mày mang theo chút nhu hòa đảo qua Sở Hân Nhiên: "Ừm, còn có… tỷ phu (anh rể), lần đầu gặp mặt, về sau mong anh chiếu cố. Còn về tam tỷ… về sau kính nhờ anh."

"A Cảnh!" Sở Hân Nhiên thấp giọng kêu một tiếng, mặt hơi hơi ửng hồng.

Nhưng nghe lời này, nguyên bản La Dục Chương đang thản nhiên cười, đôi con ngươi dần hiện lên tia ấm áp. Vươn tay nắm tay Sở Hân Nhiên, cười nói: "….đương nhiên, tôi… thực yêu thích Hân Nhiên."

53. Chương 53

"Ở đây dị quốc tha hương, gặp nhau cũng là có duyên, không biết hai vị có thời gian rảnh hay không?" La Dục Chương nhìn Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh, mỉm cười nói: "Tôi biết phía trước không xa có một quá cà phê không tồi, hay là chúng ta tới đó trò chuyện một lúc?"

"Này…" tầm mắt Sở Cảnh liếc sang nhìn Tả Dĩ Uyên ở bên cạnh, thanh âm mang theo chút chần chờ, ngược lại không lập tức đáp lại.

Sở Hân Nhiên nghe La Dục Chương nói xong cũng động tâm, nháy đôi mắt to, mang theo chút mong chờ nhìn Sở Cảnh: "Đúng đó, A Cảnh, chị em chúng ta cũng đã lâu không gặp mặt tán gẫu rồi, chị còn rất nhiều điều muốn nói với em đó! đi thôi đi thôi!"

Sở Cảnh nhìn chị ba của mình vẻ mặt mong chờ, trong nhất thời lời cự tuyệt nói không ra miệng.

Mà lý do Sở Cảnh do dự, người bên ngoài thì không rõ, nhưng Tả Dĩ Uyên người trong cuộc lại biết rất rõ.

Tuy rằng với thân phận của bọn họ, nếu không có vệ sỹ đi theo bên mình thì không nên ở bên ngoài lâu, nhưng dù sao thân phận đối phương khác, đều là người một nhà, nên tạm thời cũng không cần nhiều băn khoăn. Còn nữa, hai người này cũng không phải người khác. Sở Hân Nhiên chính là người thân duy nhất là Sở Cảnh luôn đặt nặng trong lòng. Là người yêu vừa mới được thừa nhận của Sở Cảnh, Tả Dĩ Uyên cũng nên lấy lòng "chị vợ" tương lai một chút, trước tiên cũng vì mình mà hành động.

Chỉ có chút đáng tiếc, thật vất vả hai người mới có thời gian riêng để hẹn hò, thế mà lại…

Nhưng tục ngữ cũng đã nói, thời gian vẫn còn nhiều, tâm tình Tả Dĩ Uyên có chút khoái trá nghĩ như vậy: hắn cùng Sở Cảnh cũng đã ngả bài với nhau rồi, rốt cục cũng đã hợp thành một đôi, chẳng lẽ còn sợ sau này ít có cơ hội hai người ở bên nhau hay sao?

"A Cảnh, em khó có khi được gặp lại người thân, không nên do dự như vậy." Tả Dĩ Uyên vươn tay vỗ vai Sở Cảnh, thấp giọng nói: "Dù sao hôm nay cũng không có chuyện gì đặc biệt, hơn nữa, chúng ta đã đi dạo cả ngày rồi, cũng nên nghỉ ngơi một chút, phải không?"

Nghe Tả Dĩ Uyên nói xong, hai mắt Sở Hân Nhiên sáng rực lên, đối với Sở Cảnh ra sức gật đầu, nhân tiện dùng ánh mắt đầy cảm kích liếc liếc nhìn Tả Dĩ Uyên.

Trong lòng Sở tam tiểu thư đơn thuần khờ dại, chỉ bằng một câu nói mà hình tượng đại boss tràn ngập bá khí nháy mắt tốt lên không ít.

Nha nha, anh ta đúng là người tốt mà!

Sở Cảnh nghe Tả Dĩ Uyên khuyên bảo ngược lại cũng cảm thấy kinh ngạc mà quay đầu nhìn hắn một cái. Nhưng tới khi nhìn thấy trong mắt chị mình tỏa ra hào quang cảm kích không chút nào che dấu, trong lòng nhất thời hiểu rõ Tả Dĩ Uyên rốt cuộc đang có quỷ chủ ý gì.

Mỉm cười, nếu song phương đều không có ý kiến gì, Sở Cảnh tự nhiên cũng vui vẻ muốn cùng Sở Hân Nhiên hảo hảo ôn chuyện một phen, lập tức liền gật đầu, lôi kéo Tả Dĩ Uyên đi theo sau Sở Hân Nhiên và La Dục Chương đi tới quán cà phê La Dục Chương đã giới thiệu kia.

Nếu đã là nơi La Dục Chương giới thiệu thì điều kiện cùng bài trí nơi đó không thể nói là không tốt.

Quán cà phê này thực sự bày trí rất đẹp, rất thanh nhã, toàn bộ quán đều lấy trúc đề sắp đặt, cùng với rất nhiều loài hoa tươi làm cho không gian càng tự nhiên thoải mái, tuy rằng không thể so với những nơi sang trọng bọn Tả Dĩ Uyên thường hay tới, nhưng sự mộc mạc thanh lịch cũng có cái đẹp riêng của nó.

Sở Cảnh không dấu vết liếc nhìn Sở Hân Nhiên đối với quán cà phê này phi thường yêu thích, ý cười bên môi càng dày thêm. Chị ba của cậu… đã lâu như vậy mà trước sau như một đều cực kỳ yêu thích hoa cỏ…

Lại liếc nhìn La Dục Chương vẫn một mực tỉ mỉ che chở bên cạnh chị mình, bất giác gật gù hài lòng.

Đối với con rể mới của Sở gia này, cậu cũng thực vừa ý. ít nhất cũng nhớ rõ sự yêu thích của Sở Hân Nhiên là gì, hẳn là không tệ.

Bốn người tìm một chỗ ngồi gần cửa sổ, tùy tiện gọi mấy cốc cà phê, sau khi được người phục vụ bưng lên rời đi xong, liền bắt đầu đơn giản hàn huyên tán gẫu.

“Đúng rồi, A Cảnh, lần này bọn em tới Paris làm gì vậy?”

Vươn tay bỏ một viên đường vào tách cà phê, khuấy khuấy, nghĩ nghĩ, lại cho thêm một viên nữa. khe khẽ nhấp môi một chút xíu, Sở Hân Nhiên mặt nhăn tít như cái bánh bao, vươn tay lén lút định cho thêm một viên đường nữa, lại bị một bàn tay to khác ôn nhu ngăn lại.

Sở Hân Nhiên tội nghiệp quay đầu, ai oán nhìn ‘người xấu’ không cho mình thêm đường, cái miệng nhỏ nhắn bất mãn chu chu.

La Dục Chương mang theo nụ cười bất đắc dĩ, trong mắt tràn ngập sự sủng nịnh: “Quên lần trước em bị đau răng à? Còn dám ăn ngọt nữa sao?”

“Nhưng mà… thật đắng.” Sở Hân Nhiên chỉ chỉ cái tách cà phê oán giận.

La Dục Chương lắc lắc đầu, vươn tay gọi phục vụ, đổi cho cô một cốc nước chanh, Sở Hân Nhiên dùng ống hút một ngụm nước chanh, trên mặt nhất thời cười tươi như hoa.

La Dục Chương nhìn Sở Hân Nhiên biểu tình hớn hở, một lúc lâu sau, vẫn nhịn không được mà vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa đỉnh đầu cô.

Sở Cảnh thu sự ân ái dịu dàng của hai người vào trong mắt, khóe miệng khẽ nhếch một cái, nghiêng đầu trao đổi ánh mắt với Tả Dĩ Uyên, rồi mới nói: “Không có gì, chỉ là ở bên này lâm thời có chút việc, là thủ hạ của Tả, tự nhiên không thể thoái thác và hộ tống lão bản bay tới đây. Nhưng nói lại… chị ba, chị và anh rể tương lai tới Paris làm gì vậy? chẳng lẽ La gia gần đây định mở rộng thị trường sang đây?”

“A, a, cái kia… không phải…” Sở Hân Nhiên rất nhanh ngẩng đầu nhìn Sở Cảnh, ánh mắt có chút tránh né, trên mặt cũng khẽ nhiễm một tia ửng đỏ: “Bọn chị lần này… khụ, lần này là đến…”

Sở Hân Nhiên lắp bắp mãi không nói ra miệng được, La Dục Chương ngược lại trông rất sảng khoái. Nhìn bộ dạng Sở Hân Nhiên mặt đỏ tai hồng, da mặt mỏng, La Dục Chương khẽ bật cười, tiếp lời: “Kỳ thật, bốn tháng sau, tôi và Hân Nhiên sẽ tổ chức lễ cưới, cho nên trước tiên cố ý tới Paris, nhờ Ann thiết kế riêng cho Hân Nhiên một bộ váy cưới.”

“Thật sao?” Sở Cảnh nghe xong, đầu tiên là sửng sốt, rồi lập tức nét mặt vui mừng mà nhìn Sở Hân Nhiên đang cúi gằm mặt, cơ hồ sắp cụng mặt bàn, trêu đùa nói: “Chị ba, thật không nghĩ tới, Sở gia có 4 người con, người lập gia đình đầu tiên cư nhiên lại là chị. Vậy em phải chúc mừng tân nương đẹp nhất trên đời Sở tam tiểu thư rồi.”

“A cảnh!” Sở Hân Nhiên trừng mắt lườm Sở Cảnh một cái, sắc mặt càng ngày càng đỏ. Ý trêu đùa của Sở Cảnh càng lúc càng đậm.

“Nhưng mà, chị ba à, không đúng…: Sở Cảnh chậm rì rì kéo dài âm điệu, đôi con ngươi đen láy hơi cong lên, mang theo chút bất mãn: “Sao chuyện chị kết hôn lớn như vậy, lại không nói cho em biết đầu tiên? Nếu em bỏ lỡ hôn lễ của chị ba, không phải sẽ khiến em hối hận suốt đời sao? hay là nói… chị ba sợ em không có đủ tiền mừng?”

“Nói nhăng nói cuội gì đấy!” nhắc tới điều này, Sở Hân Nhiên ‘rầm’ một tiếng đập bàn, nhìn thẳng Sở Cảnh, sát khí ‘vèo vèo’ bắn tứ phía: “Chị đã sớm muốn nói cho em biết, nhưng em cũng đâu có chị địa chỉ để liên lạc với em?! Em rời Sở gia đi lâu như vậy, không chủ động cho gia đình một phương thức liên lạc cụ thể thì chị biết nói cho em thể nào hả?”

“Cũng đúng!” Sở Cảnh nghe chị gái nói như vậy thì có chút đau đầu. Cũng may là trước khi chị ba vận dụng thế lực gia đình đi tìm cậ thì cậu đã xuất hiện trước, bằng không, về sau chuyện đó mà có lộ ra, cậu không còn mặt mũi nào nữa là lăn lộn trong giới.

Tả Dĩ Uyên một bên ngồi nghe, lúc này mới cười cười nói: "Cho nên bây giờ cũng thực may, một chuyến tới Paris hai chị em được gặp nhau rồi, phải không? Sở tam tiểu thư, khi tổ chức hôn lễ ngàn vạn lần nhớ gửi một tấm thiệp tới cho Tả mỗ nhé. Ha ha, tôi cũng muốn chúc mừng hạnh phúc cho Sở tam tiểu thư."

Nguyên bản đối với Sở Cảnh còn đang hùng hùng hổ hổ, Sở Hân Nhiên vừa nghe Tả Dĩ Uyên nói như vậy liền biến thành một con thỏ con. Lắp ba lắp bắp mãi mới gật đầu nói: "Thiệp mời nhất định sẽ đưa tới. Khụ, nhưng tôi cũng biết, sự nghiệp Tả tiên sinh bận rộn, cho dù có việc bận không thể tham gia cũng không sao cả..."

"Lời này Sở tam tiểu thư nói sai rồi." Tả Dĩ Uyên lắc đầu, con ngươi thâm trầm hiện lên chút ý vị sâu xa: "A Cảnh là một thủ hạ hiếm có, A Cảnh lại là phụ tá đắc lực của tôi, như vậy chị ba của A Cảnh tự nhiên cũng như chị ba của Tả mỗ, nếu đều đã là người một nhà, hôn lễ của chị gái, sao có thể vắng mặt được chứ?"

Sở Cảnh nghe vậy, lập tức liếc nhìn Tả Dĩ Uyên một cái.

Cái tên này, nói ba xạo cái gì vậy, như thế nào đã thành người một nhà? Như thế nào Sở Hân Nhiên đã thành chị ba của hắn vậy?

Sở Cảnh trong lòng oán thầm, chỉ so tuổi tác, Tả Dĩ Uyên anh cũng đã hơn người ta tận 8 tuổi, còn kêu người ta là chị? Shit, tiết tháo của anh ở đâu rồi hả?

Tiếp thu ánh mắt châm chọc của Sở Cảnh, Tả Dĩ Uyên một chút thần sắc cũng không đổi. bĩnh tĩnh cười nhạt nhấp một ngụm cà phê, bày tay ở dưới gầm bàn ở góc độ La Dục Chương và Sở Hân Nhiên không nhìn thấy, khẽ cầm chặt tay Sở Cảnh.

Sở Cảnh cảm giác độ ấm không thuộc về tay mình, ánh mắt khẽ động, nhưng cũng không buông ra. Ngược lại cũng khẽ nắm chặt tay hắn.

Ừm, t uy rằng người này da mặt dày một chút... nhưng cảm giác này, thực không xấu.

Sở Hân Nhiên một bên có chút kỳ kỳ quái quái tại sao mình lại có thêm một em trai... lại còn là em trai rõ ràng lớn tuổi hơn mình, nhưng cũng chỉ há miệng thở dốc, cuối cùng cũng không đem lời này hỏi ra miệng.

La Dục Chương nhìn nhìn Tả Dĩ Uyên, lại thoáng liếc nhìn Sở Cảnh, tựa hồ đã hiểu ra được cái gì, thâm sắc con ngươi có chút tối nghĩa, nhưng cái gì cũng không nói, chủ động đem đề tài dời sang chuyện khác.

Một bàn bốn người, trừ bỏ Sở tam tiểu thư, còn lại ba người kia, mỗi người đều là tinh anh, chỉ mới mấy giờ đồng hồ, thiên nam địa bắc đều nói qua, hơn nữa, thi thoảng Sở Hân Nhiên còn ngốc manh ngốc manh chen vào một vài câu ngốc ngốc ngặt lời, khiến cả đám cười vang, coi bộ trò chuyện cũng không quá tẻ ngắt.

Bóng đêm buông dần, cũng đã đến lúc tan cuộc, vài người đang nói cũng kết thúc cuộc nói chuyện chuẩn bị

rời đi, Sở Hân Nhiên lại bỗng nhiên kéo Sở Cảnh lại, bộ dạng muốn nói lại thôi khiến Sở Cảnh không khỏi mỉm cười.

"Có chuyện gì vậy?" Sở Cảnh khẽ hỏi.

"Cũng, cũng không có gì." Sở Hân Nhiên do dự trong chốc lát, mới ấp a ấp úng nói: "Còn hơn hai tuần nữa nữa đến ngày mừng thọ của cha, A Cảnh, kỳ thật mấy năm nay ba vẫn luôn rất nhớ em, có thể cùng chị về nhà một chuyến không?"

54. Chương 54

Sở Cảnh ngồi trong khoang hạng nhất của máy bay, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, máy bay còn chưa cất cánh, chung quanh sân bay người ra người vào lườm lượp tấp nập, thật náo nhiệt.

Bỗng nhiên nhớ lại cảnh tượng khi vừa qua cửa kiểm tra an ninh.

Một đôi tình nhân trẻ tuổi dường như có tình cảm rất sâu nặng, người còn trai phải lên máy bay, cô gái ở lại thực luyến tiếc, lôi kéo nhau một hồi, sau đó ở giữa sân bay hôn nhau nồng nhiệt. Chậc Chậc, thiếu chút nữa chọt mù mắt cậu.

Sở Cảnh vươn tay vuốt ve chiếc di động màu bạc mới tinh đang cầm ở tay kia.

Không lâu trước đó, bị người kia cường ép bắt mình nhận, còn mỹ danh gọi là điện thoại tình nhân. Toàn bộ lưu trữ trong điện thoại cũ đã hoàn toàn không cánh mày bay, chiếc di động mới lại hoàn toàn sạch sẽ chỉ trơ trọi một số điện thoại quen thuộc.

Chậc …. này thật là…

Sở Cảnh khẽ nheo lại con ngươi, lông mi cong rũ xuống, che toàn bộ thần sắc dấu trong mắt.

"A, A Cảnh, sao chỉ có một mình em đi vậy?" Sở Hân Nhiên ngồi ở hàng ghế trước quay đầu xuống hỏi cậu: "Không phải ông chủ em muốn tới Trung Quốc khảo sát nên mới chuẩn bị mua vé máy bay cùng chuyến với chúng ta sao? sao bây giờ lại không thấy Tả tiên sinh đâu?"

"A, Tả…" Sở Cảnh lên tiếng, giương mắt nhìn Sở Hân Nhiên, suy nghĩ bất giác lại bay đi.

Tuy rằng tối hôm qua lời đề xuất của Sở Hân Nhiên có chút đột ngột, nhưng Sở Cảnh suy xét trong chốc lát cuối cùng vẫn đồng ý.

Về phía tình cảm cá nhân, tuy Sở Cảnh không có nhiều hảo cảm với Sở gia, nhưng dù sao trong người cũng có một phần huyết thống ràng buộc, cho dù là nơi đó ở đó không cảm thấy thoải mái hay một phần vì chuyện phát sinh ở kiếp trước, mỗi khi nhớ lại vẫn có cảm giác căm hận khó có thể chịu đựng.

Còn nữa, trong khoảng thời gian này bên phía bọn họ lại liên tiếp phát sinh một loạt chuyện, cuối cùng mọi manh mối đều chỉ hướng Trung Quốc. cậu còn nhớ chuyện lần trước ở Bermuda sau khi kết thúc, cậu đã hỏi Lacey được một chút tin tức.

Người đứng sau lưng gia tộc Matada hiện tại có khả năng rất lớn ở một thành phố nào đó của Trung Quốc. Hơn nữa… không biết tại sao, cậu vẫn luôn có cảm giác, người này nói không chừng có một mối quan hệ nào đó với Sở gia.

Còn cả chuyện khi bị hãm hại ở Bermuda, Matthew đã khai ra người kia.

Ánh mắt âm lãnh giống loài rắn.

Sở Cảnh có thể khẳng định, cậu tuyệt đối đã từng thấy qua người này. Hơn nữa.. nhất định là khi ở Sở gia.

Cái chết ở kiếp trước tuy là cậu gieo gió gặp bão, nhưng đừng có ai quên rằng cái biệt danh "chó điên" của cậu là từ đâu mà có. Có thù tất báo… nếu không hành động thực tế để chứng minh một chút, chẳng phải rất không hợp với biệt danh này của cậu sao?

Nhưng nói tới Matthew…. Sở Cảnh khẽ nhếch môi. Mặc dù cậu không coi gã là người tốt, nhưng nếu đã đáp ứng gã bảo toàn mạng sống cho vợ con gã, như vậy cậu sẽ không nuốt lời, chỉ là…chung quy vẫn chậm một bước.

Vợ Matthew và đứa bé mới hơn một tuổi đã sớm mất tích. Bọn tuy rằng đoán được mẹ con bọn họ có thể đã gặp bất trắc nhưng vẫn phái người đi tìm. Thẳng tới một tuần trước… bọn họ tìm được xác một phụ nữ bị bầm thây thê thảm cùng một đứa bé đã tắc thở mà chết, xác cả hai bị ném xuống một chiếc giếng cạn.

Sở Cảnh khẽ nhắm mắt lại, không mong muốn nhớ lại hiện trường thảm trạng thi thể lúc ấy.

Suy nghĩ bị kéo xa một chút. Nếu các manh mối đều nhắm tới Trung Quốc, như vậy trước sau gì cũng phải tới Trung Quốc một chuyến. Đúng lúc nhân dịp đại thọ của Sở lão gia tử, bọn họ nhân cơ hội trở về, như vậy cũng sẽ không gây chú ý gì.

Sở Cảnh và Tả Dĩ Uyên thương lượng một phen, hết thảy đều lên kế hoạch xong, thậm chí trong thâm tâm Tả Dĩ Uyên, hắn rất chờ mong ngày 'chính thức' tới cửa bái phỏng nhạc phụ (cha vợ) đại nhân. Nhưng trong tình hình mấu chốt này, cố tình phải tách ra hai đường mà hành động.

Bên Tây Phi đã được quyền cho phép hoạt động khai thác khoáng thạch, không hiểu sao lại bất ngờ xảy ra chuyện, bên phía chính phủ lâm thời dường như muốn đổi ý.

Tả Dĩ Uyên gần đây định lấn sâu vào thị trường đá quý trang sức, nên quyền khai thác khoáng thạch ở Tây Phi là cực kỳ trọng yếu. Hiện tại xảy ra vấn đề, Tả Dĩ Uyên chỉ có thể tự thân xuất mã, mau chóng bay qua đó để giải quyết. chuyện này nếu để trì hoãn lâu, khó tranh khỏi lại mọc ra một con thiêu thân nào đó.

Bởi vậy, thời gian Tả Dĩ Uyên bay đi Tây Phi lại trung hợp với thời gian Sở Cảnh bay về Sở gia.

Nguyên bản Sở Cảnh nghe tình hình như vậy, trong lòng rất không thoải mái, nhưng chỉ trong chớp mắt, nhìn thần sắc Tả Dĩ Uyên càng thêm khó coi, ngược lại đáy lòng thấy thống khoái vô cùng.

Hai người bàn bạc thay đổi lại kế hoạch một chút, đoán chừng Tả Dĩ Uyên ở bên kia khoảng chừng nửa tháng là có thể giải quyết xong việc, Sở Cảnh trực tiếp đưa ra ý kiến…. cậu sẽ cùng Sở Hân Nhiên trở về Sở gia xử lý chuyện gia đình trước, còn Tả Dĩ Uyên sang bên kia xử lý thỏa đáng chuyện mỏ khoáng thạch, rồi trực tiếp bay tới Trung Quốc, hội hợp với Sở Cảnh.

Tả Dĩ Uyên đối với chuyện này thật vất vả mới thông báo cho đám đàn em, thái độ cũng thực không thoải mái, nhưng hiện tại cũng chỉ có phương pháp này là khả thi nhất. kết quả hai người sáng sớm hảo hảo thân thiết nhau hồi lâu, Tả Dĩ Uyên chỉ có thể ôm hận tiễn Sở Cảnh ở sân bay, sau đó cùng bọn Chris lên máy bay tư nhân bay thẳng tới Tây Phi.

Ừm… mà 'chiếc điện thoại tình nhân' bên trong sạch sẽ chỉ có một dãy số duy nhất, chính là khi cậu chuẩn bị xuống xe bị nam nhân đang hờn dỗi nào đó cứng rắn nhét vào tay.

Nhớ lại Tả Dĩ Uyên thân đại nam nhân bộ dạng lại như trẻ con, trong mắt hơi xẹt qua tia mỉm cười.

Nam nhân này thật là…

"Tả còn một số việc riêng cần phải xử lý, cho nên tạm thời không cùng chúng ta về Sở gia." Sở Cảnh giải thích với Sở Hân Nhiên: "Tuy rằng lần này Tả không có khả năng tham dự thọ yến của cha, nhưng Tả cố ý nhờ em nhắn lại…"

"Nhắn gì?" Sở Hân Nhiên nghiêng đầu tò mò.

"Anh ấy nói, hôn lễ của chị, cho dù là tận thế, anh ấy cũng nhất định sẽ hủy toàn bộ lịch trình cùng em tham dự nâng ly chúc mừng cho chị." Sở Cảnh tủm tỉm cười nói.

*****

"Chris, mấy giờ rồi?"

Từ từ nhắm hai mắt lại dựa vào lưng ghế trên máy bay, Tả Dĩ Uyên có chút không để ý hỏi.

Cho dù hành vi thái độ của Tả Dĩ Uyên tựa hồ không khác gì ngày thường, nhưng làm một thủ hạ đắc lực làm việc hơn 10 năm bên cạnh đại boss như Chris mà nói, đến lúc này mà còn không nhìn ra tâm tình của boss nhà mình đang cực độ không tốt dường như sắp bạo phát, như vậy cậu có thể thu dọn đồ đạc cuốn xéo về nhà ôm đùi bà xã luôn được rồi.

Hơn nữa, nếu đoán không nhầm, có thể ảnh hưởng trực tiếp tới tâm tình đại boss hiện tại chỉ có thanh niên phương Đông xinh đẹp hiện đang bay tới Trung Quốc kia mà thôi.

Nhưng biết thì biết vậy, Chris cũng không dám nói toạc chuyện này ra. Ho nhẹ một tiếng, nhìn nhìn thời gian, mới cung kính nói: "Đã là 9 giờ 3 phút sáng, phỏng chừng còn hơn 5 tiếng nữa mới tới Sierra Leone?"

"Ừ." Tả Dĩ Uyên phát ra một tiếng lạnh nhạt, rồi lập tức hơi mở to mắt, liếc nhìn Chris một cái, tựa hồ lầu bà lầu bầu gì đó, lại giống như đang tự hỏi mà khẽ nói: "Cậu nói xem, mọi chuyện vốn đang tốt đẹp, sao đột nhiên lại có biến? nếu nói vấn đề về phía chính phủ, ngược lại khả năng là không lớn. Dù sao bọn họ cũng đã đáp ứng xong xuôi rồi, nếu vô duyên vô cớ đùa giỡn chúng ta… hậu quả bọn họ tự biết."

Chris thấy Tả Dĩ Uyên đang nói tới chính sự, thoáng bình tĩnh lại, tiếp lời nói: "Boss, em cũng cho là thế, Sierra Leone tuy rằng khoáng sản phong phú, nhưng chung quy cũng là một quốc gia cực độ bần cùng, phương diện quân đội càng không chịu nổi một kích. Dưới tình huống như vậy, bọn họ không thể cự tuyệt sự trợ giúp của chúng ta chứ đừng nói trở thành địch nhân của chúng ta."

Trong con ngươi Tả Dĩ Uyên hiện lên chút lo lắng, khóe môi hơi câu lên: "Mặc kệ thế nào, mỏ quặng kia là của ta rồi. hơn nữa…. tôi cũng không hy vọng lãng phí nhiều thời gian ở cái nơi như vậy. Nếu đã không thành… Chris, mọi chuyện tiếp theo dựa vào cậu. tôi hy vọng cậu gần đây quá rảnh rỗi mà không trở nên vô dụng, năng lực của cậu ngàn vạn lần đừng có tụt lùi. Nhớ kỹ, biểu hiện lần này trực tiếp liên quan tới thời gian nghỉ kết hôn của cậu dài hay ngắn."

"Boss, anh yên tâm đi." Chris nghe vậy ngược lại có chút không thèm để ý, khuôn mặt tươi cười càng sáng lạn: "Em cam đoan trong thời gian ngắn nhất sẽ đưa anh tới bên cạnh Sở! về phần thời gian nghỉ kết hôn…em cũng không chờ được nữa!"

Nghe Chris nhắc tới Sở Cảnh, trong mắt Tả Dĩ Uyên khẽ dịu hơn, nhưng ngay sau đó không biết đang nghĩ tới cái gì, nguyên bản đôi mắt đang dịu đi lại lạnh lẽo, âm trầm xuống, thậm chí còn mang theo tia giận dữ.

Hừ… xem ra, nếu bên phía chính phủ không cho boss nhà mình một lời giải thích hợp lý cùng với bảng giá mới mà nói thì hành trình lần này tới Sierra Leone chỉ sợ không lành.

Chris một tay chống đầu, đại não thần mã hành không (ngựa thần lướt gió tung bay) mà nghĩ… nhưng nếu Sierra Leone đồng ý đưa ra một viên kim cương tuyệt đỉnh tinh mỹ tặng đại boss nhà cậu làm nhẫn cầu hôn… nói không chừng, đại boss sẽ lập tức tha thứ cho bọn họ.

****

“Khụ khụ…”

“A Cảnh, em làm sao vậy?” Sở Hân Nhiên nghe thấy động tĩnh liền xoay người lại nhìn Sở Cảnh.

“Khụ..khụ khụ… không có gì.” Sở Cảnh cau mày lắc đầu, vươn tay lau mấy giọt nước còn vương bên môi: “Chỉ là uống nước bị sặc thôi, không có chuyện gì.”

“À à.” Sở Hân Nhiên gật đầu: “A Cảnh, em cẩn thận chút.”Sở Cảnh có lệ mà cong môi mỉm cười, vươn tay cầm cốc nước lên uống một ngụm nữa. Mày nhăn càng sâu, ân ẩn mang theo chút nghi hoặc.

_____ khi vừa rồi cậu uống nước, đột nhiên một cảm giác ác hàn lan tràn khắp toàn thân, rốt cuộc là cái gì?!

Hình như… có chuyện khác thường nào đó tại lúc cậu không biết đã xảy ra.

Sở Cảnh lắc lắc đầu, hít sâu một hơi: Không biết Tả thế nào rồi.

55. Chương 55

Bởi vì hôn lễ của Sở Hân Nhiên và La Dục Chương còn rất nhiều chuyện cần phải làm chuẩn bị, cho nên sau khi vừa hạ cánh Sở Cảnh liền tạm thời tách khỏi họ về nhà trước.

“A Cảnh, để em một mình về trước thực không hay.” Sở Hân Nhiên ngại ngùng, liếc mắt nhìn sang La Dục Chương bên cạnh, nụ cười có chút hối lỗi: “Nhưng mà trước khi lên máy bay, chị đã gọi điện cho cha, chắc lúc này người của cha đang chờ em ở bên ngoài rồi đấy.”

Sở Cảnh gật đầu, ngược lại cũng không cảm thấy gì, nhếch môi một cái, nói: “Chị không cần lo lắng, tuy rằng em đã ra ngoài vài năm nhưng cũng không đến mức sẽ lạc đường đâu.”

Sở Hân Nhiên ‘ừ’ một tiếng, nhìn đồng hồ quả thật đã không còn sớm nữa, vội nói: “Vậy chị với A Dục đi trước nhé… chắc tối bọn chị sẽ trở lại Sở gia rồi chúng ta nói chuyện sau nhé?”

“Vâng.” Sở Cảnh gật đầu, sau đó nhìn theo thân ảnh La Dục Chương và Sở Hân Nhiên biến mất trong đám đông, thẳng tới khi hoàn toàn không còn thấy nữa, mới chậm rãi thu hồi tầm mắt.

Nheo mắt quan sát bốn phía xung quanh, Sở Cảnh lập tức lại cúi đầu, không chút để ý sửa sang lại quần áo bởi vì ngồi thời gian dài mà hơi nhăn một chút, sau đó thuận tay lấy di động ra, nhìn thời gian, nghĩ nghĩ, mở mục tin nhắn mới, ngón tay nhanh chóng ấn ấn mấy chữ.

Nhìn lại tin nhắn được mình viết ra, tựa hồ vừa lòng mỉm cười. Khẽ ấn gửi đi, sau đó lại đút điện thoại vào túi áo phải.

Cuối cùng chỉnh lại cúc tay áo, Sở Cảnh cũng không tốn thời gian ở đây nữa, xoay người, đi thẳng ra cửa sân bay.

Ra tới ngoài cửa, quả nhiên đã sớm có một chiếc xe đậu ở cách đó không xa lẳng lặng chờ. Cước bộ hơi dừng lại chút, sau đó cũng lập tức nhanh chân bước qua.

Mà người sớm đứng chờ bên ngoài xe thấy Sở Cảnh đi tới chỗ mình, cũng vội vàng khom lưng, cung kính nghênh đón cậu.

"Tứ thiếu gia, mời lên xe." Người nọ thấp giọng nói: "Lão gia đã ở nhà chính chờ ngài."

Sở Cảnh nghiền ngẫm nhìn nam nhân đang cung kính chuẩn bị mở cửa xe cho mình, không biết sao bỗng nhiên lại nhớ tới sau khi trọng sinh, ngày mà Đức thúc tới đón mình trở về nhà chính Sở gia.

Nhưng lúc này đây, Sở Cảnh ngược lại không cự tuyệt động tác nam nhân giúp mình mở cửa xe.

Ừm, lẽ nào là tâm tình bất đồng? Sở Cảnh trong lòng khẽ cười nhạo một tiếng, lập tức cụp mắt xuống, nhìn vào trong xe.

"Tứ thiếu gia, mời." nam nhân mở cửa xe ra, cung kính khẽ nói.

Sở Cảnh đứng ở bên ngoài xe, cùng nam nhân lúc này đang ngồi ở ghế sau lẳng lặng nhìn nhau một giây, cái gì cũng chưa nói. Nhíu mày, động tác tự nhiên cúi người lên xe.

Nam nhân chờ bên ngoài thấy Sở Cảnh đã yên vị, liền nhanh chóng đóng kỹ cửa xe giúp Sở Cảnh, sau đó lưu loát ngồi lên vị trí ghế lái, thuần thục thắt dây an toàn, sau khi lái xe ra đường liền giẫm chân ga cấp tốc chạy về hướng nhà chính Sở gia.

Bên trong xe thực an tĩnh. Bởi vì không có người mở miệng nói chuyện, mà hình thành một loại trầm mặc quỷ dị.

Nam nhân ngồi ghế lái hai lần ba lượt từ gương chiếu hậu trộm nhìn về phía hai nam nhân đang ngồi ở ghế sau, tựa hồ vốn muốn nói gì đó, nhưng cảm giác bầu không khí trong xe đầy áp lực, ông há miệng thở dốc, cuối cùng cái gì vẫn không nói ra miệng được.

Sở Cảnh có thể cảm giác nam nhân ngồi bên trái mình kia đang không ngừng truyền ra từng đợt lãnh khí. Tuy rằng loại lãnh khí này kỳ thật chính là do tính cách của người đó mà ra, nhưng vẫn nhịn không được mà muốn oán thầm.

Hơi hơi nghiêng đầu đánh giá người nam nhân bên cạnh.

Không thể nghi ngờ, người này chính là thuộc loại dung mạo tuấn lãng. Ngũ quan rõ ràng đường cong tuyệt đẹp, chỉ nhìn mỗi khuôn mặt này thì giống cậu tới hơn 5 phần. Nhưng cho dù khuôn mặt có tương tự thì thân thể người này cũng cường tráng cao lớn hơn cậu chút, nên trông hoàn toàn khác biệt với vẻ tinh xảo của cậu mà ngược lại cực kỳ có hình tượng nam nhân thiết huyết cương nghị.

Rất phù hợp với khí tức băng sơn vĩnh viễn không hòa tan của ổng. Chậc chậc, năm đó, kỳ thật chiếc Titanic là đụng vào ngài mà chìm đi?

Ánh mắt đánh giá của Sở Cảnh tuy rằng không tính là mạo muội làm càn, nhưng lại hoàn toàn không chút nào che dấu. Rốt cục nam nhân bị nhìn có chút không kiên nhẫn cũng nghiêng đầu, cau mày chống lại tầm mắt của cậu.

"Yo, đại ca, đã lâu không gặp." giằng co nhau vài giây, Sở Cảnh nhếch môi, trên mặt lộ ra một nụ cười thân thiện, đầu tiên đối với Sở Tu lên tiếng chào hỏi trước, rốt cục đánh vỡ không khí trầm mặc bị đè nén nãy giờ trong xe.

Tựa hồ không nghĩ tới Sở Cảnh sẽ chủ động cùng mình chào hỏi, nguyên bản Sở Tu vẫn luôn không nói gì lại cau mày lẳng lặng nhìn Sở Cảnh trong chốc lát, nhưng anh phát hiện, trong con ngươi đen láy của Sở Cảnh cái gì cũng không nhìn ra được, liền rõ ràng lưu loát thu hồi tầm mắt, gật đầu, coi như đáp lại.

Nói thật, đối với Sở đại thiếu gia Sở Tu mà nói, cảm tình của Sở Cảnh với người anh trai này luôn có chút phức tạp.

Nếu nói là hận, thì chưa đến mức. Thậm chí chán ghét cũng chưa tới.

Nhưng vì kiếp trước, chấp niệm đối với vị trí gia chủ Sở gia quá sâu, lại có một người thừa kế danh chính ngôn thuận, năng lực hơn người lù lù ngay trước mắt cản đường, tự nhiên trong một thời gian dài, Sở Cảnh đều coi Sở Tu là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

Hơn nữa, bởi vì quan hệ đối địch kiếp trước, hai người cũng không ít lần ngáng chân đối phương. Nhiều khi, thậm chí còn làm ra những điều nguy hiểm tới sinh mạng đối phương —— thực có thể nói là đối thủ không đội trời chung, đối đầu tới ngươi chết ta sống.

Ừm… mà tối trọng yếu là, kiếp trước, cuối cùng Sở Tu cũng thực sự chết trong tay cậu.

Sở Cảnh gãi gãi cằm, không thể không thừa nhận, nhìn thấy người nguyên bản kiếp trước đã chết ở trong tay mình một lần nữa khỏe mạnh, chân thật tồn tại ngay trước mắt mình, loại cảm giác này… quả thật phi thường vi diệu.

Nói thật, nếu bỏ qua những yếu tố khách quan, thì vị Sở Tu này với vai trò là một người anh trai mà nói,

không tính đủ tư cách; nhưng nếu đứng trên lập trường đối tác làm ăn thì coi như một nhân vật không tồi.

Mặc dù có chút lãnh tĩnh, nhưng ít nhất cũng không lén lút sau lưng người khác mà làm gì đó. Có lẽ… kiếp này quan hệ với vị anh cả này nói không chừng có thể dịu đi không ít.

Sở Tu tuy rằng vẫn luôn không hé răng, nhưng ánh mắt đánh giá anh của Sở Cảnh bên này vẫn không hề che lấp, ánh mắt này từ khi sinh ra cho tới giờ anh vẫn chưa từng cảm thấy. Cảm giác có chút hoang mang khẽ nhíu mày, hấp háy môi nhưng không biết phải nên nói cái gì.

Đối với đứa em 4 năm trước đột nhiên xuất hiện, rồi lại rất nhanh bị tống ra nước ngoài du học, Sở Tu cũng không đặc biệt chú ý tới. ấn tượng đại khái chỉ giới hạn trong 'diện mạo không tồi', coi như một đứa trẻ thức thời.

Ừm… còn có, Di Nhiên dường như thực chán ghét cậu ta. Sở Tu nghĩ như vậy, ánh mắt cũng hơi trầm xuống.

Lần này tuy rằng bề ngoài là do Sở Hân Nhiên mời mới đem Sở Cảnh từ nước ngoài trở về tham gia đại tiệc mừng thọ Sở lão gia tử 60 tuổi, nhưng lúc này lão gia tử lại kêu anh tự mình tới đón Sở Cảnh về nhà chính, liền biết, mọi chuyện lúc này thực sự không đơn giản như vậy.

Chẳng lẽ, chuyện kia, lão gia tử vẫn còn chưa chết tâm? Sở Tu thầm nghĩ, nhất thời cảm thấy có chút đau đầu, anh rõ ràng đã nói rõ với lão gia tử rồi, chuyện kia tuyệt đối không có khả năng cứu vãn —— mặc dù ông có lấy thân phận người thừa kế Sở gia để uy hiếp, thì chuyện anh không làm được, chính là làm không được!

Lão gia tử sát phạt quyết đoán cả đời, bắt người khác luôn nghe theo mệnh lệnh của mình đã trở thành thói quen —— nhưng lần này, đơn thuần lấy thân phận một trưởng bối mà nói, sao ông ấy không thử suy nghĩ một chút về cảm nhận của anh?

Sở Tu hơi nghiêng đầu dựa vào thành xe, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn người xe qua lại như mắc cửi bên ngoài, đôi mắt lãnh tĩnh nhìn không ra cảm xúc hơi để lộ tia kiên trì quyết tâm đến cùng —— nhưng mà, nếu lão gia tử đã muốn triệu hồi Sở Cảnh về để áp chế chính mình, điều này cũng không cần thiết.

Vị trí gia chủ Sở gia kia —— từ đầu đến cuối, anh chưa bao giờ thực sự muốn đảm đương. Hiện giờ cục diện này, nói không chừng đối với anh, đúng là một chuyện tốt.

Sở Cảnh híp mắt nhìn Sở Tu dường như lâm vào bộ dạng trầm tư, sóng mắt khẽ lưu chuyển, ý cười bên môi khẽ sâu hơn chút.

Tựa hồ lần này cậu trở về, có phần vừa đúng lúc thì phải.

Chẳng lẽ Sở gia đã xảy ra chuyện? Hai tay Sở Cảnh đan chặt nhau trên đầu gối, con ngươi bởi vì trong đầu

đang suy nghĩ gì đó mà trở nên có chút quỷ dị. Hơn nữa, chuyện này xem ra, tựa hồ có liên quan tới Sở Tu?

Chậc… Tả Dĩ Uyên xử lý xong chuyện bên Sierra Leone ít nhất còn khoảng nửa tháng, nhưng xem ra, trong nửa tháng này, sinh hoạt của cậu cũng không quá mức nhàm chán. Sở Cảnh nghĩ, khẽ tựa thân mình vào lưng ghế đằng sau. Nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút, tay phải theo bản năng đút vào trong túi áo, khẽ vuốt ve chiếc di động mới cứng, trong lòng khẽ thở dài.

Bất quá, ít nhất phải nửa tháng nữa mới được gặp mặt, tính ra, đây là thời gian lâu nhất bọn họ tách ra kể từ sau khi gặp lại ở kiếp này.

Ừm, sau này, sau này vô luận là đi đâu, đều phải cả hai đồng thời cùng đi mới được. Sở Cảnh trong lòng yên lặng nghĩ.

Mới một ngày không gặp, đương nhiên bắt đầu tưởng niệm, nhớ nhung.

Loại cảm giác này… ngược lại có chút kỳ diệu.

Lúc này khi Sở Cảnh đang yên lặng suy nghĩ trên xe trở về nhà chính thì đồng thời ở bên kia Tả Dĩ Uyên trải qua chuyến bay dài rốt cục cũng đã tới điểm đến, Sierra Leone.

"Boss, người của chúng ta bên này đã liên hệ với phía chính phủ." Chris vừa đi vừa báo cáo tình hình cho Tả Dĩ Uyên: "Còn khoảng 10 phút nữa, người của phía chính phủ sẽ tới nói chuyện với chúng ta."

"Ừ." Tả Dĩ Uyên gật đầu, ngồi trong ô tô, nhìn Chris nói: "Trước tới khách sạn nghỉ ngơi đã, chuyện bên kia, cậu đi sắp xếp đi. ba giờ sau, chúng ta sẽ hảo hảo cùng bọn họ thảo luận quyền khai thác mỏ quặng, lần này, bọn họ rốt cục định làm thế nào."

"Rõ, boss." Chris ngồi trên ghế lái, thấp giọng lên tiếng.

Chờ Chris lưu loát lái xe ra khỏi sân bay, Tả Dĩ Uyên ngồi ở ghế sau mới nhớ mở lại di động.

[Có 1 tin nhắn mới]

Trên màn hình cảm ứng, hiện lên cái tên quen thuộc khiến Tả Dĩ Uyên sửng sốt. Nhanh chóng mở đọc tin, tin nhắn ngắn gọn một câu nhưng cũng khiến Tả Dĩ Uyên nhịn không được mà thấp giọng mỉm cười.

[Tả, đã bắt đầu nhớ anh]

Ừ… anh cũng vậy.

56. Chương 56

Mặc dù cậu rời đây ra nước ngoài cũng không tính là quá lâu nhưng các tỉnh thành ở Trung Quốc lại phát triển cực nhanh, sự thay đổi chóng mặt khiến Sở Cảnh nhịn không được mà líu lưỡi.

Thương nghiệp phát triển khiến cho khắp nơi so với 4 năm trước còn phồn hoa hơn gấp bội, chỗ nào thoạt nhìn cũng thực phát đạt.

Cho dù loại cảnh tượng này đã từng trải qua một lần ở kiếp trước, nhưng loại cảm giác đã từng thấy đó so ra kém xa cảm xúc sau một thời gian đi xa đột nhiên trở về lúc này.

Thế nhưng trái lại, nhà chính Sở gia một chút cũng không thay đổi. Sở Cảnh xuyên qua cửa kính xe ô tô, lười biếng nhìn nhóm bảo vệ cùng các trang thiết bị an ninh tiên tiến nghiêm mật giăng kín quanh khu nhà, trong đầu không biết đang nghĩ tới điều gì, khóe môi khẽ giương lên một độ cong, mang theo một chút trào phúng nhẹ.

Xe chạy vào trong phạm vi Sở gia, chung quanh liền không có người ngoài đi đi lại lại. Dựa vào bản thân chiếc xe cùng biển số đại biểu cho thân phận chủ nhân ngồi bên trong, một đường coi như thuận lợi thông suốt chạy thẳng vào bên trong. Chiếc xe dừng ngay trước cửa chính tòa nhà, Sở Cảnh thong dong bước xuống.

Đứng trước tòa nhà lớn đến dọa người ngay trước mặt, híp mắt nghiền ngẫm đánh giá một chút, lập tức liền thu hồi tầm mắt, không nhanh không chậm theo bước Sở Tu đi vào.

Ah… không nghĩ tới, mình cư nhiên còn quay trở lại bước vào cái chỗ này. Sở Cảnh kín đáo nở nụ cười.

Trong nhà, trừ bỏ người hầu ra thì thật sự chả có ai cả, Sở Tu nghiêng đầu nhìn Sở Cảnh một chút, thấp giọng phân phó nói: “Tôi lên báo cho cha biết, cậu có thể tùy ý đi dạo quanh nhà. Nếu có yêu cầu gì, cứ phân phó cho người hầu đi làm, không cần khách sáo.”

“Đại ca không cần lo lắng cho em.” Sở Cảnh nhìn Sở Tu, câu môi, mắt cười cong cong, chỉ là trong đôi mắt đen láy kia lại khó có thể nhìn ra chủ nhân của nó lúc này đến đột cùng là có cảm xúc gì, “Tuy rằng em không ở nhà chính được bao lâu, nhưng tốt xấu gì nơi này cũng là nhà của em mà.”

“Ở trong nhà mình, muốn làm gì thì cứ tự nhiên mà làm, sao phải khách sáo chứ?” Sở Cảnh nhẹ giọng nói, ngữ khí khờ dại đến gần như vô hại.

Sở Tu nghe vậy, cũng hơi nhíu nhíu chân mày, nhìn Sở Cảnh đứng ở bên cạnh mình, mâu sắc (màu sắc con ngươi) khẽ trầm xuống, cuối cùng cái gì cũng không nói, chỉ gật đầu, thản nhiên buông một câu “Vậy cậu tùy ý” rồi liền không chú ý tới Sở Cảnh nữa, xoay người hướng người hầu ở gần đó thấp giọng dặn dò vài câu, rồi đi thẳng lên lầu hai.

Người hầu kia vốn đứng một bên, đợi sau khi Sở Tu rời đi liền vội đi nhanh tới bên Sở Cảnh, khẽ ngẩng đầu nhìn Sở Cảnh một cái, lập tức nhẹ giọng nói: "Tứ thiếu gia, ngài đã ngồi máy bay cả ngày, phỏng chừng đã mệt, vậy giờ ngài có cần trở về phòng nghỉ ngơi một chút không ạ?"

Sở Cảnh nheo mắt liếc nhìn cô người hầu đang bán cúi đầu cung kính hỏi mình, rồi lại nghiêng đầu quét mắt nhìn một vòng quanh căn nhà, xong mới "ừ" một tiếng.

"Nghe cô nói như thế, tôi mới cảm thấy đúng là hơi mệt…" Sở Cảnh vươn tay cào cào mái tóc mình, tựa hồ có chút mệt mỏi mà rũ mắt xuống: "Vậy cô dẫn tôi về phòng đi… A, tôi đã rời đi được 4 năm, không biết lần này về, tôi sẽ ở phòng nào?"

Cô người hầu nghe vậy, nhanh chóng tiếp lời: "Tứ thiếu gia nói đùa, Sở gia cũng là nhà của ngài, phòng của tứ thiếu gia vẫn luôn giữ riêng cho ngài, tứ thiếu gia, mời ngài đi theo tôi."

"A? vẫn giữ sao?" Sở Cảnh có chút ngạc nhiên, liếc liếc mắt nhìn cô người hầu tuy rằng ngữ khí kính cẩn nhưng sắc mặt vẫn rất bình tĩnh, cong cong môi, tựa tiếu phi tiếu nói: "Cha tôi thực có tâm."

"Tứ thiếu gia không biết đó thôi, lão gia trước kia đã phân phó cho hạ nhân chúng tôi…" người hậu trộm nhìn thần sắc Sở Cảnh, lập tức lại cúi đầu nói: "Mấy năm nay phòng riêng của tứ thiếu gia vẫn luôn có người tới quét dọn, đồ đạc bên trong đều được giữ y nguyên chưa từng thay đổi."

"Lão gia nói, tứ thiếu gia… cuối cùng sẽ trở về, cùng bọn họ một nhà đoàn tụ."

"Cha tôi nói vậy sao?" Sở Cảnh hơi rũ mắt xuống, lông mi dài che dấu toàn bộ con ngươi, chỉ là dưới đáy mắt lộ ra chút bóng ma mơ hồ, nhưng được giấu kín dưới lớp lông mi dài cong cong khiến người nhìn không thấy rõ: "Như vậy ngược lại khiến tôi nghe mà cảm thấy có chút sợ hãi."

"Tứ thiếu gia nói đùa, người nào mà không biết lão gia kỳ thật…"

"Yo, tôi nghe nói hôm nay có khách quý tới nhà, lại còn được chị Tần tự mình tiếp đón thế này, không nghĩ tới …… cư nhiên lại là cậu. Ai nha, chị Tần à, tứ thiếu gia của chúng ta chỉ sợ chị chưa từng thấy qua, nhưng mà cũng không được coi thường, tuy rằng tứ thiếu gia không ở Sở gia lâu nhưng ở bên ngoài vẫn được coi như chủ nhân của chị, chăm sóc cẩn thận chút, đừng để cho tứ thiếu gia bị a miêu a cẩu gì đó đến lừa gạt!"

Dưới lầu Sở Cảnh cùng cô người hầu được gọi là chị Tần kia đang nói chuyện với nhau, lại bị tiếng nói yểu điệu từ trên lầu đột nhiên truyền xuống, mang theo một tia ngột ngạt không hòa hợp.

Sở Cảnh và chị Tần theo bản năng ngẩng đầu nhìn tới phía cầu thang. Tầm mắt dừng ở trên bậc cầu thang cao nhất, một nữ nhân trang điểm cầu kì, đứng dựa vào tay vịn cầu thang, hơi chút miệt thị nhìn xuống chỗ Sở Cảnh.

Miệt thị? Sở Cảnh đáy lòng có chút nghiền ngẫm, nheo mắt lại, bắt đầu nhớ lại những tin tức liên quan tới

nữ nhân này.

Là một nữ nhân có ngũ quan dị thường minh diễm, diện mạo nhìn qua tuy rằng không phải dạng xinh đẹp nhất nhưng tổ hợp ngũ quan hợp cùng một chỗ lại toát ra một loại mị lực khêu gợi. Chẳng qua, lúc này trên mặt nữ nhân lộ rõ vẻ khinh miệt coi thường, nên đã vô tình phá hủy tất cả mỹ cảm của người nhìn.

Ah, đại tiểu thư Sở gia. Sở Di Nhiên. Sở Cảnh trong lòng âm thầm xác nhận thân phận nữ nhân này.

Sở Di Nhiên đứng trên cầu thang, từ trên cao nhìn xuống vị Sở tứ thiếu gia đột nhiên giữa đường nhảy ra, rồi ngắn ngủi nửa tháng sau lại đột nhiên biến mất, trong mắt hiển hiện lộ rõ vẻ không chào đón.

Tuy rằng một 'tứ đệ' tựa hồ cũng không sinh ra uy hiếp gì đối với cô, nhưng Sở Di Nhiên lại nhớ rõ khoảng thời gian nửa tháng trước kia người này ở tạm trong Sở gia, thái độ của lão gia tử đối với nó thân mật nhiệt tình thế nào. Thậm chí có một lần, cô còn cơ hồ cho rằng Sở lão gia tử bị mê muội mà muốn đem phân nửa Sở gia cho cái thằng tiện loại này!

Cho dù sau này bị Sở Tu "giữa" cho một trận hiểu được lão gia tử không có khả năng có suy nghĩ hoang đường như vậy nhưng không thể phủ nhận rằng từ đó, sự tồn tại của Sở Cảnh đã trở thành một cái gai trong lòng Sở Di Nhiên. trong vài năm Sở Cảnh xuất ngoại dường như cô đã quên đi, nhưng hôm nay vừa nghe Sở Hân Nhiên đặc biệt đón cái thằng tiện loại này trở về, bất mãn trong lòng nháy mắt bùng nổ tới đỉnh điểm. Thậm chí ngay cả chính cô cũng không hiểu được, cô đối với cái thằng ti tiện như Sở Cảnh này đến tột cùng sao có thể sinh ra oán giận lớn như vậy được.

Tuy rằng nghĩ không ra, nhưng cô cũng không ngại tới đây ra uy với nó trước, cho nó thấy rõ lập trường của mình. Dù sao cũng chỉ là một thằng tiện loại không có căn cơ, cho dù có được lão gia tử thừa nhận thân phận thì cũng có năng lực gì? Chỉ mình nó cũng không thể gây ra sóng gió gì được! Chỉ cần đại ca…

Nghĩ tới đây, sắc mặt Sở Di Nhiên coi như thoải mái lại khẽ nhíu chặt lại…. chỉ cần đại ca đừng nói mấy lời vô liêm sỉ, đừng có ngỗ nghịch chống đối lão gia tử, như vậy cho dù có mười Sở Cảnh cũng chả có ảnh hưởng gì đối với địa vị bọn họ trong nhà. Nhưng mà…

Xem ra, có lẽ cô cũng nên hành động một chút, loại bỏ cái tên kia trước.

"Cô là…chị hai?" Sở Cảnh nhìn Sở Di Nhiên đang từ trên cầu thang bước xuống, khẽ cong cong khóe môi, mặt mày mơ hồ mang theo ý cười, chỉ là nụ cười kia tựa như vô ý mỉm cười rạng rỡ, nhưng trong cặp mắt đen láy ngược lại phát ra nét bí hiểm: "Đáng trách, đáng trách, lần này rời đi chỉ mới hơn 4 năm, mà ngay cả chị hai em cũng nhận không ra!"

"Nhớ lại, chị hai trước kia thật sự là một cô gái thanh xuân bức người, đẹp đến lóa mắt…" Sở Cảnh cười cười, tựa hồ như lâm vào hồi ức: "Chỉ bởi vì lúc trước hình tượng chị hai quá đẹp, khiến cho em khi tới Anh quốc đều không tìm được bạn gái… không còn cách nào, mắt nhìn người của em bị chị hai làm cho cao quá rồi. Chị hai, chị nói xem, nếu lúc trước em nhìn thấy chị như bây giờ thì sẽ không khiến em độc thân lâu như vậy, có phải không?"

Khuôn mặt Sở Di Nhiên trong nháy mắt trở nên vặn vẹo, trừng mắt lườm về phía Sở Cảnh đang cười đến phong đạm khinh vân, móng tay cô bấu chặt vào lòng bàn tay, cơ hồ muốn xuất huyết tới nơi.

—— này là có ý gì? Lúc trước thanh xuân bức người, lúc trước đẹp tới lóa mắt? nếu nhìn thấy bộ dạng hiện tại của cô thì tốt rồi?

Thế cô bây giờ biến thành bộ dạng gì? Yêu quái hay bà đồng?!

Sở Di Nhiên hận tới cắn răng, mắc nghẹn trong cổ họng, khiến sắc mặt cô đỏ bừng.

"A, đúng rồi, chị hai, sao giờ chị vẫn còn ở Sở gia vậy?" Sở Cảnh nhìn Sở Di Nhiên, cười càng thêm thiên chân vô tà: "Không phải chị nên ở nhà chồng sao? hay là, chị và anh rể hôm nay cũng về nhà?"

"Mày……"

"Chị hai, em đi cũng đã 4 năm, chưa từng gặp mặt anh rể, chị hai, chị cũng không cần phải giấu anh rể kỹ thế đâu, mau dẫn anh rể ra cho em giới thiệu, em cũng muốn xem đến tột cùng nam nhân tuấn kiệt phương nào có diễm phúc cưới được đại mỹ nhân hoa thơm cỏ lạ như chị hai?

"Tứ thiếu gia…" chị Tần đứng một bên nghe, cúi đầu thật sâu, cũng không dám nhìn bộ mặt Sở Di Nhiên ở đối diện hiện như đang muốn ăn thịt người: "ngài nghĩ lầm rồi… Nhị tiểu thư, cô ấy…khụ… còn chưa lấy chồng."

"Huh? Làm sao có thể?" Sở Cảnh trợn tròn mắt, tựa hồ không thể tin nổi: "Chị ba kém chị hai những mấy tuổi còn sắp làm tân nương rồi, vậy mà chị hai còn chưa kết hôn? Tôi lúc đầu còn cho rằng chị hai khả năng đã có con rồi đó…. bằng không một người trước kia như hoa như ngọc thế, sao bỗng nhiên lại tiều tụy xuống sắc nhường này… Aiz, tôi thật đáng trách, chị hai, em nói bừa rồi."

"Sở Cảnh. Mày giỏi, giỏi lắm!" Sở Di Nhiên tức giận ngập đầu, nghiến răng nghiến lợi rít lên, hung tợn trừng mắt lườm Sở Cảnh, lập tức bóp chặt bàn tay, rồi xoay người 'cộp cộp cộp' nện bước trên sàn nhà bỏ đi.

"Ah? Hình như tôi đã nói sai cái gì?" Sở Cảnh tròn mắt, vô tội nhìn chị Tần.

"Chuyện này…" chị Tần nhìn vẻ mặt hồn nhiên ngây thơ của Sở Cảnh, muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra miệng được, một lúc lâu sau, chỉ có thể hít sâu một hơi nói: "Không có việc gì, nhị tiểu thư chỉ hơi cáu kỉnh một chút… ai ai, tứ thiếu gia, tôi dẫn ngài lên phòng…"

"Được." Sở Cảnh rũ mắt tiếp, cười khẽ một tiếng đáp lại, hai tay đút túi quần, híp mắt nhìn xung quanh đã không còn một bóng người, lập tức cũng không quay đầu lại, xoay người đủng đà đủng đỉnh đi sau chị Tần theo một hướng khác rời đi.

57. Chương 57

Trong phòng ngủ, tắm nước ấm xong, Sở Cảnh rốt cục cảm thấy toàn thân thoải mái không ít. Cả ngày mệt mỏi, tựa hồ đều bùng phát vào lúc này, khiến cậu không muốn nhúc nhích gì nữa.

Tùy tay lau lau mái tóc ướt, Sở Cảnh đi tới bên giường, lấy di động để ở đầu giường lên nhìn qua chút. Màn hình biểu hiện có một tin nhắn mới. ấn mở tin ra đọc, nội dung tin nhắn không quá dài nhưng lại khiến tâm tình Sở Cảnh tốt hơn rất nhiều.

Tâm tình khoái trá để di động xuống tủ đầu giường, ném khăn bông đã ẩm ướt sang một bên, thư thái nằm lăn lên giường, chuẩn bị đi ngủ.

Ah, hiện tại cậu đã trở lại Sở gia, về phần bước tiếp theo sẽ làm gì, vẫn nên hảo hảo suy nghĩ kỹ một chút.

Ở nửa bán cầu khác……

"Asher, lão bằng hữu, đã lâu không gặp." Tả Dĩ Uyên mỉm cười nhìn nam tử đeo kính râm đối diện, thái độ thong dong tiếp đón.

Khác với thái độ Tả Dĩ Uyên tự nhiên vui vẻ, thì thái độ người nam nhân được gọi là Asher này rõ ràng khách khí câu nệ hơn.

Tả Dĩ Uyên tự nhiên nhìn ra thái độ Asher tựa hồ không thể nào buông lỏng, nhưng hắn vẫn không nói thêm cái gì, chỉ hơi thân thiết vỗ vai Asher, cười nói với anh ta: "Đừng đứng đây, tôi đã vì cậu mà chuẩn bị một bàn đồ ăn, không bằng chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện?"

Asher miễn cưỡng nở nụ cười một chút, gật đầu, đi theo Tả Dĩ Uyên vào trong khách sạn.

"Asher này, Sierra Leone của các cậu gần đây hẳn là kiếm được không ít nhỉ?" Tả Dĩ Uyên cùng Asher đã liên tiếp uống vài ly rượu, không khí trong phòng cũng thay đổi không ít. Khẽ lắc lắc ly rượu, Tả Dĩ Uyên ngẩng đầu nhìn Asher ngồi đối diện mình, thăm dò hỏi: "Nghe nói số liệu về các mỏ khai thác kim cương mới sẽ được công bố tới đây phải không?"

Nghe nói thế, Asher nguyên bản đã uống vài ly rượu đang nói thao thao như máy hát nhất thời nghẹn cứng lại, nhìn Tả Dĩ Uyên, qua một lúc muốn nói lại thôi, há miệng thở dốc, cuối cùng chỉ cười khổ hít sâu một hơi, nói: "L, người khác không biết thì thôi, chẳng lẽ anh còn không biết sao? Sierra Leone có nhiều kim cương hơn nữa thì có ích gì chứ? Chân chính có quyền khống chế thứ này cũng không phải do bọn tôi…"

Asher dùng tay ra hiệu, trên mặt dần hiện ra một loại biểu cảm không cam lòng, không biết nên làm thế nào: "Trên thế giới, 80% kim cương được mua bán đều bị bọn họ khống chế, chỉ cần bọn họ nói một câu

thì toàn bộ số kim cương khoáng thạch của chúng tôi có thể lập tức biến thành một đống đá!"

Tả Dĩ Uyên nghe Asher oán giận, lịch sự mỉm cười lắng nghe, nhưng không tiếp lời. đợi cho Asher rốt cục oán giận kể lể xong, liền dùng mắt ra hiệu, ý bảo thủ hạ của mình đang đứng bên cạnh Asher rót rượu cho anh ta.

"Nguyên tắc quả thật là vậy, nhưng Asher này, tôi nghĩ, vấn đề về mỏ kim cương… phía chính phủ các cậu có phải đã giấu tôi cái gì không?" Tả Dĩ Uyên nhìn Asher uống rượu tới đỏ mặt, khẽ nheo mắt lại, tựa tiếu phi tiếu hỏi lại.

"Cái..cái gì?" Asher bị câu hỏi bất ngờ của Tả Dĩ Uyên làm cho sửng sốt.

"Bởi vì hiệp nghị khai thác mỏ kim cương tôi và quý quốc thống nhất kí kết với nhau đã xảy ra vấn đề nhỏ." Tả Dĩ Uyên hai tay đan nhau chống cằm, thái độ có chút như không để ý, nhưng con ngươi thâm trầm không chớp mắt nhìn thẳng Asher, cả người hắn toát ra bá khí cơ hồ khiến Asher run rẩy muốn lấy ly rượu cũng không xong: "Tôi phi thường coi trọng lần hợp tác này với quý quốc, ngay từ đầu tôi đã xin được quyền khai thác mỏ từ quý quốc nhưng lâm thời quý quốc lại đơn phương tuyên bố hủy bỏ…. Asher, tôi nghĩ cậu hẳn có thể hiểu được tâm trạng của tôi?"

"Vâng, đúng vậy, phía chính phủ chúng tôi cũng thật sự cảm thấy có lỗi." Asher cố gắng áp chế đáy lòng sinh bất an, đem ly rượu thả lại lên bàn. Tuy rằng lần này biết Tả Dĩ Uyên bay tới Sierra Leone, lại còn sai thủ hạ tới yêu cầu một cuộc gặp mặt, bày tỏ mình muốn tiền hành "đàm phán hữu hảo" với đại diện phía chính phủ một lần thì khi đó, bọn họ biết Tả Dĩ Uyên lần này tới xem như lai giả bất thiện (người đến cũng không tốt lành gì). Nhưng mà, Asher không thể không thừa nhận, cho dù là trước đó tự nhận là đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng thật sự tới khi chân chính đối diện với Tả Dĩ Uyên thì chính anh ta cũng chỉ có thể bị động mà không biết phải làm sao.

"Asher, tôi nghĩ, chuyện này không phải chỉ một câu xin lỗi là đủ để hóa giải." Tả Dĩ Uyên thay đổi tư thế, hai tay hơi chống lên mặt bàn, thân thể ngả về sau một chút, lưng tựa vào thành ghế, ngón tay không nhanh không chậm gõ gõ lên trên mặt bàn.

Thanh âm trầm thấp từ tính vang lên ở trong phòng, bầu không khí mới vừa rồi coi như hòa hợp lại lập tức trở nên đông cứng, khó xử.

Mà Tả Dĩ Uyên lúc này phúc hắc so với trước càng thêm cường thế, khí tràng uy hiếp kinh người, khiến cho Asher đối diện run rẩy toát mồ hôi lạnh.

Lần này Tả Dĩ Uyên đột nhiên tới Sierra Leone, vì cái gì tất cả mọi người trong lòng đều hiểu rõ. Nếu có thể, chính phủ bọn họ bên này đương nhiên rất không muốn trở mặt với người nắm quyền khống chế buôn bán súng đạn trong tay như vậy. Nhưng mà, tình huống lần này thật sự có chút….

"L, tôi muốn nói, anh phải tin tưởng rằng việc chính phủ chúng tôi hợp tác với anh vẫn luôn có thành ý rất lớn… chẳng qua, tình huống lần này thật sự… khụ." Asher ấp a ấp úng nói chuyện, đang nói tới cuối, do dự trong chốc lát, vẫn không nói hết câu, chần chờ nhìn Tả Dĩ Uyên, sắc mặt bởi vì khó xử mà đỏ lên.

“Đương nhiên, tôi chưa bao giờ hoài nghi thành ý của quý quốc.” Khóe môi Tả Dĩ Uyên câu lên: “Đó cũng là lý do vì sao nhiều quốc gia ở Tây Phi và Nam Phi có nhiều mỏ kim cương như vậy, tôi lại lựa chọn hợp tác cùng quý quốc.”

“Vâng, vâng, ngài có thể hiểu được điểm ấy…” Asher nghe Tả Dĩ Uyên nói như vậy trên mặt khẽ thả lòng một chút. Gật gật đầu với Tả Dĩ Uyên, tiếp tục nói phải phải.

Tả Dĩ Uyên tựa tiếu phi tiếu liếc mắt nhìn Asher một cái, không đợi Asher nói hết lời, thản nhiên cắt đứt lời anh ta, không nhanh không chậm nói tiếp: “Đúng là bởi vì tôi chưa từng hoài nghi thành ý hợp tác của quý quốc đối với tôi, cho nên việc đổi ý rút quyền khai thác mỏ quặng mới thực khiến tôi cực kỳ nghi hoặc. Nên tôi mới cố ý tới tận đây để tìm hiểu một chút.”

Asher nhìn Tả Dĩ Uyên, sắc mặt khẩn trương tới trắng bệch, đôi môi run rẩy, nhưng một chữ cũng không nói ra được.

“Tôi phát hiện ra một chuyện rất thú vị.” Tả Dĩ Uyên nói tới đây, tựa hồ là vì càng thêm cẩn thận quan sát biểu tình của Asher mà tốc độ nói cố ý chậm lại: “Từ hai tháng trước, giá trị xuất khẩu kim cương của quý quốc sang các nước khác tựa hồ đột nhiên gia tăng không ít phải không?”

“Chuyện này……”

“Asher, biểu tình này của cậu…. chẳng minh tôi đã đoán đúng?” Tả Dĩ Uyên khẽ mỉm cười, giọng nói không nặng nề mà mang theo tia chắc chắn: “Do lực lượng chống chính phủ?”

Thấy nội tâm hoảng loạn quẫn bách mình không muốn để lộ lại bị Tả Dĩ Uyên một phát nhìn ra, Asher nhất thời đều suy sụp hẳn. Vươn tay dùng sức che mặt lại, lập tức lần nữa nhìn mặt Tả Dĩ Uyên, tuy rằng khó tránh khỏi vẫn mang theo một chút suy yếu nhưng cả người ngược lại có vẻ thoải mái hơn chút.

“L, Anh đoán không sai.” Asher cười khổ nói: “Kỳ thật cho tới nay, Sierra Leone đều không quá thái bình. Anh cũng biết, nơi này lực lượng chống chính phủ vẫn luôn cực kỳ hung hăng ngang ngược. Mấy tháng trước, lực lượng chống chính phủ đột nhiên vùng dậy, còn lấy tốc độ cực nhanh chiếm giữ một số mỏ kim cương của chúng tôi, bọn chúng cho rằng xuất khẩu kim cương sẽ là nguồn cung cấp tài chính cho bọn chúng mua vũ khí.”

“Bọn chúng muốn làm gì thì làm, hoàn toàn không suy xét tới hậu quả mà chính phủ sẽ phải gánh.” Asher nói xong, hai tay khẽ nắm chặt lại thành nắm đấm, hai mắt trợn trừng hằn tơ máu: “Bọn khốn nạn! lượng xuất khẩu kim cương của bọn chúng đã vượt quá số lượng xuất khẩu chính phủ cho phép, thật sự nếu không khống chế được, kết cục cuối cùng của Sierra Leone ai cũng có thể nghĩ!”

Tả Dĩ Uyên híp mắt, tựa hồ đang lo lắng gì đó.

“Sierra Leone đã không thể chịu đựng nổi tàn phá nhiều hơn nữa.” Asher một hơi uống cạn ly rượu, cả người đều tản mát ra nồng đậm cảm giác vô lực: “Cho nên, L, cho dù đắc tội anh, nhưng tôi cũng chỉ có

thể thay mặt chính phủ bày tỏ sự xin lỗi, dưới tình huống như vậy, quyền khai thác mỏ kim cương, chỉ sợ không thể giao cho bất cứ ai được nữa."

Asher nói xong những lời kia, cả người nhất thời trầm tĩnh xuống, nhưng lại giống như muốn phát tiết gì đó, cứ một ly tiếp một ly uống cạn.

Mọi người đều biết, Sierra Leone đã từng một lần xảy ra cuộc chiến tranh giành các mỏ kim cương, cuộc chiến đó đã kéo dài hơn 11 năm mới kết thúc, cho nên chính phủ luôn tìm mọi biện pháp để ngăn chặn các cuộc chiến này không cho nó bùng phát nữa. Không nghĩ tới, hiện tại lực lượng chống chính phủ lại hung hăng ngang ngược đến như vậy, bọn chúng dường như muốn phát động chiến tranh kim cương lần nữa.

Tả Dĩ Uyên suy nghĩ trong chốc lát, hỏi tiếp: "Cho dù lực lượng chống chính phủ có chiếm được các mỏ kim cương nhưng nếu không có giấy chứng nhận từ chính phủ, thì số kim cương đó làm sao có thể lưu thông trên thị trường?"

Asher lắc đầu, cả giận nói: "Vấn đề chính là ở đó. L, tôi không biết bọn khốn nạn đó đến tột cùng đã tìm được người nào giúp đỡ…. Toàn bộ số kim cương chúng khai thác được đều có giấy chứng nhận. Chính vì vậy mà phía chính phủ chúng tôi không thể làm gì được."

"…..Làm giả?" Tả Dĩ Uyên nhíu nhíu mày, nhìn Asher nói ra phỏng đoán của mình.

"Số giấy chứng nhận đó đích xác đã được làm giả, nhưng chúng được làm giả rất hoàn hảo." Asher buồn phiền cào cào tóc mình: "Hiện tại chỉ dựa vào lực lượng của chúng tôi thì vô pháp xử lý mấy vấn đề thế này, cho nên chúng tôi đã đệ trình đơn nhờ Interpol giúp đỡ, hy vọng có thể ngăn chặn hoàn toàn chuyện này."

"Vậy sao?" Tả Dĩ Uyên trầm ngâm một tiếng, không biết nghĩ tới điều gì, lần nữa nhìn về phía Asher, trên mặt mỉm cười: "Asher, nếu quý quốc đã có thành ý hợp tác, tôi tự nhiên cũng có. Nếu quý quốc muốn hủy bỏ hợp tác với tôi là vì nguyên nhân khách quan, như vậy, là đối tác trung thành với quý quốc, tôi tự nhiên nguyện ý chờ đợi, thậm chí còn có thể trợ giúp quý quốc… ví dụ như, cung cấp lô vũ khí mới nhất? đương nhiên, tôi hy vọng sau khi chuyện lần này kết thúc, sự hợp tác của tôi và quý quốc, vẫn có thể tiếp tục tiến hành."

Asher nghe thấy Tả Dĩ Uyên nói như vậy, trong mắt hiện rõ vẻ vui mừng như điên.

"L, anh nói thật sao? anh nguyện ý cung cấp vũ khí cho chúng tôi? Cảm ơn Thượng đế! Chúng ta đương nhiên sẽ tiếp tục duy trì quan hệ hợp tác, chỉ cần chuyện này chấm dứt!" Asher kích động gật đầu: "Tôi đại diện cho chính phủ cam đoan với anh!"

"Như vậy, Tôi chờ mong chúng ta hợp tác." Tả Dĩ Uyên cười cười, nâng ly nói với Asher, rồi ngửa đầu, một hơi cạn sạch.

Hết chương 57

58. Chương 58

Sở Cảnh trở về Sở gia đã được vài ngày, trừ bỏ thi thoảng bị Sở Hân Nhiên lôi ra ngoài thì đa số thời gian còn lại cậu đều ru rú trong nhà chính. Hoặc tới tối sẽ cùng Sở nhị tiểu thư luyện cơ miệng đấu khẩu một hồi ra thì ngày ngày cũng coi như yên bình trôi qua.

Nhớ lại mấy ngày trước, trừ ngày đầu tiên trở về Sở gia thì hầu như Sở Tu không còn thấy xuất hiện nữa. Mà ngay cả vào buổi tối lão gia tử tổ chức yến tiệc gia đình, Sở Tu cũng chỉ gọi điện thoại về nói có việc bận, từ chối không thể tham gia.

Lúc ấy sắc mặt lão gia tử thật sự trông rất khó coi. Sở Cảnh nghiền ngẫm nhớ lại.

Hình như, Sở đại thiếu gia trầm ổn tài giỏi tựa hồ đã xảy ra gút mắc gì đó với Sở lão gia tử.

"Alo? Sở Tu?" thư phòng lầu hai, Sở lão gia tử vẻ mặt cau có nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, thanh âm già nua nhưng mang theo tia áp bức rõ ràng, cùng chút căm tức.

"....Cha." thanh âm đầu dây bên kia thản nhiên vang lên, nghe qua thật vững vàng ổn định, bình tĩnh dị thường. Nhưng vào tai lão gia tử lại trở thành ngữ khí hoàn toàn tương phản, giống như mười phần khiêu khích.

Tựa như quyền uy của mình bị nghi ngờ, sắc mặt Sở lão gia tử lập tức trầm xuống, ngữ khí cũng sắc bén thêm vài phần: "Sở Tu, tao hỏi mày, mày làm vậy rốt cuộc là có ý gì? Nhiều ngày qua, trừ bỏ lúc đón A Cảnh về còn lộ mặt một chút, thời gian còn lại liền trực tiếp biến mất thế là thế nào? Công tác bận, suốt ngày công tác bận! Sở Tu, lão gia tử tao còn chưa có chết, mày công tác bận hay không tao chẳng lẽ còn không biết hay sao hả?"

"Cha." Sở Tu bên kia lẳng lặng nghe lão già nhà mình gầm rú, dừng một chút, rồi không nhanh không chậm nói: "Con cho rằng, ngài hiện tại phi thường không muốn thấy mặt con."

"Mẹ nó.... Sở Tu, mày cho là cánh mày đã cứng rồi phỏng, có mày không muốn thấy mặt ông già này thì có?" Sở lão gia tử bị Sở Tu nói khiến cho tức giận thô bạo văng tục một câu.

"Tuy sự thật không phải như vậy, nhưng mà cha à..." thanh am Sở Tu vẫn như trước bình tĩnh không gợn sóng: "Nếu ngài đã nghĩ như vậy...trong chúng ta ai không muốn gặp ai, kết quả có khác gì nhau đâu? Con cảm thấy, thái độ hiện tại của con cũng không có chỗ nào không thỏa đáng."

"Sở Tu!"

"Cha, ngài cũng biết, con kính trọng ngài, cũng không muốn cùng ngài... trong mắt con thập phần không

muốn chúng ta khắc khẩu với nhau." Sở Tu thản nhiên nói: "Từ phương thức ở chung hiện tại của chúng ta xem ra, nếu chúng ta thường xuyên gặp nhau thì tuyệt đối không có khả năng thực hiện."

"Cho nên, con tạm thời không xuất hiện trước mặt ngài, đây là phương pháp ổn thỏa nhất, con nghĩ ngài có thể hiểu được."

"Hiểu được? tao không hiểu đấy!" Sở lão gia tử tức giận đã không còn kiềm nén được, hai mắt trợn trừng, cơ hồ giống như muốn gào thét vào cái điện thoại: "Tao không hiểu được tao nuôi mày bằng ấy năm, không ngờ mày chính là một thằng ghê tởm…. ghê tởm…."

"Cha." Thanh âm đầu dây tựa hồ có chút bất đắc dĩ: "Ngài đã tới hỏi bác sỹ tâm lý rồi còn gì?! Đồng tính luyến ái không phải là một loại bệnh. Đó chỉ là chúng con có tính hướng bất đồng với người khác mà thôi… con không phải trường hợp đặc biệt, trong xã hội cũng có rất nhiều…"

"Câm miệng! câm miệng!" Sở lão gia tử vẻ mặt nôn nóng đi đi lại lại trong thư phòng, rống lớn: "Tao mặc kệ những đứa khác thế nào, tao mặc kệ mấy tên bác sỹ tâm lý chó má, tao chỉ biết, con tao tuyệt đối không thể là một thằng đồng tính! Đó là không bình thường, là biến thái!"

"Cha, nếu ngài đã kiên trì cho là như thế… con cũng không còn cách nào khác." Sở Tu trầm mặc một hồi, mới khẽ nói tiếp: "Nhưng con là đồng tính luyến ái thực sự không có cách nào thay đổi được. nếu ngài thật sự không chấp nhận, như vậy, con nghĩ ngài cũng nên nghĩ tới việc xóa tên con khỏi danh sách gia phả đi."

"Không, không được!" Sở lão gia tử nghe Sở Tu nói vậy, dùng sức lắc đầu: "Điều đó không có khả năng! Sở Tu, con trai của ta, con không có khả năng là loại ghê tởm đó… ta biết, con chỉ là bị nó mê hoặc! có phải là thằng nhóc trong bức ảnh kia không? Là nó đúng không? Ta…."

"Cha!"

Nghe giọng nói Sở lão gia tử khi nhắc tới người kia mang chút ngoan độc, thanh âm Sở Tu vốn thản nhiên rốt cục lạnh lẽo cứng rắn hơn, mang theo tia uy hiếp cảnh cáo: "Cha, đây là vấn đề cá nhân của con, không liên quan tới em ấy. Cha, con hy vọng ngài không làm ra… những hành động đáng sợ để đối phó em ấy. Cho dù cha có thành công, cũng không thể thay đổi được cái gì đâu. Con không thích phụ nữ, cũng không có khả năng một ngày nào đó sẽ kết hôn với một cô gái đâu."

"Sở Tu, mày, cái đồ nghịch tử!" Sở lão gia tử tức giận run cả người, đôi mắt đã hằn tơ máu: "Mày nói lại lần nữa tao xem?!"

"Trong lòng ngài đã sớm hiểu rõ, sự thật chính là như thế, căn bản không có biện pháp thay đổi." Thanh âm Sở Tu phá lệ nghiêm túc: "Hơn nữa… con yêu em ấy, con đã hạ quyết tâm đời này kiếp này sẽ chỉ ở bên em ấy. Cha, nếu ngài không muốn con trai cả của ngài đau khổ tột cùng vì mất người yêu mà làm ra hành động dại dột gì, ví như tai nạn xe cộ hay gì gì đó… con nghĩ, ngài tốt hơn hết vẫn đừng gây ra chuyện gì nguy hiểm thì hơn."

"Sở…."

Lão gia tử rống lên một tiếng, nhưng còn chưa nói xong, người đầu dây đã lưu loát cúp máy.

Nổi giận ném ngay chiếc di động trong tay xuống dưới đất, "rầm" một tiếng, chiếc điện thoại vỡ tan thành nghìn mảnh.

"Nghịch tử! nghịch tử!" Lão gia tử đi tới đi lui trong phòng, tức khí trong lòng càng nghẹn càng đầy, quả thực khiến ông như muốn nổ tung tới nơi: "Sớm biết thế, sớm biết thế! Từ lúc mày vừa sinh ra tao nên bóp mày chết luôn đi cho xong, mày đúng là đứa làm mất mặt tao mà! Nghịch tử! Mày làm tao tức chết!"

Lão gia tử không ngừng lầm bầm mắng nhiếc, nhớ lại một tháng trước trong lúc vô tình phát hiện thằng con trưởng vẫn luôn tự hào của mình chụp ảnh thân mật với một thằng con trai khác, sau đó Sở Tu lại không e dè mà come out, dõng dạc nói sau một năm nữa, thằng nhóc kia tốt nghiệp nghiên cứu sinh xong liền ra nước ngoài kết hôn, Sở lão gia tử nhớ lại mà nghiến răng tức giận tới phát đau.

Sở gia bọn họ, làm sao có thể sinh ra một đứa không bình thường như vậy? Chết tiệt!

Đối với Sở Tu, Sở lão gia tử có thể nói nó vẫn luôn là niềm kiêu ngạo của ông. Từ nhỏ tới lớn, đóng vai trò là người thừa kế, Sở Tu không thể không khẳng định rằng nó đúng là một người phi thường ưu tú. Qua mười mấy năm tỉ mỉ bồi dưỡng, thật vất vả cảm thấy chính mình sắp có thể lui về dưỡng già, đem toàn bộ Sở gia giao cho nó, lại cố tình xảy ra chuyện như vậy!

Người trẻ tuổi, bị mê hoặc, ông cũng có thể hiểu được. Chơi chán đàn bà, đổi sang nam tử mới lạ, cũng là chuyện bình thường.

Nhưng điều kiện tiên quyết là đó chỉ có thể là vui đùa nhất thời! Sở lão gia tử xiết chặt năm tay: Hiện tại xem ra, thằng con cả của ông đầu óc thanh tỉnh có chỗ nào là muốn cùng người ta chơi đùa? Nó cũng đã tính tới chuyện kết hôn rồi!

Chuyện này thật sự rất hoang đường!

Từ trong túi áo lấy ra một chiếc di động khác, Sở lão gia tử biết, chỉ cần mình gọi một cú điện thoại, thì thằng nhãi đầu sỏ gây chuyện dám câu dẫn con trai ông nhất định sẽ biến mất hoàn toàn trên thế giới này. Nhưng mà…

Do dự hồi lâu, lão gia tử cuối cùng vẫn bỏ điện thoại lại vào trong túi.

Câu nói vừa rồi của Sở Tu mơ hồ còn vang lên bên tai ông.

[nếu ngài không muốn con trai cả của ngài đau khổ tột cùng vì mất người yêu mà làm ra hành động dại dột

gì, ví như tai nạn xe cộ hay gì gì đó… con nghĩ, ngài tốt hơn hết vẫn đừng gây ra chuyện gì nguy hiểm thì hơn.]

Nếu hôm nay ông động tới thằng nhãi kia, ông dám khẳng định, ngày mai có thể sẽ nghe được tin thằng con mình đã chết.

Dùng tính mạng của mình để úy hiếp ta …… Sở Tu, con mẹ nó, mày giỏi lắm! Sở lão gia tử oán hận một quyền đấm mạnh xuống mặt bàn.

Cho dù bây giờ ông không thể làm gì được nhưng, ông tuyệt đối không có khả năng cho phép…. Cho phép một thằng đồng tính luyến ái ngồi lên vị trí gia chủ Sở gia. Ông quyết không cho phép Sở gia sau này sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Hơn nữa, chắc nó cũng chỉ đang nếm thử cảm giác yêu đương tuổi trẻ nhất thời không lâu bền, hiện tại cứ cho rằng tình yêu là mãi mãi là vĩnh cửu gì đó, chờ thêm một thời gian nữa, tình cảm nhạt dần, đầu óc thanh tỉnh hơn, nếu còn cố gượng ép ở bên nhau, vậy chỉ còn là phiền chán mà thôi.

Một khi bị tước đi quyền thừa kế, bị đuổi ra khỏi gia tộc… không có Sở gia chống lưng, không có cuộc sống sinh hoạt đầy đủ, thằng con ông từ nhỏ đã được sống trong nhung lụa giờ phải tự bươn chải thì có thể chống đỡ được bao nhiêu ngày? Mỗi ngày đối mặt với một thằng con trai khác, ngày qua ngày đều bị các vấn đề dầu muối củi lửa chi phối, vậy thằng con ông vốn lãnh đạm ngạo khí sẽ chịu được bao lâu?

Nó cuối cùng cũng sẽ hiểu ra, tình yêu gì đó là không đáng tin, chỉ có quyền lực tiền tài mới là trọng yếu nhất!

Sở lão gia tử nghĩ như vậy, cảm xúc mời từ từ bình tĩnh trở lại. Đúng thế, đúng thế. Có quyền, có tiền trong tay, thích người nào mà không chiếm được?

Cho dù…. Cho dù con ông có thực sự thích nam nhân…. Chỉ cần nó không nói ra, không làm lớn chuyện, sau khi lấy vợ, lén lút bao dưỡng vài nam tử, thì có gì không thể?

Sở lão gia tử rốt cục lộ ra ý cười, chính là như vậy, đúng vậy. Chỉ có như vậy, thằng con không biết trời cao đất dày của ông mới hiểu ra, rốt cuộc cái gì mới là điều quan trọng nhất.

Nhưng mà… trước đó, ông vẫn phải đề phòng cho Sở gia một đường lui. Nếu Sở Tu vẫn một mực chấp mê bất ngộ (u mê không chịu tỉnh ngộ) thì…. tuy rằng luyến tiếc, nhưng ông muốn cho nó biết, người thừa kế Sở gia không phải chỉ có một mình nó, Sở gia, cũng không phải chỉ có thể giao cho một mình nó!

"A Đức." Sở lão gia tử khẽ nghiêng đầu, nhìn nam nhân vẫn luôn nghiêm mặt đứng một bên, thản nhiên lên tiếng.

"Dạ, thưa lão gia." Người được xưng là A Đức liền hơi khom người với Sở lão gia tử.

“A Cảnh hôm nay có ra ngoài không?” Sở lão gia tử hỏi.

“Hiện tại hẳn là không có.” A Đức nghĩ nghĩ nói: “Nhưng 2h chiều tứ thiếu gia đã có hẹn ra ngoài cùng tam tiểu thư.”

“Ừ.” Sở lão gia tử gật đầu: “Vậy giờ ông đi gọi A Cảnh tới đây cho ta… ta muốn tán gẫu với nó một chút.”

Lúc trước, sự gay gắt giữa Sở lão gia tử và Sở đại thiếu gia đã được thu hết vào mắt quản gia A Đức, ông tự nhiên hiểu rõ lúc này lão gia tử cho gọi Sở Cảnh tới là vì mục đích gì. Tuy rằng cảm thấy có chút không ổn, nhưng nhiều năm đã hình thành thói quen nghe theo mệnh lệnh của Sở lão gia tử nên A Đức cũng không nói thêm cái gì. Chỉ gật đầu, nói “Vâng” rồi rời đi.

Hết chương 58

59. Chương 59

“Cốc cốc cốc…”

“Vào đi.” Sở lão gia tử thấp giọng hô.

Vừa dứt lời, cửa phòng đã được đẩy ra. Sở Cảnh ngẩng đầu liếc nhìn lão gia tử đang ngồi trên ghế biểu tình có chút kỳ quái, lập tức thu hồi tầm mắt, không nhanh không chậm đi tới chỗ lão gia tử nhà mình.

“Cha, ngài tìm con?”

Sở lão gia gật đầu, vươn tay chỉ chỗ trống đối diện mình: “A Cảnh, hai cha con chúng ta đã lâu không gặp nhau, nên ta muốn chúng ta ngồi tâm sự với nhau một chút. Chớ khẩn trương, tùy ý ngồi đi.”

Tâm sự việc nhà? Khóe môi Sở Cảnh hơi câu lên một độ cung, nhưng cũng không nói gì với lão gia tử. Từ chối cho ý kiến chỉ ‘vâng’ một tiếng, lập tức ngồi xuống đối diện lão gia tử, cào cào tóc mình chút, tự tiếu phi tiếu tựa lưng vào thành ghế, giống như sẵn sàng ngồi tán ngẫu cùng ông.

Sở lão gia tử nhìn hành động của Sở Cảnh từ khi cậu bước vào, giữa chân mày hiện lên tia không hài lòng.

Tuy rằng Sở gia là hắc đạo thế gia, nhưng từ sau khi Sở lão gia tử đến tuổi trung niên tới nay, đều dưỡng thành một sở thích kỳ quái…. Đó là nghiêm khắc quy định các đứa con của mình phải học và thực hành theo các thói quen nghi lễ của giới thượng lưu quý tộc. Có lẽ do xuất thân của mình nên ông không mấy vui vẻ khi bị người khác coi là hạng mãng phu… cho dù bị nói thế nào, nhưng mấy đứa con của Sở lão gia tử vô luận xách theo đứa nào ra ngoài, chỉ riêng phương diện cử chỉ tác phong lễ nghi đều tuyệt đối thông

qua. Ngay cả đứa không khéo như Sở Di Nhiên thì trong các yến tiệc vũ hội thượng lưu, các bước nhảy cũng uyển chuyển mỹ lệ, có thể nói là một hình ảnh tuyệt đẹp.

Sở lão gia tử khẽ nhíu mày, tuy rằng thằng út nhà ông từ nhỏ không được ở trong Sở gia, không có cùng bọn Sở Tu tiến hành học tập các lễ nghi thượng lưu, nhưng ông dám xác định, cho dù là được nuôi dưỡng ở bên ngoài mười mấy năm kia, những thứ nó được học cũng tuyệt đối đều là do các giáo sư chuyên gia hàng đầu dạy.

Hơn nữa, 4 năm trước khi đón Sở Cảnh trở về nhà chính, hành vi cử chỉ của đứa bé này rõ ràng là phi thường phù hợp với quy phạm.

Nhưng mà… sao mới một mình ngây người bên ngoài mới 4 năm, liền vứt toàn bộ những lễ nghi cơ bản được dạy dỗ mười mấy năm qua ra sau đầu?!

Quả nhiên không phải do ông tự mình giáo dưỡng, căn cốt tuy rằng không kém, nhưng so ra vẫn kém xa với bọn Sở Tu….

Sở Cảnh tuy rằng không quá rõ ràng đánh gia của Sở lão gia tử về mình, nhưng tầm mắt cậu vẫn luôn đặt ở trên người ông. Thấy lão gia tử quan sát hành động của mình mà khẽ nhăn mi lại, sóng mắt khẽ lưu chuyển, khóe môi khẽ câu lên lộ ra một nụ cười châm chọc ngầm.

"Không biết cha muốn tán gẫu cái gì?" Sở Cảnh hỏi.

Sở lão gia tử nghĩ nghĩ nói: "A Cảnh, vậy con nói về thời gian con đi du học ở Anh đi."

Sở Cảnh khẽ cười một tiếng: "Du học ở Anh? cha, kỳ thật cũng không có gì. ừm… mỗi ngày đều lặp đi lặp lại 'đến trường, tan học, tới thư viện', ngẫu nhiên thì ra ngoài đi dạo một vòng. Nhưng mà, cha cũng biết đấy, thời tiết ở Anh… khụ, kỳ thật con cũng không thích ra ngoài vào những ngày mưa."

Sở lão gia tử nghe Sở Cảnh nói vậy, thoáng có chút xấu hổ mà ho khan một tiếng: "Vất vả cho con rồi, con trai."

"Vất vả?" Sở Cảnh nhíu mày, lập tức cong cong khóe môi: "Cha à, con ngược lại chưa bao giờ cảm thấy vậy. Dù sao con ở ngoài mấy năm nay, thật sự rất dư dả… cũng phi thường vui vẻ."

"Nhưng, A Cảnh, dù thế nào, cũng không được tốt như ở nhà mình, đúng không?" Sở lão gia tử ngay lập tức tiếp lời Sở Cảnh.

Sở Cảnh có vài phần kinh ngạc nhìn về phía Sở lão gia tử.

Sở lão gia tử bị tầm mắt Sở Cảnh nhìn có chút mất tự nhiên, hắng giọng một cái, nói: "A Cảnh, con rời

Trung Quốc đã được 4 năm, có từng nghĩ tới sẽ trở về, giúp chúng ta…"

"Cha." Sở lão gia tử còn chưa nói xong, đã bị Sở Cảnh đột nhiên lên tiếng chen ngang.

Sở Cảnh khẽ nheo mắt lại, vẻ mặt kỳ quái nhìn Sở lão gia tử: "Cha, con không thể không nhắc ngài nhớ một chuyện… chắc ngài chưa quên, 4 năm trước, con bởi vì sao mà lựa chọn sang Anh du học chứ?"

"A Cảnh, con cũng biết ta không có…" Sở lão gia tử nghe vậy lập tức muốn phản bác.

"Vâng, vâng. Con biết, hết thảy đều là do con tự nguyện, không phải ý của ngài." Sở Cảnh như có như không cười một chút, "Nhưng mà, nếu lúc trước con đã không muốn tham gia vào cuộc chiến tranh giành quyền thừa kế Sở gia, vậy sao ngài lại cho rằng, 4 năm sau, khi đã gần như thoát ly được vũng bùn đó, con lại hy vọng mình sẽ bị cuốn vào đó chứ?"

"Sở Cảnh!" Sở lão gia tử có chút thẹn quá thành giận mà thấp giọng hô tên Sở Cảnh.

"Con xin lỗi, cha." Sở Cảnh khoát tay, vẻ mặt tùy ý: "Có lẽ lời con nói quá mức trắng trợn, nhưng đối với bất kỳ chuyện gì con cũng không thích mơ hồ. Còn nữa, ngài chỉ biết con xuất ngoại du học 3 năm, nhưng một năm sau khi con tốt nghiệp, ngài hẳn chưa bao giờ lưu tâm qua đúng không?"

"Chuyện này, ta…" Sở lão gia tử bị Sở Cảnh nói nghẹn một chút. Vốn sau khi tống Sở Cảnh ra nước ngoài xong, ông đã gần như quên mất thằng út, thì làm sao mà đặc biệt chú ý nó ở nước ngoài đã làm gì?

Nhìn bộ dáng Sở lão gia tử chần chờ do dự, Sở Cảnh lập tức cũng hiểu được. vốn cũng không ôm ấp hy vọng gì, cho nên hiện tại cũng chả xuất hiện cái cảm xúc gọi là thất vọng linh tinh gì đó. Chẳng qua, lại có chút mất mát khó hiểu dâng lên, giống như tự châm chọc bản thân.

"Cha, một năm qua con vẫn làm việc bên cạnh L." Sở Cảnh thản nhiên mở miệng: "Gia tộc Lefort của nước Mỹ, ngài hẳn đã nghe nói qua."

Sắc mặt Sở lão gia tử lập tức trở nên cổ quái.

Tuy rằng gia tộc Lefort cắm rễ ở nước Mỹ trước nay cũng chưa có vươn tay tới Trung Quốc đại lục nhưng tầm ảnh hưởng của gia tộc buôn bán vũ khí hàng đầu này thì hầu như trong giới hắc bang ai cũng rõ.

Về phần L, ông tự nhiên cũng biết tới. Nghe nói, nguyên gia chủ gia tộc Lefort đã cưới một người vợ Trung Quốc, đến khi đặt tên con, bởi vì 'Lefort' tiếng Trung dịch gần giống 'Tả' nên cậu ta đã có một cái tên Trung. Nhưng tên tiếng Trung chưa bao giờ công khai khi đối ngoại, cho nên người trong giới, đối với người thừa kế đệ nhất của gia tộc Lefort đều quen gọi tên là 'L'.

Không cần tên, thậm chí không cần gọi họ tượng trưng cho thận phận người của gia tộc, chỉ dùng một chữ

cái vô cùng đơn giản 'L' viết tắt của tên gia tộc, liền đủ để chứng minh cho địa vị gia chủ đương quyền của gia tộc Lefort hiện nay.

L ở một mức độ ý nghĩa nào đó, cũng đã vượt qua sự vinh quang mà chính gia tộc Lefort đã mang lại cho hắn.

Mà hiện tại, con ông, thế nhưng lại nói một năm qua đều đi theo L?

Con ông thế nhưng lại làm việc dưới quyền L?

Điều này chứng minh cái gì?

Sở lão gia tử thậm chí còn không kịp cao hứng liền lập tức rơi vào khủng hoảng…. Nếu con ông thật sự liên hợp với L, như vậy đối với Sở gia, không thể không nói quả thật là một uy hiếp rất lớn.

Nâng mắt khẽ liếc nhìn Sở Cảnh một cái, Sở lão gia tử trong nháy mắt hiện lên vô vàn suy nghĩ, nhưng nếu thằng con út này của ông đã khẳng định nó sẽ không trở lại Sở gia… như vậy, hẳn là tạm thời vẫn chưa có chuyện gì quan trọng.

Nhưng, một khi nó thật sự muốn quay lại Sở gia, khó bảo toàn có một ngày, nó sẽ cùng người ngoài, làm chuyện bất lợi với Sở gia. Loại chuyện này, ông tuyệt đối không cho phép!

May mắn… may mắn ông còn chưa mở miệng đề cập tới chuyện kia. Sở lão gia tử có chút sợ hãi mà suy nghĩ.

"Nếu A Cảnh con đã không muốn trở về, vậy ở nước ngoài hẳn cũng không quá tệ… vậy tạm thời cũng cứ như thế đi." Sở lão gia tử chuyển đề tài, nói: "Chẳng qua nếu ở bên ngoài quá mệt mỏi, Sở gia vẫn hoan nghênh con trở về."

Hoan nghênh? Sở Cảnh lạnh lùng cười một chút, trải qua đoạn đối thoại ngày hôm nay, Sở lão gia tử phòng bị mình còn không kịp, nói gì mà hoan với chả nghênh?

Nhưng, có thể khiến Sở lão gia tử đột nhiên có suy nghĩ muốn đón mình trở về Sở gia, như vậy mâu thuẫn phát sinh giữa anh cả và lão gia tử đến tột cùng lớn như thế nào đây? Không thể không nói, Sở Cảnh thực sự rất rất tò mò.

Cho dù trong đầu suy nghĩ đã bay cao bay xa thế nào nhưng trên mặt Sở Cảnh và Sở lão gia tử vẫn duy trì nụ cười mang vài phần ý tứ hàm xúc phụ từ tử hiếu. Khẽ nhếch môi một cái, Sở Cảnh gật đầu đáp: "Cha, con biết rồi."

Cùng lúc đó, tại Sierra Leone.

Quán bar Rose.

Tuy rằng bề ngoài là một quán bar, nhưng nếu là người hiểu biết thì đều rõ chức năng của nơi này không chỉ dừng ở việc cung cấp phục vụ rượu và đồ uống.

Mặt tiền quán bar khá nhỏ hẹp, bề ngoài cũng đủ rách nát, nhưng ở Sierra Leone, một nơi nho nhỏ lụp xụp như thế cũng đủ sinh ý mỗi ngày đều dồi dào.

Vũ nữ xinh đẹp trang phục bikini rực rỡ cơ hồ không che kín được bộ ngực đồ sộ của mình đang không ngừng thể hiện những vũ đạo nóng mắt mà quyến rũ ở trên sân khấu. Những động tác mời gọi trêu ghẹo khiến đàn ông mơ màng, liên tiếp phát ra những tiếng trầm trồ khen ngợi, cùng tiếng huýt sáo ồn ào.

Những thanh âm ái muội thấp kém tràn ngập toàn bộ quán bar, nhấn chìm đám người trong xa hoa đồi trụy, đem mọi sa đọa của thế gian lộ rõ vô cùng nhuần nhuyễn.

"Hắc, Lily à, một thời gian không gặp, cô lại gợi cảm hơn rất nhiều." cửa quán bar lần nữa bị đẩy ra, một nam nhân trẻ tuổi làn da nâu mạnh khỏe thoải mái đi vào.

Quen thuộc ngồi xuống trước quầy bar, ngôn ngữ ngả ngớn đùa giỡn bà chủ xinh đẹp động nhân trước mặt: "Thực khiến người ta thèm thuồng đó, Lily!"

Mỹ nhân tên Lily chớp mắt một cái, lộ ra nụ cười quyến rũ cùng ngoan độc: "Cokar, thu lại cặp mắt chó nhìn chằm chằm lão nương của cậu đi, cậu có tin lão nương cho cậu cả đời chỉ có thể bị người ta áp hay không? A, ý của tôi là… trực tiếp giúp cậu cắt rụng phế vật vô dụng phía trước!"

"Lily à, cô thật vô tình đấy!" Cokar hoảng sợ lùi ra sau một bước, lập tức nhún vai: "được rồi, Lily à, quy tắc cũ, giúp tôi tìm một bé gái xinh đẹp đi, cô có biết, trong khoảng thời gian này, tôi bận tới điên rồi không, sắp mệt muốn chết!"

"A?" Lily làm như vô ý hỏi han: "Cậu thì bận cái quái gì được?"

"Còn không phải là… aiz…" Cokar lắc đầu: "Không thể nói cho cô biết. đương nhiên, nếu cô nguyện ý ngủ với tôi một đêm, nói không chừng…"

"Phòng 2315 khách sạn bên cạnh, Vera đang ở trong chờ cậu." Lily không chịu nổi khẽ nhíu mày chặn họng Cokar.

Cokar vừa lòng nhướn mày, cầm chìa khóa Lily ném cho, sau đó lưu loát vứt một số tiền lại: "Vậy tôi không chậm trễ thời gian nữa, Lily, gặp lại sau!"

Lily cười lạnh nhận tiền của Cokar, đếm đếm, tâm tình tốt lắm.

Ah, chỉ có lúc này, trông mới đáng yêu một chút, Lily nhún vai nghĩ.

"Boss, mục tiêu đã xuất hiện." Chris gõ cửa rồi lập tức đi vào, thấp giọng báo cáo với Tả Dĩ Uyên đang ngồi xem tư liệu gì đó.

"A?" Tả Dĩ Uyên ngẩng đầu: "Đợi lâu như vậy, con cá rốt cuộc cũng mắc câu! Chúng ta tới nhìn xem."

"Vâng."

Hết chương 59

60. Chương 60

Tả Dĩ Uyên vừa bước vào phòng, liền thấy một nam nhân đang hôn mê bất tỉnh nằm trên sàn nhà. Cả người trừ bỏ mặc một chiếc quần sịp ra thì không còn bất cứ quần áo vải vóc gì che chắn. Bờ lưng coi như trơn bóng, nhưng bởi vì mấy hán tử khuân vác không kiên nhẫn, một đường kéo lê ném vào một góc tường, da thịt bị va chạm ma xát, hằn lên các vết xanh tím, thoạt nhìn có chút thê thảm.

"Đây là Cokar?"

Bởi vì nam nhân đang nằm úp sấp trên sàn nhà nên nhất thời không thấy rõ mặt mũi. Tả Dĩ Uyên không nặng không nhẹ đá một cước lên thân gã, nghiêng đầu hỏi đại hán đứng bên cạnh.

Đại hán kia là do Asher cố ý phái tới dẫn đường cho bọn họ, anh ta sinh ra và lớn lên tại Sierra Leone, nhưng có thể nói tiếng anh khá chuẩn.

Nghe Tả Dĩ Uyên hỏi, đại hán gật đầu, cúi đầu liếc mắt nhìn nam nhân vẫn đang nằm hôn mê trên sàn nhà, biểu tình khẳng định: "Cục đã thành lập một tổ điều tra đặc biệt để theo dõi Cokar… nhưng thằng nhóc này thật sự giảo hoạt, lâu như vậy, chúng tôi vẫn chưa tìm được chứng cớ tội phạm của cậu ta…nhưng hành tung của cậu ta chúng tôi đều nắm rõ. Tuyệt đối không lầm."

Tả Dĩ Uyên nhíu mi, tầm mắt đảo qua Cokar, trong mắt hiện lên một tia dị quang. Xoay người đi vài bước, vươn tay kéo một chiếc ghế dựa lại, dừng cách Cokar khoảng hơn 1m, sau đó tư thái thong dong ngồi xuống.

"Chris." Giọng Tả Dĩ Uyên rất nhẹ, thậm chí có thể nghe ra một chút vui sướng trong đó: "Xem ra chúng ta đã mời tới một vị khách không nguyện ý mở to mắt để tiến hành một cuộc nói chuyện… công bằng, đúng vậy, nói chuyện công bằng với chúng ta… Cho nên, Chris, có lẽ cậu nên cho cậu ta một viên đạn. Đôi khi đau đớn sẽ làm con người ta thanh tỉnh nhất."

Chris hơi sửng sốt, quay đầu nhìn Tả Dĩ Uyên.

"Đương nhiên, Chris, nhớ chú ý đúng mực." Tả Dĩ Uyên hai tay giao nhau chống thành ghế, tạo thành một hình kim tự tháp: "Ngàn vạn lần không được bất cẩn mà khiến cho khách quý của chúng ta tạo thành… thương tổn không thể cứu chữa."

"……Không cần!"

Chris chống lại tầm mắt Tả Dĩ Uyên, trong đầu có gì đó chợt lóe, lập tức hiểu được ý tứ của hắn. Nhưng cậu còn chưa bắt đầu thực thi mệnh lệnh của Tả Dĩ Uyên, thì bên kia, Cokar vốn đang hôn mê bất tỉnh lại giống như xác chết vùng dậy mà từ trên sàn nhà bật đứng lên, vẻ mặt hoảng sợ giơ hai tay cao giọng hét lên.

"Tôi đã tỉnh, phi thường, đúng vậy, tôi hiện tại phi thường thanh tỉnh!" Cokar quả thực như giơ tay phát thệ, gương mặt căng thẳng, bất an đảo mắt qua cây súng được giắt ở thắt lưng Chris, khó nhọc nuốt một ngụm nước miếng, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười nịnh nọt: "Các vị đại nhân, các người muốn biết cái gì, tôi cam đoan biết gì sẽ nói hết, không chút dấu diếm."

"…." Một người thấy bộ dạng Cokar không hề có cốt khí, nhất thời cả phòng liền rơi vào trầm mặc.

Biểu tình Cokar cứng ngắc có chút vặn vẹo, trong lòng càng không ngừng tự mắng chửi bản thân, cậu biết vận khí của cậu vẫn luôn không tốt, nhưng ai có thể nói cho cậu biết, sao gần đây cậu có thể xui xẻo thành cái dạng này không?

Mấy tháng trước bị một đám người man rợ hung hăng xông vào nhà bắt em gái duy nhất đi, lấy cái đó để áp chế gã giúp bọn chúng làm giả giấy chứng nhận kim cương. Dính líu với một đám quân phản chính phủ, A, trời biết cậu đang phiêu lưu mạo hiểm thế nào! Hơn nữa, chết tiệt là cậu còn không thể cự tuyệt!

Từ khi bị đưa vào trong doanh trại quân phản loạn, bị bọn họ coi như tù nhân mà đối xử. thành thành thật thật ngây người ở trong đó chừng mấy tháng, thật vất vả mới đạt được quyền lợi một lần xin ra ngoài, cậu không hề nghĩ ngợi chạy tới quán bar Rose, muốn thả lỏng phát tiết một chút.

Ai ngờ….quần sịp thượng đế ơi! Cậu chỉ vừa mới hôn môi một chút, vừa cởi được bộ quần áo ra…… thậm chí còn chưa kịp cởi hết, gã đã bị người đột nhiên tập kích!

Này thật sự là… thật là… Cokar bi phẫn rất muốn đánh người, nhưng nhìn chung quanh một vòng, người bên đối phương đồng dạng cao to vạm vỡ, còn mình thì như con gà luộc, khẽ nuốt một ngụm nước bọt, thực không tiền đồ mà rụt trở về.

Cũng không thể trách gã. Không thể yêu cầu một nhân viên kỹ thuật tài năng trong ngành công nghiệp của nước Mỹ lại đi rèn luyện thân thể!

Phỏng chừng chưa từng nghĩ tới, Cokar luôn tạo phiền toái cho bọn họ cư nhiên lại là loại người nhu nhược… hoặc là… thức thời thế này, Tả Dĩ Uyên nhất thời cũng không biết nên thể hiện biểu tình trên mặt mình thế nào mới phải.

Khẽ nheo mắt lại cẩn thận đánh giá tên nam nhân toàn thân gần như nude chỉ còn chiếc quần sịp trước mặt.

Ah…nếu nhìn kỹ khuôn mặt này thì có lẽ nên nói là thanh niên thì đúng hơn.

Tuổi Cokar thực đáng ngạc nhiên là không quá lớn. nếu hồ sơ của chính phủ không lầm thì cậu thanh niên trước mắt này năm nay cũng chỉ vừa mới 19 tuổi.

19 tuổi, lại có một kỹ thuật làm giả tuyệt vời… thậm chí ngay cả những nhà giám định thật giả chuyên nghiệp đại đa số cũng không thể phân biệt được. không thể không nói, cậu ta đúng là một thiên tài.

Cokar một thân da nâu, nhưng ngũ quan ngược lại khá thanh tú. Khi cậu ta mở to đôi mắt vô tội nhìn người thì rất có hương vị thiếu niên thanh xuân dương quang sáng lạn.

Chậc… có thể dùng người này. Tả Dĩ Uyên tính toán, khóe môi khẽ câu lên.

"….Cokar, đúng không?" Tả Dĩ Uyên nghiền ngẫm nhớ kỹ tên cậu ta, đôi mắt nâu sẫm lộ ra ý tứ hàm xúc khó nắm bắt: "Cậu đúng là một nhân vật lợi hại."

Cokar bị Tả Dĩ Uyên nhìn có chút phát lạnh. cố áp chế giữ vững tinh thần, chống đỡ gượng cười, châm chọc đáp lại: "A, không có gì, không có gì, thường thôi thường thôi, chỉ đứng thứ ba toàn quốc aha ha ha…"

"Thứ ba toàn quốc?" Tả Dĩ Uyên nhìn chằm chằm Cokar: "Không, không, cậu quá khiêm tốn rồi, Cokar, cậu không biết là tay nghề của cậu rốt cuộc có bao nhiêu tinh xảo, ngay cả giấy chứng nhận kim cương khó như vậy, mà một cái cũng không ai phát hiện ra vấn đề… quá lợi hại."

Cokar có chút lâng lâng. Nhưng mà chưa đợi cậu ta lộ ra thần sắc đắc chí, Tả Dĩ Uyên khẽ nhả ra một câu, lại nháy mắt đá cậu ta xuống đáy vực.

"Hơn nữa, không thể không nói, trên đời này, cũng không có mấy người có thể làm được như thế, khiến tôi tổn thất cả một cái mỏ kim cương." Tả Dĩ Uyên nhếch môi nói tiếp: "Đó là một con số không nhỏ, Cokar, cậu nói xem, số tổn thất này, tôi rốt cuộc nên tìm ai đòi lại mới được đây?"

Cokar bị Tả Dĩ Uyên nhìn lưng ân ẩn toát mồ hôi lạnh.

"A, Aha… loại chuyện này…"

"Còn nữa, ngài Cokar." Tả Dĩ Uyên cong môi nhìn Cokar, rồi hất đầu hướng về phía đại hán ý bảo một chút: "Cậu biết người này không?"

Cokar nghi hoặc nhìn đại hán một chút, lập tức tựa hồ có chút kỳ quái nói: "Hình như…có chút quen mắt."

Đại hán bị Tả Dĩ Uyên ám chỉ, hiểu rõ mà tiếp lời: "Ngài Cokar, tôi là người của quân đội chính phủ, chính phủ phía chúng tôi đã phái người truy lùng cậu lâu rồi, hôm nay có thể ở đây gặp được cậu, tôi thật sự cảm thấy phi thường cao hứng… có lẽ, ngài nên lập tức cùng tôi tới nhà giam của Sierra Leone xem xét một vòng."

"Nhà giam? Tôi nghĩ, không cần tới đâu, ha hả.." sắc mặt Cokar có chút trắng bệch: "Nói thực ra, tôi đối với nơi đó không chút hứng thú."

"Nhưng, ngài Cokar, cậu biết đấy, việc này không phải do cậu quyết định." đại hán lạnh như băng trả lời: "Công dân phạm tội phản quốc ở Sierra Leone….. có lẽ, cả đời này, cậu đều phải ở đó chơi rồi."

Tả Dĩ Uyên vừa lòng nhìn cả người Cokar nháy mắt cứng ngắc, ý cười bên môi sâu hơn vài phần.

"Đương nhiên, cũng không phải là không có đương cứu vãn…" Tả Dĩ Uyên tựa người về sau, vẻ mặt dị thường thoải mái: "Cơ hội lập công chuộc tội… Cokar, hay là cậu không cần?"

Cokar không phải đồ ngốc, nhìn thấy tư thái Tả Dĩ Uyên như vậy tự nhiên hiểu được người ta lần này là cho cậu một cơ hội vãn hồi. Nhưng cho dù thế nào, cậu cũng không thể ngồi nhà lao, tuyệt đối không thể! Huống chi bọn họ đã nói rõ, nếu bản thân không chịu hợp tác, như vậy cả đời này đều đừng nghĩ bước ra khỏi nhà giam một bước!

Điều này thật sự cậu không dám tưởng tượng!

Nhưng mà, nếu một khi mình đáp ứng… vậy cái đám phản quân chính phủ man rợ kia chẳng lẽ sẽ dễ dàng buông tha cho mình sao? A, còn có em gái nữa! con bé mới 8 tuổi thôi!

Tròng mắt bất an rất nhanh lưu chuyển, mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt chảy dài xuống. thời gian trôi qua không một tiếng động, lại càng khiến Cokar nông nóng bất an hơn.

Ngẩng đầu liếc qua thần tình thong dong, thản nhiên chờ đợi mình quyết định của Tả Dĩ Uyên, cắn răng, Cokar lên tiếng hỏi: "Thưa ngài, tuy rằng tôi hỏi thế này có chút thất lễ, nhưng, ngài biết đấy, chuyện này có liên quan tới sự an toàn của người thân tôi, nên tôi càng phải cẩn thận hơn chút."

"Đương nhiên." Tả Dĩ Uyên khẽ gật đầu.

"Xin hỏi, có phải chỉ cần tôi hợp tác, thì tôi có thể miễn toàn bộ tội danh và không bị tống vào tù không?

Ý tôi là, toàn bộ các tội danh! Còn có…" Cokar rất nhanh liếc mắt nhìn đại hán đến từ quân đội chính phủ: "Đối với tình huống của tôi, kỳ thật phản quân chính phủ cho tới bây giờ cũng chưa hoàn toàn tín nhiệm tôi, cho nên, tôi không thể cam đoan những tin tức tôi cung cấp nhất định sẽ giúp gì được cho các người."

"Đối với điểm ấy… tôi chỉ có thể nói…" Tả Dĩ Uyên mỉm cười một chút: "Phụ thuộc vào giá trị tin tức cậu cung cấp cho chúng tôi thôi."

Cokar nghe rõ lời giải thích của Tả Dĩ Uyên, sắc mặt không tốt: "Nhưng mà, thưa ngài, điều đó không công bằng với tôi! Tôi căn bản vô pháp cam đoan…"

"Vậy cũng chả liên quan gì tới chúng tôi, không phải sao?" Tả Dĩ Uyên thản nhiên đánh gãy lời nói của Cokar: "Trên thế giới này, làm gì có chuyện tuyệt đối công bằng? Cậu thấy sao?"

Cokar gắt gao nhíu mày, lại không lên tiếng. trầm mặc hồi lau, ánh mắt có chút đỏ lên, khó khăn mở miệng: "Được, tôi biết tôi nên làm thế nào, tôi cam đoan sẽ là một người hữu dụng. nhưng tôi có một điều kiện."

Tả Dĩ Uyên từ chối cho ý kiến nhìn Cokar.

"Trong chuyện này, vô luận thế nào các người cũng phải đảm bảo an toàn cho người nhà của tôi." Cokar lãnh tĩnh nói: "Nếu bọn họ bị tổn thương trí mạng, như vậy tôi có lý do lập tức ngưng hẳn loại hiệp nghị không công bằng này!"

Tả Dĩ Uyên nhíu mày, đánh giá Cokar hồi lâu, mỉm cười: "Tôi nghĩ, chúng ta hẳn có thể hợp tác vui vẻ rồi, ngài Cokar."

61. Chương 61

Đêm qua có mưa to, cũng may đến sáng trời lại tạnh hẳn. Sở Cảnh đi ra cửa, hít sâu một hơi khí trời buổi sớm mang đậm hương vị ẩm ướt tươi mới, tâm tình tốt lắm.

Xoay người đi vào phòng, chào hỏi Sở Hân Nhiên đang từ trên lầu đi xuống rồi lập tức cầm chùm chìa khóa xe trên bàn chuẩn bị ra ngoài.

"A Cảnh, sớm như vậy mà em định đi đâu?" Sở Hân Nhiên có chút ngạc nhiên hỏi: "Không ăn sáng sao?"

"Không ạ." Sở Cảnh cười cười với Sở Hân Nhiên, lắc lắc chùm chìa khóa trong tay nói: "Em về Trung Quốc lâu như vậy, có một chỗ vẫn luôn muốn tới… ha hả, cũng sắp tới thọ yến của lão gia tử, nếu không đi bái phỏng một chút, không chừng đêm nay bà ấy sẽ chui vào giấc mơ tìm em nói chuyện phiếm mất."

Tuy rằng Sở Cảnh không nói rõ, nhưng Sở Hân Nhiên cũng lập tức hiểu ra: "Em muốn đi bái tế dì sao?" Sở Hân Nhiên có chút mất tự nhiên hai tay xoắn vào nhau, do dự nói với Sở Cảnh: "Hay là, dùng bữa sáng xong, chị đi cùng với em?"

"Thôi khỏi." Sở Cảnh lắc lắc đầu: "Em đi một mình là được rồi, còn nữa… chắc là sau khi dự thọ yến của lão gia tử xong em sẽ về Mỹ luôn, chả lẽ không để cho hai mẹ con em một chút không gian riêng tư sao?!"

Sở Hân Nhiên nghe Sở Cảnh nói vậy, cũng không dây dưa nữa. Cho Sở Cảnh một nụ cười ôn hòa nói: "Cũng được, vậy chị không đi theo, nhưng mà, A Cảnh này, nhớ về sớm một chút, sáng này lễ phục sẽ được đưa tới, mặc thử nếu không vừa thì bảo người ta sửa."

"Vâng." Sở Cảnh đáp lại, lắc lắc chùm chìa khóa ở đầu ngón tay quay vòng vòng, xoay người rời đi, trông thật tiêu sái: "Vậy em đi trước."

Sở Cảnh bên này vừa rời đi, thì Sở Di Nhiên bên kia cũng chầm chậm uốn éo từ lầu hai đi xuống. mắt thoáng nhìn, xuyên thấu qua cửa sổ thấy một chiếc xe trông quen quen, hừ lạnh một tiếng, âm dương quái khí liếc nhìn Sở Hân Nhiên nói: "Này, người vừa rồi lái xe đi là Sở tiểu thiếu gia nhà chúng ta sao? không phải tiểu thiếu gia là bảo bối trong lòng cô, lúc nào cũng được che chở, mỗi ngày đều dính chặt với nhau hay sao? sao mới sáng sớm tiểu thiếu gia người ta đã bỏ một mình cô đi mất vậy?"

Lời này nói ra cũng thực không dễ nghe, hàm ý chỉ hai người chỉ tốt với nhau ở bề ngoài, may là tính tình Sở Hân Nhiên cũng không để bụng hay so đo gì, cũng chỉ nhíu mi một chút không hài lòng.

"Chị hai, chị nói đùa." Sở Hân Nhiên vươn tay chỉnh chỉnh váy mình, khẽ nói: "A Cảnh cũng không phải trẻ con, nó muốn đi đâu cũng không cần chúng ta quản."

Sở Di Nhiên tư thái tao nhã bước xuống bậc thang, cằm hơi nâng lên, nhìn Sở Hân Nhiên, tựa như mang theo tia khinh thường: "Cô biết tiểu thiếu gia không phải là trẻ con là được rồi, cũng không phải tôi nói cô, Hân Nhiên, cô cũng sắp làm dâu nhà người rồi, mấy ngày nay cứ quấn quýt bên nam nhân không phải chồng mình để làm gì?"

"Chị hai! Lời này của chị là có ý gì? A Cảnh cũng họ Sở!" Sở Hân Nhiên lúc này thật sự phát hỏa, gương mặt xinh đẹp mãnh liệt trầm xuống, khí thế bất giác tỏa ra một chút cũng không thua ai: "Chị hai, A Cảnh là do ba chính miệng thừa nhận là người Sở gia, điểm này không thể nghi ngờ. mới vừa rồi, chị nói câu kia, em nghe thì không sao nhưng nếu để ba nghe được… chị nói xem, sẽ có hậu quả gì?"

"Ha, mấy ngày không gặp, mới ở cạnh La thiếu gia không được bao lâu, mà tiểu bạch thỏ tối dịu ngoan ôn nhu hiền lạnh của Sở gia cũng học được cách nhe răng rồi sao?" Sở Di Nhiên dùng tay che miệng lại, nũng nịu cười, trong mắt lại lộ ra tia tàn nhẫn: "Sở Hân Nhiên, cô đây là muốn uy hiếp tôi sao?"

"Chị biết em không có ý này." Sở Hân Nhiên không e dè cảnh cáo của Sở Di Nhiên, gắt gao đối diện cô ta: "Nhưng mà, chị hai, em nghĩ chị vẫn nên an phận một chút thì hơn. Hai ngày trước nam nhân bên cạnh đại ca xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, đại ca tựa hồ tức giận đến phát điên rồi… nhiều năm qua, em chưa từng thấy qua đại ca tức giận như vậy, chị hai à, chị nói xem chuyện đó rốt cuộc là do ai làm?"

Biểu tình trên mặt Sở Di Nhiên hơi đình trệ, nhìn Sở Hân Nhiên, khẽ nhíu mi, lập tức cười duyên: "Ai làm? Tao làm sao mà biết được? chuyện ngoài ý muốn, trên đời này mỗi ngày đều phát sinh vô số chuyện ngoài ý muốn, chuyện đó nếu không cẩn thận thì sẽ gặp phải, có gì mà phải truy cứu?"

"Nhưng mà, vì sao cố tình chuyện đó lại xảy ra không lâu sau khi chị tuyên bố muốn ra tay giáo huấn người nào đó?" Sở Hân Nhiên sắc mặt lạnh băng: "Chị dám động vào người trong lòng đại ca, đại ca tuyệt đối nhớ kỹ món nợ này, nhưng lần ra tay này lại không thể đem người hại chết, cho nên ba ba cũng sẽ không giúp chị đâu…"

"Câm miệng!" Sở Di Nhiên sắc mặt khó coi hơn hẳn.

Sở Hân Nhiên như trước không thuận theo nói tiếp: "Còn nữa, chị lộng hành như vậy, ngược lại đại ca càng lấy đó là cái cớ mà không quay về nhà nữa… cha có muốn gặp đại ca, muốn nói chuyện thẳng thắn với anh ấy phỏng chừng đều sẽ bị cự tuyệt. chị hai, chị nói xem, chuyện này cha sẽ đổ lên đầu ai đây?"

"Sở Hân Nhiên!" Sở Di Nhiên gương mặt tinh xảo nháy mắt trở nên vặn vẹo, các ngón tay mảnh khảnh nắm chặt, bàn tay bởi vì dùng sức mà có chút trắng bệch: "Được, được lắm, rốt cục cũng có dòng máu Sở gia chảy trong người, ha! Bọn tao trước kia thật đúng là đã xem thường mày rồi!"

"Vô luận là em hay A Cảnh, bọn em đều không có khả năng trở thành chướng ngại của chị, cho nên em thật sự không hiểu…" Sở Hân Nhiên gằn từng tiếng, không chút khách khí nhìn Sở Di Nhiên: "Em không hiểu, đến tột cùng là chị đang lo lắng cái gì!"

"Mày…."

"Được rồi, cái gì nên nói em cũng đã nói." Sở Hân Nhiên nhìn bộ dạng Sở Di Nhiên bị mình làm cho tức khí, cúi đầu chỉnh sửa vạt áo, trên mặt không còn biểu tình gì: "Sáng nay em đã hẹn A Dục đi xem phòng tân hôn của bọn em, thời gian cũng không còn nhiều, bữa sáng em không ăn ở nhà, vậy chị hai, em đi trước."

Nói xong, không đợi Sở Di Nhiên nói năng gì, cầm túi xách người hầu thuận thế đưa cho, lịch sự gật đầu coi như chào hỏi Sở Di Nhiên, cũng xem nhẹ cặp mắt đã muốn xuất huyết của Sở Di Nhiên, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Thẳng tới khi ngồi lên xe, đóng cửa xe lại, gương mặt Sở Hân Nhiên lúc trước coi như cường thế bình tĩnh, lập tức liền thở phào nhẹ nhõm, gương mặt thanh tú nhỏ nhắn hiện ra chút sợ hãi giống như sống sót sau khi gặp tai nạn.

…… thật sự đã nói ra miệng.

Chính bản thân Sở Hân Nhiên cũng cảm thấy khó mà tin được.

Cô biết, nhị tiểu thư Sở gia kỳ thật cũng không thích mình, tuy rằng, nhiều năm qua, cô đối với Sở Di

Nhiên cũng có chú ý một số hành động của chị ấy, nhưng đều xuất phát từ việc suy xét ở một số phương diện, trên thực tế cô cũng chưa bao giờ chính diện phát sinh xung đột với chị hai.

Nhưng hôm nay, cư nhiên cứ như vậy không quan tâm mà nói thẳng ra miệng!

Sở Hân Nhiên dùng tay che mặt đang đỏ bừng… mặc dù có chút khó tin nhưng thật sự… trực tiếp bộc lộ ra nội tâm tức giận như vậy… thật sự là…quá tuyệt vời!

"Tam tiểu thư, giờ chúng ta đi đâu ạ?" tài xế thong thả lái xe ra khỏi Sở gia, xuyên qua gương chiếu hậu, nhìn sắc mặt đỏ bừng của tiểu thư nhà mình, có chút khác thường, thấp giọng hỏi.

"Hả? hả?" Sở Hân Nhiên lấy lại tinh thần, nháy mắt suy nghĩ trong chốc lát.

Lúc trước nói có hẹn đi xem phòng tân hôn với La Dục Chương chỉ là nhất thời tìm cớ, nào có ai lại đi hẹn vào sáng sớm thế này chứ?

Nhưng mà… đi xem phòng sao?

Hình như đây cũng không phải là một chủ ý tồi.

"Gần đây có chỗ nào mới khai trương không?" Sở Hân Nhiên hỏi.

"Có." Tài xế lập tức nói: "Tập đoàn Thịnh Thiên gần đây mới mở cửa 'vườn treo trên không', tiểu thư muốn tới xem không?"

Sở Hân Nhiên cười gật đầu, không biết nghĩ tới cái gì, trong mắt mang theo ý cười ngọt ngào: "Vậy qua đó xem đi."

"Vâng, tam tiểu thư."

Sở Cảnh lái xe không nhanh, nhưng cũng may cậu ra khỏi nhà từ sớm, nên cũng không gặp phải chuyện kẹt xe. Chờ tới khi lái xe tới nghĩa trang, cũng chỉ mới hơn 7h.

Dù sao hôm nay cũng không phải ngày thanh minh, nghĩa trang vào buổi sớm an tĩnh đến lạnh lẽo. Sở Cảnh cầm bộ bó hoa cúc, chậm rãi đi tới trước một bia mộ.

Chiếc bia được làm đơn giản tới cực điểm, chỉ khắc một chuỗi tên, ở trên cùng dán một bức ảnh chụp một người phụ nữ.

Ảnh chụp là một thiếu nữ trẻ trung, mái tóc đen dài thẳng mượt, khí chất học sinh nồng hậu, khóe miệng mỉm cười nhẹ nhàng, thoạt nhìn có chút ngại ngùng.

"Mẹ, đã lâu không tới thăm mẹ, mẹ sẽ không tức giận chứ?"

Đặt bó hoa xuống trước bia mộ, khóe mắt Sở Cảnh đong đầy ôn nhu.

Ký ức về mẹ cậu kỳ thật Sở Cảnh không nhớ quá rõ, dù sao bà ấy cũng đã mất sớm, thời gian dài trôi qua quá mức tàn nhẫn, một ngày lại một ngày, đem hình ảnh của mẹ trong trí nhớ cậu từng chút từng chút cướp đoạt mất, cuối cùng nhớ lại, cũng chỉ nhớ được bức hình trên bia mộ này.

Nhưng vô luận thế nào, có nhiều thứ vẫn không thể quên.

Ví dụ như, thiếu nữ trẻ tuổi không biết chăm sóc trẻ con, chân tay luống cuống dỗ tiểu hài tử bị đám nhỏ khi dễ là không có ba, ngốc ngốc vụng về lôi ra một bộ bài tây, lấy lòng hỏi: "Bảo bảo, đừng tức giận, đừng tức giận… mẹ dạy con chơi bài, được không?"

Ví như nữ tử khuôn mặt rõ ràng trẻ măng, dáng người đơn bạc tùy thời đều có thể bị gió thổi bay, đến khi nhìn thấy người kia, sẽ lộ ra một loại ôn nhu cùng vui mừng đến tận xương tủy.

Lại như, nữ tử thoạt nhìn vẫn còn ngây ngô nhút nhát, trên mặt tràn ngập một chút khờ dại, trong một khắc sinh tử kia, lại không chút do dự xông lên phía trước đẩy thân thể người kia ra. Tư thái đó, giống như con thiêu thân đã định trước, số mệnh tử vong, chết không hối tiếc.

Chung quy, vẫn là một si nhân (yêu đến dại dột).

Sở Cảnh mỉm cười một chút, châm một điếu thuốc, lẳng lặng ngồi hút bên cạnh bia mộ.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, thái dương cũng lên cao đến đỉnh điểm. thời tiết cũng nóng dần lên.

Sở Cảnh dập tắt điếu thuốc, vươn tay vuốt ve bức ảnh thiếu nữ trên bia mộ, khẽ nói: "Mẹ, con đã tìm được một nửa của con. Phải mất cả 2 kiếp đó…"

"Là một nam nhân, nhưng anh ấy đối xử với con rất tốt. con nghĩ, sẽ không có ai yêu con hơn anh ấy, mẹ cũng hiểu cảm giác toàn tâm toàn ý yêu một người là thế nào, cho nên, mẹ sẽ chúc phúc cho bọn con, phải không?"

"Lần tới, chờ tới lần sau…" Sở Cảnh cười càng ôn nhu: "Lần sau, con sẽ dẫn anh ấy tới thăm mẹ, nhé?"

62. Chương 62

Lúc đi không bị kẹt xe nhưng không có nghĩa lúc về sẽ may mắn như vậy.

Sở Cảnh tay gõ gõ lên vô lăng, có chút thở dài nhìn hàng dài xe cơ hồ như bị tê liệt trên đường cái, cái gì cũng không muốn nói.

Nhìn tình hình hiện tại, phỏng chừng ít nhất phải một giờ nữa cũng đừng mong nhúc nhích gì được. Sở Cảnh quét mắt nhìn chung quanh một vòng, bình tĩnh nghĩ như thế.

Bởi vì thời gian dài chưa ăn gì, Sở Cảnh đã nhận ra dạ dày đang chuẩn bị tiến hành kháng nghị với mình, tay ấn ấn lên chỗ dạ dày mấy cái, Sở Cảnh giờ có chút hối hận khi đã không nghe lời đề nghị của Sở Hân Nhiên nói cậu ở lại Sở gia dùng bữa sáng xong mới đi.

Không biết hiện tại trở về, có kịp ăn cơm trưa không?

Sở Cảnh ngồi ở trong xe nhìn hàng dài xe cộ đình trệ bên ngoài, trong đầu lơ đãng bay xa mà suy nghĩ vài chuyện lung tung. Mà đang lúc chán muốn chết, tầm mắt Sở Cảnh tùy ý thoáng nhìn, lại nhìn thấy một thân ảnh cưỡi xe mô tô phóng vụt qua, suy nghĩ đột ngột ngưng lại.

Hình như… thấy người quen? Sở Cảnh híp mắt, nhưng lại không chắc chắn lắm vì không quá thấy rõ mặt nam nhân.

Dù sao khoảng cách quá xa, lại xẹt qua một cái, không thấy rõ chính diện, nhất thời Sở Cảnh không dám xác định.

Nhưng mà, nếu thật là anh ấy…sau khi anh ấy về Trung Quốc, cư nhiên lại chọn sống ở thành phố này sao? trong đầu Sở Cảnh hiện ra một khuôn mặt hòa nhã hơi chút ngây ngô. Khuôn mặt tuy không tính là đặc biệt xuất sắc, nhưng rất thanh tú sạch sẽ, khiến người ta nhìn vào rất dễ sinh ra hảo cảm.

Nếu lần sau có cơ hội gặp lại… trong lòng Sở Cảnh cơ hồ có chút vui mừng… ừ, có lẽ nên chào hỏi với anh ấy chút?

****

“Shit! Cokar, mày xác định không phải mày đang chỉnh bọn tao đấy chứ hả?” cúi người tránh một viên đạn của quân địch, Chris trên mặt đất lăn một vòng, tìm được vật che chắn, mới vội núp thân mình xuống, trở tay mãnh liệt bắn mấy phát về phía đối diện, sau đó không đợi đối phương công kích, làn nữa rút về núp dưới vật chắn.

“Tôi sao dám?” Cokar gương mặt căng cứng, quả thực rất muốn khóc: “Anh xem tay tôi đây này, đây là thịt đó! nó hiện đang trúng đạn anh thấy không?! A, đây là lần đầu tôi kề cận cái chết như thế này đó! hỗn đản!”

“im miệng đi!” trên mặt Chris dính đầy bùn đất cùng máu me, hỗn hợp với mồ hôi chảy đầy trên trán, trông cực kỳ chật vật: “Cũng bởi vì cái tin tình báo chết tiệt của mày, boss bây giờ còn đang ở trong cùng cái tên đầu lĩnh phản quân Sike…. Cokar, nếu boss bọn tao có bị làm sao, thì mày nghe cho rõ đây, hừ, nửa đời sau của mày, cứ sung sướng trong nhà ngục Sierra Leone đi!”

“cái gì? Hỗn đản, bất công!” Cokar kích động trợn trừng mắt đang trong tư thế bò lổm ngổm liền đứng bật dậy, hùng hổ nói: “Lúc trước các người không phải đã đáp ứng tôi rồi sao, các người là đồ lừa đảo!”

“Đồ ngu, nằm xuống!”

Chris thấy Cokar không phòng bị mà thò đầu ra làm mục tiêu cho bọn phản quân bắn tỉa, gương mặt thoáng chốc biến sắc. vươn tay dùng sức túm cậu ta lôi xuống, ngay sau đó một chuỗi các làn đạn liên tục chĩa vào hướng hai người mà bắn tới.

Cokar bị một chuỗi biến cố diễn ra khiến cậu ta sợ tới ngây người.

Chris cũng sợ hãi đôi chút. Nhìn một đống vết đạn phía sau, nhổ một ngụm nước bọt, há mồm mắng chửi liên tục: “Nếu mày đặc biệt muốn chết thì chết cách xa tao ra một chút, đừng có kéo tao theo cùng! Vợ lão tử vẫn đang chờ lão tử về cưới cô ấy đấy!”

Cokar há há miệng, muốn khóc cũng khóc không xong nhìn Chris: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Cokar thật sự sợ hãi, cậu một thân kỹ thuật tuyệt đỉnh đang an ổn ở trong nhà sao lại bị lưu lạc đến cái nông nỗi này? Giờ lại đang cùng người ta một phen sống mái với nhau…. Rất không phù hợ với thân phận của cậu a!

Hơn nữa… còn bị tống vào tù? Bị án chung thân? Vậy còn không bằng một phát bắn chết cậu luôn đi cho xong! Mười tám năm sau lại là một trang hảo hán.

“Làm sao à? Tao làm sao biết làm sao?” Chris một bên vừa cảnh giác đề phòng vừa tính toán số lượng đạn mình hiện có, rồi quan sát tình hình xung quanh… tuy rằng, bởi vì tình báo của Cokar ngay từ đầu đã sai khiến bọn họ đối đầu với quân địch trở tay không kịp, nhưng cũng may số quân chính phủ lần này tham gia giúp đỡ cũng không ít, chỉ lúc đầu còn hơi luống cuống chút nhưng hiện tại tình hình ngược lại cũng đã chuyển biến tốt đẹp.

Tính toán thời gian chuẩn xác, đứng dậy nhanh chóng bắn một phát đạn về phía đối phương, trực tiếp trúng đầu một tên phản quân, lại nhanh chóng rụt trở về, bớt thời giờ liếc mắt lườm Cokar một cái, nghiến răng nghiến lợi nói: “Asher đã liên hệ với tổ chức Interpol, cố gắng cầm cự một lát nữa có lẽ…”

“Bùm….”

Một tiếng nổ lớn từ phía xa xa truyền tới, sức nóng nghênh diện thổi quét toàn bộ cảm quan chung quanh mọi người. thân thể Chris cứng ngắc nghiêng thân nhìn tòa biệt thự đã bị lửa lớn nuốt gọn, đôi mắt hằn đỏ lên.

“Không… không thể nào.” Cokar khó nhọc nuốt một ngụm nước miếng, trong đầu nhất thời trống rỗng.

Nguy rồi, nam nhân bá khí kia vẫn còn ở bên trong!

Thật cẩn thận nghiêng đầu liếc nhìn Chris đã cứng đờ người, lại nhìn nhìn biểu tình trên mặt anh cơ hồ như đang muốn ăn thịt người… xong đời rồi, lúc này đây, phỏng chừng nhà tù đang vẫy gọi cậu, khẳng định không thoát được rồi.

Có lẽ…. cái mạng nhỏ của cậu cũng giữ không xong nữa luôn!

****

Sở Cảnh cau mày một lần nữa gọi tới dãy số đã thuộc nằm lòng.

Những tiếng ‘đô đô’ ngắn ngủi cứ thế vang lên, rồi giọng nữ lạnh lẽo khuôn mẫu vang lên trong điện thoại….
“Xin lỗi, số điện thoại quý khách đang gọi hiện không liên lạc được, Sorry, the number….”

Sở Cảnh nghiêm mặt, mặt không đổi sắc ngắt cuộc gọi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sở Cảnh dùng tay cào cào mái tóc mình, trong lòng bỗng dâng lên một nỗi lo lắng mơ hồ. Cậu và Tả Dĩ Uyên đã liên tiếp ba ngày không thể liên lạc được với nhau. Nếu là bình thường, chuyện này tuyệt đối không có khả năng phát sinh. Như vậy, khẳng định bên chỗ bọn họ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng mà, nếu là chuyện ngoài ý muốn bình thường thì sao bọn Tả Dĩ Uyên không tìm cơ hội gọi điện về cho cậu báo bình an?

Hôm nay là đại thọ yến, mừng Sở lão gia tử 60 tuổi, ba ngày trước, lần cuối cùng Tả Dĩ Uyên gọi tới báo tin nói, hắn tuyệt đối có thể về kịp tham gia lần yến thọ này. Nhưng tình hình hiện tại, phỏng chừng bọn họ đang bị mắc kẹt tại Sierra Leone rồi.

Chết tiệt!

Sở Cảnh hung hăng nắm chặt di động trong tay… cố tình hiện tại cậu lại cách bọn họ xa ngàn dặm, mặc

dù có lo lắng thế nào, nhưng cái gì cũng không thể làm!

Thời gian từng chút trôi qua, điện thoại bên kia tựa hồ vĩnh viễn đều không thể kết nối. Sở Cảnh đã hoàn toàn không kiềm được cơn tức giận mơ hồ. tùy tay ném di động vào trong túi áo, xoay người, đi nhanh ra ngoài cửa.

Nhưng còn chưa chờ Sở Cảnh chính thức cáo từ với Sở lão gia tử thì không khí bên ngoài quá mức an tĩnh nháy mắt khiến Sở Cảnh nhận ra có điều gì đó không thích hợp.

Nhíu mày, đi tới phía Sở lão gia tử, còn chưa chân chính tới gần, chợt nghe giọng lão gia tử trung khí mười phần hét ầm lên: "Sở Tu, cái đồ nghịch tử, mày làm tao tức chết rồi!"

63. Chương 63

Một tiếng hét to này của Sở lão gia tử khiến Sở Cảnh nhịn không được mà ngẩn người.

Không nói cái khác, riêng việc hôm nay là đại thọ 60 tuổi của lão gia tử, cho dù thế nào thì cũng không thể rống giận Sở Tu như vậy, vô luận là đối nội hay đối ngoại, Sở Tu cũng đã được nhận định là người thừa kế của Sở gia, thái độ của Sở lão gia tử không thể nghi ngờ là sẽ không để lộ bất cứ tin tức xấu gì ra trước mặt người ngoài.

….. Sở gia, hình như có vấn đề.

Sở Cảnh nhíu mày, khẽ bước chân đi lên phía trước. Nhưng còn chưa đến gần, Sở Hân Nhiên vốn đứng xa hơn Sở Cảnh một chút đã thấy cậu trước, liền nhanh chóng vươn tay kéo cậu tới đứng cạnh cô.

"Chị ba, có chuyện gì vậy?" Sở Cảnh thấy Sở Hân Nhiên kéo mình lại, cũng thuận thế lại gần, mang theo vài phần tò mò hỏi: "Bình thường lão gia tử cũng không thấy phát hỏa lớn như vậy."

Sắc mặt Sở Hân Nhiên có chút rối rắm, hơi hé hé miệng nhìn về phía Sở lão gia tử, khó nhọc nói: "Đại ca dẫn theo… khụ, dẫn theo 'chị dâu' cùng về chúc thọ cha, sau đó, cha… nói thật, chị cũng chưa từng thấy cha phát hỏa với đại ca lớn như vậy trước mặt mọi người. nhưng mà, đại ca lần này quả thật có hơi chút quá đáng. Hôm nay tốt xấu gì cũng là thọ yến của cha mà…"

"Chị dâu?" Sở Cảnh nghiền ngẫm lặp lại, trong lòng thầm nghĩ, nhìn biểu hiện này của lão gia tử, đại ca không phải đã tìm một quả phụ lớn tuổi về đấy chứ? Ha, bằng không sao có thể khiến lão gia tử tức giận như vậy trước mặt mọi người? ngay cả một chút thái độ lịch sự cho có lệ cũng không thèm giữ.

Sở Hân Nhiên tựa hồ hiểu được suy nghĩ của Sở Cảnh, biểu tình càng cổ quái hơn chút: "Nếu đại ca tìm một người… khụ, cũng tốt lắm. Cố tình lại…. A Cảnh, em vẫn tự mình nhìn đi."

Sở Cảnh nghe xong lời này, lòng hiếu kỳ ngược lại càng lớn hơn.

Bên kia, Sở lão gia tử thanh âm như trước không chút suy yếu, nhưng Sở Tu lại một lời cũng chưa thấy nói. Sở Cảnh nhìn theo tầm mắt Sở Hân Nhiên về phía đại ca nhà mình. Cuối cùng vừa thấy….Ai nha, hóa ra là chuyện như vậy.

Sở Cảnh híp mắt nhìn người nam nhân có chút bối rối đứng bên cạnh anh cả nhà mình, tay trái bị Sở đại thiếu gia nổi tiếng nghiêm túc nắm chặt không buông…. Ah, có lẽ nên gọi là thanh niên thì đúng hơn.

Hóa ra, mấy ngày nay Sở lão gia tử khác thường là có liên quan tới chuyện này?

Ha, nghĩ như vậy, ngược lại cảm thấy thú vị cực kỳ. ý cười bên môi càng lúc càng sâu, con ngươi cũng tối đen hơn chút, dị sắc châm chọc chợt lóe rồi trong giây lát liền bị áp chế xuống.

Nói như vậy, hình như ở kiếp trước cũng đã phát sinh loại chuyện này thì phải. nhưng khi đó cậu lại đang ở đất khách chuẩn bị cho kế hoạch chiếm đoạt Sở gia, cố gắng thu hút sự chú ý của lão gia tử, căn bản không chú ý tới trong Sở gia lại phát sinh ra một chuyện thú vị như thế.

Chà…. Nếu như lúc ấy mình biết lão gia tử từng có suy nghĩ muốn loại bỏ người thừa kế 'đồng tính luyến ái' này…. nhưng cuối cùng ông già vẫn không chịu chia một phần quyền lợi hay tài sản nào cho cậu… chậc.

Sở Cảnh đột nhiên cảm thấy, vận mệnh này diễn ra thực cmn chết tiệt.

Hơn nữa…..

Sở Cảnh cẩn thận nhìn chàng trai có khuôn mặt ưa nhìn khí tức thanh sạch hòa nhã bên cạnh đại ca nhà mình, hơi chút cảm khái. Thật không nghĩ tới, người có thể thuận lợi thu tâm của Sở đại thiếu gia…. Cư nhiên lại là người quen.

Thế giới này quả thật rất nhỏ.

Bên kia Sở lão gia tử đối với Sở Tu không nói một lời cũng đã mắng tới mệt. Trừng mắt, thở hổn hà hổn hển nhuận khí, rốt cục giọng nói cũng chậm lại chút: "Sở Tu, mày phải hiểu được thân phận của mày chứ, việc gì nên làm, việc gì không nên làm, trong lòng mày phải tự rõ chứ, mày cũng đã lớn rồi. Mày thật sự, thật sự khiến tao quá thất vọng!"

Sở Tu khẽ nhếch môi, cúi đầu nhìn chàng trai bên cạnh mình, không lên tiếng, nhưng lại giống như an ủi khẽ vuốt ve lòng bàn tay người kia. Chàng trai tựa hồ kinh ngạc một chút, lập tức ngẩng đầu cho Sở Tu một nụ cười yêu thương, khẽ lắc đầu đáp lại, tỏ vẻ mình không sao.

Sở lão gia tử nhìn Sở Tu và chàng trai liếc mắt đưa tình với nhau, trợn trừng tới đỏ mắt. Cố gắng kiềm

chế trong lòng, mới trầm giọng nặng nề mang theo tức giận lên tiếng: "Sở Tu, mày làm thế là có ý gì? Mày đang cố khiêu khích tao đấy hả?"

Ánh mắt Sở Tu thâm trầm. Trừ bỏ câu đầu tiên khi dẫn chàng trai tới trước mặt lão gia tử nói "đây là con dâu ngài" ra thì từ đầu tới cuối cũng không nói thêm một chữ nào nữa.

"Được, được lắm…. Sở Tu, mày trưởng thành, cánh cứng rồi!" Sở lão gia tử giận dữ, cười châm biếm, chỉ vào chàng trai bên cạnh Sở Tu rít lên: "Mày không biết xấu hổ nữa hả?!" rồi quay sang nhìn Sở Tu: "Sở Tu, mày nghe kỹ đây cho tao, bằng bất cứ giá nào, nếu hôm nay mày bảo thằng kia cút đi, như vậy mày vẫn là người thừa kế của Sở gia, còn nếu mày vẫn còn chống đối với tao như trước…. thì Sở lão gia tao cũng không phải chỉ có mình mày là con trai!"

Sở Cảnh thấy Sở lão gia tử quay sang nhìn mình, lập tức minh bạch lão già này muốn lấy mình ra làm thế thân cho đại ca.

Quả nhiên, câu nói kia của Sở lão gia vừa nói xong, giây tiếp theo, liền hùng hổ đi tới, túm chặt tay Sở Cảnh lên, sau đó lạnh lùng nói với Sở Tu: "Nên làm thế nào, mày hảo hảo suy nghĩ cho kỹ đi!"

Sở Cảnh thở dài chán nản. Loại tình tiết phim truyền hình cẩu huyết 8h tối này cậu thật sự không muốn tham dự vào.

"Ah, A Cảnh?" nhưng mà còn chưa chờ Sở Cảnh bên này có biểu tình gì, chàng trai vẫn luôn an tĩnh đứng bên cạnh đại ca hướng về phía Sở Cảnh rồi kinh ngạc mở to hai mắt ra nhìn cậu. Đợi tới khi xác định Sở Cảnh đúng là cậu nhóc người Trung Quốc đã từng giúp mình rất nhiều trên du thuyền casino ngày trước, hai mắt chàng trai lập tức hiện ra tia kinh hỉ, lên tiếng chào hỏi: "Đã lâu không gặp, không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp được cậu!"

Chàng trai vừa nói xong, ngược lại khiến cho không khí trong đại sảnh lúc này nháy mắt thay đổi thật lớn, Sở lão gia kinh ngạc nhìn Sở Cảnh, tựa hồ như muốn hỏi thế là thế nào. Nhưng lời vừa tới bên miệng, rồi lại như băn khoăn gì đó, cái gì cũng không nói ra.

Sở Cảnh nhìn chung quanh một vòng, đem biểu tình của đám đông thu vào mắt, ngược lại lần này thật sự mỉm cười vui mừng.

"Đúng vậy, đã lâu không gặp anh." Sở Cảnh khẽ cong cong môi mỉm cười, tầm mắt đảo qua cái nắm tay của đại ca nhà mình và chàng trai này, thoải mái trêu đùa nói: "Nhưng mà, Hứa Phàm, em hiện tại có lẽ nên sửa đổi cách xưng hô với anh, phải không anh dâu?"

Hứa Phàm 'phừng' đỏ mặt như tôm luộc.

"A Cảnh, mày đang nói bậy bạ cái gì đó?!" Sở lão gia tử tức khí run cả người.

Sở Cảnh cười cười, đang chuẩn bị cùng lão gia tử ngả bài, không nghĩ tới đại ca Sở Tu nãy giờ vẫn giả làm người gỗ lại giành mở miệng trước.

"Cha, con nghĩ, quyết định của con ngài đã rõ ràng. Nếu nhà mình đã có tứ đệ chống đỡ, như vậy con cũng không còn băn khoăn gì nữa." Sở Tu từng chữ chậm rãi nói: "Vậy Sở gia về sau liền nhờ tứ đệ tiếp quản."

"Mày, thằng nghịch tử, mày thực cho là tao không dám…" Sở lão gia tử đã thực sự phẫn nộ không kiềm chế được.

"Khoan, khoan đã!"

Mắt thấy sự tình đã thay đổi một cách thần kỳ, Sở Cảnh lúc này vội vàng hô một tiếng chen vào, cố chứng minh sự tồn tại của mình: "Đại ca, lão gia tử, hai người hãy nghe con nói một câu được không?"

"A Cảnh, con muốn nói gì?" tay Sở lão gia tử dùng sức nắm chặt tay Sở Cảnh, trên mặt cố gắng nặn ra một nụ cười từ ái, nhưng lại không thành công, thoạt nhìn, ngược lại có vài phần dữ tợn: "Về sau Sở gia đều trông cậy vào con, con có yêu cầu gì? Cứ nói!"

"Chuyện này, chỉ sợ là không được." Sở Cảnh mỉm cười giả tạo.

"Không được? có gì mà không được? A Cảnh, con sợ năng lực mình không đủ? Không sao, ta có thể…"

"Không phải." Sở Cảnh cười càng giả tạo hơn: "Cha à, trên thực tế, con vẫn luôn muốn nói cho ngài biết, con đã có người yêu, vốn lần này người yêu con và con dự định đồng thời về tham dự thọ yến của ngài."

"Rồi sao?" Sở lão gia tử có một dự cảm bất hảo.

"Nhưng lâm thời có chút phiền toái nhỏ cho nên hiện tại không thể về cùng con." Sở Cảnh nháy mắt một cái, gương mặt tỏ ra vài phần hồn nhiên khờ dại: "Đúng rồi, anh ấy cũng giống như anh dâu, đều là… nam nhân."

Sau đó….

"Rầm!"

Ah, đây là thanh âm Sở lão gia tử ngất xỉu ngã vật ra đất.

"Ba! Ba!"

Ah, đây là thanh âm của các cô con gái lo lắng la lên.

"Thật là… tố chất tâm lý quá kém."

Ah, đây là thanh âm của tên đầu sỏ gây tội vô lương tâm phun ra.

Một mảnh hỗn loạn, gà bay chó sủa.

Sau đó?

Sau đó tên đầu sỏ gây tội vô lương tâm nào đó thừa dịp loạn như cào cào mà chuồn ra sân bay trở về Mỹ.

Rồi sau đó?

…không có sau đó.

64. Chương 64

Sở gia bị Sở Cảnh quấy rối loạn lên như vậy, thọ yến của lão gia tử cũng hoàn toàn bị ngâm nước nóng (hủy bỏ).

Người thừa kế mặc định của Sở gia, trước mặt mọi người dẫn theo bạn trai tới come out với cả nhà thì thôi đi, tốt xấu gì cũng còn thằng con út. Nhưng hiện thực luôn đặc biệt tàn nhẫn. Ngay sau khi thằng cả come out xong, nguyên bản thằng út bị lôi ra thay thế cũng lập tuyên bố mình cũng đã có người yêu!

Hơn nữa, cái người mà cậu ta gọi là người yêu đó, thế nhưng cũng lại là một nam nhân?!

Là do thế giới này điên hết cả rồi hay do chính ông đã điên rồi? Sở lão gia tử cảm giác trong nháy mắt, giống như cả bầu trời đã sụp đổ ngay trước mắt ông.

Hừ, nói không chừng, trong tình huống đó, ngất đi ngược lại là kết quả tốt nhất. Sở Cảnh có chút bất đắc dĩ nghĩ như vậy… tuy rằng cậu đối với lão già nhà mình không có chút xíu hảo cảm nào, nhưng trời cao chứng giám, cậu chưa từng nghĩ tới sẽ đi quấy rối trong tiệc mừng thọ ổng.

Nhưng mà, nhà có hai thằng con trai, cả hai đều là đồng tính luyến ái… chậc chậc, Sở Cảnh nghiêm túc nghĩ nghĩ„ chuyện này có khi lại là một loại trừng phạt lão già kia nửa đời trước phong lưu thành tính đi.

Không thể không nói, vận mệnh thực đặc biệt kỳ diệu.

Tuy rằng chỗ cậu còn một ít chuyện chưa giải quyết xong, nhưng liên tục ba ngày không thể liên lạc được với Tả Dĩ Uyên, Sở Cảnh cũng thật sự không thể ngồi chờ thêm được nữa. Mua ngay vé máy bay sớm nhất, vội vàng bay trở về nước Mỹ.

"Sở! Sở! bên này!"

Sở Cảnh vừa xuống máy bay, đang chuẩn bị tìm xe trực tiếp trở về Tả gia, nhưng còn chưa chờ cậu kịp làm gì, bên kia, một giọng nói quen thuộc bỗng nhiên vang lên.

"Lacey?" Sở Cảnh quay đầu, nhíu mày, liếc mắt liền nhìn thấy giữa đám đông bên kia, một nam nhân cao lớn đang liều mạng vẫy tay gọi mình.

…… Lacey thân cao hơn hẳn những người xung quanh, quả thật có chút nổi bật. Sở Cảnh khẽ nheo mắt lại, lập tức ném những suy nghĩ trong đầu đi, nhanh chóng bước tới chỗ Lacey.

"Sao anh lại ở đây?" Sở Cảnh nhìn một vòng quanh bốn phía, cũng không phát hiện thân ảnh nữ nhân mỹ lệ cường hãn, giọng nói mang theo chút hiếu kỳ hỏi: "Sao không thấy Rendia đâu?"

Lacey nhún vai: "Tôi chỉ nghe theo lệnh của Rendia ở đây chờ cậu mà thôi… còn chi tiết thế nào tôi cũng không rõ, mọi chuyện để Rendia giải thích với cậu đi."

Nói xong, lấy di động từ trong túi ra, ấn ấn vài cái, rồi đưa cho Sở Cảnh nghe.

Sở Cảnh vừa để điện thoại gần tai liền nghe thấy "Alo" một tiếng, thanh âm Rendia lập tức vang lên.

"Sở? A, cậu rốt cục đã trở lại, nếu cậu đã gặp mặt Lacey rồi, vậy tôi sẽ nói ngắn gọn."

Tốc độ nói của Rendia có chút nhanh, nhưng đọc nhấn từng chữ nên ý tứ ngược lại thực rõ ràng: "Tôi nghĩ chắc cậu còn chưa biết, bên Sierra Leone, L đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn."

Sở Cảnh nghe rõ ràng lời Rendia nói, trong nháy mắt, nội tâm đột nhiên cấp tốc co rút lại, tựa như bị người ta bóp chặt lấy, khiến cả người có cảm giác đau đớn run rẩy.

Quả nhiên, đã xảy ra chuyện.

Sở Cảnh dùng sức nhắm chặt mắt cố ép mình bình tĩnh, tới khi mở lại, thần sắc con người tối đen đã khôi phục bình thường, nhưng chính sự đen đặc như mực kia khiến người ngoài nhìn vào cảm thấy vô cùng áp lực.

“Sau đó?”

Thanh âm Sở Cảnh thực lãnh tĩnh, nhưng Rendia đầu kia biết rõ trạng thái cậu lúc này không có tốt như biểu hiện ra ngoài lúc này. Nghe được phản ứng của Sở Cảnh, Rendia lập tức tiếp lời: “Sở, cậu yên tâm, L hiện tại thực an toàn. Đúng rồi, chỉ bị thương ngoài da một chút, cậu không cần quá mức lo lắng. Hơn nữa Interpol cũng đã ra quân bên đó, hẳn là không có vấn đề gì.”

“Nhưng tình hình cụ thể tôi cũng không quá rõ ràng… Chết tiệt!” Bên kia không biết đã xảy ra chuyện gì, thanh âm Rendia tiêu thất vài giây, lập tức lại đột nhiên bộc phát tiếng nguyền rủa: “Sở, chỗ tôi có chút chuyện, tạm thời không thể dứt ra được, tình hình L bên kia Lacey cũng biết đôi chút, hiện tại để Lacey đưa cậu qua đó… Shit! Chúng mày là một lũ ngu xuẩn…. xin lỗi, Sở, tôi còn có việc phải xử lý, không nói nữa. cậu có vấn đề gì thì hỏi Lacey đi.”

“Đúng rồi, nếu chỗ L có tình huống gì, nhớ liên lạc với tôi…”

“Tôi biết.” Sở Cảnh lên tiếng, cúi đầu nhìn cuộc gọi đã chấm dứt, Sở Cảnh rũ mắt xuống, trả điện thoại cho Lacey.

“Sao rồi, Sở? tôi sẽ dẫn cậu tới Sierra Leone?!” Lacey nhận điện thoại cất vào trong túi, nói với Sở Cảnh.

Sở Cảnh gật đầu: “Nếu anh không có vấn đề gì thì giờ đi luôn.”

Lacey nghiêng đầu: “Bây giờ? A, Sở, cậu vừa mới xuống máy bay! Tôi cảm thấy, giờ cậu cần nhất là một bữa tối… không, lúc này là bữa khuya chăng?”

Sở Cảnh cau mày cự tuyệt: “Tôi đã ăn trên máy bay rồi.”

“Nhưng mà…”

“Lacey!”

Thanh âm Sở Cảnh nhịn không được hơi đề cao một chút, nhưng nhìn tới sắc mặt Lacey quan tâm mình, khẽ hít sâu một hơi, hỏi lại: “Nếu người bị thương là Rendia, Lacey, liệu anh có còn tâm tư mà rong chơi bên ngoài, ăn cái bữa ăn khuya chết tiệt kia nữa không?”

Sắc mặt Lacey nghiêm túc một chút… hình như, là không có khả năng, nhưng mà…

Suy bụng ta ra bụng người, biết mình không thể lay chuyển được Sở Cảnh, chỉ có thể nhận mệnh lui một bước, dẫn theo Sở Cảnh đi tới chiếc máy bay tư nhân Rendia đã chuẩn bị sẵn.

Lưu loát ngồi vào ghế lái, Lacey sờ soạng hồi lâu rốt cục lôi ra một túi bánh bích quy, đem túi bánh vứt cho Sở Cảnh, rồi thuần thục nắm chặt cần điều khiển: "Mới mua không lâu, hẳn là chưa hết hạn sử dụng, tuy rằng hương vị không quá ngon nhưng tốt xấu gì cũng nên lấp đầy cái bụng một chút. Nếu tôi nhớ không lầm… Sở, dạ dày cậu cũng không lớn lắm nhỉ? nhìn sắc mặt tái nhợt của cậu xem có khác gì người chết không?!"

Sở Cảnh nhìn Lacey đang quay lưng về phía mình, gương mặt căng thẳng mới khẽ hòa hoãn đôi chút. Liếc nhìn hạn sử dụng trên bao bì gói bánh, sau đó thả lỏng xé mở, lấy một cái nhét vào miệng.

…. Chậc, cái hương vị này… Sở Cảnh nhai nhai, biểu tình trên mặt có vài phần kỳ quái.

Nhưng mà, dạ dày quả thật đã không còn khó chịu vì trống rỗng như trước.

Vặn nắp bình nước khoáng ra, uống một ngụm, Sở Cảnh cảm giác tinh thần mình tốt hơn không ít.

"Lacey, tuy rằng tôi không muốn chọc anh…" Sở Cảnh khẽ nhếch môi, trong con ngươi tối đen hiện lên chút trêu tức: "Nhưng mà, anh đã từng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của người chết? không phải lúc đó đã biến thành màu than chì rồi sao?"

"…."

Sierra Leone. Bệnh viện.

"Vẫn chưa liên lạc được với A Cảnh sao?" trên giường bệnh, Tả Dĩ Uyên bị quấn như cái xác ướp, khẽ nhíu mày, hỏi Chris ngồi một bên.

"Vẫn luôn tắt máy." Chris bất đắc dĩ nhún vai: "Có lẽ, lát nữa em sẽ thử gọi lại xem."

Sắc mặt Tả Dĩ Uyên trầm xuống.

"Còn cách liên lạc khác, không được sao?"

Chris hít sâu một hơi, sau đó lặp lại câu nói mà anh đã nói đi nói lại vô số lần: "Đã liên lạc với Sở gia, nhưng hình như bên kia cũng đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, Sở lão gia tử đang nằm viện, Sở cũng không còn ở Sở gia. Còn lại, đều không biết… boss, chờ chút! Rendia gọi điện tới!"

"Rendia?" Tả Dĩ Uyên lập lại một lần.

"Nói không chừng bên kia có tin tức gì đó… boss, em ra ngoài nghe." Chris vừa nói, vừa nhanh chóng đi ra ngoài nghe điện.

Nhưng mà, trong phòng bệnh còn chưa thanh tịnh được chút, cửa phòng lại bị người đột nhiên đẩy ra.

"Ai nha, L, cậu rốt cục đã tỉnh?"

Tả Dĩ Uyên lười biếng híp mắt nhìn về phía người mới tới.

Không thể không nói, diện mạo người này, trời sinh chính là yêu nghiệt. Anh ta chỉ cần đứng yên một chỗ, liền giống như được ánh mặt trời phá lệ chiếu cố, chiếu rọi xung quanh anh ta, rực rỡ mà chói lọi.

Cái loại mị lực quyến rũ cả nam lẫn nữ này…. Quả thực giống như một vật sống tồn tại.

"Tô đại đội trưởng gần đây quá nhàm chán sao?" bởi vì đến giờ cũng chưa liên lạc được với Sở Cảnh, nên Tả Dĩ Uyên đang nằm bẹp trên giường bệnh tính tình tự nhiên cũng không tốt đẹp gì. Nhìn thấy Tô Mặc đứng một bên đang cười như yêu tinh, Tả Dĩ Uyên dám khẳng định, trong đôi mắt hoa đào chết tiệt kia lộ rõ vẻ vui sướng khi người gặp họa.

"Chậc chậc, tôi đây hết việc nhàm chán nửa ngày." Tô Mặc nhướn mày, ngồi xuống cái ghế bên giường bệnh, cười mỉm nhìn Tả Dĩ Uyên: "Ai nha, thật không nghĩ tới, đỉnh đỉnh đại danh L trong truyền thuyết thế nhưng cũng có ngày chật vật như thế này. Thật khiến người nhìn… mà sinh sảng khoái."

Tả Dĩ Uyên cực lực ngăn chặn xúc động muốn chửi tục, tầm mắt quét một vòng trên người Tô Mặc, trên mặt lộ ra vài phần ý cười, không mặn không nhạt nói: "Xem ra hôm nay Tô đội trưởng thật sự muốn tới chê cười tôi? Nhưng tôi nhớ rõ, thời gian trước, Tô đội trưởng so với tôi thế này, còn chật vật hơn."

Sắc mặt Tô Mặc cương cứng.

"Nhưng mà, khi đó, không phải Tô đội trưởng đang nghỉ phép sao?" Tả Dĩ Uyên kéo dài âm điệu: "Không biết đến tột cùng là biến cố thế nào mà khiến cho Tô đội trưởng luôn không để lộ một chút dấu vết lại mạc danh kỳ diệu tiếp nhận một nhiệm vụ, còn rơi vào… bi thảm như vậy?

Sắc mặt Tô Mặc đã hoàn toàn trầm xuống. nhìn Tả Dĩ Uyên hồi lâu, hừ cười một tiếng, tựa như thẹn quá thành giận mà xoay người bỏ đi.

Tả Dĩ Uyên thấy Tô Mặc khó có dịp biểu lộ cảm xúc ra ngoài, sắc mặt cũng không khỏi hiện lên chút nghiền ngẫm. từ sau cuộc giao dịch lần trước ở Nga gặp Tô Mặc thì sau đó hoàn toàn không chạm mặt anh ta lần nào.

Nhưng thời gian xảy ra chuyện kia…

Không thể không nói, người có thể bắt 'hồ ly nghìn mặt' Tô Mặc đi nhận nhiệm vụ như vậy… người kia, thực khiến hắn ngạc nhiên.

Trời trong xanh, gió mát mẻ, ánh nắng chan hòa, Tả Dĩ Uyên lại cảm thấy trong lòng một cỗ lửa giận vô danh đang ngày càng bùng phát.

Chết tiệt! nếu lần này không bất ngờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì lúc này, hắn phải đang ở Trung Quốc, cùng Sở Cảnh mừng thọ lão gia tử rồi.

Nhưng hiện tại…

Tả Dĩ Uyên nhìn vải trắng bọc kín toàn thân, đầu nổi gân xanh lợi hại.

Nếu không phải do cái tên Cokar còn có chút tác dụng, hắn thật sự sẽ….

"Cạch…"

Cửa lần thứ hai bị đẩy ra, Tả Dĩ Uyên lạnh lùng liếc mắt ra nhìn, đứng ở cửa chính là một thằng nhóc đang cười cười nịnh nọt, không phải Cokar thì còn là ai nữa! Tả Dĩ Uyên nhìn gương mặt tràn ngập vẻ xu nịnh cầu xin của cậu ta, đột nhiên cảm thấy răng ê buốt.

Nếu như có thể hành động bình thường, việc đầu tiên Tả Dĩ Uyên muốn làm nhất, chính là đập cho cái thằng nhóc này một trận khiến cho cái bản mặt đáng khinh kia cắm răng đầy đất!

Cái thằng xui xẻo!

65. Chương 65

Cokar xách theo một giỏ hoa quả được sắp xếp xinh đẹp, khúm núm chậm rãi đi lại gần giường bệnh của Tả Dĩ Uyên. Đặt giỏ hoa quả sang một bên, trong lòng yên lặng chuẩn bị sẵn tâm lý xong, cắn răng lộ ra một nụ cười lấy lòng: "Uhm… chuyện kia, boss đã tỉnh ạ? Thật sự là đáng mừng, đáng mừng!"

Tả Dĩ Uyên lạnh lùng nhìn Cokar, ánh mắt xẹt qua băng vải quấn trên người mình, từ răng nanh rít ra vài từ: "Đáng mừng?"

Cokar rụt cổ, nhìn sắc mặt lạnh như băng của Tả Dĩ Uyên, trong lòng lệ rơi đầy mặt.

Cậu xin thề với trời cao, cậu thật sự không cố ý! Ai mà biết được cái đám phản quân điên khùng kia lại có thể tự chôn bom ở trong căn cứ của mình chứ? Cậu cũng chỉ là một nhân viên kỹ thuật cỏn con, loại việc đánh đánh giết giết hay nằm vùng phản gián gì đó, quả thật nửa điểm cậu cũng không biết! Cũng không thể trách cậu a!

Hơn nữa… cậu cũng không muốn bị tống vào tù.

Cokar nhớ lại ba ngày trước, từ trên trời giáng xuống một nhóm Interpol, còn có vị đội trưởng đẹp như muốn chọc mù mắt cậu kia, suy nghĩ không khỏi có chút bay xa. Các chiến sỹ Interpol anh dũng hỗ trợ bọn họ thanh trừ nhóm phản quân cách mạng, rồi sau đó đưa Tả Dĩ Uyên bị trọng thương khẩn cấp tới bệnh viện gần nhất chữa trị….

Chậc chậc, cậu lần đầu biết được, nguyên lai nam nhân khi trưởng thành lại có bộ dạng anh hùng vĩ đại như thế!

Khụ, đương nhiên, cậu chỉ là thuần túy thưởng thức, thuần túy, thuần túy đó, hiểu không! Cokar yên lặng suy nghĩ, cậu đương nhiên vẫn thích các em gái xinh đẹp, vừa thơm thơm mềm mềm lại nhu thuận yếu đuối…. khụ, lạc đề rồi.

Thời gian đảo trở lại. Cokar tự gây nghiệp, đương nhiên phải tự gánh vác hậu quả. Tả Dĩ Uyên sau khi bị đưa tới bệnh viện, Cokar yên lặng co người ẩn thân vài ngày, đang rối rắm có nên trực tiếp bỏ trốn hay không, lại nghe được tin Tả Dĩ Uyên đã tỉnh lại.

Vừa nghe Tả Dĩ Uyên không chết, thắt lưng, chân rồi toàn thân Cokar liền hết đau. Một hơi chạy xuống 5 tầng lầu cũng như không, vì thế, nhanh chóng mua một chút hoa quả, thí điên thí điên (hùng hục) chạy tới bệnh viện thăm nom.

Nhưng thang máy vừa mở, còn chưa kịp bước ra ngoài, thì cả hành lang tràn ngập các anh trai toàn thân âu phục đen tuyền cao to nguy hiểm dọa cậu phát sợ.

“Yah, cậu chính là thằng nhóc thiếu chút nữa hại L chết oan chết uổng…. Cokar?”

Đây là câu đầu tiên Tô Mặc nói với Cokar. Đối với câu này, phản ứng duy nhất của Cokar là… mỹ nhân. Siêu cấp đại mỹ nhân. Siêu cấp đại mỹ nhân Interpol. Mà hiện tại, siêu cấp đại mỹ nhân lại đang cười nhạo cậu.

Cokar thật sâu thật sâu chôn đầu xuống ngực, gương mặt xấu hổ đỏ bừng lên.

“Boss L… có sao không?” Cokar nhỏ giọng hỏi: “Ý tôi là… anh ta hiện tại có khỏe không? Ăn được ngủ được chứ? Tôi… tôi không muốn ngồi tù! Anh ta nếu có chuyện gì, bọn Chris sẽ giết tôi! Tôi không muốn xui xẻo như thế!!”

Lúc đầu vẫn là âm thanh rụt rè đầy áp lực, nhưng về sau, tựa hồ nghĩ tới kết quả đáng sợ sau này, gương mặt Cokar vặn vẹo, tay nắm chặt thành quyền bi phấn ai thán.

Vẻ gian tà trên mặt Tô Mặc còn chưa rút đi, nghe Cokar nói như vậy, càng thêm yêu nghiệt nhếch môi một cái, híp mắt, tựa tiếu phi tiếu hỏi lại: “Có cứu được không? Trong tình huống đó, với thương thế đó, cậu…

cảm thấy sao?"

Gương mặt nhăn nhúm như trái khổ qua cứng ngắc, lập tức ngây ngốc nhìn Tô Mặc vài giây, sau đó nhanh nhẹn lùi ra sau vài bước, đem cái giỏ nhét vào trong tay Tô Mặc, cười ha ha vài tiếng, rồi xoay người bỏ chạy.

Tô Mặc đầu tiên là bị phản ứng của Cokar làm cho sửng sốt, nhưng không bao lâu, lập tức hiểu được, nhanh chóng vươn tay túm cổ áo Cokar giật lại, xách lên như con cún con.

"Buông tay! Buông tay! Anh không buông tay tôi chết cho anh xem!" Cokar nóng nảy, mỹ nhân trông thế nào cũng văn nhược yếu đuối như vậy, sao mà thể lực trâu bò, sức tay lại lớn thế chứ?

Tô Mặc nhìn Cokar đang giãy dụa trong tay mình, trên mặt lộ ra ý cười ma quỷ: "Chậc chậc, bộ cậu là con chuột sao? lá gan lại nhỏ như vậy. Chạy đi, xem cậu chạy thế nào? Cậu cho L là ai? Nếu cậu ta xảy ra chuyện, chỉ với hai cái chân như cái bánh mỳ bẻ đôi này này, cậu cho rằng mình có thể trốn được sao?"

… anh mới chân bánh mỳ, cả nhà anh chân bánh mỳ! Cokar nhăn mặt dừng giãy dụa. xoay người, không tình nguyện nhìn Tô Mặc một cái: "Tôi quả thật là con chuột, anh đoán rất đúng."

…. Đội trưởng mỹ nhân thế nhưng thật sự cao hơn cậu rất nhiều.

Cokar thật sâu thật sâu nhìn đôi chân dài miên man của Tô mỹ nhân một hồi, sau đó tức giận bất bình mà hất đầu đi.

Có lẽ thật lâu chưa gặp qua thằng nhóc nào gây cười như vậy, Tô Mặc híp mắt mang theo chút nghiền ngẫm đánh giá Cokar nửa ngày, thẳng tới khi Cokar bị tầm mắt Tô Mặc làm cho sợ hãi, Tô Mặc mới từ bi mà buông tay ra, mang theo chút ý cười nói: "Yên tâm đi, tai hoa vương ngàn năm, chút vết thương nhỏ thế này không làm L chết được đâu, cậu không cần phải vội chuồn đi như vậy."

"Thật… thật sao?" Cokar cảnh giác nhìn Tô Mặc, nháy mắt cảm thấy cả người thư thái, huyết khí lưu thông, sống lại tại chỗ.

"Hơn nữa, theo đánh gia của tôi, dù L hiện tại đã tỉnh, cũng sẽ không động tới cậu sớm vậy đâu." Tô Mặc vuốt cằm chậm rãi nói: "Nếu L đã đáp ứng không tống cậu vào tù, như vậy chứng tỏ cậu còn chút hữu dụng với cậu ta, đối với nhân tài, cái tên kia vẫn thực hào phóng…"

Cokar gãi gãi mũi, a, đúng vậy, bọn họ muốn cậu cung cấp tin tình báo… sau đó, xảy ra một chút… khụ, chút xíu chuyện ngoài ý muốn.

"Có lẽ…" Tô Mặc nghĩ ra cái gì, khẽ nhướn mi, lại cười yêu nghiệt với Cokar, trong mắt quang hoa lưu chuyển, mang theo chút không hảo ý: "Có lẽ, cậu rất muốn biết cách nào có thể sửa chữa sai lầm mà tự cứu mình?"

Cokar vội vàng gật đầu như giã tỏi.

"Cậu có biết Trung Quốc có một câu ngạn ngữ…" Tô Mặc ý cười thanh thiển mà mê hoặc: "Rất hợp với tình hình hiện nay của cậu, đó chính là… Chịu đòn nhận tội."

Sau đó, cậu đã bị Tô Mặc tẩy não mà ném vào trong đây.

Nhớ lại kết thúc. Cokar hồi thần, nhìn bộ dáng thê thảm của Tả Dĩ Uyên cả người quấn đầy băng vải, do do dự dự. Thật sự phải…làm như vậy sao?

Tuy rằng Cokar đối với loại phương thức này tỏ vẻ hoài nghi vô cùng, nhưng khuôn mặt mê hoặc cùng tiếng nói nhẹ nhàng êm tai của Tô Mặc không ngừng thôi miên tình thần, rốt cục, Cokar vẫn là quỳ gối xuống trước giường Tả Dĩ Uyên, thần tình bi thương nói với hắn: "Boss, tôi sai rồi! tôi tội lỗi chồng chất, thật sự không đáng được tha thứ, trừng phạt bình thường căn bản không thể bù đắp được lỗi lầm của tôi, cho nên…"

Tả Dĩ Uyên cau mày nhìn Cokar đang bày trò.

Không thể tha thứ? Còn tội lỗi chất chồng? Tả Dĩ Uyên trong lòng cân nhắc, những lời này căn bản loại người như cái thằng nhóc này không thể nghĩ ra được.

Mắt lạnh nhìn Cokar rồi lại liếc nhìn ra ngoài một cái, rồi thấy Cokar rải mấy cái bụi gai chông nhọn ra, mi tâm Tả Dĩ Uyên nhảy dựng, bỗng thấy dự cảm không lành.

Mà loại dự cảm này sau khi nhìn thấy Cokar từ từ cởi bỏ y phục của cậu ta, lập tức càng lên tới đỉnh điểm.

"Cậu đang làm cái gì vậy?" Tả Dĩ Uyên cảm giác đầu mình đau ghê gớm.

"….Chịu đòn nhận tội a." Cokar tròn mắt ngẩng đầu: "Tô…khụ, có người nói, nếu muốn thành tâm thành ý giải thích thì nhất định phải làm như vậy."

Nói xong, Cokar đã đem áo mình cởi bỏ hoàn toàn, sau đó, cau mày, vẻ mặt rối rắm nhìn bụi gai chông nhọn bày ra đầy đất, nghĩ nghĩ nên sử dụng cái này cắm lên lưng mình như thế nào.

"…"

Được rồi, mi tâm Tả Dĩ Uyên cứng ngắc, hắn hiện tại có thể khẳng định, loại đề nghị không đáng tin này, đến tột cùng là do vị thần tiên nào bày ra.

Vấn đề là…

….. sao trên đời còn có loại thiếu niên ngu ngốc tới trình độ này?

66. Chương 66

"Cokar." Tả Dĩ Uyên hít sâu một hơi, toàn thân bỗng cảm thấy đau nhức khiến hắn giờ phút này một chút cũng không muốn lãng phí cùng cái thằng nhóc nhị hóa (ngu ngốc) trước mắt này liền mở miệng nói: "Đi ra ngoài."

"Ah?" Cokar toàn thân cứng nhắc trong chớp mắt, lập tức bi thương quay đầu nhìn Tả Dĩ Uyên: "Boss, anh không thể như vậy, boss, tôi thật sự sai rồi, tôi lập tức liền làm, lập tức!"

Vừa nói, Cokar vẻ mặt quyết tuyệt xoay người lại, vươn tay cầm một chiếc bui gai.

….Ngao ngao, đau quá!

Cokar vừa dùng bụi gai đâm vào lưng, đau đến độ nước mắt cũng phải chảy dài.

"Tôi lặp lại lần nữa, ĐI RA NGOÀI!" thanh âm Tả Dĩ Uyên lại trầm tới cực độ rít lên: "Hiện tại, lập tức, lập tức…. CÚT NGAY! Nếu không muốn giây tiếp theo sẽ bị tống vào nhà ngục Sierra Leone…."

"Boss…."

Cokar bị Tả Dĩ Uyên làm cho sợ tới sửng sốt, ngây người, nghe rõ ý tứ trong lời hắn, lập tức cuống cuồng, vứt bỏ bụi gai trong tay, hấp tấp vài bước chạy tới trước mặt Tả Dĩ Uyên.

Sau đó, không cần thận dẫm phải mấy cái bụi gai trên sàn.

Sau đó, Cokar bị trượt chân.

Sau đó, Tả Dĩ Uyên cùng Cokar đồng thời chịu bi kịch.

Tả Dĩ Uyên hai mắt mở lớn trợn trừng trừng nhìn Cokar đang lao tới chỗ mình, nhưng toàn thân đang bị trói tới không thể nhúc nhích, hắn cũng không có cách nào có thể chống đỡ hay né tránh. Một trận khó chịu qua đi, Tả Dĩ Uyên cảm giác trước mắt toàn bộ đều tối đen.

Ngực từng đợt đau đớn ập tới, yết hầu tràn ngập tia tinh ngọt. Các loại tai họa bất thình gần đây cơ hồ đã vùi dập bao tu dưỡng tốt đẹp nhiều năm qua bồi dưỡng, khiến Tả Dĩ Uyên có xúc động trực tiếp muốn mắng chửi cái thằng sao chổi trước mặt này.

Fuck, cmn, mày tránh xa lão tử ra một chút có nghe không, hỗn đản?!

Nhưng mà, trước khi kịp để Tả Dĩ Uyên khôi phục nguyên khí để mắng chửi người thì phía cửa phòng bệnh, một giọng nói thanh lãnh thản nhiên vang lên, trong nháy mắt liền như mũi tên bắt thẳng vào đầu Tả Dĩ Uyên.

"Hình như tôi tới không đúng lúc thì phải?"

Cokar bị thanh âm đột ngột vang lên sau lưng làm cho hoảng sợ, nhanh chóng từ trên người Tả Dĩ Uyên đứng dậy.

Hỏng bét, nguy rồi, Cokar có chút không dám nhìn tới sắc mặt Tả Dĩ Uyên đang nằm trên giường bệnh vừa bị mình hãm hại, thực không nói ra lời, sẽ không phải bị mình ngã đè lên khiến cho vết thương mãi mãi không thể khôi phục đấy chứ…

Vấn đề là… còn bị người ta mục kích!

Cokar ôm tâm trạng thấp thỏm, cứng ngắc quay đầu nhìn về phía cửa phòng bệnh.

A a… mỹ nhân! Hai mắt Cokar lóe sáng.

A a… lại thêm một đại mỹ nhân!

A a… lại còn là một đại mỹ nam nhân…. Nam??!!

Cokar có chút chua xót suy nghĩ, nếu cứ tiếp tục thế này, khả năng có ngày cậu sẽ bị bẻ cong mất! Mỹ nam nhân so với mỹ nữ nhìn còn đẹp hơn, ngao ngao…

So với Cokar không biết đang loạn tưởng đầy trời cái gì, Tả Dĩ Uyên lúc này thật sự không biết cảm giác lúc này của mình là cảm giác gì.

Hàng mi quen thuộc, đôi mắt quen thuộc…luôn khiến hắn nhớ nhung đến chết, lúc này, ngay tại đây, cách hắn chưa tới 10 bước chân, đã ở rất gần bên hắn.

Vui mừng cực hạn trong nháy mắt lấp đầy những chỗ trống rỗng trong lòng, nhất thời, ngược lại giống như người câm không nói nên lời dù chỉ là một từ.

Sở Cảnh lạnh băng nhìn tình cảnh bên trong phòng bệnh.

Một nam nhân đang nằm trên giường, một thiếu niên…. đang đứng bên cạnh giường bệnh, lại còn bán nude?!….

A, không. Vừa rồi hai người họ còn vừa dính vào nhau thân mật không rời nữa.

Sở Cảnh cảm giác một cỗ nhiệt hỏa vô danh đốt cháy trong lồng ngực, khiến cho dạ dày cậu ân ẩn cảm giác đau đớn.

Hơn nữa… lại còn không thèm phản bác?!

"Quầy rầy hai người rồi! thật có lỗi. Tôi ra ngoài trước, hai người tiếp tục." Sở Cảnh lộ ra một tia cười lạnh, liếc mắt nhìn Cokar vẫn bán nude, thanh lãnh cứng rắn nói một câu, sau đó xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Tả Dĩ Uyên đầu óc mê man.

Đây…đây là cái tình huống gì?

Cokar có chút do dự tròn mắt nhìn, sau đó quay đầu sang nhìn Tả Dĩ Uyên, lắp bắp hỏi: "Người vừa rồi…."

Nhưng, Cokar còn chưa hỏi xong, hai người trong phòng đột nhiên nghe tiếng cửa phòng lại bị 'rầm' một tiếng đá văng, ngay sau đó, Cokar cảm giác mình bị người nào đó túm lấy thắt lưng dễ dàng xách lên.

"Ngao… anh làm gì! Làm gì vậy!" Cokar chật vật bám vào trên người mỹ nhân mặt lạnh vừa xuất hiện, lung tung quẫy đạp. Nhưng mà, một chút hiệu quả cũng không có.

Cokar có chút phẫn nộ.

Một người, hai người… chẳng lẽ đầu năm nay toàn bộ mỹ nhân đều bị Godzilla bám vào người hay sao?

Hơn nữa người này… hình như cũng cao hơn cậu.

Đối với Cokar đang giãy dụa không ngừng trong tay mình, Sở Cảnh vẫn luôn không nể tình. Xách theo Cokar, bước tới cửa phòng, sau đó thuận tay trực tiếp đem người ném ngay ra ngoài, rồi 'rầm' một tiếng đóng sầm cửa lại.

……..Thật, thật đáng sợ.

Cokar nuốt một ngụm nước miếng, nghiêng đầu nhìn Chris đang đứng ở bên ngoài lộ ra vẻ mặt đồng tình

với cậu ta, Cokar có một dự cảm bất hảo.

"Chris, người vừa rồi… là ai?"

Chris đi tới, thương hại vỗ vỗ bả vai trần của Cokar, thở dài thật dài: "Cậu sẽ không muốn biết đâu."

"…"

Lộ ra biểu tình như đưa đám này là anh ta rốt cuộc muốn thể hiện cái gì đây? Cokar nhăn nhó nghĩ.

Trong phòng, sau khi sầm rền gió cuốn ném cái tên chướng mắt kia ra ngoài, Sở Cảnh vẫn lạnh lùng đứng ở một bên nhìn Tả Dĩ Uyên, nửa ngày cũng không nói một câu.

Tả Dĩ Uyên bị Sở Cảnh nhìn có chút chột dạ.

…..vấn đề là, hắn rõ ràng cái gì cũng không có làm, thế nên loại cảm giác chột dạ kỳ quái này, rốt cuộc là vì sao đây?

"Chuyện vừa rồi, A Cảnh…"

Tả Dĩ Uyên nhìn Sở Cảnh, bởi vì đau đớn mà trên gương mặt hơi chút cứng ngắc lộ ra một nụ cười, thoạt nhìn có chút mất tự nhiên. Nhưng tràn ngập trong đôi mắt nâu kia toàn bộ đều là ôn nhu nhung nhớ, tựa như chỉ nhìn thấy mỗi mình người trước mắt này.

"Vừa rồi đó chỉ là hiểu lầm, anh…"

Còn đang nói… Tả Dĩ Uyên rốt cuộc không thể nói nốt, đương nhiên cũng không cần phải nói nữa.

Sự ấm áp hiện rõ trên môi, đã đủ chứng minh hết thảy.

Sở Cảnh vươn tay giữ bên má Tả Dĩ Uyên, từ từ nhắm mắt lại, cực kỳ cẩn thận mà chuyên tâm hôn môi hắn.

Mới đầu chỉ nhẹ nhàng chạm phải, cảm thụ khí tức ấm áp của đối phương, ngay sau đó, đôi môi nhợt nhạt chậm rãi được đôi môi hơi khô khốc mà có chút thô ráp của người kia tinh tế nghiền nát, rồi đầu lưỡi vươn ra, thật cẩn thận dùng chính nước bọt của mình mà thấm ướt cánh môi đối phương.

Nụ hôn này, so với việc nói là tỉnh cảm mãnh liệt được sinh ra sau khi chia cắt được gặp lại, không bằng nói là một loại cẩn thận chứng thực. Chứng thực rằng…

…..Anh vẫn còn sống, anh vẫn ở cạnh em như trước, phải không?

Tả Dĩ Uyên nhìn lông mi Sở Cảnh dài dài mà cong vút, thật đẹp, tựa như một con bướm đang xòe rộng đôi cánh sặc sỡ, an tĩnh mà rũ xuống, ngẫu nhiên cực nhanh mà rung động, giống như kích thích trong lòng chỉ vì một người mà nổi lên.

Vì thế trong nháy mắt, rất muốn cảm tạ thượng đế, cảm tạ vận mệnh, đã đem người này tới cho hắn.

Vì thế, cuộc đời hắn trọn vẹn.

Hít sâu một hơi, hai mắt Tả Dĩ Uyên nhắm nghiền, dùng sức hôn đáp trả cậu tựa như đang trả lời…

….Anh không sao, anh vẫn ở đây, vĩnh viễn sẽ không rời bỏ em.

67. Chương 67

Trong phòng, hai người tiểu biệt thắng tân hôn ngọt ngấy một phen, cho dù rất muốn trình diễn trò xếp hình gì gì đó nhưng bất đắc dĩ, phần cứng không cho phép.

Tả Dĩ Uyên có chút hối lỗi nhìn Sở Cảnh đang cố kìm nén dục vọng ham muốn, trong lòng cũng có chút khó chịu.

Trời biết hắn muốn hoàn toàn có được Sở Cảnh đã bao lâu nay! Nhưng hình như ông trời cố tình muốn đối nghịch với hắn…trước kia, khi bọn họ còn chưa xác lập quan hệ thì thôi đi, thật vất vả một chuyến hành trình tới Paris rốt cục khổ tận cam lai, xem như được ở bên nhau, nhưng nửa đường lại đột nhiên nhảy ra một vị Sở tam tiểu thư chặn đường, thuận thuận lợi lợi nắm chặt bà xã bảo bối hắn còn chưa ôm nóng tay mang luôn về Trung Quốc.

Vốn chấp nhận thôi thì mang liền mang đi, mình ở bên này xử lý xong mọi chuyện có thể nhanh chóng chạy về, thuận tiện bái phỏng nhạc phụ đại nhân luôn thể, chuyện vốn đang hoàn hảo thế nhưng đột nhiên lại xuất hiện cái chết tiệt ngoài ý muốn!

Mà hiện tại, Sở Cảnh đã gần hắn ngay trong gang tấc, lại cố tình…

Tả Dĩ Uyên nhìn toàn thân bị băng kín như xác ướp, yên lặng thở dài.

Tuy rằng không phải thật sự nghiêm trọng như thế, nhưng nếu muốn mau chóng có thể hoạt động bình thường trở lại thì… quả thật, khụ.

Nếu nói tới bất mãn, tin tưởng sự bất mãn của Sở Cảnh lúc này tuyệt đối sẽ không ít hơn bất cứ người nào. Bất đắc dĩ cảm thụ tiểu sở dưới thân liều mạng kêu gào, Sở Cảnh thở dài cúi đầu khẽ chạm nhẹ lên môi Tả Dĩ Uyên, rồi cụng trán hai người với nhau, khe khẽ thở dốc, cố gắng bình phục nhiệt độ thân thể.

"Rốt cục sao lại trở thành như vậy?" nghỉ ngơi trong chốc lát, Sở Cảnh cảm giác dục vọng bản thân đã dần lui đi, lúc này mới nhíu mày, nghiêm túc nhìn Tả Dĩ Uyên hỏi.

Tả Dĩ Uyên cười khổ một tiếng: "Là do ngoài ý muốn."

"Ngoài ý muốn?" Sở Cảnh cười lạnh một tiếng, tầm mắt chuyển sang thân mình Tả Dĩ Uyên quấn đầy băng vải, tận sâu con ngươi toát ra tia đáng sợ không thể nói rõ: "Ngoài ý muốn mà anh nói… thiếu chút nữa đã lấy mạng anh đấy, có biết không hả?"

Tả Dĩ Uyên vội vàng giải thích: "A Cảnh, hãy nghe anh nói, đây kỳ thật là do bệnh viện quá khoa trương, kỳ thật không nghiêm trọng như thế đâu, chỉ là lưng anh bị bỏng chút thôi, anh…"

Tả Dĩ Uyên vốn đang thao thao bất tuyệt, nhưng trong lúc vô ý tầm mắt tiếp xúc với hai mắt Sở Cảnh, thanh âm của hắn liền im bặt. Há miệng thở dốc, lại cái gì cũng không nói nên lời. trong một khắc đó, hắn trực tiếp có thể cảm nhận được, người nam nhân trước mặt này, có lẽ so với trong tưởng tượng của hắn, càng để ý hắn nhiều hơn.

Sở Cảnh cố gắng hít sâu một hơi bình ổn tâm tình, cố gắng ngăn chặn xúc động muốn gào thét với Tả Dĩ Uyên.

Tả Dĩ Uyên vĩnh viễn sẽ không biết rằng, trong kiếp trước, khi cậu nghe tin hắn gặp chuyện bị bom nổ tung xác, sinh mệnh bị đe dọa, chính cậu đã có cảm giác gì. Cái loại cảm giác chân tay lạnh lẽo, đầu óc một mảnh trống rỗng trắng xóa, thậm chí ngay cả tiếng tim đập cũng không còn cảm thấy đó, Tả Dĩ Uyên căn bản sẽ không bao giờ hiểu được.

Cậu thừa nhận, cậu sợ hãi, vô cùng sợ hãi, cậu sợ trong kiếp này vất vả lắm mới có cơ hội để bắt đầu lại, không muốn sẽ lại bỏ lỡ. Cậu sợ lịch sử sẽ lại tái diễn, cậu sợ về sau chỉ còn một mình lay lắt vượt qua mỗi đêm.

Một đời không có Tả Dĩ Uyên bên cạnh, cậu một mình đơn độc 5 năm. Nhưng đời này, cậu nghĩ, thậm chỉ chưa tới 5 năm cậu đã chịu không nổi.

Ngoài ý muốn? Ngoài ý muốn cmn chết tiệt!

Thực cmn hỗn đản!

Sở Cảnh thậm chí rất muốn hung hăng đấm cho Tả Dĩ Uyên một cái, nhưng nhìn hắn nằm liệt trên giường bệnh, cả người bộ dáng thê thảm, căn bản không nỡ ra tay. Dù là bình thường thì cậu có thể hạ thủ với

hắn được sao?

"Cho anh 3 phút, nói rõ ràng mọi chuyện." Sở Cảnh mở miệng, mỗi từ đều như rít lên từ kẽ răng, mang theo tia huyết khí âm u: "Nguyên nhân hậu quả, toàn bộ từ đầu tới cuối đều kể rõ ràng cho em!"

Tả Dĩ Uyên bị sắc mặt Sở Cảnh khó có khi lạnh lẽo như thế, có chút hoảng sợ, lập tức cũng không dám giấu diếm cái gì, tỉ mỉ đem toàn bộ mọi tội lỗi đều đổ lên đầu thằng nhóc Cokar, còn mình phủi sạch sẽ mọi trách nhiệm liên quan.

Cokar, hãy yên nghỉ. Tiết thanh minh hàng năm, tôi sẽ nhớ nhờ người mang hoa tới mộ cậu. Tả Dĩ Uyên trong lòng yên lặng thầm nghĩ.

Mà ở ngoài cửa, Cokar đang đứng cạnh Chris dùng đôi mắt trông mong nhìn chằm chằm cửa phòng bệnh đột nhiên hắt hơi một cái rõ to.

"Ai? Ai đang nói xấu sau lưng tôi đấy?" Cokar nhu nhu cái mũi, miệng than thở thì thầm: "Nói xấu sau lưng người ta, rất không có đạo đức!"

Chris miễn cưỡng liếc nhìn Cokar một cái, sau đó tầm mắt quét từ trên xuống dưới nhìn cậu ta, chậc, vẫn tờ rần tờ ruồng như trước.

"Cậu bị cảm hả?" Chris lãnh tĩnh hỏi: "Để nửa thân trần lâu như vậy, cậu định cứ half nude như vậy đi về sao? sẽ ảnh hưởng tới bộ mặt thành phố, dạy hư trẻ nhỏ."

Cokar lé mắt: "Nhưng mà áo vẫn còn ở trong phòng Boss."

"Vậy cậu có thể đi vào lấy, có ai cấm đâu." Chris nhún vai.

"Thật không?" Cokar trừng mắt nhìn.

Chris lộ ra một nụ cười giả lả: "Đương nhiên."

Cokar bị nụ cười của Chris làm cho rùng mình một cái, không tiền đồ mà rụt cổ, ngây ngô cười: "Ha hả, hay là thôi đi, quấy rầy Boss cùng … ôn chuyện, vậy thì không tốt."

Chris "chậc" một tiếng không nói tiếp, trong lòng yên lặng nhớ lại cú điện thoại Rendia đã gọi.

Mấy ngày nay, bên chỗ bọn cậu gặp phiền toái không ngừng, bên Rendia cũng chả kém bao nhiêu. Thị trường chủ yếu của gia tộc Prora chính là vùng Đông Nam Á, nhưng gần đây bên đó luôn bị mấy con côn trùng phiền nhiễu cắn phá. Tuy rằng không ảnh hưởng tới toàn cục, nhưng ba lần hai lượt tới khiêu khích

cũng thật sự khiến người khác phải nổi giận.

Liên tục mấy lần bị quấy rối, Rendia rốt cục không nhịn được, quyết định hạ giá gốc buông tha một lô hàng, cố ý dụ địch tới. Một phen lục đục với nhau, tổn thất không nhỏ, nhưng cũng coi như đã quét sạch đám sâu bọ lúc nhúc đó. Chỉ tiếc ở chỗ để cho tên cầm đầu chạy thoát.

Hơn nữa theo như ý Rendia, cái tên đã trốn thoát kia hơn phân nửa là người đại diện của gia tộc Matada cắm chốt ở bên này. Hiện giờ chạy thoát… sợ là sẽ trực tiếp lăn về chỗ chủ nhân ẩn núp.

Nhưng mà, nếu thực sự là như vậy, gã sẽ tới… Trung Quốc?

Cokar nhìn Chris bỗng xuất thần, nhẫn nhịn, lại nhịn không được mà nhích nhích tới bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: "Này, vị mỹ nhân khí phách táo bạo vừa đi vào kia rốt cuộc có quan hệ thế nào với Boss vậy?"

Chris lười biếng nhíu mày: "Cậu đoán xem?"

Đoán em gái anh! Cokar ném một ánh mắt xem thường.

Vị mỹ nhân vừa rồi không biết đứt dây thần kinh nào mà đối với mình một chút hòa nhã cũng không có … nhưng cái vẻ mặt đó, rõ ràng là muốn lột da mình mà!

Cokar có chút khó chịu, tuy rằng gây ra không ít chuyện xui xẻo nhưng cậu vẫn là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, một thanh niên dương quang sáng lạn vạn nhân mê, rất nhiều các em gái mềm mại vừa nhìn sẽ đối với cậu yêu thương nhung nhớ!

Còn đám người này thì y như lũ người man rợ băng sơn vạn năm ngao ngao! Cậu cũng không có cướp đoạt bạn gái bọn họ!

Cướp đoạt… Cokar cả kinh, lập tức cứng ngắc nghiêng người quay sang nhìn Chris. Có chút bất an khó nhọc nuốt một ngụm nước miếng. Cokar giật giật khóe miệng cười khổ nói: "Vị mỹ nhân vừa rồi kia, cùng Boss chúng ta, không phải là… khụ, không phải là loại quan hệ mà tôi đang nghĩ đó chứ?"

"Nếu tư duy của cậu bình thường…" Chris cười đến thực ôn hòa, nhưng Cokar xin thề, cậu tuyệt đối nhìn thấy trong đôi mắt kia chói lọi tràn ngập vẻ vui sướng khi người gặp họa: "Tôi nghĩ, chính là như vậy."

"Người cậu gọi là 'mỹ nhân' đó, tên Sở Cảnh, là người yêu hiện tại của Boss, ah, có lẽ không bao lâu nữa, sẽ được thăng chức lên vị trí phu nhân đại boss." Chris cười càng vui vẻ: "Đúng rồi, tôi rất muốn hỏi cậu, người xúi cậu làm cái việc 'chịu đòn nhận tội' kia…"

"Là do siêu cấp đại mỹ nhân Interpol bày cho tôi." Coker hít hít cái mũi, bất lực nhìn Chris: "Nếu khai anh ta ra, có thể giảm nhẹ hình phạt không?"

"Trên nguyên tắc là có thể…" Chris nhín vai: "Nhưng vấn đề là, 20 phút trước, vị siêu cấp đại mỹ nhân Interpol đó… đã rời khỏi nơi này rồi. Cho nên… cậu tự hiểu."

Mặt Cokar nhăn nhún như cái bánh bao chiều.

Chris thản nhiên nói tiếp: "Kỳ thật Sở tốt lắm, rất dễ ở chung, chỉ cần cậu đừng chạm tới giới hạn của cậu ấy là được, cậu ấy tuyệt đối sẽ không động cậu."

Trước mắt Cokar le lói chút hy vọng.

"Thứ nhất, không để Boss bị thương."

"Thứ hai, không được có các ý đồ bất lương với Boss… ví dụ như cởi hết quần áo rồi còn ngã đè lên người Boss…." Chris nghĩ nghĩ, bổ sung nói: "Vô luận là cố ý hay vô ý, tất đều sẽ bị trừng phạt."

Cokar hoàn toàn tuyệt vọng.

"Còn có…"

"Anh có gì muốn nói thì không thể một mạch dứt khoát nói luôn cho xong sao?!" Cokar bực bội.

"Được rồi, được rồi, chỉ một câu thôi, câu cuối cùng rồi." Chris khoát tay, trên mặt lại bày ra nụ cười vô hại cực kỳ: "Kỳ thật, trước khi Boss gặp chuyện không may, Boss đã có hẹn với Sở…."

Trong lòng Cokar đột nhiên nảy lên mãnh liệt bất an: "Dừng, dừng, tôi không muốn nghe!"

Chris sung sướng quan sát Cokar hai tay bịt chặt tai giãy dụa, cười tủm tỉm nhả ra từng chữ từng chữ đầy áp lực: "Đồng thời về Trung Quốc ra mắt trưởng bối."

Cokar trừng lớn đôi mắt.

"Cho nên, cậu đã phá hủy mong muốn lớn nhất của Boss đại nhân là được nhà vợ công nhận làm con rể." Chris chớp mắt vài cái với Cokar: "Còn chuẩn bị… khụ, một phương thức vô cùng đặc biệt. Cậu có biết, kỳ thật Sở… không hề giống bề ngoài trông nhu nhược yếu đuối như vậy đâu, khi cậu ấy đối phó một người…"

Cokar ngây ngốc cùng Chris hai mặt nhìn nhau, trong mắt một chút xíu ánh sáng cũng không có.

Chris nhìn Cokar thẫn thờ như vậy, chỉ âm thầm tự hỏi có phải mình nói chuyện quá nguy hiểm dọa đến thằng nhóc này rồi không. Bất chợt, Cokar giống như bị điện giật, cả người giật nảy mình xoay người nghĩ

muốn bỏ chạy.

Chris kinh ngạc trợn tròn mắt….. Dưới tình huống này, cậu ta còn có gan bỏ chạy nữa sao?

Khụ khụ, đương nhiên nên đánh úp bất ngờ là tốt nhất, nhưng Cokar còn chưa chạy được vài bước, thậm chí còn chưa chạy tới cửa thang máy, đã lần nữa bị người ta túm thắt lưng xách lên.

Lại nữa! Lại nữa! Lại nữa!

"Ngao ngao, đám người các anh trời sinh quái lực, hỗn đản, hỗn đản!" Cokar hoàn toàn tuyệt vọng với cái thế giới này.

"Hắc, nhóc con, tôi nói này…." Chris bị Cokar làm ầm ĩ phiền không chịu được, đang chuẩn bị nói gì đó, lại đột nhiên phát hiện người đang bị mình xách trong tay nháy mắt yên tĩnh lại.

Kỳ quái theo tầm mắt Cokar nhìn về phía phòng bệnh, ah, cửa phòng bệnh được mở ra.

Cokar hai mắt mở trừng trừng nhìn Sở mỹ nhân từng bước từng bước một chậm rãi đi tới gần chỗ mình, nghe mỹ nhân dùng thanh âm dễ nghe lạnh lùng hỏi: "Cậu chính là Cokar?" hơn nữa cặp mắt kia vừa sắc bén vừa lạnh băng…

Sau đó….

Cokar vinh quang mà… ngất xỉu thôi.

68. Chương 68

Cokar tỉnh lại. Là bị một xô nước lạnh trực tiếp tạt vào mà tỉnh lại.

"Ngao ngao, các người làm gì vậy?!" Cokar bị đông lạnh toàn thân, theo bản năng muốn bật dậy, nhưng động tác còn chưa hoàn thành, Cokar liền bị một đại lực kéo trở về. Trừng mắt nghi hoặc cúi đầu nhìn lại —— trên thân bị chằng kín bằng dây thừng… xảy ra chuyện gì đây?

——bị trói! Cokar suy nghĩ trong chốc lát, đầu óc mới dần rõ ràng hơn.

"Tỉnh?"

Giọng nói thanh lãnh không chút cảm tình vang lên, Cokar nghe được toàn thân cứng đờ, ngẩng đầu lên, mới nhìn vào phía bóng tối, một nam nhân đang híp mắt nhìn mình.

Không thể không nói, tuy rằng Sở Cảnh bề ngoài thoạt nhìn không có lực sát thương gì, nhưng bị vây trong tình trạng thế này, Cokar nhìn khuôn mặt của Sở Cảnh ẩn hiện trong bóng tối lại càng tinh xảo mê người, nhưng càng nhìn càng cảm thấy một trận hàn ý nảy lên trong lòng.

Cokar muốn mở miệng nói gì đó, vô luận là giải thích cái gì cũng được, ít nhất đừng để bản thân rơi vào tình huống bị động như thế này. Nhưng không hiểu sao, khi nhìn Sở Cảnh, cả người đều giống như bị đóng băng, ngay cả mở miệng xin tha thứ cũng không làm được.

Sở Cảnh ngồi trên ghế, tầm mắt không để ý xẹt qua toàn thân Cokar.

So với gọi là nam nhân thì người trước mắt càng thích hợp gọi là thanh niên. Diện mạo tuy rằng không tính là xinh đẹp, nhưng ngũ quan thanh tú, hợp lại một chỗ đều toát ra hương vị dương quang sáng lạn, thoạt nhìn cũng khiến người ta có hảo cảm.

Sắc mặt Sở Cảnh thản nhiên từ trong ngực lấy ra một khẩu súng lục màu bạc, tùy tay lấy một miếng lụa trắng, cẩn thận chà lau thân súng. Miếng lụa trắng tinh trong không gian âm u có vẻ chói mắt, khẽ quan sát nơi báng súng có khắc một chữ "Cảnh", tròng mắt Sở Cảnh lập tức trở nên tối đen.

"Trong lần hành động này của Tả, tin tức về đám phản quân, nghe nói đều do mày cung cấp?"

Giọng nói Sở Cảnh thực lãnh đạm, tuy rằng không ôn hòa nhưng cũng không tỏ ra tức giận, nghe qua giống như chuyện gì cũng không để ý chỉ thuận miệng nhắc tới mà thôi. Nhưng Cokar lại càng căng thẳng hơn, yết hầu giống như bị người ta bóp chặt, rất lâu sau mới như mất tiếng mà nói ra một âm tiết.

"Nhưng mà tôi không cố ý…" Cokar nghẹn đỏ mặt, cố gắng giải thích: "Đó chẳng qua là…"

"Bằng!"

Cokar còn chưa nói hết câu, vị trí cách chân trái Cokar khoảng 10cm, đột nhiên bị một viên đạn xuyên thủng.

Cokar sợ tới mức thân thể theo bản năng co rụt cả lại, ngẩng đầu kinh hồn táng đảm mà nhìn về phía Sở Cảnh, huyết sắc trên mặt nhất loạt tan biến sạch sẽ.

"Anh…anh làm gì!"

"Bằng —— bằng —— bằng —— bằng!"

Cokar còn chưa nói xong, chỉ thấy Sở Cảnh lười biếng giơ tay, híp mắt tựa hồ không chút để ý hướng về phía Cokar không chút do dự bắn liên tiếp 4 phát đạn.

Súng Sở Cảnh không lắp thêm nòng giảm thanh, viên đạn được bắn ra, trong nháy mắt sinh ra tiếng vang thật lớn dội màng nhĩ, Cokar bị dọa sợ quả thực muốn chết ngất.

Mùi lưu huỳnh nồng đậm khuếch tán trong căn phòng không quá lớn, đồng tử Cokar bởi vì cấp tốc co rút mà có chút rời rạc.

Mình sẽ chết! nam nhân kia, sẽ giết mình!

Trong một khắc, Cokar cảm giác bản thân đã cách tử vong rất gần.

Cho dù lúc trước bị quân phản động bắt hay sau này cùng bọn Tả Dĩ Uyên đồng thời tham dự cuộc chiến sinh tử với thủ lĩnh phản quân, Cokar đều chưa từng có cảm nhận cái chết sâu sắc như vậy.

Người này… Anh ta thật sự muốn mạng mình! Cokar nhìn tầm mắt lạnh như băng của Sở Cảnh, sợ hãi giống như tim sắp ngừng đập.

Kỹ thuật bắn súng của Sở Cảnh thật ra rất cao siêu, cho dù 5 phát súng đều không xuyên qua người Cokar nhưng mỗi phát đạn được bắn ra, đều cách người Cokar đúng 10cm. Toàn thân Cokar sợ tới mức nhũn ra.

Hơn nữa, cho dù viên đạn không trực tiếp bắn trúng Cokar, nhưng khi viên đạn xé gió lao tới xẹt qua da thịt tạo những vệt đỏ hồng mang theo cảm giác nóng rực đau đớn, cũng vượt quá giới hạn sức chịu đựng của cậu ta.

Cokar thừa nhận, bản thân sợ hãi. Thực sự sợ hãi.

Sở Cảnh nhìn Cokar đã xụi lơ một đống, khóe miệng lộ ra tia cười lạnh băng, khẽ đứng dậy, tay phải cầm súng, từng bước từ tốn đi tới trước mặt Cokar.

"Cokar, mày biết không, tao từ rất lâu rất lâu rồi chưa có tự mình động thủ giải quyết một người…" Sở Cảnh dùng nòng súng nâng cằm Cokar lên, khẽ cười: "Mày đúng là đáng chết."

"Đúng vậy, thực xin lỗi." Cokar nhìn đôi đồng tử đen tuyền lạnh lẽo kia của Sở Cảnh, trong đầu một mảnh hỗn độn, dùng sức hấp hấp cái mũi, há miệng thở dốc, phát ra thanh âm tiếng được tiếng mất: "Tôi… tôi không có… thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi không đúng, không cố ý…. thực xin lỗi…"

Sở Cảnh nhìn Cokar nước mắt đầy mặt, hai mắt vô thần, hiển nhiên đã bị cậu dọa sợ, không còn biết gì, ánh mắt rõ ràng, cỗ tà hỏa trong lòng bỗng nhiên dần tiêu biến, nhưng áp lực tỏa ra vẫn như trước không lui.

Nói thật, cậu không thể không thừa nhận, lúc đầu khi nghe Tả Dĩ Uyên nói xong, trong lòng cậu tràn ngập sát ý.

Sở Cảnh biết, dòng máu chảy trong người mình luôn tồn tại một loại dục vọng bạo ngược, cho dù bình thường cậu vẫn luôn khắc chế rất tốt, nhưng chỉ cần một việc gì đó ảnh hưởng kích phát thì hậu quả ngay cả chính cậu cũng không tưởng tượng nổi.

Sở Cảnh hít sâu một hơi, lần thứ hai nhìn thẳng Cokar, sự khát máu trong mắt dần dịu đi, buông tay thu súng trở về.

"Xin lỗi?" Sở Cảnh lạnh lùng cười ra tiếng, trong giọng mang theo tia áp lực tức giận không kiềm nén: "Mày có biết chỉ một sai lầm nhỏ của mày, một cái ngoài ý muốn mày gây ra thiếu chút nữa đưa Tả đi gặp thượng đế không? Mày nên cảm ơn mệnh Tả đủ lớn, bị mày chơi một vố như vậy nhưng vẫn còn sống đi!"

"Tôi không cố ý, lúc đó, tôi.. tôi…" Cokar thấy Sở Cảnh thu súng về, thần kinh căng thẳng thoáng thả lỏng một chút. Ngẩng đầu cẩn thận liếc Sở Cảnh một cái, thấy trong mắt anh ta tuy rằng vẫn lạnh băng như trước, nhưng không còn sự âm trầm khiến mình sợ hãi vừa rồi. Lắp bắp hồi lâu, mới cảm giác được trái tim dường như đã ngừng đập lại dần dần khôi phục tần suất bình thường: "Thực xin lỗi, trách nhiệm sự cố lần này hơn phân nửa là tại tôi, ngài Sở muốn trừng phạt tôi thế nào cũng được, tôi không có ý kiến. Nhưng tôi chỉ cầu anh lưu lại cho tôi một mạng… tôi còn phải chăm sóc cho em gái tôi."

Tuy rằng trong giọng Cokar dẫn theo giọng mũi nức nở nhưng tốt xấu cũng coi như lưu loát biểu đạt được ý mình ra. Sở Cảnh có chút nghiền ngẫm nhướn mi, cười lạnh hỏi lại: "Mày đang bàn điều kiện với tao sao? mày cho rằng… mày có thân phận gì? Mày có tư cách gì đòi tao lưu lại mạng cho mày?"

Trên mặt Sở Cảnh không có biểu tình, mà ngay cả ngữ điệu cũng không nghe ra hỉ nộ ái ố. Cokar không còn tâm tư nghiền ngẫm suy nghĩ chân thật của Sở Cảnh, cũng không rõ Sở Cảnh rốt cuộc muốn xử lý mình thế nào, trong nhất thời thật sự muốn khóc cũng không khóc nổi.

"Ngài Sở… tôi biết anh sẽ không giết tôi." Trầm mặc hồi lâu, Cokar giả vờ trấn định, lấy hết dũng khí nói.

"Vì sao?" Sở Cảnh khẽ rũ mắt, làm như có chút ngạc nhiên hỏi.

Cokar ở trong lòng yên lặng vì mình tự hỏi làm sao để có thể tranh thủ cơ hội lớn nhất giữ lại mạng sống này, trong nhất thời đầu óc lại hoàn toàn thông suốt. Nuốt một ngụm nước bọt, Cokar dừng một chút, lập tức trật tự rõ ràng nói: "Đúng vậy, là do sơ suất của tôi, đã tạo thành thương tổn không thể tha thứ cho Boss, từ điểm này mà nói tội tôi đáng chết vạn lần. Nhưng mà, nếu ngài giết tôi thì trừ bỏ trên thế giới nhiều thêm một đống rác ra thì đối với ngài cũng không có gì tốt."

Gọi bản thân là "rác rưởi", loại cảm giác này thật là… Cokar ở trong lòng lệ rơi đầy mặt. nhưng bên ngoài cũng không dám biểu hiện cái gì, tiếp tục chậm rãi nói: "Lưu lại tôi, tôi sẽ lấy tài năng của mình đề bù lại những sai lầm mình gây ra. Tuy rằng giá trị chiến đấu của tôi không cao… nhưng mà, ngài Sở, trong phương diện đá quý cùng vận chuyển đường bộ tôi nghĩ tôi vẫn còn chút tác dụng. Tôi nhớ rõ, mục đích của Boss tại Sierra Leone chính là khai thác mỏ đá quý? Boss muốn lấn sâu vào nghiệp đá quý, nếu nói

như vậy, vô luận từ phương diện nào, lưu lại tôi, tuyệt đối so với giết tôi đều có giá trị hơn."

Sở Cảnh tựa tiếu phi tiếu nghe Cokar giãi bày tâm sự xong, sau đó tựa hồ có chút khoái trá dùng sức vỗ tay. Tiếng vỗ tay không lớn vang vọng trong phòng, nhưng thanh âm này lại khiến không khí trong phòng có chút trầm tĩnh lại khiến thần kinh Cokar lần nữa căng thẳng lên.

"Cokar, tao không thể không nói, mày nói rất có lý, phi thường có lý." Sở Cảnh nghiêng đầu: "Điều kiện… tựa hồ cũng thực hấp dẫn. Nhưng mà, mày cũng nên biết rằng, mày dù có chút tác dụng, nhưng cũng không phải không thể thay thế. Người có kinh nghiệm trong giới nguyện ý hợp tác với Tả, tao nghĩ không ít đâu."

"Nhưng bọn họ sẽ không toàn tâm toàn ý quy thuận Boss, không phải sao?" Cokar vội vàng tiếp lời: "Cùng bọn họ hợp tác đương nhiên khả thi nhưng tôi dám cam đoan, lưu một mạng cho tôi, tôi sẽ mang tới cho Tả gia tuyệt đối không ít đồ giá trị."

"A?"

"Tôi lấy nhân cách của mình xin thề, chỉ cần tôi còn một hơi thở, tôi tuyệt đối sẽ trung thành vì Tả gia phục vụ!" Cokar cắn răng nhìn Sở Cảnh nói.

"Nhân cách?" Sở Cảnh lười biếng liếc nhìn Cokar một cái, nụ cười lạnh bên môi tựa như nghi ngờ cam đoan của cậu ta, khiến Cokar trong lòng nghẹn khuất.

"Nếu mày đã nói như vậy…" Sở Cảnh nheo mắt lại, trong đầu nhớ lại khi Tả Dĩ Uyên nói chuyện với mình trong phòng bệnh …. Thu nạp Cokar, việc này coi bộ thuận lợi hơn so với tưởng tượng nhiều.

Nếu những gì bọn họ điều tra được là đúng, thì thằng nhóc Cokar này đúng là nhân tài có thể dùng…. Sinh ra trong gia đình thế gia chuyên về đá quý, trời sinh có năng lực và thiên phú hơn người về phương diện này. Nếu không phải do 8 năm trước gia tộc cậu ta bất ngờ xảy ra biến cố, khiến cậu ta không thể tiêu xài phung phí tiền tài vô hạn duy trì giấc mộng châu báu, thì có thể thằng nhóc Cokar này đã sớm có danh tiếng trong giới này.

Sóng mắt thay đổi, cũng là đem toàn bộ suy nghĩ che kín đi, khiến cho người khác khó có thể nhìn thấy. Lạnh lùng giật giật khóe miệng, Sở Cảnh liếc Cokar nói: "Tôi hy vọng, cậu hứa hẹn thề thốt nhiều như vậy, không phải là phế vật."

Anh mới phế vật, cả nhà anh phế vật! Khoan, khoan đã……

"Cho nên ngài Sở nguyện ý lưu lại cho tôi một mạng sao?" hai mắt Cokar nhất thời tỏa sáng.

Oh my God, đây là câu nói động lòng người nhất mình được nghe trong hôm nay!

Sở Cảnh lạnh lẽo nhìn bộ dạng Cokar kích động, không biết sao bỗng cảm thấy có chút chướng mắt. Khẽ cong môi, hơi khom lưng xuống nhìn cậu ta.

Khoảng cách hai người rất gần, thẳng tới khi Cokar bị Sở Cảnh nhìn toàn thân có chút mất tự nhiên thì…..

Sở Cảnh động thủ.

Lưu loát cho vài quyền mạnh mẽ ở trên người Cokar, Cokar chỉ cảm thấy toàn thân một trận đau đớn kịch liệt, sau đó, hai mắt nhắm nghiền, lại lần nữa rơi vào hắc ám.

Thấy Cokar bị mình đánh tới hôn mê, Sở Cảnh mới thản nhiên thu tay lại. tùy tay ném Cokar sang một bên, thuận tiện cho thêm một cước đạp thẳng vào góc tường, sau đó mới chỉnh lý vạt áo, không nhanh không chậm rời khỏi căn phòng.

"Chris!" vừa đi ra cửa, Sở Cảnh đối với Chris vẫn đứng nghe ở bên ngoài, nhìn cũng không nhìn lấy một cái, lạnh giọng phân phó: "Cái tên trong kia, anh đánh thức cậu ta cho tôi. Sau khi tỉnh lại, trực tiếp ném tới mỏ quặng, nếu cậu ta đã nói muốn cống hiến cho sự nghiệp đá quý của Tả, vậy thì nên bắt đầu từ cơ bản luôn đi. A, khai thác trong mỏ quặng khoảng một năm rưỡi, đối với cậu ta tuyệt đối không có việc gì khó đi."

"Đã hiểu!" Chris gãi gãi mũi, trong lòng yên lặng bi ai giùm thằng nhóc Cokar vẫn còn đang hôn mê trong kia.

"…Còn có…" Sở Cảnh đi vài bước, rồi hơi dừng lại, nghiêng mặt nhìn Chris, nói tiếp: "Nếu biểu hiện của cậu ta tốt… thì nửa năm sau, ném cậu ta tới Paris. Chỗ David hẳn là còn thiếu một người hầu." Nói xong, sải bước đi tới phòng bệnh của Tả Dĩ Uyên.

David? Chris chớp chớp mắt… đó không phải là chuyên gia thiết kế đồ trang sức cực kỳ nổi danh sao?

Lập tức bật cười… chậc chậc, làm trợ thủ cho chuyên gia thiết kế trang sức cấp đại sư… cho dù nửa năm trước đó phải làm việc trong mỏ quặng, nhưng đối với Cokar… không biết là họa hay là phúc?

Hết chương 68

69. Chương 69

Tuy rằng một chuyến đi tới Sierra Leone khiến Tả Dĩ Uyên bị thương không nhẹ, nhưng tên thủ lĩnh phản quân đã bỏ mạng cùng vô số phản quân bị bắt gọn, một hồi quyết đấu oanh oanh liệt liệt còn chưa hoàn toàn bùng nổ đã tạm thời hạ màn.

Chính phủ Sierra Leone vì để bồi thường và cảm ơn Tả Dĩ Uyên nên đã cho hắn thêm 10 năm khai thác miễn phí mỏ quặng, điều này khiến cho hành trình đi Tây Phi lần này của cả bọn coi như đã có một dấu chấm viên mãn.

Sự tình bên này kết thúc, mọi công việc cũng được an bài thỏa đáng, cố ý để lại vài người trông coi Cokar và quản lý việc khai thác mỏ ở Sierra Leone, bọn Sở Cảnh trực tiếp ngồi máy bay riêng của Lacey một đường thuận lợi trở về nước Mỹ.

Cho dù Tả Dĩ Uyên nhiều lần cường điệu vết thương của mình không nghiêm trọng như bề ngoài, nhưng Sở Cảnh một chút cũng không thả lỏng. Tuân thủ nghiêm ngặt lời bác sỹ ấn Tả Dĩ Uyên nằm bẹp trên giường dưỡng bệnh chừng nửa tháng rồi mới gật đầu cho phép người bị thương ra ngoài hoạt động.

Ngày ngày chứ chậm rãi trôi qua, chớp mắt cũng đã tới tháng 8.

Sở Cảnh ngồi trong phòng làm việc hơi nhíu mày nhìn tài liệu trong tay, chiếc bút đang cầm ngẫu nhiên lướt trên tài liệu, khoanh tròn chỗ nào đó, thi thoảng còn ghi thêm chú giải bên cạnh, lưu lại chữ viết như rồng bay phượng múa.

Xem xong tập văn kiện cuối cùng, Sở Cảnh lúc này mới đặt bút xuống, hơi chút mệt mỏi vươn tay nhu nhu mi tâm.

So với mấy tháng trước lúc nào cũng trong tình trạng ngươi tranh ta đoạt mà nói, mấy ngày nay phía bên gia tộc Matada dường như trở nên yên tĩnh không ít. Sở Cảnh thầm tính toán trong lòng, tuy rằng trong trận này Tả gia tổn thất vài chỗ nhưng cũng triệt hạ vài cứ điểm của đối phương ở khu Âu Mĩ, coi như không thua không thắng, cục diện giằng co bế tắc.

Nhưng chính vì thế mà gia tộc Matada gần đây đột nhiên yên ắng mới càng có vẻ quỷ dị. Sở Cảnh nheo mắt, căn cứ vào dấu vết mấy tháng nay đối phương sơ hở để lại, bọn họ khẳng định đầu não trung tâm của gia tộc Matada đang ở Trung Quốc. Tuy đã xác định rõ địa điểm nhưng có thể điều tra các gia tộc thế lực có hiềm nghi ở Trung Quốc không phải là chuyện dễ dàng.

Nếu, bọn chúng mượn thế lực Sở gia, nói không chừng…

Sở Cảnh nhớ tới Sở gia, bỗng nhiên nghĩ tới Sở lão gia tử. Chậc, lại nói, ngày đó Sở lão gia tử bị anh em bọn họ kích cho bất tỉnh, hẳn không xảy ra chuyện gì lớn đi? Chà, hẳn là không có việc gì đi, không nói đâu xa, ngay việc Sở lão gia tử coi như phân nửa đời người đều sống trong đao thương súng đạn, hẳn không dễ bị gục ngã thế đâu nhỉ?

Nhưng không ngờ, đại ca Sở Tu vẫn luôn là niềm kiêu ngạo của Sở gia thế nhưng nội tâm cũng ác liệt như vậy?

Ngang nhiên dẫn theo người yêu tới trước mặt Sở lão gia tử ngay trong ngày mừng thọ ổng để come out…một chiêu này, đánh cũng thật vang dội. Sở Cảnh có chút nghiền ngẫm cong cong khóe môi… nhưng

mà, vốn lão gia tử muốn lấy mình ra thế chân đại ca, nhưng giờ ổng cũng đã rõ, thằng út còn sót lại trong nhà cũng là một thằng "đồng tính luyến ái ghê tởm", chuyện này với ổng nên làm thế nào mới tốt đây?

Sở Cảnh trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác hưng phấn khó tả.

Trọng sinh lại, nếu nói có nghĩ gì về Sở gia không …. Trời đất chứng giám, cậu một chút cũng không có. Nhưng nếu nói không cam lòng, thì ít nhiều cũng có một chút.

Đương nhiên, chút tàn niệm này là do kiếp trước không được thừa nhận mà sinh ra một chút không cam lòng, khiến cậu có dã tâm với Sở gia. Còn hiện tại, cậu đã đứng ngoài vòng chiến, lại cảm thấy vui sướng khi người gặp họa, hảo hảo đứng xem náo nhiệt thôi.

Vị đại ca nhà cậu xem ra cũng là một nhân vật thú vị, sắp tới cậu nhất định phải quay lại Sở gia, nếu như có cơ hội phải gặp riêng nói chuyện với đại ca Sở Tu một lần, nói không chừng sẽ thu được món hời không tưởng.

Uhm, còn có…. Lúc này, vô luận thế nào, cũng phải mang theo cái tên Tả Dĩ Uyên luôn không khiến mình bớt lo kia bên mình!

Con ngươi Sở Cảnh hơi trầm xuống, cắn răng nghĩ: thân thể vừa mới tốt lên tám phần, đã mặc kệ mà bay nhảy khắp nơi, về sau nếu thân thể có di chứng gì, cũng xứng đáng!

Mặc dù Tả Dĩ Uyên trong lòng Sở Cảnh đã bị gắn thêm cái mác "không bớt lo" nhưng hắn đang bề bộn ở bên kia vẫn hồn nhiên không biết gì.

Nhưng về phần Tả đại Boss vẫn chưa hoàn toàn khỏi bệnh đã bay nhảy ra khỏi nhà là vì cái gì…

"Đồ tôi đặt đã làm xong chưa?" Tả Dĩ Uyên nhìn nam nhân trung niên Anh quốc đang từ bên trong đi ra, lập tức đứng dậy, đi tới trước mặt ông ta hỏi.

Nam nhân mặc áo phòng bụi chuyên nghiệp tháo mặt nặt đang đeo trên mặt xuống, nhìn Tả Dĩ Uyên, đôi mắt lam sắc hiện lên ý cười kỳ quái: "L này, đồ vật cậu muốn có thể sai thủ hạ trực tiếp tới lấy là được rồi… hà tất phải tự thân chạy tới đây vậy?"

Tả Dĩ Uyên vươn tay vuốt trán, cười nói: "Như vậy tương đối có thành ý không phải sao?"

Nam nhân nhíu mày, từ chối cho ý kiến.

"Con nữa, David danh tiếng của ông lớn như vậy, đã nhờ ông thiết kế đồ, nếu không tự mình tới lấy, chỉ sợ đợi tới sang năm… món quà nhỏ của tôi chưa chắc đã được làm rồi?" Tả Dĩ Uyên cười khổ nói: "Nhưng ông phải hiểu rằng, tôi thật sự không đợi được nữa."

David nghe vậy cười vang: “L, nếu nói sớm, thì cho dù trong tay có nhiều việc hơn nữa, tôi cũng nhất định ưu tiên đơn hàng của Tả gia! Nhưng mà… L, nhìn cậu thế này, là chuyện vui sắp tới sao?”

Tả Dĩ Uyên nói: “Có ai bảo không đâu? Tôi chỉ có chút khẩn trương… hiện tại chỉ thiếu mỗi món đồ của ông thôi.”

“Cậu khiến tôi cảm thấy áp lực lớn đấy.” David nhún vai, xoay người sau đó quay đầu nói với Tả Dĩ Uyên: “Đi theo tôi, đồ vật tôi đã sai người đóng gói rồi.”

Tả Dĩ Uyên gật đầu, lập tức đuổi theo.

David dẫn Tả Dĩ Uyên tới phòng cất giữ, sau đó cầm chìa khóa mở một ngăn tủ sắt nhỏ, vươn tay lấy món đồ bên trong ra.

“Lúc trước nghe cậu nói muốn thiết kế một cặp nhẫn nam, thực khiến tôi có chút giật mình.” David đưa chiếc hộp nhung cho Tả Dĩ Uyên: “Ban đầu tôi còn tưởng rằng cậu thuộc chủ nghĩa không kết hôn, cho dù có ngày phải kết hôn, tôi nghĩ cậu chắc sẽ lựa chọn nữ nhân cường thế ưu tú như Rendia.”

“Ngay chính tôi trước đây cũng chưa từng nghĩ tới mình cư nhiên… sẽ cùng một người nam nhân cùng một chỗ sinh hoạt, nắm tay nhau cả đời.” Tả Dĩ Uyên hơi hơi nhếch khóe môi, ngón trỏ khẽ vuốt ve bên ngoài nắp hộp, trong con ngươi hiện lên chút lo lắng thản nhiên: “Hơn nữa… là cam tâm tình nguyện. thậm chí, còn không chờ đợi được nữa.”

David nhìn biểu tình của Tả Dĩ Uyên, kéo dài âm “A” một tiếng: “Vậy nhất định là một chàng trai rất mê người.”

Tả Dĩ Uyên khẽ cười một tiếng, không nói chuyện.

David nhún vai, dời tầm mắt xuống chiếc hộp Tả Dĩ Uyên đang cầm, hưng trí bừng bừng nói: “L, cậu biết không, tôi kỳ thật không quá am hiểu thiết kế những vật có nhiều chi tiết nhỏ bé như nhẫn, cho nên ngay từ đầu khi nhận được đơn đặt hàng của cậu, tôi quả thật rầu rĩ một phen, nhưng cuối cùng, tôi bớt thời gian tới Provence một lần, những cánh đồng hoa oải hương ở đó đẹp tới độ tôi không thể nào tả xiết……. ở đó tôi có rất nhiều linh cảm, tôi tỉn rằng, cậu sẽ thích cặp nhẫn tôi đã làm này.”

Tả Dĩ Uyên mở nắp hộp, cặp nhẫn kim cương lóe sáng giữa lớp nhung màu lam đẳng cấp. Đôi nhẫn đó đẹp vô cùng. Chiếc nhẫn lấy viên kim cương màu tím làm trung tâm, xung quanh được trang trí bằng những viên kim cương trắng lấp lánh, kiểu dáng chiếc nhẫn được thiết kế hình chiếc lá tinh xảo, quả thật không chút tỳ vết.

“Cảm ơn.” Tả Dĩ Uyên đóng nắp hộp lại, biểu tình trên mặt rốt cục hoàn toàn thả lỏng, giống như cực độ vừa lòng.

David thấy tác phẩm của mình khiến cho khách hàng yêu thích cũng vui vẻ cười nói với Tả Dĩ Uyên: "Cậu vừa lòng là tốt rồi. A, khi nào kết hôn, nhớ phải gửi thiệp mời cho tôi đấy…. ha ha, tôi sẽ gửi một phần hạ lễ."

"Nhất định."

70. Chương 70

Sở Cảnh cảm thấy, Tả Dĩ Uyên hình như có gì đó không thích hợp.

Sở Cảnh tạt nước lạnh lên mặt, sau đó ngẩng đầu cẩn thận đánh giá gương mặt phản chiếu trong gương kia.

Mắt phượng mày ngài quen thuộc như trước. Nét ngây ngô trẻ con khi mới vừa trọng sinh đã rút đi ít nhiều, mặt mày dần dần nảy nở trưởng thành nam tính hơn, ngũ quan xinh xắn tăng thêm vài phần khí phái.

Tuy rằng bởi vì liên tục vài ngày tăng ca làm việc mà khí sắc có chút kém đi… Sở Cảnh nhíu mi, con ngươi để lộ tia quang mang tối nghĩa, nhưng nét mị lực cũng không giảm xuống bao nhiêu.

Vươn tay vỗ vỗ lên mặt mình, thẳng tới khi trên mặt nổi lên một chút huyết sắc Sở Cảnh mới ngừng tay. Rút khăn mặt vắt ở bên cạnh lung tung lau mặt một phen, suy nghĩ lại bay đi nơi khác.

Bởi vì thương tích trên người Tả Dĩ Uyên, cho nên Sở Cảnh và Tả Dĩ Uyên đã ở chung với nhau lâu như vậy nhưng vẫn chưa tiến thêm một bước. Nhưng với Tả Dĩ Uyên, phần cứng không cho phép thì ăn đậu hủ vẫn luôn có thể đi! ha ha! Vì thế, trong khoảng thời gian này dù vẫn chưa làm tới bước cuối nhưng những chuyện khác có thể làm xem như hai người cũng đã hoàn thành.

Mắt thấy vết thương trên người Tả Dĩ Uyên đã chuyển biến tốt đẹp, thời gian hai người ở chung cũng đã tới lúc tiến thêm một bước. Nhưng vấn đề là… Tả Dĩ Uyên đột nhiên nói muốn tạm thời rời khỏi nhà chính Tả gia, đến nơi khác ở.

Sở Cảnh nghe xong cảm giác đầu tiên chính là tưởng mình bị ù tai.

——sự tình phát sinh đêm qua, chính là khi Tả Dĩ Uyên vác cái thân thể thương tích đầy mình bay tới bên kia địa cầu sau đó rốt cục cũng chịu trở về.

Tục ngữ nói cũng đúng, tiểu biệt thắng tân hôn. Thật vất vả mới đợi Tả Dĩ Uyên trở về, cộng thêm Sở Cảnh đã giải quyết ổn thỏa mọi công việc bận bịu trong tay, nay vừa thấy mặt, sao có thể không củi khô gặp lửa bốc được chứ.

Bởi vì thân thể Tả Dĩ Uyên đã gần như khỏi hẳn, Sở Cảnh cũng không còn băn khoăn gì, liền lao vào ôm hôn, âu yếm. Thật vất vả quyến luyến kích tình được một nửa, đột nhiên Tả Dĩ Uyên lại hô dừng lại.

"… khoan đã, A Cảnh, anh quên mua 'áo mưa'." Đôi mắt Tả Dĩ Uyên hằn đỏ khiến người ta sợ hãi, lại như trước mạnh mẽ khắc chế, hơi hơi dùng tay tạo ra khoảng cách giữa mình và Sở Cảnh, thở hổn hà hổn hển nói.

Sở Cảnh cũng coi như đang hưởng thụ, đột nhiên bị Tả Dĩ Uyên kêu dừng lại, nhất thời nhíu chặt mi. Híp mắt lung tung hôn lên cằm Tả Dĩ Uyên, sau đó mơ mơ hồ hồ nói: "Không sao… trực tiếp đi vào cũng được."

Thân thể Tả Dĩ Uyên giống như đá tảng, Sở Cảnh có thể rõ ràng cảm giác dưới thân hắn, bởi vì lời nói câu dẫn vừa rồi của mình mà càng trở nên trướng lớn. Khoái trá nhếch khóe môi, đang chuẩn bị tiếp tục, nhưng còn chưa kịp làm gì, lại bị Tả Dĩ Uyên đánh gãy.

"…. Uhm, A Cảnh, anh chưa chuẩn bị bôi trơn." Tả Dĩ Uyên nói trúc tra trúc trắc, sắc mặt bởi vì dục vọng mà có vài phần vặn vẹo.

Sở Cảnh khẽ sửng sốt, nhận thấy có gì đó không thích hợp, nhưng trong lúc này giữa cho bầu không khí không hạ xuống, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ vươn tay ôm cổ Tả Dĩ Uyên, ái muội thủ thỉ phả hơi nóng lên tai hắn: "Anh quên rồi sao? lần trước khi chúng ta cùng đi mua sắm… mua rất nhiều, đều để ở tủ đầu giường đó… Tả, anh bế em qua đó, nhé?"

Sở Cảnh thở ra nhiệt khí phả lên vành tai Tả Dĩ Uyên trực tiếp lan truyền ra toàn thân hắn, mồ hôi chảy dài từ trên trán xuống, Tả Dĩ Uyên cơ hồ sắp không khống chế được bản thân mình.

——nhưng mà, đó cũng chỉ là cơ hồ thôi.

Khi Tả Dĩ Uyên một lần nữa dùng những lý do không đáng tin kỳ kỳ quái quái đánh gãy bầu không khí tốt đẹp giữa hai người, thì Sở Cảnh cũng không còn chút hưng trí nào nữa. khẽ nhíu mày nhìn Tả Dĩ Uyên, con ngươi đen láy tràn ngập bất mãn lườm hắn.

"Tả, rốt cuộc anh muốn nói gì?" biểu tình Sở Cảnh tựa hồ thực bình tĩnh, nhưng hiểu rõ tính tình của Sở Cảnh, hiện tại Tả Dĩ Uyên thầm cười khổ trong lòng.

Về phần hiện tại vì cái gì hắn không chạm vào Sở Cảnh, khụ, chuyện này đương nhiên là có lý do của hắn. Nhưng vấn đề là, kế hoạch của hắn hiện tại chưa thể nói ra. Hơn nữa… so với Sở Cảnh thì hắn gắt gao nghẹn khuất cũng chỉ có hơn chứ không có kém đâu, không phải là rất đáng thương sao?

"Chuyện này, A Cảnh…" Tả Dĩ Uyên trái lo phải nghĩ nhưng vẫn không thể bịa ra được một lý do nào thích hợp để biện minh cho hành động kỳ quái này, lắp bắp nửa ngày, vẫn như trước đứng tại chỗ mắt to trừng mắt nhỏ với Sở Cảnh: "Khụ, mới vừa xuống máy bay… mấy hôm nay anh có chút mệt, anh muốn nghỉ ngơi một chút."

Có chút mệt? Sở Cảnh nghiền ngẫm đem tầm mắt dời xuống cái chỗ dưới thân đang phấn chấn bừng bừng rất có tinh thần kia của hắn, nhếch môi một cái, kéo dài thanh âm: "Haaa?"

Tả Dĩ Uyên bị Sở Cảnh nhìn xấu hổ, khuôn mặt vặn vẹo kiềm nén không thể nhận ra có chút ửng hồng, nặng nề mà khụ một tiếng.

Biết Tả Dĩ Uyên không nói thật phỏng chừng là do có nguyên nhân nào đó, Sở Cảnh nghĩ nghĩ, cũng không hỏi thêm nữa. hít sâu một hơi, nói: "Anh mệt như vậy thì nghỉ ngơi đi, có cần em trải giường chiếu cho không?"

"Không cần, không cần." Tả Dĩ Uyên lắc lắc đầu, hơi lấy lòng sán lại gần Sở Cảnh cười nói: "Mọi chuyện lớn nhỏ mấy ngày nay đều ném sang cho em, chắc em cũng mệt rồi, em cũng nghỉ sớm đi, anh không làm phiền em nữa… tối nay anh ra phòng khách ngủ là được rồi."

Đùa à, hắn hiện tại đang trong tình trạng này mà ngủ cùng Sở Cảnh trên một cái giường, có thể chịu được thì hắn đã thành thần rồi.

Nhưng Tả Dĩ Uyên cũng biết lời này của mình có bao nhiêu kỳ quái, vì thế vừa dứt lời, không đợi Sở Cảnh kịp phản ứng gì, liền vội vội vàng vàng mà xoay người chạy nhanh ra phòng khách.

…. Không ổn, rất rất không ổn. Sở Cảnh đứng tại chỗ, nhìn theo thân ảnh chật vật của Tả Dĩ Uyên, trong mắt ánh lên vẻ nghi hoặc thật sâu. ngày thường đền dính chặt vào người mình có đuổi cũng đuổi không đi…. thế nhưng hiện tại lại chủ động nói muốn phân phòng ngủ với mình?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trong đầu Sở Cảnh hiện lên vô số suy nghĩ, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế xuống… thôi, việc này, vẫn để sáng mai chậm rãi hảo hảo tán gẫu cùng hắn.

Nhưng điều khiến Sở Cảnh cảm thấy mọi chuyện càng thêm khó giải quyết chính là …. Tả Dĩ Uyên sáng sớm đã chạy trốn mất dạng?

Sở Cảnh híp mắt nhìn quản gia Tả gia cung kính đứng bên cạnh mình, cảm giác tồn tại cơ hồ bằng 0, nhịn xuống xúc động muốn gào thét, từng chữ từng chữ áp lực hỏi: "Ý ông là, Tả đã phân phó, vì muốn bàn bạc kế hoạch hợp tác lô hàng tiếp theo nên hắn đã quyết định tạm thời chuyển đến ở trong công ty?"

"Đúng vậy, thưa Cảnh thiếu gia." Quản gia mặt không đổi sắc dùng thanh âm cứng nhắc của mình thản nhiên khẳng định.

"Quyết định chuyện lớn như vậy, thế mà Tả không trực tiếp nói cho tôi biết?" Sở Cảnh lạnh lùng cười rộ lên.

“Xin lỗi, có thể ngài L là bởi vì…”

“Được rồi!” Sở Cảnh hừ cười một tiếng, đánh gãy lời nói của quản gia.

“Được, được lắm….” Sở Cảnh cố gắng áp chế cơn giận của mình, vươn tay lấy áo khoác, trực tiếp đi ra ngoài cửa: “Sau khi phân phòng là ra ở riêng? Ha! Tôi thực muốn nhìn xem rốt cuộc lần này Tả muốn làm gì!”

Quản gia yên lặng nhìn theo thân ảnh Sở Cảnh đầy tức giận, ngay sau một khắc Sở Cảnh rời đi liền vội vàng lấy điện thoại ra bấm số gọi.

“… Vâng, đúng vậy, Cảnh thiếu gia đang đi tới chỗ ngài… đúng vậy, Cảnh thiếu gia rất tức giận… vâng, tôi đã biết…”

Hết chương 70

71. Chương 71

Tả Dĩ Uyên nhận được điện thoại của quản gia xong lập tức cảm giác đầu có chút phát đau. Vì thực hiện kế hoạch “cầu hôn” của mình, nên hành vi mấy ngày nay của hắn đã coi như chọc tức Sở Cảnh. Nhưng mấu chốt là, cho tới bây giờ hắn vẫn chưa thể giải thích với cậu được… điều này thật khiến người ta đau đầu.

“Boss à, nếu bây giờ ngài muốn tránh Sở… thì tốt nhất nên hành động ngay đi.” Chris đứng một bên, liều mạng nhịn xuống dục vọng muốn cười nhạo Boss mình, ho nhẹ một tiếng, nói: “Lái xe từ nhà chính tới đây không mất nhiều thời gian đâu.”

Tả Dĩ Uyên giương mắt nhìn khuôn mặt lộ vẻ trêu tức của Chris, không mặn không nhạt hỏi lại: “Nhìn dáng vẻ của cậu, gần đây quá nhàm chán hả?”

Biểu tình Chris cứng đờ, lập tức căng thẳng nói: “Boss, về chuyện của tôi, kỳ thật có thể không cần thảo luận vào lúc này… A, tôi nghĩ ra rồi, dựa theo tốc độ của Sở, có lẽ ngài chỉ còn hơn 20 phút.”

Tả Dĩ Uyên thở dài đứng dậy, xoay người đi thẳng ra ngoài.

“Chris….”

“Dạ, Boss.” Chris bày ra bộ mặt nghiêm túc.

“Cậu đã rảnh rỗi như vậy… trên bàn có một phần kế hoạch về việc sản xuất khai thác đá quý…. Hạng mục

đó, cậu thuận tiện phụ trách đi." Tả Dĩ Uyên không nhanh không chậm nói, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, quay đầu mỉm cười với Chris, nói: "Cậu tới Tây Phi có thể thuận tay giúp đỡ Cokar khai thác mỏ quặng, một công đôi việc, rất tốt!"

….Tốt em gái anh! lão tử muốn nghỉ ngơi, lão tử không muốn tới Châu Phi, hỗn đản!

Chris nhìn theo bộ dáng thong dong của Tả Dĩ Uyên, nhất thời cảm giác cả người không tốt chút nào.

Mà càng không tốt chính là….

"Chris, chỉ có mình anh ở đây sao?" Sở Cảnh đẩy cửa văn phòng ra, tầm mắt quét một vòng bên trong. Phát giác nơi này không có người mình muốn tìm, cuối cùng dời tầm mắt đặt trên người Chris vẻ mặt chán nản đang cúi đầu xem tài liệu trên bàn.

"A, Sở, cậu tới rồi!" Chris buông tập văn kiện trong tay xuống, nhìn Sở Cảnh đang đi gần tới chỗ mình, yên lặng nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng đột nhiên cảm thấy chột dạ.

"Kế hoạch khai phá mỏ đá quý ở Tây Phi?" Sở Cảnh cầm tập kế hoạch lật lật xem, lập tức tựa tiếu phi tiếu nhìn Chris một cái, hỏi lại: "Kế hoạch này sao đột nhiên lại chuyển sang cho anh?"

Chris yên lặng nuốt xuống khó chịu trong lòng, cố mỉm cười với Sở Cảnh, nói: "Bởi vì tôi đột nhiên cảm thấy rất hứng thú với việc này, nên đặc biệt xin Boss tiếp nhận nhiệm vụ này… Aha ha, phong cảnh ở Châu Phi thật ra cũng đẹp lắm."

"A? vậy sao?" Sở Cảnh nhếch môi một cái, thả lại bản kế hoạch xuống bàn, lập tức xoay người đi tới ghế sô pha ngồi xuống.

"Chris, Tả đâu?" chọn một tư thể thoải mái nhất, lúc này Sở Cảnh mới quay đầu ung dung thản nhiên hỏi.

"A, Boss, Boss…" Chris câu giờ mở miệng, đầu óc cấp tốc vận chuyển, tự hỏi nên trả lời thế nào mới có thể thuận thuận lợi lợi qua mặt vị yêu nghiệt Sở Cảnh này. Nhưng còn chưa đợi Chris nghĩ ra một câu trả lời hoàn mỹ, thì bên này Sở Cảnh đã chậm rãi mở miệng, đánh gãy lời nói của Chris.

"Chris, anh nên biết, tôi không thích người ta coi tôi là đồ ngốc để lừa gạt." giọng nói Sở Cảnh rất nhẹ, nhưng ánh mắt lườm Chris lại lạnh như băng, ngược lại khiến Chris vốn đang bất an trở thành cả người lạnh run.

Chris do dự nửa ngày, vẻ mặt cầu xin: "Sở, chuyện này không thể trách tôi, là do Boss không cho tôi nói với cậu… tôi chỉ là một tiểu công nhân đáng thương bị tư bản vô sỉ hãm hại mà thôi."

"Cho nên?" Sở Cảnh nhíu mày, đối diện Chris.

Một giây, hai giây, ba giây….

"Sở, cậu xác định cậu sẽ không mách Boss là tôi đã mật báo chuyện này chứ?" Chris ấp a ấp úng, sắc mặt rối rắm: "Ổng mà biết chắc chắn sẽ giết tôi! A, nhất định sẽ làm đó."

"Tôi nghĩ, anh không có sự lựa chọn." Sở Cảnh khoanh hai tay trước ngực, cong cong khóe môi làm như không chút để ý nói: "Hơn nữa, anh cũng nên tin tưởng tôi từ trước tới nay đều rất kín miệng."

Chris nghiêm túc đánh giá Sở Cảnh, một lúc sau, rốt cục giống như thỏa hiệp khoát tay, thở dài nói: "Được rồi, Sở, cậu thắng." hắng giọng một chút, nhỏ giọng than thở gì đó, rồi lần nữa ngẩng đầu nhìn Sở Cảnh, trên mặt Chris bày ra biểu tình thấy chết không sờn, cứng cổ nói: "Sở, mấy ngày nữa là sinh nhật 22 tuổi của cậu đúng không?"

Sở Cảnh chân mày nhíu lại, giống như mơ hồ hiểu được gì đó.

"Tả chuẩn bị sinh nhật cho tôi?" Sở Cảnh hỏi lại.

Nói thật, loại chuyện như sinh nhật gì đó, trừ bỏ năm 18 tuổi ở kiếp này Sở lão gia tử xuất phát từ mục đích lấy lòng mà tổ chức cho cậu một bữa tiệc sinh nhật ra, thì còn lại cậu chưa từng tổ chức sinh nhật lần nào. Dần dà, cậu cũng gần như quên luôn ngày sinh nhật của mình… nếu không phải do Chris nhắc, cậu căn bản cũng nghĩ không ra.

Được rồi, cậu có thể hiểu, người phương Tây đối với ngày "sinh nhật" luôn rất coi trọng.

"A, không, không hẳn thế." Chris cắn răng, một tiếng trống khiến tinh thần thêm hăng hái nói: "Sở, ở nước cậu, không phải luật pháp quy định, nam nhân tới 22 tuổi mới được phép kết hôn sao?"

Đồng tử Sở Cảnh hơi co rụt lại, cả người vốn đang thoải mái dựa vào sô pha bỗng cứng còng trong chớp mắt.

"Ý anh là…" Ý trong lời nói của Chris cậu có thể hiểu, nhưng lúc này Sở Cảnh lại có chút do dự, hấp háy môi, thấp giọng mở miệng.

Thái độ Sở Cảnh do dự, Chris rõ ràng nhưng coi như không thấy, lưu loát giải thích rõ ràng nguyên nhân mọi chuyện, sau đó cười với Sở Cảnh, tổng kết lại: "Cho nên, Boss muốn cầu hôn cậu ngay trong ngày sinh nhật cậu đấy, Sở, cậu sắp chính thức trở thành phu nhân Boss chúng tôi rồi!"

Sở Cảnh trong nháy mắt cảm giác tư duy mình có chút hỗn loạn. Tuy rằng cậu xác định hiện tại cậu yêu Tả Dĩ Uyên, nhưng hai nam nhân thì kết hôn cái gì… Được rồi, cậu sống qua hai kiếp người cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới chuyện này.

Cậu còn cho rằng đời này mình sẽ không kết hôn… dù sao cũng chỉ là một tờ giấy mỏng manh, căn bản không đủ tác dụng để trói buộc, không phải sao?

Nhưng mà, hiện tại đột nhiên lại nói cho cậu biết, Tả Dĩ Uyên muốn kết hôn với cậu?

Loại cảm giác này… Sở Cảnh âm thầm suy nghĩ, những hình ảnh hỗn loạn trong đầu từ từ trở nên có trật tự, cuối cùng, dừng lại ở hình ảnh Tả Dĩ Uyên đang mỉm cười với cậu.

Thật sâu thở mạnh một hơi, Sở Cảnh dùng sức nhắm mắt lại, hồi lâu sau, khi lần nữa mở mắt ra, Chris có thể thấy trong đôi mắt đen láy kia ánh lên ý cười mơ hồ.

Ừm… loại cảm giác này, hình như cũng không tệ.

Chris có chút thấp thỏm nhìn Sở Cảnh nãy giờ đều trầm mặc, thẳng tới khi xác định Sở Cảnh không giống như đang mất hứng, mới trộm thở phào một hơi. Tiện đà vui tươi hớn hở sán lại bên cạnh Sở Cảnh, hóng hớt hỏi: “Sở, cậu sắp được gả làm phu nhân Boss, giờ cậu có cảm giác gì?”

“Cảm giác?” Sở Cảnh lộ ra một nụ cười thực giả tạo với Chris: “Tôi có nói qua là tôi nhất định sẽ đáp ứng sao?”

“….Sở, cậu đang nói đùa phải không?!” Chris sửng sốt, lập tức lại cười cười, lắp ba lắp bắp hỏi lại.

“Anh đoán xem?” Sở Cảnh nghiêng đầu, hai tay đan nhau chống cằm.

Đoán em gái cậu!

“Sở, trò đùa này không vui chút nào, sẽ chết người đó!” gương mặt Chris nhăn nhó vặn vẹo hết cả…. đặc biệt, nếu để Boss biết được là do mình tiết lộ bí mật trước, mình sẽ bị Boss đày tới Châu Phi có chết cũng không được trở về!

Sở Cảnh nghiền ngẫm nhìn gương mặt căng thẳng của Chris, vươn tay cào cào mái tóc mình, sau đó đứng dậy, lập tức đi thẳng ra ngoài cửa.

“Ah! Sở!” Chris ở đằng sau gọi với theo.

“Gọi cái gì!” thẳng tới khi đi tới trước cánh cửa, Sở Cảnh lúc này mới khẽ quay đầu lại, cho Chris một gương mặt nghiêng hoàn mỹ: “Tôi nói, chẳng lẽ nhất định phải là Tả cưới tôi sao?”

“What?” giọng Chris im bặt.

"Chẳng lẽ…tôi cưới anh ấy, không được à?" Nói xong, Sở Cảnh khẽ mỉm cười, cho Chris một bóng dáng cao quý lãnh diễm, thanh thản bước ra ngoài. Chậc, còn tốt bụng mà thuận tiện đóng cửa phòng lại.

Cưới…cưới boss?

Chris sửng sốt vài phút, nhìn trời thầm suy nghĩ trong chốc lát, nhất thời cảm thấy một tia sét giữa trời quang đột ngột đánh thẳng vào đầu mình. Ai nha, mẹ ơi, thực cmn rất kinh khủng!

Nhưng, hình như cũng rất thú vị!

Chris một tay gãi cằm, tựa hồ rất cao hứng. xoay người ngồi xuống chỗ cũ, vừa đọc tài liệu, vừa lấy di động ra nhắn tin cho đại Boss nhà mình.

[nguy cơ giải trừ, may mắn không làm trái mệnh lệnh!]

Không qua mấy phút đồng hồ sau, nghe hai tiếng "tích tích" vang lên, Tả Dĩ Uyên nhắn tin lại.

[Rất tốt. Bên này không còn chuyện của cậu nữa, ngày mai khởi hành đi Tây Phi luôn đi.]

Chris nhìn tin nhắn, biểu tình từ ~( )/~ trực tiếp suy sụp thành (_)#…. đồ khốn qua sông đoạn cầu!

Trầm mặc được vài giây, Chris lập tức nắm chặt đi dộng âm trầm nở nụ cười. Hừ Hừ, dám đem lão tử sung quân đi Châu Phi, lão tử bán đứng ngươi, quyết đoán đầu quân cho Sở đại nhân, quả nhiên không có sai, không có sai!

Hơn nữa…nếu lập tức tới Châu Phi, giả sử kế hoạch cầu hôn của Boss đại nhân xuất hiện rắc rối gì, vậy lửa giận ước chừng cũng không đốt tới trên người mình đi?

Tưởng tượng như vậy hình như… vẫn rất có lời.

Chris suy nghĩ trước sau một phen, rốt cục vừa lòng cười ra tiếng. Rất nhanh chuẩn bị đầy đủ tư liệu, liếc nhìn thời gian cũng đã tới giờ ăn trưa, mau mau tan tầm thôi.

"Alo, bà xã, anh muốn nói cho em một tin xấu… anh lại bị Boss của chúng ta lưu đày, lần này là tới Phi Châu… A, đúng, Boss thật sự rất khốn nạn, cho nên trưa nay khi anh về, em phải hảo hảo an ủi tâm hồn bị tổn thương của anh đó…. cái gì? Trưa nay em muốn nấu ăn? Cái này… A, không không, bà xã, sao anh có thể ghét bỏ chứ? Anh… anh rất cao hứng đó bà xã…"

Trên đường, Chris vừa gọi điện thoại vừa nghiêm túc tự hỏi, nếu trưa nay Laura muốn nấu ăn… vậy có nên đi mua luôn một chai thuốc xổ không nhỉ? vừa ngọt ngào vừa thống khổ a o( )o

72. Chương 72

Đêm muộn, Tả Dĩ Uyên một mình nằm trong phòng khách sạn cứ cảm thấy tinh thần không yên.

Ngồi trên giường, liếc nhìn di động của mình, phát hiện không có bất cứ một tin nhắn hay cuộc gọi nào tới, lại thuận tay nhét trở vào trong túi áo. Nhưng không lâu sau, Tả Dĩ Uyên lại nhịn không được mà lôi di động ra nhìn, một lát lại nhét trở vào.

Cứ như thế lôi ra nhét vào liên tục mấy lần, Tả Dĩ Uyên rốt cục chịu không nổi hành vi của mình, ngửa mặt nằm vật ra giường, vươn tay che trán: sống nhiều năm như vậy, ngược lại càng sống càng ấu trĩ. Loại tư vị này là vì chờ một cú điện thoại sao… thời trẻ cũng chưa từng cảm giác qua.

Thật sự không xong. Tả Dĩ Uyên thở dài, lại nhìn trừng trừng vào chiếc đi động sống chết không chịu kêu kia, trong lòng kỳ quái dâng lên một cỗ oán niệm sâu sắc: nhóc con, em thật sự một cú điện thoại cũng không gọi tới sao! Khụ, tuy rằng… tuy rằng là hắn mạnh mẽ yêu cầu tạm thời ở riêng… nhưng mà…

Khoan đã, Sở Cảnh không phải thực sự tức giận rồi chứ?

Tả Dĩ Uyên có chút rối rắm nhíu mày. Nhưng mà… hôm qua Chris rõ ràng đã nói, hết thảy cậu ta đã giải quyết xong. Được rồi, hắn biết, lời nói của Chris trong công việc luôn không đáng tin.

Như vậy, mình có nên chủ động gọi điện qua cho em ấy không? Tả Dĩ Uyên ngón tay vô thức lướt qua màn hình điện thoại, lướt qua, trên mặt lại có vài phần do dự: nhưng nếu gọi điện thì phải nói cái gì đây? Nếu chọc Sở Cảnh tức giận hơn nữa thì phải làm thế nào?

Tả Dĩ Uyên còn đang tự mình rối rắm, nên hoàn toàn không biết ngón tay đang vô thức làm gì, khiến Tả Dĩ Uyên bất giác trực tiếp ấn gọi.

Thẳng tới khi nghe tiếng di động vang lên tiếng "đô đô", Tả Dĩ Uyên mới giật mình cúi nhìn, trong phút chốc, cảm giác toàn bộ trái tim như muốn đập văng lồng ngực.

Nguy rồi, nên nói gì đây? Tả Dĩ Uyên rất nhanh vận dụng tế bào não của bản thân. Nhưng rất nhanh hắn phát hiện hắn thực không cần thiết phải rối rắm, bởi vì trong lúc hắn đang do dự thì lại truyền tới một giọng nữ tiêu chuẩn quen thuộc:

[Xin lỗi, số điện thoại của quý khách hiện không liên lạc được, sorry…]

Nghe thấy giọng nói này, toàn thân Tả Dĩ Uyên bất giác hoàn toàn thả lỏng, nhưng vẫn tràn lên chút mất mát thản nhiên, làm thế nào cũng không hết. Hắn cảm giác lúc này mình rất muốn nghe giọng nói của Sở Cảnh. Cho dù chỉ tùy ý gọi hắn một tiếng, hắn cũng thấy thỏa mãn.

Hơn nữa, hắn nhớ rõ Sở Cảnh cho tới nay đều không thích tắt máy, sao đột nhiên lại tắt điện thoại? quả thực là tức giận sao?

Thở dài, thuận tay ném di động sang một bên, đứng dậy vào phòng tắm rửa mặt, sau đó lần nữa ngồi xuống bàn làm việc, tùy tay rút ra một tờ giấy, suy nghĩ một lát, rồi nghiêm túc viết hý hoáy.

Mà phía trên cùng tờ giấy, có một hàng chữ thật to viết: KẾ HOẠCH CẦU HÔN.

Uhm…. Sáng sớm mai phải đi đặt bánh ngọt, sau đó trực tiếp ra ngoài hẹn hò với Sở Cảnh. Tả Dĩ Uyên nghĩ nghĩ, đơn giản vẽ phác thảo vài tuyến đường lên giấy. Đi đâu thì được nhỉ…. uhm, chỗ này đi. sau đó… phải như vậy; rồi sau đó… như này rồi như này; cuối cùng….

Sở Cảnh tắm rửa một cái, sau khi xong xuôi mọi việc, tùy tay với lấy cái điện thoại cầm lên, tùy tay sạc điện. Vô ý mở máy, liền thấy trên màn hình báo có một cuộc gọi nhỡ từ Tả Dĩ Uyên vào mấy phút trước. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lên dãy số một chút, nghiền ngẫm nhếch khóe môi.

Được lắm, không phải anh muốn tạo bất ngờ cho em sao? tâm tình Sở Cảnh rất tốt bỏ di động vào ngăn tủ đầu giường, vươn tay tắt đèn, thuận thế nằm xuống. Trong phòng chìm ngập trong bóng tối, chỉ mơ hồ có thể thấy đôi mắt Sở Cảnh trong bóng đêm càng phát ra sáng ngời. Vậy chúng ta cứ chờ xem, xem ai tinh tế hơn, Tả thân mến.

Cho nên, ngày hôm sau, Tả Dĩ Uyên thỏa mãn đi trên đường, lại phát hiện mình liên tục gặp phải đèn đỏ, hắn đột nhiên cảm giác… hình như vận khí hôm nay của mình chạy đi đâu hết. Nhưng không sao, đèn đỏ thì đèn đỏ, chuyện thường ở phố huyện. Dù sao hắn cũng không thiếu kiên nhẫn.

Thật vất vả mới chạy tới cửa hàng bánh ngọt hắn cố ý hỏi thăm, lại bất đắc dĩ phát hiện chủ cửa hàng đang chuẩn bị cho kỳ nghỉ tuần trăng mật nên bắt đầu đóng cửa hàng một tuần từ hôm nay, Tả Dĩ Uyên cảm thấy thái dương mình giật giật. Nhưng không sao, cửa hàng bánh ngọt cũng còn rất nhiều, hắn là vẫn còn nhiều lựa chọn khác!

Nhưng đợi tới khi Tả Dĩ Uyên đặt bánh ngọt xong, từ trong cửa hàng đi ra, phát hiện trời vừa rồi còn trong xanh sáng rỡ đột nhiên cuồng phong gào thét, mây đen che kín bầu trời, hắn thiệt tình cảm thấy đây là ông trời đang muốn khảo nghiệm hắn.

Trung Quốc có câu ngạn ngữ gì ấy nhỉ? Thiên tương hàng đại nhâm vu tư nhân dã, tất tiên khổ kì tâm chí, lao kì cân cốt, ngạ kì thể phu (*), chỉ là một chút chuyện nhỏ không thông thuận thôi, không có gì không có gì.

(*:Thiên tương hàng đại nhâm vu tư nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm chí, lao kỳ cân cốt, ngạ kỳ phu. Câu trên trích trong sách Mạnh Tử, phần hạ của Cáo Tử.

Giải thích: Mạnh Tử nói: khi trời giao sứ mạng trọng đại cho những người nào, nhất định trước hết phải làm cho ý chí của họ được tôi rèn, làm cho gân cốt họ bị nhọc mệt, làm cho thân xác họ bị đói khát, làm

cho họ chịu nỗi khổ sở nghèo túng, làm việc gì cũng không thuận lợi. Như thế là để lay động tâm trí người ấy, để tính tình người ấy trở nên kiên nhẫn, để tăng thêm tài năng cho người ấy. Trích Học trò thầy Mạnh Tử)

Tả Dĩ Uyên cố gắng trấn an bản thân phải bình tĩnh, mà còn cực lực xem nhẹ tia bất an không hiểu đang dâng lên trong lòng. Mặc kệ có bình tĩnh thế nào, tới khi trở lại nhà chính Tả gia, nghe lão quản gia nhà mình thông báo lại, hắn cảm giác cả người bắt đầu hắc hóa.

"Ý ông là, sáng nay A Cảnh đã bay tới Las Vegas?" Tả Dĩ Uyên hít sâu một hơi, miễn cưỡng duy trì nụ cười trên mặt, hòa ái dễ gần nhìn lão quản gia nhà mình, nhẹ giọng hỏi: "Vì sao chuyện này đến giờ tôi mới được biết?"

Lão quản gia vô tội nhìn Tả Dĩ Uyên, nói: "Bởi vì Sở thiếu gia yêu cầu tôi không cần nói cho thiếu gia biết." Nói xong, lại bổ sung thêm một câu: "Ngài cũng đã từng phân phó, ở nhà, lời Sở thiếu gia nói nhất định phải nghe. Tôi vẫn luôn là một quản gia ưu tú luôn nghe mệnh lệnh chủ nhân."

Tả Dĩ Uyên cảm giác đầu mình đang không ngừng nhức đau.

Vươn tay nhu nhu mi tâm, Tả Dĩ Uyên thở dài một hơi, tiếp tục hỏi: "Vậy A Cảnh có nói em ấy tới Las Vegas làm gì không?"

Lão quản gia vẫn nghiêm mặt đáp: "Không can thiệp vào chuyện riêng của chủ nhân là quy tắc mỗi quản gia ưu tú đều phải tuân thủ nghiêm ngặt."

"Thật sao?" Tả Dĩ Uyên lộ ra một nụ cười, híp mắt nhìn lão quản gia đã theo mình bao nhiêu năm, trong mắt mang theo chút không kiên nhẫn.

"Nhưng mà…ngoài ra, quản gia vẫn có thể làm một số chuyện khác." Lão quản gia đưa một tấm vé máy bay ra trước mặt Tả Dĩ Uyên nói: "Chuyến bay tốc hành vào nửa giờ sau, bay thẳng tới Las Vegas. Tôi nghĩ, thiếu gia ngài nhất định có thể tìm được Sở thiếu gia trước tối nay."

Tả Dĩ Uyên nhận tờ vé, tựa tiếu phi tiếu nói: "Tôi nên cám ơn?"

Lão quản gia trừng mắt nhìn: "Không, mỗi quản gia ưu tú đều có trách nhiệm giải quyết phiền não cho chủ nhân mình."

Tả Dĩ Uyên hừ nở nụ cười một tiếng, xoay người ra xe, cấp tốc lao tới sân bay.

Lão quản gia đứng tại chỗ nhìn theo chiếc xe Tả Dĩ Uyên lái giờ chỉ còn là một vệt đen, yên lặng mỉm cười. Là một quản gia ưu tú, trừ bỏ suy nghĩ cho chủ nhân mình cũng phải nên bận tâm một chút tới quyền lợi của vị "nữ" chủ nhân tương lai.

Chà, làm một quản gia ưu tú thực không dễ dàng (_

73. Chương 73

Khi Tả Dĩ Uyên ngồi máy bay đuổi tới tới Las Vegas thì cũng đã hơn 4h chiều. Đứng giữa biển người trong sân bay, Tả Dĩ Uyên suy nghĩ trong chốc lát, vẫn lấy di động ra, hơi trấn tĩnh một chút rồi ấn gọi điện cho Sở Cảnh.

Không ngờ, lần này cư nhiên nối thông. Sau khi vang lên hai tiếng nhạc chờ, đầu kia liền truyền tới âm thanh khiến hắn nhung nhớ.

"Alo, sao Tả đại boss lại rảnh rỗi mà gọi điện cho em vậy?" thanh âm Sở Cảnh nhẹ nhàng mang theo chút trêu đùa tựa hồ không khác gì bình thường. Nhưng càng như thế, Tả Dĩ Uyên lại càng lo sợ.

Sở Cảnh này… rốt cuộc là đang tức giận hay không tức giận đây? Tả Dĩ Uyên do dự trong chốc lát, ho nhẹ một tiếng, nói: "Mọi việc anh đã xử lý xong rồi, A Cảnh, giờ em đang ở đâu? Anh tới tìm em?"

"Xong việc?" thanh âm bên kia lại truyền tới, sau đó lại vang lên tiếng 'cạch cạch' như đang mở cửa: "Sao, xong việc rồi mới nhớ ra mà tới tìm em sao?"

Quả nhiên là đang tức giận. Tả Dĩ Uyên vươn tay nhu nhu mi tâm, nhanh chóng tự hỏi nên làm thế nào mới có thể bình ổn lửa giận của Sở Cảnh. nhưng càng nghĩ lại càng không có ý tưởng nào dùng được, một lúc lâu sau, mới do do dự dự hỏi: "A Cảnh, em tức giận sao?"

"Tức giận? A, em tức giận cái gì? Tả, em cũng không phải trẻ con, biết cái gì là nặng nhẹ." Bên kia Sở Cảnh cười nhạo một tiếng, sau đó giống như kéo ngăn tủ ra, lại qua vài giây sau, truyền tới tiếng chất lỏng va chạm vào thành thủy tinh: "Tả, anh nghĩ em quá nhỏ nhen rồi đấy."

Nghe đến đó, Tả Dĩ Uyên hơi thở phào một hơi, nói: "A Cảnh, em không tức giận là tốt rồi, vậy giờ em đang ở đâu? Anh tới tìm em?"

"Giờ em đang ở đâu à?" giọng Sở Cảnh dừng một chút, lập tức như mang vài phần ý cười nói: "Anh đoán xem?"

Tả Dĩ Uyên cười khổ một tiếng, nói: " A Cảnh, em đừng đùa nữa, trực tiếp nói cho anh biết được không?"

"Vậy cho anh một gợi ý." giọng Sở Cảnh rất chậm rãi, từng chữ từng chữ nhả ra rõ ràng: "Đó là nơi, anh nhất định có thể tìm ra."

“Cái gì?”

“Tả, anh còn 7 tiếng rưỡi để tới tìm em, tìm được, em sẽ bỏ qua chuyện mấy hôm trước, còn nếu không tìm được….” đang nói liền im bặt, sau đó trong điện thoại chỉ còn lại một chuỗi tút dài thật dài.

“Alo? Alo?” Tả Dĩ Uyên nhăn mặt, lầm bầm [nơi anh nhất định có thể tìm ra] đó mà gọi là gợi ý à?

Tả Dĩ Uyên ném di động vào túi, nhíu mi dùng sức suy nghĩ tìm ra hàm nghĩa trong lời Sở Cảnh nói.

Nhất định có thể tìm được… đó hẳn là nơi quen thuộc của em ấy. Nơi quen thuộc của em ấy ở Las Vegas… Sở Cảnh nhất định sẽ đi…

Tả Dĩ Uyên mơ hồ nhớ lại lúc đầu nghe thấy tiếng vọng vào từ trong cuộc gọi, chỗ Sở Cảnh có vẻ hơi ầm ĩ. Đúng rồi, hắn nhất định có thể tìm được, nơi có ý nghĩa nhất với Sở Cảnh ở Las Vegas cũng chỉ có…. Chiếc du thuyền Casino kia!

Sở Cảnh vừa cúp điện thoại, tâm tình rất tốt nhấp một chút rượu trong ly đế cao. Hừ, có gợi ý với nhiều sơ hở lộ ra như vậy mà còn không đoán được nữa thì đúng là không chấp nhận được.

Tuy rằng đã xác định được vị trí của Sở Cảnh, nhưng muốn từ sân bay chạy tới bến cảng cũng phải mất ít nhất hơn 3 giờ. Rồi từ bến cảng đuổi theo chiếc thuyền đó tính ra cũng mất hơn 8 giờ rồi. Nhìn sắc trời đã gần tối đen, nhưng toàn bộ Las Vegas đều rực rỡ màu sắc, sáng trưng như ban ngày, giống như một thành phố không bao giờ ngủ.

Xa xa trong chiếc du thuyền casino đang đậu tại vịnh nước cạn, đèn đuốc sáng trưng, âm thanh ồn ào náo nhiệt còn hơn ban ngày. Bình ổn khí tức, mượn một chiếc cano chạy tới chỗ chiếc du thuyền, sau đó nhanh chóng đi gặp mặt quản lý.

“Boss L, ngài đã tới?” Quản lý hiển nhiên biết Tả Dĩ Uyên sẽ tới nên đã có chuẩn bị, nên hoàn toàn không chút kinh ngạc.

Nhìn bộ dáng vị quản lý như vậy, Tả Dĩ Uyên cũng khẽ an tâm hơn chút. Đi vào trong khoang thuyền quét mắt một vòng, không thấy bóng Sở Cảnh đâu, Tả Dĩ Uyên lúc này mới thấp giọng hỏi: “A Cảnh hiện đang ở đâu?”

Quản lý đầu tiên là hơi sửng sốt, lập tức cũng kịp phản ứng ại, hơi cúi người nói: “Boss L là muốn hỏi Boss Sở? ngài ấy đã phân phó cho tôi, nếu ngài tới trực tiếp lên tầng 3, Boss Sở nói ngài ấy đang ở phòng làm việc tầng 3 chờ ngài.”

Tả Dĩ Uyên gật đầu, đang chuẩn bị bỏ của chạy lấy người, nghĩ nghĩ, lại dừng lại hỏi: “Trừ cái đó ra, em ấy còn dặn gì không?”

Quản lý lắc đầu: “Boss Sở chỉ dặn có thế thôi ạ.”

Tả Dĩ Uyên “ừ” một tiếng, hất tay với quản lý: “Được rồi, không còn chuyện gì nữa, đi làm việc của ông đi.”

“Vâng.” Quản lý vội lên tiếng, nhìn Tả Dĩ Uyên rời đi rồi mới quay lại cương vị của mình.

Tả Dĩ Uyên nhận mệnh đi thẳng lên lầu, trong lòng không ngừng thở dài: kế hoạch cầu hôn vốn đang tiến triển thuận lợi tốt đẹp sao đến cùng lại trở thành thế này? Nếu sớm biết sẽ biến thành như vậy, còn không bằng ngay từ đầu nói thẳng luôn, mấy hôm trước cũng không phải khiến Sở Cảnh và chính hắn nhẫn nhịn khổ cực thế.

Lên tầng 3, không bao lâu liền đi tới trước cửa văn phòng Sở Cảnh. nhìn cánh cửa trước mắt đóng chặt, Tả Dĩ Uyên cho tay vào trong túi quần, sờ sờ một chiếc hộp nhỏ nằm yên trong đó, khẽ hít sâu một hơi: nếu sự tình đã đến bước này, cho dù thế nào, hôm nay nhất định phải cầu hôn. Hơn nữa, phải thành công!

Chuẩn bị xong tâm lý, Tả Dĩ Uyên lúc này mới vươn tay vặn núm cửa, khẽ đẩy ra, Tả Dĩ Uyên liếc mắt một cái liền thấy Sở Cảnh đang ngồi ở trước bàn làm việc.

“Sao không mở đèn?” Tả Dĩ Uyên có chút kỳ quái mà nhìn Sở Cảnh, cười hỏi.

Ánh đèn từ phía sau cửa sổ hất vào bao phủ lên người Sở Cảnh, từ góc độ này nhìn qua, cả người Sở Cảnh giống như có một lớp hào quang lấp lánh, thánh khiết xinh đẹp.

“Bật đèn?” Sở Cảnh nhìn Tả Dĩ Uyên đang đi tới, tựa tiếu phi tiếu cong cong khóe môi: “Bật đèn sẽ không còn ý nghĩa.”

“Huh?” tim Tả Dĩ Uyên khẽ đập nhanh hơn. Không hiểu, hắn cảm thấy Sở Cảnh hôm nay có chút là lạ.

“Châm nến… có thể sẽ lãng mạn hơn chăng?” Sở Cảnh cười khẽ, có chút không để ý lôi ra một chiếc bật lửa, không nhanh không chậm đốt mất cây nến đã được cắm sẵn trên giá.

Tả Dĩ Uyên dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Sở Cảnh.

“Tả, anh còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau là khi nào không?” Sở Cảnh tùy ý ném chiếc bật lửa lên bàn, sau đó lười biếng tựa lưng vào thành ghế, híp mắt nhìn Tả Dĩ Uyên.

Mỹ nhân dưới ánh nến lung linh, người càng mỹ ba phần, lời này tuyệt đối là thật. Tả Dĩ Uyên miễn cưỡng kiềm chế xúc động muốn lập tức ôm chặt Sở Cảnh vào lòng hôn môi cậu, làm cậu sung sướng tới phát khóc, cong cong khóe môi nói: “Chính là ở đây, trong gian phòng này, đúng không?” Tả Dĩ Uyên nhìn Sở Cảnh, thanh âm nói thực chậm rãi ôn nhu: “Khi đó anh đã nghĩ ngay rằng, cậu bé này thật xinh đẹp. Đặc biệt là cặp mắt kia… đôi mắt đen láy.”

Sở Cảnh cười rộ lên, khóe mắt mang chút yêu khí: "Vậy anh có biết lần đầu thấy anh em đã nghĩ gì không?"

"Nghĩ gì?" Tả Dĩ Uyên hỏi.

"Em đã nghĩ… người nam nhân này…" Sở Cảnh mỉm cười, đôi mắt lộ ra một vòng cung xinh đẹp nhìn Tả Dĩ Uyên: "Em, chắc, lấy."

Tả Dĩ Uyên hai mắt trợn to: "A, A Cảnh?"

Sở Cảnh nhìn phản ứng của Tả Dĩ Uyên, thấp thấp cười ra tiếng, một lúc lâu, mới mở miệng nói: "Tả, đánh cuộc với em một lần, thế nào?"

"Đánh cuộc cái gì?" Tả Dĩ Uyên nhìn chằm chằm Sở Cảnh: "Luận kỹ thuật đánh bài, A Cảnh, anh không thể nào bằng em. A Cảnh… em không thể ỷ vào kỹ năng siêu việt của mình mà chèn ép anh chứ."

"Vậy chơi đơn giản chút…. đoán số, thế nào?" Sở Cảnh lấy ra 3 cái xúc xắc: "Một lần định thắng thua. Người thua, đáp ứng người thắng một điều kiện, thế nào?"

Tầm mắt Tả Dĩ Uyên đảo qua mấy viên xúc xắc trong tay Sở Cảnh, cười cười, thuận thế kéo ghế ra ngồi xuống đối diện cậu: "Vậy anh liền cung kính không bằng tuân mệnh."

Sở Cảnh nhếch khóe môi một cái, đặt ba miếng xúc xúc vào trong cốc, rất nhanh lắc lắc, khoảng 1 phút đồng hồ sau mới ngừng tay.

"Đoán đi." Sở Cảnh hất cằm lên với Tả Dĩ Uyên.

Tả Dĩ Uyên nhìn lướt qua Sở Cảnh một lúc rồi mới nói: "ba cái 1, 3 điểm."

"Không thay đổi?" Sở Cảnh chớp mắt.

"Không đổi." Tả Dĩ Uyên thản nhiên.

Sở Cảnh bật cười, đẩy bộ cốc qua: "Vì để tránh cho em có thể gian lận, Tả, em cho anh tuyên bố kết cục."

Tả Dĩ Uyên nhìn bộ dạng đã tính toán kỹ của Sở Cảnh, nhướn mi một cái, đưa tay qua, cầm núm cốc nhấc lên. Chỉ thấy bên trong có hai viên xúc xắc nằm đó, viên còn lại trực tiếp bị nghiền thành bột phấn.

Tả Dĩ Uyên sửng sốt, lập tức bật cười: "A Cảnh, em cư nhiên thủ đoạn này cũng dùng tới."

Sở Cảnh sóng mắt lưu chuyển, cười nói: “Kết quả cuối cùng vẫn là anh thua.”

Tả Dĩ Uyên vươn tay gõ trán mình, ý cười bên môi chưa từng phai: “Được rồi, được rồi, anh thua… khụ, vậy em nói xem, em muốn cái gì? Em muốn gì anh đều đáp ứng em, được không?”

“Muốn gì cũng đều đáp ứng?” Sở Cảnh trêu tức, giống như từ trên cao nhìn xuống Tả Dĩ Uyên: “Em muốn lấy mạng anh, anh cũng cho em?”

Tả Dĩ Uyên nhìn thẳng mắt Sở Cảnh, mặc dù đang cười nhưng ánh mắt lại rất nghiêm túc: “Chỉ cần em thực tình muốn.”

Sở Cảnh sửng sốt, lập tức hừ cười một tiếng: “Em lấy mạng anh làm cái gì? Có thể ăn được sao?”

Tả Dĩ Uyên nhún vai: “Vậy chứ em muốn cái gì?”

“Để em suy nghĩ kỹ một chút.” Sở Cảnh hai tay chống bàn đứng dậy, sau đó không nhanh không chậm mà đi tới chỗ Tả Dĩ Uyên. Vươn tay nhẹ nhàng vuốt từ thái dương Tả Dĩ Uyên xuống gò má, đợi tới khi lướt xuống hầu kết, Sở Cảnh bỗng nhiên cúi đầu, ghé sát vào bên tai Tả Dĩ Uyên, nhẹ giọng cười nói: “A… em biết rồi, không bằng…. Tả, anh gả cho em đi, thế nào?”

Tả Dĩ Uyên toàn thân đều cứng ngắc, một lúc lâu sau, mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn cặp mắt đen láy của Sở Cảnh không rõ ý nghĩa: “Em nói gì?”

“Sao, anh không đồng ý?” Sở Cảnh cười rộ lên, đáy mắt đều tràn ngập sự sung sướng: “Hôm nay là sinh nhật 22 tuổi của em, ừm… đã có thể kết hôn. Cho nên, ngài Tả Dĩ Uyên có đồng ý gả cho ngài Sở Cảnh, làm vợ của cậu ấy, một đời một thế tuyệt không ruồng bỏ không?”

Hầu kết Tả Dĩ Uyên giật giật, lại không nói được câu nào.

“Hắc, nói anh đồng ý đi.” Sở Cảnh nghiêng đầu, trên mặt khó có khí vương đầy vẻ trẻ con.

Tả Dĩ Uyên đột nhiên cười rộ lên, vươn tay kéo Sở Cảnh vào lòng, cúi đầu trực tiếp hung ác hôn lên.

[cua đồng cua đồng một đàn cua đồng bò qua]

“A Cảnh… câu nói đó của em, đáng ra phải để anh nói mới đúng. Nhưng mà…. Không sao. như thế nào cũng được. Ừ…. Anh đồng ý.” Khi nửa tỉnh nửa mê, Sở Cảnh nằm bẹp trên giường mơ mơ hồ hồ nghe Tả Dĩ Uyên thấp giọng thì thầm như vậy. Lập tức cảm thấy ngón áp út tay trái bị một vật tròn tròn bao lấy. Lành lạnh nhưng lập tức lại được một bàn tay ấm áp khác hoàn toàn bao bọc, an tâm không nói nên lời.

"A Cảnh… anh yêu em."

Ừ, em cũng vậy.

74. Chương 74

Phong ba sóng gió vụ "cầu hôn" rồi cũng qua đi, Tả Dĩ Uyên ngược lại lập tức muốn cùng Sở Cảnh xuất ngoại hưởng tuần trăng mật một chuyến. Nhưng bất đắc dĩ hai người cũng không phải người nhẫn rỗi, liên tục đủ thứ chuyện phiền toái nối gót nhau kéo tới, mắt to trừng mắt nhỏ một trận, cũng chỉ có thể xuất phát, phân công nhau công tác, chạy khắp thế giới.

Chuyện khai thác và sản xuất đá quý đã có Chris xử lý cũng bắt đầu chậm rãi đi vào quỹ đạo phát triển. Giữa tháng 9, David bởi vì chịu không nổi lượng công việc bề bộn, đặc biệt bay tới Sierra Leone du lịch, kết quả giữa đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vừa vặn đang gặp nạn thì được Cokar tới giải vây.

Vừa gặp qua, David kinh hỉ phát hiện trình độ hiểu biết của Cokar đối với đá quý kim cương rất sâu sắc. Sau khi biết được thằng nhóc đen thui này chính là người Tả Dĩ Uyên muốn giới thiệu cho mình làm đệ tử liền vô cùng cao hứng. Nói chuyện với Chris, trước lôi thằng nhóc này về Anh quốc, rồi bồi dưỡng nó thành người kế nghiệp mình.

Khi Cokar ngồi trên máy bay tý nữa thì lệ rơi đầy mặt. Lão tử rốt cuộc cũng không cần phải vào mỏ đào đất nữa rồi ha ha ha…

Mọi chuyện đều đâu vào đấy cứ thế tiến hành, thời gian thấm thoắt trôi tới tháng 10.

Sở Cảnh ngồi trên giường, cắm sạc mở máy di động, nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi nhỡ mới nhất, giữa chân mày hơi động.

"Có chuyện gì vậy?" mới từ phòng tắm đi ra, cả đời toàn để đầu ướt lúc này Tả Dĩ Uyên cũng đã hình thành thói quen lấy khăn lau khô tóc, đi tới chỗ Sở Cảnh.

"Hôm nay chị ba gọi điện cho em." Sở Cảnh ngẩng đầu liếc nhìn Tả Dĩ Uyên, nói tiếp: "Khoảng 1 giờ trước, khi đó di động em vừa mới hết pin."

"Huh? Sở gia bên kia có chuyện gì à?" Tả Dĩ Uyên ném khăn mặt sang một bên, ngồi xuống giường, ôm cả người Sở Cảnh vào trong ngực, cằm gác lên vai cậu, cọ cọ, nói: "Em gọi lại hỏi xem có chuyện gì đi."

"Ừ." Sở Cảnh lên tiếng, ngón tay chạm chạm vào màn hình, trực tiếp gọi điện. Di động chưa vang lên bao lâu đã được người bên kia ấn nghe.

“Alo, A Cảnh? Là em sao?”

Tuy rằng bởi vì đường truyền dài mà thanh âm có vài phần thay đổi, nhưng tuyệt đối không ảnh hướng tới việc Sở Cảnh cảm nhận rõ Sở Hân Nhiên ở bên này đang phi thường cao hứng.

“Vâng.” Sở Cảnh khẽ rũ mắt xuống, khóe môi hơi cong cong một chút: “Vừa rồi di động em hết pin, không nghe điện của chị được. Có chuyện gì vậy, chị ba?”

“A, chuyện là…A… đã có rồi.” đầu kia truyền tới một loạt âm thanh ồn ào, giống như Sở Hân Nhiên không cẩn thận đánh đổ cái gì. Sau đó là tiếng người hầu nhè nhẹ nhắc nhở, Sở Cảnh yên lặng nghe, có chút bất đắc dĩ. Chị ba thật là, sao vẫn còn lỗ mãng hấp tấp như vậy.

“Chị ba, chị cẩn thận chút, không làm mình bị thương chứ?” Sở Cảnh có chút buồn cười.

“Không có, không có, là do bọn họ cẩn thận thái quá thôi!” Sở Hân Nhiên có chút chột dạ mà ho nhẹ một tiếng, bỗng như nhớ ra cái gì đó, thanh âm khẽ đề cao hơn chút: “Đúng rồi, A Cảnh, mười ngày sau em có rảnh không?”

“Mười ngày sau?” Sở Cảnh hỏi lại.

“Ừ, đúng vậy. Còn có, thuận tiện hỏi em luôn, người…. người yêu Tả tiên sinh của em có rảnh không?”

Sở Cảnh nghiêng đầu nhướn mày nhìn Tả Dĩ Uyên một chút, không tiếng động mà dùng khẩu hình miệng nói: Tả tiên sinh, hỏi anh đó, có rảnh không?

Tả Dĩ Uyên cố gắng nhớ lại xem mấy ngày nữa mình có rảnh không.

“Chị ba, có chuyện gì, chị cứ nói xem có việc gì đã nào?” Sở Cảnh nghĩ nghĩ, trực tiếp hỏi.

“Cũng không có gì… chỉ là… khụ, A Cảnh, chị sẽ kết hôn!” thanh âm Sở Hân Nhiên bên kia tựa như có chút hỗn loạn lại có chút ngượng ngùng, nhưng lại lộ rõ vẻ vui mừng.

“Kết hôn?” Sở Cảnh ngồi thẳng người, ánh mắt hoàn toàn mở lớn, ngẩn người, nói: “Không đúng… không phải chị nói còn mấy tháng nữa sao?”

“Vốn là như vậy.” Sở Hân Nhiên nghe câu hỏi của Sở Cảnh, thanh âm có hơi chút nũng nịu: “Nhưng mà, em sắp được lên chức cậu rồi, A Cảnh.”

“Cậu?” Sở Cảnh thì thào một tiếng, vẻ mặt nhu hòa xuống, dừng một chút, thanh âm lại tràn ngập ý cười: “Mấy tháng rồi?”

"Ah, đã hơn 3 tháng." Sau khi tiết lộ, tâm tình Sở Hân Nhiên cũng thả lỏng hơn rất nhiều, thanh âm đầy ngọt ngào: "A Dục rất cao hứng, nên đã bàn bạc với cha, vì thế nên đã đẩy ngày cưới lên sớm hơn. Vậy A Cảnh, em và Tả tiên sinh có rảnh không?"

Sở Cảnh cười cười, đang chuẩn bị đáp lời thì lại bị Tả Dĩ Uyên đoạt di động đi. Sở Cảnh quay đầu lại, chỉ thấy hắn lộ ra một nụ cười tiêu chuẩn nói: "Loại chuyện này chắc chắn phải rảnh, chị ba yên tâm, ngày hôm đó cho dù có chuyện đại sự thế nào bọn em cũng sẽ hủy bỏ hết. Tuyệt đối không bỏ qua hôn lễ của chị ba."

Đầu kia Sở Hân Nhiên nghe vậy, đầu tiên là trầm mặc một lúc, sau đó mới nhỏ giọng hỏi: "Tả tiên sinh?"

Tả Dĩ Uyên vươn tay vuốt ve mái tóc mềm mại của Sở Cảnh, cười nói: "Chị ba đừng gọi xa lạ như vậy… em và A Cảnh, hai tháng trước cũng đã đăng kí kết hôn rồi."

"A….A!!!!!"

Sở Cảnh trực tiếp cho Tả Dĩ Uyên một cái cùi chỏ, nguýt hắn một cái rồi lấy di động về.

"Chị ba, chị ba?"

"Ah, chị đây." Sở Hân Nhiên mở miệng: "Không ngờ động tác của bọn em so với chị và A dục còn nhanh hơn…Nhưng mà, chị không gọi Tả tiên sinh là 'Tả tiên sinh', vậy phải gọi là gì?" muội phu? Hay là đệ phu? (chồng em gái, chồng em trai)

Tả Dĩ Uyên nghe vậy ghé vào trên lưng Sở Cảnh nín cười run rẩy. Sở Cảnh hơi chút khó chịu nhíu mày, bỗng nhiên trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, kéo dài giọng, không chút để ý nói: "Chị ba, chị nói cái gì vậy…là em trai chị cưới vợ đó, chị là chị em đương nhiên có thể trực tiếp gọi là em dâu."

Sở Hân Nhiên: "…."

Tả Dĩ Uyên: "…."

Sở Cảnh nhìn Tả Dĩ Uyên hừ cười một tiếng: "Sao, vợ, anh có ý kiến gì?"

Tả Dĩ Uyên bất đắc dĩ hít một hơi, cúi đầu cắn cắn vành tai Sở Cảnh, mơ mơ hồ hồ nói: "Không có ý kiến."

Sở Cảnh vừa lòng, nói với Sở Hân Nhiên: "Vậy tam tỷ, cứ quyết định vậy đi, hôn lễ mười ngày sau bọn em khẳng định không vắng mặt."

"Ừ…ừ" giọng Sở Hân Nhiên có chút phiêu, tựa hồ vẫn chưa lấy lại tinh thần vì cái xưng hô vừa rồi.

“Vậy em cúp máy trước?”

“A, a, được.”

Sở Hân Nhiên như rơi vào cõi mộng mà cúp điện thoại, hai mắt trống rỗng tập trung nhìn vào một điểm không rõ. Người hầu đứng gần bên lo lắng nhìn tam tiểu như nhà mình, đang do dự có nên đi qua xem hay không đã thấy Sở Hân Nhiên cả người bỗng nhiên ngồi thẳng người, trong đôi mắt ngập nước lóe sáng.

Từ khi biết đại ca nhà mình cùng tiểu đệ đều có một người yêu đồng tính, cô bởi vì tò mò mà tìm đọc rất nhiều tài liệu về phương diện này, tự nhiên cũng hiểu được, quan hệ giữa hai nam nhân là thế nào.

Nhìn hình thể và cả khí chất, thấy thế nào thì thằng út nhà mình cũng là nằm dưới đi? nhưng sao kết quả lại không phải nhỉ?

Em dâu cái gì… trong lòng Sở Hân Nhiên có một loại cảm giác vui sướng vi diệu. nhưng loại vui sướng này không tồn tại được bao lâu, đột nhiên, Sở Hân Nhiên nghĩ tới chuyện khác, sắc mặt không khỏi suy sụp đi: Nếu Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh có thể như thế… vậy, đại ca cùng anh Hứa Phàm thì là kiểu gì?

Sở Hân Nhiên cảm giác cả người không được tốt lắm.

Cúp điện thoại, bên này Tả Dĩ Uyên liền không kiềm chế nữa, hung hăng gặm tai Sở Cảnh hỏi: “Yah, rốt cuộc ai là vợ hả? hả?”

Khóe mắt Sở Cảnh liếc mắt nhìn hắn một cái: “Là em cầu hôn trước, trong giấy đăng ký kết hôn, tên em cũng ghi trước tên anh, sao? anh không nhớ à?”

Tả Dĩ Uyên bị cái nhìn này của Sở Cảnh khiến tim đập rộn ràng. Thấy Sở Cảnh lôi chuyện cũ ra nói, khóe miệng cong cong, đáy mắt ái muội dần trở nên thâm trầm. Dùng sức một cái đặt cả người Sở Cảnh dưới thân, sau đó nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi cậu: “A, anh thực muốn xem, lát nữa em còn có thể mạnh miệng được như vậy nữa không.”

Sở Cảnh mở tròn hai mắt nhìn nam nhân đang đè lên người mình, hai tay vòng quanh ôm cổ hắn, giọng nói vốn thanh lãnh giờ khàn khàn nhiễm dục vọng, nghe đặc biệt câu nhân, mê hoặc: “Vậy thử xem đi.” Vừa nói, vừa kéo Tả Dĩ Uyên xuống, dùng môi mình vuốt ve môi Tả Dĩ Uyên, khẽ nỉ non: “Nếu anh có bản lĩnh… thì làm em khóc đi.”

[tiếp tục cua đồng cua đồng cua đồng]

75. Chương 75

Tuy rằng đã quyết định tham gia hôn lễ của Sở tam tiểu thư, nhưng đang trong lúc rối ren nhất như lúc này, để có thể thu xếp mấy ngày nghỉ thì một tuần kế tiếp Sở Cảnh và Tả Dĩ Uyên đã hoàn toàn trở thành công tác cuồng, trừ bỏ thời gian ăn ngủ ra thì đều vùi đầu vào làm việc thậm chí ngay cả những hoạt động thân thiết vào ban đêm cũng đều bị Sở Cảnh kiên quyết cự tuyệt.

Không nhanh không chậm, cuối cùng cũng đem mọi công tác quan trọng khó giải quyết toàn bộ đều xử lý xong, 8 ngày sau, hai người giao những công việc còn lại cho thủ hạ, rồi lên máy bay bay thẳng tới Trung Quốc.

Hôn lễ được cử hành vào hai ngày sau, về tình về lý Sở Cảnh và Tả Dĩ Uyên hẳn nên về Sở gia trước một chuyến, chẳng qua…

"Tả, anh nói xem, nếu chúng ta cứ như vậy tới Sở gia, lão gia tử thấy chúng ta, có thể trực tiếp dùng gia pháp đem chúng ta đuổi đi không?" Sở Cảnh một tay chống cằm, hơi chút trêu tức nhìn Tả Dĩ Uyên đang ngồi cạnh mình lật xem tạp chí.

"Huh?" Tả Dĩ Uyên lật thêm một tờ tạp chí nữa, liếc mắt nhìn Sở Cảnh trên mặt đầy vẻ xấu xa, nhịn xuống ý cười trong lòng, bình tĩnh nói: "Sao có thể? Con trai Sở lão gia tìm được một người chồng ưu tú như thế, cao hứng còn không kịp, sao có thể nổi giận được?"

Sở Cảnh cười nhạo một tiếng: "Tả, em phát hiện, từ sau khi chúng ta chính thức kết hôn, da mặt anh càng ngày càng dày đấy."

Tả Dĩ Uyên vươn tay kéo tay phải Sở Cảnh qua đưa lên môi hôn một cái, rồi nháy mắt với cậu, nói: "Chẳng lẽ lời anh nói không đúng à? Anh không đủ ưu tú sao A Cảnh? hay là… em có thể tìm được nữ nhân nào so được với anh?"

"Rendia có tính không?" Sở Cảnh giảo hoạt hỏi lại.

Tả Dĩ Uyên bị Sở Cảnh hỏi một câu nghẹn ứ: "Rendia?"

"Sao? cô ấy là tộc trưởng đương nhiệm của gia tộc Prora, còn là nữ vương trong giới vũ khí, tài lực cùng thế lực đều đứng đầu, không chỉ vậy, ngay chính bản thân cô ấy, năng lực cũng là nhất đẳng, so với anh, thanh danh trên thương trường cũng không kém chút nào. Hơn nữa Rendia lại có huyết thống hoàng thất Anh, trời sinh huyết thống quý tộc. Còn nữa….bộ dạng của Rendia cũng là một mỹ nhân khiến người ta tâm động." Sở Cảnh không nhanh không chậm mở miệng, từng câu từng câu đều là khen ưu điểm của Rendia, nghiêng đầu lần nữa nhìn thẳng Tả Dĩ Uyên, tựa hồ mang theo chút đáng tiếc.

Tả Dĩ Uyên gân xanh nổi lên đầy trán, im lặng một lúc, mới nghiến răng nghiến lợi nói: "Nhưng tuổi của Rendia… cũng có thể làm mẹ em rồi."

Sở Cảnh nghe vậy cười to: “Nếu Rendia mà biết anh nói xấu cô ấy ngay trước mặt em như vậy, cô ấy có thể sẽ mang tên lửa tới cho nổ tung cả người anh đấy.”

Tả Dĩ Uyên lại như nhớ lại chuyện gì thú vị, ánh mắt trở nên ôn nhu hơn, một tay nhu nhu đỉnh đầu Sở Cảnh, thở dài nói: “Làm sao em biết anh chưa từng nói vậy trước mặt chị ấy?”

“Huh?” Ánh mắt Sở Cảnh sáng ngời: “Hình như em đã bỏ lỡ chuyện thú vị nào đó? Tả, sao em không biết có chuyện này?”

Tả Dĩ Uyên ho nhẹ một tiếng, tựa hồ không định trả lời vấn đề này, nhưng cuối cùng vẫn chống không lại với Sở Cảnh vừa nhõng nhẽo vừa uy hiếp, tránh nặng tìm nhẹ kể lại sự tình một lần.

“A? là trong tiệc sinh nhật của Rendia?” Sở Cảnh gật đầu, có chút hứng thú hỏi: “Vậy sau đó?”

Tả Dĩ Uyên cười khổ: “Đêm đó anh bị Rendia dùng gót giày 10 phân dẫm vô số lần vào chân.”

Sở Cảnh vừa lòng, quay đầu nhìn mây trắng ngoài cửa sổ. Ừm…. thời tiết hôm nay thật là tốt.

Nếu giờ vẫn không thể tới Sở gia, vậy cũng chỉ có thể tìm một khách sạn nào đó ở tạm. Xuống máy bay, Sở Cảnh đang chuẩn bị tìm người giúp sắp xếp vấn đề chỗ ở, nhưng di động còn chưa kịp lôi ra, liền thấy một nam tử tuấn lãng cao lớn từ phía trước đi tới chỗ bọn họ.

“Đại ca?” Sở Cảnh nhìn nam nhân sắc mặt lạnh lùng trước mắt, hơi nhướn mày kinh ngạc.

Sở Tu khẽ gật đầu, tầm mắt lướt qua Sở Cảnh một chút rồi trực tiếp dừng lại ở trên người Tả Dĩ Uyên đứng sát sau lưng Sở Cảnh, tay đang đặt trên eo cậu.

“Anh là đại ca của A Cảnh?” Tả Dĩ Uyên dưới ánh mắt đánh giá mình của Sở Tu đồng thời cũng nhanh chóng quan sát đối phương, tầm mắt song phương giao nhau một lát, Tả Dĩ Uyên liền lên tiếng trước phá vỡ cục diện bế tắc. Đưa tay qua, trên mặt hiện ra nụ cười khéo léo: “Tôi là người yêu A Cảnh, Tả Dĩ Uyên.”

Thấy động tác của Tả Dĩ Uyên, sắc mặt Sở Tu cũng hơi hòa hoãn một chút, cũng đưa tay qua bắt tay với hắn, nói: “Sở Tu.”

Tuy rằng hai người nói chuyện ngắn gọn, nhưng rõ ràng Sở Tu và Tả Dĩ Uyên đều xác định thân phận của mình với đối phương. Sau khi chào hỏi xong, Sở Tu lại nhìn sang Sở Cảnh, nói: “Hân Nhiên bảo anh tới đón em… anh ở ngoài đã mua mấy căn nhà, em và Tả tiên sinh trước ở tạm trong nhà anh.”

Sở Cảnh “Vâng” một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Không ai phản đối, như vậy tự nhiên là cam chịu. Sở Tu lý giải ý Sở Cảnh, trực tiếp dẫn hai người về nhà mình.

"Chị ba hiện giờ thế nào ạ?" Sở Cảnh ngồi trong xe, nhìn Sở Tu đang lái xe hỏi.

"Cũng không tệ lắm, lão gia tử thuê người tới nhà chăm sóc, công tử La gia kia cũng thực quan tâm." Sở Tu thản nhiên qua gương chiếu hậu liếc nhìn Sở Cảnh, nghĩ nghĩ bổ sung nói: "Mấy ngày trước nôn nghén liên tục, nhưng hiện tại đã đỡ nhiều rồi."

Sở Cảnh gật đầu, nếu ở Sở gia được chăm sóc chu đáo thì chắc không có vấn đề gì xảy ra.

"Bởi vì ba tháng đầu tương đối nguy hiểm, lão gia tử rất lo lắng nên không cho con bé bước chân ra ngoài cửa." thanh âm Sở Tu vẫn bình thản như trước, nhưng Sở Cảnh lại có thể nghe ra ý tứ muốn giải thích: "Hân Nhiên không thể đón tiếp em, cho nên nhờ anh tới."

Sở Cảnh nghiêng đầu cùng Tả Dĩ Uyên nhìn nhau một cái, khẽ cười một tiếng: "Em hiểu rồi, chị ba thật tốt."

"Ừ…Hân Nhiên, con bé thực thích em." Sở Tu cau mày, cố gắng biểu đạt ý tứ của mình, trong Sở gia, Sở Hân Nhiên so với Sở Di Nhiên càng khiến người ta yêu quý hơn, nhưng chung quy vẫn mang dòng máu Sở gia, con người tuy rằng đơn thuần đáng yêu, nhưng vẫn luôn có tâm phòng người. Những người có thể chân chính được Sở Hân Nhiên không chút đề phòng yêu quý kỳ thật cũng không nhiều.

Nhưng kỳ quái là, trong số những người đó, tính ra chỉ có vị 'tứ đệ' này là có thời gian ở chung không lâu lắm. Đối với điều này, Sở Tu vẫn có chút khó hiểu.

Hơn nữa… Sở Tu lại không dấu vết nhìn lướt qua gương chiếu hậu….. Hứa Phàm nhà hắn cũng thực yêu quý Sở Cảnh. Ừm…. có lẽ, đứa em trai này, là người có thể ở chung.

Đi được nửa đường, Sở Cảnh nhận được điện thoại của Sở Hân Nhiên. Sau khi dong dài hàn huyên hồi lâu, người đầu dây bên kia vẫn không có ý định cúp máy. Thẳng tới khi Sở Cảnh mơ hồ nghe được có một tiếng nữ nhân lo lắng nhắc nhở Sở tam tiểu thư 'chất phóng xạ của điện thoại không tốt cho thai nhi' thì Sở Hân Nhiên mới rốt cục lưu luyến hẹn lần sau lại nói tiếp rồi mới cúp máy.

"Hân Nhiên đối với em… so với những người khác càng để bụng nhiều hơn."

Nghiêm khắc mà nói, âm điệu của Sở Tu không có chút biến hóa gì, nhưng Sở Cảnh lại mẫn cảm mà cảm giác được một chút lên án trong đó. Cất điện thoại đi, lười biếng dựa vào người Tả Dĩ Uyên, Sở Cảnh khẽ híp mắt nhìn lưng ghế Sở Tu, mỉm cười nói: "Sao? Đại ca không cam lòng?"

Sở Tu tự nhiên không nói được câu gì, Sở Cảnh ngồi dưới khẽ cười một tiếng. Tả Dĩ Uyên cúi đầu nhìn Sở Cảnh đang tâm tình khoái trá, khẽ xoa xoa đầu cậu, lại nhẹ nhàng cầm chặt tay trái cậu. Hai chiếc nhẫn

tản ra ánh tím lấp lánh thản nhiên.

Sở Tu khẽ nghiêng đầu, vô ý nhìn thấy đôi nhẫn kia, vẻ mặt giật mình, do dự nói: "Hai đứa… đã đính hôn?"

"Không phải, bọn em đã kết hôn." Tả Dĩ Uyên nghĩ tới tình cảnh lúc trước, ý cười càng sâu hơn chút: "Tại Las Vegas, ừm, tính ra, A Cảnh là chồng."

Sở Cảnh kinh ngạc giương mắt nhìn Tả Dĩ Uyên, Tả Dĩ Uyên không để ý nhìn lại.

"À?" ngược lại Sở Tu như hiểu được ý tứ của Tả Dĩ Uyên, giống như có điều gì suy nghĩ mà gật đầu: "Kết hôn sao?!"

Đề tài dừng lại ở đó, đoạn đường kế tiếp trong xe khôi phục yên tĩnh, nhưng giờ khắc này, lại không ai cảm thấy xấu hổ.

Một đường thuận lợi toàn đèn xanh chạy tới ngôi nhà Sở Tu mua, đơn giản dặn dò vài câu, sau đó đưa chìa khóa cho cả hai.

Sở Cảnh cầm chìa khóa xuống xe trước, Tả Dĩ Uyên đang chuẩn bị xuống theo, thì Sở Tu đột nhiên mở miệng.

"Sở Cảnh vô luận sinh sống ở đâu… thì nó vĩnh viễn vẫn là người Sở gia. Người Sở gia không để cho bất luận kẻ nào xúc phạm."

Tả Dĩ Uyên đầu tiên là sửng sốt, sau đó sáng lạn tươi cười: "Đại ca yên tâm, tôi lấy sinh mạng thề, Tả Dĩ Uyên tôi quyết không phụ Sở Cảnh."

"Ừ… tôi tin cậu." Sở Tu thản nhiên nói: "Hai người thực yêu thương nhau."

Tả Dĩ Uyên mỉm cười, vươn tay đẩy cửa xe ra, khẽ nói: "Anh và người yêu cũng không kém."

Thần sắc Sở Tu hòa hoãn xuống: "Đó là đương nhiên."

"Nếu quan hệ của anh và Sở lão gia tử có phát sinh mâu thuẫn gì…" Tả Dĩ Uyên thành thật nói: "có yêu cầu gì, anh cứ nói với tôi. Có thể giúp, tôi nhất định không chối từ."

Sở Tu nhìn Tả Dĩ Uyên một cái, gật đầu: "Đa tạ." Nói xong, khởi động xe, quay đầu hướng ra đường lớn chạy đi.

“Lúc nãy, các anh nói cái gì thế?” chùm chìa khóa móc vào ngón trỏ Sở Cảnh khẽ quay quay: “Hàn huyên lâu vậy?”

“Tất nhiên là nói về em rồi.” Tả Dĩ Uyên vươn tay đoạt lấy chùm chìa khóa, ôm eo Sở Cảnh, cúi đầu gặm một hơi trên mặt cậu: “Đai ca cảnh cáo anh, bắt anh đối xử với em tốt một chút.”

“A?” Sở Cảnh nhướn mày: “vậy anh trả lời thế nào?”

Tả Dĩ Uyên mỉm cười cùng Sở Cảnh đi vào căn nhà của Sở Tu, lưu loát dùng chìa khóa mở cửa, rồi ép Sở Cảnh giữa mình và ván cửa cho cậu một cái hôn sâu.

“A, bình thường không ở nhà mẹ vợ, anh cũng đều cúi đầu nghe theo em, hiện tại anh vợ ra mặt uy hiếp, vậy không phải địa vị của anh lại càng thấp hơn sao?” Hung hăng hôn liền lúc hai cái thiếu chút nữa hít thở không thông, Tả Dĩ Uyên lúc này mới nhẹ nhàng hơn. Đem môi nhẹ nhàng dán lên môi Sở Cảnh, ái muội cười nói.

“Anh vợ?” hơi thở Sở Cảnh không ổn định, gương mặt trắng nõn giờ này đỏ ửng cả lên, nâng mắt hừ cười với Tả Dĩ Uyên một tiếng, đôi mắt đen láy nhiễm thủy quang câu dẫn: “Không phải anh trước mặt đại ca em nói… em là chồng sao.”

“Ở bên ngoài, cũng phải lưu lại cho em chút mặt mũi chứ.” Tả Dĩ Uyên vươn tay nhanh chóng cởi áo khoác Sở Cảnh, sau đó thuần thục tiến vào vạt áo cậu vuốt ve da thịt khiến hắn yêu thích không muốn buông tay: “Nhưng bây giờ đang ở nhà… A Cảnh, thoải mái không?”

“Ưm.. ah! Hỗn đản!” bị chạm vào điểm mẫn cảm, Sở Cảnh nhịn không được ngửa đầu khẽ rên rỉ một tiếng: “Đồ lừa đảo, đạo đức giả!”

“Nhưng mà, em lại rất yêu cái kẻ lừa đảo này còn gì!” Tả Dĩ Uyên cắn cắn bờ vai Sở Cảnh, nặng nề hút, tạo nên một ấn ký đỏ hồng đáng yêu, bàn tay trên lưng trần càng ngày càng không quy củ.

Tiếng thở dốc của Sở Cảnh càng ngày càng nặng, thân thể cũng mềm nhũn như không xương. Nghiến răng nghiến lợi một lúc lâu, không cam lòng mà cúi đầu cắn tai Tả Dĩ Uyên một cái. Liếm cắn hồi lâu thẳng tới khi chính cậu cũng không nhịn được, liền vòng tay ôm cổ Tả Dĩ Uyên, khàn khàn nói: “Trở về phòng!”

Tả Dĩ Uyên khẽ cười một tiếng, lại không chịu dừng tay, nằm đè lên người Sở Cảnh ngay trên sàn nhà, bá đạo hôn lên hầu kết của cậu, thì thầm: “Không, làm ở đây…”

“Anh…a….”

[cua đồng cua đồng cua đồng]

76. Chương 76

Trải qua một đêm không quá hài hòa, ngày hôm sau Sở Cảnh cảm thấy người mình chỗ nào cũng đau nhức.

"Sao, vẫn không thấy thoải mái?" Tả Dĩ Uyên lấy lòng sán qua bóp vai cho Sở Cảnh.

"Giờ mới biết sai? Tối qua đã bảo bế em lên giường sao không thấy anh nghe lời?" Sở Cảnh hừ lạnh một tiếng: "Giờ nhận sai cũng thực nhanh."

Tả Dĩ Uyên hôn lên má Sở Cảnh, ái muội cười khẽ một tiếng, nói: "Không phải do không nhịn được sao."

Sở Cảnh bị Tả Dĩ Uyên xoa bóp, cũng không còn cáu kỉnh. Khóe mắt tà mị, hồi lâu sau mới lạnh lùng nói: "Không được có lần sau."

"Tùy tình huống mà quyết đi." Tả Dĩ Uyên giảo hoạt tránh nặng tìm nhẹ, vươn tay tự giác giúp Sở Cảnh mát xa toàn thân: "Lực đạo thế được chưa?"

Sở Cảnh biết rõ Tả Dĩ Uyên đang có lệ, híp mắt đang chuẩn bị giáo huấn hắn một lần, không ngờ bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng chuông cửa.

"Anh ra mở cửa." Tả Dĩ Uyên trong lòng âm thầm cảm kích vị khách tới đúng lúc, lưu loát đứng dậy, không đợi Sở Cảnh kịp phản ứng, lập tức ra khỏi phòng, chỉ còn lại Sở Cảnh vẻ mặt đầy hắc tuyến chậm rãi ngồi dậy trên giường.

Tả Dĩ Uyên mở cửa, không quá bất ngờ nhìn hai nam nhân đang đứng ngoài cửa. Khẽ nghiêng người nhường đường, nói: "Vào đi, A Cảnh đang rửa mặt."

"A?" Hứa Phàm có chút kinh ngạc nhìn thái dương bên ngoài đã sớm treo trên đỉnh đầu. Rõ ràng đã tới gần trưa, sao Sở Cảnh còn chưa dậy nữa?

Sở Tu nhìn bộ dạng Tả Dĩ Uyên rạng rỡ, con ngươi chợt lóe, trong lòng hiểu rõ nhưng không trực tiếp nói ra, vươn tay khoác vai Hứa Phàm, thấp giọng nói: "Lệch múi giờ."

"A, a, đúng rồi, hôm qua A Cảnh mời từ Mỹ về mà." Hứa Phàm vươn tay gãi đầu, có chút ngại ngùng cười nói: "Lúc trước khi em mới về nước cũng bị loạn giờ giấc gần 1 tuần mới điều chỉnh lại được."

Sở Tu và Tả Dĩ Uyên liếc nhìn nhau, Tả Dĩ Uyên nhìn rõ trong mắt Sở Tu vừa rồi hiện rõ thần sắc vừa bất đắc dĩ vừa yêu chiều sủng nịnh tràn ngập trong đáy mắt. Dẫn hai người vào phòng khách, nhưng cũng không khỏi buồn cười. Những người như bọn họ trong một năm cũng phải vài tháng liên tục bay qua bay

lại giữa các nước, nếu thật sự bị lệch múi giờ lâu như vậy chỉ sợ cũng hỏng mất.

Bên này đang trò chuyện, thì Sở Cảnh trong phòng ngủ cũng đã làm vệ sinh cá nhân xong, thoải mái đi ra.

Tầm mắt đầu tiên đảo qua người Sở Tu, kêu một tiếng "Đại ca", lại lập tức dừng ánh mắt trên người Hứa Phàm đang có chút khẩn trương, khẽ gật đầu với anh rồi lên tiếng bắt chuyện: "Hứa Phàm, đã lâu không gặp anh."

"A." Hai mắt Hứa Phàm nhìn Sở Cảnh sáng rực lên: "Đúng vậy, từ sau khi cậu rời khỏi du thuyền Casino thì chúng ta đã không còn gặp nhau nữa, lần trước trong bữa tiệc mừng thọ Sở lão gia….ách." Hứa Phàm đang nói đột nhiên như nhớ ra loại cục diện xấu hổ lần trước, trong nhất thời không khỏi nghẹn lời.

"A, có phải là lúc đại ca dẫn anh tới ra mắt ông già, sau đó em cũng công khai come out khiến ổng hôn mê bất tỉnh không?" Sở Cảnh cũng không quá để ý, dễ dàng đem đề tài dời đi: "Nào, anh tới đây ngồi đi, còn nữa, đây là nhà của đại ca, em và Tả cũng chỉ là ở nhờ thôi, anh khẩn trương cái gì?"

Hứa Phàm hơi ngượng sờ sờ chóp mũi mình, nghiêng đầu liếc nhìn Sở Tu một cái, rồi cùng Sở Tu ngồi xuống đối diện Sở Cảnh và Tả Dĩ Uyên.

"Hai đứa về sau có tính toán gì không?" Sở Tu nhìn hai người đối diện không hề giấu diếm sự thân mật, lên tiếng hỏi trước.

"Đại ca, anh hỏi em không bằng anh tự hỏi anh." Sở Cảnh lắc đầu, lười biếng tựa lên người Tả Dĩ Uyên nói: "Công việc và cuộc sống của bọn em không ở Trung Quốc, ông già dù có muốn làm gì thì tay cũng không duỗi dài như vậy được. Hơn nữa, cho dù tên em đã được ghi vào trong gia phả gia tộc họ Sở thì cũng không thể phủ nhận ông già căn bản đâu có quan tâm tới đứa con thứ tư là em. Nhưng anh thì lại khác."

Sở Cảnh liếc nhìn Hứa Phàm vẫn an tĩnh lắng nghe bọn họ nói chuyện, nói tiếp: "Đại ca, anh từ nhỏ đã bị ông già coi là người thừa kế mà chú tâm bồi dưỡng, mọi thứ xung quanh anh đều bị ông già quản lý. Cho dù anh có năng lực quyết đoán muốn thoát ly Sở gia muốn tự mình lập nghiệp…. nhưng, anh đừng quên, ông già sẽ không ngồi yên mặc kệ mọi việc đâu."

Sở Tu nhíu nhíu mày nói: "Về điểm ấy anh cũng đã tính qua, mối quan hệ của anh ở đây tuy không thể so với cha, nhưng mấy năm qua anh vẫn giữ được một số mạng lưới quan hệ của riêng mình. Thế lực của cha lớn nhưng cũng không có khả năng phương diện nào cũng có thể quản. Anh định tới M thị (thành phố M) đặt nền móng, ở đó không có thể lực của nhà mình, anh có thể làm lại từ đầu."

Sở Cảnh lắc lắc đầu, nhìn Sở Tu, trong con ngươi mang theo chút thâm trầm: "Đại ca, anh là người thừa kế duy nhất ông già thừa nhận, chỉ cần anh còn ở Trung Quốc, anh cho rằng ông già sẽ cho anh tùy ý phát triển sự nghiệp riêng sao? tuy rằng M thị bây giờ ông già chưa vươn tay tới, nhưng chỉ cần anh có hành động, ổng tuyệt đối không bỏ qua…Hơn nữa, anh còn có anh Hứa Phàm là nhược điểm lớn nhất. Nếu bức điên ông già… đại ca cũng biết ông già nhà mình tâm ngoan thủ lạt, mấy năm nay tuy không có động tác gì lớn nhưng tính cách vẫn cực ngoan độc…"

Hứa Phàm ngẩng đầu nhìn Sở Tu một cái, Sở Tu hấp háy môi, vươn tay nắm chặt tay Hứa Phàm.

"Vậy ý em là?" Sở Tu chân mày càng nhíu chặt.

Sở Cảnh cong môi, dùng cùi chỏ chọc chọc Tả Dĩ Uyên. Tả Dĩ Uyên mỉm cười với Sở Tu, lên tiếng: "Là thế này, không biết Sở Tu tiên sinh có nguyện ý cùng hợp tác với Tả gia chúng tôi không?"

"Hợp tác?"

"Anh cũng biết, mấy năm nay thị trường Âu Mỹ đã xuất hiện hiện tượng bão hòa, chúng tôi đã muốn khai thác thị trường mới." Tả Dĩ Uyên không nhanh không chậm giải thích: "Mà thị trường Trung Quốc rất rộng lớn, tôi vẫn luôn có hứng thú với thị trường này, chỉ đáng tiếc, lúc trước, tôi vẫn chưa gặp được cơ hội thuận lợi để tiến quân vào thị trường này. Nhưng hiện tại không giống như vậy, tôi cho rằng thời cơ đã chín muồi."

Sở Tu gật đầu: "Có thể nói cụ thể hơn không?"

"Đương nhiên." Tả Dĩ Uyên nói: "Nếu Sở Tu tiên sinh muốn thoát ly Sở gia, như vậy động tác nhất định phải sạch sẽ lưu loát, ít nhất không thể để cho Sở lão gia tử có cơ hội ngáng chân giữa đường. Tài chính tôi có, kỹ thuật tôi có, nhưng tôi thiếu mối quan hệ cùng một nhà điều hành có năng lực lại am hiểu thị trường Trung Quốc….Những khiếm khuyết của tôi lại là sở trường của anh."

"Ý cậu là muốn tôi vào làm việc cho công ty cậu?" Sở Tu thản nhiên hỏi.

Tả Dĩ Uyên nói: "Tôi đương nhiên biết công ty tôi sẽ không giữ chân anh được lâu cho nên, tôi chỉ yêu cầu 3 năm. Trong ba năm, anh giúp tôi mở rộng thị trường Trung Quốc, tôi giúp anh mọi biện pháp để đối kháng lâu dài với Sở lão gia tử. Ba năm sau, anh có thể tự xây dựng sự nghiệp của riêng mình, tôi tuyệt đối ủng hộ. Anh thấy thế nào?"

Sở Tu trầm mặc một lúc, không trả lời ngay.

Tả Dĩ Uyên cũng không giục, vẫn cười nói như trước: "A Cảnh gọi anh là đại ca, theo lý mà nói, em cũng nên gọi anh một tiếng đại ca. Chuyện này tạm thời không vội, anh có thể suy nghĩ kỹ rồi cho em một câu trả lời thuyết phục. Nếu đại ca đồng ý đề nghị của em, công việc cụ thể ngày sau chúng ta sẽ bàn bạc kỹ càng."

Sở Tu nghĩ nghĩ, gật đầu đáp ứng mình sẽ cẩn thận suy xét.

Chính sự nói xong, thời gian còn lại bầu không khí trong phòng cũng thoải mái dễ chịu hơn nhiều. Sở Cảnh và Hứa Phàm xem như bạn cũ, Sở Tu và Tả Dĩ Uyên lại ăn ý cùng một chỗ nói chuyện kinh doanh, coi như không khí hòa thuận vui vẻ.

Đến giờ ăn trưa, vốn chuẩn bị ra ngoài ăn, nhưng suy xét hồi lâu, cả bốn vẫn quyết định tự cấp tự túc. Trong tủ lạnh vẫn còn một ít đồ ăn, vừa lúc không cần ra ngoài đi chợ.

Đầu bếp có nghề Hứa Phàm tự nhiên phụ trách nấu chính, Sở Cảnh xúm vào góp vui, cũng coi như phụ giúp một tay. Hai tiểu thụ ở trong phòng bếp bận rộn, hai tiểu công thì vẫn ngồi trong phòng khách bàn luận giá cả thị trường cổ phiếu.

Tay nghề nấu nướng của Sở Cảnh thì bình thường nhưng kỹ thuật thái rau củ cũng coi như không tệ. Tốc độ thái đồ rất nhanh, hơn nữa từng miếng từng miếng rất đều nhau, trông rất đẹp mắt.

"A, đủ rồi, đủ rồi, khoai tây chỉ cần thái bằng ấy thôi!" Hứa Phàm ngay từ đầu bị thủ pháp dùng dao hoa lệ của Sở Cảnh làm cho chấn kinh, chờ tới khi lấy lại tinh thần, thì trên thớt đã chất đầy một đống lát khoai tây.

"Đủ rồi?" Sở Cảnh "A" một tiếng lại tiếp tục dùng dao trổ tài thái ớt ngọt.

"Hứa Phàm, năm đó sau khi anh về nước, sao lại quen biết với đại ca em vậy?" chuẩn bị xong mọi nguyên liệu cần thiết, Sở Cảnh trở nên nhàn rỗi, đứng dựa vào vách tường nhìn Hứa Phàm đang chăm chú xào rau, đột nhiên nổi nên tâm tư thích hóng chuyện.

"A? chuyện đó à." Hứa Phàm quay đầu lại, có chút ngượng ngùng nở nụ cười: "Bởi vì lần đó anh đang làm thêm không cần thận đụng phải Tu."

"Làm thêm?" Sở Cảnh nhíu mày.

"Ừ. Khi em và L rời đi không bao lâu, anh cũng trở về. Tuy rằng nợ cũng coi như trả xong nhưng số tiền còn lại cũng không còn nhiều." Hứa Phàm vặn nhỏ lửa một chút: "Sau đó có bạn học giúp anh xin vào làm nhân viên chụp ảnh trong toà soạn báo. Anh nghĩ đây cũng coi như một công việc hợp với chuyên môn và sở thích, nên đã đáp ứng… ai ngờ lần đầu tiên đi làm lại có chuyện."

Sở Cảnh chớp mắt, lập tức hiểu ra: "Anh… chụp ảnh anh em?"

Mặc dù sự tình đã trôi qua thật lâu nhưng lại cảm giác chuyện chỉ như vừa mới phát sinh gần đây, Hứa Phàm vẫn nhịn không được gật đầu: "Đúng vậy, vốn anh định chụp một minh tinh ở gần đó…. nhưng không hiểu sao vừa vặn Tu lại đi ngang qua đúng lúc anh bấm máy nên không cẩn thận có cả anh ấy ở trong ảnh. Kết quả ảnh chụp còn chưa kịp đăng, anh đã bị bắt cóc….khụ, sau đó lại không biết thế nào liền…"

Sở Cảnh khẽ mỉm cười, đã hiểu rõ mọi chuyện.

Sở gia không giống như La gia, con cái đều quang minh chính đại lộ mặt ra ngoài với báo chí truyền thông, chính vì để tránh phiền toái, Sở gia đều nghiêm cấm người trong nhà xuất hiện trên sách báo công cộng. Huống chi là Sở đại thiếu gia luôn kín tiếng. Hơn nữa…. Sở Cảnh nhớ thời gian đó vừa lúc Sở gia gặp phải

một chút phiền toái, thêm ảnh chụp của Hứa Phàm, vậy không phải đã chạm tới thần kinh mẫn cảm của đại ca hay sao.

Chà, đại ca nhà mình vì sao lúc ấy không cho một phát súng chấm dứt mọi hậu hoạn bất chắc nhỉ? thật là một chuyện kỳ quái. Nếu lúc đó là do ông già động thủ thì trên thế giới này tuyệt đối sẽ không còn người tên Hứa Phàm này nữa.

Sở Cảnh nghĩ thế, cũng đem nghi vấn hỏi ra miệng. Nào ngờ vừa hỏi xong, gương mặt Hứa Phàm đỏ bừng, nhưng rõ ràng không phải là xấu hổ mà mơ hồ có thể thấy chút tức giận.

"Anh cũng đã hỏi Tu như vậy, anh ấy nói…." Hứa Phàm vẻ mặt không cam nguyện: "Trên đời này chả có ai ngu ngốc đi chụp một đối thủ đầy tai họa như anh kiểu thế cả."

Sở Cảnh sửng sốt rồi lại bật cười vui vẻ.

Ánh mắt Hứa Phàm trừng lớn đến lợi hại: "Lời này là có ý gì? Chẳng lẽ do anh ngu ngốc đến vậy sao?"

Sở Cảnh nhún vai, cố nín cười. Nhìn Hứa Phàm thở phì phì mà múc đồ ăn ra đĩa, sau đó lại thuần thục nấu món tiếp theo, Sở Cảnh khẽ mỉm cười một cái. Cậu nghĩ, ý đại ca nhà cậu chính là muốn nói con người Hứa Phàm rất đơn thuần, hơn nữa cũng không biết che dấu chính mình. Làm loại công việc đầy rẫy nguy hiểm như gián điệp thì những người có khí chất đơn thuần tuyệt đối không làm nổi.

Cậu lúc trước đã cảm thấy, anh Hứa Phàm rất sạch sẽ quả thực không cùng một thế giới với cậu. Nhưng không ngờ, xoay xoay chuyển chuyển thế nào mà anh ấy cuối cùng lại ở bên cạnh đại ca nhà mình. Đúng là duyên số sắp đặt.

Nhưng thế cũng tốt. Đại ca Sở Tu mặc dù là Thái tử gia được bồi dưỡng nghiêm khắc trong giới hắc đạo nhưng không hiểu sao, Sở Cảnh vẫn luôn cảm thấy đại ca của cậu kỳ thật không có chút khí chất hắc đạo nào. Mặc dù bề ngoài có chút lạnh lùng, nhưng cũng không phải là loại không có tình người. Nếu về sau ông già vẫn giao Sở gia cho đại ca, nói không chừng đại ca sẽ đưa Sở gia đi trên một con đường hoàn toàn khác trước.

Chà…chỉ nghĩ như vậy, ngược lại đột nhiên có chút mong đợi.

77. Chương 77

Địa điểm tổ chức hôn lễ của Sở Hân Nhiên và La Dục Chương được quyết định tại một trang viên tư nhân của La gia. Sở Cảnh và Tả Dĩ Uyên tới rất sớm, khi đó các vị khách mời chưa tới, trong sân chỉ có vài nhân viên phục vụ đang hoàn thành nốt những công đoạn trang trí cuối cùng.

Sở lão gia tử đã tới, Sở Di Nhiên đi cùng ông, nhìn qua coi như ai nấy đều vui vẻ.

"Muốn qua đó không?" Tả Dĩ Uyên thấp giọng hỏi ý kiến Sở Cảnh.

"Đi, đương nhiên phải đi." Sở Cảnh cong môi, khoác tay Tả Dĩ Uyên, ngữ khí thân mật: "Tả yêu dấu, con dâu xấu cuối cùng vẫn phải gặp cha mẹ chồng."

Tả Dĩ Uyên bật cười, thuận theo cùng Sở Cảnh đi tới chỗ Sở lão gia tử ở bên kia.

"Cha." Sở Cảnh đi tới gần chỗ Sở lão gia tử, gọi một tiếng: "Lần trước ngài xảy ra chuyện trong tiệc mừng thọ, con lại không thể bồi bên cạnh người, con thật có lỗi. Sau đó, ở bên Mỹ lại xảy ra một số chuyện, con nhất thời không thể về nước vấn an ngài, không biết thân thể ngài bây giờ thế nào rồi?"

Sở lão gia tử từ xa đã thấy Sở Cảnh thân mật khoát tay một nam nhân cao lớn, sắc mặt cũng dần âm trầm xuống. Không đợi ông kịp phát hỏa, đột nhiên nghe Sở Cảnh cư nhiên còn dám nhắc tới chuyện trong tiệc mừng thọ khiến ông mất mặt, càng nghĩ càng tức giận điên người, cánh tay giơ lên định đánh qua một cái: "Mày cái thằng nghiệt tử!"

Tả Dĩ Uyên vốn chỉ cười cười đứng bên Sở Cảnh quan sát, nhưng Sở lão gia tử vừa động, thần sắc trong mắt hắn lập tức lạnh xuống. Thoáng kéo Sở Cảnh ra sau lưng, một tay bắt tay Sở lão gia tử, sau đó chậm rãi dùng lực kéo xuống. Nhìn khuôn mặt Tả Dĩ Uyên tuy rằng vẫn là nụ cười ôn hòa, nhưng lực đạo trên tay lại hoàn toàn không ôn hòa như vậy.

"Lão gia tử tức giận với em ấy làm gì, A Cảnh nói lần trước ngài bởi vì quá mất bình tĩnh nên mới phải vào bệnh viện, thật vất vả mới ra viện được, vẫn nên cẩn thận thì hơn. Dù sao tuổi ngài cũng đã lớn như vậy rồi, nếu không kiềm chế một chút, lại nhập viện chỉ sợ sẽ không nhanh khỏi đâu."

Sở lão gia tử vốn nhìn thấy Tả Dĩ Uyên, tâm tình cũng không sảng khoái chút nào, giờ lại bị hắn ẩn ý mỉa mai một phen, càng tức giận không nhịn được. Từ khi lão ngồi lên vị trí gia chủ cho tới nay đã mấy chục năm, ai mà không cung kính với lão? Cho dù là mấy tên lão đại trong giới, tốt xấu gì cũng đều phải gọi lão một tiếng "Sở lão gia", chính diện gặp mặt nhất định cũng phải nể lão ba phần. Mà cái tên hậu bối trước mặt này, cái tên nhóc con này thế nhưng…

Mà càng khiến Sở lão gia tử nén giận chính là… lão thế nhưng không thể nào tránh khỏi cái nắm tay của thằng nhóc con này!

Sở Di Nhiên bên cạnh nhìn Sở lão gia tử rơi xuống hạ phong, cũng gấp gáp, ánh mắt trừng trừng Sở Cảnh bắt đầu mắng nhiếc: "Sở Cảnh, mày có còn biết xấu hổ là gì không? Ra ngoài cùng nam nhân lêu lổng thì thôi đi, giờ lại còn mang theo một thằng cầu bất cầu bơ về nhà định giễu võ giương oai sao? Lần trước mày khiến cha tức giận đến nỗi phải vào bệnh viện còn chưa đủ hả? mày còn không mau bảo cái tên vô liêm sỉ kia buông tay?"

Sở Cảnh nhíu mày, nhìn Sở Di Nhiên, thản nhiên cười nói: "Chị hai, mấy tháng không gặp, mức độ đanh

đá điêu ngoa của chị càng ngày càng tăng đấy."

"Mày….làm càn!" Sở Di Nhiên mặt mày tức giận tới đỏ bừng.

"Nhưng mà, chị hai à, tôi cảm thấy chị nghĩ sai vài chuyện rồi…" Sở Cảnh vô tội nhún vai, nói: "Thứ nhất, cùng nam nhân lêu lổng gì đó, cũng không phải chỉ có mình tôi. Người yêu đại ca cũng là một nam nhân, chị quên rồi sao? Con trai sở gia đều yêu nam nhân, tôi cho rằng đây là vấn đề do gen di truyền. Mà vấn đề về gen di truyền, chị nên hỏi Sở lão gia tử chứ đừng hỏi tôi."

"Vô liêm sỉ!" Sở lão gia tử hung hăng trừng mắt với Sở Cảnh.

Sở Cảnh lại hồn nhiên không để ý mà tiếp tục nói: "Thứ hai, nơi này không phải là Sở gia, mà là địa bàn của La gia. Mặc dù chị ba có được gả vào đây thì La gia và Sở gia… cũng vẫn phải được phân biệt rõ ràng chứ, phải không? Bây giờ không có người ngoài thì không sao nhưng nếu trùng hợp những lời chị nói bị người ta nghe được xong truyền ra ngoài, ly gián quan hệ hai nhà, vậy cũng thật là… chậc chậc."

"Mày, này nói bậy!" Sở Di Nhiên biết lời Sở Cảnh nói chỉ là ngụy biện nhưng cô không thể nghĩ ra cách nào để biện giải, nhất thời hốc mắt cũng đỏ hằn lên, hận không thể xông lên đấm cho cái thằng nhãi trước mắt một cái. Nhưng Sở lão gia tử nghe vậy cũng nhíu mày, thấp giọng quát Sở Di Nhiên một câu, nhưng ánh mắt nhìn Sở Cảnh cũng chả tốt đẹp hơn chút nào.

"Còn điều cuối cùng…" Sở Cảnh thu nụ cười lại, ánh mắt nhìn Sở Di Nhiên lạnh tới dọa người: "Anh ấy là người yêu của tôi, không phải thằng cầu bất cầu bơ… tôi không thích có người gọi anh ấy như vậy. chị hai, nếu tôi còn nghe chị nói như vậy một lần nào nữa, chậc, tôi cũng không biết khi tôi nổi điên lên, sẽ làm ra chuyện gì đâu."

Sở Di Nhiên vốn còn muốn mắng chửi nữa, nhưng chống lại đôi mắt lạnh lẽo của Sở Cảnh không hiểu sao lại bỗng dâng lên một nỗi sợ hãi khó hiểu. Một hơi nghẹn ứ trong ngực làm thế nào cũng không thể mở miệng ra được.

"Được rồi, Tả, Sở lão gia tử tốt xấu gì cũng xem như là cha em, anh như vậy hơi thất lễ rồi." lời muốn nói cũng nói xong, Sở Cảnh tủm tỉm cười nhìn sắc mặt Sở lão gia tử, lên tiếng.

Tả Dĩ Uyên nghe vậy cũng lập tức buông tay, ôn hòa cười nói: "Nhạc phụ, con là L người yêu A Cảnh, vừa rồi là con mạo phạm."

Nếu nói Sở lão gia tử cả người vừa rồi đầy sát khí, muốn hảo hảo chỉnh cái thằng nhóc quá mức làm càn trước mắt này một trận, nhưng tới khi nghe thấy tên hắn tự giới thiệu, lão chỉ biết mọi chuyện lần này đã thoát khỏi tầm kiểm soát của lão.

"…L?" Sở lão gia tử rút tay lại, tầm mắt nhìn kỹ Tả Dĩ Uyên, ngữ khí phức tạp: "Nhưng mà cậu và A Cảnh chính là…"

"Đúng vậy, A Cảnh vốn là thủ hạ của con, con rất thích em ấy. Sau đó, con phát hiện, con đã không thể rời xa em ấy." Tả Dĩ Uyên thẳng thắn nói: "Vì thế nên đã bắt đầu theo đuổi A Cảnh, hai tháng trước, bọn con đã kết hôn ở Las Vegas. Cho nên, nhạc phụ, con nghĩ chúng ta đã là người một nhà, không cần thiết phải giương cung bạt kiếm với nhau như vậy."

Bàn tay Sở lão gia tử đặt sau lưng mình khẽ nắm chặt lại.

Làm đương gia chủ Sở gia, lão vẫn luôn có dục vọng khống chế rất mãnh liệt, lão đã quen tất thảy mọi người chung quanh đều chặt chẽ bị khống chế trong tay mình, nhưng hiện tại, lão phát hiện trong tay lão cư nhiên lại xuất hiện hai chuyện gần như mất kiểm soát: thứ nhất là đứa con lão vẫn tự hào là người thừa kế sáng giá, thứ hai chính là thằng con thứ tư lão vẫn cho rằng là một đứa vô dụng.

Sở Tu tuy khiến lão tức giận nhưng cũng không khiến lão lo nghĩ. Dù sao cũng là đứa nhỏ lão bồi dưỡng từ nhỏ tới lớn, lão vẫn có thể khống chế hết thảy mọi việc xung quanh Sở Tu, tuy rằng quá trình có chút phiền toái nhưng kết cục nó vẫn phải quay trở về đi trên quỹ đạo lão đã vẽ ra cho nó. Nhưng Sở Cảnh thì hoàn toàn khác.

Sở lão gia tử rõ ràng nhận thức được, lão kỳ thật chưa bao giờ hiểu rõ về đứa con này. Hơn nữa, có thêm L đứng sau, lão thậm chí vô pháp nhúng tay vào chuyện của Sở Cảnh. Loại thừa nhận này khiến lão vô cùng sốt ruột.

"Được rồi, Tả, anh cứ ở đây tâm sự với cha đi, không phải anh vẫn muốn gặp người nhà em lâu rồi sao?" Sở Cảnh vươn tay vỗ vai Tả Dĩ Uyên: "Em ra đằng sau xem chị ba chuẩn bị thế nào rồi, em đi trước nhé?"

"Được, nhớ thay anh chào hỏi chị ấy." Tả Dĩ Uyên không coi ai ra gì cúi người hôn môi Sở Cảnh một cái.

Sở Cảnh dùng dư quang liếc nhìn sắc mặt Sở lão gia tử và Sở Di Nhiên đã đen như đáy nồi, phá lệ khoái trá mà gật gật đầu, rồi đi về phía hậu viện.

Sở Cảnh tìm được phòng Sở Hân Nhiên, đi vào thấy Sở Hân Nhiên vẫn đang trang điểm. Bên kia một nữ nhân trung niên thoạt nhìn thực giỏi giang đang nhẹ giọng dặn dò những chú ý cùng các hạng mục công việc được sắp xếp trong hôn lễ.

Sở Cảnh đối với nhân viên trang điểm đã phát hiện ra cậu khẽ lắc lắc tay ý bảo không cần lên tiếng, sau đó hứng thú đứng dựa vào tường đánh giá khuôn mặt nghiêng nghiêng xinh đẹp của Sở Hân Nhiên. lẳng lặng đợi hơn 10 phút, nhân viên hóa trang đã hoàn thành công đoạn cuối cùng, thu hồi dụng cụ của mình rồi ghé xuống bên tai Sở Hân Nhiên thì thầm cái gì đó.

Sở Hân Nhiên vốn đang lẳng lặng ngồi trước bàn trang điểm, nghe vậy lập tức đứng bật dậy, quay người lại, liền thấy Sở Cảnh đang đứng mỉm cười vẫy tay với mình.

"A Cảnh!" Sở Hân Nhiên cũng vẫy tay lại, cười tít mắt: "Mau tới đây!"

Sở Cảnh thong dong đi tới bên người Sở Hân Nhiên,“A” một tiếng.

“Làm sao vậy?” Sở Hân Nhiên cúi đầu nhìn mình, không có gì không ổn mà.

“A, vừa rồi em còn tưởng em đã gặp nữ thần, giờ mới biết hóa ra là chị ba.” Sở Cảnh cười trêu chọc: “Anh rể thật sự là có phúc khí.”

Sở Hân Nhiên hai má hơi phiếm hồng, chun mũi, nhìn Sở Cảnh nói: “A Cảnh, em càng ngày càng dẻo miệng… Đúng rồi, Tả, khụ khụ, ý chị là, em dâu đâu?”

Sở Cảnh phì cười ra tiếng: “Anh ấy? đang nói chuyện với ông già.”

“Nói chuyện với cha?” Sở Hân Nhiên do dự trong chốc lát, mới nói: “Nhưng mà ba vẫn chưa thể nào chấp nhận chuyện em và đại ca đều thích nam nhân… em để anh ấy ở một mình với cha không sợ cha sẽ khó dễ anh ấy sao?”

Sở Cảnh ngược lại một chút cũng không lo lắng: “Chị cảm thấy ông già ấy có thể khi dễ em dâu chị sao?”

Sở Hân Nhiên nghĩ tới thân phận đỉnh đỉnh đại danh của ‘em dâu’, nhất thời cũng nhịn không được mà mỉm cười: “Điều này cũng đúng.”

“Cháu em đã được 3 tháng rồi sao?” hàn huyên trong chốc lát, Sở Cảnh chuyển đề tài sang đứa bé trong bụng Sở Hân Nhiên, ánh mắt cũng dừng trên chiếc bụng vẫn còn bằng phẳng của chị mình, nét cũng nhu hòa hơn nhiều: “Sao một chút cũng không nhìn ra?”

Sở Cảnh mỉm cười, vuốt ve bụng, nói: “Kỳ thật ba tháng đã bắt đầu lộ bụng nhưng vì mặc áo cưới nên nhìn không rõ mà thôi. Qua mấy tháng nữa, phỏng chừng lại nổi lên như quả dưa hấu ấy.”

“Có động không?” Sở Cảnh lại hỏi.

“Phải hai ba tháng nữa mới máy thai được.” Sở Hân Nhiên hơi rũ mắt xuống, thần sắc ôn nhu không nói nên lời: “Đột nhiên trong bụng có một sinh mệnh nhỏ bé… tuy rằng cảm giác có chút kỳ quái nhưng… thực hạnh phúc.”

Sở Cảnh nhìn biểu tình Sở Hân Nhiên, thanh âm cũng nhẹ nhàng hơn: “Chị ba rất xinh đẹp, anh rể cũng tuấn lãng, đứa nhỏ về sau nhất định cũng là một đứa bé đáng yêu.”

“Mà chị ba thích con trai hay con gái?” Sở Cảnh hỏi.

“Thực ra chị vẫn thích con gái hơn.” Sở Hân Nhiên nghiêng đầu: “Chị nghĩ mình sẽ giúp con mua váy áo

xinh xắn, kẹp tóc dễ thương, cho con ăn diện như một nàng công chúa…ha ha đặc biệt là sau này khi con bé lớn lên, nó dẫn theo bạn trai về nhà, A Dục sẽ đen mặt đánh đuổi thằng bé kia ra khỏi nhà, còn lớn tiếng mắng: 'con gái yêu nhà tôi cứ như vậy bị cậu bắt cóc'….. A, tưởng tượng như vậy liệu có quá xa hay không?"

Sở Cảnh ho nhẹ một tiếng, cười lắc lắc đầu: "Sẽ không, nghe thú vị cực kỳ… chị có nói những suy nghĩ này cho anh rể chưa?"

Hai mắt Sở Hân Nhiên lóe sáng gật gật đầu: "A Dục nói, chỉ cần chị vui là được rồi, chỉ cần… chỉ cần…"

"Huh?" Sở Cảnh nhướn mày ý hỏi.

"Không có gì." Sắc mặt Sở Hân Nhiên đỏ hồng lợi hại, ấp úng không chịu nói tiếp. Sở Cảnh nhìn cũng hiểu: chỉ cần có anh ở cạnh em, đời này như vậy là đủ rồi.

"Chị ba, chị sẽ hạnh phúc." Sở Cảnh khẽ thở dài.

"Chị biết, A Cảnh." Sở Hân Nhiên vươn tay nắm tay Sở Cảnh, cười thật ấm áp: "Chị hiện tại cũng rất hạnh phúc, phi thường hạnh phúc."

Vậy là tốt rồi. Sở Cảnh yên lặng suy nghĩ, đời trước nợ những người này, vậy cậu sẽ dùng đời này để bồi thường cho họ. Hạnh phúc của Tả Dĩ Uyên, cậu đã chịu trách nhiệm, hạnh phúc của chị ba, vậy giao cho La đại thiếu gia đi.

Cả đời này, cậu không cầu quyền thế, không cầu lợi lộc, chỉ cầu những người cậu quan tâm, cả đời an bình, thế là đủ.

78. Chương 78

So với gia thế Sở gia và La gia mà nói, hôn lễ của Sở Hân Nhiên và La Dục Chương cũng không tính là xa hoa. Nhưng toàn bộ hôn lễ thực khác biệt, ấm áp mà tốt đẹp. Hoàn toàn không giống như các hôn lễ đậm mùi kinh doanh của các gia đình nhà giàu khác, mà hôn lễ này đậm hương vị ngọt ngào.

Nói cô dâu là nữ nhân đẹp nhất trên đời này quả nhiên không có sai. Bộ dạng Sở Hân Nhiên vốn tinh thuần nhu mì, giờ khoác trên mình một thân áo trắng, cầm bó hoa cưới xinh đẹp mỉm cười bước đi trên thảm đỏ, càng rực rỡ lóa mắt.

"A Cảnh, anh đột nhiên muốn tổ chức một hôn lễ như thế?!" Tả Dĩ Uyên hơi cúi đầu, thì thầm với Sở Cảnh.

“Không thành vấn đề.” Sở Cảnh cười thuần khiết vô hại: “Nhưng váy cưới anh mặc.”

Tả Dĩ Uyên bị Sở Cảnh nhìn thấu tính toán trong lòng cũng không thấy xấu hổ, thản nhiên nói: “Anh mặc cũng không phải không được, nhưng em không biết là anh mặc váy cưới sẽ ảnh hưởng tới bộ mặt thành phố sao?”

Sở Cảnh nhún vai: “Em không chê là được.”

Tả Dĩ Uyên đâm lao phải theo lao, lảng sang chuyện khác: “A Cảnh, nhìn kìa, sắp trao nhẫn!”

Tả Dĩ Uyên nghiêm túc quan sát buổi lễ, không nói chuyện nữa.

Nhìn Tả Dĩ Uyên bộ dạng liều chết không thừa nhận, Sở Cảnh trong lòng buồn cười, hừ lạnh một tiếng cũng ngẩng đầu theo dõi hôn lễ, nhưng tầm mắt nhoáng lên một cái lướt qua một thân ảnh quen quen.

Sở Cảnh cả người cứng ngắc, do dự vài giây, mới nghiêng đầu ngoảnh mặt lại nhìn, nhưng khách khứa rất đông, cậu nhất thời cũng không thể xác định thân ảnh vừa rồi mình thấy có chút quen mắt đó rốt cuộc là ai.

“Sao vậy?” Tả Dĩ Uyên thấp giọng hỏi.

“Không, không có gì.” Sở Cảnh nhíu mày, lại tập trung nhìn lên sân khấu: “Chắc là do thần kinh căng thẳng.”

Tả Dĩ Uyên gật đầu, nói: “Có phải mấy hôm trước bận rộn quá không nghỉ ngơi tốt không? Nếu không sau khi hôn lễ kết thúc chúng ta về trước ngủ một giấc?”

Sở Cảnh lạnh lùng cười, liếc mắt nhìn Tả Dĩ Uyên một cái, nói: “Không cần, chỉ cần buổi tối anh an phận một chút thì tinh thần của em có thể tốt hơn rất nhiều.”

Tả Dĩ Uyên trừng mắt nhìn, sau đó tiếp tục quay đầu, bình tĩnh nhìn buổi lễ: “Nhìn kìa, tới lúc hôn môi rồi!”

Hiểu được điều kiện của mình Tả Dĩ Uyên không có khả năng tiếp thu, Sở Cảnh lắc lắc đầu cũng không tiếp tục nói nữa. theo tầm mắt Tả Dĩ Uyên nhìn cặp đôi trên sân khấu đang trao nhau nụ hôn ngọt ngào, khóe miệng Sở Cảnh khẽ cong cong.

Bởi vì Sở Hân Nhiên đã bầu ba tháng, cho nên tuần trăng mật vốn đã được lên kế hoạch cũng bị hủy bỏ. Đối với điều này, Sở tam tiểu thư vạn phần bất mãn, La đại thiếu gia phải vừa dỗ dành vừa khuyên nhủ, cam đoan chờ Sở Hân Nhiên sinh con xong rồi sẽ lập tức tới Provence ngắm cánh đồng hoa oải hương (lavender) thì Sở Hân Nhiên lúc này mới chịu. Sở Cảnh và Tả Dĩ Uyên một bên trộm nhìn nhất thời đều

bật cười.

"Anh rể, em công nhận anh, chị ba em giao lại cho anh, anh nhớ chăm sóc chị ấy cho tốt." đi tới trước mặt La Dục Chương, Sở Cảnh không nhanh không chậm mở miệng: "Chị gái em vẫn luôn là bảo bối trong mắt mọi người, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa cũng không đủ. Nếu sau này em biết chị ba em bị ủy khuất trong tay anh… đừng trách em trở mặt."

Hiển nhiên, La Dục Chương nghe hiểu ý Sở Cảnh, nghiêng đầu nhìn qua Sở Hân Nhiên, trong mắt thực sự ôn nhu: "Cậu nên tin tôi."

Tuy biết rằng La Dục Chương đối với chị ba rất để tâm, nhưng được chính miệng anh ta hứa hẹn, Sở Cảnh lúc này rốt cục thả lỏng.

"Được rồi, chị ba yêu quý của em rốt cục có nơi có chốn, em là em trai cũng thấy an tâm." Sở Cảnh cười nói: "Bên Mỹ vẫn còn nhiều việc, em đã đặt vé máy bay ngài mai, sáng sớm sẽ đi, vậy nên giờ muốn chào từ biệt chị ba và anh rể luôn. Chờ tới khi sinh bảo bảo ra, em va Tả nhất định sẽ mang phong bao đỏ thẫm về thăm cháu."

"Sao đi sớm vậy?" Sở Hân Nhiên có chút không tình nguyện: "Thật vất vả mới về được mà…"

Tả Dĩ Uyên tiếp lời: "Chị ba đừng buồn, bọn em đã quyết định xây dựng sự nghiệp ở Trung Quốc, đến lúc đó, A Cảnh sẽ thường xuyên trở lại gặp chị, còn nữa, giờ chị đang có bầu, cũng phải hảo hảo nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mà, phải không?"

"Cũng đúng." Sở Hân Nhiên nghĩ nghĩ, cuối cùng không thể không thỏa hiệp: "Vậy nhất định phải gọi điện cho chị nhé… còn có, năm mới nhớ về nhà."

Sở Cảnh gật đầu, vừa liên tục vâng vâng dạ dạ. May mà, cũng không giằng co lâu, rốt cục cũng có thể rời đi.

Nửa đêm, Sở Hân Nhiên mệt mỏi cả ngày đã nặng nề ngủ, La Dục Chương nghiêng người, dùng tay khẽ vuốt ve sắc mặt yên bình của Sở Hân Nhiên, sau đó thật cẩn thận vuốt ve vùng bụng đã hơi nổi lên của cô. Tuy rằng tạm thời cái gì cũng chưa thể cảm nhận được, nhưng một loại rung động kỳ diệu bỗng nổi lên trong lòng La Dục Chương.

Đứa con, đứa con của hắn và Hân Nhiên.

Cúi người hôn lên trán Hân nhiên một cái, lập tức nhẹ nhàng xốc chăn xuống giường. Lập tức ra ngoài tới thư phòng, lấy di động gọi điện.

"Alo? Thiếu, thiếu gia?" thanh âm đầu kia có chút bén nhọn, mơ hồ như giọng một nam nhân tuổi trẻ.

“Cậu hôm nay, đã tới hôn lễ của tôi?” La Dục Chương thản nhiên mở miệng.

“Tôi…tôi… thiếu gia, xin lỗi, thực xin lỗi, tôi không cố ý, tôi…” nam nhân tuổi trẻ vội vàng biện giải, hô hấp cũng dồn dập hơn, mang theo chút căng thẳng thần kinh.

“Được rồi, không cần giải thích.” La Dục Chương nhíu mày, thanh âm vẫn ôn nhu: “Tôi không trách cậu, chẳng qua, cậu không biết hành động của cậu rất lỗ mãng sao? người ngoài thì không sao, nhưng hôm nay Sở Cảnh cùng L đều có mặt… cậu có biết, chuyện cậu làm ở bên Châu Âu không phải không có sơ hở. Nói không chừng, bọn họ đã biết rõ diện mạo của cậu.”

“Thiếu, thiếu gia, sẽ không, sẽ không, tôi rất cẩn thận. Bọn họ không có khả năng biết bộ dạng của tôi! Thiếu gia, tôi sẽ không mang tới uy hiếp gì cho cậu, thiếu gia tôi rất hữu dụng, tôi không phải phế vật, tôi rất hữu dụng, thực…”

“Được rồi, bình tĩnh đi, tôi không có ý định vứt bỏ cậu.” La Dục Chương có chút mất kiên nhẫn: “Tôi đương nhiên biết cậu rất quan trọng với tôi, tôi còn rất nhiều chuyện rắc rối cần cậu làm.”

“Cám, cám ơn thiếu gia… cám ơn thiếu gia…”

“Mấy lần trước, người của mịnh bị tổn thất không ít bởi gia tộc Prora và L. Những người bên ngoài của La gia tôi không thể động vào, cho nên tình hình hiện tại có chút khó giải quyết.” La Dục Chương không nhanh không chậm đi đi lại lại trong thư phòng: “Chỉ dựa vào thế lực La gia đã không thể thực hiện được, nếu muốn phá hủy hai nhà kia…cậu phải giúp tôi làm chút việc.”

“Vâng, thiếu gia.”

“Sở lão gia tử hôm nay bị Sở Cảnh và L kích động sắp điên rồi, mặc dù ngay từ đầu lão đã muốn xử lý chuyện Sở Tu, phỏng chừng cũng bức bối lắm rồi.” La Dục Chương hơi nheo mắt lại, chẹp môi, chậm rãi nói: “Dựa theo tính tình lão gia tử, sẽ phái người tiêu diệt người yêu của thằng con, để bắt thằng con trở về con đường chính đạo thì không thể để bất cứ ai cản đường, cậu nói có đúng không?”

“Thiếu gia, cậu, cậu muốn kêu tôi đi giúp Sở lão gia tử một phen?” nam nhân tuổi trẻ thật cẩn thận hỏi lại.

“Không, không.” La Dục Chương cười càng ôn hòa: “Loại chuyện đả uyên ương này chúng ta sao có thể làm được? cậu phải tìm cơ hội, một lần cứu mỹ nhân. Sau đó mang theo người bị hại đáng thương tới chỗ Sở đại thiếu gia xin giúp đỡ… đương nhiên, Sở đại thiếu gia sẽ tìm Sở lão gia tử tranh luận hoặc là… sẽ dẫn tình nhân đáng thương của mình, xuất ngoại tìm người che chở? A, nhưng mà, trên đường, bất ngờ có chuyện ngoài ý muốn, không cẩn thận xảy ra tai nạn xe cộ khiến cho đôi uyên ương chết ngay tại chỗ, cũng thực bình thường đúng không? Dù sao… Sở lão gia tử cũng thực chán ghét có người ngỗ nghịch lão.”

“Tôi hiểu rồi, thiếu gia.” Giọng Nam nhân tuổi trẻ nghe thực hưng phấn, mang theo chút hương vị huyết tinh: “Tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

"Ừ, tôi tin tưởng cậu." La Dục Chương mỉm cười cúp điện thoại, thần sắc con người dần ảm đạm hơn.

A Thành ngây ngốc bên cạnh mình mười mấy năm, dùng được đương nhiên sẽ tận dụng, nhưng hiện tại cậu ta càng lúc càng điên cuồng. ở Châu Âu, Rendia đã sắp truy ra thân phận của A Thành, mặc dù cậu ta quả thật không để lộ chút dấu vết gì, nhưng cũng xác thực khiến người ta lo lắng. Thủ hạ trong tay Rendia cũng không phải loại bất tài, trước khi chưa đủ tài lực để chống đối lại bọn họ, hắn tuyệt đối sẽ không để lộ mình trước mặt ai khác.

Mỗi lần hắn và A Thành gặp mặt, nhớ lại cặp mắt si mê mà điên cuồng của cậu ta, La Dục Chương khẽ nhíu mày. Rõ ràng đã yêu cầu cậu ta ngàn vạn lần không được xuất hiện tại hôn lễ của hắn, nhưng cậu ta vẫn cứ xuất hiện. Cũng coi như may mắn vì không xảy ra bất trắc gì, nói cách khác…

Không thể gấp gáp, bây giờ vẫn còn chuyện phải dùng tới cậu ta, cậu ta vẫn còn tác dụng. Nhưng mà đối với loại cấp dưới đã bắt đầu không nghe lời… sớm muộn gì cũng sẽ quay lại cắn chủ. Hắn nên tìm thời điểm thích hợp để xử lý gọn gẽ cậu ta.

La Dục Chương đứng dậy, lần nữa trở về phòng ngủ. trên giường, Sở Hân Nhiên vẫn như trước ngủ say, khuôn mặt tinh thuần ngọt ngào. La Dục Chương vươn tay ôm Sở Hân Nhiên vào trong ngực, đem cô điều chỉnh một tư thế ngủ thoải mái.

"Hân Nhiên, nếu anh hỏi em, Sở gia và anh… em sẽ chọn bên nào?" giọng La Dục Chương cực nhỏ, phảng phất lời vô nghĩa: "Nếu sau này… em sẽ trách anh không?"

Căn phòng an tĩnh không có tiếng người đáp lại, La Dục Chương khẽ hít sâu một hơi, vươn tay gạt lọn tóc vương trên mặt ra sau vành tai. Chọt chọt chóp mũi Sở Hân Nhiên, La Dục Chương đột nhiên khẽ cười rộ lên, tiếng cười rất nhẹ, nhưng lại cổ quái nói không ra lời.

Đôi mắt cười ôn hòa hơi cong cong, đôi đồng tử tối đen lại mang theo chút sáng rọi, môi mỏng khép mở, nói ra lời tâm tình động nhân: "Anh nghĩ, em nhất định sẽ không tha thứ cho anh. vậy thì anh sẽ không bao giờ nói cho em biết, Hân Nhiên, ngoan ngoãn, vĩnh viễn ở trong vòng tay anh, làm công chúa nhỏ của anh đi, được không? Huh?"

Sở Hân Nhiên vẫn như trước không trả lời, chỉ theo bản năng vươn tay ôm thắt lưng La Dục Chương, gương mặt đang yên bình ngủ say hơi nhăn lại, đôi lông mày khẽ nhíu, giống như đang gặp ác mộng.

"Hân Nhiên, chúng ta cứ quyết định như vậy nhé. Em cái gì cũng không cần biết, cứ vậy đi, vĩnh viễn làm tiểu công chúa vui vẻ ở bên cạnh anh." La Dục Chương thân mật hôn tóc Sở Hân Nhiên: "Anh sẽ cho em và con chúng ta những gì tốt nhất. cho hai người tất cả…"

Bóng đêm bao trùm, ngoài cửa sổ lại không thấy gì, gió lớn nổi lên, mãnh liệt khiến lá cây bên đường xào xạc, phát ra tiếng động 'chói tai'.

Trời, đã bắt đầu lạnh.

79. Chương 79

Tham dự hôn lễ của Sở Hân Nhiên xong, Sở Cảnh và Tả Dĩ Uyên cũng không ở lại lâu, ngay ngày hôm sau đã lên máy bay trở về Mỹ luôn. Ngày không nhanh không chậm trôi qua, đảo mắt đã tới tháng 11.

"Đại ca đồng ý rồi sao?" Sở Cảnh liếc nhìn bản hợp đồng đã được ký kết để ở trên bàn, tùy tay lật lật, hướng về phía Tả Dĩ Uyên hỏi.

"Đại thể đã đạt thành nhất trí, nhưng chi tiết cụ thể thế nào còn phải nhờ em gặp mặt anh ấy bàn bạc sau." Tả Dĩ Uyên ôm lấy Sở Cảnh, hôn lên môi cậu.

Sở Cảnh vươn tay đẩy Tả Dĩ Uyên ra, nhưng không đẩy nổi, cuối cùng cũng không né tránh, vòng tay ôm cổ Tả Dĩ Uyên, đơn giản tạo thành một nụ hôn đạt tiêu chuẩn. Mắt thấy sắp 'nổ súng cướp cò' tới nơi, hai người rốt cục mới tách ra.

"Cứng rồi." Tả Dĩ Uyên vô tội nhìn Sở Cảnh, ôm eo Sở Cảnh cọ cọ hạ thân mình vào người cậu.

"Chịu đựng." Sở Cảnh bình ổn hô hấp, dùng sức đẩy Tả Dĩ Uyên ra, bất vi sở động: "Anh gần đây đã tiến hóa thành cầm thú rồi đấy, không biết hả?"

"Nhịn không được thì biết làm sao?" Tả Dĩ Uyên thấp giọng giả bộ đáng thương.

"Nhịn không được?" Sở Cảnh nhíu mày, tầm mắt ái muội quét một vòng nhìn bộ vị đã ân ẩn trướng lớn của Tả Dĩ Uyên, ngay sau đó khóe môi cong cong, lộ ra một nụ cười lạnh, chậm rì rì nói: "Vậy thì, anh có thể thiến nó luôn đi?"

Tả Dĩ Uyên cảm giác có chút đau răng. Chỉ cần là nam nhân, đối với việc thiến đi này, trong lòng bất cứ ai đều rụt rè.

"Em bỏ được? nhưng cái này liên quan tới tính phúc nửa đời sau của em đấy." Tả Dĩ Uyên trừng mắt nhìn, nói.

"Không, anh phải tin em." Sở Cảnh xem xong bản hợp đồng rồi quay đầu lại nhìn, trên khuôn mặt tinh xảo hiện ra nụ cười vô hại: "Không có nó, vậy em có thể cho anh tính phúc của em."

Nói tới bước này, Tả Dĩ Uyên mẫn cảm nhận ra, nếu còn tiếp tục bàn đề tài này nữa, phỏng chừng sẽ phát sinh một vài tình huống mà hắn cực độ không thích nghe, vì thế liền ho khan một tiếng, vội lảng sang đề tài khác: "Anh đã điều tra rồi, trên thực tế, từ sau khi chúng ta tham dự hôn lễ của chị ba không lâu, Sở lão gia tử đã bắt đầu phong tỏa hoạt động và gây sức ép cho đại ca rồi."

"Hiển nhiên." Sở Cảnh ngồi xuống ghế sa lông đối diện Tả Dĩ Uyên, nhíu mày trầm giọng nói: "Lão gia tử một lòng muốn đại ca quay về kế thừa Sở gia, tự nhiên sẽ không mặc kệ anh ấy gây dựng sự nghiệp riêng ở bên ngoài. Nhưng đại ca là dạng người gì, dựa theo tính cách của anh ấy, tuyệt đối sẽ không có chuyện ngoan ngoãn nghe lời Sở lão gia tử mà bỏ rơi anh Hứa Phàm đâu… Dưới tình huống như vậy, chỉ sợ phiền toái nhất chính là khi ông già ấy không thể khuyển nhủ lay động được đại ca mà ngược lại xuống tay với anh Hứa Phàm."

"Sở lão gia tử nếu động tới Hứa Phàm, anh tuyệt đối không cảm thấy ngoài ý muốn." Tả Dĩ Uyên nói: "Dù sao Sở gia bây giờ vẫn còn nằm trong tay Sở lão gia tử, Sở Tu muốn bay nhưng không có gió, Hứa Phàm lại không hề có bối cảnh chống đỡ. Cho dù đại ca có yêu Hứa Phàm thế nào thì chỉ cần anh ấy biến mất, như vậy đại ca nhất định sẽ không còn lý do gì mà không tiếp nhận Sở gia. Hơn nữa, cho dù đại ca có kiên quyết chống đối sự sắp xếp của Sở lão gia tử thế nào thì cũng không có kết quả. Sở lão gia tử tốt xấu gì cũng là cha, chẳng lẽ anh ấy còn có thể chặt đứt hoàn toàn với lão gia tử được sao?"

Sở Cảnh toàn thân thả lỏng, tựa vào thành ghế sa lông, cong môi: "Aha, nói không chừng chỉ cần đại ca chân trước vừa bước vào nhà chính Sở gia, thì sau lưng Sở lão gia tử có thể đóng gói anh ấy rồi trực tiếp ném vào phòng một vị thiên kim tiểu thư nào đó. Chậc chậc, đến lúc đó gạo nấu thành cơm rồi, vậy cũng thực thú vị."

"Cho nên đại ca muốn loại trừ tất cả những chuyện đó trước khi nó phát sinh, vậy thì phải nhanh chóng có vị thế ngang bằng với lão gia tử." Tả Dĩ Uyên gật đầu: "Vậy thì chúng ta cũng không nên chậm trễ nữa, chuyện đăng ký thành lập công ty bên Trung Quốc cũng phải mau chóng tiến hành thôi. Chẳng qua hợp đồng…"

"Nếu tính đi tính lại thoát không khỏi bóng dáng của Sở gia, tự nhiên chỉ có mình em đi là tương đối thích hợp." Sở Cảnh hiểu ý Tả Dĩ Uyên, thuận thế tiếp lời: "Yên tâm, em tuyệt đối sẽ đem mọi chuyện giải quyết gọn gẽ rồi trở về."

Tả Dĩ Uyên ưu thương nhìn Sở Cảnh: "Như vậy thì sẽ mất một đoạn thời gian không được gặp em rồi?"

Sở Cảnh nghiêm mặt: "Không phải, chúng ta tùy thời có thể dùng video call."

"Như vậy sao có thể thỏa nỗi khổ tương tư của anh?" Tả Dĩ Uyên lại không cho Sở Cảnh cơ hội phản bác, lập tức bước tới gần, khom lưng xuống vừa bế Sở Cảnh, vừa hôn lên đôi môi cậu, đi về hướng phòng ngủ: "Hôm nay em phải bồi thường cho anh."

"Hỗn đản…anh ban ngày đã tuyên dâm!"

"Ừ, anh còn muốn dính chặt vào người em luôn… ban ngày tuyên dâm đã tính là cái gì? Ngoan, A Cảnh, sờ anh…"

"A…uhm…. Anh cái đồ… Tả!!!"

[Cua đồng chiếm lĩnh thế giới]

Tuy rằng đã xác định để Sở Cảnh trở về cùng Sở Tu thương nghị chuyện hợp tác, nhưng bởi vì bây giờ quan hệ của đại ca Sở Tu và Sở lão gia tử đang trong giai đoạn mẫn cảm, để tiện mọi việc… Sở Cảnh vẫn lựa chọn bí mật về nước.

Cùng đại ca ngầm quyết định và chọn địa điểm và thời gian gặp mặt, hai người rất nhanh lén gặp mặt nhau. Lần trước gặp mặt vẫn còn thấy đại ca thong dong lãnh đạm, nhưng lần này vừa gặp, Sở Cảnh đã thấy sắc mặt Sở Tu khó coi tới cực điểm, trong mắt ân ẩn lộ ra tơ máu, cả người thoạt nhìn có chút chật vật.

"Xem ra, ông già lần này xuống tay khá độc ác với các anh." Sở Cảnh thu hồi tầm mắt đánh giá của mình với Sở Tu, thản nhiên nói.

Sở Tu dẫn Sở Cảnh vào trong phòng, trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng nói: "Hứa Phàm bị thương."

"Cái gì?" Sở Cảnh nhíu mày: "Vậy giờ anh ấy đang nằm trong tay ông già?"

Sở Tu lắc đầu: "Không, anh đưa em ấy tới phòng khám bệnh tư nhân của bạn anh, đến giờ vẫn an toàn."

"Vậy anh định làm thế nào? Anh cũng biết, ông già sẽ không thật sự thương tổn anh, nhưng nếu anh Hứa Phàm xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì ông ta phỏng chừng sẽ bắn pháo hoa chúc mừng đấy." Sở Cảnh rót cho mình một cốc nước uống một ngụm, sau đó thưởng thức cốc thủy tinh trong tay.

"Cho nên anh nghĩ muốn nhờ em giúp đưa Hứa Phàm rời khỏi nơi này trước." Sở Tu trầm xuống, nhìn Sở Cảnh nói: "Cho dù hiện tại anh đồng ý hợp tác cùng em và L, nhưng chỉ cần vẫn còn ở Trung Quốc, trước khi anh có đủ thực lực thì ông ta vẫn sẽ tổn thương tới Hứa Phàm, anh căn bản không thể vạn vô nhất nhất luôn bảo hộ em ấy được."

"Rời khỏi nơi này? Một tháng hay là hai tháng?" Sở Cảnh nhìn Sở Tu: "Hay là… đợi thế cục bên này ổn định lại hoàn toàn?"

Sở Tu nói: "Nhiều nhất là ba năm, anh sẽ mau chóng giải quyết mọi chuyện bên này."

Sở Cảnh nghĩ nghĩ nói: "Đây là ý của anh hay là của anh Hứa Phàm?"

Sở Tu nhíu mày: "Có gì khác nhau?"

"Anh có nói suy nghĩ của mình cho anh Hứa Phàm biết không?" Sở Cảnh mỉm cười: "Em đương nhiên biết an bài như thế đối với tình huống hiện tại là không thể tốt hơn, nhưng mà, anh cảm thấy anh Hứa Phàm sẽ thích bị anh an bài thế sao?"

Sở Tu hấp háy môi.

Sở Cảnh nói tiếp: "Có thể hoàn toàn chống lại ông già không phải là chuyện một sớm một chiều, nếu như ông già một ngày không dừng tay như vậy anh và anh Hứa Phàm sẽ thêm một ngày không thể cùng ở bên nhau, vậy hai người các anh phỏng chừng phải đợi tới vĩnh viễn sánh cùng thiên địa rồi. Em thấy thân thể ông già chúng ta còn khỏe khoắn lắm, sống thêm chục năm nữa cũng không thành vấn đề… nhưng còn anh, anh xác định cùng anh Hứa Phàm tách ra lâu như vậy, tình cảm của hai người thật sự sẽ giống như hiện tại không gì không phá nổi sao?"

"Anh…" Sở Tu há miệng muốn phản bác, lại bị Sở Cảnh đánh gãy: "Không cần vội giải thích, anh phải biết rằng, thời gian và khoảng cách chính là hai thứ giết chết tình ái mạnh nhất. cái chuyện 'nhân danh tình yêu' gì đó kỳ thật cũng không tốt đẹp như trong tưởng tượng. em chỉ sợ đợi tới khi anh có thể thật sự chống lại được ông già thì cũng đã quên mất mục đích ban đầu của anh chính là vì muốn bảo vệ người yêu của mình mà thôi."

"Nhưng nếu Hứa Phàm ở lại, nói không chừng em ấy sẽ chết mất." Sở Tu nhíu chặt chân mày, trong giọng nói nồng đượm vẻ thống khổ: "Ông ta lần này thật sự đã hành động, em không thể hiểu được…."

"Không đâu, đại ca, đối với loại cảm giác đó em nghĩ mình có thể hiểu." Sở Cảnh nheo mắt, như là nhớ tới chuyện gì không thoải mái: "Anh đừng quên thân phận của Tả, anh còn nhớ tiệc mừng thọ lần trước của ông già không? Khi em trực tiếp bay tới Sierra Leone, L đã bị đưa tới bệnh viện, anh ấy nằm bẹp trên giường, cả người bị băng bó như xác ướp… anh có thể tưởng tượng được tâm tình của em lúc đó phải không? Hơn nữa, đây không phải lần đầu cũng không phải lần cuối cùng. Đối mặt với người yêu làm loại nghề nghiệp có mức độ nguy hiểm cao như vậy, em không lúc nào là không chuẩn bị khả năng anh ấy sẽ tùy thời biến mất khỏi thế giới này. Nhưng em có thể ngăn cản anh ấy sao? Ngăn cản được ông vua không ngai giới vũ khí sao? A, em cũng hiểu được, anh ấy không chỉ là Tả của em mà còn là L của Tả gia. Ai cũng có thể rút lui nhưng riêng anh ấy thì không. Anh ấy và Rendia có thể duy trì sự cân bằng trong giới vũ khí, nếu anh ấy rút lui…"

Sở Cảnh rất muốn hút thuốc, tuy bình thường cậu không hút thuốc bao giờ, nhưng lúc này trong lòng bỗng nôn nóng khiến cả người cậu khó chịu.

"Không thể ngăn cản, vậy em nên làm gì bây giờ?" Sở Cảnh lạnh lùng cười: "Em chỉ có thể biến mình trở nên cường đại, cố gắng mạnh mẽ hơn để mình có thể đuổi theo bước chân anh ấy, trở thành khẩu súng trong tay anh ấy. Em và Tả đều hiểu, em sẽ trở thành trợ thủ đắc lực của anh ấy nhưng tuyệt đối không bao giờ trói buộc anh ấy."

"Nhưng mà…"

"Đại ca, anh nên tin rằng, anh Hứa Phàm thực ra cũng không có yếu ớt như trong tưởng tượng của anh đâu." Sở Cảnh uống thêm một ngụm nước: "Anh ấy tuy rằng đơn thuần nhưng tính cách vẫn thực kiên cường, anh hãy để anh ấy được hiểu và có thể tiến nhập vào cuộc sống của anh. Em sẽ bí mật ở đây giúp đỡ hai người một thời gian. Trong lúc đó em cũng sẽ tìm người đặc biệt tới bảo hộ anh Hứa Phàm, thuận tiện dạy anh ấy một số cách để tự bảo vệ bản thân… Nếu sau này anh vẫn cho rằng đưa anh ấy rời đi vẫn là tốt nhất thì em tuyệt đối sẽ tôn trọng ý kiến của anh, anh thấy thế nào?"

Sở Tu thật sâu nhìn Sở Cảnh, một lúc sau vươn tay che đôi mắt mình lại, cười khổ một tiếng nói: "Anh bây giờ mới biết được, thực ra cha đã nhìn nhầm rồi. Hóa ra em mới là người thích hợp nhất để thừa kế Sở gia."

Sở Cảnh cười nói: "Không đâu, em chỉ là muốn mình cường đại hơn, để có thể bảo vệ người em muốn bảo vệ."

Sở Cảnh đã bay tới Trung Quốc, Tả Dĩ Uyên bên này cũng bận rộn không ngơi tay. Người đứng đầu phụ trách vùng đất Tam Giác Vàng đã được chọn ra, ngoài dự đoán của mọi người, người có thể đánh bại các vị lão đại khác, người có thể thay thế Kuno trước đây hóa ra lại là một người trẻ tuổi trước nay chưa ai biết tới.

Chris đã bị hắn ném tới Tây Phi khai thác mỏ quặng, Sở Cảnh cũng không ở bên cạnh. Tả Dĩ Uyên lần này đành phải tự mình mang theo đội ngũ bay một chuyến tới Tam Giác Vàng. Vị trùm thuốc phiện tuổi trẻ này ngược lại không có nhiều quy củ thối nát như cái tên Kuno trước đây, tự mình dẫn người tới đưa đoàn người Tả Dĩ Uyên tới khách sạn đã đặt trước, rồi trên bàn cơm mới đem đề tài nói hết ra.

"L, chúng ta quang minh chính đại không cần vòng vo nữa, tôi muốn mượn anh một số vũ khí." Rượu quá ba tuần, nam nhân nhìn Tả Dĩ Uyên híp mắt cười nói.

Tả Dĩ Uyên cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, uống chén rượu, nhướn mày nhìn về phía nam nhân đối diện. Nam nhân thoạt nhìn tuổi còn trẻ, nhiều nhất cũng không quá 25 tuổi. Làn da màu lúa mạch khỏe khoắn, thân hình cao lớn, có thể thấy rõ anh ta đã trải qua rèn luyện qua năm tháng.

Diện mạo cũng coi như anh tuấn, chẳng qua thoạt nhìn có chút khí chất cường đạo. Nhưng nếu là trùm ma tuy chân chính thì trong cặp mắt kia dường như vẫn còn thiếu chút gì đó.

So với Kuno, nam nhân tuổi trẻ này lại càng phóng túng không kiềm chế được, nhưng ánh mắt lại không có loại âm hiểu giả dối đầy mùi huyết tinh. Người như vậy cư nhiên lại có thể trở thành tân lão đại của vùng Tam Giác Vàng? Tả Dĩ Uyên gợi lên khóe môi: tựa hồ… phát hiện ra chuyện gì thú vị.

"Tôi lần đầu nghe được có người nói thẳng với tôi là muốn 'mượn' vũ khí của tôi đấy." Tả Dĩ Uyên nói.

"Mọi việc đều có lần đầu tiên mà phải không?" Nam nhân thái độ thực tùy ý, nhưng cũng không tính là thất lễ.

"Tên cậu là… Thành Trì?" Tả Dĩ Uyên nhả chữ rất chậm, mang theo chút thăm dò nói: "Nghe qua giống tên người Trung Quốc."

Thành Trì sang sảng cười: "Ha, hóa ra thân phận của tôi đã được ngài L điều tra toàn bộ rồi sao?"

"A, ý cậu là chuyện cậu là thiếu gia nhà giàu Trung Quốc đang trong thời kỳ phản nghịch, trải qua đủ loại trùng hợp nên trở thành lão đại vùng Tam Giác Vàng này sao?" Tả Dĩ Uyên mỉm cười: "Rất thú vị, tôi

không thể không thừa nhận."

Thành Trì nheo mắt, đè thấp thanh âm nói: "Có lẽ, chúng ta nên đổi sang một chỗ yên tĩnh khác để nói chuyện."

"Tôi cũng nghĩ như vậy." Tả Dĩ Uyên lắc lắc ly rượu trong tay: "Dù sao Trung Quốc có một câu ngạn ngữ là 'tai vách mạch rừng' có phải không?"

Thành Trì đứng dậy: "Ngài L, tiếng Trung của ngài quả thực xuất sắc."

"Vậy thì phải cảm ơn tôi có một người Hoa kiều cực kỳ xuất sắc làm bà xã." Tả Dĩ Uyên nho nhã lịch thiệp trả lời.

Song phương trao đổi ánh mắt, từng người ra hiệu cho người của mình ở lại, cùng đi vào thang máy, trực tiếp đi lên văn phòng trên tầng cao nhất.

"Thành Trì, cậu xác định nơi này thực an toàn sao?" Tả Dĩ Uyên nhìn chung quanh phòng họp một vòng, mỉm cười nói.

"Đương nhiên." Thành Trì ngồi trên ghế, nhún vai: "Tuy không dám cam đoan nhưng ít nhất ở này không cần phải lo lắng."

Tả Dĩ Uyên cũng thuận thế ngồi xuống ghế đối diện: "Như vậy thì tốt, tôi có thể thất lễ hỏi một câu trước không, Thành Trì, cậu là người ở đâu?"

Thành Trí tùy ý gác chân lên mặt bàn hội nghị, gương mặt lưu manh mười phần: "Thật xin lỗi, không thể nói."

"Vậy sao?" Tả Dĩ Uyên hai tay giao nhau, chống cùi chỏ lên mặt bàn: "Vậy sao tôi có thể tin tưởng thành ý cậu muốn hợp tác với tôi? Dù sao cậu cũng muốn mua vũ khí của tôi…"

"Không, không, ngài L, không phải mua mà là mượn." Thành Trì lắc đầu liên tục: "Phải biết rằng, giờ tôi chính là giai cấp vô sản nghèo rớt mùng tơi, số vũ khí của anh tôi một chút cũng mua không nổi."

"Hay thật." Tả Dĩ Uyên vẫn cười như trước: "Tôi có thể hiểu là cậu đang đùa giỡn tôi không?"

"Ngài cũng biết, tôi không có lý do gì để làm như vậy." Thành Trì thu liễm biểu tình khoa trương trên mặt, nhìn Tả Dĩ Uyên nói: "Tuy rằng không thể nói kỹ càng tỉ mỉ, nhưng tôi có thể nói, ích lợi của tôi và ngài L đều như nhau."

“A?” Tả Dĩ Uyên khẽ nâng cằm, tỏ vẻ nguyện rửa tai lắng nghe.

“Ngài cũng biết, bây giờ tuy tôi ngồi lên vị trí này tại Tam Giác Vàng, nhưng vị trí của tôi còn chưa được củng cố, tôi cần bồi dưỡng thế lực của mình… mà hiện tại, điều tôi thiếu thốn nhất chính là vũ khí.” Thành Trì nói: “Tôi không có tiền, nhưng tôi có các cánh đồng hoa anh túc (cây thuốc phiện)…”

“Cậu nên biết, tôi không dính vào thuốc phiện.” Tả Dĩ Uyên ngắt lời.

“Tôi đương biết biết điều đó.” Thành Trì cười nói: “Ý của tôi là tôi có thể cắt một phần đất đai đưa cho ngài… dù sao khu Tam Giác Vàng cũng là nơi có tiềm năng phát triển không nhỏ.”

Tả Dĩ Uyên con ngươi chợt lóe, nói: “Mấy nhà khác cũng đồng ý như vậy?”

Thành Trì nói: “Vậy còn phải xem…số vũ khí ngài cho tôi mượn có đủ để làm bọn họ vô pháp phản đối hay không.”

“Cậu là… người của quân đội?” Tả Dĩ Uyên trầm mặc một hồi, đột nhiên mở miệng hỏi.

“Sao ngài L lại đoán như vậy?” Thành Trì mỉm cười: “Tôi rõ ràng chỉ là một thanh niên đang trong thời kỳ phản nghịch, đã trải qua một thời kỳ huấn luyện của thiếu gia nhà giàu mà thôi. Vô luận điều tra thế nào thì trong lý lịch của tôi cũng chỉ có điều đó thôi, ngài L.”

Tả Dĩ Uyên hiểu ra mỉm cười: “Nếu là thiếu gia nhà giàu… vậy đằng sau chẳng lẽ không có ai sao? ngay cả chút chi phí mua vũ khí cũng lo không nổi?”

Thành Trì cười ha ha: “Tôi đi vào con đường này, không phải đều bị chúng bạn xa lánh sao? một phân tiền bọn họ cũng sẽ không cho tôi, cho nên tôi chỉ có thể tìm tới ngài, có người nói với tôi, ngài là một thương nhân cực kỳ khẳng khái.”

“Thương nhân khẳng khái? Lời khen ngợi này thật sự khiến tôi không còn lời nào để nói.” Tả Dĩ Uyên đáy lòng loại bỏ từng người có thể nghĩ tới, không sai biệt lắm chỉ còn lại một người: “Nhưng mà dù sao tôi vẫn là một thương nhân, cậu cũng biết, tôi không thích làm ăn lỗ vốn.”

Thành Trì châm một điếu thuốc, mỉm cười nói: “Yên tâm, ngài L, tôi cũng đã nói rồi, lợi ích của chúng ta đều như nhau. Tôi tin, chỉ cần anh đồng ý trợ giúp tôi, thì hồi báo, tôi nhất định sẽ khiến anh kinh hỉ.”

“Nghe ra, đây cũng là một chủ ý không tồi.” Tả Dĩ Uyên nhếch môi.

“Như vậy ý ngài là…” Thành Trì nhìn Tả Dĩ Uyên nhíu mày.

"Tôi cảm thấy, tôi cũng không có lý do gì để cự tuyệt." Tả Dĩ Uyên ôn hòa cười nói: "Sau khi mọi chuyện thành công, nếu tôi xây dựng sự nghiệp ở đây, tôi cảm thấy, cậu hẳn có thể nhượng cho tôi một ít đặc quyền, đúng không?"

"Đặc quyền mà ngài L nói là?" Thành Trì không thể nhận ra mà khẽ nhíu mày một chút, nhưng vẫn trầm giọng hỏi.

"Tôi sẽ soạn hợp đồng kỹ rồi sau đó sẽ cùng cậu thương nghị chi tiết cụ thể sau." Tả Dĩ Uyên nói: "Dù sao tôi cũng coi như tỷ phú thời gian, có thể chậm rãi suy xét ích lợi có thể tới tay chứ."

Thành Trì đem tầm mắt đặt ở trên người Tả Dĩ Uyên, ba giây sau, nói: "Ngài L, nếu điều kiện của anh hơi quá đáng, tôi nghĩ tôi sẽ không cách nào chấp nhận được. dù sao chính sách ưu đãi gì đó cũng là chuyện của cơ quan nhà nước."

"Không, không, tôi tin cậu tuyệt đối có thể chấp nhận được yêu cầu đề xuất của tôi." Tả Dĩ Uyên cùng Thành Trì liếc nhau: "Đương nhiên, tôi cũng không ra điều kiện gì khiến cậu đau đầu đâu. Việc vi phạm pháp luật tôi chưa bao giờ làm… cậu hãy tin tôi là một lương dân."

Thành Trì quả thực bị Tả Dĩ Uyên nói mà bật cười.

"Hoặc là, cậu có thể hảo hảo cùng một số người, khụ, ý tôi là, ví dụ như người trong lòng hoặc là thủ hạ của cậu bàn bạc lại?" Tả Dĩ Uyên không hề gì nói.

"Không cần, tôi đáp ứng." Thành Trì cắn chặt răng, vẫn gật đầu: "Về chuyện hợp đồng, tôi hy vọng ngài L có thể mau chóng chuẩn bị tốt. Ngài cũng biết, kỳ thật tình huống hiện tại của tôi không khả quan lắm."

"Đương nhiên." Tả Dĩ Uyên vừa lòng đứng dậy, đi tới bên cạnh Thành Trì, vươn tay nói: "Tôi cảm thấy, đây là một buổi trò chuyện thực thú vị, Thành Trì, cậu cảm thấy sao?"

"…Đương nhiên." Thành Trì ngoài cười nhưng trong không cười mà bắt tay Tả Dĩ Uyên.

Tuy rằng lần đầu nói chuyện đã đạt được kết quả như mong muốn, nhưng hậu quả kéo theo khiến không khí giữa hai người càng thêm cứng ngắc.

Thành Trì đứng cạnh Tả Dĩ Uyên, hừ cười nói: "Hóa ra ngài L lại khẳng khái như thế này? tôi thật sự được mở rộng tầm mắt."

"Khiến cậu hiểu lầm như vậy, cậu nên đi tìm người đã nói những lời đó với cậu chứ?" Tả Dĩ Uyên như trước không nóng không lạnh: "Thương nhân khẳng khái thường chỉ vì lợi ích lớn hơn mà thôi."

"Tôi hôm nay xem như được lĩnh giáo."

"Cũng không quá muộn phải không?" Tả Dĩ Uyên híp mắt nhìn Thành Trì nói: "Còn nữa…thân phận hiện tại của cậu là trùm buôn thuốc phiện, vậy thì hãy tỏ ra chuyên nghiệp chút. Trùm buôn thuốc phiện chân chính không có loại ánh mắt như cậu thế đâu…Cậu biết Interpol Hồ ly nghìn mặt Tô Mặc chứ? Cậu nên học hỏi anh ấy, Anh ấy đóng giả ai… thật sự là… ha hả."

Vừa dứt lời, Tả Dĩ Uyên cũng không nhìn Thành Trì, lập tức trở về chỗ ghế mình.

Mà cũng chính vì vậy, Tả Dĩ Uyên cũng không chú ý, khi hắn nhắc tới Tô Mặc, vẻ mặt cường đạo của Thành Trì trong nháy xuất hiện chút giật mình.

…hồ ly nghìn mặt, Tô mặc?

80. Chương 80

Nếu đã nói với Sở Tu là sẽ giúp anh ấy chăm sóc Hứa Phàm, Sở Cảnh tự nhiên cũng không nuốt lời. Âm thầm liên hệ với bác sỹ tư nhân đang điều trị cho Hứa Phàm, tìm thời điểm thích hợp liền đưa cả Hứa Phàm và vị bác sỹ đó chuyển tới biệt thự cậu âm thầm đặt mua.

Cũng khó trách đại ca đối với sự an nguy của Hứa Phàm quá mức lo lắng như vậy, đúng là lần này thương tích của anh ấy quá mức nghiêm trọng. Toàn thân trúng hai phát đạn, bụng còn bị thương nghiêm trọng tới mức xuất huyết dạ dày. Nhưng cũng may, cũng không phải vết thương trí mệnh. Chẳng qua phải nằm bẹp trên giường bệnh, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn trắng bệnh không huyết sắc, thoạt nhìn quả thật rất thê thảm.

"Anh cảm thấy đỡ hơn chưa?" Sở Cảnh ngồi cạnh giường bệnh, cao thấp đánh giá Hứa Phàm một chút. Ừm, tuy rằng sắc mặt vẫn có chút khó coi, nhưng tinh thần thoạt nhìn không tệ lắm.

"Đã đỡ hơn nhiều." Hứa Phàm mặt mày ủ ê nói: "Nhưng mà toàn thân đều thấy đau nhức, trước đây anh chưa từng cảm thấy đau như vậy."

Sở Cảnh cầm một quả táo lên, không chút để ý mà gọt vỏ: "Như vậy anh cũng nên cảm thấy may mắn, ông trời đã không đem anh sinh ra là nữ nhân." Nói tới đây, khẽ nhướn mày nhìn về phía Hứa Phàm cười một cái, nói: "Anh phải biết, khi phụ nữ sinh con còn đau hơn cái này rất nhiều."

Hứa Phàm nghe vậy cũng bật cười, nói: "Lúc trước khi mẹ sinh anh cũng bị khó sinh, thiếu chút nữa đã lấy mạng của bà ấy… A, cũng chính vì thế mà di chứng để lại mãi không hết. Sau đó ba anh đánh bạc thiếu nợ người ta, bị bức chết, từ đó về sau, mẹ anh cũng suy sụp hẳn, đến lúc khó khăn nhất, mẹ đã bắt anh phải thề không bao giờ được đánh bạc nữa."

Sở Cảnh đưa quả táo đã gọt vỏ xong cho Hứa Phàm, thản nhiên nói: "Mẹ anh rất yêu anh."

Hứa Phàm tiếp nhận quả táo, mỉm cười một chút, không lên tiếng.

"Mẹ anh hy vọng anh có thể sống tốt, nhưng mà, Hứa Phàm, em không thể không nói cho anh biết…" Sở Cảnh không nhanh không chậm nói: "Anh cũng thấy đấy, tình cảnh hiện tại của anh rất nguy hiểm, chỉ cần anh ở bên đại ca một ngày, thì ông già một ngày cũng sẽ không bỏ qua cho anh. Qua lần này có thể xem như mạng anh lớn, tóm lại là tránh được một kiếp, nhưng còn lần sau thì sao? cho dù em và đại ca có cố gắng bảo vệ an toàn cho anh, nhưng anh cũng nên hiểu rằng, sợ nhất chính là cẩn thận mấy cũng có sai sót… nếu có lần tiếp theo, anh nhất định sẽ không còn may mắn như lần này đâu."

"Cho nên.. em muốn nói gì?" Hứa Phàm quay đầu nhìn Sở Cảnh.

Sở Cảnh nhìn chằm chằm hai mắt Hứa Phàm, từng chữ nhấn mạnh nói: "Anh tiếp tục ở lại, khả năng sẽ chết."

Hứa Phàm hấp háy môi, đột nhiên cắn một miếng táo, rốp rốp nhai vài cái, sau đó nuốt xuống: "Ừ, quả táo này rất ngọt."

Sở Cảnh vẫn nhìn Hứa Phàm không nói gì. Hứa Phàm đặt quả táo cắn dở lên tủ đầu giường, trầm mặc một lúc, rồi khẽ cười: "Ừ, anh biết."

"Đại ca muốn nhờ em tạm thời đưa anh rời khỏi nơi này. Anh ấy nói, anh ấy muốn giải quyết ổn thỏa với ông già xong rồi mới đón anh về. Chẳng qua, thời gian có thể hơi dài. Có lẽ là 3 năm hoặc 5 năm… ai biết được?" Sở Cảnh thanh âm thực nhạt, cũng không có một chút tình cảm cá nhân nào trong giọng nói, giống như đơn thuần trần thuật kể chuyện: "Nhưng mà, ít nhất trong khoảng thời gian đó, tính mạng của anh sẽ được đảm bảo."

"Tu nói như vậy với em sao?" Hứa Phàm khẽ nhíu mày, tốc độ nói rất chậm, giống như đang suy nghĩ tổ chức lại ngôn ngữ của mình, nhưng ngữ khí đặc biệt nghiêm túc: "Em đã đáp ứng anh ấy?"

"Không. Em không phải anh, em không có tư cách thay anh quyết định bất cứ cái gì." Sở Cảnh cong cong môi, vẻ mặt thực nhẹ nhàng: "Đương nhiên, ngay chính đại ca là người yêu của anh cũng không có tư cách này, loại chuyện này, chỉ có chính anh tự quyết định. Hiện tại, em tới trưng cầu ý kiến của anh, Hứa Phàm, anh có muốn cùng em rời khỏi nơi này không?"

Hứa Phàm giống như nghiêm túc tự hỏi, Sở Cảnh ở bên cạnh chỉ im lặng chờ đợi, một câu cũng không nói nhiều. Ước chừng qua hơn 10 phút, Hứa Phàm mới nhẹ nhàng mở miệng: "Anh không muốn đi."

"Huh?" Sở Cảnh nhíu mày, đối với quyết định này của Hứa Phàm cũng không có ý kiến gì.

"Tuy rằng anh thực vô dụng… nhưng anh không muốn cứ như vậy hèn nhát cùng em rời đi." Hứa Phàm mỗi một lời tựa như đã cân nhắc thật lâu mới nói ra miệng: "Anh đã thấy rất nhiều cuộc chia ly, mà ngay cả những cặp vợ chồng đã sống chung với nhau cả chục năm tình cảm cũng có khả năng tan vỡ, huống chi chỉ là hai nam nhân đồng tính luyến ái. Không, không phải anh hoài nghi Tu, xác thực mà nói…là chính anh

không tin tưởng vào bản thân mình. Hơn nữa, anh đã thiếu hụt tình cảm nhiều năm như vậy… về sau, anh muốn mỗi hành trình trong cuộc sống của Tu, đều có mặt anh ở trong đó…"

Hứa Phàm an tĩnh mỉm cười, gương mặt thanh tú xinh đẹp rạng rỡ. Nhưng nói tới đây, Hứa Phàm nhìn sắc mặt Sở Cảnh có hơi chút ảm đạm đi, cười khổ một chút, dùng tay gãi gãi đầu mình một chút: "Có phải anh không biết tự lượng sức mình không?"

"Không, hoàn toàn ngược lại." Sở Cảnh cong cong khóe môi: "Em rất vui khi anh nghĩ như vậy. em vẫn cảm thấy, người yêu của đại ca cho dù không môn đăng hộ đối, gia thế không xứng đôi, năng lực, bản lĩnh không có cũng không sao. Năng lực, bản lĩnh có thể ngày ngày bồi dưỡng phải không? Nhưng điều quan trọng nhất chính là, em không hy vọng, người đó là người nhát gan gặp chuyện chỉ biết sợ hãi lùi bước. Hứa Phàm, anh hiện tại rất yếu, nhưng không sao, em hy vọng trong thời gian ngắn nhất anh có thể trưởng thành hơn, trở thành một người ít nhất có thể khiến đại ca yên tâm để anh ấy có thể giữ anh ở bên cạnh. Anh có làm được không?"

Hứa Phàm mở to hai mắt nhìn Sở Cảnh: "Anh…sao?"

Sở Cảnh đứng lên, đi tới bên cạnh Hứa Phàm, vươn tay vỗ vai anh: "Tin tưởng bản thân, anh so với hiện tại càng phải cường đại hơn nữa. Giờ anh hãy hảo hảo dưỡng thương, qua vài ngày, em sẽ tự mình tới dạy anh một số chiêu… Anh cũng không hy vọng mình chết không minh bạch, phải không?"

Hứa Phàm thật sâu nhìn Sở Cảnh một cái: "Anh biết rồi."

Ra khỏi phòng, Sở Cảnh dặn dò vài câu với mấy vệ sỹ đang đứng ngoài cửa, xoay người đi tới một căn phòng khác.

"Bác sỹ Tập?" Sở Cảnh gõ 3 tiếng lên cánh cửa, sau đó trực tiếp đẩy cửa ra đi vào, đối với nữ nhân đang ngồi gác chân lên bàn uống cà phê, không hề có một chút khí chất thục nữ nào dò hỏi: "Thân thể anh Hứa Phàm khôi phục thế nào rồi? bao lâu nữa thì có thể chính thức tiến hành huấn luyện?"

Nữ nhân được gọi là bác sỹ Tập liếc mắt nhìn Sở Cảnh một cái, giật giật khóe miệng: "Ah, Sở tứ thiếu gia đang hỏi tôi sao? tôi đây tha thứ không nổi. Lúc trước ép buộc lôi tôi tới đây còn thuận tiện đóng cửa luôn phòng khám của tôi, khi đó cũng không thấy Sở tứ thiếu gia khách khí như vậy."

Sở Cảnh mỉm cười: "Lúc ấy tình thế bức bách, bác sỹ Tập lại không chịu hạ mình tới tệ xá, tôi cũng là vì bất đắc dĩ mới ra hạ sách này… nhưng bác sỹ Tập yên tâm, chỉ cần cô còn ở chỗ tôi một ngày, thì những tổn thất cô phải chịu, Sở mỗ tôi tuyệt đối sẽ bồi thường hết thảy, cô thấy thế nào?"

Tập Viên vuốt vuốt mái tóc dài của mình, trên mặt lúc này mới lộ ra bộ dáng vừa lòng: "Tôi đây liền cung kính không bằng tuân mệnh… về phần Hứa Phàm, vết thương khép miệng rất tốt, chỉ cần không phải huấn luyện cường độ cao, thì một tuần sau là có thể tiến hành. Nhưng cậu cũng nên cẩn thận, đừng quá ép buộc anh ấy. Một ngày vận động liên tục 3 giờ cũng đã là cực hạn với anh ấy."

"Tôi biết rồi." Sở Cảnh gật đầu. Có được thông tin mình muốn biết, xoay người định ra ngoài, nhưng còn chưa chờ cậu bước chân ra tới cửa, Tập Viện đột nhiên lên tiếng gọi cậu lại: "Đúng rồi, Tứ thiếu gia đừng vội đi, tôi còn có chút chuyện muốn nói với cậu."

"Chuyện gì?" Sở Cảnh quay đầu lại.

Tập Viện mỉm cười một chút, nói: "Đại thiếu gia có ân với tôi, Hứa Phàm là người yêu đại thiếu gia tôi tự nhiên sẽ không sơ suất… cho nên, mấy hôm trước khi Hứa Phàm vẫn còn ở trong phòng khám của tôi, tôi có phát hiện ra một chuyện thú vị."

Sở Cảnh dừng một chút, tiện đà một lần nữa quay trở lại ngồi xuống ghế đối diện Tập Viện: "Chuyện thú vị gì?"

"Sở lão gia tử làm Hứa Phàm bị thương, nhưng lại không giết anh ấy, cho nên sai người đi tìm bắt anh ấy cũng không phải chuyện kỳ quái, nhưng mà…" Tập Viện nhấp một ngụm cà phê, trên gương mặt kiều diễm lộ ra chút thâm trầm: "Cậu xác định người muốn Hứa Phàm chết, chỉ có một mình Sở lão gia tử?"

Trong đầu Sở Cảnh có cái gì đó chợt lóe lên, cau mày đè thấp thanh âm hỏi: "Ý cô là, có những người khác thừa dịp nước đục nên muốn đụng tay đụng chân?"

"Chuyện này… tôi cũng không rõ ràng lắm." Tập Viện thả lỏng tựa lưng vào thành ghế, cười biếng nhác: "Tôi chỉ là một bác sỹ mảnh mai mà thôi."

"Chuyện này cô đã nói với đại ca chưa?" Sở Cảnh lại hỏi.

Tập Viện lắc đầu: "Tôi còn chưa có căn cứ xác thực, nên cũng không tiện nói lung tung. Còn nữa, con người Sở Tu tuy rất trầm ổn nhưng chung quy vẫn mắc kẹt giữa tình thân và tình yêu. Nói cho đại thiếu gia biết, khó tránh khỏi anh ấy sẽ có phán đoán sai lệch."

"Tôi cũng là người của Sở gia, sao bác sỹ Tập lại nói cho tôi biết?" Sở Cảnh nhếch môi một cái, thanh âm thản nhiên hỏi lại.

"Cậu là Sở tứ thiếu gia a…" Tập Viện hứng thú mỉm cười: "Xử lý chuyện này, tôi nghĩ cậu là người thích hợp nhất."

Sở Cảnh gật đầu, đứng dậy, nói: "Cô biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói, vậy thì những gì không nên nói hãy chôn chặt dưới đáy lòng. Nếu đại ca đã tin cô như vậy, thì tôi tự nhiên cũng sẽ tin tưởng cô, hy vọng cô không khiến tôi thất vọng.. còn nữa, chuyện này tôi sẽ điều tra. Vậy anh Hứa Phàm phiền cô chăm sóc giúp."

"Đương nhiên rồi." Tập Viện mỉm cười gật đầu.

Mang thai được 4 tháng, bụng Sở Hân Nhiên đã nổi lên rõ ràng. Đối với đứa nhỏ mấy tháng nữa sẽ được sinh ra, vô luận là Sở gia hay La gia đều cẩn thận coi như bảo bối. Mấy hôm trước đã đặt lịch đi bệnh viện kiểm tra thai sản, hôm nay La Dục Chương đã hủy toàn bộ lịch trình trong buổi sáng, tự mình đưa Sở Hân Nhiên tới bệnh viện.

"Để dì Trương dẫn em đi là được rồi, anh bận rộn như vậy, không cần phải đi cùng em đâu?" Sở Hân Nhiên chọc chọc mặt La Dục Chương hừ nói: "Gần đây vì hoàn thành công việc mà phải thường xuyên tăng ca, giờ anh lại nghỉ một buổi sáng, xem tối nay anh làm thế nào!"

La Dục Chương nắm tay Sở Hân Nhiên, thuận thế đưa tay lên môi hôn một cái, cười nói: "Hân Nhiên, em đang oán giận anh mấy tối nay không đúng giờ về nhà với em sao?"

"Nói… nói lung tung!" Sở Hân Nhiên rụt tay về, có chút chột dạ nhìn người người qua lại trong bệnh viện, trên mặt hiện ra tia đỏ ửng: "Mới không cần anh về nhà với em ấy."

"Hân Nhiên, có cần soi gương không? Em bây giờ chính là tiêu chuẩn khẩu thị tâm phi đấy." La Dục Chương cười chọc chọc cái mũi Sở Hân Nhiên, ngay sau đó thấp giọng dỗ dành: "Đừng tức giận, đừng giận anh nhé, xong việc lần này về sau thì tốt rồi. Sau này, anh khẳng định mỗi ngày đều về ăn cơm cùng em, nhé?"

"…Hừ."

La Dục Chương nhìn vợ yêu nhà mình từ khi mang thai tới nay, tính tình càng ngày càng mạnh bạo, trong lòng mềm mại hơn hẳn: "Còn nữa, trời đất bao la, không phải bà xã là lớn nhất sao. Cho dù có phải thức suốt đêm làm việc, cũng phải đi cùng bà xã tới bệnh viện kiểm tra thân thể, có phải không?"

Nói xong duỗi nhẹ tay xoa xoa bụng Sở Hân Nhiên cười nói: "Giờ con chúng ta cũng đã được 4 tháng rồi, qua một tháng nữa, là có thể cảm nhận được máy thai đúng không? Hân Nhiên… cám ơn em, anh thực hạnh phúc."

Sở Hân Nhiên vốn đang đỏ mặt nghe thấy lời này lại càng như sắp bị thiêu cháy. Tầm mắt trái phải nhìn chung quanh một vòng toàn các bà bầu đang chờ khám, miệng khô khốc nói: "Ừm… A Dục, em có chút khát nước."

"Khát?" La Dục Chương nghĩ nghĩ: "Vậy anh ra ngoài mua nước cho em? Em ở trong này một mình được chứ?"

"Xin anh đó, anh chỉ đi có một chút thôi, có gì mà không được chứ?" Sở Hân Nhiên trắng mắt lườm La Dục Chương một cái: "Nơi này có nhiều người như vậy…trước em còn mấy người nữa, chờ tới khi anh về khẳng định vẫn chưa tới lượt em đâu, không sao."

"Vậy được rồi, em cẩn thận chút, anh sẽ lập tức trở lại." La Dục Chương nghĩ nghĩ, vẫn thỏa hiệp. Khẽ hôn Sở Hân Nhiên một cái sau đó chạy ra ngoài bệnh viện mua đồ uống và điểm tâm.

La Dục Chương đi rồi, Sở Hân Nhiên một mình ngồi chờ có chút nhàm chán. Nghĩ nghĩ định lấy di động ra chơi game giết thời gian, nhưng vừa sờ vào túi áo trống rỗng, Sở Hân Nhiên mới nhớ ra, từ sau khi mang thai, vì mọi người trong nhà sợ chất phóng xạ ảnh hưởng tới đứa bé nên di động của cô đã bị lấy đi. Bình thường ngay cả muốn gọi điện thoại cũng có người giám thị số giây. Nhiều hơn 1 phút liền không cho phép.

Sở Hân Nhiên bi phẫn, đưa tay xoa xoa bụng mình, không khỏi nhỏ giọng lầm bầm: "Bảo bối à, mẹ vì con mà khổ như vậy, về sau con nhất định phải hiếu thuận với mẹ đấy biết chưa, nếu không… nếu không sẽ đánh đòn con. Ừm, kêu ba ba đánh mông con!"

Vừa nói xong, Sở Hân Nhiên ngồi tưởng tượng hình ảnh khi đó, nhất thời tâm tình không khỏi khoái trá hơn.

Sở Hân Nhiên vui vẻ chờ La Dục Chương trở về, nhưng bất ngờ, dư quang khóe mắt lại đột nhiên thấy một thân ảnh ngồi xuống bên cạnh mình. Nghiêng đầu, Sở Hân Nhiên theo bản năng đánh giá nam nhân bên cạnh.

Thoạt nhìn là một nam nhân tuổi trẻ, mặc quần áo da màu đen. Trông không cao lắm, còn hơi gầy gò mảnh khảnh. Làn da nam nhân có chút trắng bệch như bị bệnh, ngũ quan cũng coi như thanh tú, nhưng không hiểu vì sao, lại khiến người ta có một loại cảm giác lạnh sống lưng.

Tuy rằng nam nhân này khiến Sở Hân Nhiên có cảm giác không thoải mái, nhưng theo phép lịch sự, khi nam nhân nhìn cô, Sở Hân Nhiên vẫn mỉm cười coi như chào hỏi với gã một chút. Nhưng không nghĩ tới, nam nhân kia sau khi nheo mắt nhìn cô lại cứ như vậy thẳng tưng nhìn chằm chằm cô.

Ánh mắt nam nhân thâm trầm giống như mắt rắn, tầm mắt chiếu lên người cô, luôn toát ra một loại âm lãnh khó nói nên lời, Sở Hân Nhiên cảm giác da đầu cô như sắp nổ tung.

"Cô… mang thai." Nam nhân đột nhiên mở miệng, thanh âm có chút bén nhọn, ngữ khí cổ quái khó tả.

"Vâng, đúng vậy." Sở Hân Nhiên miễn cưỡng mỉm cười một chút: "Anh cũng tới đưa vợ đi khám sao?"

"Vợ? A… ha hả, tôi sao đã có vợ?" Nam nhân giống như bị thần kinh mà cả người hơi co giật: "Có vợ… người đó sẽ không cần tôi. A… không đúng, hiện tại, người đó cũng không cần tôi. Nếu có vợ, người đó sẽ càng không thèm liếc mắt nhìn tôi lấy một cái."

Sở Hân Nhiên cảm giác toàn thân có chút cứng ngắc: "Ha ha, anh nói gì vậy, tôi nghe không hiểu."

Nam nhân cổ quái nhìn cô một cái, thấp giọng cười: "Cô nói xem, nếu tôi cũng có thể sinh con… người đó có thể nhìn tôi nhiều hơn không?"

….Anh ta là đồ điên! Sở Hân Nhiên qua quýt gật đầu, có chút bối rối từ ghế đứng dậy: "Ah, chồng tôi sắp về rồi, tôi muốn đi tìm chồng tôi…" nói xong, không đợi nam nhân kia nói nữa, có chút hấp tấp mà chạy ra

ngoài bệnh viện.

"Hân Nhiên? sao em lại ra đây?" còn chưa chờ Sở Hân Nhiên đi ra khỏi bệnh viện, thì La Dục Chương đã mua xong trà sữa cùng điểm tâm quay trở về. Nhìn Sở Hân Nhiên đang vội vàng chạy tới, có chút kỳ quái gọi một tiếng.

"A Dục?" Sở Hân Nhiên ngẩng đầu nhìn La Dục Chương, lúc này mới khẽ thả lòng một chút. Bước nhanh vài bước tới bên cạnh hắn, rốt cục cảm thấy cảm giác không thoải mái vừa rồi chậm rãi lui đi.

"Làm sao vậy?" La Dục Chương vươn tay vuốt ve tóc Sở Hân Nhiên, cùng cô quay trở về chỗ khám bệnh.

"Vừa rồi em gặp một người điên." Sở Hân Nhiên nhíu mày, tựa hồ nghĩ xem phải miêu tả nam nhân vừa nhìn thấy lúc nãy như thế nào: "Anh ta nói nếu mình có thể mang thai thì tốt rồi… ai nha, em cũng không biết nên nói thế nào, dù sao cũng rất không bình thường… anh ta liếc mắt nhìn em một cái, em đều sợ tới phát hoảng."

"A?" La Dục Chương híp mắt, nhưng cũng không hỏi kỹ "Được rồi, được rồi, đừng sợ, anh vào cùng với em, nhé?"

"Vâng… ah? Anh không nhìn thấy à?" Sở Hân Nhiên quét mắt nhìn đám người chung quanh một vòng, chun mũi: "Mới vừa rồi còn ngồi ở đây mà…"

"Chắc là bỏ đi rồi. không sao đâu, dù sao cũng không liên quan gì tới chúng ta… đúng rồi, em uống trà sữa đi, vẫn còn nóng." La Dục Chương đưa túi đồ cầm trong tay cho Sở Hân Nhiên: "Còn có một miếng bánh ngọt vị trà xanh, không mua nhầm chứ?"

Sở Hân Nhiên hai mắt cười cong cong: "A Dục, em yêu anh nhất."

"Ừ, anh cũng yêu em." La Dục Chương khẽ nhéo nhéo mặt Sở Hân Nhiên, cười phụ họa, nhưng khi dư quang con ngươi lại khẽ liếc tới chỗ có một thân ảnh màu đen, đột nhiên trở nên âm lãnh hơn.

Đêm khuya, văn phòng tổng tài công ty La thị.

"Tôi đã nói rất rõ ràng với cậu rồi." La Dục Chương nhìn nam nhân đang đứng đối diện hơi hơi cúi mình, trông có vẻ như có bệnh, khẽ nói: " A Thành, tôi đã nói với cậu, không được xuất hiện trước mặt Hân Nhiên… hôm nay cậu làm vậy là có ý gì? Đây là đang khiêu khích với lời tôi nói sao?"

"Không, không, thiếu gia, thiếu gia, tôi không phải…" A Thành cả người đều co rúm lại, trông lại càng có vẻ đáng thương: "Tôi chỉ là… tôi chỉ là…"

"Chỉ là cái gì? Là muốn nhìn thiếu phu nhân rốt cuộc là thần thánh phương nào sao?" thanh âm La Dục

Chương đều lạnh xuống: “Hay là cậu muốn nhìn xem địa vị của cậu ở chỗ tôi là cái dạng gì? Hay muốn thử xem cậu làm trái mệnh lệnh của tôi, tôi có lấy mạng cậu không hả?!”

“Thiếu gia….”

“Đinh linh linh, đinh linh linh…”

Ngay khi không khí trong văn phòng căng thẳng tới cực điểm thì một tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ không khí giương cung bạt kiếm tại đây. La Dục Chương quay đầu cầm di động lên, thấy cái tên đang hiện trên màn hình, biểu tình trên mặt cũng hòa hoãn lại, vươn tay ra hiệu “câm miệng” với A Thành, sau đó đi ra một chỗ khác nghe điện thoại.

“Ha ha, bây giờ là 11 giờ 13 phút giờ Bắc Kinh, với thân phận là tổng tài phu nhân của La Dục Chương, em có quyền gọi tới kiểm tra. Hừ hừ, mau báo cáo vị trí hiện tại của anh, bên cạnh có ai đang làm việc cùng không, toàn bộ đều khai báo hết!”

La Dục Chương cong cong khóe môi: “Báo cáo sếp, anh hiện tại đang ở trong văn phòng tổng tài công ty La thị, cẩn trọng xử lý toàn bộ công tác sáng nay hoãn lại, về phần người bên cạnh….”

“Hử?”

“Còn có một nam trợ lý nữa, báo cáo xong.”

“Được rồi, miễn cưỡng đủ tư cách.” Bên kia Sở Hân Nhiên cười khanh khách: “Chuyện anh còn chưa làm xong sao? vậy em không quấy rầy anh nữa.”

“Không sao, chỉ còn một chút chuyện dang dở thôi. chờ một lát anh liền về ngay.” La Dục Chương ôn nhu cười nói.

“Vậy em chờ anh nhé?” Sở Hân Nhiên hỏi.

“Đừng. Bây giờ em đang dưỡng thai, đừng cố quá sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe.” La Dục Chương vội ngăn cản: “Đi ngủ sớm một chút.”

“Được rồi, được rồi… em đột nhiên phát hiện, từ khi có con, anh không còn yêu em nhất nữa. Hừ, quá đáng!” Sở Hân Nhiên đầu dây căm giận nói: “Yêu cầu đền bù một cái hôn chúc ngủ ngon!”

La Dục Chương lấy tay đỡ trán, bất đắc dĩ đối với điện thoại hôn chụt một cái: “Được chưa, vừa lòng?”

“Miễn cưỡng coi như được… còn nữa, nhớ về sớm một chút.” Nói xong, không đợi La Dục Chương dặn dò

thêm cái gì, Sở Hân Nhiên đã mạnh mẽ cúp máy.

Đầu kia vừa cúp máy, bên này La Dục Chương liền nhận được tin nhắn của Sở Hân Nhiên. mở ra đọc liền thấy bên kia viết [*chăm chỉ làm việc, về sớm một chút. Yêu anh* (3)] nhất thời không khỏi bật cười.

La Dục Chương bên này cảm thấy ngọt ngào, thì A Thành bị lãng quên ở một bên cảm thấy mình sắp tức giận tới phát điên.

"Thiếu gia, thiếu gia… cô ta thực sự tốt như vậy sao? cô ta rõ ràng yếu ớt như vậy, tôi chỉ cần một tay cũng có thể…"

"A Thành!" khuôn mặt La Dục Chương lại âm trầm xuống: "Đừng có khiêu khích giới hạn của tôi. Hay là cậu thực sự cho rằng tôi không dám giết cậu?"

A Thành lại một lần nữa cúi đầu, một câu cũng không dám nhiều lời.

"Còn nữa, tôi hỏi cậu, chuyện Sở Tu và Hứa Phàm, cậu đã xử lý tới đâu rồi? Hứa Phàm đến giờ còn chưa tìm thấy?"

"Tôi, tôi vốn…nghe được tin Hứa Phàm được giấu ở một phòng khám tư nhân." A Thành vội biện bạch: "Nhưng phòng khám đó lại đột nhiên dừng hoạt động…"

"Cho nên, cậu vẫn chưa tìm được?" La Dục Chương nói cực kỳ nhẹ.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi thiếu gia, thực xin lỗi thiếu gia…"

"Thời giờ của tôi không còn nhiều, A Thành." La Dục Chương mỉm cười: "Tôi phải nắm chặt Sở gia trong tay, nếu không… tôi cũng không biết hậu quả về sau sẽ thế nào, cậu hiểu không?"

"Thiếu gia, tôi vẫn đang tích cực tìm, cho tôi thêm vài ngày, chỉ vài ngày thôi, tôi…" A Thành kích động, ngẩng đầu nhìn La Dục Chương.

"Tất nhiên vẫn phải tìm, nhưng mà, tôi không thể kéo dài thời gian như vậy." La Dục Chương nhìn chằm chằm A Thành, nhấn mạnh từng chữ nói: "Phía Sở Tu cậu làm cho gọn gẽ chút, mặt khác, tìm cơ hội tới bên cạnh Sở lão gia tử… trong thời điểm tất yếu, cái lão già đó cũng không cần giữ lại."

Hết chương 80

81. Chương 81

"Di Nhiên mau đi thay quần áo, nhớ ăn diện một chút, đi cùng ta ra ngoài gặp một người." Sở lão gia tử liếc mắt nhìn Sở Di Nhiên đã ăn diện trang điểm xinh đẹp, nhíu mày, thanh lãnh cứng rắn mở miệng ra lệnh.

"Ra ngoài gặp một người?" Sở Di Nhiên có chút không tình nguyện: "Cha, để hôm khác đi, hôm nay con đã có hẹn rồi."

"Hẹn? với bọn lang thang bụi đời hả?" Sở lão gia tử cười lạnh một tiếng: "Mày là Sở nhị tiểu thư, suốt ngày lông bông cùng với mấy cái tên côn đồ phố chợ làm loạn chẳng lẽ không cảm thấy mấy thân phận à? Con gái nhà người ta thì ăn mặc thục nữ đáng yêu, còn mày chưa dọa người ta sợ là may đấy! nhìn em gái mày xem, vừa nhu thuận vừa hiểu chuyện. Giờ được gả cho một người chồng tốt, cũng sắp làm mẹ tới nơi rồi… còn mày chẳng lẽ không thể khiến tao yên tâm hơn một chút sao?"

Sở Di Nhiên nghe xong lời này, sắc mặt lập tức liền khó coi: "Vâng, vâng, cái gì Sở Hân Nhiên cũng tốt, con cái gì cũng kém nó được chưa? Sở gia mấy đứa con chỉ có mình con là không tốt, ngay cả cái thằng Sở Cảnh đồng tính ghê tởm kia cũng xuất sắc hơn con gấp trăm ngàn lần đúng không?"

Sở lão gia tử lớn tiếng quát: "Mày dám lặp lại lần nữa tao xem?"

Sở Di Nhiên bị sắc mặt tức giận của Sở lão gia tử làm cho hoảng sợ, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu bỏ qua: "Cha từ nhỏ đã thiên vị Sở Hân Nhiên, con biết. Vâng, con không nhu thuận, không hiểu chuyện, nhưng điều này cũng không thể hoàn toàn trách con. Nếu cha cũng yêu thương con như yêu thương Hân Nhiên thì sao con có thể biến thành cái dạng này. Còn nữa, Sở Hân Nhiên gả cho nhà đó không phải cũng do cha se chỉ luồn kim sao? nếu lúc trước cha giới thiệu con cho La đại thiếu, tác hợp cho hai chúng con, nói không chừng hôm nay con mới chính là thiếu phu nhân La gia đấy!"

"Được, được lắm, Sở Di Nhiên, mày nói hay quá nhỉ!" Sở lão gia tử bị Sở Hân Nhiên làm cho bực mình: "Mày đã nói như vậy, thì tao cũng nói thật cho mày biết. năm đó tao vốn tính giới thiệu mày cho La Dục Chương, nhưng người ta nhìn mày chướng mắt. Em gái mày chẳng qua vô ý gặp mặt cậu ta, kết quả khiến La đại thiếu thương nhớ, vội vàng muốn đính hôn, Tất cả đều không phải do tao sắp xếp."

"Cha, cha nói bậy!" Sở Di Nhiên sắc mặt trắng bệch, ánh mắt lộ rõ sự oán độc: "Cha gạt con!"

"Mày xứng sao?" Sở lão gia tử nhìn cũng không muốn dù chỉ một cái liếc mắt tới Sở Di Nhiên, khoát tay nói: "Cút về phòng tẩy trang sạch sẽ cái mặt lem nhem của mày cho tao, mặc bộ váy lễ phục màu lam lần trước, trang điểm nhẹ nhàng thoải mái chút, tao cho mày nửa tiếng!"

Sở Di Nhiên ngay từ đầu còn chưa minh bạch ý tứ của lão gia tử, nhưng cẩn thận nghĩ lại, đột nhiên hiểu ra: "Cha, cha muốn đem con bán đi?"

"Nói bậy cái gì đó hả? mày lớn như vậy, não bị chó gặm mất rồi à?" Sở lão gia tử hừ lạnh một tiếng: "Tao dẫn mày tới gặp mặt chủ tịch của Lý thị, làm quen gặp mặt nhau."

Sở Di Nhiên đột nhiên thanh âm trở nên bén nhọn, gần như điên cuồng mà rống lên: "Chủ tịch Lý thị? Ông ta hơn con tận 20 tuổi đấy! con gái ông ta cũng chỉ kém con có 4, 5 tuổi! Cha muốn con tiếp cận ông ta sao?"

"Ồn cái gì mà ồn? mau cút về thay phòng quần áo!" Sở lão gia tử tức giận thật sự, rút khẩu súng từ trong ngực ra "rầm rầm" mà đập lên mặt bàn, khiến cả người Sở Di Nhiên run cả lên, tâm không cam lòng không nguyện nhưng chỉ có thể im bặt, cấm ngữ.

Sở gia hiện giờ vẫn do Sở lão gia tử làm chủ, ảnh hưởng của ông trước nay vẫn vậy, một khi nổi giận thì bất cứ ai cũng không dám chống lại. Sở Di Nhiên đáy lòng căm hận cắn chặt răng, nhưng lại không dám chính diện chống đối lão gia tử. Phẫn hận liếc nhìn khẩu súng trên bàn, quay đầu dẫm giày cao gót cộp cộp lên sàn nhà trở về phòng.

Vừa đóng cửa phòng, lửa giận trong lòng Sở Di Nhiên càng vô pháp ẩn nhẫn. Ngần ấy năm, cô quả thật đã nghẹn khuất không thể chịu đựng được nữa. Sở Tu chèn ép, không sao, tốt xấu gì đó cũng là anh trai cùng cha cùng mẹ với cô, hơn nữa, năng lực của cô không bằng Sở Tu, cô nhịn. nhưng ngay sau đó, địa vị của Sở Hân Nhiên cũng bắt đầu vượt qua cô. Nhưng cái đứa em gái chỉ cùng cha đó, có địa vị cao hay không nó cũng chả để ý, suốt ngày chỉ đùa nghịch với hoa cỏ. Yếu đuối vô năng tới cực điểm, cố tình mỗi người trong Sở gia đều coi cô ta như bảo bối mà che chở.

Cũng tốt, Sở Hân Nhiên dù sao cũng là con gái, tóm lại vẫn bị một cái lễ cưới gả ra ngoài. Sở gia không có khả năng trao vào trong tay nó, đơn giản nó cũng chả thèm quan tâm tới cái vị trí đó. nhưng sắp tới, con nhỏ đó sinh con cư nhiên cũng bắt đầu làm ảnh hưởng tới địa vị của cô. Lại thêm Sở Tu come out mình là người đồng tính, làm em gái anh ta, cô tuy rằng cảm thấy khiếp sợ, ghê tởm, cảm thấy Sở Tu đã phá hủy thanh danh cả nhà, nhưng đồng thời cô cũng cảm thấy mừng thầm trong lòng.

Sở gia không có khả năng giao cho một tên đồng tính luyến ái, cũng không có khả năng giao cho Sở Hân Nhiên đã được gả ra ngoài, tính đi tính lại, chắc chắn sẽ giao vào tay mình đi? cho dù cha bắt cô cả đời không lấy chồng cũng chả sao. dù sao đến lúc đó cô chỉ cần tìm một nam nhân có gen tốt, tùy tiện sinh một đứa con, rồi sau đó truyền lại Sở gia cho nó, còn không phải được rồi sao? Nhưng mà, không nghĩ tới Sở lão gia tử thế nhưng cho tới tận bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới cô! Thậm chí có thể giao Sở gia cho cái tên con hoang Sở Cảnh kia cũng không đưa cho cô!

Hừ, giờ thì xong rồi, lão gia tử thế nhưng muốn đem cô gả ra ngoài để kéo thêm một đồng minh? Nằm mơ! Sở gia này vốn thuộc về cô!

Sở Di Nhiên hít sâu một hơi, cố gắng khiến mình bình tĩnh lại. Lấy di động ra, tìm một số điện thoại, do dự một lát, vẫn quyết đoán ấn gọi.

"A, Sở gia nhị tiểu thư?" đầu dây vang lên thanh âm một nam nhân trẻ tuổi, âm sắc có chút kỳ quái khiến người nghe không thấy thoải mái.

Sở Di Nhiên nhớ tới nam nhân sắc mặt trắng bệch cùng đôi mắt âm trầm sắc bén kia, trong mắt xẹt qua tia chán ghét, nhưng giọng nói qua điện thoại vẫn cố chịu đựng lửa giận mở miệng: "Đúng, là tôi."

"Bây giờ gọi điện tới, xem ra Sở nhị tiểu thư đã có câu trả lời với đề nghị của tôi?" nam nhân đầu dây hắc hắc mỉm cười, tiếng cười cổ quái không nói nên lời: "Tôi thiệt tình hy vọng câu trả lời của Sở nhị tiểu thư có thể khiến tôi vừa lòng."

Sở Di Nhiên trầm mặc một hồi, nghĩ nghĩ thấp giọng nói: "Anh xác định nếu tôi hợp tác cùng anh, anh có thể giúp tôi ngồi lên vị trí gia chủ Sở gia chứ?"

"Đương nhiên, tôi có thể đại diện cho ông chủ của tôi đồng ý với cô, chúng tôi tuyệt đối là đồng bọn trung thành nhất của cô." Nam nhân thấp giọng cười nói.

"Nói không bằng chứng, kêu tôi như thế nào tín nhiệm anh đây?" Sở Di Nhiên hỏi ngược lại.

"Nhưng trừ bỏ tin tưởng chúng tôi, cô chẳng lẽ còn biện pháp nào tốt hơn sao?" Nam nhân đối với sự hoài nghi của Sở Di Nhiên không chút để ý: "Cô xem, chỉ cần cô giải quyết Sở lão gia tử, cô sẽ trở thành đại đương gia Sở gia. Sở đại thiếu cùng người yêu của anh ta chúng tôi sẽ giúp cô giải quyết, Sở tam tiểu thư đã gả ra ngoài, không có quyền tranh đoạt quyền thừa kế với cô, Sở tứ thiếu gia đã được gả cho nam nhân, lại không định cư ở trong nước, càng không có uy hiếp với cô… mặc dù là có nhưng chờ tới khi cô ngồi lên vị trí gia chủ Sở gia rồi, muốn diệt trừ Sở tứ thiếu gia cũng không phải quá dễ dàng sao."

"Chuyện này…" Sở Di Nhiên có chút động tâm.

"Nghĩ lại mà xem, đến lúc đó toàn bộ Sở gia đều là của cô, cô muốn làm gì thì sẽ không có ai phản đối." Nam nhân giống như dụ dỗ nói: "Sẽ không còn ai khinh thường cô, coi nhẹ cô, cô sẽ thay cha cô trở thành lão đại hắc đạo mới. Đến lúc đó bất kể người quen hay không quen đều thi nhau lấy lòng cô. Không còn ai ép cô làm chuyện mình không thích…"

Trong mắt Sở Di Nhiên lóe ánh sáng tham lam, bàn tay trắng nõn cầm chặt di động: "Được, ok, tôi đáp ứng anh! nhưng mà… đại ca tôi… ông chủ các anh…"

"Hắc, không cần lo lắng Sở nhị tiểu thư. Sở đại thiếu gia vì sao không nguyện ý tiếp nhận Sở gia? Đó là bởi vì điều kiện của lão gia tử, muốn tiếp nhận Sở gia thì nhất định phải chia tay tiểu tình nhân của anh ta. Nhưng nếu lão gia tử chết rồi? vậy điều kiện kia không cần tồn tại, Sở đại thiếu vẫn là người thừa kế chính quy, đến lúc đó, anh ta trở về thì cô chả là cái gì hết. Cho nên Sở đại thiếu gia phải bị diệt trừ, vô luận là đối với chúng tôi hay với chính cô, điều này bắt buộc phải làm." Nam nhân bén nhọn nói.

"Thật sao?" Sở Di Nhiên hoảng hốt một chút, nhưng ngay sau đó trong mắt lóe lên thần sắc âm độc: "Được, tôi nghe anh."

"Như vậy, tối mai 7 giờ gặp nhau tại chỗ cũ … tôi sẽ đưa cho cô mấy thứ." Nam nhân như bị thần kinh mà cười rộ lên: "Để Sở lão gia tử sớm nghỉ ngơi một chút đi."

Sở Di Nhiên cúp điện thoại, cảm giác cả người có chút vô lực. Đi vào nhà vệ sinh trong phòng rửa mặt rửa tay thật sạch, rồi thay một bộ xiêm y lộng lẫy lại lần nữa tự trang điểm cho bản thân. Bộ váy màu lam sắc

khiến Sở Di Nhiên có vẻ phá lệ mê người, nhưng lúc này, trong cặp mắt kia lại tràn ngập sự âm u toan tính, ngược lại đã vô tình phá hủy mỹ cảm của bản thân.

"Lão già… Sở Hân Nhiên…. Sở Cảnh…. a, ha hả…" Sở Di Nhiên viết xong nét bút cuối cùng, thanh thản đứng lên: "Các người, đều chờ đó cho tôi!"

Trong một biệt thự nhỏ ở ngoại ô, Sở Cảnh an tĩnh ngồi trên ghế, cẩn thận nhớ lại tư liệu mật mới được gửi tới.

Cậu hiện tại dám khẳng định, thế lực đang tìm kiếm tung tích của Hứa Phàm xác thực không chỉ có một mình ông già. Nhưng thế lực kia muốn tìm Hứa Phàm rốt cuộc để làm gì? Là giết hay là cứu? nếu nói muốn tới cứu người, cậu thật sự không nghĩ ra ai có liên quan tới Hứa Phàm hoặc là Sở Tu lại tất yếu phải lén lút tìm kiếm tung tích của Hứa Phàm như vậy. Nếu là bạn của bọn họ, tự nhiên đã sớm liên lạc với đại ca. Nhưng thực hiển nhiên, đại ca lại không nhận được bất kỳ thông tri thiện ý nào. Như vậy…chỉ có thể là một thế lực cũng muốn giết Hứa Phàm mà thôi?

Nhưng vấn đề là, tại sao bọn họ lại muốn giết Hứa Phàm? Cá nhân Hứa Phàm bối cảnh trong sạch, nếu muốn gây phiền toái cho đại ca thì tại sao lại không gây hấn trực tiếp với đại ca mà lại mặc kệ, cứ liên tiếp đi tìm Hứa Phàm trước? Hay là…Bọn họ đều muốn tiêu diệt cả đại ca và anh Hứa Phàm, hay là do anh ấy tương đối dễ xuống tay hơn chút, hoặc là…Bọn họ muốn dùng Hứa Phàm để che dấu gì đó? Che dấu…vậy mục tiêu cuối cùng của bọn họ là… Sở Tu?

Sở Cảnh lanh lợi nghĩ, nếu giết đại ca, ông già tự nhiên sẽ không đồng ý, cho nên những người này khẳng định không phải là thuộc hạ của ông già. Nhưng, nếu giết hai người họ, vậy người được lợi lớn nhất là ai?

…. Sở Di Nhiên?

Sở Cảnh càng nghĩ, cuối cùng chỉ có thể nghĩ tới Sở nhị tiểu thư cơ hồ đã bị cậu xem nhẹ. Nếu Sở Tu chết, như vậy Sở gia chỉ còn lại 3 người là chị ta, Sở Hân Nhiên và mình. Sở Hân Nhiên đã xuất giá, cậu cũng định cư ở nước ngoài, trực tiếp được lợi trong vụ này chỉ còn lại duy nhất Sở nhị tiểu thư.

Cũng không đúng. Sở Cảnh nhíu nhíu mày, đối với con người Sở Di Nhiên, Sở Cảnh cũng có chút hiểu biết. Không có tâm nhãn, làm việc lại cực đoan, nếu nói tới âm mưu quỷ kế, chị ta tuyệt đối không thể nghĩ ra được. Chị ta vốn không có đầu óc. Hơn nữa ông già là một người cực kỳ bảo thủ, tuyệt đối sẽ không bao giờ nghĩ tới việc giao Sở gia vào tay một nữ nhân. Cho nên cậu dám khẳng định, cho dù Sở Di Nhiên có ở trong nhà chính bao nhiêu năm, với năng lực của ông già thì trong tay chị ta chắc chắn sẽ không có một thủ hạ nào tuyệt đối phục tùng chị ta. Còn việc đi tìm lính đánh thuê gì đó, Sở Cảnh nghĩ, cho tới tận bây giờ chị ta là loại nữ nhân tiêu tiền như nước khẳng định chả tích cóp được chút tiền gì để mà đi thuê. Cho nên việc này không có khả năng là Sở Di Nhiên làm.

Không, không, có thể là… không có khả năng do một mình chị ta làm. Sở Cảnh nheo mắt, cảm giác giống như đã nắm chắc cái gì đó, nhưng rồi vẫn không rõ ràng lắm. Mặc kệ thế nào, cậu bên này mải bảo vệ anh Hứa Phàm thì đại ca bên kia chắc cũng không quá yên ổn.

Tả Dĩ Uyên cùng Thành Trì bản bạc chi tiết các điều khoản hợp đồng xong, lại cò kè mặc cả căng thẳng kéo dài gần 2 ngày, song phương rốt cục mới cùng đặt bút ký tên vào hợp đồng. Vấn đề bên vùng Tam Giác Vàng coi như được giải quyết, không đợi hắn kịp nghỉ ngơi một chút, một cú điện thoại của Rendia đã lôi hắn về Anh quốc.

"Ai nha, L đại boss của chúng ta sao lại tiều tụy thế này? Sở Cảnh đâu? Sao lại không ở bên cạnh hảo hảo chăm sóc đại boss L? Tôi là người ngoài còn thấy xót, chẳng lẽ cậu ta không thấy đau lòng sao?"

Vừa nghe thấy giọng nói hoa lệ này, Tả Dĩ Uyên liền cảm thấy răng có chút đau. Ngẩng đầu nhìn về hướng phát ra tiếng nói, quả nhiên thấy một yêu nghiệt tựa tiếu phi tiếu đứng dựa vào tường, kiêu ngạo, bệ vệ khiến người ta nhìn muốn nín thở.

Tô Mặc hừ cười một tiếng, nghiêng đầu nhìn Tả Dĩ Uyên: "Hay là, Sở Cảnh đáng yêu của chúng ta rốt cục đã nhận ra bộ mặt thật của cậu, cho nên quyết đoán vứt bỏ cậu lại đi tìm chân ái mới? Sao, L, có cần tôi tới an ủi cậu không?"

Tả Dĩ Uyên điều chỉnh lại biểu tình, không chớp mắt nhìn Tô Mặc, thanh âm ôn hòa êm tai: "Không cần, tôi và A Cảnh tình cảm vẫn rất tốt đẹp… cụ thể chi tiết thì không cần đem ra khoe khoang, dù sao ở đây cũng có người đang rơi vào trạng thái thất tình…Sao rồi, anh còn chưa quên đại thiếu gia anh gặp được trong khi làm nhiệm vụ kia chứ?"

Đôi mắt Tô Mặc hơi lạnh lùng, hừ cười nói: "Chậc, không ngờ L công việc bận rộn như vậy vẫn còn thời gian quan tâm tới tôi? Thật quá tốt bụng, tôi đã cảm động tới độ muốn lấy thân báo đáo nhưng lại không biết làm thế nào?"

"Khỏi cần." Tả Dĩ Uyên một ánh mắt cũng không thèm cho Tô Mặc, lập tức đi vào trong phòng. Bên trong, Rendia và Lacey đang ngồi cạnh nhau không biết đang thảo luận cái gì, thấy Tả Dĩ Uyên đi vào, Lacey liền vươn tay ra chào hỏi hắn.

"Rendia, từ khi nào thì chị và Interpol lại hợp cùng một chỗ vậy?" Tả Dĩ Uyên hướng về phía Rendia nhíu mày hỏi.

Tô Mặc đi theo sau Tả Dĩ Uyên bước vào, thong thả mà ngồi xuống ghế sa lông đơn, tư thái biếng nhác nói: "L, Lời này của cậu sai rồi, tôi hiện tại không còn là người của Interpol nữa."

"A?" Tả Dĩ Uyên có chút kinh ngạc, tuy rằng nghe nói Tô Mặc cùng mấy ông sếp của anh ta đối chọi đã lâu rồi, nhưng không ngờ anh ta cư nhiên cứ như vậy nói đi là đi: "Không làm cảnh sát vậy anh định làm gì? Đói chết đầu đường hả?"

"Không, tôi chuẩn bị mở cửa hàng." Tô Mặc cười ái muội.

"Mở cửa hàng, vậy kinh doanh cái gì?" Tả Dĩ Uyên nhìn Tô Mặc.

"Cậu cảm thấy… cửa hàng bán đồ tình thú thế nào?" Tô Mặc tròn mắt nhìn: "Hoan nghênh cậu và vợ tới ủng hộ cửa tiệm. Đến lúc đó sẽ cho các cậu giá ưu đãi, thế nào?"

Tả Dĩ Uyên ha ha bật cười: "Xin thứ miễn cho kẻ bất tài."

"Được rồi, được rồi, hai người đừng đấu võ mồm nữa, L, cậu trước hết lại đây xem Tô đã mang tới cái gì đến cho chúng ta này." Rendia bật cười nhìn hai con gà chọi trước mặt, vẫy vẫy tay, gọi cả hai tới gần chỗ mình: "Còn nhớ mấy cảnh sát Nga chết sau lần chuyển hàng trước không? Tô đã đưa cho chúng ta cái này."

Nói xong, đưa ảnh chụp qua. Trong ảnh là khuôn mặt nghiêng của một nam nhân. Cả người mặc một bộ đồ da màu đen, làn da màu trắng bệch khiến gã thoạt nhìn có chút u tối, vóc dáng không quá cao, thậm chí là nhỏ gầy mảnh khảnh.

"Tôi thật không ngờ Tô đại đội trưởng thế nhưng cũng bắt đầu có sở thích giúp người?" Tả Dĩ Uyên thu hồi tầm mắt mình, mỉm cười nhìn về phía nam nhân xinh đẹp giống như người không xương ngồi tựa trên ghế sa lông ở đối diện.

"Cám ơn khích lệ." Tô Mặc phất phất tay, lười biếng nói: "Nhưng mà tôi cũng không phải không có điều kiện. Cậu cũng biết, một khi rời khỏi tổ chức Interpol, khó tránh khỏi sẽ gặp chút phiền toái nho nhỏ…Tôi lại là người văn minh, đánh không lại cũng không biết mắng chửi, cho nên tôi hy vọng trong thời gian này, cậu và Miss Rendia có thể che chở cho tôi chút xíu."

"Anh lại gặp phải người nào?" Tả Dĩ Uyên hiểu rõ.

"Lời này của cậu cũng thật quan tâm tôi." Tô Mặc rầm rì: "So với mấy người buôn bán vũ khí nguy hiểm như các cậu, tôi đây chỉ là một cảnh sát nho nhỏ muốn bao nhiêu thuần lương có bấy nhiêu thuần lương."

Tả Dĩ Uyên đối với câu nói này không dám bình luận, cúi đầu một lần nữa thật cẩn thận xem ảnh chụp, cau mày nói: "Trừ bỏ bức ảnh này, không còn tin tức nào khác sao?"

Tô Mặc trở mình xem thường một cái: "Vụ án này lúc trước không phải do tôi tiếp nhận, có thể giúp các cậu lấy được ảnh chụp này đã là cực hạn rồi. Nhưng nếu đã có ảnh chụp thì tôi tin tưởng với năng lực của mấy người nhất định có thể nhanh chóng đem người bắt lại."

Tả Dĩ Uyên nhún vai, thả ảnh chụp lên bàn.

Tô Mặc thấy hắn không còn chuyện gì, duỗi thắt lưng lười biếng đứng dậy, chuẩn bị đi về ngủ một giấc, nhưng còn chưa đi được mấy bước, Tả Dĩ Uyên như đột nhiên nhớ ra điều gì đó đem người gọi lại.

"Này, tôi nói…"

“Huh?” Tô Mặc đầu cũng không thèm quay lại, lười biếng mà hừ mũi một cái.

“Lúc trước người kia của anh có phải tên Thành Trì không?” Tả Dĩ Uyên hỏi.

Tô Mặc dừng bước, lập tức trả lời: “Chuyện đã lâu như vậy rồi, sao tôi nhớ được?”

“Thật không?” Tả Dĩ Uyên cười cười, cảm thấy phun trào: Nếu không nhớ rõ thì cả người anh căng thẳng như vậy làm gì? Chớp mắt, Tả Dĩ Uyên lại mở miệng nói: “Đúng rồi, tôi mới từ Tam Giác Vàng về, anh biết không, ở đó gần đây mới đổi một lão đại mới, hình như tên là Thành Trì… Tô Mặc, anh nói xem có trùng hợp không?”

Tô Mặc không trả lời, chỉ đóng sầm cửa lại. một tiếng “Rầm” này chứng tỏ tâm tình người đóng cửa không được tốt đẹp cho lắm.

Thành Trì? Tô Mặc khẽ nheo mắt lại… thật sự là một cái tên đã quá lâu rồi.

“L, cậu gặp người yêu của Tô sao?” Lacey hóng hớt sán lại gần.

“Là người yêu cũ, tôi muốn một ly Latte, cám ơn.” Tả Dĩ Uyên mỉm cười với Lacey.

Lacey thở dài, lùi nửa bước, lấy lòng nhìn Rendia: “Honey, em có muốn uống không? Anh giúp em pha một ly?”

“Em chỉ cần nước lọc là được rồi.” Rendia không ngẩng đầu lên nói. Nhưng Lacey giống như có được bảo bối trong tay, vẻ mặt cao hứng đi sang căn phòng bên cạnh, hưng trí bừng bừng đi lấy nước.

“Sao? có vẻ có chuyện vui à?” Tả Dĩ Uyên hứng thú nhìn theo bóng Lacey giống như trung khuyển, lại nhìn nhìn nữ vương hàng thật giá thật ngồi cạnh mình, nhịn không được nở nụ cười.

Rendia ngẩng đầu liếc nhìn Tả Dĩ Uyên một cái, vừa không phủ nhận vừa không thừa nhận, nhưng bên môi mang theo ý cười nồng đậm, để lộ ra chút hương vị hạnh phúc không che dấu.

Tả Dĩ Uyên lập tức hiểu ra, thu lại ý cười, nghiêm túc nói: “Khó có khi gặp được một người chị thích cũng thích chị, hơn nữa lại còn là nam nhân không thèm muốn tài sản của chị, nếu thích hợp, không bằng nhanh chóng gả luôn đi. Miss Rendia, tuy rằng hơi vô lễ nhưng tôi không thể không nhắc chị rằng chị đã không còn trẻ nữa.”

Rendia trắng mắt lườm Tả Dĩ Uyên một cái: “Cám ơn cậu đã nhắc nhở. Tôi biết tôi đáng tuổi mẹ của bảo bối nhà cậu… những lời này cậu cũng đã nói một lần rồi không phải sao? Hơn nữa, Mr L, cậu có thể đừng huơ huơ tay trái của cậu trước mặt tôi không? Chiếc nhẫn kim cương của cậu thật sự rất chói mắt.”

Tả Dĩ Uyên lịch thiệp mỉm cười: "Tôi cố ý đấy, chị ghen tị à?"

Rendia đối với lão bằng hữu quen biết nhiều năm này, nhất thời không biết nên dùng ngôn ngữ gì để mắng chửi loại hành vi ấu trĩ của cái tên nhàn chán này. Càng không thể nói chính là, cái tên Tả Dĩ Uyên cùng cô kẻ tám lạng người nửa cân này rốt cục cũng bị một người thu phục hoàn toàn, nhưng cô vẫn còn chút do dự. Loại thời điểm này mà phải nhìn… bộ dạng Tả Dĩ Uyên trước mặt cô bày ra vẻ hạnh phúc ngời ngời, trong lòng thầm cô cũng thầm có chút hâm mộ.

"Hắc, L, latte của anh." Khi nói chuyện, Lacey bưng một cái khay đi tới, đặt một tách cà phê trước mặt Tả Dĩ Uyên, lại đem một cốc nước ấm để xuống trước mặt Rendia, mỉm cười nói: "Nước, anh đã cho thêm chút mật ong, rất tốt cho thân thể em."

Nói xong, lại tò mò nhìn hai người, gãi gãi đầu hỏi: "Hai người vừa nói gì vậy?"

"A, cái này…" Tả Dĩ Uyên nhấp một chút cà phê, vừa lòng cong cong khóe môi, tựa như vô ý nói: "Tôi và Rendia đang nói chuyện khi nào thì hai người mới kết hôn?"

Lacey mở to hai mắt quay đầu nhìn sang Rendia, kinh hỉ hỏi: "Honey, thật không?"

Rendia vốn muốn phản bác, nhưng nhìn vẻ mặt cao hứng của Lacey, đột nhiên cái gì cũng không nói ra được. Đúng rồi, cũng đã không còn trẻ trung gì nữa, còn gây sức ép cái gì đây? Anh ấy… tốt với mình như vậy, từ anh ấy, mình mới hiểu được cảm giác quý trọng là thế nào. Nói không chừng ở bên cạnh anh ấy, cũng là điều không tồi.

"Nhưng mà không có nhẫn cầu hôn." Tả Dĩ Uyên ngồi một bên thản nhiên nói chen vào.

"Ai nói không có!" Lacey lập tức phản bác, vươn tay sờ soạng trong túi áo, lấy ra một chiếc hộp nhung. Mở nắp hộp, bên trong rõ ràng hiện ra một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh: "Rendia, anh yêu em, em đồng ý gả cho anh đi!"

Rendia quả thực không biết phải nói gì cho phải, trợn tròn mắt: "Anh… anh khi nào thì mua?"

"Ngay sau hôm thổ lộ với em thì mua, vẫn luôn chuẩn bị sẵn sàng." Lacey vô tội nói.

"Oh my God!" Rendia vừa cảm động vừa buồn cười, nhìn Lacey không biết nói gì.

"Còn ngốc lăng cái gì, không mau đeo nhẫn cho người ta đi?" Tả Dĩ Uyên ngồi xem buồn cười, thúc giục Lacey, Lacey lúc này mới phản ứng, lấy tốc độ cực nhanh trực tiếp đeo nhẫn vào tay Rendia, sau đó cao hứng hôn lên môi cô một nụ hôn thật nồng nhiệt: "Được rồi, Mrs Rendia, giờ em đã là của anh!"

Rendia trợn mắt há mồm.

Tả Dĩ Uyên rốt cục không nhịn được cười ra tiếng, lấy di động ra chụp hai người kia một bức, sau đó nhắn tin gửi cho Sở Cảnh. sau một lúc, Sở Cảnh nhắn lại.

[Thay em chúc mừng hạnh phúc Rendia và Lacey, thuận tiện nói cho bọn họ biết, đây là lần cầu hôn kỳ lạ nhất em được thấy. PS: đột nhiên em cảm thấy, kỳ thật lần cầu hôn của chúng ta vẫn cực kỳ lãng mạn. Cuối cùng, em tại đại dương xa xôi hôn anh. Sở Cảnh]

82. Chương 82

Thời gian không nhanh không chậm trôi qua, đảo mắt đã tới cuối tháng 12. Với sự hỗ trợ tài chính của Tả Dĩ Uyên cộng thêm các mối quan hệ tích lũy nhiều năm của Sở Tu, Sở Cảnh đăng kí mở công ty Thịnh Thế cũng dần dần đi vào quỹ đạo. Sức khỏe của Hứa Phàm dưới sự điều trị tỉ mỉ của bác sỹ Tập, cũng đã gần như bình phục hoàn toàn. Sau khi hồi phục, liền trực tiếp bị Sở Cảnh đưa tới sân huấn luyện chuyên dụng được xây dựng dưới lòng đất, từ từ trải qua các bài tập bắn cùng huấn luyện thể năng dành riêng cho anh.

Lúc đầu, Hứa Phàm nhìn súng thật đạn thật còn thật sự hoảng sợ, nhưng sau 2 tháng huấn luyện, cũng có thể tập trung ổn định mà ngắm bắn vào bia. Tuy rằng năng lực có hạn, chỉ có thể bắn ngắm bia bất động, nhưng Sở Cảnh đối với việc này cũng đã rất hài lòng.

Hơn nữa, tuy rằng mỗi ngày đều nhắn tin gọi điện với Tả Dĩ Uyên, nhưng nghẹn khuất vì lâu ngày không được gặp mặt trực tiếp khiến hai người cực độ nôn nóng. Vì thế khẩn cấp ném mọi chuyện trong tay giao lại cho đại ca, rồi lưu lại một thủ hạ tinh nhuệ ở lại bên cạnh Hứa Phàm, Sở Cảnh liền dứt khoát phủi tay bỏ của chạy lấy người đi mất. Mỹ danh viết: cùng chồng trải qua lễ Giáng sinh.

Hứa Phàm đối với loại hành vi này của cậu tỏ vẻ đủ ghét bỏ.

Đương nhiên, Sở Cảnh cũng không quan tâm Hứa Phàm trách móc, nhưng Tả Dĩ Uyên lại cao hứng muốn chết. Hai tháng trời không được gặp nhau, vốn tương tư khó nhịn, hơn nữa Sở Cảnh lại tận lực câu dẫn. Tiểu biệt thắng tân hôn, thiên lôi câu địa hỏa gì đó… khụ khụ, cua đồng đại quân rầm rầm bò qua, chúng ta vẫn nên tắt đèn trước đi, tạm thời không nhắc tới.

Vì thế, Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh cứ như vậy trực tiếp ở trên giường trải qua lễ Giáng sinh, ngày hôm sau đêm Giáng sinh và cả ngày hôm sau của hôm sau đêm Giáng sinh… đợi cho tới khi bọn họ nghỉ ngơi dưỡng sức xong, rốt cục có thể an tâm mà thảo luận tình huống hiện nay, đã là chuyện của vài ngày sau đó.

"Ý anh là, dựa vào ảnh chụp của Tô Mặc, có thể phỏng đoán tổng bộ của gia tộc Matada, chính là ở ngay N thị?" Sở Cảnh nhíu nhíu mày: "Điều này không ổn lắm, tuy rằng mấy năm nay Sở gia đã không còn cường thịnh như mấy năm trước, nhưng ít nhất ở N thị tuyệt đối vẫn là số 1. Nếu nơi này có một ai buôn bán vũ khí, ông già nhất định sẽ không để yên mà đứng nhìn, mặc cho tên đó phát triển."

Tả Dĩ Uyên nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: "Không, A Cảnh, em có từng nghĩ là chúng ta đã nghĩ sai chỗ nào rồi không?"

"Là sao?" Sở Cảnh giương mắt hỏi Tả Dĩ Uyên.

"Gia tộc Matada lúc trước là bị anh và Rendia liên thủ tiêu diệt, theo lý mà nói, hẳn là sẽ không có cá lọt lưới… nếu có, có lẽ, người này khả năng ngay từ đầu đã không lộ mặt ở trong gia tộc đó." Tả Dĩ Uyên nói: "Hoặc là, ít nhất người bên ngoài không ai biết tới người này."

Sở Cảnh nghĩ nghĩ nói: "Ý anh là, con cái chi thứ trong gia tộc bọn họ?"

"Nói không chừng cũng có thể là con riêng của lão Matada." Tả Dĩ Uyên cười nói: "Cuộc hôn nhân của lão Matada và vợ lão là do gia tộc sắp xếp, trước khi kết hôn lão từng có một thời gian phong lưu. Nhưng vợ lão là một nhân vật lợi hại, sau khi kết hôn nghe nói lão Matada không dám đi lăng nhăng ở bên ngoài… trước khi vợ lão sinh con cho lão, lão Matada cũng có vài đứa con riêng nhưng sau đó đều kỳ quái gặp chuyện ngoài ý muốn, lão Matada đối với chuyện này cũng không có dị nghị gì, nhưng mà… ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ?"

"Vậy nghĩa là…" trong đầu Sở Cảnh hiện lên cái gì đó, dừng một chút, đem mọi suy nghĩ sắp xếp lại rõ ràng rồi mới chậm rãi nói: "Có lẽ lão Matada kiêng kị vợ lão cho nên đã đem đứa con cùng tình nhân tới nơi khác… có khả năng nhất chính là đang ở N thị? Mà đứa bé kia cũng không cam lòng không có được quyền thừa kế của gia tộc Matada, cho nên đã sớm lập kế hoạch đoạt lại thế lực gia tộc. chẳng qua, kế hoạch đó còn chưa được thực hiện hoặc là chưa hoàn thành thì đã bị anh và Rendia phá hủy. Cho nên hiện tại, gã mới nghĩ ra đủ mọi biện pháp, xuống tay trả thù từ chỗ các anh?"

"Tuy chỉ là phán đoán, nhưng anh cảm thấy phán đoán này tương đối hợp lý." Tả Dĩ Uyên nói: "tính cách lão Matada yếu đuối, không đủ tư cách là người đứng đầu. vợ lão lại quá mức cường thế, nhưng kiến thức hạn hẹp, không có tâm nhãn, không đủ khả năng trải qua khốn cảnh. Khó được có một đứa con có tư chất, nhưng thân thể không được tốt lắm, là một con ma bệnh. Nếu lúc trước anh và Rendia không ra tay, không quá vài năm, nói không chừng gia tộc Matada cũng sẽ tự đổi chủ cũng nên."

"A, người ta tân tân khổ khổ mưu toan chiếm đoạt lại đồ của người ta, còn chưa chính thức ra tay đã bị anh và Rendia phá hủy, trách không được gã muốn chĩa mũi dùi vào anh và gia tộc Prora của Rendia." Sở Cảnh hừ lạnh một tiếng, dừng một chút, lại nói: "Nhưng nếu thật sự dựa theo phương hướng này mà đi điều tra thì phạm vi có thể thu nhỏ rất nhiều."

Tả Dĩ Uyên gật đầu, nói: "Dựa vào độ tuổi tính ra, người này hẳn trong khoảng từ 30 tới 45 tuổi. Có thể đối với Tả gia và gia tộc Prora tiến hành vây đánh chặn đường, như vậy nhất định trong tay có một chút thế lực… ít nhất, thế lực này không phải là mới phát triển gần đây, tối thiểu là không phát triển từ N thị."

Sở Cảnh gật đầu: "Những điều này, em sẽ sai người đi điều tra… nhưng dù sao phạm vi vẫn có chút mơ hồ, kết quả cuối cùng vẫn phải làm một số loại trừ nhất định. Chắc cũng không quá dễ dàng."

Tả Dĩ Uyên khoát tay: "Không sao, chúng ta có thời gian mà, không phải sao?"

Sở Cảnh mỉm cười, đột nhiên nhớ ra cái gì, nói: "Đúng rồi, không phải anh nói Tô Mặc đưa cho anh một bức ảnh sao? mau đưa em xem thử."

"Ảnh chụp vẫn để ở chỗ Rendia, nhưng chỗ anh có hình quét…để anh gửi cho em." Tả Dĩ Uyên nói.

"Cũng được." Sở Cảnh lên tiếng, vừa nâng mắt, bỗng phát hiện Tả Dĩ Uyên lại vẻ mặt phát dục, biểu tình cầu bất mãn nhìn mình, nhất thời nhướn mày, cảm giác mặt sau lại ân ẩn phiếm đau: "Tả, anh định làm gì?"

Tả Dĩ Uyên khẽ ôm eo Sở Cảnh, ái muội phả nhiệt khí lên tai cậu, hơi đỉnh đỉnh hạ thân, cười nói: "Anh muốn làm gì, em còn không biết sao?"

Khuôn mặt Sở Cảnh đen xì, vươn tay đập Tả Dĩ Uyên một phát, thanh âm lạnh như băng: "Em nhớ rõ chúng ta đã làm liên tục nhiều ngày rồi, em mệt muốn chết, muốn nghỉ ngơi."

"Hai tháng không gặp nhau, chỉ mấy lần như vậy sao có thể đủ?" Tả Dĩ Uyên căn bản không buông tay, ngược lại dùng lực đem cả người Sở Cảnh đều ôm chặt trong ngực. Cúi đầu hạ xuống môi Sở Cảnh một nụ hôn, cười đến phá lệ mê người nói: "A Cảnh, em mệt à? vậy cũng không sao, em chỉ cần nằm hưởng thụ là được rồi, còn việc xuất lực, toàn quyền để anh phụ trách, em không cần lo lắng…"

"Anh cái đồ… Cầm, thú!"

"Ừ, phải phải." Tả Dĩ Uyên khoái trá đáp lời: "Nào, bảo bối, thắt lưng nâng cao hơn chút, anh muốn đi vào…"

Vì thế lại một đội quân cua đồng nườm nượp bò qua.

Nhà chính Sở gia.

"Chị Chu, thuốc sắc của cha được chưa?" Sở Di Nhiên từ trên cầu thang đi xuống, hỏi người hầu bên cạnh.

Chị Chu gật đầu: "Một chút nữa là được, tôi sẽ mang lên cho lão gia."

Sở Di Nhiên khoát tay: "Không cần, tôi vừa vặn có việc cần thương lượng với cha, đưa thuốc cho tôi mang lên là được… tôi tới phòng bếp xem thử, chị không cần làm đâu."

"Vâng, thưa nhị tiểu thư." Sở Di Nhiên nếu đã mở miệng, chị Chu nhanh chóng gật đầu, lên tiếng đáp lời.

Đi tới phòng bếp, bên trong có người hầu đang đổ nước thuốc ra bát. Sở Di Nhiên tùy tiện tìm một cái cớ đuổi cô người hầu đi, sau đó nhìn ngó xung quanh một vòng, xác định không còn ai khác, mới thật cẩn thận lấy một túi bộ phấn màu trắng từ trong túi quần bỏ vào trong bát thuốc.

Thuốc vừa đổ ra bát vẫn còn nóng hổi, dùng thìa khuấy khuấy mấy cái, bột trắng đó đã hòa tan vào trong

bát thuốc. Sở Di Nhiên khẽ nhếch môi cười, bưng bát thuốc lên, lập tức đi tới phòng lão gia tử.

Đẩy cửa ra, Sở lão gia tử vẫn còn nằm ngủ trên giường. Người hầu đứng một góc thấy Sở Di Nhiên đi vào, vội kêu lên: "Nhị tiểu thư."

Sở Di Nhiên gật đầu, giống như tùy ý hỏi han: "Cha tôi hôm nay thế nào rồi?"

Người hầu nhỏ giọng nói: "Vẫn luôn buồn ngủ, vừa mới tỉnh khoảng 3 giờ, sau đó lại mệt thiếp đi."

Sở Di Nhiên "A" một tiếng, sau đó nói: "Nơi này không còn chuyện của cô, cô đi xuống trước đi."

Người hầu vâng một tiếng rồi nhẹ bước lui ra ngoài.

Trong phòng không có người ngoài, Sở Di Nhiên nhìn Sở lão gia tử, trên mặt dần hiện ra biểu tình khoái trá vặn vẹo. Cao thấp đánh giá sự thay đổi quá nhiều của lão gia tử, Sở Di Nhiên lúc này mới không nhanh không chậm ngồi xuống cạnh giường, vươn tay đánh thức lão gia tử.

"Cha, cha, uống thuốc, mau tỉnh lại."

Sở lão gia tử mơ mơ màng màng mở mắt ra, qua vài giây, mới phản ứng lại, Nhin quanh một chút, dư quang liếc tới chén thuốc đông y để đầu giường, nhíu nhíu mày: "Ta lại ngủ nữa sao?"

Sở Di Nhiên ôn hòa cười cười, nói: "Chắc là do thời gian này cha bận rộn quá… cha cũng thật là, tuổi cũng đã lớn rồi, còn không biết tự yêu quý bản thân. Này, thuốc đã sắc xong, thừa dịp vẫn còn nóng cha mau uống hết đi."

Lão gia tử nhìn nhìn Sở Di Nhiên, nói: "Chẳng lẽ ta muốn vậy sao? còn không phải do thằng Sở Tu không chịu thua kém… hừ, còn muốn đấu với ta!" Nói xong, lại thở dài: "Nhưng cũng khó có khi con lại hiểu chuyện như vậy!"

Nhận bát thuốc, Sở lão gia tử lại hỏi: "Đúng rồi, con và chủ tịch Lý thị tiến triển thế nào rồi?"

Thân mình Sở Di Nhiên cứng đờ, gượng cười nói: "Rất, rất tốt."

Sở lão gia tử hừ một tiếng nói: "Ta biết con cảm thấy ủy khuất, nhưng con nghĩ xem, chủ tịch Lý thị hiện nay chỉ có một đứa con gái, nhất định không thể kế thừa gia nghiệp. Sau này chỉ cần con sinh cho ông ta một đứa con trai…"

Sở Di Nhiên cúi đầu, trong đôi mắt che kín oán giận. Con gái, con gái, con gái! Con gái dù có giỏi mấy thì cũng thế nào? Còn không phải là một cái công cụ? không thể kế thừa gia nghiệp? Người ta nói không

chừng không nghĩ thế đâu! Chủ tịch Lý thị là một lão già khôn khéo, trong lời nói đều có ý đem công ty để lại cho đứa con gái của mình!

"Cha, con biết rồi, cha mau uống thuốc đi." Nhịn, nhịn, Sở Di Nhiên ngẩng đầu lại là vẻ mặt tươi cười, ôn hòa khuyên nhủ.

Sở lão gia tử cho rằng lời khuyên của mình có tác dụng, tâm tình cũng tốt hơn, một hơi uống cạn bát thuốc. Mặc dù đã uống hơn một tháng, nhưng cái loại vị thuốc đắng ngắt nồng đậm này vẫn khiến ông nhíu chặt chân mày.

"Di Nhiên, về sau đừng sắc cái thuốc này nữa." lão gia tử chán ghét nhìn bát thuốc, nói: "Thuốc gì mà đắng như vậy? uống thuốc tây còn hơn."

Sở Di Nhiên vội nói: "Cha, cái này không được. thân thể cha vốn không có bệnh, chỉ do lớn tuổi nên thường mệt mỏi. uống thuốc tây càng hại thân. Thuốc đông y tuy đắng một chút, nhưng rất bổ, tốt cho thân thể. Ngài cố uống thêm vài ngày, nếu vẫn không được, chúng ta lại đổi sang thuốc tây, được không?"

Sở lão gia tử vốn không quá tình nguyện, nhưng nghĩ tốt xấu gì Sở Di Nhiên cũng là lo cho thân thể của mình, hiện tại chỉ mong Sở Di Nhiên cùng chủ tịch Lý thị mau chóng kết hôn, đơn giản chỉ chép miệng cho qua, không phản đối nữa.

Uống thuốc xong, cơn buồn ngủ lại kéo tới. Lão gia tử vừa đặt mình đã chìm vào giấc ngủ, trước đó còn không quên dặn dò Sở Di Nhiên hôm nay nhớ đi hẹn hò với chủ tịch Lý thị, Sở Di Nhiên lên tiếng, rồi cầm bát thuốc chậm rãi rời khỏi phòng.

83. Chương 83

Tháng một đầu năm mới, Sở Cảnh nhận được điện thoại của ông già gọi tới, lúc nhận được điện thoại Sở Cảnh ngược lại không chút nào che dấu vẻ kinh dị của chính mình.

"Nha, lão gia tử gọi nhầm số à?" Sở Cảnh có chút nghiền ngẫm nói: "Nhưng gọi nhầm tới số này cũng có chút thái quá đi."

Sở lão gia tử ho khan một tiếng, giống như đang kiềm chế cái gì đó, hòa hoãn nói: "Ăn nói lung tung! Ta gọi điện cho con trai mình chẳng lẽ là sai sao?"

Sở Cảnh khẽ cười một tiếng nói: "Vâng, không sai, nhưng mà lão gia tử, nhiều năm qua, đây là cú điện thoại đầu tiên cha gọi cho con đấy, khiến con đây thật sự...cảm động lắm." Nói xong lại giống như cảm thấy buồn cười mà khẽ bật cười ra tiếng.

Nghe Sở Cảnh nói giống như đang mỉa mai, Sở lão gia tử tức khí cũng trầm giọng hơn vài phần, nhưng chung quy cũng không có nói ra lời nặng nề nào, ngược lại tựa như yếu thế nói: "A Cảnh, là cha sơ sót với con, cha cũng biết mình thực có lỗi, nhiều năm qua con đã chịu ủy khuất rồi. Cũng sắp tới tết, dù sao thì gia đình chúng ta cũng nên đoàn tụ với nhau, để cha nhìn con một cái được không. Đương nhiên, cha biết con có người yêu, con cũng có thể nhân cơ hội này, dẫn L về ra mắt với chúng ta. Lần trước trong hôn lễ của Hân Nhiên, ta cũng chưa thấy mặt cậu ta đâu."

Ánh mắt Sở Cảnh chợt lóe sáng, trong lòng nhất thời hiểu ra ông già có chủ ý gì. Nhưng vốn không có bất cứ kỳ vọng gì với ông già nên tự nhiên hiện tại cũng chả có chút thất vọng nào. Còn nữa, suy xét lại toàn bộ thì bây giờ trở về Trung Quốc đối với bọn họ cũng không nhất định là chuyện xấu, cho nên Sở Cảnh liền đồng ý: "Nếu cha đã mở miệng, con tự nhiên vui lòng trở về. Vừa vặn con và Tả cũng có vài ngày nghỉ, cha yên tâm, tết chúng con sẽ về."

Có được hứa hẹn của Sở Cảnh, giọng lão gia tử rõ ràng cao hứng hẳn. Sau đó nhiều lần dặn dò bên tai Sở Cảnh, rồi mới cúp điện thoại.

"Chậc, lợi dụng xong liền ném, đúng là phong cách của ông già." Sở Cảnh tựa tiếu phi tiếu khẽ lẩm bẩm một câu, rồi nhét di động vào túi.

Buổi tối trở lại nhà chính Tả gia, Sở Cảnh mới đem chuyện này nói với Tả Dĩ Uyên, hắn sau khi nghe xong liền nhíu mày, cười hỏi: "Không phải Sở lão gia tử cực kỳ ghét đồng tính luyến ái sao? sao tự dưng lại chủ động kêu em dẫn anh về ra mắt, rốt cuộc lão gia tử nhà em định ra chủ ý gì vậy?"

Sở Cảnh gọt táo cho mình, cắn một miếng, sau đó mới liếc mắt nhìn Tả Dĩ Uyên một cái nói: "Còn không phải đánh chủ ý lên người anh sao."

Tả Dĩ Uyên bày ra biểu tình nguyện nghe tường tận.

"Đầu tiên, em không phải là người thừa kế chính thống, luôn lưu trữ tai họa ngầm. so với việc một ngày nào đó em tìm một nữ nhân gia thế cường đại kết hôn, ảnh hưởng tới vị trí của đại ca, nói không chừng việc em tìm một nam nhân kết hôn vẫn khiến ông già ấy thích nghe hơn." Sở Cảnh nói: "Dù sao tìm một nam nhân thì sẽ không có con nối dòng, không có con tự nhiên sẽ không có khả năng ảnh hưởng tới vị trí người thừa kế do ông già chọn."

Tả Dĩ Uyên nói: "Nhưng điều duy nhất ông ta không dự liệu được chính là người thừa kế một tay ông ta khổ tâm bồi dưỡng hơn hai mươi năm thế nhưng cũng là một người đồng tính luyến ái."

Sở Cảnh lạnh lùng cười một tiếng: "Ông ta không ghét đồng tính luyến ái, mà chỉ là sợ truyền ra sẽ làm xấu mặt ông ta thôi. Lúc đầu vì muốn ổn định đại ca, ông ta cũng đã từng nói, chỉ cần đại ca ngoan ngoãn về kết hôn với nữ nhân, như vậy cho dù đại có có lén lút bao dưỡng hàng chục hay hàng trăm nam nhân ông ta cũng không quan tâm. Nhưng bắt buộc phải làm được 2 điều, thứ nhất là Sở gia phải có hậu duệ, thứ hai là việc bao dưỡng nam nhân không được để cho người ngoài biết."

Tả Dĩ Uyên cười nói: "Nhưng Sở lão gia tử chắc cũng không nghĩ tới cho dù ông ta có ra điều kiệu hậu hĩnh

thế nào thì Sở Tu vẫn bất vi sở động như trước."

Sở Cảnh cong môi nói tiếp: "hiện tại có chúng ta làm chỗ dựa vững chắc cho đại ca, thì ông ta càng không thể bắt thóp được anh ấy. Hiện tại tìm chúng ta trở về, chỉ sợ là muốn đánh bài tình thân với chúng ta, mượn sức chúng ta ngược lại đối phó đại ca."

Tả Dĩ Uyên có chút hứng thú hỏi: "Em cảm thấy lão gia tử sẽ dùng điều kiện gì để mời chào chúng ta đây?"

"Đơn giản cũng chỉ là hợp tác với Sở gia sẽ sinh ra ích lợi, hoặc là thêm một chút bất động sản gì đó." Sở Cảnh gặm quả táo: "Dù sao ông ta nhất định sẽ tận lực biểu hiện rằng vô luận đại ca có cho chúng ta bất cứ lợi ích gì, thì ông ta nhất định càng có thể cho nhiều hơn thế."

"Nghe qua khá thú vị nhỉ?" Tả Dĩ Uyên nhướn mi.

"Không, hoàn toàn quá nhàm chán ấy." Sở Cảnh mỉm cười: "Ông già tuy rằng từng là một nhân vật hô mưa gọi gió trong giới hắc đạo, nhưng hiện tại, ông ấy cũng đã già rồi, không còn theo kịp thời đại."

"Cho nên em không định để anh về cùng em?" Tả Dĩ Uyên nhíu mày, có chút không tình nguyện hỏi.

"Đương nhiên không." Sở Cảnh đứng dậy, một tay nâng cằm Tả Dĩ Uyên, cho hắn một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước: "Không nói tới những cái khác, chỉ riêng việc lần này trở về mục đích chính là đưa anh về ra mắt Sở gia, giới thiệu anh với những người đó, anh vắng mặt sao có được?"

Còn chuyện điều tra ở N thị, những người có thế lực ở trong khoảng 30 tới 45 tuổi, sau khi tìm hiểu danh sách tên tuổi của họ được ghi chi tiết đầy một trang giấy. Lại qua hơn một tháng xét duyệt kiểm chứng, tin tức mới nhất do Rendia truyền tới, còn lại khoảng 20 nhà nằm trong diện nghi vấn.

Sở Cảnh lưu danh sách hai mươi nhà này vào trong USB, sau đó liền trực tiếp cùng Tả Dĩ Uyên lên máy bay trở về Trung Quốc tới N thị.

Hạ cánh xuống sân bay N thị đã hơn 4 giờ chiều, hai người bí mật trở về căn biệt thự Sở Cảnh đã mua trước kia, khi tới nơi thì Hứa Phàm vẫn đang ở dưới tầng hầm tập ngắm bắn. Hơn ba tháng huấn luyện, Hứa Phàm đã thực hành rất tốt. cho dù là bia di động, thành tích cũng không tệ. Đối với điều này, Sở Cảnh cực kỳ tán thưởng.

"A Cảnh, Tả tiên sinh, hai người đã trở lại rồi sao?" Hứa Phàm nhìn thấy Sở Cảnh và Tả Dĩ Uyên, nhanh chóng thu súng, có chút ngượng ngùng gãi đầu.

"Gần đây anh thoạt nhìn không nhàn rỗi, biểu hiện so tới lúc trước tốt hơn nhiều lắm." Sở Cảnh mỉm cười, nói: "Thay quần áo đi, chúng ta lên nhà nói chuyện."

Hứa Phàm gật đầu, theo Sở Cảnh và Tả Dĩ Uyên rời khỏi khu tập bắn. Sau khi lên phòng ngủ liền vội vàng tắm rửa thay quần áo, mặc một bộ quần áo ở nhà thoải mái sạch sẽ, rồi mới đi ra phòng khách. Nhìn Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh đang ngồi trên sô pha thảo luận cái gì đó, Hứa Phàm cũng bước nhanh tới gần.

Sở Cảnh cao thấp đánh giá Hứa Phàm lại một lần, tuy rằng chỉ trải qua ba tháng huấn luyện, nhưng dù sao cũng là thanh niên trẻ tuổi, tiềm lực nhiều, hiệu quả ngược lại không tệ chút nào. Thân hình vốn đơn bạc gầy yếu so với trước cũng không to béo hơn nhưng kỳ thật trông lại rắn rỏi hơn rất nhiều. gương mặt trắng nõn cũng thêm phần huyết sắc đỏ ửng, trông rất khoan khoái.

"Gần đây anh và đại ca thế nào rồi?" Sở Cảnh vui đùa mở miệng hỏi.

Hứa Phàm ngượng ngùng cười một cái: "Lúc trước Tu bận rộn lắm, cho nên cũng không quá rảnh tới đây. Nhưng anh ấy có một lần nói cho anh biết, A Cảnh, em nói đúng, anh ở đây tập trung học một số cách thức để có thể tự bảo vệ bản thân, so với đơn thuần đưa ra nước ngoài tránh nạn tốt hơn nhiều."

"A? vậy em chính là công thần của hai người rồi." Sở Cảnh cong cong môi: "Có thù lao cao không đó?"

"Thù…thù lao?" Hứa Phàm chớp chớp mắt, bỗng nhiên mắt cười cong cong: "Vậy bán Tu cho bọn em thêm vài năm, được không?"

Sở Cảnh cùng Tả Dĩ Uyên liếc nhìn nhau, nhất thời cùng bật cười nói: "Được, được, vậy ngày mai em sẽ soạn thêm một hợp đồng bán thân. Phải để đại ca làm việc thêm vài năm nữa! em cũng cảm thấy lúc trước để đại ca ký 3 năm thấy thật sự quá ít đó."

Khi cả ba đang trò chuyện vui vẻ, cửa chính đột nhiên bị đẩy mở ra, mọi người nhìn lại, Sở Tu tới. Sở Tu nhìn thấy Sở Cảnh và Tả Dĩ Uyên đang ngồi trong phòng khách hơi chút sửng sốt, lập tức cũng phản ứng lại, cười chào hỏi bắt chuyện, đặt áo khoác sang một bên, rồi đi tới gia nhập với mọi người.

Người giúp việc cũng đã chuẩn bị xong cơm tối, cả bốn liền cùng ăn, sau khi cơm no rượu say, bốn người lại chia thành hai nhóm, Sở Tu và Tả Dĩ Uyên cùng nhau lên thư phòng thảo luận các vấn để hoạt động trong công ty gần đây, còn Sở Cảnh và Hứa Phàm nhàm chán cùng chơi đánh bài.

Trong trò đánh bài, Hứa Phàm cũng coi như một bậc thầy điêu luyện. Nhưng chung quy chỉ có hai người chơi chả có chút thú vị gì, hai người chơi mấy ván cũng không dậy hứng thú lắm.

"Đúng rồi, A Cảnh, mấy bức ảnh em nói, hôm trước anh đã gửi cho em rồi, em nhận được chưa?" Vừa thu hồi bài lơ khơ, Hứa Phàm đột nhiên nhớ ra hỏi. Hứa Phàm rất có thiên phú trong việc chụp ảnh, hơn nữa cũng am hiểu chụp ảnh phong cảnh, lại từng đi qua rất nhiều nơi, các cảnh đẹp qua tay anh đều như có một loại ma lực như mộng như ảo, Sở Cảnh xem qua ngược lại rất thích thú, đơn giản trước khi đi đã bảo Hứa Phàm gửi những bức ảnh đó sang cho mình.

Nhưng gần đây Hứa Phàm bị các bài tập huấn làm cho kiệt sức, nhất thời quên mất chuyện này. Thẳng tới hai hôm trước mới nhớ ra, nên đã nhanh chóng gửi toàn bộ sang cho Sở Cảnh.

"Ah? Em không chú ý." Sở Cảnh ngẩng đầu nói: "Mấy hôm nay em không mở mail."

Hứa Phàm cười nói: "Vậy giờ xem luôn đi, có rất nhiều bức anh rất thích."

Sở Cảnh thấy hiện tại cũng chả có việc gì để làm, nên cũng gật đầu đồng ý. Mượn laptop của Hứa Phàm trực tiếp đăng nhập vào mail.

Quả nhiên, hai hôm trước có một mail mới, bên trong đính kèm mấy chục bức ảnh. Sở Cảnh mở ra, cùng Hứa Phàm ghé đầu vào cùng xem từng bức từng bức một. Không thể không nói, Hứa Phàm chụp ảnh rất có nghề, am hiểu lấy xa lấy gần, chỉ cần một cảnh sắc đơn giản cũng lộ rõ chủ đề của nó. Cho dù Sở Cảnh tự cho là mình đối với loại hình nghệ thuật này dốt đặc cán mai nhưng loại mỹ cảm này vẫn khiến người ta cảm giác được mở rộng tầm mắt, sảng khoái cực kỳ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ngay khi xem gần hết, thì một bức ảnh phong cảnh đột nhiên khiến Sở Cảnh chú ý.

Bức ảnh chủ yếu chụp một khóm hoa tường vi màu hồng nhạt vừa chớm nở, từ góc độ hình ảnh mà xem thì người chụp hẳn đang đứng ở chỗ cao tựa như ban công hoặc cửa sổ. Góc độ chụp cũng rất đẹp, những đóa tường vi hé nở đón gió đung đưa có thể cảm nhận rõ ràng. Nhưng trọng điểm không phải ở những bông hoa đó, mà là…

Sở Cảnh chỉ vào bức ảnh hỏi: "Bức ảnh này anh chụp được ở đâu vậy?"

Hứa Phàm hơi sửng sốt, nhìn kỹ bức ảnh, nghĩ nghĩ: "Bức này à… A, đúng rồi, có phải tháng 10 không nhỉ? Hình như là…A, đúng rồi, là chụp ở nơi tổ chức hôn lễ của Hân Nhiên."

"Chỗ chị ba kết hôn? Anh chắc chắn chứ?" Sở Cảnh truy vấn.

Hứa Phàm gật đầu: "Sở lão gia tử không muốn thấy anh, nên hôm tổ chức hôn lễ của Hân Nhiên anh và Tu đều không xuất hiện. Nhưng trước hôm lễ một ngày anh cố ý qua đó đưa tiền mừng, thuận tiện ở đó ngắm cảnh một chút. Sau đó, ở trên ban công, anh thấy khóm tường vi đẹp quá, nhất thời tâm động nên chụp lại… làm sao vậy?"

Sở Cảnh híp mắt nhìn nam nhân mặc áo da màu đen xuất hiện ở góc ảnh chụp, tuy rằng không nhìn thấy rõ ràng, nhưng không hiểu vì sao, Sở Cảnh cảm giác người này chính là gã nam nhân trong bức ảnh Tô Mặc đưa cho bọn họ.

Từ trong đống mail cũ, lôi bức ảnh quét Tả Dĩ Uyên gửi cho cậu đưa cho Hứa Phàm nhìn, không đợi Sở Cảnh hỏi, đã nghe thấy Hứa Phàm bỗng nhiên cúi sát vào màn hình máy tính, có chút nghi hoặc mà "A" một tiếng.

Sở Cảnh mi tâm nhảy dựng, nhanh chóng hỏi: "Sao, anh biết anh ta?"

Hứa Phàm có chút không chắc chắn mà nhíu mày, đổi góc độ nhìn bức ảnh. Sở Cảnh cũng không vội thúc giục, chỉ có thể nhìn chằm chằm màn hình, chờ đợi Hứa Phàm đáp lại.

"Anh cũng không dám khẳng định trăm phần trăm, nhưng mà..." ngữ khí Hứa Phàm có chút do dự, nhưng rất nhanh vẫn gật đầu nói: "Nhưng hẳn đúng là anh ta, người này anh đã từng thấy."

Sở Cảnh chỉ người trong bức ảnh hoa tường vi: "Là người này phải không?"

Hứa Phàm lắc đầu: "Điều này thì anh cũng không chú ý tới, dù sao lúc ấy anh cũng chỉ chú ý tới khóm hoa mà thôi. Ý của anh là... lúc trước khi anh bị người ta tập kích, hình như đã nhìn thấy người này."

Sở Cảnh híp mắt: "Là anh bị gã tập kích?"

Hứa Phàm lại lắc đầu: "Không, không phải, anh ta không nổ súng. Anh chỉ là lúc đó nhìn thấy anh ta... vì người đó, có chút kỳ quái. Lúc đó tại N thị thời tiết đã rất lạnh, nhưng anh ta lại mặc quần áo hoàn toàn không phù hợp với mùa. Hơn nữa... anh thấy ánh mắt anh ta... có chút kỳ quái."

"Người này có phải có một đôi mắt rắn không?" Sở Cảnh hít sâu một hơi, sau đó từng chữ nhấn mạnh hỏi.

"Hình như..." Hứa Phàm cố gắng nhớ lại, sau đó lại gật đầu: "Không, anh khẳng định, đúng thế. Nam nhân đó có một đôi mắt rắn."

Sở Cảnh phả ra một hơi nặng nề, chậm rãi tựa thân mình vào thành ghế, đầu óc lại bắt đầu cấp tốc chuyển động.

Tựa như có chút gì đó đã bắt đầu dần dần rõ ràng hơn...

84. Chương 84

[Sở gia, hàng của chúng ta lại bị cướp, đây đã là lần thứ hai trong tháng này]

[Sở gia, tam tiểu thư gọi điện tới, nói ngài trở về nhà một chuyến, cô ấy có chuyện muốn nói với ngài.]

[Sở gia, có tin lô hàng bị cướp đi hiện tại đang bị giữ tại bến tàu Thanh Thủy, bây giờ tôi dẫn thuộc hạ tới xem được chứ?]

[Ai nha, đây là Chó Điên của Sở gia đó sao? thoạt nhìn không được tốt lắm thì phải.]

Những ký tức được phủi bụi nhiều năm lập tức được mở ra, trong đầu Sở Cảnh mơ mơ màng màng dần hiện ra vô số hình ảnh bùng nổ. Lúc đầu, những hình ảnh thoáng qua đều là chỉ những cảnh đứt quãng cắt nối, nhưng dần dần, những hình ảnh đó bắt đầu chậm dãi thành chuỗi liên kết. Sở Cảnh thấy mình đang lười biếng ngồi trên ghế, nghe người bên cạnh báo cáo, chậm rãi mở mắt.

Đôi mắt đó thực trống rỗng, không chút linh khí, nhưng rồi lại vô cùng bạo ngược, toát ra mùi huyết tinh. Sở Cảnh biết mình đang nằm mơ, giấc mơ này chính là những gì đã trải qua ở kiếp trước. Cậu nghe được tiếng cười cổ quái của bản thân, mở miệng nói: "Dám cướp hàng của tao? Xem ra tao vẫn còn rất nhân từ? giờ tùy tiện một con chó con mèo gì đó cũng dám trèo lên đầu lên cổ tao? Bến tàu Thanh Thủy phải không? Tao thật muốn nhìn xem, là đứa nào có bản lĩnh dám ở N thị tìm tao phiền toái?!"

Hình ảnh trôi tới tận đây, rồi lại là một đống lớn những hình ảnh hỗn loạn đan xen, đến cuối cùng, Sở Cảnh chỉ có thể nhìn thấy trong cuộc hỗn chiến, mình bị bắn một phát vào ngực, sau đó, từ góc tối, một nam nhân cổ quái mặc áo da màu đen đi ra, Sở Cảnh nghe thấy gã đứng cạnh mình, hắc hắc cười ra tiếng: "Mặc dù mày là một con chó điên không tồi, nhưng mày đã cản đường của thiếu gia, tao chỉ có thể diệt trừ mày… A, còn nữa, chị ba của mày…lại sinh con cho thiếu gia, như vậy chính là chết chưa hết tội…Giờ thì hay rồi, Sở gia một nhà các người rốt cục có thể đoàn tụ nhé, không cần cảm ơn tao."

Sở Cảnh đột nhiên mở mắt ra, ngây ngốc nhìn chằm chằm trần nhà khoảng hơn 1 phút đồng hồ, sau đó mới chậm rãi dời tầm mắt. Liếc nhìn qua đồng hồ di động, lúc này mới hơn 3 giờ sáng, cách hừng đông vẫn còn sớm, nhưng Sở Cảnh lại không thể… ngủ được nữa.

Giấc mộng vừa rồi, rốt cuộc là cái gì? Tuy rằng trước lúc chết ở kiếp trước có khả năng thật sự nhìn thấy cái gã nam nhân mặc áo da màu đen kia, nhưng cậu dám khẳng định, đoạn tự thoại sau cùng của gã cậu tuyệt đối không thể nghe thấy được.

—— Hay là, khi đó cậu đã chết nhưng linh hồn vẫn tự động lưu giữ những hình ảnh đó lại? Bây giờ ông trời cho cậu một cơ hội, sử dụng những hình ảnh được chính mình nhớ lại? nhưng điều này thật sự quá hoang đường!

Sở Cảnh nhắm mắt, một lần nữa cố gắng nhớ lại lời gã nói: cản đường thiếu gia, chị ba, cùng với… sinh con cho thiếu gia.

Thiếu gia. La Dục Chương. La gia.

Sở Cảnh mãnh liệt mở mắt, trong con ngươi tối đen tràn ngập sắc lạnh. Nhanh chóng đứng dậy cắm USB có lưu danh sách 20 thế gia trong diện nghi vấn vào máy tính, lưu loát mở bảng danh sách ra xem kỹ. Tầm mắt đảo qua từng cái tên trong danh sách, sau đó dừng lại tại một cái tên, tay trái buông thõng ở bên người gắt gao nắm chặt lại.

Tả Dĩ Uyên phát hiện động tĩnh của Sở Cảnh, đứng dậy đi tới sau lưng cậu. thấy Sở Cảnh nhìn chằm chằm bảng danh sách kia, có chút ngạc nhiên theo tầm mắt Sở Cảnh nhìn qua. Sau đó, Tả Dĩ Uyên có chút kinh ngạc phát hiện, cái tên Sở Cảnh đang nhìn lại chính là La gia.

"A Cảnh, em hoài nghi La gia?" Tả Dĩ Uyên nghĩ nghĩ, nếu là La gia, quả thật khả năng cũng không phải là nhỏ. Nhưng mà, La Dục Chương dù sao cũng là… nghĩ tới đây, Tả Dĩ Uyên ngược lại không biết nên mở miệng thế nào.

Sở Cảnh trầm mặc không nói gì. Trong đầu rất nhanh hồi tưởng những chi tiết mà chính cậu cũng đã quên đi.

Khi đó tâm tư muốn trả thù Sở gia của cậu quá mạnh mẽ, cộng thêm Tả Dĩ Uyên kích thích đối với cậu cho nên cách cậu làm việc vô cùng cực đoan, ngồi trên thượng vị, tự tay giết chết Sở lão gia tử, cũng gián tiếp hại chết Sở Tu và Sở Di Nhiên. từ khi đó, Sở Hân Nhiên không còn muốn gặp gỡ hay tiếp xúc thân thiết gì với cậu. Nhưng đã qua bao năm không qua lại với nhau, đột nhiên Sở Hân Nhiên lại chủ động liên lạc với cậu.

Ngay từ đầu, Sở Cảnh cũng không muốn khôi phục quan hệ của mình với Sở Hân Nhiên, nhưng không lay chuyển được kiên trì của cô. Tới khi chân chính gặp mặt, Sở Cảnh phát hiện giữa hai người bọn họ căn bản không có gì để nói, hơn nữa, có rất nhiều lần, Sở Hân Nhiên giống như là muốn nói cho cậu biết gì đó, nhưng lại cố tình lặp đi lặp lại nhiều lần cuối cùng cô vẫn lựa chọn trầm mặc. Cho nên về sau, Sở Cảnh đơn giản cũng không còn để ý tới người chị ba này.

Nói thật, cái chết của Sở Hân Nhiên đời trước rất bất ngờ. Là tự sát, nhưng chính Sở Cảnh cũng không rõ vì sao một nữ nhân nhu nhược như thế lại có thể lựa chọn tự sát. Mà chuyện này xảy ra không chút dấu hiệu báo trước. Trước khi Sở Hân Nhiên chết một ngày, còn đặc biệt gọi điện cho cậu, nói muốn gặp cậu một lần. Chẳng qua lúc ấy Sở Cảnh đang bề bộn công việc, cho nên theo thói quen lựa chọn không để mắt tới yêu cầu của Sở Hân Nhiên.

Sở Cảnh cảm giác có chút tức ngực, cậu nghĩ, có lẽ lần đó chị ba gọi cậu tới, chính là muốn nói cho cậu biết thân phận thật sự của La Dục Chương. Chỉ tiếc, đã chậm một bước.

Thở ra một hơi nặng nề uể oải, Sở Cảnh tắt laptop đi, quay đầu thấp giọng nói với Tả Dĩ Uyên: "Tả, em không hoài nghi, mà là khẳng định. em khẳng định, gã nam nhân kia chính là thủ hạ của La Dục Chương."

Tim Tả Dĩ Uyên nhảy dựng, đang định truy vấn, nhưng nhìn khuôn mặt Sở Cảnh có chút mệt mỏi, lời nói trong cổ họng lại bị mạnh mẽ áp chế nuốt trở lại. Vỗ nhẹ bả vai Sở Cảnh, Tả Dĩ Uyên cười nói: "Việc này để ngày mai rồi nói sau, sắc mặt em hiện tại kém lắm, đi nghỉ ngơi trước được không?"

Sở Cảnh ngẩng đầu nhìn Tả Dĩ Uyên, khẽ cong môi cười với hắn một cái, gật đầu đi theo Tả Dĩ Uyên lên giường nằm. hai người nằm dài trên giường, nhất thời không ai mở miệng nói chuyện. Tả Dĩ Uyên ôm lấy Sở Cảnh, thầm hít sâu một hơi, nếu dư nghiệt của gia tộc Matada thật sự là La Dục Chương…thì trò đùa này đã đi quá giới hạn rồi.

Ôm một bụng đầy tâm sự, cho dù là muốn ngủ cũng không ngủ được. thật vất vả mới chờ đến khi mặt trời lên, nếu đã có chuyện cần giải quyết thì phải giải quyết ngay.

"Em đã xác định La Dục Chương là mục tiêu của chúng ta, vậy chúng ta cần phỏng đoán hành động của gã

trước." Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh ngồi cạnh nhau cẩn thận bàn bạc: "Hiện tại tình hình đã thực rõ ràng, La Dục Chương biết chúng ta đối với thế lực bên này của gã bắt đầu chèn ép, cũng hiểu được La gia tuyệt đối không tham gia giúp đỡ trong kế hoạch của gã, như vậy, gã nhất định phải tìm kiếm một thế lực mới. Ví dụ như, Sở gia."

Sở Cảnh tiếp lời: "Đại ca Sở Tu mất đi quyền thừa kế đây là tình huống La Dục Chương vui lòng muốn thấy nhất, nhưng gã lại không nghĩ rằng ông già lại rất kiên trì với đại ca. gã lo lắng đại ca cuối cùng cũng bị ông già lay động, cho nên một là không làm, hai là đã làm thì phải làm đến cùng, mượn dao của ông già diệt trừ Sở Tu và Hứa Phàm."

"Em vô tâm với Sở gia, cũng không về nước, cho nên La Dục Chương tạm thời chưa động tới em." Tả Dĩ Uyên gật đầu, tiếp tục nói: "Lão gia tử không còn cách nào khác, sẽ phải lựa chọn giao Sở gia cho đời thứ ba. Nói cách khác, nếu Sở Hân Nhiên sinh còn trai, như vậy thì lão gia tử có thể bồi dưỡng trưởng tôn này làm người thừa kế."

Sở Cảnh cười lạnh, nói: "Nhưng lão gia tử rất khôn khéo, cho dù thật sự có lựa chọn con trai chị ba, thì chỉ cần những người khác chưa chết thì thực quyền trong tay nhất định cũng không giao cho La Dục Chương chưởng quản…Còn nữa, đừng quên còn một người nữa chính là Sở Di Nhiên. Tuy rằng năng lực không tốt lắm, nhưng dã tâm lại rất lớn. đối với quyền thừa kế Sở gia chị ta đã nhìn trộm lâu rồi."

Tả Dĩ Uyên nghĩ nghĩ, nói: "Em nói không sai, nhưng A Cảnh này, em có nghĩ tới tất cả những chuyện này đều cần phải có một điều kiện tiên quyết không?"

"Cái gì?" Sở Cảnh nhíu mày hỏi lại.

"Đó chính là, mọi chuyện đều được thành lập khi Sở lão gia tử vẫn còn sống, ít nhất là tới khi con trai Sở Hân Nhiên có năng lực chưởng quản Sở gia. Tính toán thời gian ít nhất cũng phải 20 năm nữa. Nhưng, hiện tại thời gian chính là món đồ khan hiếm nhất đối với La Dục Chương."

Nhãn tình Sở Cảnh sáng lên: "Ý anh là, gã sẽ nghĩ biện pháp diệt trừ ông già?"

Tả Dĩ Uyên gật đầu: "Phỏng chừng chỉ cần Sở Tu chết, Sở Hân Nhiên sinh hài tử được nhận định là người thừa kế xong, Sở lão gia tử sẽ vô thanh vô tức mà chết đi."

"Nhưng mà, nếu diệt trừ ông già, gã không sợ vạn nhất lưu lại nhược điểm gì…" Sở Cảnh nhíu mày.

"Không, dựa vào tâm cơ của gã, anh nghĩ, gã khẳng định đã chuẩn bị dọn đường sẵn rồi." Tả Dĩ Uyên lắc đầu: "Hơn nữa, gã còn phải nghĩ biện pháp ổn định chị hai Sở Di Nhiên của em."

Sở Cảnh cảm giác đầu như muốn nứt ra: "Tả, nếu đã biết người đứng đằng sau mọi chuyện là La Dục Chương, bước tiếp theo anh định làm gì?"

Tả Dĩ Uyên hiểu Sở Cảnh đang lo lắng điều gì, đưa tay xoa xoa tóc cậu: "Em…đang lo lắng cho Sở Hân Nhiên?"

Sở Cảnh "A" một tiếng, vươn tay che hai mắt mình, một lúc lâu, thở dài một tiếng nói: "Chị ba rất thích La Dục Chương, mà hiện tại, lại đang mang thai con của gã. Tính ra, giờ cũng đã được 7 tháng rồi."

Tả Dĩ Uyên nghe ra phiền muộn trong lòng Sở Cảnh, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Sở Cảnh thấy Tả Dĩ Uyên hồi lâu không có phản ứng gì, vừa ngẩng đầu liền thấy hắn nhíu chặt chân mày, vẻ mặt trầm tư, nhất thời cũng nhịn không được bật cười. vươn tay nhéo nhéo mặt hắn, thanh âm hơi chút mất tiếng: "Được rồi, đừng suy nghĩ nữa, em chỉ nói thế thôi. đến lúc đó phải làm thế nào, thì làm thế đi. La Dục Chương hiện tại cho dù đối xử tốt với chị ba thế nào thì cũng không thể giấu được việc gã kỳ thật muốn lợi dụng chị ba để thao túng Sở gia. Chị ba vẫn còn trẻ, diện mạo xinh đẹp, tính cách tốt bụng, lại có chúng ta làm chỗ dựa vững chắc, sau này ly hôn với La Dục Chương, chúng ta tuyệt đối có thể tìm được một nam nhân yêu chị ba hơn gấp trăm ngàn lần cái gã đồi bại kia."

"Em có thể nghĩ như vậy thì tốt rồi." Tả Dĩ Uyên nhìn Sở Cảnh một lần lộ ra ý cười, rốt cục thở phào một hơi.

"Em đã hỏi qua anh Hứa Phàm, sau khi anh ấy bị tập kích, đại ca quả thật đã từng có cảm giác có người theo dõi anh ấy." Sở Cảnh lại nói: "Lúc đầu anh ấy còn tưởng là người của ông già, nhưng hiện giờ xem ra, chỉ sợ không còn đơn giản như vậy. chị ba chỉ còn khoảng hơn hai tháng nữa là sinh, trước đó, La Dục Chương khẳng định sẽ dùng đủ mọi biện pháp để diệt trừ một số người gã cho là đang cản đường gã. Mấy ngày nay, nên phái thêm người tới cạnh đại ca đi, em sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Sở Cảnh cẩn thận nói.

"Anh sẽ đi tìm Sở Tu nói chuyện này." Tả Dĩ Uyên nói: "Dù sao chuyện có liên quan tới tình mạng anh ấy, lão gia tử chỉ muốn mang anh ấy về, nhưng La Dục Chương lại không dễ dàng buông tha. Năng lực tự bảo vệ mình của Sở Tu không tệ nhưng vẫn nên để anh ấy có chuẩn bị trước."

Sở Cảnh gật đầu: "Phía đại ca anh nói đi, nhưng đừng nói cho anh Hứa Phàm biết, không thì anh ấy lại suy nghĩ lung tung."

"Ừ, anh sẽ nhắc Sở Tu tạm thời giữ bí mật." Tả Dĩ Uyên cũng đồng ý với quan điểm của Sở Cảnh.

"Còn về phía Sở gia…" Sở Cảnh híp mắt nói: "Nếu như có thể quản thì sẽ nhúng tay vào một chút, nếu không được, thì cũng không nên bứt dây động rừng. Còn nữa, cái gã mặc áo da kia cũng phải nhanh chóng bắt lại, gã phỏng chừng là một thủ hạ có tác dụng không nhỏ với La Dục Chương đâu. Đúng rồi, nếu bắt được, giao cho em, em sẽ tự mình giải quyết gã."

"Sao?" Tả Dĩ Uyên nhìn khuôn mặt Sở Cảnh bất giác tràn ngập sát khí, có chút kinh ngạc.

"Là chút chuyện riêng thôi, về sau sẽ nói cho anh biết, được chứ?" Sở Cảnh rũ mắt xuống, không muốn trả

lời.

"Anh biết rồi. Yên tâm, A Cảnh, anh sẽ an bài." Tả Dĩ Uyên hôn trán Sở Cảnh một cái: "Hết thảy đều giao cho anh đi."

85. Chương 85

Ngày 29 tết, lúc này Sở Cảnh và Tả Dĩ Uyên mới trở về nhà chính Sở gia. Tòa nhà to như vậy, trừ bỏ người giúp việc ra thì không thấy một ai khác.

"Ông già đang ở trên lầu sao?" Sở Cảnh hỏi một người giúp việc ở bên cạnh: "Sao trong nhà vắng lặng vậy?"

Nữ giúp việc này là sau khi Sở Cảnh đi rồi mới tuyển vào, nhưng cũng đã được Sở lão gia tử trước đó phân phó, tuy rằng không biết Sở Cảnh, nhưng cũng hiểu rõ thân phận của Sở Cảnh như thế nào.

"Tứ thiếu gia, lão gia đang nghỉ ngơi trong phòng ngủ. Nhị tiểu thư đã ra ngoài, chắc trưa mới có thể trở về." cô giúp việc nhẹ giọng đáp.

"Nghỉ ngơi trên lầu?" Sở Cảnh nhướn mày: "Giờ cũng đã hơn 10h sáng, ông già còn chưa dậy sao?"

Cô gái do dự một chút mới nói: "Thân thể lão gia tử không tốt, dễ mệt mỏi. Lúc đầu còn tỉnh càng về sau càng mệt, thường ngủ nhiều."

"Thân thể không khỏe?" Sở Cảnh cùng Tả Dĩ Uyên liếc mắt nhìn nhau, nói: "Tôi nhớ lần trước khi về dự hôn lễ của chị ba, ông già cũng đâu có thế này, sao đột nhiên lại mắc chứng bệnh thích ngủ? ông ấy bị thế này đã bao lâu rồi?"

Nữ giúp việc nghĩ nghĩ nói: "Hình như sau hôn lễ của Tam tiểu thư không lâu."

"Đã tìm bác sỹ tới khám chưa?" Tả Dĩ Uyên hỏi.

Nữ giúp việc đánh giá một chút về người yêu trong truyền thuyết của Tứ thiếu gia nhà mình, nhưng cũng không dám nhìn lâu, vội nói: "Đã mời rồi. là Nhị tiểu thư tự mình mời tới, nói là lão gia thường xuyên làm lụng vất vả, dưỡng thân thể không tốt, mấy năm nay lại phát cáu tức giận nhiều, cộng thêm tuổi tác đã cao, cho nên mới khiến cho càng về già càng dễ mệt mỏi."

"Nghe thật mơ hồ, không kê đơn thuốc à?" Sở Cảnh nghe tới đoạn Sở Di Nhiên cố ý tự mình mời bác sỹ tới, ánh mắt khẽ lay động một cái, trong đầu hiện lên vài hình ảnh. nhưng trên mặt một chút cũng không lộ

ra: “Nếu nói sau hôn lễ chị ba không bao lâu liền sinh bệnh, vậy tới hôm nay ít nhất cũng đã hơn 2 tháng, sao còn chưa khỏi?”

Cô gái lắc đầu nói: “Vị bác sỹ kia nói, bởi vì đây không phải bệnh nặng, dùng thuốc tây chữa trị ngược lại càng hại thân, cho nên từ đó tới giờ vẫn sắc thuốc Đông y, nói là muốn chậm rãi điều trị, đồng thời bồi bổ thân thể luôn. Nhị tiểu thư nói, thời gian điều trị của thuốc Đông y tương đối dài, cho nên tới bây giờ vẫn chưa có hiệu quả gì rõ ràng.”

“A, vậy sao.” Sở Cảnh tựa tiếu phi tiếu nói một câu.

“Vậy… giờ Tứ thiếu gia có cần đi gặp lão gia luôn không ạ?” nữ giúp việc thấy biểu tình của Sở Cảnh như vậy cũng không dám phỏng đoán cái gì, chỉ có thể ấp úng mở miệng hỏi.

“Không cần, vừa ngồi máy bay đường dài về đây, tôi và Tả có chút mệt.” Sở Cảnh khẽ mỉm cười, ngược lại cũng không làm khó nữ giúp việc này nữa, phất phất tay, dựa vào người Tả Dĩ Uyên, liếc mắt nhìn hắn một cái: “Tôi và Tả về phòng nghỉ ngơi trước, khi nào tới giờ cơm lên phòng gọi chúng tôi là được.”

Nữ giúp việc nghe xong khẽ thở phào một hơi, vội nói: “Tôi biết rồi.”

“À, đúng rồi…” dẫn Tả Dĩ Uyên đi về hướng cầu thang được mấy bước, Sở Cảnh đột nhiên dừng lại, nghiêng mặt cười tủm tỉm nói: “Tôi dù sao cũng đã lâu không ở nhà, vậy phòng của tôi, chưa bị dọn sạch đấy chưa?”

Nữ giúp việc cả kinh, vội nói: “Tứ thiếu gia nói đùa rồi, phòng của ngài lão gia đã sớm dặn dò, vẫn luôn giữ lại cho ngài. Hơn nữa, sáng sớm hôm nay cũng đã có người tới quét dọn lại một lần, Tứ thiếu gia yên tâm, căn phòng tuyệt đối được giữ nguyên như lúc ngài đã ở.”

Sở Cảnh ha hả cười ra tiếng: “Tôi chỉ đùa chút thôi, cô khẩn trương như vậy làm gì? Quả nhiên là người ông già bồi dưỡng, đều giống hệt ông ta, càng ngày chơi càng không vui. Tả, theo em, em dẫn anh tới xem phòng ngủ ông già giữ lại cho em.”

Tả Dĩ Uyên hiểu được mỗi khi Sở Cảnh bước chân vào nhà chính Sở gia đều không cảm thấy thoải mái, đơn giản cũng không nói thêm cái gì, chỉ sủng nịnh xoa xoa tóc cậu, buồn cười nói một tiếng: “Em đó…”

Vào phòng đóng cửa lại, hai người nhanh chóng kiểm tra cả phòng một vòng, xác định không có máy nghe trộm hay camera theo dõi, lúc này mới thoáng thở phào một hơi, mặt đối mặt ngồi xuống, bắt đầu thảo luận quái bệnh bất thình lình của Sở lão gia tử.

“Em còn đang suy nghĩ tới khi nào La Dục Chương mới chuẩn bị diệt trừ ông già, không ngờ, bọn họ đã sớm bắt đầu động thủ bố trí cả rồi.” Sở Cảnh ngồi ở trên giường, lạnh lùng cười một tiếng.

“Nhưng anh thật không ngờ, gã lại mượn sức Sở Di Nhiên, khiến chị ta giúp đỡ bọn họ đạt được mục đích.”

Tả Dĩ Uyên trầm ngâm một tiếng nói: "A Cảnh, em thấy Sở Di Nhiên và bọn họ, là vô ý giúp bọn họ hay là…"

Sở Cảnh lắc lắc đầu: "Không dễ nói, tuy rằng Sở Di Nhiên là con bà cả sinh ra, cũng được ông già nuôi từ bé bên người, nhưng chị ta dã tâm không nhỏ, vẫn luôn thèm muốn có được Sở gia, cố tình ông già lại là người bảo thủ cổ hủ trọng nam khinh nữ, quanh năm suốt tháng mâu thuẫn dần tích tụ, cộng thêm La Dục Chương bên kia biết gió chiều nào che chiều ấy, nói không chừng có thể khiến Sở Di Nhiên động tâm."

Tả Dĩ Uyên gật đầu nói: "Nếu Sở lão gia đã bị bệnh vài tháng thì tới giờ loại độc mãn tính này chắc cũng đã đủ liều lượng… phỏng chừng cho dù Sở Di Nhiên có định dừng tay thì lão gia tử cũng không sống nổi."

Sở Cảnh cười nhạo một tiếng: "Chuyện đã tới nước này, anh cho rằng chị ta sẽ dừng tay sao? bây giờ thời gian ông già ngủ còn nhiều hơn cả thời gian tỉnh, quyền lực trong tay giờ có muốn nắm chặt e rằng cũng khó tránh khỏi lực bất tòng tâm. Lúc này lại thêm đại ca và em không ở đây, chị ba thì chả quan tâm chuyện gì, cho nên phần lớn quyền lực đều bị Sở Di Nhiên gắt gao nắm chặt. Nhòm ngó lâu như vậy rồi, bây giờ lại dễ dàng có ngon ngọt, anh dù có muốn chị ta buông tay thì chị ta cũng không buông."

Tả Dĩ Uyên nheo mắt nói: "Mấy ngày nay, tay chân của lão gia ở quanh Sở Tu chẳng những không dừng tay mà ngược lại càng ngày càng càn rỡ hơn. Nếu lão gia tử mấy tháng nay đã không còn cầm quyền, như vậy số công kích đột nhiên nhiều hơn này…chị ta muốn giết anh trai mình sao?"

"Quyền lực khiến người ta điên cuồng." Ánh mắt Sở Cảnh tối sầm lại, thanh âm cũng lạnh lẽo hơn: "nhiều năm qua Sở Di Nhiên đã sớm bị chính bản thân bức thành kẻ điên rồi."

"Chắc gần đây cũng có chuyện gì đó kích thích chị ta, nếu không thì chị ta cũng không dám làm như vậy." Tả Dĩ Uyên lại nói: "Nhưng mà chẳng lẽ chị ta chưa từng nghĩ qua, La Dục Chương sẽ dùng chiêu bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng đằng sau sao?"

Sở Cảnh lắc đầu: "Em đã nói rồi, chị ta mặc dù có dã tâm, nhưng lại không có năng lực, quả thực hơi ngu dốt. quyền lực tới tay tựa như mật ngọt, khiến chị ta không còn băn khoăn tới bất cứ cái gì nữa."

"Vậy em định làm gì?" Tả Dĩ Uyên hỏi.

"Nếu chị ta muốn chết, vậy để cho chị ta toại nguyện đi." Sở Cảnh thanh âm lạnh như băng: "Hiện tại vô luận chúng ta có nói gì, chị ta cũng không nghe vào tai đâu. Nếu ông già biết mình bị chính con gái yêu liên thủ với người ngoài đầu độc, chắc chắn ông ấy sẽ một phát giết chết Sở Di Nhiên."

Tả Dĩ Uyên "à" một tiếng, cũng không phản bác. Nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Sở lão gia triệu tập chúng ta về đây đón năm mới, vậy tối mai Sở Tu và Sở Hân Nhiên có về không?"

"Chị ba khẳng định sẽ về, còn về đại ca…" Sở Cảnh cong cong môi: "Chị ba khẳng định cũng sẽ nghĩ cách kéo tới, em hiện tại cảm giác biệt thự ngoại ô của chúng ta đã không còn an toàn nữa, để anh Hứa Phàm một mình ở đó em cũng không an tâm, nhất định cũng phải mang tới đây, mọi người đều ở trước mặt nhau,

em xem cái tên La Dục Chương kia có thể làm gì."

"Hiện tại ưu thế của chúng ta chính là La Dục Chương không biết chúng ta đã bắt thóp được thân phận gã." Tả Dĩ Uyên nói: "Sáng mai Rendia, Lacey và đội ngũ của bọn họ sẽ tới đây, đến lúc đó, một lưới bắt hết cả lũ."

"Hết thảy sẽ nhanh kết thúc." Sở Cảnh ôm lấy Tả Dĩ Uyên, nhắm mắt lại, có chút mệt mỏi thì thào.

"Ừ, sẽ kết thúc. Lập tức liền kết thúc." Tả Dĩ Uyên thuận thế ôm lấy Sở Cảnh, nhẹ nhàng phụ họa.

Ai thắng ai bại, đến ngày mai… hết thảy đều đã đến hồi kết.

86. Chương 86

Sở lão gia đã đặt bữa cơm tất niên của cả gia đình tại khách sạn năm đó đã tổ chức tiệc sinh nhật 18 tuổi cho Sở Cảnh. bởi vì Sở Cảnh cố ý dẫn cả Sở Tu và Hứa Phàm tới cho nên không đi cùng Sở lão gia và Sở Di Nhiên.

Khi bọn Sở Cảnh tới nơi, thì Sở lão gia tử còn chưa tới, nhưng Sở Hân Nhiên và La Dục Chương đã có mặt. Khi đi vào phòng riêng đã đặt trước, Sở Cảnh chú ý tới tầm mắt La Dục Chương đảo qua người Sở Tu và Hứa Phàm, hơi dừng khoảng 1 giây đồng hồ. Tuy rằng động tác tạm dừng này phi thường nhỏ, nhưng Sở Cảnh vẫn luôn âm thầm quan sát đối phương đã nhìn thấy rõ ràng.

Các bên hàn huyên một phen, thấy người còn chưa tới đông đủ, Sở Cảnh liền lôi kéo Tả Dĩ Uyên ra ngoài ban công cho thoáng khí. Đứng trên ban công, có thể đem ngã tư đường phồn hoa náo nhiệt thu hết vào đáy mắt. Sở Cảnh híp mắt nhìn dòng xe cộ qua lại như nước chảy phía dưới, đột nhiên như nhớ tới điều gì, nghiêng đầu liếc nhìn Tả Dĩ Uyên một cái, nói: "Tả, mấy năm trước, có phải anh đã từng tới chỗ này không?"

Tả Dĩ Uyên sửng sốt nghĩ nghĩ lập tức nói: "Ừ, có một lần, gia tộc Matada từng có hoạt động ở chỗ này, lần đó là anh và Rendia tới đây để kết thúc, làm sao vậy?"

Sở Cảnh cong môi, cười cười, vươn tay chỉ xuống ngã tư đường: "Anh lúc đó từ bên trong đi ra, nhớ không? Ngày đó ông già tổ chức tiệc sinh nhật 18 tuổi của em ở đây, em cũng từng đứng ở đây nhìn thấy anh."

Tả Dĩ Uyên bật cười: "Chuyện đã lâu như vậy, anh sao có thể…" Bỗng nhiên như nghĩ ra điều gì, hơi chút trêu tức nói: "Em lúc ấy đã thấy anh? chỉ thoáng nhìn qua như vậy mà cho tới bây giờ em vẫn còn nhớ rõ? Nói như vậy, lần trước khi chúng ta gặp nhau trên du thuyền casino, em cũng đã nhận ra anh?"

Sở Cảnh mỉm cười, nửa thật nửa giả nói: "Em cũng đã từng nói với anh rằng, em đời này chính vì anh mà

tới… giờ anh đã tin chưa?"

"Trời ơi." Tả Dĩ Uyên nhìn Sở Cảnh, hồi lâu, thấp giọng ca thán một câu, dở khóc dở cười cả giận nói: "Nếu sớm biết em mê đắm anh lâu như vậy thì trước kia chúng ta cần gì phải dây dưa mất thời gian thế."

Sở Cảnh nghe Tả Dĩ Uyên oán giận, cũng khẽ bật cười ra tiếng.

Lại từ ban công lộ thiên nhìn ra ngoài, đã có thể thấy xe của lão gia tử tới. Tả Dĩ Uyên vỗ vai Sở Cảnh, thấp giọng nói: "Đi thôi, sắp bắt đầu rồi."

Sở Cảnh rũ mắt xuống, khẽ gật đầu, xoay người trở lại trong phòng.

Việc Sở lão gia lợi dụng cùng Tả Dĩ Uyên kết liên minh để kiềm chế cùng ép bức Sở Tu trong lòng mọi người đều rõ ràng.

Ngày hôm qua, sau khi tới Sở gia, buổi chiều Sở lão gia đã cùng Tả Dĩ Uyên bước đầu thảo luận vấn đề này, chẳng qua cuối cùng bị Tả Dĩ Uyên ỡm ờ hàm hồ cho qua chuyện.

Lão gia tử tuy rằng bất mãn thái độ Tả Dĩ Uyên mập mờ, nhưng thấy đối phương không đề cập gì cũng không nói thêm nữa chỉ chờ hôm sau cẩn thận nói chuyện lại. Nhưng mà, hôm nay, khi lão gia tử vẻ mặt tươi cười tiến vào, lại không ngờ rằng Sở Tu và Hứa Phàm cũng đang ở đây, khuôn mặt tươi cười cứng đờ, cuối cùng biến thành mặt lạnh.

Mắt thấy bầu không khí căng thẳng, Sở Hân Nhiên nhanh chóng đi qua giúp đỡ lão gia tử ngồi xuống, khuyên can mãi cuối cùng bầu không khí mới dịu đi, bữa cơm tất niên miễn miễn cưỡng cưỡng mở màn. Cho dù tận đáy lòng lão gia tử không thể nào vui vẻ cho nổi, nhưng tốt xấu gì cũng không làm ai mặt mũi khó coi.

Tả Dĩ Uyên ra ngoài tới toilet, liếc nhìn di động, Rendia nhắn tin tới đã hoàn toàn khống chế được La gia. Chẳng qua, cái tên thủ hạ thần kinh của gã đã trốn mất. Tả Dĩ Uyên nhíu mày, bỏ di động lại vào trong túi áo, đang chuẩn bị ra ngoài thì lại thấy cửa phòng vệ sinh được đẩy mở ra, La Dục Chương bước vào.

Hai người nhìn nhau một chút, sau đó cùng gật đầu với nhau, Tả Dĩ Uyên liền trực tiếp quay lại phòng ăn. Nhưng còn chưa đi vào, Tả Dĩ Uyên đột nhiên nghe thấy một trận xôn xao, mi tâm nhảy dựng, gia tăng cước bộ đi tới, liền thấy Sở Cảnh ôm Sở Hân Nhiên sắc mặt trắng bệch, vội nhanh chạy tới.

"Có chuyện gì?" Tả Dĩ Uyên cau mày hỏi.

"Chị ba vừa rồi khi đứng dậy không hiểu sao chân đột nhiên mềm nhũn" sắc mặt Sở Cảnh cũng không khá hơn: "Không cẩn thận đụng vào cạnh bàn, bây giờ đang thấy đau bụng… Tả, chúng ta mau chóng đưa chị ba tới bệnh viện, La… anh rể đâu?"

Tả Dĩ Uyên vươn tay đỡ Sở Hân Nhiên, rất nhanh nói: "Anh vừa rồi gặp anh ta ở toilet…anh sẽ đưa Sở Hân Nhiên đi, em ở đây đề phòng, bọn Rendia đã hành động rồi, anh sợ gã đã nhận ra được cái gì đó… nhớ bảo vệ Sở Tu và Hứa Phàm."

Sở Cảnh nhăn mày, hấp háy môi, gật đầu: "Em đi tìm gã."

"Cẩn thận đấy." Tả Dĩ Uyên dặn dò một câu, bế Sở Hân Nhiên hai tay ôm chặt bụng mình nhanh chóng chạy ra bãi đỗ xe.

Dù sao đứa nhỏ trong bụng Sở Hân Nhiên cũng là đứa cháu đầu tiên của Sở lão gia, ông bị chuyện này dọa không nhẹ. Lôi kéo Sở Di Nhiên cùng trực tiếp lên xe, đi theo phía sau Tả Dĩ Uyên cùng tới bệnh viện. Sở Di Nhiên tuy rằng trong lòng mong muốn Sở Hân Nhiên xảy thai đứa nhỏ đi, nhưng giờ vẫn không thể để lộ gì, nên cũng miễn cưỡng cùng Sở lão gia tử lên xe.

Sở Tu và Hứa Phàm cũng muốn đi theo nhưng lại bị Sở Cảnh mạnh mẽ cản lại, lén lút đưa cho Sở Tu một khẩu súng phòng thân, lại đơn giản vài câu kể lại tình hình trước mắt, sau đó nhanh chóng chạy tới wc nam.

Quả nhiên, lục soát khắp wc, Sở Cảnh đều không thấy bóng dáng La Dục Chương đâu, kích động xoay người chạy về chỗ Sở Tu, còn chưa đến gần đột nhiên nghe thấy tiếng súng truyền trới.

Nguy rồi!

Sở Cảnh tăng tốc bước chạy, trong không khí thoang thoảng mùi máu tươi, thở hồng hộc tới trước cửa, Sở Cảnh ngẩng đầu nhìn về phía người bên trong hô to: "Đại ca!"

Sở Tu chậm rãi nâng mí mắt, lắc lắc đầu, sau đó đi qua vài bước, ôm chặt Hứa Phàm vào trong ngực: "Trên tay trái trúng một phát, viên đạn cũng không ở trong người, anh không sao."

Sở Cảnh thở phào một hơi, tâm tư ổn định lúc này mới phát hiện Hứa Phàm đang ngây ngốc ngồi một chỗ, hai tay gắt gao cầm chặt khẩu súng lục. Mà ở trước mặt anh, một nam nhân nhỏ gầy mặc áo da đen đang nằm gục trên đất khẽ run rẩy.

"Anh…anh…anh giết người?" Hứa Phàm có chút hoảng sợ ngẩng đầu hỏi.

Sở Cảnh nhìn hắc y nhân nằm trên sàn, thấy người nọ nức nở một tiếng mới khẽ cười nói: "Không sao, chưa chết được."

"A..a…" Hứa Phàm lúc này mới hoàn toàn thở phào một hơi, có chút xụi lơ ngã vào trong lòng Sở Tu: "Làm em sợ muốn chết."

Sở Cảnh cong môi, khom lưng xuống dùng chân hất gã nằm ngửa lại. Quả nhiên, chính là cái tên mặc áo đen trong bức ảnh của Tô Mặc, hơn nữa…mùi máu tươi trên người gã dày đặc khiến cậu không thể xem nhẹ.

"Trên người gã bị trúng đạn không ít, chắc là vừa từ chỗ Rendia chuồn tới." Sở Cảnh nhíu mày, nói: "Bị thương thành như vậy còn dám chạy tới đây, quả nhiên là người điên."

Nhìn khuôn mặt trắng bệch dày đặc âm khí của gã nam nhân, trong tâm Sở Cảnh bỗng sinh ra một chút bất an không nói nên lời. Cầm cốc nước trà trên bàn tạt lên mặt gã, gã kêu rên rồi tỉnh lại.

"La Dục Chương đâu?" ánh mắt gã khiến Sở Cảnh có một cảm giác không thoải mái, giống y như con rắn đang bò, phá lệ ghê tởm.

Gã nghe xong lời này liền bật cười, còn cười cực kỳ cổ quái. Thẳng tới khi Sở Cảnh mãnh liệt ra tay, cho gã một quyền đau đớn vào bụng, gã khụ một tiếng nôn ra một búng máu, mới cổ quái mà mở miệng nói: "Sở, Sở tứ thiếu gia, hắc…hắc hắc, giờ mày còn có thể lộ ra tư thái người chiến thắng à? ừ, mày ngáng chân La gia… nhưng mà không tìm thấy thiếu gia, ha ha ha… hơn nữa, Tả Dĩ Uyên chết, thiếu gia vẫn còn sống… ha ha…"

Đồng tử Sở Cảnh co lại, hai tay túm áo gã xách lên, nét mặt căng cứng bởi vì quá dùng sức trông lại càng dữ tợn: "Con mẹ mày, mày nói lại tao xem, mày rốt cuộc đã làm gì?"

Hơi thở gã mong manh, nhưng khuôn mặt trắng bệch tươi cười lại càng sáng lạn: "Bom… trên hai chiếc xe, tao đều cài bom. Chỉ cần lái xe rời khỏi ghế lái 'tích tắc' Bùmmm… xe sẽ nổ tung… ha ha ha… một miếng thịt cũng không còn!"

Ánh mắt Sở Cảnh hằn tơ máu: "Con mẹ mày, lặp lại lần nữa!!"

"Ha ha ha, tính thời gian, bọn họ đã sớm đến bệnh viện…" Gã tiếp tục cười cổ quái: "Chỉ tiếc, mày… còn có Sở đại thiếu sao không lên xe? Thật đáng tiếc, ha ha…"

"A Cảnh!" Hứa Phàm có chút lo lắng mà nhìn sắc mặt Sở Cảnh không ổn: "Em đừng lo lắng, Tả tiên sinh khẳng định không có gì…A! Hân Nhiên còn đang ở trên xe Tả tiên sinh! Hân Nhiên còn đang mang bầu nữa!"

Sở Cảnh lấy di động ra ấn gọi dãy số quen thuộc nhưng một lần lại một lần không gọi được, cuối cùng còn không thể liên lạc. Sở Cảnh cảm giác cả người lạnh lẽo, gầm nhẹ tiện tay ném vỡ nát cái điện thoại, sau đó giống như một con báo bị thương nổi điên xông tới dùng sức đấm túi bụi lên người gã nam nhân. Ánh mắt gã càng ngày càng rời rạc, chỉ trong chốc lát liền tắt thở.

Hứa Phàm có chút kinh ngạc nhìn một Sở Cảnh hoàn toàn xa lạ trước mắt, đang chuẩn bị đi tới giữ Sở Cảnh lại, nhưng còn chưa kịp đứng dậy, đã bị Sở Tu kéo lại. Hứa Phàm ngẩng đầu, nhìn Sở Tu đang lắc đầu với mình, khuôn mặt luôn lãnh đạm cũng lộ ra nét bi thương trầm trọng.

"A Cảnh…" Sở Tu mở miệng, tiếng nói lúc được lúc mất giống như không biết phải nói thế nào: "Anh gọi điện thoại… bên kia nói, trước cổng bệnh viện…đã xảy ra một vụ nổ liên hòan…"

Sở Cảnh lăng lăng nhìn hai bàn tay đã nhiễm đầy máu đỏ tươi, sau đó chầm chậm quay đầu nhìn Sở Tu, tựa như nghe không hiểu anh đang nói gì, hồi lâu mới chậm rãi đứng dậy, dùng nước trà rửa tay mình thật sạch.

"A Cảnh…" Hứa Phàm nhỏ giọng gọi, Sở Cảnh lại như không nghe thấy, vẫn như trước cẩn thận dùng nước trà rửa sạch vết máu. Thẳng tới khi hai tay hoàn toàn sạch sẽ, lúc này mới dùng khăn ướt cẩn thận lau khô nước, rồi tùy tay ném xuống sàn, khẽ cười nói: "Thực bẩn."

Nghe câu này đến Sở Tu cũng có chút lo lắng: "A Cảnh em…"

Sở Cảnh lại đột nhiên khôi phục bộ dạng thường ngày, có chút không hiểu nghiêng đầu nhìn Sở Tu, không nhanh không chậm nói: "Đại ca, vết thương trên vai anh cần băng bó… anh Hứa Phàm, anh đưa đại ca tới bệnh viện đi, em sẽ tìm người tới xử lý ở đây. Năm mới mà thấy máu, chậc chậc, thật sự là điềm xấu."

Hứa Phàm nghe Sở Cảnh nói lại càng lo lắng: "A Cảnh, em, em đừng như vậy, bọn Tả tiên sinh khẳng định không có việc gì…"

"Em biết." Sở Cảnh nở nụ cười, đôi mắt xinh đẹp cong cong, cử chỉ thong dong: "Em đương nhiên biết Tả không có việc gì, em đã nói với Tả rồi, muốn chết thì cùng chết. Em vẫn còn đang sống tốt thế này, anh ấy sao có thể chết được? Được rồi, hai anh tới bệnh viện trước đi, tối có thời gian em sẽ tới thăm hai người…"

Nói xong, sửa sang lại y phục của mình, xoay người đi ra ngoài.

"Tu à, A Cảnh không sao chứ?" Hứa Phàm không biết nên miêu tả tâm tình của mình lúc này thế nào, mặc dù có chút sợ hãi, nhưng lại càng đau lòng Sở Cảnh hơn: "Chúng ta…"

Sở Tu lắc đầu, ngay chính anh lúc này cũng đang rất hoang mang lo sợ. Hít sâu một hơi, bình ổn tâm trạng mới nói: "Chúng ta trước mắt cứ tới bệnh viện xem đã."

"…Được." Hứa Phàm gật đầu, theo Sở Tu ra ngoài, nhưng khi tới cửa, đột nhiên như nhớ ra cái gì, quay người lại, nhìn quanh mặt đất một chút, nhặt cái gì đó, rồi mới đi tiếp: "Đi thôi."

Sở Tu thu hành động của Hứa Phàm vào trong mắt, đưa tay xoa xoa tóc người yêu, rồi khoác eo cậu nhanh chóng rời khỏi khách sạn.

Một tháng sau. Trên một hòn đảo tư nhân xinh đẹp.

"Đến thăm bảo bảo à?" nam nhân vốn đang nằm ở trên giường nghe tiếng cửa mở, lập tức nhìn ra ngoài.

Thấy một nam nhân gương mặt tinh xảo đi vào, lập tức cười rộ lên hỏi.

Nam tử mỉm cười một chút nói: "Ngày mai bảo bảo có thể ra khỏi lồng ấp, đến lúc đó sẽ bế tới cho anh xem."

Nam nhân gật đầu, ngược lại hỏi: "Nhưng mà chị ba của em…"

Hai mắt Sở Cảnh tối sầm lại, đi tới bên người Tả Dĩ Uyên, lên tình thần nói: "Anh vẫn nên tự lo cho bản thân đi, hai chân sắp bị phế đi còn đòi lo lắng cho người khác?"

Tả Dĩ Uyên phị mặt, nói: "Cái gì mà bị phế đi? Chỉ là bị bỏng với gãy xương một chút thôi. Chỉ cần chăm tập hồi phục chức năng, nhiều nhất là hai năm sẽ khôi phục lại như trước kia. Mà cũng may lúc trước Hứa Phàm còn nhớ giúp em nhặt sim di động lại, nếu không thật vất vả mới thoát được vụ nổ nhưng lại không liên lạc được với em, bộ muốn anh chết thật sao?"

Sở Cảnh nhìn Tả Dĩ Uyên, khẽ mỉm cười, cúi đầu cho hắn một nụ hôn triền miên. Nụ hôn này bao hàm cảm ơn sự may mắn còn có nhiệt tình sớm không kiềm chế được của cậu. Đủ loại dung hợp vào với nhau, ngọt ngào khiến hai người có chút mê đắm.

Cậu không biết lúc trước Tả Dĩ Uyên phát hiện bom như thế nào, rồi lại có thể bế Sở Hân Nhiên đang mang thai tìm được đường sống trong chỗ chết ra sao. cho dù mỗi lần Tả Dĩ Uyên đều là vẻ mặt có thưởng sẽ nói cho cậu biết hắn đã anh dũng bất phàm thế nào, nhưng Sở Cảnh chỉ cảm thấy hai chân Tả Dĩ Uyên bị bọc kín kia thực sự quá chói mắt. Mỗi đêm nhớ lại cậu đều cảm thấy cả người lạnh băng.

Nhưng mặc kệ thế nào, Tả Dĩ Uyên còn sống. chị ba còn sống, Bọn họ đều còn sống, chỉ điểm ấy là đủ rồi.

Hôn hôn, không khỏi có chút súng lên đạn chuẩn bị cướp cò, đưa tay sờ sờ bộ vị như túp lều phia dưới của Tả Dĩ Uyên, Sở Cảnh ái muội mỉm cười: "Cứng rồi."

Tả Dĩ Uyên hừ hừ cọ Sở Cảnh: "Lửa em châm, em tự giải quyết đi."

Sở Cảnh buông tay: "Khó mà làm được, bác sỹ Tập đã nói, ít nhất 3 tháng đầu cấm chỉ chuyện phòng the."

Tả Dĩ Uyên bất đắc dĩ: "Bộ cô ấy nghĩ anh là nữ nhân đang có thai sao? còn ba tháng đầu cấm chỉ chuyện phòng the?"

Sở Cảnh nhếch môi: "Em cũng hết cách, đúng rồi, em qua thăm chị ba chút."

Tả Dĩ Uyên biết Sở Cảnh nhất định sẽ không hồi tâm chuyển ý, chỉ có thể thở dài nói: "Chị ba…rồi sẽ tốt thôi, đừng quá thương tâm."

“Em biết.” Sở Cảnh gật đầu.

“Còn nữa…” Tả Dĩ Uyên nhìn Sở Cảnh nói: “Sở Tu truyền tin tới nói… La Dục Chương xuất hiện tại N thị.”

Sở Cảnh dừng một chút, lập tức lộ ra tia cười lạnh: “Em biết rồi.”

Sở Cảnh rời khỏi phòng Tả Dĩ Uyên, lại đi lên mấy tầng nữa, trên đường gặp được bác sỹ Tập xinh đẹp đang đi tới đối diện. Tiến tới bắt chuyện, lập tức hỏi: “Sức khỏe chị ba tôi thế nào rồi?”

“Việc này không vội được.” Tập Viện nhún vai, nghĩ nghĩ lại an ủi: “Nhưng mà các chỉ số đang dần dần khôi phục lại, rất có cơ hội tỉnh lại.”

Ánh sáng trong mắt Sở Cảnh tối dần, nhưng vẫn chậm rãi đi vào. Trong phòng, một cô gái xinh đẹp cả người cắm dầy dây dợ vẫn an an tĩnh tĩnh nằm ở trên giường, trông càng có vẻ suy nhược đáng thương. Sở Cảnh ngồi xuống bên giường, cầm tay Sở Hân Nhiên lên.

“Chị ba, cũng đã một tháng rồi, chị còn không tỉnh lại sao? bảo bảo cũng sắp ra khỏi lồng ấp, chị mà không tới bế nó một cái, con bé sẽ tức giận đấy.”

Vụ nổ ngày đó, là do tên thủ hạ điên của La Dục Chương một tay an bài. Bom được thiết kế thực tinh xảo, nhưng cũng may vẫn bị Tả Dĩ Uyên phát hiện ra. Nhưng chiếc xe của Sở lão gia tử lại không may mắn như vậy. Trên xe tổng cộng có ba người, toàn bộ đều chết ở trong vụ nổ. Thực mỉa mai, Sở Cảnh tin rằng, nếu không phải do thân thể ông già không tốt, nằm mê man trong xe không biết gì, chứ nếu không với mấy chục năm kinh nghiệm của mình, quả bom kia khẳng định sẽ không thoát khỏi tầm mắt của ông… Sở Di Nhiên chết cũng không oan uổng.

“Đúng rồi, chị ba, không phải chị thích con gái sao? bảo bảo là một bé gái đáng yêu. Đôi mặt và cái miệng rất giống chị, về sau lớn lên nhất định là một đại mỹ nhân.” Sở Cảnh khẽ mỉm cười: “Nhớ không, lúc trước chị đã nói với em, chị muốn thấy con mình lớn lên, cho con bé ăn diện như một tiểu công chúa…Đợi tới khi con bé trưởng thành, nếu nó dẫn bạn trai về nhà, em và Tả sẽ đồng thời lấy chổi đánh cho thằng nhóc kia một trận, chị có chịu không?”

“Mấy người Sở Di Nhiên đã mưu toan chiếm đoạt Sở gia lâu như vậy, nhưng cuối cùng, Sở gia vẫn trở về tay đại ca…” Sở Cảnh cầm khăn sạch nhẹ nhàng lau mặt cho Sở Hân Nhiên: “Nhưng đại ca lại không muốn ngồi lên vị trí gia chủ, anh ấy muốn nhường lại cho em, em đương nhiên là không chịu rồi, tìm cơ hội liền trực tiếp bay tới đây đấy. Cho nên hiện tại chuyện lớn chuyện nhỏ của Sở gia bắt buộc đại ca phải làm thôi, em mới không ngốc mà đi ăn khổ đâu.”

“Chị ba… đã tìm ra tung tích của La Dục Chương. Chắc không thể buông tha cho gã được. Em xin lỗi.”

Chạng vạng, Sở Cảnh đang cùng ăn cơm với Tả Dĩ Uyên, mới ăn được một nửa, đột nhiên nghe thấy tiếng giày cao gót cộp cộp dồn dập nện xuống sàn nhà. Sở Cảnh dừng đũa quay đầu lại nhìn thấy Tập Viện chống lưng bám vào cửa thở hổn hển, sau khi lấy lại hơi mới rất nhanh nói: “Tứ thiếu gia, mau tới xem đi,

Tam tiểu thư đã tỉnh lại!"

Sở Cảnh cảm giác trong nháy mắt đầu óc trống rỗng, ngay sau đó cả người bật dậy, ra hiệu cho Tả Dĩ Uyên, rồi lập tức nhanh chóng chạy về phía phòng bệnh của Sở Hân Nhiên.

Trong phòng bệnh chật ních bác sỹ, y tá, bọn họ bận rộn một hồi rồi lui ra. Tập viện vỗ vai Sở Cảnh, mỉm cười nói: "Biết cậu cao hứng nhưng cũng nên kiềm chế chút. Thân thể tam tiểu thư còn rất yếu, đừng ở lại quá lâu."

Sở Cảnh cố ép bản thân không được kích động, gật gật đầu, sau đó bước nhanh vào trong. Sở Hân Nhiên nằm trên giường bệnh thấy Sở Cảnh, tròn mắt nhìn. Tuy rằng vẫn phải đeo mặt nạ dưỡng khí, nhưng Sở Cảnh vẫn thấy rõ Sở Hân Nhiên hơi hơi nhợt nhạt mỉm cười với mình. Cô khẽ mở miệng: "A Cảnh."

Vào giờ khắc này, Sở Cảnh cảm giác hốc mắt có chút đau xót.

"Chị đừng nói gì, an tâm tĩnh dưỡng nhé?" Sở Cảnh vươn tay vuốt ve tóc Sở Hân Nhiên: "Hiện tại hồi phục sức khỏe mới là quan trọng nhất, bảo bảo vẫn đang chờ mẹ tới bế đấy."

Hai mắt Sở Hân Nhiên sáng rực lên, giật giật khóe môi: "Bảo bảo?"

"Ừ, là một cô bé xinh đẹp." Sở Cảnh cười nói: "Tuy rằng sinh non, nhưng được chăm sóc đặc biệt trong lồng ấp, vẫn rất khỏe mạnh, không sao cả."

Sở Hân Nhiên cười ngọt ngào: "Chăm sóc con bé giúp chị nhé."

Sở Cảnh gật đầu: "Đương nhiên, em là cậu ruột của nó mà. Em không chăm sóc nó còn chăm sóc ai đây? Huống chi bảo bảo lại là đứa nhỏ khiến người người đều yêu thương."

Sở Hân Nhiên dùng sức nhìn.

Sở Cảnh nhẹ giọng, ôn nhu dỗ dành: "Chị ba, chị cố gắng hồi phục sức khỏe, qua một thời gian nữa, em sẽ bế bảo bảo tới cho chị xem, được không?"

Sở Hân Nhiên khẽ gật đầu, rồi lại như lưu luyến gì đó, nhìn Sở Cảnh hồi lâu, chắc là quá mệt mỏi, lúc này mới nhu thuận nhắm mắt lại.

Sở Cảnh ngồi ở đầu giường lẳng lặng nhìn Sở Hân Nhiên một lúc, cứ ngồi chờ, thẳng tới khi mặt trời hoàn toàn khuất núi, mới khẽ đi ra khỏi phòng bệnh.

Khoảng 5 giờ sáng, Sở Cảnh nhận được một cuộc gọi, cậu đi ra ngoài nghe điện, đầu dây không có tiếng

nói, chỉ thoang thoảng tiếng gió thực lớn truyền tới.

"…Lần đầu tôi gặp chị gái cậu, chính là trong trường học này."

Đối phương vừa mở miệng, Sở Cảnh lập tức nắm chặt di động: "La Dục Chương?"

"Khi đó em ấy mới năm nhất thì phải? trên người mặc một chiếc áo sơ mi trắng bình thường, đưa lưng về phía tôi, đang mải trồng hoa, thoạt nhìn một chút cũng không giống thiên kim tiểu thư, ha ha…Lúc ấy, em ấy quay đầu nhìn tôi một cái, tôi biết, tôi muốn em ấy. Đời này, chỉ cần em ấy."

Sở Cảnh nhớ tới Sở Hân Nhiên vẫn đang nằm trên giường bệnh, cả người cắm đầy dây dợ, hận đến cơ hồ cắn chặt răng: "Thằng khốn nạn! Cách mày yêu chị ấy là như vậy sao? mày thể hiện tình yêu bằng cách giết cha cùng anh em chị ấy? thậm chí còn cả chị ấy nữa? khi đó chị ấy đang bị động thai… chị ấy thiếu chút nữa đã chết mày có biết không hả?"

"…đúng thế, tôi là một thằng khốn nạn. Đời này, người tôi có lỗi nhất chính là em ấy…"

"Mày cảm thấy bây giờ nói lời này còn tác dụng sao?" Sở Cảnh cười lạnh: "Mày nghĩ rằng bọn tao sẽ bỏ qua cho mày sao?"

"A, cậu sai rồi. lần này tuy rằng tôi thua, nhưng tôi không bại bởi các cậu, tôi bại bởi số mệnh." La Dục Chương khẽ cười rộ lên: "Ông trời không muốn thấy tôi, từ nhỏ số mạng tôi so với những người khác thường kém hơn một chút… A, ha hả, tôi thật sự không cam lòng."

"La Dục Chương!"

"Được rồi, các người cũng nên đến đây đi, tôi đi đây… nhưng mà, các người hãy nhớ lấy, tôi cho dù chết đi, cũng tuyệt đối không chết ở trong tay các người, mạng của tôi, chỉ có thể do tôi hủy diệt…"

"Alo? Alo? La Dục Chương?!" Sở Cảnh nhìn cú điện thoại đã được ngắt kết nối, gắt gao nhíu chặt chân mày, trong lòng phiền muộn nói không nên lời.

Nhưng không bao lâu sau, lại một cú điện thoại khác gọi tới. Sở Cảnh vừa ấn nghe, hóa ra là Sở Tu.

"A Cảnh… La Dục Chương vừa nhảy từ tầng cao nhất trường đại học X xuống…chết tại chỗ."

Sở Cảnh cúp điện thoại, đứng tại chỗ trong chốc lát, nhưng không biết phải làm sao, đáy lòng bất an càng lúc càng nặng. cau mày nhìn lướt qua cửa, Sở Cảnh quay người lại, chạy thẳng tới phòng bệnh Sở Hân Nhiên.

Khẽ đẩy cửa phòng ra, bên trong tối đen như mực. Sở Cảnh nhìn nhìn, bỗng dâng lên một chút khiếp đảm. cắn răng mở đèn phòng, cảnh tượng trước mắt khiến hô hấp cậu cứng lại.

Tả Dĩ Uyên nằm trên giường chờ mãi cũng không thấy Sở Cảnh quay về, ấn chuông gọi y tá tới hỏi, mới biết được Sở Cảnh đã đi tới phòng bệnh Sở Hân Nhiên. nghĩ nghĩ, nhờ y tá lấy xe lăn tới cho mình, sau đó ngồi thang máy đi thẳng lên phòng bệnh của cô.

Tự mình đẩy xe lăn, thẳng tới khi tới bên cạnh Sở Cảnh, Tả Dĩ Uyên mới phát hiện có chuyện xảy ra.

"Chị ba tự tháo mặt nạ dưỡng khí ra." Thanh âm Sở Cảnh thực nhạt: "Chiều qua chị ấy tỉnh lại, em đã rất vui mừng, sớm biết vậy còn không bằng bất tỉnh. Chăm sóc như vậy, tốt xấu gì cũng có chút chờ mong."

Tả Dĩ Uyên không biết mình nên an ủi Sở Cảnh thế nào.

"Ngay cả con gái mình chị ba cũng chưa thấy…" Sở Cảnh nở nụ cười một chút: "Chị ấy, quả nhiên có huyết thống Sở gia chảy trong người…tuy rằng bề ngoài không lộ ra nhưng vẫn là một người thật nhẫn tâm."

"Không sao, không sao đâu, A Cảnh, em còn có anh, em còn có anh." Tả Dĩ Uyên ôm lấy Sở Cảnh, hôn lên đỉnh đầu Sở Cảnh, nhất thời có chút hận Sở Hân Nhiên.

"A, đúng rồi, em còn có anh… ừ, con gái chị ba cũng là con em… đứa nhỏ đáng yêu như vậy, chị ba còn chưa nhìn, chị ấy sẽ hối hận, nhất định sẽ…" Sở Cảnh vươn tay ôm chặt Tả Dĩ Uyên, nước mắt vẫn luôn kiên trì không cho rơi xuống giờ lại ào ào chảy ra, thấm ướt một bên vai Tả Dĩ Uyên.

"Đúng, cô ấy nhất định sẽ hối hận…" Tả Dĩ Uyên cũng ôm Sở Cảnh giống như muốn đem cậu tiến nhập vào xương cốt mình.

"Tả, chúng ta về Mỹ đi." Sở Cảnh thì thào: "Rời khỏi nơi này, được không?"

"Được." Tả Dĩ Uyên mỉm cười vuốt ve tóc Sở Cảnh: "Mang theo cả bảo bảo, chờ trời sáng chúng ta sẽ đi ngay."

"Tả…"

"Huh?"

"La Dục Chương cũng đã chết… nhảy xuống từ tầng cao nhất trong trường đại học của chị ba. Anh nói xem, vì sao gã lại quay lại N thị?"

"Em cảm thấy sao?"

“Gã nói, gã yêu chị ba. Anh thấy sao?”

“Chắc vậy đi.”

“Ừ… chắc vậy.”

“A Cảnh…”

“Huh?”

“Anh yêu em. Yêu em hơn bất cứ ai.”

“Ừ.” Sở Cảnh chôn đầu trong ngực Tả Dĩ Uyên, an tâm nhắm mắt lại: “Em cũng vậy.”

Đêm đen nhạt dần, bầu trời phía đông, chút ánh nắng đầu tiên của ngày mới dần hé lộ.

~ o0o Hoàn Chính Văn o0o ~

87. Chương 87: Phiên Ngoại: Năm Mới Vui Vẻ

Đây là câu chuyện phát sinh thật lâu sau này, tiểu công rốt cục thành công đè tiểu thụ lên giường vào dịp tết âm lịch (Au: được rồi, kỳ thật cũng không lâu lắm, mọi người đang theo dõi chính văn không cần gấp gáp QAQ, mặt khác, đây là phiên ngoại vô trách nhiệm, không liên quan gì tới chính văn!)

“Em đang làm gì vậy?” Tả Dĩ Uyên từ phía sau nhẹ nhàng ôm trọn thắt lưng Sở Cảnh, cằm gác lên vai, nghiêng đầu khẽ hôn lên gò má cậu, sau đó thấp giọng hỏi.

Sở Cảnh nghiêng đầu ở trên môi Tả Dĩ Uyên khẽ hôn một cái, nhưng chỉ chạm nhẹ một chút rồi rời đi. Không đợi Sở Cảnh kịp phản ứng Tả Dĩ Uyên liền đẩy nụ hôn đi thật sâu, cuối cùng mới chịu buông tha cho cậu, Sở Cảnh quay lại nhìn màn hình máy tính, lách tách gõ bàn phím, trả lời: “Lão gia tử bên kia hỏi em năm mới có về nhà không?”

Tả Dĩ Uyên nhướn mi một chút: “Nếu dựa vào lịch âm tính ngày thì hôm nay hẳn là đêm trừ tịch?”

“Ừ.” Sở Cảnh lười biếng lên tiếng: “Cho nên em không định về, rất phiền.”

Tả Dĩ Uyên nghe vậy, không biết nghĩ tới cái gì, nhìn màn hình máy tính vẫn đang sáng, trong mắt hiện

lên một tia dị sắc: “A Cảnh, tính ra, trừ bỏ lần trước em trở về một chuyến, thì cũng đã lâu rồi em không có trở lại Sở gia… chẳng lẽ, em không nhớ Sở… khụ khụ, ý anh là, em không nhớ chị ba của em sao?”

“Chị ba?” Sở Cảnh có chút nghi hoặc: “Không phải mấy tháng trước em đã tham dự hôn lễ của chị ấy sao?”

Tả Dĩ Uyên tránh đi ánh mắt thắc mắc của Sở Cảnh, vùi đầu vào cần cổ trắng nõn của cậu tinh tế hút, tiếng thở dốc vang ra, ngẫu nhiên thổ lộ mấy câu: “Vậy cũng đủ lâu rồi… còn nữa, chị ba em đang mang thai, chẳng lẽ em không định đi thăm chị ấy? em sắp lên chức cậu rồi đấy.”

Sở Cảnh bị giọng nói dụ hoặc của Tả Dĩ Uyên dẫn dắt, bất giác nhớ tới Sở Hân Nhiên. quả thật, lần trước gặp mặt chị ấy vẫn là trong hôn lễ với thiếu gia La gia, mấy tháng nói dài cũng không dài mà nói ngắn cũng không ngắn, thấy có chút…

“Tả, nói thật đi, sao tự dưng anh lại quan tâm tới việc em có về thăm Sở gia hay không như vậy hả?” Sở Cảnh vươn tay, hơi hơi đẩy Tả Dĩ Uyên đang bám dính trên người mình ra, tựa tiếu phi tiếu hỏi.

“A Cảnh, anh vẫn luôn quan tâm em mà, chẳng lẽ em không biết sao?” Tả Dĩ Uyên vô tội nhìn Sở Cảnh, nói.

“Thật không?” Sở Cảnh nhìn nhìn Tả Dĩ Uyên, càng nhìn càng cảm thấy chuyện này có âm mưu, khẽ câu môi, nói: “Anh nếu đã quan tâm em như vậy, cũng vừa lúc… mấy ngày nay em bận như vậy, đêm nay em chỉ muốn an ổn ngủ ngon một giấc. Tả, nếu em nói đêm nay chúng ta chia phòng ngủ, em nghĩ, anh hẳn sẽ đồng ý chứ, huh?”

Ý cười bên môi Tả Dĩ Uyên cứng lại.

“A Cảnh, câu nói đùa này không buồn cười chút nào đâu.” Tả Dĩ Uyên nhìn Sở Cảnh chân thành nói.

“Đúng vậy, không buồn cười.” Sở Cảnh thản nhiên đứng dậy, từng bước ra khỏi thư phòng, sau đó đi tới đối diện phòng ngủ. Tả Dĩ Uyên thấy thế, nhanh chóng nhắm mắt theo đuôi người ta.

“Cho nên, Tả, đây tuyệt đối không phải nói đùa. Ngủ ngon.” Nói xong, không đợi Tả Dĩ Uyên phản ứng lại, Sở Cảnh liền ‘cạch’ một tiếng, đóng sầm cánh cửa gỗ ngay trước mặt Tả Dĩ Uyên.

Này… không phải chứ. Tả Dĩ Uyên khẽ trừng lớn mắt nhìn lom lom vào tấm ván gỗ cửa, hồi lâu sau, hít sâu một hơi. Mấy hôm trước, Sở Cảnh vì một lô vũ khí cho nên đã bận rộn một phen, hắn nhìn thấy cũng đau lòng không thôi, cho nên vì thân thể và sức khỏe của Sở Cảnh mà suy nghĩ, hắn cũng cố chịu đựng mấy ngày nay không có chạm vào cậu rồi.

Vốn đã tính hôm nay rảnh rỗi, bọn họ có thể hảo hảo thân thiết một phen, như thế nào lại… cứ như vậy ngâm nước nóng? Tả Dĩ Uyên tỏ vẻ bản thân thực ưu thương.

Nhưng mà… việc trở về Sở gia…hắn vẫn nên nói qua một chút. Tả Dĩ Uyên một tay xoa xoa mi tâm, trong lòng đủ loại phiền toái. Chẳng lẽ hắn phải trực tiếp nói với Sở Cảnh, nguyên nhân hắn muốn cậu trở về Sở gia chính là muốn cậu dẫn hắn đi bái phỏng Sở lão gia tử?

Tuy rằng nói Sở lão gia tử đã biết thân phận của hắn, nhưng là, từ khi hắn cùng Sở Cảnh kết giao tới nay, hắn cũng đã dẫn Sở Cảnh tới gặp các vị trưởng lão trong gia tộc, gặp mặt anh em huynh đệ của hắn hết rồi, còn Sở Cảnh vẫn chưa chính thức giới thiệu hắn với người của Sở gia.

Về chuyện này, thật không phải là Tả Dĩ Uyên hắn lòng dạ hẹp hòi, chẳng qua… có chút không thoải mái mà thôi. Hắn nghe nói, người Trung Quốc nam nữ đều giống nhau, đến thời điểm cuối cùng đều tuyệt đối giới thiệu lẫn nhau cho song phương cha mẹ người nhà mình. Đây là một giai đoạn rất quan trọng!

Nhưng mà, vì sao Sở Cảnh cho tới bây giờ vẫn không dẫn hắn tới ra mắt trưởng bối chứ? Tả Dĩ Uyên nghiêm túc tự hỏi, tuy rằng bọn họ không phải mối quan hệ nam nữ bình thường, nhưng hắn tin tưởng, bọn họ so với các cặp vợ chồng bình thường khác chỉ thiếu mỗi tờ giấy đăng kí kết hôn mà thôi.

Bất quá, đây cũng không phải là vấn đề chính. Chỉ cần hắn muốn, hắn lập tức có thể cùng cậu đi đăng kí kết hôn ngay cũng được, dù sao ở nước Mỹ, vẫn cho phép kết hôn đồng tính.

Tả Dĩ Uyên trái lo phải nghĩ cũng nghĩ không ra vì sao Sở Cảnh lại không giới thiệu hắn với người Sở gia. Nhưng hắn lại không thể chủ động đi hỏi, cho nên, Sở Cảnh thật sự chính là… cho tới bây giờ đều chưa từng nghĩ tới phương diện này.

Thủy chung không nghĩ ra, Tả Dĩ Uyên cứ đứng nhìn chằm chằm cửa phòng đóng chặt, một hồi lâu sau, khẽ gợi lên khóe môi, lộ ra một nụ cười tà mị. Từ trong túi tiền lấy ra một chùm chìa khóa ngân quang lòe lòe, trong lòng lập tức quyết định chủ ý. Không sao, em không chủ động, vậy anh tự chủ động là được rồi.

Sở Cảnh bị sức nặng đè lên người mình cấp tỉnh. Nhíu nhíu mày, dựa vào ánh đèn tường mờ nhạt, khẽ ngẩng đầu liền thấy một thân ảnh nam nhân cao lớn đang nằm úp sấp đè lên người mình, đối với mình giở trò.

Áo ngủ mỏng manh chỉnh tề trước khi ngủ đã bị cởi bỏ ném sang một bên, trước ngực có chút lành lạnh, đó là do nam nhân đang hôn liếm bụng cậu, từng đợt lại truyền ra một loại cảm giác nóng rực khiến người cậu run rẩy, làm cho bộ vị mẫn cảm cũng bắt đầu run rẩy mà ngẩng đầu dậy.

Người này… lại lén dấu chìa khóa dự phòng! Sở Cảnh mơ mơ màng màng nghĩ.

Bỗng nhiên, yếu ớt dưới thân bị người mãnh liệt cầm lấy, ngay sau đó, thuần thục lại cẩn thận an ủi tựa như bão tố đánh úp lại. Khoái cảm quá mức mãnh liệt, Sở Cảnh bỗng nhiên mở to mắt, khe khẽ hít sâu một hơi, toàn bộ thân mình giống như bị co rút.

"Tỉnh?" Tả Dĩ Uyên cảm giác Sở Cảnh phản ứng, hung hăng tạo một ấn ký trên bụng Sở Cảnh, lúc này mới cười mỉm ngẩng đầu nhìn Sở Cảnh. đương nhiên động tác tay vẫn không ngừng lại… chẳng những không

ngừng, ngược lại càng thêm đẩy nhanh hơn nữa.

Bàn tay Tả Dĩ Uyên toàn bộ vói vào trong quần lót Sở Cảnh, trực tiếp xoa nắm tiểu Sở nóng bỏng đã thức tỉnh.

"A…Tả!" cảm quan quá mức trực tiếp kích thích nhượng Sở Cảnh khẽ hít một ngụm lãnh khí, vươn tay đè lại cánh tay Tả Dĩ Uyên không an phận, ánh mắt Sở Cảnh nhíu lại, hừ lạnh nói: "Lời em nói lúc trước, anh không nghe thấy sao?"

Tả Dĩ Uyên khẽ nở nụ cười, một tay chống đỡ bản thân, một tay vẫn tiếp tục luật động, thuận tiện, còn không quên mấy chuyện xấu mà dùng móng tay gẩy gẩy đầu khấc tiểu sở: "Anh nghe thấy, nhưng, A Cảnh, anh biết em muốn mà, không phải sao?"

Sở Cảnh muốn phản bác, nhưng khoái cảm dưới thân quá mãnh liệt khiến cậu muốn nói cũng không nói ra miệng được.

Quả thật, cấm dục đã lâu, không chỉ Tả Dĩ Uyên chịu không nổi mà ngay cả Sở Cảnh tự nhiên cũng rất tưởng niệm mỗi khi cùng Tả Dĩ Uyên làm tình. Nhưng vấn đề là, cậu khẳng định, Tả Dĩ Uyên tuyệt đối có chuyện gì đó muốn gạt cậu. Hừ, nếu Tả Dĩ Uyên không đem lời nói thật nói cho cậu biết….

"A…."

Sở Cảnh còn đang suy nghĩ rốt cuộc nên làm thế nào để bức Tả Dĩ Uyên nói ra, nhưng dưới thân, một trận khoái cảm mãnh liệt thình lình tràn tới khiến đầu óc cậu nhất thời trống rỗng.

Cái loại cảm giác ướt át này là…

"Tả Dĩ Uyên!" Sở Cảnh bán cúi nhìn thân mình, lại thấy Tả Dĩ Uyên không e dè phun ra nuốt vào kiêu ngạo của bản thân, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, tựa như có chút tức giận. Nhưng Tả Dĩ Uyên không chút nào lo lắng, ngược lại càng thêm lớn mật khuấy đảo đầu lưỡi mình.

"Đủ…. Được rồi, ưm… Tả, dừng, dừng lại!" kích thích quá mức mãnh liệt khiến Sở Cảnh hít thở không thông, Tả Dĩ Uyên thấy Sở Cảnh sắp không chịu nổi, mới nhả ra, dùng tay hầu hạ tiểu sở, sau đó rướn người lên hôn môi cậu.

"A Cảnh, thấy thoải mái không? Huh? Thoải mái không?" một nụ hôn sâu kết thúc, Tả Dĩ Uyên khẽ chạm vào môi Sở Cảnh, mang theo tiếng thở dốc, cười nhẹ hỏi, động tác tay càng ngày càng ác liệt hơn.

"Buông tay… A, buông tay!" Sở Cảnh đã sắp không chịu nổi, khó chịu nhíu chặt chân mày, tiếng thở gấp đứt quãng bật ra, nhưng Tả Dĩ Uyên lại làm như mắt điếc tai ngơ.

"Hiện tại, còn chưa được, A Cảnh." Tả Dĩ Uyên cảm giác hạ thân mình cũng trướng đau không nhẹ, nhưng nghĩ tới mục đích cuối cùng của mình, lại cố nén nhịn được. một bàn tay giam cầm tiểu sở, kiên quyết không cho cậu bắn, tay kia thâm nhập ra phía sau Sở Cảnh: "A Cảnh, ừm, muốn anh buông tay cũng được, nhưng mà, em phải đồng ý với anh… ngày mai, ngày mai phải cùng anh trở về Trung Quốc, nhé? Cùng tới bái phỏng người Sở gia, được không?"

Sở Cảnh lúc này đều không nghe được cái gì vào tai, hai mắt gần như đỏ ngầu, một hơi cắn một phát lên vai Tả Dĩ Uyên, mơ mơ hồ hồ nói: "Hỗn đản… thật khó chịu, ưm, buông tay, a… mau buông tay!"

Tả Dĩ Uyên bị đau, nhưng vẫn không dễ dàng bỏ qua cho Sở Cảnh, tay kia thong thả làm khuếch trương, nhưng động tác lại cẩn thận nhẹ nhàng hết mức: "A Cảnh, chỉ cần em đáp ứng một tiếng, anh lập tức cho em thoải mái, nhé? Ngoan, em chỉ cần đồng ý một tiếng, nói "được" là có thể, A Cảnh, em đồng ý đi!"

Sở Cảnh thật sự bị Tả Dĩ Uyên ép không chịu nổi, nhẫn nhịn mãi, cuối cùng vẫn chỉ có thể giơ cờ trắng đầu hàng.

"Được, được… em đồng ý, anh mau buông tay!" ánh mắt Sở Cảnh cơ hồ sắp chảy lệ ra: "Hỗn đản, buông tay!"

Được câu trả lời vừa lòng, trong mắt Tả Dĩ Uyên rốt cục nổi lên sắc thái thực hiện thành công, hung hăng hôn môi Sở Cảnh, sau đó buông lỏng tiểu sở vẫn nắm chặt trong tay ra. Cùng lúc đó, hắn mãnh liệt đi thẳng vào bên trong cậu.

"AA…Tả Dĩ Uyên, anh hỗn đản…" Sở Cảnh chân mày nhíu chặt, tức giận mắng ra miệng.

Tả Dĩ Uyên lại nở nụ cười, khẽ cúi người hôn lên mi tâm Sở Cảnh: "A Cảnh… năm mới vui vẻ…"

Hết phiên ngoại

88. Chương 88: Phiên Ngoại 2: Chuyện Kiếp Trước

Tầm mắt Tả Dĩ Uyên một lần nữa đảo qua màn hình di động. Vẫn đen ngòm như trước, không một chút dấu hiệu có người gọi điện hay nhắn tin tới. Khẽ hít sâu một hơi, bỗng nhiên bật cười. Hắn sớm không nên hy vọng nhiều, hắn rốt cuộc đang chờ mong cái gì đây?

Mở thư viện ảnh trong di động ra, bên trong đều là ảnh chụp một nam nhân duy nhất, lúc đứng lúc ngồi, khi nhăn mặt khi cười tươi, nhất cử nhất động đều rất tươi tắn. tuy rằng đã trưởng thành nhưng khuôn mặt lại trẻ hơn tuổi thật rất nhiều. ngũ quan tinh xảo, xinh đẹp cực kỳ, chỉ là trong con ngươi đen láy kia có chút lãnh khốc, thoạt nhìn như rất vô tình.

Ngón tay Tả Dĩ Uyên khẽ vuốt qua gương mặt nam nhân trong ảnh, rõ ràng là rất yêu, nhưng trong lòng lại ân ẩn chút khổ sở không rõ.

Sở Cảnh. Tả Dĩ Uyên không tiếng động khẽ bật ra cái tên này. Nét mặt cũng nhu hòa hơn, giống như nhớ tới chuyện tốt đẹp nào đó. Tính ra… bọn họ đã quen nhau được 5 năm.

Bỗng nhiên nhớ lại khi đó Sở Cảnh so với bây giờ càng trẻ hơn, quyết đoán hơn, ở trên du thuyền casino của hắn còn dám giương nanh múa vuốt, tựa như một con báo con. Không thể không nói, khi đó hắn tới du thuyền casino kiểm tra chỉ là ngoài ý muốn, mà lại để cho Sở Cảnh thừa dịp xông vào cuộc sống của hắn, ngoài ý muốn chính là ngoài ý muốn. Nhưng mà, năm tháng đọng lại, con người xinh đẹp ngoài ý muốn đó lại trở thành vết chu sa trong lòng hắn….ai có thể nói cho hắn biết, hắn nên làm gì bây giờ?

Lúc đầu, rõ ràng chỉ muốn coi em ấy như sủng vật mà dưỡng bên người. Một con báo con xinh đẹp đầy dã tính, thực khiến người ta dâng lên xúc động muốn chinh phục! Tả Dĩ Uyên vươn tay xoa xoa cặp mắt mình, khóe miệng rõ ràng muốn cong lên, lại vô luận thế nào cũng không che dấu được nỗi chua xót sắp tràn ra, rốt cuộc từ khi nào thì… thật sự yêu thích người đó?

Chính Tả Dĩ Uyên cũng không rõ đáp án cho câu hỏi này. Nếu trở lại 5 năm trước, hắn có lẽ sẽ không chút do dự mà ra tay với Sở Cảnh, thậm chí hắn có thể khẳng định, Sở Cảnh tuyệt đối không có khả năng kháng cự với loại quan hệ này: bởi vì Sở Cảnh là một người thông minh, hơn nữa, em ấy có dục vọng. Dục vọng của em ấy chính là đoạt lại quyền thừa kế Sở gia, mà hắn, đủ khả năng để thỏa mãn dục vọng này của em ấy. Chỉ là một vụ trao đổi công bằng.

Nhưng hiện tại thì không được. nhìn thấy người kia, hắn bất giác mà bảo vệ, mỗi ngày giữ chặt trong vòng tay yêu thương…. Cho dù em ấy kỳ thật đã sớm trưởng thành, năng lực đủ cường đại. Không nói tới việc hiện tại em ấy đã sớm nắm chắc Sở gia trong tay còn đang tiến hành thanh lọc toàn bộ… cho dù không có, hắn cũng không thể đề xuất yêu cầu này với em ấy. Hắn luyến tiếc.

Phương diện tình cảm, ai thật tâm trước liền thua. Mà hắn…A, đã sớm thua không còn cơ hội lật ngược.

Thật không cam lòng… rõ ràng thích em ấy như vậy, vì sao em ấy không thể đáp lại mình chứ? Vì sao… em ấy không thể thích mình? Tả Dĩ Uyên biết suy nghĩ này của mình có chút cưỡng ép, nhưng đối với Sở Cảnh, hắn thật sự không có biện pháp buông tay.

Hắn biết, thời gian hắn ở lại bên cạnh Sở Cảnh không còn bao lâu. Cánh Sở Cảnh đã cứng có thể tự bay cao, có lẽ 1 năm sau, 1 tháng sau, cũng có thể là ngay ngày mai, em ấy sẽ rời bỏ chính mình. A, đúng vậy, bộ dáng vô tư vô lự giống như tùy thời đều có thể rời đi…Nhưng vì sao? vì sao lại chỉ có một mình hắn ở trong này thấp thỏm bất an?

Thực không công bằng. một chút cũng không công bằng.

Tại sao có thể để em ấy rời đi? để em ấy tới một nơi mà hắn không thấy, kết hôn, sinh con, trải qua cuộc sống sinh hoạt hạnh phúc mỹ mãn? Rõ ràng… em ấy cần hắn. Hắn đã bảo hộ em ấy nhiều năm như vậy, dốc lòng bồi dưỡng như bảo bối, dựa vào cái gì mà lại để cho một nữ nhân xa lạ tới cướp đi? Sở Cảnh, rõ

ràng phải là của hắn!

"Đinh linh linh…"

Tả Dĩ Uyên bị tiếng chuông bỗng vang lên làm cho giật mình, lắc đầu, cố ép bản thân từ trong những suy nghĩ điên rồ mà tỉnh lại.

"Alo?"

"Hắc… Tả, anh, anh hiện tại.. đang ở đâu?" người đầu dây điện thoại giống như đang say rượu, thanh âm nghe có chút khào khào, Tả Dĩ Uyên hơi nhíu mày, nhưng thâm tâm luôn đợi cú điện thoại này, tim bắt đầu lại đập nhanh hơn.

Hắng giọng một cái, Tả Dĩ Uyên lúc này mới nói: "Ở công ty, có chuyện gì?"

"Tới quán rượu… có chút không thoải mái, anh có thể tới đây đón tôi không? Quán bar chúng ta thường đi." Sở Cảnh đứt quãng nói.

Tả Dĩ Uyên vội vàng lên tiếng: "Tôi lập tức tới ngay, em chờ tôi khoảng 10 phút." nói xong, cầm lấy chùm chìa khóa xe, nhanh chóng rời khỏi công ty, lao tới quán bar.

Nửa đêm, đúng thời điểm náo nhiệt nhất. Tả Dĩ Uyên đẩy ra mấy người muốn tiến lại gần hắn, cả nam lẫn nữ, xuyên qua đám đông trực tiếp đi tới quầy bar. Nhưng quét một vòng không nhìn thấy thân ảnh của Sở Cảnh đâu. Quản lý quán bar thấy Tả Dĩ Uyên, nhanh chóng cung kính chào đón, nói: "Ngài L, ngài Sở đã vào phòng nghỉ ngơi, mời ngài đi theo tôi."

Tả Dĩ Uyên liếc nhìn quản lý, gật đầu, đi theo sau. Vào trong phòng, bên trong trừ bỏ Sở Cảnh đang ngồi trên ghế sa lông nhắm chặt hai mắt ra thì còn có vài người trẻ tuổi nhìn khá quen mắt. mấy người kia thấy Tả Dĩ Uyên đi tới, cũng không dám ở lâu, ngoài mặt khẽ chào hỏi một chút rồi kiếm cớ rời đi.

Tả Dĩ Uyên ngồi xuống cạnh Sở Cảnh, ôm cả người cậu lại: "A Cảnh? A Cảnh? tỉnh tỉnh, chúng ta về thôi… trời ạ, hôm nay em đã uống bao nhiêu?"

Sở Cảnh mở mắt ra nhìn Tả Dĩ Uyên, hồi lâu hình như vẫn chưa nhận ra hắn, chưa nói gì, chỉ hướng về hắn cho một nụ cười ngọt ngào. Sán vào trong người hắn vô ý cọ cọ, mơ hồ không rõ nỉ non: "Tả… ừm, dạ dày khó chịu… Tả…"

Đầu óc Tả Dĩ Uyên trong nháy mắt trống rỗng, toàn thân hắn trong một khắc kia đều cứng ngắc, suy nghĩ bị mạnh mẽ đình chỉ trước kia lại bắt đầu ồn ào náo động lên, cái sau so với cái trước càng điên cuồng hơn: vì sao không thích hắn? Sở Cảnh rõ ràng phải là của hắn. Đây là bảo bối của hắn. Là của hắn!

Gian nan nuốt nước miếng, Tả Dĩ Uyên cưỡng chế bản thân dời tầm mắt khỏi người Sở Cảnh, nhưng cố gắng thật lâu, lại vẫn không thành công. Hắn biết, Sở Cảnh lần này đã uống rất nhiều. Bình thường, cậu cho tới bây giờ cũng chưa từng rơi vào trạng thái như thế này.

Mở miệng, chính Tả Dĩ Uyên cũng cảm thấy giọng nói mình khàn khàn kỳ quái: "A Cảnh, em uống nhiều lắm… Tôi đi pha chút trà giải rượu cho em, em uống xong dạ dày sẽ không còn khó chịu nữa… ngoan."

Nhưng Sở Cảnh giống như không nghe thấy Tả Dĩ Uyên nói gì, bởi vì say rượu, cả người nóng nực khó chịu khiến Sở Cảnh cảm thấy bản thân như đang bị đốt cháy. Vươn tay muốn cởi bớt quần áo ra, toàn thân phơi bày trước mắt Tả Dĩ Uyên, miệng mơ mơ hồ hồ mê sảng rầm rì.

Thị giác cùng xúc giác song song bị kích thích, cái gọi là lý trí trong đầu Tả Dĩ Uyên rốt cục 'ba' một tiếng cắt đứt. chờ tới khi hắn kịp phản ứng lại, hắn đã đem Sở Cảnh cưỡng chế đặt ở dưới thân mình.

Một đêm điên cuồng, ngày hôm sau Sở Cảnh từ trước tới nay đồng hồ sinh học luôn chuẩn lại ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao mới tỉnh lại. toàn thân rất đau tựa như vừa bị xe tải cán qua, nhưng phía sau lại không có cảm giác dính ướt gì. Chắc là đã được người rửa sạch. Đầu óc Sở Cảnh hiện lên chút hình ảnh đứt quãng của cuộc kích tình đêm qua, hồi lâu sau, thực lãnh tĩnh xuống giường.

Trên người cơ hồ toàn bộ đều là dấu hôn thâm sắc, mà ngay cả ở cổ cũng có một mảng lớn. Sở Cảnh phát hiện ngay lúc này cậu cũng không cảm thấy tức giận, thế nhưng còn có thể lãnh tĩnh được như vậy, thật sự là kỳ tích.

Nói thật, Tả Dĩ Uyên có tâm tư với cậu, cậu không phải không biết. nhưng biết thì thế nào? Cậu không thích hắn, hơn nữa, cũng không thể thích hắn. Cậu còn chuyện phải làm. Sở Cảnh vẫn luôn cho là như thế. Nhưng trải qua chuyện tối qua… cậu thật sự có thể xác định, chính mình không thích hắn sao?

Nếu như là người khác làm loại chuyện này với cậu… Không, người khác căn bản không có cơi hội. Cho dù lúc cậu vô ý thức thì đối với bất luận kẻ nào tới gần đều sẽ sinh phản xạ có điều kiện mà công kích người ta, chỉ có Tả Dĩ Uyên, chỉ có một mình hắn là không. Hơn nữa… cậu biết tối hôm qua mình bị Tả Dĩ Uyên đè, cậu thế nhưng… không thấy ghê tởm. một chút cũng không.

Điều này thật là… A… nhưng mà thế cũng tốt, tốt thôi. dù sao, cậu cũng chuẩn bị trở về. Tả Dĩ Uyên nếu đã có cậu một lần, vậy sẽ không còn chấp nhất với cậu nữa đi? Sở Cảnh khẽ cười một chút với ảnh mình trong gương, cực lực xem nhẹ một tia khác thường trong lòng.

Chờ tới khi Tả Dĩ Uyên xử lý trong mọi chuyện trong tay trở về, lại phát hiện Sở Cảnh đã sớm rời đi.

Đi rồi sao… Tả Dĩ Uyên giật mình sửng sốt thật lâu mới thấp thấp cười ra tiếng. Sao có thể cứ như vậy liền đi? rõ ràng đêm qua còn… sao không dành chút thời gian nói lời từ biệt với hắn?

"Đinh linh linh…"

"Chris?"

"Boss, không xong rồi, vừa nhận được tin, gia tộc Matada bên kia hình như sắp xuống tay với Sở gia. Sở đâu? Cậu ấy bây giờ có ở chỗ boss không? Di động vì sao không liên lạc được? chúng ta phải báo cho cậu ấy biết!"

Ánh mắt Tả Di Uyên lạnh lùng, lập tức nói: "Sở đã về Trung Quốc… nguy rồi, không kịp… Chris, tới sân bay, chúng ta lập tức bay tới Trung Quốc!"

"Vâng, boss, tôi biết rồi."

Tả Dĩ Uyên không hiểu sao bản thân lại sinh ra một cỗ bất an khó hiểu. Lẳng lặng nắm chặt di động lên máy bay, hung hăng nhíu chặt mày: A Cảnh… chờ anh.

89. Chương 89: Phiên Ngoại 3

Chuyện hạnh phúc nhất trong ngày là gì? Tả Dĩ Uyên cho rằng đó chính là mỗi buổi sáng sau khi mở mắt, thứ đầu tiên có thể nhìn thấy chính là khuôn mặt luôn khắc sâu tận đáy lòng hắn, sau đó nhìn nhau mỉm cười, trao nhau một nụ hôn ngọt ngào, ấm áp, thật tốt đẹp. loại cảm giác bình thản mà ấm áp tới tận sân đáy lòng này so với một hồi yêu đương cuồng nhiệt kích tình, đối với Tả Dĩ Uyên kỳ thật càng trọng yếu hơn. Nhưng mà cách nghĩ này của Tả Dĩ Uyên, Sở Cảnh lại tỏ vẻ ghét bỏ các loại. Bởi vì sau mỗi lần hôn xong…

Sở Cảnh thoáng đẩy Tả Dĩ Uyên ra một chút, ổn định hơi thở dốc của mình, sau đó cúi đầu liếc tiểu tả đã hướng cậu ngẩng cao đầu, nhướn mày nhẹ nhàng cười: "Anh chọc vào em."

Tả Dĩ Uyên đối với cái này tỏ vẻ bất mãn, sán qua ôm chầm lấy Sở Cảnh cả gan châm lửa lại không định chịu trách nhiệm, dùng sức cọ cọ lên người cậu. vừa tiếp tục cọ xát, hôn lên mặt cậu vừa mơ hồ nói: "Đều tại em hết… sáng ra đã nhiệt tình như vậy… ưm, để anh hôn một cái, đừng cử động… hôn một cái…"

Sở Cảnh bị Tả Dĩ Uyên ác nhân cáo trạng chọc bật cười, một tay đẩy hắn ra, hừ cười nói với hắn: "Yah, hiện tại lại đổ lỗi lên người em? Lúc trước là ai đầu têu? Lý tưởng sinh hoạt chính là mỗi buổi sáng thức dậy đều có thể thấy mặt người yêu, sau đó trao nhau một nụ hôn chào buổi sáng, trải qua cuộc sống bình thản ấm áp? Chậc chậc, giờ thì mỗi giây mỗi phút đều biến thành cầm thú, là muốn làm gì? Sáng sớm đã làm loại chuyện không hài hoà này, không sợ JJ bị tịt chứ?"

Tả Dĩ Uyên thực nghiêm túc vừa lột xả quần áo của Sở Cảnh, vừa nói: "Nhưng trong cuộc sống sinh hoạt bình thản ấm áp cũng không thể thiếu nhiệt tình như lửa được. A Cảnh… A Cảnh… anh khó chịu muốn chết, chẳng lẽ em không muốn sao?" Nói xong lột hết quần áo của Sở Cảnh, Tả Dĩ Uyên đáng thương hề hề đè lên, liều mạng thổi nhiệt khí bên tai Sở Cảnh không nói, tay còn trực đảo hoàng long, hết sức lấy lòng cố gắng an ủi tiểu sở.

Dù sao Sở Cảnh cũng là nam nhân đang tuổi thanh xuân, buổi sáng lại là thời khắc vi diệu, cho nên tuy vốn không có ý định này nhưng bị Tả Dĩ Uyên giở trò, cỗ hỏa trong lòng cũng bừng trỗi dậy.

Nghe tiếng thở dốc ồ ồ của Sở Cảnh, Tả Dĩ Uyên liếm liếm đôi môi khô khốc của mình, ánh mắt rất nhanh lóe tinh quang. Đầu ngón tay rất kỹ xảo luật động lên xuống tiểu sở, sau đó thấp thấp cười ái muội: "Nhìn này, A Cảnh, tiểu sở cũng muốn giơ cờ đầu hàng anh này… Ừm, nhìn đi, nếu em còn không nguyện ý nữa, tiểu sở của em cũng sẽ bật khóc…"

Khuôn mặt Sở Cảnh không chỉ bởi vì buồn bực mà còn bởi vì ngượng ngùng, "phừng" một chút mà đỏ bừng lên. Cậu phát hiện, mấy năm nay, Tả Dĩ Uyên thật sự càng ngày càng không giới hạn. cái đồ không biết xấu hổ!

Tả Dĩ Uyên híp mắt thưởng thức người dưới thân cắn răng cố gắng không cho hôn, mím chặt môi, một bàn tay khẽ vuốt ve ấn đường cậu, rồi một đường trượt xuống dưới, sau đó dừng lại trên cánh môi no đủ của Sở Cảnh, dùng đầu ngón tay khẽ cọ cọ.

Sở Cảnh bị Tả Dĩ Uyên chọc ghẹo không nhịn được, khẽ liếc mắt nhìn, hé miệng ra liền cắn lên đầu ngón tay của hắn, sau đó một hơi ngậm vào, giống như khiêu khích mà khẽ mút nhẹ, tựa tiếu phi tiếu nhìn Tả Dĩ Uyên. Cho dù cả hai đã ở bên nhau ngần ấy năm, nhưng đối với Sở Cảnh, một chút chống cự với Tả Dĩ Uyên đều không có. Ánh mắt Tả Dĩ Uyên lập tức trở nên thâm trầm, rút ngón tay ra, thay bằng môi mình, hai cánh môi tựa như thiên lôi câu toàn tiếp xúc, đột nhiên…

"Papa, papa, papa, rời giường đi, rời giường đi… hai người đã đáp ứng baby, hôm nay sẽ dẫn baby đi chơi? papa, papa, daddy, mau dậy đi!" thanh âm kiều nhuyễn đồng thời xuyên thấu qua cánh cửa gỗ dày truyền vào, thỉnh thoảng đi kèm với tiếng đập cửa 'rầm rầm'. Tả Dĩ Uyên cả người cứng đờ, dở khóc dở cười nhìn Sở Cảnh, Sở Cảnh cười ha ha đẩy Tả Dĩ Uyên đang ở trên mình ra, bước xuống.

Sở Cảnh đã được phát tiết thần thanh khí sảng đi vào phòng tắm tắm một cái, lúc đi ra thấy mặt Tả Dĩ Uyên đen như đáy nồi mỉm cười nói: "Hôm qua người đã đáp ứng đưa con đi chơi chính là anh, giờ sao lại bày ra biểu tình này vậy?"

Tả Dĩ Uyên không còn lời nào nhìn Sở Cảnh, trong lòng hận muốn đập tường. còn không phải bởi vì tối hôm qua tiểu công chúa đến nửa đêm cũng không ngủ, vì muốn Sở Cảnh sớm được nghỉ ngơi, cho nên mới thuận miệng tìm cớ dỗ tiểu công chúa ngủ sao. ai ngờ… báo ứng, báo ứng!

Nhìn Sở Cảnh đã thay quần áo xong, đang chuẩn bị đi mở cửa, Tả Dĩ Uyên rầu rĩ mở miệng: "Yah, A Cảnh, vậy còn anh phải làm thế nào?"

Sở Cảnh nhíu mày, cho Tả Dĩ Uyên một nụ cười tươi: "Tự túc." Nói xong, trực tiếp mở cửa đi ra ngoài.

"Papa, papa!" Nhìn con gái ăn mặc như búp bê chớp chớp mắt, khanh khách cười giang hai tay ra muốn được bế. Sở Cảnh mặt mày ôn nhu, vươn tay bế con gái lên, vừa nhéo nhéo mặt bé vừa nói: "Hôm nay baby dậy sớm vậy."

Bé con "chụt chụt" hôn đầy nước miếng lên mặt Sở Cảnh, sau đó cười nhe răng trắng tinh ra nói: "Mới không phải, là papa và daddy dậy muộn đó! papa và daddy là đồ lười!"

Sở Cảnh xoa xoa tóc con gái: "Huh? Baby giờ lại dám nói papa và daddy như vậy sao? có phải hôm nay không muốn papa dẫn con ra ngoài chơi không?"

Bé con vẻ mặt hoảng sợ mở to hai mắt, sau đó nhìn ra sau lưng Sở Cảnh, tội nghiệp kêu lên: "Daddy, papa ăn hiếp baby, baby thật đáng thương."

Tả Dĩ Uyên còn đang lòng dạ hẹp hòi ghi hận bé con này đã phá hủy buổi sáng tràn ngập tình yêu giữa hắn và Sở Cảnh, vì thế nhìn thấy sự cầu cứu của bé con, bề ngoài không biểu hiện nhưng nội tâm ngược lại hết sức hả dạ. vẻ mặt chính khí đi tới bên cạnh Sở Cảnh, vươn tay nhéo mũi con gái một cái, cười tủm tỉm nói: "Daddy đứng ở bên phía papa."

Bé con phùng mặt bánh bao, đôi mắt ngập nước lần thứ hai nhìn Sở Cảnh: "Papa papa."

"Bán manh là phạm quy nha bạn nhỏ Sở Tiểu Manh." Sở Cảnh chọc chọc mặt con gái đang định lợi dụng ưu thế ngoại hình tiến hành hành vi bán manh đáng xấu hổ, sau đó quay đầu nhìn sang Tả Dĩ Uyên trên mặt hiện rõ bốn chữ 'dục cầu bất mãn', tựa tiếu phi tiếu nói: "Còn nữa, người lớn nói không giữ lời với trẻ con lại càng đáng ghét hơn." Bé con nghe Sở Cảnh nói vậy cũng nhanh chóng phụ họa bày ra biểu tình (^)

Nhìn một lớn một nhỏ trước mặt, Tả Dĩ Uyên bị xa lánh tỏ vẻ thực ưu thương.

Nhưng nếu đã đáp ứng rồi, thì Tả Dĩ Uyên cũng nhất định không làm tiểu nhân nuốt lời. sau khi cả gia đình ăn sáng xong, dưới ánh mắt tha thiết của bé con, một nhà ba người khoái lạc đi dạo quanh vườn bách thú. Ừm… giữa trưa bé con mãnh liệt yêu cầu, ba người còn đi ăn McDonald's một lần. dù là đối với Tả Dĩ Uyên hay Sở Cảnh…không thể không nói, đều phi thường đặc biệt trải qua. Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh nhìn con gái mình gặm chân gà tới quên trời đất, liếc nhau, từ trong mắt đối phương đều thấy rõ vẻ sủng nịnh bất đắc dĩ.

Buổi tối khi trở về, Sở Cảnh ngồi ở vị trí phó lái, vốn đang nghe tiếng nhóc con nhà mình líu ríu mang theo thanh âm hưng phấn, hồi lâu, đột nhiên thấy không có động tĩnh gì, quay đầu lại vừa thấy, nhóc con chắc đã chơi mệt cả ngày, đã lăn ra ngủ tại ghế sau xe.

Nhìn khuôn mặt phấn nộn của bé con nhà mình, Sở Cảnh khẽ cong cong khóe môi.

Bởi vì trong nhà có thêm một nhóc con, Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh lại không thể lúc nào cũng chăm sóc con được, 5 năm trước, khi Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh quay về nước Mỹ, liền đặt biệt thuê mấy bảo mẫu nhanh nhẹn, chuyên môn chăm sóc tiểu công chúa nhà bọn họ. Về nhà, sau khi nhẹ nhàng bế con gái xuống xe, liền giao cho một bảo mẫu.

"Baby hôm nay chơi mệt, đừng đánh thức con bé." Tả Dĩ Uyên nhẹ giọng dặn dò: "Còn việc tắm rửa, sáng

mai tắm cho nó cũng được."

Bảo mẫu nghe vậy, nhanh chóng gật đầu, bế bé con trở về phòng.

Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh rửa mặt xong lên giường nằm. Tả Dĩ Uyên ôm Sở Cảnh cúi đầu hôn lên trán cậu một cái, hít sâu một hơi cười nhẹ nói: "Rốt cục cũng được ôm trong tay… đợi cả một ngày trời, thật không dễ dàng."

Sở Cảnh cũng mỉm cười, khẽ ngửa đầu, ngậm môi Tả Dĩ Uyên, khẽ hôn lên. Giống như chuồn chuồn lướt nước, vừa chạm liền rời đi, lập tức hơi híp mắt, ái muội nói: "Vậy anh còn chờ cái gì nữa?"

Tả Dĩ Uyên mâu sắc tối đi, dùng tay nâng cằm Sở Cảnh lên, hùng hổ hôn xuống. hơi thở hai người giao triền, nhiệt khí nóng bỏng khiến hai người có chút động tình.

Tả Dĩ Uyên vừa hỏi thăm thân thể Sở Cảnh, vừa cười nhẹ hổn hển nói: "A Cảnh, giờ anh đã bị tiểu công chúa nhà chúng ta tạo bóng ma tâm lý… mỗi khi cùng em hơi thân mật một chút, anh đều cảm thấy tiểu công chúa của chúng ta sẽ lập tức xông tới đập cửa rầm rầm gọi to 'papa, daddy'."

Sở Cảnh bị Tả Dĩ Uyên hôn những chỗ mẫn cảm, khẽ thở dốc một tiếng, lập tức cười nói: "Nếu không phải do anh tùy thời tùy chỗ đều động dục thì sao có thể…A!"

"Được rồi, vào những lúc như thế này không cần nhắc tới tiểu công chúa của chúng ta… chúng ta làm một chút chuyện có ý nghĩa…" Tả Dĩ Uyên xấu xa cắn một cái lên lưng Sở Cảnh, sau đó lại nhẹ nhàng liếm hôn.

Sở Cảnh câu môi mỉm cười, vươn tay ôm Tả Dĩ Uyên: "Vậy… anh nhanh lên đi…"

Một đêm triền miên, Tả Dĩ Uyên giúp Sở Cảnh tắm rửa thật sạch một lần, lại lần nữa bế cậu trở về phòng.

"A Cảnh…"

"Huh?" Sở Cảnh đã mệt tới độ không muốn mở mắt, hàm hàm hồ hồ lên tiếng, thân thể bất giác lăn vào trong ngực Tả Dĩ Uyên cọ cọ.

Tả Dĩ Uyên nhìn bộ dạng Sở Cảnh mê mang, hôn lên đỉnh đầu cậu: "Cám ơn em, anh cảm thấy… rất hạnh phúc."

Tả Dĩ Uyên cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua, có một ngày, hắn thế nhưng cũng có thể hưởng thụ cảm giác có ái nhân ở bên cạnh, con gái ôm đầu gối, cuộc sống bình thản hạnh phúc.

Sở Cảnh vẫn nhắm hai mắt ngẩng đầu hôn lên khóe môi Tả Dĩ Uyên, cong cong môi, khé lên tiếng: "…Ừ."

90. Chương 90: Pn 4: Những Chuyện Liên Quan Tới Bảo Bối Nhỏ

Một, tên bánh bao.

Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh mang theo đứa nhỏ Sở Hân Nhiên để lại quay về nước Mỹ, sau đó chính thức bắt đầu cuộc sống ba người hạnh phúc sinh hoạt. tuy rằng bé con còn nhỏ nhưng lại tập hợp đầy đủ những nét đẹp của cả cha va mẹ cho nên bé con trông đặc biệt phấn nộn đặc biệt mê người.

Khi bảo bối nhỏ đầy tháng, vẫn chưa có tên chính thức. Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh cảm thấy, tiểu bánh bao đáng yêu như vậy, nhất định phải có một cái tên thật xứng. vì thế sau khi trở về Mỹ sắp xếp mọi chuyện yên ổn xong, ngày đầu tiên cả hai bắt đầu rối rắm. Tả Dĩ Uyên đi đứng không tiện nên đã nói Sở Cảnh đi mua một quyển từ điển đặt tên con, cẩn thận lật từng tờ nghiền ngẫm.

Tên dễ nghe cũng không ít, Sở Cảnh cũng chọn ra được mấy cái tên, nhưng Tả Dĩ Uyên trái lo phải nghĩ vẫn cảm thấy không hài lòng. Bị xoi mói thiệt nhiều lần, Sở Cảnh bực mình, vỗ tay ném nhiệm vụ khó khăn này sang cho cái tên đi đứng không tiện, chỉ nằm một chỗ an dưỡng cũng chả có việc gì làm kia. Khắc sâu tỏ vẻ, mình đối với tên của tiểu bánh bao phi thường chờ mong.

Được bà xã tâm ái tín nhiệm giao trọng trách, Tả Dĩ Uyên vỗ ngực khẳng định sẽ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ. vì thế một đầu chôn trong quyển từ điển, cũng mất ăn mất ngủ mà chọn ra một cái tên.

Ngày đầu tiên rối rắm như thế trôi qua… Sở Cảnh bộ dạng xem kịch vui chê cười Tả Dĩ Uyên.

Ngày hôm sau vẫn rối rắm như thế… Sở Cảnh tiếp tục ngồi xem kịch vui, tâm tình chờ mong.

Ngày thứ ba rối rắm trôi qua… Sở Cảnh chờ không nổi nữa. môt phen giật quyển từ điển qua, tùy ý lật một tờ, ngón tay chỉ bừa xuống một cái tên, liền lấy cái này!

Tả Dĩ Uyên nhìn nhìn, lại tiếp tục nhìn nhìn, do dự: “như vậy có phải rất qua loa không?”

Sở Cảnh cười lạnh: “anh vì một cái tên mà mấy ngày mất ăn mất ngủ? thân thể không đủ dinh dưỡng, chân sao có thể hồi phục được? có phải không muốn lành lặn nữa có phải không? Em nói cho anh biết, em không nuôi người tàn tật đâu.”

Tả Dĩ Uyên lập tức lúng túng, nhìn cái tên Sở Cảnh chỉ, vẻ mặt tán thưởng: “quả nhiên là một cái tên hay, A Cảnh, em thật sự quá thần kỳ, em thật sự là rất… bla blo bla blo…”

Sở Cảnh trắng mắt lườm Tả Dĩ Uyên một cái, bế tiểu bảo bối mềm mềm thơm thơm nhà mình lên, cúi đầu hôn lên mặt tiểu bảo bối: “Về sau con tên là Sở Manh. Nhé? Tiểu Manh Manh?”

Vì thế bảo bối nhỏ chính thức có tên Sở Manh bật cười khanh khách… thuận tiện tiểu lên người Sở Cảnh một cái.

Hai, Bánh bao định thân.

Bánh bao nhà Chris và Laura là một một nhóc con tóc vàng mắt xanh vô cùng đẹp trai tên Dean, tính ngày, trùng hợp so với banh bao nhỏ Tiểu Manh nhỏ hơn đúng 2 tháng tuổi. Khi sinh nhật 1 tuổi của bánh bao Dean, Tả Dĩ Uyên và Sở Cảnh bế theo bánh bao nhỏ Tiểu Manh tới tham dự tiệc sinh nhật của nhóc con đó. Chris vừa thấy Tiểu Manh tới liền cười tít mắt, vẻ mặt đáng khinh vươn tay muốn bế một cái, đương nhiên bị Tả Dĩ Uyên một ánh mắt đông lạnh đánh bật trở về.

Thật vất vả an an toàn toàn ăn chơi dự tiệc, Chris đột nhiên động kinh, học đòi người Trung Quốc cổ đại, bày ra một đống đồ vật để nhóc Dean chọn đồ vật đoán tương lai. Sở Cảnh đứng xem cảm thấy thú vụ, lại liếc mắt sang nhìn bánh bao nhỏ nhà mình cảm thấy tiếc nuối tiệc sinh nhật 1 tuổi của bé con nhà mình lại không làm cái này.

Sở Cảnh tiếc nuối tự nhiên bị Chris nhìn thấy hết, lập tức chạy tới nói cho bánh bao Tiểu Manh cùng con hắn đồng thời cùng chọn đồ vật đoán tương lai. Sở Cảnh và Tả Dĩ Uyên thương lượng một chút, dù sao cũng náo nhiệt, đồ vật lại có sẵn, liền gật đầu đồng ý. đặt bánh bao Tiểu Manh xuống ngồi cạnh bánh bao Dean, ồn ào kêu hai nhóc con chọn đồ vật đoán tương lai.

Sau đó, một màn thú vị đã diễn ra. Bánh bao Sở Manh động thân bò trước, sau đó cực kỳ hoạt bát xem xét đống đồ màu mè trước mặt. sau đó, bánh bao Dean cũng bò theo, nhưng vấn đề là…

“Chris, sao thằng nhóc nhà cậu cứ đuổi theo con gái tôi thế hả?” Tả Dĩ Uyên cau mày nhìn Chris.

Chris trong lòng hưng phấn rống lên: Dean, good job! Nhưng ngoài mặt lại tỏ ra vô tội, nhún vai: “Sao mà em biết được?”

Rồi sau nữa, các vị khách trong buổi tiệc liền trợn tròn mắt nhìn hai tiểu bánh bao một trước một sau bò bò xong hai vòng, bánh bao Tiểu Manh rốt cục mệt nghỉ ngừng lại, tùy tay cầm theo một đống đồ ôm trong ngực không buông tay. Mà theo sát Tiểu Manh là Dean tiểu tử… ôm Tiểu Manh không buông tay.

Sở Cảnh: = =!

Tả Dĩ Uyên: (#)!

Chris: o( )o

Laura: (o)

Dean tiểu tử: ~( )/~

Chris có chút rối rắm: “Bánh bao nhà em chọn bánh bao nhà anh, còn bánh bao nhà anh ôm một đống súng đạn, quá bưu hãn… đây là cái thể loại gì?”

So với Chris vẫn còn rối rắm, Laura ngược lại thực bình tĩnh, thực khí phách, mỉm cười mở miệng nói: “Đã như vậy… không bằng liền định thân luôn cho 2 đứa nhỏ đi. Dùng truyền thống Trung Quốc chọn được con dâu Trung Quốc… thoạt nhìn đây là vận mệnh.”

“…” Sở Cảnh.

“…” Tả Dĩ Uyên.

“…” Chris: bà xã thực uy vũ!

Nhật ký của bánh bao nhỏ

Ngày 1 tháng 9 năm 201X: trời quang

Ah, hôm nay mình đi nhà trẻ, papa và daddy không đi cùng mình. Thật đáng ghét. Gặp Dean, còn cùng lớp. thật trùng hợp.

Ngày 13 tháng 9 năm 201X: trời nhiều mây

Daddy tối qua lại khi dễ papa, trên cổ papa có một dấu răng thật lớn. quyết định ghét daddy. Nhưng nếu buổi tối daddy cho mình ăn chân gà nướng… ah không, phải hai cái chân gà nướng, mình liền tha thứ cho daddy.

Ngày 26 tháng 10 năm 201X: trời quang

Hôm nay Dean trộm hôn mình. Mình nói cho papa biết, sau đó sắc mặt papa liền đen kịt đi. papa mặt đen thật đáng sợ, cảm giác Dean sẽ gặp xui xẻo.

Ngày 3 tháng 11 năm 201X: trời mưa

Hôm nay Dean mang kẹo tới, còn bảo làm vợ cậu ta rồi sẽ cho mình. Mình cự tuyệt, hừ hừ, mình mới không mắc mưu đâu, về nhà bảo papa mua cho là được rồi.

Ngày 25 tháng 12 năm 201X: tuyết rơi

Papa và daddy đưa mình đi công viên trò chơi. Gặp phải Dean, Dean nói muốn cùng mình ngồi vòng quay mặt trời, daddy túm chú Chris sang một bên nói chuyện. khi chú ấy trở về, hai mắt đều đen xì y như gấu trúc trong vườn thú ấy.

Ngày 29 tháng 1 năm 201X: trời râm

Papa và daddy đưa mình về Trung Quốc, bảo mình gọi cữu cữu còn có cậu (phải gọi như vậy sao?) sau đó đưa mình tới trước mộ mẹ bái lạy. papa nói, mẹ mới là mẹ ruột của mình, papa và daddy chỉ là cậu và cữu cữu. A, quan hệ thật là khó hiểu. papa nói, mình về sau sẽ hiểu. Hừ, ghét nhất người lớn trả lời qua loa như vậy với con nít nha.

Ngày 13 tháng 2 năm 201X: trời nhiều mây

Ừ, mai mình sẽ trở lại Mỹ. vừa rồi nói chuyện điện thoại với Dean, mới không thèm nói cho cậu ta biết, kỳ thật mình cũng có chút nhớ cậu ta rồi!

91. Chương 91: [phiên Ngoại] Cố Chấp Của Tôi (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tôi là một đứa trẻ bị vứt bỏ, được Jasmine cho cái tên A Thành.

Jasmine nói, nhặt được tôi bên ngoài câu lạc bộ lúc tối khuya. Trời đêm tháng tư rất lạnh, Jasmine lúc ấy cho rằng tôi đã chết, không ngờ khi sờ vào vẫn cảm nhận được mạch đập rất nhỏ.

Có lẽ bị quỷ mê hoặc, Jasmine trộm đem tôi ôm trở về nuôi dưỡng, hơn nữa dưỡng đến bảy năm.

Tôi thấy bà có lối suy nghĩ làm người ta không thể hiểu nổi. Có người phụ nữ nào đang ở độ tuổi tươi đẹp nhất của đời người lại đi nuôi một đứa trẻ không rõ lai lịch ư. Quả thực đầu óc có bệnh!

A, đúng rồi, tôi quên nói. Ngày Jasmine nhặt tôi vừa vặn là sinh nhật hai mươi ba tuổi của bà. Thời đó, bà là cô gái bán hoa đẹp nhất khu phố. Không ai sánh bằng. [Jasmine nghĩa là hoa lài/nhài]

Jasmine hai mươi ba tuổi như thế nào? Nếu muốn miêu tả, thì phải nói người y như tên, một đóa hoa nhài kiều mị, xinh đẹp, đậm đà hương, nhất động nhất tĩnh [Mọi động tác] đều hấp dẫn.

Nghe mọi người thường nói, Jasmine khi hai mươi ba tuổi có một người tình rất giàu. Tuổi tác vừa vặn với bà, bộ dạng cũng tuấn tú lịch sự. Tổng hợp lại, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, người này là một kim chủ.

À, vì sao nói không có gì bất ngờ xảy ra đâu. Vì, Jasmine yêu người đàn ông đó. Yêu đến mức không thể khống chế được.

Tôi càng ngày càng thấy đầu óc Jasmine có bệnh. Mấy người xem, một gái bán hoa đang tuổi thanh xuân phơi phới, không thừa lúc này tiếp nhiều khách, kiếm nhiều tiền, lên tốt dự định cho tương lai khi xuân sắc không còn. Lại não rút gân, khăng khăng cùng một tên đàn ông thành đạt, không có khả năng vì kẻ thứ ba mà ly hôn với cấp trên, nói chuyện tình yêu chân thật. Kết quả tốt lắm, không kể chuyện kim chủ chạy, bà trở thành chuyện cười tại làng chơi. Sau đó, khách tìm đến Jasmine cũng ít đi nhiều.

Đàn ông à, luôn muốn trong nhà hồng kỳ [cờ hồng thường dùng để chỉ những người ưu tú, hoặc người phụ nữ đẹp (chém đại) = =] không ngã, bên ngoài cờ màu tung bay. Bà vợ là mặt tiền của cửa hàng, nhân tình

là hoa viên phía sau. Ai lại muốn vì một vườn hoa mà hủy mặt tiền của mình. [Ai làm thì chính là não tàn.] Cũng chả phải não tàn. [Đấy, tác giả cũng nói vậy =]]]]

Họ trêu không nổi người tính tình khờ dại như Jasmine.

Vì thế Jasmine dần dần không kiếm được tiền, thêm lòng đầy tâm sự, sinh hoạt không như ý. Giống như hoa tươi mất đi chất dinh dưỡng, tư sắc cũng phai nhạt.

Cho đến khi Jasmine ba mươi tuổi, từ cô gái trở thành bà thím, bà gặp một tên đàn ông.

Tôi còn nhớ rõ ngoại hình tên đó. Vô cùng xinh đẹp. Ngay tên đứng đầu nhà chứa cũng chưa chắc bằng được hắn. Nên, Jasmine rơi vào bể tình với tên kia. Tình cảm lúc đó thật như núi tuyết sạt lở, sông cạn đá mòn.

Tôi nhớ rõ khi Jasmine chính thức giới thiệu tôi với tên đàn ông đó, hắn nắm chặt tay Jasmine, vẻ mặt cảm động, nói: "Ngần ấy năm, em sống thật không dễ gì. Yên tâm đi, về sau, chúng ta cũng nuôi đứa bé này."

Ôi chao, nói được lời như thế, thật có bệnh.

Những lời đó khiến Jasmine vô cùng cảm động. Trong nháy mắt, khuôn mặt đã bị năm tháng lưu đầy dấu vết lại tỏa sáng rực rỡ. Lúc đó, tôi hiểu được, Jasmine thật thật đẹp. Cho nên, tôi nhịn không nói: Đêm qua, tôi đi tới cách vách của chị Lệ Lệ, thấy tên đó đang cởi quần áo mần cùng chị ta. Tiếng kêu của Lệ Lệ như muốn cả tòa nhà đều nghe thấy.

Ách, nhưng sau đó tôi liền hối hận. Nếu lúc đó tôi nói, chắc sau khi bị lừa gạt đó bỏ, Jasmine cũng không quyết đoán chọn tự sát đi.

Tôi thật đau đầu. Tuy vẫn biết đầu óc Jasmine có vấn đề, nhưng mất người giám hộ, tôi đoán chừng sẽ bị đưa tới cô nhi viện. Tôi luôn không thích nơi đó, dù chưa từng tới.

Song, chán ghét đến đâu vẫn bị đưa đi. Với lại, cô nhi viện quả nhiên đáng ghét. Không kể mấy đứa ở đó hay viện trưởng, đều khó ưa. Ở đó, tôi là đứa trẻ luôn bị đoạt đi thức ăn. Tên nào cũng có thể đè đầu tôi, tên nào cũng có thể khi dễ tôi.

Tôi chỉ muốn thoát khỏi nơi này. Tôi muốn có một ngày, cả thế giới này không còn ai có thể làm khó tôi.

Khi chin tuổi, tôi được người thu nuôi. À, không, phải nói là được mua đi.

Nhà họ La là gia tộc lớn, giàu có. Trách nhiệm của tôi là làm bạn, làm người hầu, làm con chó của cậu chủ nhỏ họ La. Mới đầu tôi là không muốn, nhưng sau đó, tôi đồng ý.

Bởi vì, khi tôi bị người mang đi gặp cậu chủ nhỏ, cậu cười mỉm với tôi. Cười vô cùng đẹp. Còn đẹp hơn Jasmine, còn ôn nhu hơn tên đàn ông đã lừa hết tiền của Jasmine. Giống như đột nhiên cảm nhận được khí trời trở nên ấm áp. Tôi hồi đó, ngay cả tay cũng không biết nên đặt ở đâu.

Tôi cúi đầu, nhìn quần áo cũ nát trên người cùng giầy. Lần đầu tiên, tôi cảm thấy bản thân hèn mọn như vậy. Thấp kém như hạt bụi.

Cậu chủ nhỏ kéo tôi vào phòng, cho người mang tôi đi tắm, thay quần áo. Cậu nói với tôi, A Thành, làn da của em trắng như vậy, mặc màu đen nhìn rất đẹp.

Tôi cảm nhận được trái tim đập "Thình thịch". Một câu cũng nói không ra.

Cậu chủ nhỏ hỏi tôi, A Thành, ngươi về sau đi theo ta, ta sẽ xem em như em trai, sẽ không để em uất ức nữa.

Tôi "Dạ" một tiếng, âm còn nhỏ hơn cả tiếng muỗi kêu. Tôi biết mình rất dọa người, nhưng khi ngẩng đầu nhìn, cậu chủ nhỏ lại cười, cười càng thêm đẹp mắt.

Cậu chủ nhỏ nói, ngẩng đầu cho cậu nhìn kỹ.

Tôi ngẩu đầu, tiếp đó nghe thấy cậu chủ nhỏ cười nói: "A, vừa rồi nhìn không kỹ, thì ra, mặt mày của A Thành cũng rất dễ nhìn. Tôi mặt đỏ. Nhanh chóng cúi đầu, từng chút từng chút một đem hình ảnh cậu chủ nhỏ khắc ghi tại đáy lòng.

Vì khoảnh khắc đó, tôi đột nhiên liền hiểu được vì sao người phụ nữ tên Jasmine bất chấp nguy cơ bị kim chủ vứt bỏ, bà vợ gây rối tới cửa, vì sao sau khi kẻ kia rời đi, Jasmine không còn mong muốn sống.

Có lẽ… Jasmine cũng không kỳ quái như tôi tưởng.

Tôi nói với chính mình: "Ừ, từ hôm nay trở đi, tôi đây thuộc về cậu chủ nhỏ. Tôi sẵn lòng trở thành bạn cùng cậu chơi đùa, trở thành người hầu của cậu, trở thành… con chó của cậu."

= = = = = = == =

Hoa Nhài, xinh đẹp, nhỏ bé, đơn giản, ngát hương.

92. Chương 92: [phiên Ngoại] Cố Chấp Của Tôi (2)

Tôi nhận ra tinh thần mình có chút bất thường.

Ừ, đúng vậy, tôi biết.

Không cần nhìn ánh mắt kỳ quái của mọi người dành cho tôi, tôi cũng cảm giác được, bản thân đang ngày càng biến thái. Nhưng lạ là tôi thấy như vậy rất tốt. Tôi thật thích cảm giác này.

Tôi không thích giết người nhưng cảm giác nhìn sự giãy giụa vô ích của những kẻ trước khi chết thật thú

vị. Ánh mặt sợ hãi cùng tuyệt vọng của chúng khiến tôi hưng phấn đến run rẩy cả người.

Tôi thật muốn như vậy mà diệt sạch những thứ cản đường của Cậu chủ nhỏ.

Chẳng qua, có chút tiếc nuối là luôn phải ở nước ngoài, không thể nhìn thấy Cậu chủ. Điện thoại cũng rất ít. Làm sao bây giờ? Tôi thật sự rất nhớ Cậu chủ.

Máu tươi chậm rãi chảy xuống từ xác chết đằng kia khiến tôi có chút ghê tởm. Cảm giác hưng phấn lúc trước không biết sao mà mất hẳn. Nơi trái tim có chút khó chịu. Tôi nghĩ, tim của mình cũng bắt đầu có bệnh.

Nghĩ như vậy liền sinh ra chút sợ hãi. Trái tim mà mắc bệnh thì sẽ chết. Nhưng tôi không muốn chết, chết thì không thể gặp Cậu chủ. Mà tôi muốn được ở bên cạnh Cậu.

Được rồi, nhanh chóng hoàn thành việc bên này, nhanh quay về. Trở về thì có thể thấy Cậu chủ. Nghĩ tới đây, cả người tôi liền nóng lên, ngay nửa người dưới cũng mơ hồ xúc động.

Phản ứng như vậy không phải lần đầu. Nhưng tôi cảm thấy thật xấu hổ, vì làm dơ bẩn Cậu chủ. Cậu chủ là thiên thần. Cậu nên là kẻ ở trên cao. Không thể để cho ai làm bẩn. Bất kể kẻ nào.

[Cưng đừng lo, đây là triệu chứng của bệnh tương tư, mang tính chất mối tình đầu.]

Dù vậy, có làm sao, tôi cũng không hoàn toàn diệt sạch được bọn L với Rendia. Bọn chúng quá mạnh. Hơn nữa, Cậu chủ còn ra lệnh cho tôi không được thương tổn Sở Cảnh ở bên L.

Nói thật, tôi không muốn.

Tôi không muốn nghe bất cứ cái tên người nào từ miệng Cậu chủ. Dù là tên kẻ Cậu muốn giết, tôi cũng thấy khó chịu.

[Chú nói Jasmine bất thường, thật chú còn bất thường hơn.=]]]

Về sau, tôi hiểu được, đó là ghen tị.

Tôi mơ ước, Cậu chủ chỉ thuộc về mình tôi. Tiếp đó, tôi cho chính mình một bạt tay.

Nhìn ảnh mình trong gương, nỉ non, ghê tởm, sai lầm.

Thôi, tôi quả thật đáng tởm.

Thậm chí đã có lúc, tôi muốn giam cầm Cậu chủ, ngoài tôi ra, không cho ai thấy được Cậu.

Tôi là kẻ tội đồ. Tôi là kẻ bệnh hoạn. Không sai.

Lại một thời gian, Cậu chủ gọi tôi về Trung Quốc. Tôi thật vui mừng. Cả người đều run rẩy không dừng được.

Nhưng sau đó, tôi thấy được gì? Vị hôn thê của Cậu chủ? Không, chuyện này không thể xảy ra!

Tôi tưởng chừng ghen tị đến điên rồi.

Cô ta không xinh đẹp như Jasmine nhưng lại chỗ nào đó giống bà.

Tôi ghét nhìn một thân màu trắng của cô ta, màu trắng như đâm thẳng vào mắt tôi, nhức nhối.

Tôi muốn tiếp xúc gần để xem cô ta thật ra có chỗ nào tốt. Nhưng không nghĩ tới Cậu chủ vì vậy mà cảnh cáo tôi. Cậu nói, không cho phép tôi tới gần Hân Nhiên. Tôi gật đầu. Toàn thân cứng đờ như đá.

[Hân Nhiên là vui vẻ.]

Cậu chủ gọi người đàn bà đó là Hân Nhiên. Tôi tự thuyết phục mình. Cậu chỉ là cần một con đàn bà, chứ không thích cô ta đâu. Nhưng nhìn ánh mắt của Cậu, tôi bỗng không dám mở miệng. Một chữ cũng không thoát ra được.

Sau đó nữa, cô ta mang thai. Cậu liền cùng cô ta cử hành hôn lễ. Cậu chủ đã cảnh cáo tôi không được đến, nhưng tôi không nhịn được.

Dựa vào cái gì? Vì sao Cậu chủ muốn kết hôn cùng con đàn bà đó? Cô ta tới cùng có điểm nào tốt?

Ghen tị như con rắn độc, siết chặt lòng tôi, như con giòi ăn đến xương cốt, khiến tôi cả đêm không thể ngủ.

Dù Cậu chỉ đã cảnh cáo, tôi vẫn không thể ngăn mình tiếp cận con đàn bà đó. Khi Cậu mang cô ta đến bệnh viện, tôi lại đến. Cô ta nhìn thấy tôi, hình như rất sợ. Hừ, gan nhỏ như vậy, sao xứng cùng một chỗ với Cậu chủ chứ?

Nếu tôi cũng là phụ nữ, tôi cũng có thể sinh con cho cậu chủ, có phải tôi cũng có thể thay thể nó mà đứng bên cạnh cậu chủ không?

[Không, cưng chỉ thêm khổ thôi=]]]

Suy nghĩ này thực vớ vẩn, nhưng không ngăn được nó gieo vào trong đầu ta một hạt mầm.

Chỉ có điều, hành động lần này khiến Cậu chủ hết sức tức giận. Cậu ra tay với tôi, tôi không đánh trả, tôi làm sao dám? Tôi yêu Cậu chủ nhiều như thế.

Thậm chí lúc nắm tay Cậu tiếp xúc với cơ thể tôi, từ trên xuống dưới người tôi đều dâng lên một cảm xúc hạnh phúc quỷ dị.

[Cưng chính thức hết thuốc chữa.]

Ừ, tôi nghĩ, tôi thật sự yêu, thật yêu Cậu chủ của tôi. Không hề kém lúc Jasmine yêu tên đàn ông kia.A, không, không được. Sao tôi có thể so sánh tên đó với Cậu chủ. Như vậy là sỉ nhục cậu chủ.

Cậu chủ chiêng trống rùm beng triển khai kế hoạch cắn nuốt nhà họ Sở. Thế mà, mọi việc đột nhiên đảo ngược. Đêm giao thừa, Rendia bao vây diệt trừ nhà họ La. Tôi trở tay không kịp. Lúc xông ra, tôi bị trúng đạn. Là bốn, hay năm viên? Không nhớ rõ. Dù sao, tôi còn chưa chết.

Tranh thủ thông báo cho Cậu chủ, tôi nhìn bom trong tay, cảm giác hưng phấn khó hiểu lại xuất hiện. Tôi lắp bom vào xe của nhà họ Sở, sau đó thừa lúc hoảng loạn mà vào khách sạn. Tôi phải tạo đủ thời gian chạy trốn cho thiếu gia.

Chỉ tiếc là, tôi chỉ có thể làm tới mức này. Tôi nhìn cậu nhóc run rẩy cầm súng trước mặt, có chút kinh ngạc. Loại phế vật như Hứa Phàm vậy mà cũng biết dùng súng.

Sau đó thì sao nhỉ? Sau đó, Sở Cảnh tiến vào. Không thể không nói. Sở Cảnh rất xinh đẹp. Chỉ kém một chút so với với gã đàn ông hồi đó thôi. [Chắc là người Jasmine yêu sâu đậm.] Nhưng, nó thực đáng ghét. Bởi nó là kẻ thù của Cậu chủ, hơn nữa là em trai của người đàn bà đó.

Vô cùng đáng ghét.

Sau đó tôi nở nụ cười với nó. Mấy người nghĩ là các người thắng sao? Không, không. Không có ai có thể thắng Cậu chủ cả. *Tao thực mong đợi lúc mày thấy thi thể của người yêu cùng người thân, mày còn có thể nhìn tao với vẻ cao cao tại thượng, không ai bì nổi như vậy không.*

Khi Sở Cảnh đánh tôi, tôi cảm nhận được bao nhiêu đau, mà lại thấy cực kỳ dễ chịu.

Xem xem, Cậu chủ đã đi rồi, mấy người đuổi không kịp Cậu đâu. Xem đi, mày yêu đã chết, có lẽ tro cũng không còn. Xem đi, mày không thể tiếp tục giả vờ bình tĩnh nữa, mày cũng chỉ là một kẻ đáng thương như bao người khác.

Tôi cười lớn, ha ha, đúng vậy, *ai cũng không có thắng, ai cũng không thắng được Cậu chủ.*

Tôi muốn nói, nhưng không được. Nhưng mà, không sao, tôi đã rất thỏa mãn.

Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi vậy mà gặp Jasmine. Đã nhiều năm trôi qua, cứ nghĩ không còn nhớ rõ mặt Jasmine, không ngờ vẫn còn nhớ rõ. Jasmine khẻ cười với tôi, bà nói, *thực xin lỗi, năm đó, vẫn phải bỏ lại con… A thành, hiện tại đi theo cô đi, cô nuôi con, không vứt bỏ con, được không?*

Được không nhỉ? Tôi nghiên đầu. *Không vứt bỏ, cùng đi sao? Cùng mụ đàn bà đầu óc có bệnh này sao? Nhưng tôi còn muốn chờ Cậu chủ a.*

Cô cùng ngươi chờ được không?

Được không nhỉ? Tôi thật sự không biết. Vì thế tôi gật đầu có lệ, thế nhưng, mụ đàn bà ngu xuẩn, tôi không tha thứ cho bà, bà biết không?

Jasmine nở nụ cười, tốt lắm, chúng ta đi thôi.

Tôi cuối cùng nhắm mắt lại. Sau đó, thế giới trở về một mảnh hắc ám.

—— Hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-tham-do-du-hoac